ORKUN UÇAR

KIZIL KURT

I.BÖLÜM CEHENNEM ASKERİ

17 Ekim 2005 - Saat: 23«35
Gaziosmanpaşa - İstanbul

Karanlığın çökmesiyle tekinsiz saatler de başlamıştı. Koray haftalardır temizlik yapılmamış tek göz bekâr evine mümkün olduğunca geç gitmek istiyordu. Bu yüzden, çalıştığı çamaşırhaneden çıktıktan sonra kahvede oyalanmıştı.

Gaziosmanpaşa'ya taşındığından beri televizyonda haberleri izlemek için Erenler adlı o eski kahveye gidiyor, önüne konan çayları yudumluyor, ama kimseyle tek kelime konuşmuyordu. Sigara içmemesi, oyunlara katılmaması ve insanlardan uzak durması, kısa sürede hakkında bir sürü dedikodunun çıkmasına neden olmuştu. İri elâ gözleri ve meleksi yakışıklılığı daha ilk günlerden dikkatleri onun üzerinde toplamıştı.

İlk başlarda sivil polis olmasından şüphe edilmişti, ama bilgi almak isteyen biri olsa onlar gibi davranmaz mıydı? Hatta aralarına girmeye çalışmaz mıydı? Çabuk vazgeçti kahve ahalisi bu fikirden. Ancak, dedikoduların kesildiği yoktu. Deli olduğu, köyündeki kan davasından kaçtığı, milleti Hıristiyan yapacak bir misyoner olduğu bile söylenmişti. Tabi Koray gidip gelmeye devam ederken sohbet girişimlerini boşa çıkararak tüm söylentileri ve merakı daha da arttırmıştı.

Sonunda, müdavimler beygir ve futbol muhabbeti yapmayan, kupon doldurmayan, bahis oynamayan, sadece arada sırada gelip çay içerek haberleri dinleyen bu garip adamı rahat bırakmışlardı. Aslında bu durumu çok da sineye çekmiş değillerdi, ama buna mecbur kalmışlardı. Koray'ın bulaşılmaması gereken biri olduğuna tanık oldukları bir olayla daha iyi anlamışlardı.

İki hafta önce, yılışık bir şekilde sırıtarak bu gizemli adamın sağındaki boş sandalyeye çökmüştü birisi. İlyas'tı bu. Mahalle gençlerinin ileri gelenlerinden İlyas... Her yaz Antalya'da garsonluk yapıp iki basamaklı herhangi bir sayıda turist kadınla beraber olan İlyas... Her an mutluymuş gibi sırıtan, her şeyi biliyormuş gibi konuşan, her yaşadığı olay olan İlyas... O gün de mutluydu. Gençlere kadınlar hakkında bildiklerini anlatmıştı. Onlar da onun her şeyi bildiğini bir kez daha onaylamışlardı. Ama henüz yaşadığı bir olay yoktu.

Koray'ın yanındaki sandalyeye göğsünü kabartarak oturmuş, sağ ayağını Koray'ın sandalyesinin demirine dayamış, sağ elini de sağ dizinin üstüne koymuştu. Bir yandan da dilini ağız boşluğunda dolaştırıp duruyordu.

"Birader, demin bol olsun. Bak; sessiz sakin, delikanlı bir adama benziyorsun. Seni sevdim, gel benim altılıya ortak ol."

Koray televizyon ekranından başını yavaşça çevirip adama baktı. İlyas bu ilgiden cesaret aldı.

"Kupon yirmi lira," diye devam etti. "Ben doldurdum, sen de parayı koyarsın. Fikir ve para ortaklığı, ha?..."
Koray sırıtan İlyas'a bir saniye daha baktıktan sonra kafasını haberlere çevirdi.
İlyas'in bakışları da onunkilerle beraber ekrandaki görüntülere kaydı. Sonra tekrar Koray'a döndü, konuşmasını boş yere bekledi. Adam kendisini kale almıyordu.
Kızıl Kurt
Kaşlan çatıldı, şöyle bir etrafa bakınca tüm kahvenin ilgisinin onların üzerinde olduğunu gördü. Elindeki iskambil kâğıtlarının arkasından kısık gözlerle seyredenler, sırtı dönük olduğu halde boynunu çevirmiş bakanlar... Ocakçı Rıfat Ağabey bile çaktırmadan izliyordu. Şimdi kalkarsa madara olduğunun resmiydi, adam onunla konuşmaya tenezzül dahi etmemişti.
Güçlü, kemikli parmaklarını bir pençe gibi uzatıp Koray'ın omzunu yakaladı. Aynı anda, "Lan dümbük, sosyeteden mi düştün buraya! Bizi muhatap aim..." diyordu ki cümlesi yarım kaldı.
Koray sol elinin tersiyle İlyas'a o kadar hızlı vurdu ki kimse darbeyi göremedi. İki üç metre geriye uçan İlyas sanki görünmeyen ipler tarafından çekilen bir kuklaydı. Kahveci Recep yere serilmiş olan İlyas'ın yanına koştu ve önce boynuna dokundu, sonra sağ göz kapağını araladı. Fısıltıyla, "Bayılmış," dedi. Şimdi kimse bakışlarını gizlemeye çalışmıyordu. Çenelerinin bir karış sarktığının farkında bile olmayanlar öylece Koray'a bakıyorlardı. Kahveci Recep, İlyas'ı orada öylece bırakıp Koray'a şekersiz bir Türk kahvesi hazırladı. İşte bu olay rahatsız edilmemesini sağlamıştı.
Yine kahveden çıkmış; bozuk, çamurlu yollardan, ancak yatmak için uğradığı evine gidiyordu. Akşam yemeği niyetine aldığı simitlerden birini peynir ve zeytinle yemişti. Diğeri de gazete kâğıdına sarılmış, koltuk altındaydı. Haberler yine moral bozucuydu. Arka arkaya gasp, tecavüz; hayatı boyunca suça bulaşmamış zavallılara yapılan kötülükler ve terör ana haber bültenlerini dolduruyordu. Bunlar ruh halini hiç iyi etkilemiyordu doğrusu...
Bulutsuz ve soğuk bir geceydi. Dolunayın san ışığı sefaletin sürdüğü mahalleyi aydınlatıyor, eğreti binaları olduklarından daha

eski ve bakımsız gösteriyordu. Eve vardığında ince bir varili andıran küçük odun sobasını yakmakla uğraşmayacak, üç kat yorganın altına sığınacaktı. Gazeteye sardığı bayat simit ile yiyeceği avuç içi kadar peyniri vardı. Sabah kahvaltısını börekçide ederdi artık.
Düşüncelere dalmıştı, ama herhangi bir saldırıya karşı da tetikteydi. Toprak yolun kenarındaki elektrik direklerinin lambaları çoktan patlatılmıştı. Bu işi ya taşla sapanla çocuklar yapmıştı ya da yoksul mahalleliyi bir türlü rahat bırakmayan çeteler. Işıktan yoksun bu sokaklarda eline bir sopa aldığı da oluyordu bu yüzden.
Birkaç yüz metre ileride bir karaltı gördü. Dar sokakta hangi yöne gittiği belli olmayan ince bir siluetti bu. Biraz dikkatli bakınca kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Hatlarından olmasa da yürüyüşünden bir kadın olduğu anlaşılıyordu. Bu saatte... garip, diye düşündü.

Bir kadının neredeyse gece yansı, bu mahallede yalnız yürümesi belaya davetti.
Sokağın ortasında duran biçimsiz, iri taş parçasına takılmamak için kısacık bir an önüne baktı ve kafasını kaldırdığında karaltı yok olmuştu. Tam olması gereken hizada, sokağın sol yanında yanmış bir evin harabesi vardı. Küçük bir ürperti dolaştı Koray'ın vücudunda. Bu kadında bir gariplik vardı. Belki de kendisini pusuda bekliyordu. Durup bakındı, sonra eğilip yerde duran uzunca bir dal parçasını aldı. Eğri büğrü, ince bir şeydi, ama temasının verdiği his sağlam olduğunu gösteriyordu. Yerde başka, uzun bir karaltı daha uzanıyordu. Hafifçe dürtünce karaltı birkaç santimetre kaydı toprakta.
Yerde ince kanallar halinde paralel izler belirmişti. Bu, kenarları işlenmiş bir inşaat demiriydi. Koray sopayı atıp demiri aldı yerden. Tırnaklarının arasına dolan kum rahatsız edici olsa da yivli inşaat demirinin teması güven vericiydi...
Kızıl Kurt
Tüm duyulan tetikte, dikkatli adımlarla harabenin yanına kadar ilerledi ve durup dinlemeye koyuldu. İçeriden hafif fısıltılar geliyordu. Nefesini tutup fısıltıları anlamaya çalıştı, ama bir yaran olmuyordu. Koyu is lekeleriyle dolu yıkık duvardan başını uzattı. Şimdi olan biteni tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Üç iri karaltı, yerde debelenen kadını tutuyordu. Tecavüz etmek için zorla harabeye sokmuşlardı. Karaltılardan biri, kadının üstünde olan, kısık sesle ağzını gözleri kocaman açılmış kadının ağzına iyice yaklaştırarak, "Bak orospu, az daha debelenirsen hiç dinlemem, gırtlağını keserim. Kendi kanında boğulurken de işimizi görürüz. Anladın mı?" dedi. Elindeki bıçağı kadının çene kemiğinin altına dayamıştı. Bıçağın sivri ucu deride gergin bir çöküntü oluşturuyordu. Kadın çırpınmayı kesip yutkunurken adamın suratına bir gülümseme yayıldı.
Aynı anda, Koray'ın yüzünde önce öfke, ardından tecavüzcününkine hiç benzemeyen şeytani bir sırıtma belirdi. Yıllar önce bir yasak konmuştu kendisine ve bu yasağa göre şimdi yapması gereken, kadına ne olursa olsun yürüyüp gitmekti, ama bu yaratıklara derslerini vermek şu sıra tam da ihtiyacı olan şeydi.
Beli hizasına gelen duvar kalıntısını ellerini dayayarak aştı ve dökük bir taş setin üzerinden atlayıp tecavüze hazırlanan serserilerin önünde belirdi. Aynı anda keskin kahkahası boş harabede yankılanıyordu. Elindeki demirle kadından uzaklaşmalarını işaret etti.
Tecavüzcülerden ikisi yoğun bir toz bulutunu da havalandırarak ayağa kalktılar ve Koray'ın karşısına dikildiler. İstemsizce bacaklarını aralayıp hafifçe öne eğilmişlerdi ve kolları vücutlarının yanında, hamleye hazır, gergin bekliyorlardı. Üçüncü adam ise hâlâ kadım tutuyordu.

Soldaki, az önce kadını tehdit eden bıçaklı adamdı. Lider olduğu belli olan bu adamın sivri burnu ve ince bir bıyığı vardı. Koray 'ı baştan aşağı süzdü. "Ulan kız güzeli! Sana anan başkalarının işine burnunu sokmamayı öğretmedi mi lan? Piç! Burnunu kesip bir tarafına sokacağım. Birazdan façanı bozdum oğlum, birazdan façanı

bozdum..."
Ayın yan aydınlattığı harabede metalik bir parıltı belirdi.
İkinci adam da sustalısını çıkarmıştı.
Tam istediği gibi iki yana adım atıp onu ortaya almaya çalıştılar.
Koray lidere hamle yapar gibi yaylandı, ama parende atıp diğerinin suratına tekmeyi indirdi. Adam sersemleyerek arkasındaki kırık dökük duvara çarptı. Çıkan tok sesle beraber duvardan birkaç parça sıva döküldü.
Koray, serseri kendine gelmeden başına çöküp demir çubuğu hızla boynuna soktu ve sertçe çevirdi. Demirin insan eti içinde çıkardığı vıcık vıcık ses daha kesilmeden hızla yana kaydı ve böylece kasatura hamlesinden kıl payı kurtuldu.
Arkadaşının başına gelenler kadını yere bastıran adamı korkutmuştu. Artık kurbanını daha gevşek tuttuğu belli oluyordu.
Koray, tek rakibi olduğunu anlamıştı.
"Sen bittin puşt! Biz aşiretiz anladın mı! Sülaleni temizleyeceğiz!"
Şaşkın adamın sesi titriyordu. Gözleri ölü arkadaşıyla Koray arasında mekik dokuyordu.
Koray'ın kahkahası bir kez daha yankılandı boşlukta. "Ben öksüzüm birader! Tehditlerini boşa sallama."
Koray demir çubuğu hızla sallayıp boşa atak yaptı. Kasaturalı olan, hamleden kaçmak için zıplayınca kadını tutan arkadaşının ar-

kasına gerilemişti. Koray boş hamleyi zaten bu nedenle yapmıştı. Kadının boğazına bıçağını dayamış olanı, inanılmaz bir hızla saçından yakalayıp demir çubuğu gözünden beynine doğru soktu. Demirin yivleri adamın sol göz çukurunun çevresindeki kafatası kemiğinin üzerinde bir törpü işlevi görmüştü. Serseri acı bir çığlık attıktan sonra ölene dek elektriğe tutulmuş gibi titredi.
Kadın, üzerindeki ağırlıktan kurtulunca sürünerek duvar dibine sindi. Darmadağınık olmuş siyah saçları ve yırtık, tozlu giysileriyle bir ucube gibi görünüyordu.
Koray bu küçük çeteden kalan tek adama baktı. Arkadaşlarının ölmesi üzerine gerçek sırtlan yüzünü gösteriyordu adam. Kasaturayı ona fırlatıp koşmaya başladı. Koray bıçaktan ani bir refleksle yana çekilerek kurtuldu. İki ucu da kanlı demir çubuğu -bir ucunda kandan başka gri beyin hücreleri de vardı- fırlattı. Çubuk, koşmakta olan adama tam taş setin üzerinde, sağ topuğunun biraz üstünden isabet etti. Adam bağırarak yere düştü.
Koray mengene gibi elleriyle yakaladı çırpınan adamı ve biraz önce kadına tecavüze hazırlandıkları alana çekti. Yüzüstü çevirip sırtına bindi. Adam inleyip soludukça yerden toz kalkıyor, burnuna ve gözüne doluyordu. Suratını toprağa gömdükten sonra kollarından başlayarak kemiklerini kırmaya başladı. Adam çığlık atmaya çalıştıkça toprak ağzına doluyordu. Açılan ağzından dişleri toprağa saplanmış, öndekilerden üçü baskıyla kırılmıştı.
Koray, kurbana yeterince acı çektirdiğini düşününce, kollarını adamın boynuna doladı ve ölene dek sıktı. Serseri son nefesini verirken, Koray bedeninde serinletici bir rahatlama hissetti.

"Bacım korkma. Sana zararım dokunmayacak. Gel hele... Yaran var mı?"
Koray hâlâ şokun etkisinde olan kadını rahatlatmaya çalışıyordu. Öldürdüğü adamların ceplerini kontrol edip ne kadar paralan varsa aldıktan sonra onun yanına gitmişti. Kadın, Koray'ın yardımıyla yürürken hâlâ titriyordu. Harabeden çıktıklarında, "Gece vakti ne işin vardı dışarda?" diye sordu Koray. Bunu hem merakından, hem de kadını yaşadığı olaydan uzaklaştırmak için soruyordu. Kadın oldukça zayıf bir sesle, "Portakal..." dedi.
Koray daha iyi duyabilmek için başını ona doğru eğdi. "Portakal mı?"
Kadın başını önüne eğip sustu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı. Cevap vermekten çekindiğini anladı Koray.
"Söylesene, ne portakalı? Sana yardım etmek için burdayım."
"Beyim, portakal bulmadan gelme diye dışarı attı beni." Yeni bir öfke dalgası Koray'ın beynine hücum etti. "Allah Allah! Nasıl bir adammış bu, karısını portakal al, diye gece yansı evden atıyor! Nerden alacaktın ki?"
"Bilmiyorum... Param da yok. Temizliğe gidemiyorum iki gündür. Aldığıma da el koyuyor."
Koray içinden ağır bir küfür savurdu. "Gel hele evine gidelim, ben, ona portakalını veririm. Kocansa kocan, biraz erkeklik öğrenmeli. Parası olmayan bir kadın portakalı nasıl bulacakmış gece gece. Namussuz herif."
"Kocam da değil ki. Benimki geçen sene iki çocukla koyverip gitti. Sonra bu gelip yerleşti eve. Yalnız bir kadın olunca bin bir dert açılıyor başına. Hadi bizi korur dedim, ama içkisi, kumarı, dayağı gideni arattı."
Kızıl Kurt
Koray daha fazla dinleyemedi. Kara bir girdap her sözü beyninde fokurdayan öfke kazanına yolluyordu.
Mahallede uzun uzun yürüdükten sonra kırık dökük bir evin önünde durdular. Kadın, Koray'ın sandığından daha fazla dışarıda kalmıştı ve bu, Koray'ın beynindeki girdabı gitgide güçlendiriyordu. Dış kapıyla oturma odası arasında sağ tarafına odun yığılmış bir giriş vardı. Onlar odaya girerken suratı içkiden kararmış, bıyıkları sigaradan sararmış bir serseri, küçük odadan çıkıyordu. Çakırkeyif olduğu parlak ve biçimsiz bakışlarından anlaşılıyordu.
"Ne çabuk döndün karı! İnşallah bulmuşsundur portakal, hele bir bulamadım de... Hele bir portakalsız girmeyi dene..."
Koray'ı fark etmemişti henüz. Tavırlarındaki bir şey, bu adamın derdi başka, diye düşünüyordu.
"Bu kim lan? Artık eve müşteri mi alıyorsun?..." Önce kızgın gibiydi sesi, ama sonra pis bir sırıtmayla Koray'a baktı. Elâ gözleri ve yakışıklılığı onu şaşırtmıştı. "Beyzadem, verirsen parasını neden olmasın. Ama bana ödeyeceksin."
Kadın endişeyle Koray'ın arkasına sinmişti. Koray, adama aldırmadan yan kapıyı işaret etti. "Orda ne var?" Kadın, "Kızımla oğlum yatıyor," diye cevap verdi. Serseri durumda bir gariplik

olduğunu anlamıştı. Bu adam fazlasıyla kendinden emindi. Buralarda sık rastlanılan tiplerden değildi. Koray odaya giderken sessiz kaldı, bir yandan sustalısını bileğine dayadı.
Koray, serserinin çocuklara zararı dokundu mu diye endişelenmişti. Bereket versin ki kız da, oğlan da rahatça uyuyordu. Odaya geri döndüğünde serserinin kadına tehdit dolu bir ifadeyle baktığını gördü. İşi önce tatlılıkla halletmeyi umdu.

"Birader, burda işin yok artık. Kapıdan çık git ve hayatına değer veriyorsan bu aileyi unut."
Serseri ayılmış gibiydi. "Beyim sen, beni yanlış anladın. Ben onları koruyorum..."
"Yanlış anlama falan yok. Bu aileye en ufak zararın dokunursa, buna niyetlenirsen kaçacak yerin olmaz. Seni iğne deliğine girsen bile bulurum."
Serseri, Koray'ın kendine olan güveninden korkmuştu. Çakal aslanı tanırdı, şu anda bileğiyle perdelediği sustalı bile cesaret vermiyordu.
"Tamam gideyim o zaman." Sandalyeye dayalı ceketini aldı. İki adım atmıştı ki kadına döndü. "Buralar tekin değildir, her zaman koruyan birini bulamazsın. Hele o kız güzelleştikçe..."
Alayla söylüyordu, ama altta yatan tehdidi anlamamak imkânsızdı. Bu, Koray için bardağı taşıran son damla oldu. Hem işi tatlılıkla halletmek de neydi ki, böyle muhteşem bir gecede? Adama yetişip pantolonunun arkasından tuttuğu gibi duvara fırlattı. Serseri bu arada sustalısını çıkarmıştı. Mücadele olağanüstü hızlı ve sessiz gerçekleşti, öyle ki kadın bile çığlık atamadı... Koray, adamın bileğini çevirdiği gibi kendi elindeki sustalıyı kaburgalarına daldırdı. İçeride birkaç kez sağa sola döndürdü, bıçağın dönmesini engelleyecek bir şey kalmadığında cansız bedenin düşmesine izin verdi.
Kadının sinirleri en sonunda iflas etmişti. Sedire oturmuş ağlıyordu. Koray, kanlı bedeni işaret ederek, "Ben bundan kurtulurum," dedi. Cesedi bir çuval parçasıyla sardı. Harabeye götürüp diğerleriyle birlikte gömecekti.
Kızıl Kurt
Cebindeki parayı çıkararak birazını kendine ayırdı. Geriye kalan, kadının üç aylık kazancına denkti. Yanına gidip avucuna sıkıştırdı. "Şimdilik bunları al. Kısa zamanda sana ve ailene güvenli bir çözüm bulacağım."
* * *
Nihayet evine geldiğinde şafak sökmek üzereydi. Cesetlerden kurtulmak çok vaktini almıştı. Harabede bir bodrum girişi bulmuş, dört cesedi buraya attıktan sonra üstünü taş ve tuğlayla örtmüştü. Kısıtlı ışığa ve kuvvetli hafızasına güvendiği kadarıyla kanlı mücadeleden kalan bütün izleri yok etmişti. Aslında yorgun olması gerekirdi ama son derece canlı ve mutlu hissediyordu kendini.
Serin, tuhaf bir özgürlük duygusu sarmıştı içini. Yeni hayaller bulmuş bir çocuk gibiydi. Yıllar süren bekleyişi sona ermiş, yeteneklerine vurulan "yasak" mührü sökülüp atılmıştı. Artık bu yasak

zırvasını dinlemeyecek; gerek kendi hayatı, gerekse yardıma ihtiyacı olanlar için elinden geleni yapacaktı.
Bu bekâr evinden de bir an önce kurtulacaktı. Eve gideceğini düşünmek bile ruhunu sıkıyordu... Sadece yatak, yanında kırık dökük bir koltuk ve eski bir taburesi vardı. Odanın geri kalan boşluğuna ev sahibinin eskileri yığılmış, üzerine sigara delikleriyle dolu, pis bir çarşaf örtülmüştü. Odada boşluk bir cisim, bir eşya gibiydi. İşte bu nedenle konuğunu fark etmesi zor olmadı.
Karanlıktaki iri gölge, sigarasından derin bir nefes çekti. Koray ışığı yaktığında onun trençkot ve şapkasıyla oturduğunu gördü. Sivri, biçimli bir burnu ve çukurda gözleri vardı. Adam, "Selam Gri-13," dedi. Koray bu unvanı yıllardır duymamıştı.

"Kimsin?"
"Bu önemli mi? Gözetmenindim, ama şimdi bir haberciyim."
Cebinden uzun, sarı bir zarf çıkarıp uzattı.
Koray zarfı tuttu ve adamın gözlerinin içine o bakışlarını kaçırana kadar baktı. "Artık beni unuttuğunuzu sanıyordum."
Adam kalkıp gitmeye hazırlanırken sigarasını söndürmek için boş yere bir küllük aradı, sonunda dışarıya atmaya karar vermiş olmalı ki avucunda sakladı. "Biz unutmayız. Eğer işimize yaramayacağını düşünseydik bir zarf değil, güzel bir kurşun alırdın."
Koray, "O hiç belli olmazdı," diye mırıldanarak gülümsedi.
Gri Takım anılan beynine doluverdi. Sınıfın en başarılı öğrencisiydi... Hepsinden, Kurt'un gözdesi Gökhan'dan bile kat be kat yetenekli olduğu kesindi, ama buna rağmen yıllardır arayıp soran olmamış, herhangi bir görev verilmemiş ve kesinlikle ölümcül yeteneğini kullanmaması emredilmişti...
Bu, arada kalmışlık ve beklenti Koray'ın hayatını mahvetmiş, ondan bir tutunamayan yaratmıştı. Ne bir yere, ne bir işe, ne bir kadına bağlanabilmişti. Hiç arkadaşı olmamış, oradan oraya sürüklenmişti. Sanki rolünün gelmesini bekleyen bir aktör gibi hayat yerine kulisi yaşamıştı.
İşin komik yanı, beklediği görevin yasaklan yıktığı, artık özgür olduğunu ilan ettiği gece gelmesiydi.
Zarfı, içinde hoş bir boş vermişlik duygusuyla açtı. Bir adres ve randevu tarihi ve saati yazılıydı.
Kızıl Kurt
19 Ekim 2005 - Saat: 23.15
Gümüşsuyu - İstanbul
İstanbul... Bu şehir, yalnız bir kalbin yaşaması için çok ağırdı. Tutunamamıştı bir türlü. Ne zamandır çekiyordu bu yükü. Nefreti besin yapmıştı. Bu kadar geç bir saatte verilen randevu için yağmurla ıslanmış yollarda ilerlerken kim bilir suça meyilli kaç surat gördü ve kim bilir kaç kez istençsizce tetik çeker gibi titredi parmağı.
Nihayet ayaklan, üst katları boğazın nefis manzarasını sahiplenen bir apartmanın önünde durdu. Elindeki adreste beşinci kattaki dairenin numarası vardı. Demek efsane burada yaşıyor, diye düşündü.
Kapıyı çaldığında, sinirleri alınmış gibi görünen kibar bir uşak

onu içeri aldı. Mutfakta, muşamba masa örtüsünün üzerine yayılmış gazeteyi okuyan yaşlı bir bayan vardı. Bakıcı veya hemşire olmalı, diye düşündü.
Bekleme odasındaki ağır mentol ve kolonya kokusu genzini yaktı. Yine de çeşitli ilaçların kokusunu ayırt edebiliyordu. Cebindeki garip nesneyi düşündü; naylon bir torba içinde biraz tuz... Adresin altındaki notta bunu Beyin'e vermesi yazılıydı.
Boğaz manzaralı bu evde yaşayan adama Beyin diyorlardı.
Büyük ihtimalle bunun nedenini birazdan öğrenecekti.
Uşak kapıyı açıp içeri davet etti. Nedense ilk önce dikkatini perdeleri açık büyük pencereden görünen Boğaz'ın ışıkları çekti, daha sonra da odaya yeşil ve solgun mavi renklerde yansıyan birkaç televizyon ekranı.

Kolundan tutularak karanlık köşedeki yatağın kenarına götürüldü.
Burada, yataktaki yaşlı adamı canlı tutan makinelerin sesi duyuluyordu.
Hırıltılı bir ses, "Boynumdan aşağısı felçli," dedi. "Bu nedenle bana Beyin dediklerini tahmin edebilirsin. Koltuğa otur. Ekrem ışığı açar şimdi."
Gülümseyen mumyalaşmış bir surat aydınlandı. Koray, Tanrım, kaç yaşında bu adam, diye düşündü.
Kendini tanıttıktan sonra emaneti uzattı; naylona sarılmış bir tutam tuz.
Bir sessizlik ardından, iç çekiş duyuldu. Kısık kahverengi gözler, elanın derinliklerine beğeniyle bakıyordu. "Ne kadar uzun zamandır bunu beklediğimi bilemezsin," dedi ihtiyar. "Sen özelsin.
Herhalde yıllarca unutulduğunu düşündün. Arkadaşların tek tek görevlendirilirken, sen mutsuz bir hayatın içine tıkıldın."
Doğru söylüyordu. Liseye kadar süren üç yıllık eğitimden sonra bir Gri Takım üyesi olmuş, ama arada sırada gelen Denetçi dışında hiçbir haber alamamıştı. Üstelik bu beklenti dolu yıllarda ne bir işe sahip olabilmişti, ne de bir sevgiye... Askerden döneli beş yıl olduğu halde geçici işlerde zaman geçiriyordu. Beyin, "Sen özelsin," diye tekrar etti. "Nedir benim özelliğim?" diye sordu.
"Bilgi ile analiz yapmak, strateji çizmek önemli bir yetenektir, ama bunu aşan bir durum daha vardır. Eksikleri dolduran sezgi... İçinde doğruyu bilmek... Emin olmak, işte sende bu var. Eğitimin sırasında dikkati çekti..."
Konuşmayı bir öksürük nöbeti kesti.
Bu doğru olabilirdi. Bazen beyni böyle işliyordu, yarım bir binanın tamamını görebilmek gibiydi bu... Bir sorun önüne geldiğin-

de beynini bir ışıltı doldurur, öğretilenlerden farklı bir yöntemle doğru sonuca ulaşırdı. Gazete haberlerini okuduğunda birbiriyle ilgisiz haberler arasında bağlantı kurar ve zamanla her şey gerçekten düşündüğü gibi gelişirdi.
Bu yeteneğini olumlu bir şekilde değerlendirdiği söylenemezdi. Peki, ama onlar bunu biliyorlarsa niye bunca zaman beklemişlerdi? Bu soruyu sadece düşünmekle kalmadı.

"Dönemin ruhunu taşıman beklendi," dedi yatağa bağlı adam.
"Her dönem kendi ruhunu taşır. Gençlerin dinlediği müzikten tut, modaya, duygulara, hayata bakış açısına, politikaya... savaşlara kadar! İşte sen doğru analiz ve strateji adına, dönemin ruhunu taşıman için görevden uzak tutuldun, bizim bakış açımıza göre kirlenmemen sağlandı. Artık sezgilerin, teşkilatın eski düşünce yapısıyla, sistemiyle çarpıklaşmadan hizmet verebilecek."
Dönemin ruhu mu? Neydi ki solmuş bir ruh, sevgisizlik, yalnızlık, bağlanamamak...
Farkında olmadan omuzları düşmüş, başını öne eğip düşüncelere dalmıştı.
Beyin devam etti. "Merak ediyorsun değil mi, taşıdığın, temsilcisi olduğun dönem nedir? Bir değişim dönemindeyiz; tutunuşların olmadığı, belirsizliklerin, sislerin görüşü engellediği... Tıpkı insanlar gibi ülkeler ve dünya jeostratejisi de böyle. Soğuk savaş bittiğinde ardı ardına kısa geçişler yaşandı; ABD ile Japonya arasındaki ekonomik savaş, tek kutuplu dünya, medeniyetler çatışması... Ama hâlâ dev tektonik kütleler kayıyor ve oturmadı... Kim nerede yer alacak belli değil, ama sisler açılmaya başladı. İşte sen teşkilatı sislerin açıldığı zamana taşıyacaksın. Benim görevim senin gibi bi

rine sezgi vermek değil, ama sana belli bir düşünce sistematiği ve disiplin kazandıracağım."
"Yani sizin öğrenciniz mi olacağım?"
"Evet... Ama endişe etme, umduğundan kısa sürecek bu eğitim, daha sonra görevlendirileceksin. Senin için bir oda hazırlandı, bir süre burda kalacaksın. Haber vereceğin birileri varsa, bir şeyler uydurursun."
"Yok," dedi. Öylesine net ve açması bir cevaptı bu. Gerçek adını hâlâ bilmiyordu Beyin'in. Zaten söylemeye niyeti var gibi de durmuyordu.
"Bir dahaki sohbetimize kadar konuştuklarımızı düşün olur mu? Artık yoruldum."
O sözünü bitir bitirmez uşak kapıyı açıp genç adamı dışarı davet etti. Büyük ihtimalle oda sürekli gözetleniyor, bütün konuşmalar dinleniyordu.
"Efendim, bir ricam var..."
Uşak, onu dışarı çıkarmak için ısrar edecekken Beyin'in görünmez bir işaretiyle durdu.
"Evet?"
Koray elinde tuttuğu kâğıdı gösterdi. Gaziosmanpaşa'daki harabeye gelen su faturasıydı, o evden çıkmadan önce bunu bulup karalayabilmişti.
"Bu adreste yardım edilmesi gereken bir kadın var.
İki çocuğu ile ortada kalmış. Ona bir..."
Beyin, "Tamam, tamam..." diye sözünü kesti. "Ekrem'e ver adresi, o ilgilenir."
Kapı kapandığında gölgede kalan suratında bir gülümseme vardı Beyin'in. Bu adamın gücün iyi tarafında olması sevindiriciydi.
Ona görev verilmesine itiraz edenler vardı. Özellikle Kurt, "Bu

adam panzehiri olmayan bir zehir; düşman kadar bize de zarar verebilir.
Kontrol sıfır," diyerek Koray'ın denklemden silinmesini savunuyordu.
Ama zor zamanlar ufukta görünüyorken denize düşen
yılana sarılırdı: ABD'nin Türkiye'yi işgal planının çarkları dönmeye
başlamıştı bile!
Koray, Ekrem'in gösterdiği odasında her ihtiyacının hazır
edildiğini gördü. Küçük masaya bir sofra hazırlanmıştı. Okuması
için Orta Asya Türk Cumhuriyetleri ile ilgili kitaplar küçük kitaplığa
dizilmişti. Karnını doyurduktan sonra, pijamalarını giyip uyumaya
çalıştı, ama uyku tutmadı. Yatakta televizyonda gece yarısından
sonra yayınlanan haberleri izledi.
Uyumadan önce, sanırım görev yerim Orta Asya, diye düşündü.
* * *
Koray tahmininde yanılmamıştı. Beyin ile yapılan üç aylık
eğitim sonunda görev yeri Kazakistan olarak açıklanmıştı.
"Seni daha önce başka bir işte değerlendirmek sineğe bazukayla
ateş etmek olurdu. İşte şimdi, tüm yeteneklerini kullanacağın
bir görevin var."
"Tam olarak nedir efendim? Birinin yerine mi geçeceğim?..."
Eğitim sırasında Gri Takım üyelerinin çeşitli ülkelerde kimliklere
bürünüp saklandıklarını öğrenmişti.
"Hayır," dedi Beyin. "Sana özel olduğunu söylemiştim. Gri
Takım'ın diğer üyeleri saklanıp sinsice hareket etmeli, ama sen kısa
zamanda ismini duyurmalısın. Onlar gölge iken sen ışık olmalısın.
Senden Orta Asya'yı istiyoruz."

Koray şaşırmıştı. Beyin devam etti...
"Sovyetler yıkıldığından beri diğer Türk Cumhuriyetleri'nde
çok başarılı olamadık. Ruslar zaten güçlüydü, Amerikalılar, Japonlar,
Almanlar paralarıyla öne geçtiler. İran sıkı çalıştı. Hatta Suudiler bile
bizden iyi. Yerel yönetimler güçlerini paylaşma konusunda çok paranoyak
ve ne yazık ki biz genelde muhalefetle iyi ilişki kurabildik."
Koray okuduğu kitaplardan Türkiye için parlak bir durum olmadığını
biliyordu. Ülkeyi bağımsızlıktan beri yönetenlere karşı
bazı suikast girişimleri olmuş ve hep Türkiye ile ilişkili muhalefet
suçlanmıştı. Kırgızistan'daki darbe, diğer ülkeleri hem ABD'den,
hem de Türkiye'den uzaklaştırmıştı.
Son zamanlarda Türkiye'nin yandaşı kalmamış gibiydi. "Sen oraya
gidecek ve o ülkeleri bize vereceksin." Koray ne imkânsız dedi, ne
de bunu nasıl yapacağım diye sordu. "Bu görev sırasında özgür
hareket edebilir miyim?" Beyin, "Elbette," dedi. "Masada sana
yardım edecek bilgilerin bulunduğu bir dosya var. Temasa
geçebileceğin isimler, kadrondaki adamların..."
Koray dosyaya şöyle bir göz atarken, "Adam filan istemiyorum,"
dedi.
Beyin şaşırmıştı. "Ama..."
"Ayrıca Kazakistan'a değil, Kırgızistan'a gitmek istiyorum.
Orda başlamalıyım. Bana elli bin dolar verin yeter. Bu adamların

hiçbiriyle temas etmeyeceğim."
"Neden?"
"Bunlar ya takip ediliyordur ya da ikili, üçlü oynadıkları için ortalıktadırlar. Kendimi açık etmek istemem."
Kızıl Kurt
"Peki sen öyle istiyorsan."
"Benim dönemin ruhu olduğumu siz söylemiştiniz Beyin. Ben artık ABD ipiyle kuyuya inmem. Bu strateji beni onların adamı yapar, kendi stratejim ise bağımsız hareket etme olanağı sağlar."
"O zaman sana basanlar Koray. Kızıl Kurtlar Operasyonu başladı."
3 Ocak 2006 - Saat: 13.35
Bişkek - Kırgızistan
Koray küçük, eski görünümlü havaalanının çıkışında bir taksi bulmakta zorlandı. Zaten tek tip değildi araçlar, ancak şoförlerin çığırkanlığı işe yarıyordu. Bir kargaşa hâkimdi ortalığa, askerlerle dolu kamuflajlı kamyonlar şehir merkezine gidiyor, bu nedenle taksiciler o yöne gitmek istemiyordu.
Neler olduğunu sorduğu bir hamal, ismini anlamadığı bir milletvekilinin sokak ortasında iki korumasıyla vurulduğunu söyledi.
Geveze bir adamdı, milletvekilinin Özbek azınlıktan, Kırgızistan'daki mafya liderlerinden biri olduğunu da ekledi bir çırpıda. Öldürülme emrini veren de başka bir milletvekili, hatta bakan olabilirdi.
Devrimden beri düzen oturmamıştı. Yönetim, dinci Özbek azınlığa yakın güçlerin elindeydi.
Sonunda bir taksici, normal tarifenin iki katına ve elâ gözlerinin hatırına Koray'ı güzel bir otele götürmeyi kabul etti. "Memnun kalacaksınız Kıyat Bayım, Türkiye'den gelen işadamları orayı tercih ediyorlar," deyince genç adam başka bir otel istedi.
"Beni daha az bilinen, Kırgızların kullandığı bir otele götür. Diğer işadamlarının benim yaptıklarımı bilmesini istemiyorum."

Kırgız şoför kahkaha atıp göz kırptı. "Geçirip koyunuz bayım, anlayamadım." Koray bunun "özür dilerim" anlamına geldiğini biliyordu neyse ki. "Geceleri renkli istiyorsunuz değil mi? Kadın isterseniz ayarlayabilirim."
İşte konuşma Koray'ın istediği gibi gelişiyordu. "Ben daha çok kumarla alakalıyım." Samimileşen şoföre göz kırptı.
Kırgız şoför, "Kumar yasak bayım," dedi. Çenesini ciddi görünmesini sağlayacak biçimde geri çekmiş, bu yüzden gıdığı bir torba gibi ortaya çıkmıştı.
"Fahişeler de öyle değil mi? Beni bir kumarhaneye götürürsen sana bir elli dolar veririm."
Timur adlı şoför çürük dişlerini ortaya çıkaracak şekilde bir daha sırıttı. "O zaman Nurbek'in mekânı en iyisidir. Eski, şampiyon bir boksördür, müşterilerini korur. Oyunlardan para alır. Kaybeden sadece müşterilerdir. Para kazanıp giden adamın soyulmasını önler. Yalnız Kuzeylidir."
Koray, onu biraz daha konuşturdu. Kırgızistan'da Kuzeyli Güneyli ayrımı yapıldığını biliyordu. Edindiği bilgilerden, bu Nurbek'in

tam aradığı adam olduğunu düşündü.
Bu küçük grup, tahminin aksine uyuşturucuyu Batı'ya değil, Çin'e aktarıyordu. Bu topraklarda iki dev ülke, Rusya ve Çin'in ağırlığını hissetmemek imkânsızdı. Nurbek ve grubu, Sincan Türkleri aracılığıyla dünyanın en kalabalık ülkesine küçük miktarda uyuşturucu sokuyorlardı. Tehlikeli bir işti, çünkü her sene yüzlerce kişi uyuşturucu nedeniyle idam ediliyordu.
Ertesi gün aynı taksi şoförü onu otelinden alıp Bişkek'e yarım saat mesafedeki bir benzincinin arkasındaki villaya götürdü. Gözle-

ri Kırgız başkentinin geniş cadde ve sokaklarına artık alışmıştı. Kumar oynatılan villaya ulaştıklarında Koray sordu.
"Burdan nasıl döneceğim, bekleyebilir misin?"
"Burda taksi vardır bayım, görevliye söylerseniz çağırırlar. Benim müşteri getirmeme ses etmezler, ama beklersem başım belaya girer."
"Tamam o zaman, işte elli doların," diye yol parası hariç, söz verdiği miktarı ödedi Koray.
Kumarhane çok lüks değildi. Türkiye'deki bitirimhanelere benziyordu. Bir kenara dört tane eski kollu canavar konmuştu, ama bunlarla ilgilenen yoktu. Oyunlar masalarda dönüyordu.
Birkaç saat poker ve barbutta oyalandı. Bin dolar para kaybetmişti. Bir ara ortalık hareketlendi, iki iriyarı korumanın arasında kısa boylu biri yukarı kata çıktı. Koray fısıldaşmalardan bunun beklediği adam olduğunu anladı. Yani bitirimhanenin sahibi Nurbek.
Elinde iki kırmızı fişle oynayarak merdivene yürüdü. Hemen bir görevli yolunu kesti. "Yukarsı yasak!"
"Nurbek Banyarev ile görüşmek istiyorum."
Adam bu kez, "Bas git!" dedi.
Koray gülümsedi. "Sayın Nurbek'le konuşmam lazım. Türkiye'den geldim." Kollarını açtı. "Silahım yok."
Bir anda salondaki oyunlar durmuştu. Tüm müşteriler sessiz bir endişeyle o tarafa bakıyorlardı. Merdivenden kalın bıyıklı, dazlak bir adam indi. Koray'ı engelleyen görevli ile Kırgız lehçesinde hızla konuştu. Konuşmayı takip etmek ve anlamak imkânsızdı. Koray'ı baştan aşağı süzdü. Nihayet yukarı işaret etti.
Banyarev, onunla görüşmeyecek olsa bile sorunu yukarıda çözeceklerdi anlaşılan.

Aynalarla kaplı olan koridorda üzerini büyük bir özenle aradılar. Yeşil halılı bir odaya soktuklarında cam masanın arkasında Nurbek Banyarev kendisine bakıyordu. Kabadayılar gibi ceketini omuzlarına almış, avuçlarını masaya dayamıştı. İki iriyarı koruma ve dazlak adamın dışında üç adam daha katılmıştı onlara.
Nurbek, Rusça konuştu. "Ne istiyorsunuz?"
Koray cevap vermedi, bu kez soru epey düzgün bir Türkçeyle tekrar edildi.
"Türkçeniz iyi," dedi Koray. Bu adam akıllı birine benziyordu. İriyan biri olmasa da Koray'in deneyimli gözleri, karşısında kastan

oluşan sağlam bir vücut görüyordu. Büyük ihtimal, boks dışında diğer dövüş sporlarına da çalışmıştı. Nitekim Nurbek, "Boks ve karate takımıyla gelmiştim birkaç kere Türkiye'ye," dedi.
Demek ki bu küçük mafya lideri gücünü konuşturuyordu.
"Evet... Hâlâ yanıtlamadınız sorumu."
"Ben size güç ve çok para kazandırmak istiyorum," diye cevap verdi Koray.
Nurbek gevrek bir kahkaha attı. Diğerleri lehçeye aşina değillerdi, ama patronları gülünce zorla gülmeye çalıştılar. Ucuz yapımlardaki beceriksiz aktörler gibiydiler. Koray durumu sevimli bulmuştu.
"Peki bu nasıl olacak bayım? Bizi hangi ülke adına kullana caksın?"
Koray bu adama giderek ısınıyordu. "Ülke yok, örgüt yok. Ben varım. Ortağın olarak sana güç ve para sunacağım."
Eski boksör, koltuğunda yaylandı. Gömlek içinden bir dövme gözüküyordu. Belki Yakuza ile bağlantısı vardır, diye içinden geçirdi.
"Bizim rahatımız yerinde bayım, ne yazık ki cömert teklifini reddetmek zorundayım."
Bu adamlar güçten anlardı, özellikle Nurbek gibi bir adam hem de. Koray gösteri vaktinin geldiğini anladı. Nurbek Banyarev konuşurken hemen harekete geçti...
Önündeki sandalyeye basıp havalanarak iki iriyarı korumaya tekmeyi geçirdi. Onlar sersemlerken diğerlerine saldırdı. Dazlak, silahını çıkarmıştı, kolunu bükünce onu rahatlıkla aldı ve tek bir hamlede şarjörü çıkarıp cebine koydu.
Bir dakika içinde Banyarev'in adamları yerde inliyordu.
Şimdi sadece ikisi ayaktaydı.
Banyarev masanın arkasından tek bir zıplamayla önüne geçti. Ceketini atmıştı. Koray, Kırgızın atlama mesafesi almadan masayı aşmasını takdir etti.
Eski boksör, sert saldırıyordu, ama Koray sadece savunma yaptı. Böylece gelecekteki ortağını adamlarının önünde küçük düşürmüyordu. Nitekim, Banyarev birkaç açığını yakaladığını, ama darbeyi indirmediğini anladığında gözleriyle anlaştılar.
Birden yerde inleyen adamların şaşkın bakışları altında bilekten el sıkıştılar ve omuz vurdular.
Banyarev, "Rezil herifler," diye bağırdı onlara. "Tek bir adam devirdi hepinizi. Allah'tan kendisi ortağım, yoksa ölmüştünüz. Yarından itibaren iki kat çalışacaksınız."
Koray planının ilk adımını başarıyla geçmişti.

II. BÖLÜM
YAŞAM GÜCÜ

Kızıl Kurt
25 Mayıs 2008
Bursa yakınl arı
İrili ufaklı yapraklar dallarda hışırdıyor, sırtını batıya yaslamış güneş, tepelerin üstünde parlıyordu. İki yanı ağaçlarla kaplı, metrelerce dümdüz uzanan yol, serin ilkbahar havasında sükûnet ve huzur

dolu pastoral bir tablonun kusursuz bir parçası gibi görünüyordu. En azından, gri binek otomobil, köşeyi dönüp yolun bu kısmına girene kadar...

Otomobilin yola girmesiyle birlikte başka herhangi bir arabadan çıkamayacak kadar çirkin, periyodik seslerden oluşan bir gürültü havayı yırtmaya başladı. Gürültünün hemen ardından yolun ve ağaç gövdelerinin üzerinde titreyerek ilerleyen gölge, bir sivrisineği andırıyordu.

Laciverde boyanmış, altı kişilik sivil helikopterin içindekiler ateş edebilmek için fırsat kollarken altlarındaki otomobil düz yolda hızını artırdı. Sürücü, müthiş bir ivmeyle hızlanan aracı olabildiğince yolun kenarına, ağaçların korumasına yaklaştırmaya çalışıyor, araçsa bu duruma isyan edercesine bağırıyordu. Helikopterdekiler, önce dönemeçler boyu aracı takip etmekten kurtuldukları için sevinmişler, düz yolda hedeflerini rahatlıkla vurabileceklerini düşün

müşlerdi. Oysa düz yola girdiklerinden beri ağaç dalları arasından göz kırpar gibi görünen siyah metal dışında hiçbir şey göremiyorlar, sürücünün ne kadar usta olduğunu daha iyi adayabiliyorlardı.

Alnından süzülen ter damlalarıyla kaşları sırılsıklam olmuş pilot, sağ yanındaki levyeyi hafifçe sola yatırdı. Helikopter de levyeyle uyum içinde sola doğru minik bir açıyla döndü. Sivil canavar şimdi yolun tam üstündeydi. Pilot otomobille aralarındaki yatay mesafeyi biraz artırdı ve ne bekliyorsun, der gibi geriye baktı. Makineli tüfeğin arkasındaki adam bu bakışı görür görmez onaylama anlamında başını salladı ve kenara yaklaşma çabası içinde zikzaklar çizen araca nişan aldı.

Daha birkaç dakika önce kuşların şarkılarından başka bir şeyin duyulmadığı bu güzel orman yolu, şimdi kulakları sağır eden mermi atışlarıyla dolmuştu. Dallarında salınıp duran yapraklar çarpan mermilerle birlikte kopuyor, onlarcası havada uçuşup duruyordu. Mermilerin büyük bir kısmı yola isabet ederek asfaltta delikler açıyor ve çizgi halinde izler bırakıyordu. Ağaç gövdeleri budak budak parçalanıyordu. Asfaltta ilerlemekte olan otomobil, ağaçların koruması altında zikzaklar çizmeye devam ederken hızını daha da arttırdı. Helikopter de onun peşinde, uygun konum arayışı içinde dönüp durmaktaydı. Mermilerin ardı arkası kesilmiyordu, fakat silahın başındaki adam durumdan hiç memnun değildi. Aracı olabilecek en iyi şekilde görüyor olmalarına rağmen bir türlü istediği gibi nişan alamıyordu. Helikopter ne tarafa geçerse geçsin otomobil sığınacak bir manevra yapmayı başarıyordu. Sürücünün helikopterden bu kadar rahat kaçabilmesi tamamıyla saçmalıktan ibaretti ona göre.

Kızıl Kurt

Adam, mermi besleyen arkadaşını bekledi ve o işini yapar yapmaz tekrar tetiğe asıldı. Şimdi bir dönemeçten geçmiş ve daha dar bir yola girmişlerdi. Mermilerden birkaçının isabet etmiş olduğuna inanıyordu. Aracın hiç darbe almaması imkânsızdı. Ancak, az önceki yolda bile daha da birkaç tane isabetli atış yapabilmiş olması onu umutsuzluğa sürüklüyor, daha da öfkelendiriyordu.

Otomobil dar yolda yalpalamaya başlamıştı. Müthiş bir hızla neredeyse kontrolsüz ilerliyordu. Yol fazlasıyla bozuktu. Helikopterden ateş eden adam otomobilin sağ tarafa daha da yaklaştığını gördü. Biraz sonra aracın sağ yanı yoldan çıkmıştı. Hemen yolun kenarında başlayan ağaçlarla asfalt yolu sadece bir tümsek ayırıyordu. Otomobilin sağ ön tekerleği ve sağ arka tekerleği bu tümseğe çıktı. Bu ani yükselmeyle sarsılan araç kısa bir süre tümseğin üzerinde yol aldı ve tümseğin biraz daha dikleştiği bir noktada rampadan uçan gösteri arabaları gibi havalandı. Fakat düz değil; sol yanı aşağıda, sağ yanı yukarıda kalacak şekilde uçuyordu.
Helikopterdeki adam, otomobilin şimdi dümdüz görünen tavanına doğru mermi yağdırmaya başladı. Mermilerin araca isabet ettiğini görebiliyordu. Bu sırada belli belirsiz kendisine seslenildiğini duymuş olsa da umursamadan ateş etmeye devam etti. Şu aşağıdaki arabayı süren herife dersini verecekti. Demek kaçabileceğini sanıyordu ha! Kulağındaki ses, ateşi kesmesini emrediyordu kendisine, ama o bunu hiçbir şekilde umursamıyor, duyduğu kelimeleri anlamlandırmaya çalışmıyordu. Böyle bir şansı yakalamışken bırakmamaya kararlıydı. Tavanı delen mermileri görebiliyordu ve bunun için gerçekten çok beklemişti.
Otomobil tekrar dört tekerleği üzerinde ilerlemeye başladığında yalpaladı ve yolun ortasına kadar kaydı. Ateş eden adam açık he

defe mermi yağdırmaya devam ediyordu. Hatta, yanına kadar gelerek omzuna vuran arkadaşını umursamıyordu. Derken mermilerin aniden otomobilden çok daha uzaklara, yukarıya ve çeşitli yönlere savruluşunu izledi. Ani yön değiştirmeyle kendisi de helikopterin içine yuvarlanmıştı.
Yan şaşkın, yan kızgın bir ifadeyle tepesinde dikilen arkadaşına bakarken yüzü ifadesizdi. Önlerine bir tepe çıkmış, tepeyi aşmak için yükselmeleri gerekmişti. O ise bu durumda bile ateşi kesmemişti. Tepeyi aştıklarında aracı yolda göremediler. Pilot helikoptere daireler çizdiriyordu, ama bir şey göremiyorlardı. Otomobil nereye gitmiş olabilirdi ki? Ormana girmiş olamazdı. Araçtakilerin bir yerlere kaçmadıkları da kesindi. Duran bir arabanın bir yerlere yuvarlanmadıkça böylesine kısa bir sürede saklanması mümkün değildi.
Yaklaşık bir saat sonra, hedefi anayolda buldular. Araba bir şekilde başka bir yola girip oradan anayola çıkmış olmalıydı.
Buradaki trafik, ateş etmeyi imkânsız kılıyordu. Uzun süre kendilerini belli etmeden aracı takip ettiler ve sonunda bekledikleri fırsat ayaklarına geldi. Otomobil, Yenişehir'e giden yola sapmıştı. Şimdi aşağıdakilere haber verebilirlerdi.
Otomobil dönemeci döndü ve ani bir frenle yolda yalpalayarak metrelerce kaydı. En fazla yüz metre mesafede, burunları birbirine çevrilmiş iki cip yolu kapatmıştı.
Soldaki cipten bir adam çıkıp yere diz çöktü. Bir başkası arkadan koştu ve diz çökmüş adamın omzuna kalınca bir boru yerleştirdi.
Bu sırada helikopter yine belirmişti tepede. Araç geri geri gitme -

ye çalışırken diz çökmüş adamın omzundaki ölüm borusundan çıkan roket, araca doğru yol almaya başlamıştı bile.
Roketin otomobile çarpmasıyla büyük bir patlama meydana geldi. Olduğu yerde hoplayan araç alevler içinde yanarken sağdaki şarampolde yuvarlanmaya başladı. Uçurumun dibine ulaşan alevler içindeki otomobil, sonunda tavanı üzerinde kalakaldı. Bir süre alevin çıtırdayan sesi, uçurumun tepesine koşup aşağıdaki araca bakan adamların Türkçe olmayan konuşmaları ve tepede bekleyen helikopterin pırpırları duyuldu. Sonra araç kulakları sağır eden bir gürültüyle tekrar patladı. Yukarıdan bakan iki adama kadar ulaşan alevler yüzlerini sıcak bir köpek dili gibi yalayıp geçti. Aşağıdakiler de köpeğin midesinde olmalıydı şimdi.
Adamlar ciplerine koşarken, bir süredir yukarıda asılı duran helikopter de sıkılmış gibi aniden kuzeye yönelip uzaklaşmaya başladı.
26 Mayıs 2008 Kurtköy yakınları
— İstanbul
Ambulans boş yolda çığlıklar atarak hızla ilerliyordu. Önde, şoförün yanında oturan iri yapılı adam son derece telaşlı görünüyor, dudakları sinirden titriyordu. Bulunduğu yerden, umutlarını bağladığı dal çok güçsüz görünüyordu.
Şoförün yanında oturan adam MİT görevlisi Eşref Kapılı'ydı. Kucağında silahı, yola boş boş bakıyordu. Yoldaki bir tümsekten geçerken ambulans sarsılınca uykudan uyanmış gibi hızla şoföre döndü. Adama ne diyeceğini bilemeyince, "Daha hızlı," deyip tekrar yola baktı. Sonra arkaya döndü. Yanmış bedenin başında genç, orta uzunlukta düz saçları omuzlarına dökülen, şirin yüzlü bir hem

şire bekliyordu. Eşref Kapılı 'yla göz göze gelir gelmez başını yaralıya dikti. Önde oturan bu adamdan nedensizce korkuyordu. Lisedeki biyoloji öğretmeni ve babasının arkadaşı Osman Bey'den de böyle korkardı. Onun karşısında ne yapsa yanlış olacak gibi hissederdi. İşte bu adamda da böyle hissetmesine neden olan bir şeyler vardı.
Eşref Kapılı sadece bir an önce Kurtköy'e varmayı düşünüyordu. Bir kucağındaki silaha, bir de yola baktı. Olur mu, diye düşünüyordu, yapabilirler mi?
İçini çekerek bu kez dönmeden seslendi. "Kızım, o adama dikkat et, sakın bir hata yapma." Hemşire o görmese de hiçbir şey demeden başıyla onayladı. Ölümle mücadele içindeki yaralıya baktı. Adamla ilgili yapılabilecek tüm hatalar zaten yapılmış, hemşireye pek bir şey kalmamıştı.
Yaklaşık sekiz saat önce, Eşref Kapılı haberi almış ve derhal arabasına atlayıp Bursa'ya doğru yola çıkmıştı. Üç saat sonra Bursa Devlet Hastanesi'nin danışmasındaydı. Danışmadaki hemşireden aradığı hastaların yerini öğrendiğinde içinde koşmak için delice bir istek duymuş, ama bunu yapmamıştı.
Eşref Kapılı'yı orta yaşlı, kısa boylu, kel ve suratsız bir doktor karşıladı. Kendini Mehmethan Cihan olarak tanıttıktan sonra, yaralıyla bağlantısını sordu Kapılı'nın. "Aile dostuyum," demekle yetindi o da.

Doktor dudaklarını birbirine bastırıp yüzüne acı bir ifade vermeye çalışırken Eşref Kapılı daha önce hiç olmadığı kadar endişeliydi.
"Kadın ve çocuğu kaybettik," dedi doktor. "Bize yapacak bir şey kalmamıştı."
Kızıl Kurt
Kapılı bunu zaten biliyordu. Üzüntüyle başını sallayıp, "Ya bebek?..." diye sordu. Seda'nın hamile olduğunu birkaç ay önce öğrenmişler, hatta Kurt'la Kumkapı'ya gidip kutlama yapmışlardı.
Doktor ellerini iki yana açarak, "Ne yazık ki o da..." dedi.
Eşref derin bir of çekti.
Doktor birkaç saniye süre tanıdı karşısındaki adama. Burada ölümler her gün yaşanıyordu. Bir an önce söylemesi gerekenleri tamamlayıp işine dönmek istiyordu. Nihayet zamanıdır diye düşündü.
"Adamınsa yaşama şansı çok düşük. Bu geceyi çıkarması bile mucize olur."
"Ne yapılması gerekiyor yaşaması için? Nereye götürebiliriz?"
Doktorun yüzünde çok kısa bir an alaycı bir ifade belirse de hemen kendini toparladı. Eşref Kapılı bunu yakaladı ama üzerinde durmadı.
"Bir yere götüremezsiniz. Bu adam için dünyanın herhangi bir yerinde burdakinden daha iyisini yapamazlar. Beden öyle yanmış ki, şu anda tüm sinir uçlan acı çekiyordun İlaçlarla sadece bunu azaltıyoruz. Ölüme kadar rahat bir uyku..."
"Saçmalama doktor!" diye bağırdı Eşref Kapılı.
"Üzüntünüzü anlı..."
"Anlama kalsın," diye kesti sözünü. "Şimdi bana biraz izin ver düşüneyim."
Doktor karşısındakinin saygısızlığını hoş gördü. Yıllardır nelere şahit olmamıştı ki. "Siz bilirsiniz," deyip uzaklaştı. Yürürken birkaç kez boynunu geriye attı. Hemşirelerin çay içerken alay ve sohbet konusu ettiği bir tikti bu.
Yalnız kalan Eşref Kapılı çaresizliği tüm bedeninde hissediyordu.
"Yapılabilecek bir şey yok," demişti doktor. Bu doğru ola

mazdı! Bir çare mutlaka olmalıydı. En azından deneyecek bir şeyler olmalıydı.
Birkaç dakika eli alnında, öylece bekledi. Bu şekilde bir şeyler planlaması imkânsızdı. Birileri bir şeyler önermeliydi. Doktor bile böyle diyorsa o ne yapabilirdi ki? Yoksa... Eşref Kapılı eli çenesinde öylece durdu. Bir an tüm dünya durmuştu sanki. Doktorun bilmediği bir şeyler biliyordu Eşref Kapılı.
Tabi ya, diye çığlık attı içinden... Nasıl unuturum?
Aklına delice de olsa bir şeyler gelmişti ve bu küçük kıvılcım ona dev bir güneş topu gibi görünüyordu şimdi...
Eşref Kapılı, Kurt'un emriyle, bir süredir Part Holding'e bağlı gen şirketinin çalışmalarını izliyordu. Bu şirkete olan ilgileri Atatürk'ün naaşı geri alındıktan sonra da devam etmişti. Enver Akad adlı doktorun bazı araştırmalar yaptığını biliyordu. Şimdi madem ölecekti bu adam, oraya götürüp şansını denemekten başka bir çare

gelmiyordu aklına.
Hemen doktoru buldu.
"Doktor," diye seslendi. "Mehmet Bey!"
"Mehmethan olacak," diye düzeltti doktor, ona doğru yaklaşırken.
"Ulan, ben kibar olacağım diye ne hallere düşüyorum, sen...
İki dakikalığına Mehmet olsan ne olur be adam?" diye çıkıştı Enver Kapılı.
Doktor irkildi.
"Bak arkadaşım..." Kapılı, kendine hâkim olmakta güçlük çekiyordu.
"...Şimdi beni dinle..." Doktor karşısındaki adamdan korkmuştu.
Adam koluna girmeye çalışınca panikle çekti elini. Eşref Kapılı, olduğu yerde durup bir ya sabır çekti ve en tatlı ses tonuyla Kızıl Kurt
konuşmaya başladı. Birbirine kenetlenmiş dişleri ses tonunu pek yumuşatmasa da etkisini artırdığı kesindi.
"Mehmethan Bey, çok acelemiz var, surda bir şeyler söyleyeceğim size, bir gelin hele."
Doktor boynunu geriye atıp, "Tamam tamam," dedi ve adamın koluna zoraki girip kenardaki radyatörün önüne yürüdü.
"Doktor, bir konuda emin olmak istiyorum. Gerçekten hiçbir şey yapılamaz mı?"
"Yapılamaz Eşref Bey. Allah'tan umut kesilmez derler, ama bu durumda bunu söylemek bile fazla iyimserlik olacaktır."
"Emin misin doktor? Yurtdışında bile mi yapılamaz bir şey? Onu her yere götürebiliriz. En iyisine..."
"Maalesef Eşref Bey, maalesef... Burda sadece hastanın ölmesini ve ölüm saatini kaydetmeyi bekleyeceğiz. Artık bitmiş her şey."
"O halde şimdi beni iyi dinle. Hemen bir ambulans hazırlatacaksın. Bir hemşire ve bir şoför yeter. Şu an onu yaşatan tüm cihazlar ambulansa eksiksiz yerleştirilecek. Adamlarına, benim yaralımı ambulansa yerleştirmelerini söyleyeceksin. Hiçbir kayıt tutulmayacak."
Kapılı'nın her söylediğinden sonra doktorun gözleri biraz daha büyüyordu. En sonunda cevap verebildi.
"Ne diyorsunuz siz? Böyle bir şey mümkün değil!" Boynunu üç defa peş peşe geriye attı.
"Neden mümkün olmasın? Bakın, zaman kaybediyoruz." Eşref Kapılı istemsizce saatine baktı konuşurken.
"Hayır, bunu kesinlikle yapamam. Şimdi gidip güvenliğe haber veriyorum. Siz... siz saçmalıyorsunuz."
Doktor, arkasını dönüp ilk adımını atmıştı ki Kapılı, onu kolundan yakaladı. Bu sırada doktor sırtında sivri bir şey hissediyor ve bunun ne olduğunu tahmin etmekte hiç de zorlanmıyordu.

"Ses çıkarma," diye fısıldadı Kapılı, adamın kulağına. "Yavaşça dön şimdi, tam önümde dur."
Doktorun ensesinden gelen nefes soğan kokuyordu. Önce buna dikkat etti ve sonra uysalca söyleneni yaptı. Döndüğünde yüzündeki ifade kırklı yaşlardaki bir adam için fazla çocuksuydu.
"Bunu görüyor musun?" dedi Eşref Kapılı silahı doktorun midesine

dürterek. Doktor korkuyla başını salladı ve Eşref Kapılı devam etti. "Bu hiçbir şey..." MİT kimliğini alttan gösterdi. "Esas güç burda."
Doktorun gözlerindeki ifadeden artık her şeyi kabul edeceğini anlamıştı. Kimlik ve silah hızla ortadan kayboldu. "Bak, ben suçlu falan değilim. Ama acelem var. Şimdi, sana az önce söylediklerimi yapacaksın. Bu olaydan kimseye söz etmeyeceksin. Aksi olursa, buraya üç saat mesafede olduğumu hatırlatırım sana. Kötü bir şey yapmıyoruz doktor. Kötü hiçbir şey yapmıyoruz."
Doktor kısık bir tonda bağırırcasına karşılık verdi. Boynu artık geri gitmiyordu, ama sesi titriyordu. Yüzünde buruşuk bir tiksinme ifadesi vardı.
"Kötü bir şey yapmıyor musunuz? Ya şimdi ne yapıyorsunuz?" Kapılı gülümseyerek yere baktı ve boynunu kaşırken yanıtladı. "Ne mi yapıyoruz? 'Allah'tan umut kesmemek' doktor, tek yaptığımız bu."
Doktorun kolunu bıraktı ve, "Hadi, durma artık, dediğimi yap," dedi. Doktor uysalca başını sallayıp hızlı, titrek adımlarla uzaklaştı. Koridorda kösele ayakkabılarının çıkardığı ses yankılanıyordu. Eşref Kapılı ambulans hazırlanana kadar yaralıyı ziyaret etmeye karar verdi.
Kızıl Kurt
İlk gördüğü şey, bir insana kesinlikle benzemiyordu. Yatakta her tarafına cihazlar bağlanmış halde yatan adamın derisi közlenmiş patates kabuğu gibiydi. Toprakta bir çukur açılır, üstünde ateş yakıldıktan sonra oluşan közün içine patates gömülür, uzun süre sonra közlenmiş patates hazır olur. Onu közden çıkardıktan sonra kabuğunun neredeyse tamamı kömür karasına bulanmış olur. Bazı kısımlar ise yer yer soyulmuştur ve bu nedenle siyahın arasından soyulmuş pembe, sarı kısımlar görünür. İşte böyle görünüyordu yataktaki şey. Eşref Kapılı dokunmak istedi, ama bunu yapmadı. Yatağın çevresinde düşünceli ve üzgün dolaştı. Ambulans hazırlandığında gözleri yataktakinin görüntüsüne alışmış, yine tanıdığı adamı görür olmuştu bu bedende.
Ambulans ilerlerken olanları düşünüyor, çekilen tüm acıyı adeta bedeninde yaşıyordu. Seda, Aslı ve daha doğmamış minik bebek ölmüştü. Arkada yatan şey de artık Gökalp kimliğiyle yaşayan Gökhan'dı. Kapılı, kendine engel olamıyor; durmadan Seda'yı, Aslı'yı ve bebeği düşünüyor, içine kaynar bir şeylerin durmaksızın akıtıldığını hissediyordu.
Yenişehir yakınlarında, birileri arabalarını roketle vurmuştu. Araba tamamen yanmıştı. Aslı, Seda ve Gökhan da öyle... Kurt ise Orta Asya'da kayıptı; ya öldürülmüş cesedi bir yerde çürüyordu ya da ele geçirilmişti. Şimdi ne olacak, diye düşünüyordu Kapılı. Şimdi ne yapacağız?
Kurt'un emanetlerini koruyamamıştı. Şoförün şaşkın bakışları altında, kendine ağır bir küfür savurdu.

26 Mayıs 2008

Kurtköy
Gen şirketi her zamanki gibi tekinsiz göründü aracın penceresinden bakan Eşref Kapılı'ya. Buraya ilk gelişini hatırladı... İçeride Mossad'a bağlı özel tim Sayeret Matkal ve savaş sırasında Anıtkabir'den çaldıkları Atatürk'ün naaşı vardı. Başında Kurt'un olduğu başarılı bir operasyonla naaş zarar görmeden geri alınmıştı.
Tellerle çevrili bir arazinin ortasında, hangarı andıran bir yapı... Solgun duvarlar ve içinde ne olduğu bir türlü anlaşılamayan alçak sıra sıra binalar... İnsanların sadece istemedikleri evcil hayvanları bırakmak için gelebileceği, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, terk edilmiş bir kasabayı andıran özel bir bölge... Buranın bir gen şirketi olduğunu öğrendiğinde şaşırmış ve bu, onun son şaşkınlığı olmamıştı. İçeride doktorlar vardı, ama bunlar daha çok büyücüye benziyordu. Akıl almayacak araştırmalar, deneyler yapıyorlardı.
Ambulans, tellerin birleştiği kapının önünde durdu ve Eşref Kapılı dışarı atladı. Artık yaşlıydı, üstüne üstlük uzun ve yorucu bir gün geçirmişti. Şimdi ona enerji veren yalnızca umuduydu. Akşam olmuş, hava kararmıştı. Çevredeki ışıklandırılmamış boş arazide hafif bir rüzgâr dolaşıyor, boşluğun kuru kokusunu deneyimli MİT görevlisinin burnuna taşıyordu.
Kapılı, Enver Akad'ın merkezde olmaması olasılığından endişe duydu. Akşam olmuş, adam evine dönmüş olabilirdi. Gerçi uzun süre bu merkezi gözlemlemiş ve adamın alışkanlıktan hakkında epey bilgi sahibi olmuştu. Gördüğü kadarıyla Enver Akad tam bir

işkolikti. Bazen bir hafta boyunca evine gitmediği, gecelerini merkezde çalışarak geçirdiği oluyordu. Eşref Kapılı, Akad'ın araştırmalarıyla ilgili öğrendiklerinin çok azını yorumlayabiliyordu, ama yaptığı işin böyle yoğun bir çalışmaya değeceğini düşünüyordu. Şirket de bunun farkında olacak ki, Enver Akad'ın araştırmalarına ayrılan fon, şirketin en büyük araştırma masrafını oluşturuyordu. Aynca Enver Akad resmen bir yönetici olmasa da merkezin en değerli doktorlarının başında yer alıyordu.
Kapının arkasındaki bekçi kulübesinin ışığı yanmaktaydı. Binadaki bazı pencerelerden de dışarı ışık sızıyordu.
Bekçi kulübesinden, lacivert üniforması ve başında şoförlerinkine benzer şapkasıyla orta boylu, temiz görünümlü bir adam çıktı. Kapıya, Eşref Kapılı'ya yanaştı ve öylece kaldı. Belli ki ne diyeceğini bilmiyordu. Neyse ki Kapılı'nın böyle bir derdi yoktu.
"Kapıyı açar mısın? Çok acil!"
Bekçi şaşırmış görünüyordu.
"Kimsiniz? Burası özel bir şirket..."
"Adım Eşref Kapılı. Devlet adına burdayım." Kimliğini gösterdi.
"Kapıyı açın da girelim."
"Bir dakika bekleyin," deyip kulübeye girdi bekçi. Çıktığında, yüzünden olumsuz haber vereceği anlaşılıyordu.
"Efendim, şu an yetkili kimse yok. Kusura bakmayın, kapıyı açmam mümkün değil."
Buraya kadar geldikten sonra geri dönmeyi Eşref Kapılı'ya kabul ettirebilecek tek güç vardı ve o da şu an kayıp olduğu için gittikçe

artan sinirine hâkim olmaya çalışmaktan vazgeçti.
Demir parmaklıklardan oluşan kapıdan bir hamlede kolunu içeri soktu ve bekçiyi yakasından yakalayıp parmaklıklara çarptı. Bek

çi daha neye uğradığını anlamadan adamı ileri itti ve hızla geri çekerek bir kez daha çarptı parmaklıklara.
"Bak aslanım. Devlet adına burdayım diyorum... Çok acil bir mesele var diyorum... Sinirliyim diyorum... Yetkiline başlatma ulan aç şu kapıyı!"
Eli hâlâ bekçinin yakasındaydı. Adamın, elini silahına attığını görür görmez sol eliyle silahını çekti ve parmaklıkların arasından bekçinin sol yanağına bastırdı. Namlu bekçinin avurdunu çökertiyordu.
"Bak," dedi, durup bekçinin yaka kartına baktı. "...Ersin Gök, ben ne diyorum sen daha ne yapıyorsun."
Bekçinin parmaklıklara çarpan burnu kırılmış, kanamaya başlamıştı. Aldığı ani darbenin de etkisiyle paniğe kapılmış, nefes nefese kalmıştı. Zar zor konuşabildi.
"Ağabey, ben emir kuluyum. Gözünü seveyim ben ne yaptım sana?"
Eşref Kapılı, bekçiye acıyordu ama başka çaresi olmadığını da biliyordu.
"Aslanım hadi aç şu kapıyı da daha fazla üzme beni."
"Kapı otomatik ağabey... İçerden açılıyor."
Eşref Kapılı, bekçiyi bıraktı. "Haydi, git aç."
Olanları dehşet içinde seyreden şoför, hemşirenin başında olduğu yaralıya bakarak, "Bu adamın sağlık sigortası hangi şirkettense ben de istiyorum," diye mırıldandı.
Bekçi içeri seğirtince Eşref Kapılı arkasını döndü. Şoförün korku dolu bakışlarıyla göz göze geldi ve o an, şu işi bir bitireyim, hepinizi yemeğe götüreceğim, diye kendine söz verdi. Böyle korkuttuğu, zarar verdiği adamlara çok acıyordu. Ancak, pek çoğu öldüğü için üstleri böyle bir zayıflığı olduğundan haberdar değildi.
Kızıl Kurt
Sabırsızlığı artmıştı; kapının açıldığı falan yoktu. Başını uzatıp bekçi kulübesinin içini görmeye çalıştı, ama hiçbir şey görünmüyordu. Bir sigara yaktı. Tadı iğrenç gelse de içmeye devam etti.
Eşref Kapılı parmaklıklı kapının önünde ileri geri yürüyüp sigarasını tellendirirken içeride bilinçsiz yatan, acılar içindeki Gökhan'ı düşündü. Sonra da kapı on saniye içinde açılmazsa bekçinin en az üç dişini kırmaya karar verdi.
Üçüncü saniyede kapıya yaklaşan adamları fark etti. Beş ya da altı kişiydiler. Güvenlik görevlisi olmalıydı bunlar. Saati kaçırmamaya çalışıyordu. Sekizinci saniyede tekrar kafasını kaldırdığında adamlar bekçi kulübesinin yanından geçiyorlardı. On ikinci saniyede kapı açıldığında bu defa parmaklıkların yerinde beş tane ızbandut dikiliyordu. Ne olursa olsun, bekçi için artık çok geçti.
Eşref Kapılı, ambulans şoförüne aracı içeri sürmesini işaret etti. Görevlilerin başı olması muhtemel adam Eşref Kapılı'ya, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. "Görevliye zarar vermişsiniz..."

Eşref Kapılı hepsinin yakasındaki isimleri okudu. Ömer Çapraz, Balkan Şahin, Hakkı Şahin, Emrah Özkoç ve Agah Tokgöz...
"Hakkı Şahin... Devlet adına burdayım. Daha önce de buraya geldim, ama anlaşılan patronlarınız sizi yeni tutmuş. Acilen girmemiz gerekiyor. Ambulansa yol verin."
"Kimliğinizi görebilir miyim?"
Kapılı hemen kimliğini çıkarıp gösterdi.
"Bu kimlik bizim için hiçbir şey ifade etmiyor. Burası yurtdışı ortaklı özel bir şirket... Sizi içeri almam mümkün değil."
Eşref Kapılı, ambulans şoförüne dönüp motoru durdurmasını işaret etti.
"Enver Akad burda mı?"

Yanıtlayan yine aynı görevliydi. "Neden soruyorsunuz?" "Yetkili biriyle görüşmek istiyorum." "Yetkili biriyle görüşüyorsunuz zaten." Eşref Kapılı yine sinirlerinin gerilmeye başladığını hissediyordu. "O ambulansta ölmek üzere olan bir adam var, anlıyor musun? Ölmek üzere olan bir adam!"
Görevli şaşırmış görünüyordu. "Ama burası hastane değil ki... Burda araştırma yapılır."
"Enver Akad'ı çağırın bana yahu! Biliyorum hastane olmadığını. O beni tanır."
Görevli arkasını dönüp adamlardan birine seslendi. "Emrah, doktora haber ver." Tekrar Kapılı'ya dönüp sordu. "İsminiz neydi?" "Eşref Kapılı." "Eşref Kapılı görmek istiyor de."
Emrah adlı görevli hızla uzaklaşırken arkasından bağırdı Hakkı Şahin.
"Bekçinin burnunu kırdığını da söyle. Ambulansla gelmiş bir de onu söyle."
Birkaç dakika sonra Enver Akad yanında görevliyle beraber gelmişti.
"Oh, doktor bey! Merhaba," deyip elini uzattı Eşref Kapılı.
"Merhaba," diye karşılık verdi doktor ve tokalaştılar.
"Hemen içeri girmemiz gerekiyor, mümkün mü?"
"Tabi, girelim, içerde konuşalım," dedi Enver Akad ve görevlilere döndü. "Arkadaşlar siz gidebilirsiniz."
Görevlilerin başı, doktora sokulup bekçi kulübesini işaret ederek bir şeyler fısıldadı. Belli ki bekçinin başına gelenlerden söz edi-

yordu. Enver Akad, biliyorum der gibi başını salladı ve yine gitmelerini bildirdi. Görevliler gittiğinde doktora ambulansa binmesini söyledi Kapılı. Doktor ambulansa binince, "Bir dakika bir işim var," deyip ayrıldı.
Enver Akad ambulansın içinde, Kapılı'nın bekçi kulübesine yöneldiğini gördü. Özür dileyeceğini umuyordu, ama kötü bir şey yapacak olsa da elinden bir şey gelmeyecekti.
Eşref Kapılı az sonra döndü ve ambulansa girdi. Kimse bir şey sormadan, "Üç kere özür dileyeceğime söz vermiştim, dört kere dilemek zorunda kaldım. Neyse, gidelim," dedi.

Ambulans hareket edince Enver Akad, "İşinizin acil olduğunu söylemişsiniz, nedir?" diye sordu.
"Arkaya bakın," diye yanıtladı Eşref Kapılı.
Enver Akad arkasını döner dönmez panikle Eşref Kapılı'ya bağırmaya başladı.
"Ben içeri girebilmek için bir yalan uydurduğunuzu düşünmüştüm! Bu da ne böyle? Bunu buraya neden getirdiniz?"
Şoför korkuyla Kapılı'ya bakıyor, belli ki adamın doktora bir şey yapmasından endişeleniyordu.
"Sakin olun doktor bey, bir dinleyin bakalım."
"Şoför bey durun lütfen," diye seslendi Enver Akad titreyen bir sesle.
"Yahu, ne olur bir dinleyin... ne durması, durma sen şoför."
"Durun lütfen, geldik."
Şoför, Eşref Kapılı'ya bakıyordu soran gözlerle.
"Dursana aslanım. Gelmişiz."
Eşref Kapılı ambulanstan inmeden önce arkaya bakıp hemşireyi uyardı. "O adama iyi bak kızım."

Hemşire yine başıyla onayladı ve iki adam arabadan indiler.
Enver Akad'ı takip eden Eşref Kapılı binanın içinde yürümekten sıkılmıştı. Öfkesinin bir kısmını bekçi sayesinde boşaltmış olsa da hâlâ büyük endişe duyuyordu ve doktorun zaman kaybetmesi sinirlerini bozuyordu. Yine de adamı ikna edebilmek için kredi toplamalı, uslu durmalıydı şimdi.
Sonunda bir kapıdan içeri girdiler. İçeride bir masa, arkasında bir koltuk ve önünde iki sandalye vardı. Duvarlar, masanın üstü ve sandalyelerin arasındaki sehpa tamamen boştu. Enver Akad sehpanın sağ yanındaki sandalyeye oturdu ve Kapılı'ya karşısındaki sandalyeyi gösterdi. Burnundan soluyordu doktor. "Sizi dinliyorum," dedi küsmüş bir sevgili gibi.
"Ambulanstaki adam büyük bir kaza geçirdi. Onu buraya getirmek zorunda kaldım."
"Fakat burası hastane değil ki... Yaralı biri için ameliyathane ve bir bakım odası gerekir. Burda sadece laboratuvarlar var. Biz, yaralı biri için hiçbir şey yapamayız."
"Doktor bey, o adam bir yaralı değil zaten. O adam bir ölü. Hastane yerine burayı seçecek kadar aptal bir adam mıyım ben? Bugün yedi saat yol gittim. İki adamı silahla tehdit ettim. Birinin burnunu kırdım. Sonra da dört dişini... O yüzden beni iyi dinleyin ki işimize çabucak başlayabilelim. Diğer hastanedeki doktor, yaralının yaşama şansı olmadığını söyledi. Yani normal yollarla tedavi edilemeyecek. Sizin araştırmalarınızı biliyorum. Bir şeyler yapabilirsiniz belki. Hem size de araştırmalarınızı uygulamak için büyük bir fırsat."
Doktorun yüzünde düşünceli bir ifade dolaşmaya başlamıştı.
"Bakın Eşref Bey, benim de yapabileceklerim çok kısıtlı. Üstelik araştırmalarım henüz deneme aşamasında. Hem böyle bir şey için kişinin rızası gerekir."

"Enver Bey, uzatmayalım. Kişinin durumunu görüyorsunuz.
Hiçbir yakını yok. Bu işi resmi olarak yapacağımızı düşünmeniz de
çok saçma. Lütfen, siz de biliyorsunuz bizim nasıl çalıştığımızı.
Adamı kurtarmak için bunu denemek zorundasınız."
"Araştırmalarımla ilgili ne biliyorsunuz ki, onu kurtarabileceğimi
düşünüyorsunuz?"
"Deri üreten bir teknoloji üzerinde çalıştığınızı biliyorum. Farelerin
vücutlarına uyumlu cipler falan yerleştirdiğinizi biliyorum.
Başka birkaç şey daha işte..."
"Bu araştırmalar tamamen gizli yürütülüyordu. Ama garipsememem
gerekir, değil mi? Sizi uyarayım. Henüz deri üretimi adına
pratik hiçbir şey yapmadık. Çip yerleştirdiğimiz farelerin tamamı da
doksan gün içinde tüm iç organları yanarak öldüler. Şimdi ne düşünüyorsunuz?"
"Anlamıyor musunuz? İsterseniz fareler cipleri yerleştirir yerleştirmez
ölmüş olsun. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Bu adam yarına
çıkmaz nasıl olsa. En azından denemiş olmalıyız."
Doktor, "Bana biraz izin verin," deyip eğildi ve başını elleri
arasına aldı. Hemen sonra kapı açılma sesiyle irkilerek o tarafa baktı.
Eşref Kapılı odadan çıkıyordu.
"Nereye gidiyorsunuz?"
"İzin istemediniz mi?"
Doktor gülümsedi. "Hayır o anlamda değil, şimdi en fazla beş
dakika düşüneceğim. Siz hurdayken de yapabilirim bunu."
Eşref Kapılı dönüp sandalyeye oturdu ve boş duvarlara bakmaya
başladı. Şu karşısında oturan adamın bir dâhi olduğunu anlayacak
kadar araştırma yapmıştı onun hakkında. Yine de durum çok
umutsuz görünüyordu.

Enver Akad kafasını kaldırıp konuşmaya başladı.
"Tamam. Yaralıyı içeri, laboratuvarlardan birine aldıralım.
Hemen bu gece muayene edeceğim ve ne yapmamız gerektiği konusunda
bir karara varacağım. Yalnız bu konuda sizden yazılı sorumluluk
belgesi istiyorum. Yani, doğacak her sonuçtan siz sorumlusunuz."
"O kolay... Çok teşekkür ederim," dedi Eşref Kapılı büyük bir
içtenlikle. Beraber kalkıp odadan çıktılar. Ambulanstaki Gökhan
hâlâ hiçbir şeyin farkında değildi. Rusların saldırıp mahvettiği bedeni
Kurtköy'de şimdiye kadarki en tuhaf deneyimine hazırlanıyordu.
Enver Akad da en tuhaf deneyine...
16 Haziran 2008 - Saat:13-23
İstanbul Atatürk Havalimanı
"Paranoyak davranıyorsun, kesinlikle paranoyak davranıyorsun."
"Böyle konuşma Sergei. Gördüm, o çocuğun doğrudan burnuma
baktığını gördüm."
"Benim burnumun seninkinden farkı ne ki bana değil sana bakıyor?"
"Ben de onu soruyorum ya... Eminsin değil mi burnumda bir
şey olmadığına?"
"Eminim İvan, eminim."
Sergei bıkkınlıkla başını yana çevirdi. Koskoca adamın bir çocuğun
bakışı yüzünden burnunda sümük olduğunu düşünmesi gibi

saçma bir konu için gelmemişti bunca yolu. Pasaport kontrol alanına yöneldiler.

Kızıl Kurt

Kontrolden kısa sürede geçen iki Rus, birbirine şaşılacak kadar benziyordu. San kısa kesilmiş saçları, köşeli yüzleri ile kardeş zannedilebilirlerdi. İvan Chissky ve Sergei Kurshkova birbirlerine altı yüz kilometre uzaklıkta iki küçük kasabada doğmuştu. İki metreye yaklaşan boylarıyla insanları tepelerinden süzerken, sıcak hava yüzünden, giydikleri pahalı takım elbiseler içinde terliyorlardı.

İvan bir süre kendilerini karşılamaya gelen kişiyi görmek için etrafına bakındı. Tarif edilene benzer kimseyi göremiyordu. Telefonunu çıkarıp bağlantının numarasını arayacaktı ki önlerinde bir Mercedes durdu ve şoför koltuğundan yılışıkça sırıtan biri onlara seslendi. "Hey sizi bekliyordum..." Bir an tereddütle baktıklarını görünce hemen ekledi. "İvan ve Sergei değil mi?"

Şoför, İvan'a tarif edilen gibi değildi, ama Türklerden bir tehlike beklemiyorlardı, üstelik arkaya yaklaşan taksi korna çalmaya başlamıştı. İki Rus arka koltuğa oturduklarında şoför ıslık çalarak Mercedes'i hemen hareket ettirdi.

Araba sahil yolundan Maslak'taki otele gidecekti, Kumkapı'da ışıklara yaklaşırken yavaşlamaya başladı. İvan tedirgince boynunu uzatıp çevreye bakındı. Sergei oralı olmasa da, o bu işten hiç hoşlanmamıştı. Sanki şoför bilerek kırmızıya yakalanmaya çalışıyordu. Yine de sesini çıkarmadı. Sergei'den bir daha paranoya zırvası dinlemek istemiyordu. Araba kırmızı ışıkta durduktan hemen sonra şoför arka kapıları kilitleyerek kendini dışarı attı. İvan'ın sesini çıkarmadığına pişman olacak kadar bile vakti olmamış. Mercedes'in arkasına yaklaşan BMW den inen maskeli iki adam, uzilerle aracı delik deşik etmişti.

Rus mafyasının iki önemli ismi infaz edilmişti.

Uzaktan dürbünle operasyonu izleyen Eşref Kapılı, arabasını çalıştırırken, "Bu iki!" diyerek gülümsedi.

Usta ajan, olaydan hemen sonra tüm vaktini araştırmaya vermişti. Gökhan'a yapılan saldırıyla ilgili raporlarda bir helikopterden de söz ediliyordu. Bunun üzerine kayıtları incelediğinde Rusya ile çok sıkı ilişkileri olan, silah satışına aracılık eden bir isme ulaşılmıştı. Eylemi yapanlara özel helikopterini veren oydu.

İşadamına dokunamıyordu, ama bir haftalık telefon dinleme ve büroları takip sonucu, liderleri hariç dört Rusu paketleyip temizlemişlerdi. Bugün öldürülenler de Rusların güçlerini arttırmak için kullandıkları kişilerden ikisiydi, ama işte gereken darbe vurulmuştu. Şimdi, liderlerini ele geçirmeye gelmişti sıra. Onu hemen öldürmeyecek, sorgu sonrası Gökhan sağlığına kavuşursa, onun insafına bırakacaktı.

18 Haziran 2008 - Saat:11.00

Antalya - Gezgin Kafe

Andrei Rostov saatine sabırsızlıkla baktı. Buraya kafeyi satın almak için gelmişti, ama sahibi yüz bin dolarlık teklifi beğenmiyordu.

Ekrem Alnıpak, "Bakın, zaten satmak istemiyorum. Siz illa alacağız diyorsunuz. Öyleyse iki yüz bin dolar olsun," diye tekrarladı.
Andrei avını ısırmadan önce hep gülümserdi. Yine dudak uçları yukarı büküldü ve kemikli eli kafenin sahibine doğru uzandı. Ekrem Alnıpak bunu teklifinin kabul edildiği şekilde yorumlayıp uzatılan eli sıktı ve bir anda suratı acıyla buruştu. Adam elini demir mengene gibi sıkıyordu.
Kızıl Kurt
Andrei sesini kısarak acıyla inleyen adamın kulağına eğildi.
"Beni iyi dinle aptal Türk. Sana verdiğim parayı yirmi bin dolar düşürdüm. Eğer kabul etmezsen bir yirmi bin daha düşüreceğim. Ondan sonra hiç para vermeyeceğim. Beni duyup anladıysan kafanı salla."
Ekrem Alnıpak hemen kafasını salladı. Yüzü kıpkırmızı kesilmiş, yanakları yuttuğu acıyla şişmişti. Antalya ve Alanya'da korku saçan Rus mafyası sonunda onu da bulmuştu.
Andrei, karşısındaki sandalyede korkuyla kesik kesik nefes alan adama baktı. İçinden, ne kolay, dedi. Türkiye aç aslanların girdiği bir koyun ağılına benziyor. Karşısında bir koyun durmuş, koruyanı kollayanı olmadan çaresizce bekliyordu. Kendisi de avını her an mideye indirmek üzere bekliyordu. Fakat birden sezgileri alarm çalmaya başladı aslanın, gözucuyla bir hareket hissetmişti. Belindeki silahı çekemeden küçük bir acı hissetti, sanki bir böcek sokmuş gibi. Görüşü kararmaya başladı. Düşerken, birkaç saniye önce ensesinden giren iğneyi tutmakta olan karaltıyı fark etti. Biçimsiz karaltılardan başka bir şey görmeyen gözleri sorarcasına kocaman açılmıştı. Dışarıda bıraktığı adamlarına ne olmuştu?
Rus mafyasının Antalya sorumlusu ve Gökhan'ın ailesinin arabasına yapılan saldırıyı yöneten Andrei Rostov ele geçmişti.
25 Haziran 2008 Bir
telefon görüşmesi
"Efendim?"
"İyi günler Eşref Bey."
"İyi günler."

"Nasılsınız?" "Teşekkür
ederim, siz?"
"Ben de iyiyim. Eşref Bey, Gökalp birkaç saat önce kendine geldi."
"Deme! Neden şimdi arıyorsun be adam? Hemen oraya geliyorum."
"Hayır hayır! Buraya gelmeyin."
"Nedenmiş o?"
"Gökalp kendine geldi ama kazayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyor. Bu da bizim için büyük şans. Moralinin yüksek olması ve düzenli çalışması gerekiyor. Duygu durumunun düzgün olması çok önemli bizim için."
"Eee, ne yapacağız?"
"İşte anlatacağım dinlerseniz."
"Tamam tamam, dinliyorum."

"Gökalp kendine gelir gelmez buranın neresi olduğunu, bulunma nedenini ve ne zamandır burda tutulduğunu sormaya başladı. Çok şüpheci bir karakter... Ona burası hakkında doğru ve detaylı bilgi aktardım. Fakat neden buraya getirildiğiyle ilgili bir bilgim olmadığını söyledim. Üstlerinin kendisini sürekli gözlemlediğini, bunun gizli bir operasyon olduğunu anlattım. Ama adam, bana inanmıyor. Üstlerimden biriyle hemen görüşmezsem olacaklardan sorumlu değilim diyor. Zaten şu durumda olabilecekleri düşünüyorum da, burdaki o beş ızbandut hiç de içimi rahatlatmıyor. Şimdi, sizden istediğim, beş dakika sonra benim ofisimi aramanız. Gökalp'la görüşeceksiniz. Ona durumun benim anlattığım şekilde olduğunu ve en az bir hafta boyunca üstlerinden kimseyi göremeyeceğini söyleyeceksiniz. Burda çalışmasını ve benim söylediklerime harfiyen uymasını emredeceksiniz. Onu görmeniz için uygun zaman geldiğinde
Kızıl Kurt
-ki yakındır- ben size haber vereceğim. Ama lütfen ona hiçbir soru sormadan istediklerimi yapmasını söyleyin. Bu bizim için çok önemli. Kendine gelmiş olması bir şeyin ispatı değil. Hâlâ durumu üst seviyede kontrol gerektiriyor. Umarım beni anlamışsınızdır..."
"Hah, bir nefes al be adam. Anladım. Arayacağım, size tam yetki vereceğim, burda elim kolum bağlı bekleyeceğim. Bak doktor, eğer bir bit yeniği varsa..."
"Saçmalamayın Eşref Bey."
"Tamam tamam. Kapatın da arayım."
"Beş dakika sonra... Telefonu o açacak. Görüşmek üzere."
"Görüşürüz."
Dört hafta önce minicik bir umut ışığıyla pek çoğuna göre deli saçması olan bir işe girişmişti Eşref Kapılı ve şimdi aldığı sonuç muhteşemdi. Gökhan kendine gelmişti ve Eşref Kapılı, doktorun bunu bekliyor olduğunu bilse de bir türlü inanamıyordu bu mucizeye. Bu doktoru Allah göndermiş olmalıydı.
Beş dakikanın geçtiğini gördükten sonra ahizeyi kaldırdı ve numarayı çevirdi. Birkaç bip ve ardından duyduğu tanıdık ses...
"Alo?"
2 Temmuz 2008 Kur tköy
Eşref Kapılı'nın otomobili araştırma merkezinin kapısına yaklaşır yaklaşmaz parmaklıklı kapı iki yana açıldı. Kırılan dişlerinin masraflarını üstlenen bu adamı uğraştırmak bekçinin aklının ucundan bile geçmiyordu.

Otomobil, beş hafta önce tam da ambulansın beklediği noktaya gelince durdu ve hemen ardından motor sustu. Kapılı heyecanlıydı. Gökhan'ı Enver Akad'ın ellerine bıraktıktan sonra ilk üç hafta birkaç kere ziyaret etmiş, ama kendine geldiği süreçte operasyonlarla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Bu sürede Enver Akad bir mucize yaratmıştı.
Doktor, ilk önce Gökhan'ı serumlar, ilaçlar ve makinelerle hayatta tutmuştu. Ondan sonra, uzun süredir üzerinde çalıştığı minik

makineleri Gökhan'ın vücuduna yerleştirmeye başlamıştı. Kapılı, sürecin tam olarak ne işe yaradığını bilmese de az çok anlayabiliyordu. İlk başta hiçbir şey bilmediği bu konuyla ilgili araştırmalara başlamıştı. Gökhan'ın vücudunun her tarafına küçük, mikroskobik boyutlarda makineler yerleştirilmişti. Bu makineler vücudu sürekli tamir ediyordu. Gelecek nanoteknoloji ile şekillenecekti. Tüm Avrupa devletleri bu alandaki araştırmalara büyük paralar yatırıyordu. Avrupa'da sadece Malta ve Türkiye'nin bu alanla ilgili bir planı olmadığı biliniyordu. Fakat işte Part Holding'in gizlice yürüttüğü çalışmalar, devletin açığını kapatacak derecede ilerlemişti. Tek sorun bu holdingin yabancı ortaklarının planlarıydı.
Dünyanın her yerinde nanoteknoloji büyük gelişmeler sağlayacak ve elektronik devrimin çok ötesinde etki yaratacak bir alan olarak görülüyordu. Eğer Türkiye'deki özel bir şirket bile bu kadar ileri gidebiliyorsa, tüm dünyada büyük bir hazırlık ve gizli bir yapılanma söz konusu olmalıydı. Nanoteknoloji, kendini temizleyen pencere camlan veya mevsime göre özellik değiştiren giysiler gibi şeylerden çok daha önemli imkânlar sunacaktı. Bu kadar büyük bir gücü böylesine masumane amaçlar için kullanmasını beklemek gülünç olurdu haliyle.
Kızıl Kurt
Eşref Kapılı asansöre girdi. Üst kapağı biraz zorladı ve açılan bölmedeki küçük düğmeye bastı. Tek eli o düğmenin üstündeyken diğer eliyle "3" e bastı.
Bina, görünürde -2'den 3'e kadar toplamda beş seviyeden oluşuyordu. Asansörün Eşref Kapılı'yı götürdüğü yer ise -3'tü. Bu katın varlığını çok az kişi biliyordu. Enver Akad'ın nanoteknoloji laboratuvarı vardı burada. Şimdi laboratuvarın yanındaki denek, malzeme ve makine odalarının birkaçı boşaltılmış, buralarda Gökhan için çalışma ve yaşama alanı yaratılmıştı. Yerin üç kat altında, ölümden dönmüş bir adam, içindeki topluiğne başı büyüklüğündeki makinelerin desteğiyle hani harıl çalışıyordu.
Eşref Kapılı asansörden çıkıp doğruca Enver Akad'ın ofisine yöneldi. Kapıyı çalıp içeri girdiğinde doktor, masasının arkasında oturmuş, önündeki dizüstü bilgisayarda bir şeyler yapıyordu. Kapılı'yı görünce ayağa kalktı ve tokalaştılar. Kapılı, davet beklemeden sandalyelerden birine oturdu.
"E, Gökalp nerde?" Elbetteki Enver Akad'a tedavi ettiği adamın Washington'u yok eden, Türkiye için çok önemli görevleri başarmış, arananlar listesinin başında olan Gökhan olduğunu açıklamamıştı. Herkes için Kurt'un damadı Gökalp'ti o.
"Ah, çok sabırsızsınız Eşref Bey." Enver Akad gülümsüyordu.
"Ama nerde olduğunu söyleyince çok şaşıracaksınız."
"Nerde yahu? Neye şaşıracakmışım bakalım?"
"Dolapta."
"Dolapta mı?"
"Evet, dolapta."
"Ne dolabı?"
"Buzdolabı."

"Buzdolabı mı? Dalga geçmeyin doktor efendi! İşimiz gücümüz var."
Enver Akad koltuğundan kalktı ve, "Gelin öyleyse," deyip kapıya yöneldi.
Kapılı merak içinde takip ediyordu doktoru. Az önce, delilikle dâhilik arasında olduğu söylenen o çok ince çizgiyi görmüş olmaktan korkuyordu. Ağır metalden, ortasında kamara penceresi şeklinde küçük, yuvarlak bir pencere olan bir kapının önünde durdular. Enver Akad iki elini yüzünün yanlarına siper ederek içeri baktı ve kenara çekilip MİT görevlisini çağırdı.
"Bakın."
Eşref Kapılı doktorun yaptığı gibi içeri baktı. Pencereden bakıldığında kapının on santimetreden daha kalın olduğu anlaşılıyordu.
İçerisi bir çeşit hamama benziyordu. Fayans kaplı oturma yerleri vardı ve zeminde bazı bölgelerden buharlar yükseliyordu. En uzak köşede de Gökhan, üstünde sadece donuyla oturmuş geriniyor, titriyor, esniyordu. Eşref Kapılı pencereden çekilip doktora döndü.
"Adamı banyoda gözetlemiyorsunuz ya?"
"İçerde hiç su gördünüz mü? Burası bir soğutma kabini."
"Yani şimdi motor soğutur gibi soğutuyor musunuz adamı?"
"Şimdilik başka çaremiz yok. Birazdan Gökalp dolabın, buzdolabının arka kapısından çıkıp yatak odasına girecek ve biraz dinlenecek. Ancak hazırlanınca onla konuşursunuz. Bu yüzden gelin odama geçelim."
Doktor, odasına yönelmişti bile. Arkasından onu takip eden Eşref Kapılı endişeyle seslendi. "Doktor, bana anlatacaksın şu işi adam gibi!"

"Sizin anlayacağınız şekilde, tabi ki... Odama onun için gidiyoruz."
Koridorda ilerleyip yeniden Enver Akad'ın ofisine girdiler ve Akad bu defa kendi koltuğuna değil, masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu. Eşref Kapılı, adamın bu alışkanlığını çok seviyordu.
"Kusura bakmayın, bu katta çay ya da başka içecek yok. Benim de pek aram olmadığından su ısıtıcı falan da getirmedim. Gökalp'in mutfağı var, ama şimdi rahatsız etmeyelim. Yani, üzülerek bir şey ikram edemiyorum."
"Yahu, bırak ne ikramı. Şimdi, nedir bu mevzu? Ne oluyor burda?"
"Peki. Baştan başlıyorum."
"En güzeli." Eşref Kapılı, doktorun kendisine sinirli sinirli baktığını görünce bir dahaki sefere yorumunu kendisine saklaması gerektiğine karar verdi.
"Gökalp'in dışından içine doğru ilerleyelim. Öncelikle derisi... Bize getirdiğinizde deri tamamen yanmıştı. İşi kabul etmemin asıl nedeni de budur zaten. Hatırlarsanız, o gün size deri üretmediğimizi söylemiştim. Oysa o sırada bu katta, hemen beş kapı ilerde rastlayacağınız laboratuvarda, kollajen havuzlarda deri üretiyorduk. Biliyorsunuz, bu kat gizli olduğu için bunu size söyleyemedim.
"Gökalp'i zor şartlarda ameliyat ettim, ki ben bir cerrah değilim.

Yanmış derisini tamamen temizledikten sonra, ancak vücudunu kaplama işini tamamlayabildik. Vücudu kaplandıktan sonra, iki gün havuzda kaldı. Nasıl anlatayım? Bu havuz, derimizi oluşturan lifli proteinlerin bulunduğu bir çözeltidir. İçinde, daha sonra Gökhan'ın bedenine yerleştirdiğimiz makinelere benzer bazı nanomakineler bulunur."

"Bir dakika. Anlamadığımı sanmayın. Konuyla ilgili araştırma yaptım. Yani şey yapmayın, gerilmeyin."
"Yok yok, gerilmiyorum zaten. Her neyse... bu makineler, Gökalp'in vücudunu daha önce kapladığımız maddenin -ki o da tamamen organiktir ve sizin derinizde de bulunur- üzerine Gökalp'in derisine eşdeğer canlı deriyi işlediler. En zoru surat kısmıydı, ama onda da bir sorun çıkmadı.
"Biliyorsunuz, yöntemlerimiz henüz deneysel ve ben de bu işi büyük endişeyle yaptım. Gökalp'in mahvolmuş vücudunun kendi kendini tamir etmesi gerekiyordu. Ancak bunu kendisinin yapması imkânsızdı. Bu yüzden, dediğim gibi bedene nanomakineler yerleştirmeye başladık. Bu küçük makineler, burda yıllardır gerçekleştirdiğimiz çalışmalar sonucu vücuda tamamen uyumlu hale getirilmiştir. Eğer böyle olmasaydı, vücut makineyi bir süre sonra atardı -ki bu uzun yıllar boyunca en büyük handikabımız olmuştur.
"Gökalp'in vücudu kısa sürede kendini yeniledi. Şimdi eskisinden bile daha sağlıklı bir Gökalp var karşımızda."
"Anlıyorum ama," dedi Eşref Kapılı düşünceler içinde. "Bu soğutma neden? Ciplerden söz etmiştiniz, onlar ne oldu?"
Enver Akad'ın yüzü kısa bir süre asılır gibi oldu ve hemen ardından eski halini aldı.
"Cipler adı verdiğiniz küre yongalar da nanomakinelerle benzer bir işlev görür. İyileşme hızını artırır. Fakat yaptıkları bunla kalmaz. Vücudu güçlendirirler. Hatta, biraz fazla güçlendirirler. Burda, bir çeşit uyarıcı etkisinden söz ediyorum. Beden, şimdilik imkânsız görünen bir güce ve hıza kavuşur ki, bunu sağlayanda yongaların uyarıcı etki yapmakla beraber dışardan ve bedenden kaynak kullanmadan enerji üretmesidir. Gökalp'in üzerinde bu yongaları kullan-

madik. Çünkü yongalar henüz deneysel bir aşamada. Üstelik onların görevini yerine getirmek için nanomakineler kullanıyoruz. Ayrıca Gökalp'in de fazladan bir güce ihtiyacı yok bildiğim kadarıyla."
"Orası öyle de soğutma neden?"
"Hah, soğutma... Gökalp'in vücudundaki makineler, sürekli bir çalışma içinde. En ufak bir eksikliği bile derhal kapatmak için çalıştırıyorlar vücudu. Düşünün. Elinize topluiğne battı. Makineler derhal vücudun burayı tamir etmesi için çalışmasını sağlıyorlar. Bir insanın vücudu, içi ve dışı beraber olmak üzere günde kaç kez tamire gerek duyar düşünsenize! Tırnak etlerini yiyen bir adamı düşünün. Nanomakineler, Gökalp'in vücudu harabe halindeyken görevlerini kusursuz yaptılar. Fakat hâlâ orda kalmaları gerekiyor ve orda olunca vücudu durmamacasına çalıştırıyorlar. Bu da bir ısınmaya

neden oluyor. Gökalp'in vücut sıcaklığı kırklara vuruyor böyle bir durumda. Bu yüzden ona önce bazı ilaçlar verip sonra dolaba koyuyoruz. Ardından büyük yorgunlukla yatağa gidiyor ve uyuyor."
"E, peki bu hep böyle mi olacak? Adam en ufak yorulmada dolaba mı girecek?"
"Hayır. Dolap, bu nekahet sürecinde bizim işimizi kolaylaştırması için kullandığımız bir araç. Normal hayatına devam etmek üzere burdan ayrıldığında, ilaçları onun için yeterli olacaktır. Herhangi bir ısınma durumunda ilaçlarını içmesi yeterli. Ancak, Gökalp bundan sonra çok uyuyan bir adam olmak zorunda..."
"Nasıl yani?"
"Metabolizmasının yeni dengesi, günde ortalama on saat uyumasını gerektiriyor."
"On saat mi? Çok kötü doktor!"

"Aslına bakarsanız kötü olacağını sanmıyorum. Zira Gökalp'in uyanık kaldığı bir saat içersinde yapabileceği iş sizin, benim ya da başka bir normal insanın yapabileceğinden çok daha fazla... Burda bilimsel anlamda işten söz ediyorum."
"Doktor, farelere küre çip mi takmıştınız, nanomakine mi?"
Enver Akad garip, endişeli bir gülümsemeyle sordu.
"Neden sordunuz?"
"Fareler yanmıştı ya hani..."
Biraz duraksadıktan sonra, "İkisi de değil. Farelerdeki başka bir teknolojiydi," diyebildi doktor. Ne var ki Eşref Kapılı, doktorun daha önce bunların küre cipler olduğunu söylediğini hatırlar gibiydi. Eşref Kapılı makinelerin neden böylesi bir ısınmaya yol açtığı konusunda tatmin olmuş değildi. Onarım için çalışmalarını ve bu nedenle vücudun ısınmasını anlıyordu, ama yorulunca yahut fazla hareket edince neden ısınıyordu bu vücut? Üstelik Gökhan nasıl oluyor da normal bir insanın yapabileceğinden daha fazla iş yapabilecekti? Konuyu şimdilik kendi bilgisizliğine bağladı, ama gerek olduğunda hatırlamak üzere zihnine kazıdı. Gökhan iyileşmişti ya, gerisini sonra düşünürdü.
* * *
Gökhan yatağında dürtülerek uyandırıldığında, karşısında gördüğü yüz onu çok şaşırttı. Bir süredir hep bu şekilde uyandırılıyor ve Doktor Enver Akad'ın getirdiği ilaçlan içiyordu. Bu defa ilaçları getiren yüz tanıdıktı. İki adam kahkahalar atarak birbirlerine sarıldılar.
Kızıl Kurt
Gökhan ilaçlarını içtikten sonra Eşref Kapılı yatağın yanındaki sandalyeye oturdu ve konuşmaya başladı.
"E, nasılsın?"
"Görüyorsunuz işte efendim. Çok iyiyim. Ama biraz meraktayım."
"Haberler iyi değil Gökhan."
"O kadarını tahmin edebiliyorum, ama hiçbir şey bilmemektense kötü de olsa bir şeyler bilmeyi tercih ederim."
Eşref Kapılı derin bir nefes aldı. "Gökhan, başına gelen kazanın ne olduğunu, buraya nasıl geldiğini bilmiyorsun değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum. Kurt'un nerde olduğunu bilmiyorum. Seda ve Aslı'nın nerde olduğunu bilmiyorum. Son hatırladığım sizinle telefonda konuştuğumuz. Ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum. Bana ne oldu?"
"Arabayla yola çıktığınızı hatırlıyor musun?"
"Evet, yarım yamalak hatırlıyorum."
"Ruslar saldırdılar. Yolda, sizin arabanızı roketle vurdular."
Eşref Kapılı, olaya katılanların öldürüldüğünü, şefleri Andrei Rostov'un yakalanıp MİT'e ait bir sorgu evine götürüldüğünü şu aşamada saklamaya karar vermişti. Gökhan'ın tam olarak kendine gelmesine ve burdan ayrılmasına biraz vakit vardı, oysa Andrei'yi duyarsa onu hiçbir duvar tutamazdı.
"Seda! Seda nasıl? Nerde?"
Eşref Kapılı yüreği dağlanarak konuşmaya başladı. Kendisi gibi biri için bile çok zordu bunları söylemek.
"Seda öldü Gökhan. Aslı da..."
Gökhan olanları hatırlamaya başlıyordu. Nasıl tuzağa düşürüldüklerini ve son olarak Seda'nın nasıl baktığını... Oğlu da ölmüştü

ha! Daha dünyaya gelemeden, annesinin rahminde yanarak, parçalanarak ölmüştü ha minicik oğlu! Dünyasının karardığını, başının döndüğünü hissetti. Önce bayılacağını sandı, ama kısa sürede kendine geldi. Ağlamak istiyordu, bağırmak... Ama hiçbirini yapamazdı. Karşısında amiri olduğu için değil, böyle şeyleri asla yapamayacağı için. Sanki insanların içinde bu tip şeyleri yaptıran bir organ vardı da Gökhan'ınki yıllar önce sökülüp atılmıştı.
"Kötü haberler daha bitmedi," diye devam etti Eşref Kapılı kendini zorlayarak. Sesinde büyük bir kararlılık vardı.
"Sizi dinliyorum," dedi Gökhan duygudan yoksun, mekanik bir tonda. Yatağında doğrulup oturmuş, yorganı üzerinden atmıştı.
"Kurt... Kurt da Rusların elinde..."
Gökhan şimdi çok daha iyi hatırlıyordu neler olduğunu...
24 Mayıs 2008
Alanya
Gökhan, Seda'yı öpüp evden çıktığında saat henüz öğlen on ikiye geliyordu. Bugün Sedir Kafe'nin sahibi Baki Bey ile go oynamak için sözleşmişlerdi. Kafe eve yürüyerek on dakika mesafedeydi ve ılık mayıs havasında bu yürüyüş Gökhan'ın çok hoşuna gidecekti. Yanından birçok tanıdık yüz geçerken o, böylesine huzur dolu bir hayatın ne kadar da güzel olduğunu tekrar tekrar hissetti.
Yolda birkaç kişiyle selamlaşıp birkaçıyla şundan bundan konuştuktan sonra, kafeye ancak yirmi dakikada ulaşabilmişti.
Sedir Kafe yine doluydu. Burası, otantik bir hava verilmeye çalışılmış, Anadolu desenli figürlerle donatılmış orta büyüklükte bir işletmeydi. Dekor olarak kağnı tekerleğinden tut yabaya kadar pek çok

eski araç gereç kullanılmıştı. Alanya'nın orta gelirli çiftleri için gündüzleri vakit geçirecek en gözde mekânlardan biriydi. İçeride gürültülü pop müzik çalmazdı. Arkadan ya hafif hafif caz veya country

müziği duyulur ya da orta seste klasik müzik çalardı. Türkü dinlemek umuduyla buraya girenler şaşırır kalırdı.
Gökhan kasanın yanındaki masada birkaç arkadaşıyla birlikte oturmuş laflayan Baki Bey'in yanına yöneldi.
"Oo, Gökalp, hoş geldin."
"Hoş bulduk ağabey, nasılsın?"
"İyi iyi, geç otur."
Buraya ilk seferinde Kurt ile gelmiş, daha sonra bir Fransız turistle anlaşmasına yardımcı olunca Baki Bey'le dostluğa giden bir muhabbet kurabilmişti.
Gökhan dört kişilik masadaki tek boş sandalyeye oturdu. Baki Bey sırayla yanındakileri tanıttı ona.
Gökhan masadakilerle tanışıp el sıkıştıktan sonra elini çenesine dayayarak masadaki sohbeti dinlemeye koyuldu. Bu sohbetin ilgisini çekeceği yoktu. Israrla her konuyu savaşa getiriyorlar, sonra da olur olmaz fikirler ileri sürüyorlardı. Birisi Amerika'ya atom bombası atan Türk ajanı hakkında duyduğu dedikoduları anlatacak kadar ileri gittiğinde Gökhan, Baki Bey'i masa altından dürttü.
"Ee ağabey, ne zaman oynuyoruz?"
"Ha, sen onun için geldin doğru ya. Sen geç, ben birazdan geleyim. O arada düşünür taktik yaparsın. Hatta ilk hamleni yapıver."
Gökhan bu alaylara alışıktı. Aynını kendisi de yapıyordu karşısındakine.
"Baki Ağabey, arkadaşlarının yanında utandırmak istemem seni, ama bugüne kadar hiç siyah olmadım ben oyunlarımızda."

Go oyununda, zayıf olan taraf siyah rengi alır ve oyuna başlayan hamleyi yapardı. İkisinin bugüne kadar ki tüm oyunlarında Baki Bey siyah olmuştu.
Kahkahayı basıp yanıtladı Baki Bey. "Onlar da anlar ya sen böyle deyince..."
Gökhan gülümseyerek tezgâha yöneldi ve go setini aldı. Camın önündeki masalardan biri boştu. Oraya oturup tahtayı çıkardı ve beklemeye koyuldu. Eski hayatına ait anılar üşüşüyordu kafasına. Yoksa sıkılmaya mı başlamıştı bu hayattan? Yoksa yine eskisi gibi hiçbir duygusal bağ taşımadan, öldürerek yaşamak mı istiyordu. Ta başından memnun muydu tüm bunları yaparken? Şimdi neden böyle şeyler hissediyordu ki?
Kurt'u düşünmeye başladı. Kendisinin en yakını olan bu adam artık kayınpederiydi. O yaşta, bir operasyonu yürütmek üzere Orta Asya'daydı. Gökhan görevin ne olduğunu bilmiyor ve kendisinden gizlenmesinden de tuhaf bir hoşnutluk duyuyordu. O duygusuz adamın kendisini korumaya çalıştığını, bunun da sevgisinin kanıtı olduğunu bilmek mutlu ediyordu onu. Ama Kurt'tan haber almayalı hayli uzun süre olmuştu. Bir aksilik olma olasılığı çok düşüktü Kurt gibi biri söz konusu olduğunda, ama yine de endişeleniyordu.
Dirseklerini masaya dayayıp ellerini çenesinin altına yerleştirdi. Boş durduğu her vakit bu hareketi yapardı ve yıllar önce bu yüzden başına geleni hatırlayınca hemen doğrulup dik oturdu masada.
Kampta, eğitimdeydiler. Nil Timsahı kriptoloji dersi veriyordu.

Nil Timsahı tuhaf bir kadındı. Öncelikle adı çok komik gelmişti öğrencilerin hepsine. Diğerlerinin arasında saçma bir isim gibi görünüyordu. Kadın ilk derse girdiğinde kendini tanıttıktan sonra sormuştu.

Kızıl Kurt

"İsim şehir oynayanınız var mı?"

Sınıftaki herkes parmak kaldırmıştı. Elbette oynamışlardı.

"O halde ismimin nerden geldiğini biliyorsunuzdur."

Gökhan'a komik gelmişti bu. Kadın belki de komik olsun diye seçmişti bu ismi zaten.

O gün, sekiz öğrenci kolçaklı sandalyelere oturmuş tahtada anlatılanları dinliyordu. Diğer eğitimlere göre çok daha insaflı ve rahat geçen bir dersti bu. En azından bir ölüm çukurunda ya da ellerinde silahlarla birilerinin karşısında değil, sıradan bir sınıftaydılar.

Gökhan dersi dinliyordu, ama duydukları için beyninin küçücük bir kısmını ayırması yetiyordu. Yine sıkılmış ve dirseklerini masaya dayayıp çenesini avuçlarına yaslamıştı.

Nil Timsahı sınıfta ileri geri yürüyerek saklı yazı makinelerini anlatıyordu. Gökhan bir darbeyle dirseğinin aniden kaydığını hissetti ve daha ne olduğunu anlamadan çenesini kolçağa çarptı. Ne olduğunu anlamak üzere arkasını döndüğünde suratında müthiş bir tokat patlamıştı. Yanağını tekrar eğitmenine çevirince bu kez kadının avuç içi burnunun üstüne inmişti. Diğer öğrencilerin hepsi şaşırmış, korkulu gözlerle olayı izliyorlardı. Gökhan bir kez daha sandalyesinde dönünce kadının sandalyenin bacağına hamle yaptığını görmüş ve hemen sandalyeden kalkmıştı. O kalkar kalkmaz sandalye havaya fırlamış ve Nil Timsahı havadaki sandalyeyi Gökhan'ın üzerine doğru tekmelemişti. Gökhan kendisine doğru gelen sandalyeyi havada yakalamıştı, fakat hemen olacakları fark ederek bunu yaptığına pişman olmuştu. Çünkü kadının sandalyeye alttan tekme atmasıyla sandalyenin arkalığının Gökhan'ın çenesine inmesi bir olmuştu. Bunun üzerine daha fazla dayanamayıp sandalyeyi karşısındaki kadına fırlatmıştı. Nil Timsahı sandalyeyi yakaladığı gibi yere bırakmış ve, "Oturabilirsin Gökhan," demişti.

Gökhan nefes nefese kalmıştı. Peş peşe yediği darbeler o kadar sertti ki... Kalbi deli gibi çarpıyor, hata yapmaktan ölesiye korkuyordu. Bir yandan burnu kanıyor, bir yandan da çenesi çok kötü sızlıyordu. Yine de Nil Timsahı'nı dinleyip oturmuştu sandalyeye.

Nil Timsahı tahtanın önüne geçip konuşmaya başlamıştı.

"Neden bunu yaptığımı merak ediyorsunuz öyle değil mi? Tabi ediyorsunuz. Bunu yapmamın bir nedeni yok. Kriptolojide en temel araçlardan biridir 'nedensizlik'. İlerde, hiçbir şekilde bir nedene dayanmayan, tamamıyla anlamsız metinler geçecek elinize. Bu metinlerin sırrı, 'deli saçması' denen şeyle kendilerini kusursuz biçimde kamufle etmiş olmalarıdır. Nedensizlikleri uygun biçimde yerleştirirseniz, karşıdakinin sizi istediğiniz şekilde anlamasını sağlayabilirsiniz.

"Aranızdan bazı aklıevveller az önce yaptığımın nedeninin konuyu bağlamaya çalışmam ya da bir örnek vermek istemem olduğunu

düşünebilir. Ama dikkatli bakarsanız, az önce gördüklerinizi daha iyi süzerseniz göreceksiniz ki, yaptığım gerçekten tamamen nedensizdi.

"Sadece Gökhan'a zarar vermekten ne zaman vazgeçeceğim belliydi. O akıllanınca... Anlamıyorum, size bunları öğretmiyorlar mı? Biri size saldırıyor ve siz armut gibi bekliyorsunuz."

Gökhan dersin sonuna kadar öylece oturmuş ve nedensiz yere yediği dayağın tek nedeninin elini çenesine dayamış olması olduğuna karar vermişti. Birkaç gün sonra bunun da bir neden olmadığını anlayacak ve Nil Timsahı'na hak verecekti. Hayatında yediği en sert dayaklardan birini nedensiz yere yemişti.

Gökhan duyduğu ani bağırtıyla seneler öncesinden şu ana dönmeyi başardı. Hemen sesin geldiği yöne baktı. Arkasına iki ar-

kadaşını almış bir adam kasanın gerisindeki Baki Bey'e Rusça bağırıyordu. Gökhan duyduklarını anlamaya çalıştı.

Tükürükler saçan adamın konuşması çevreden gelen gürültülere boğuluyor, ileri derecede Rusça bilen Gökhan bile söylenenlerin çok azını adayabiliyordu. Ancak, bu anladığı kısım yeterliydi. Adamların Baki Bey'i tehdit ettiği açıktı. Kısa süre ne yapacağını bilemeden oturdu. O artık Gökalp'ti. Go oynayan, karısını ve üvey kızını gezmeye götüren, akşam evinde pijamasıyla televizyon izleyen Gökalp... Şimdi durduk yere Gökhan'ı çağırmanın ne âlemi vardı ki?

Daha fazla oturamadı ve masadan hızla kalkıp kasaya, kalabalıklaşan bölgeye yürüdü. O yürürken birden kalabalık bölgede çığlıklar kopmuş ve herkes kapıya doğru uzaklaşmaya başlamıştı. İnsanlar dağıldığı için Gökhan bunun nedenini görebiliyordu artık.

Lider olduğu belli olan iriyarı kel Rus elinde satır sayılabilecek bir bıçak tutuyordu. Bunu gördükten sonra işi yavaştan almanın zamanı olmadığına karar verip kasaya doğru koşmaya başladı.

O karmaşanın arasında Ruslar onun geldiğini fark etmemişlerdi. En yakın olanı bir hamlede arkasından yakaladı ve kaval kemiğini tek bir topuk darbesiyle kırdı. Sağ bacağı iç burkan bir şekilde kıvrılan adam acılar içinde yere düşerken diğer ikisi Gökhan'a dönmüştü. Bıçaklı olan geride bekledi, hamle yapmadı. Diğeri ise Gökhan'a doğru bir yumruk savurdu.

Gökhan geri çekilip yumruktan kolayca kurtuldu ve havadaki kolu yakaladı. Lider olan bunu görür görmez ona doğru bir hamle yaptı, ama arada geçen süre Gökhan'ın kolu üç yerden kırmasına yetmişti. Rus, bıçağın önünde arkadaşını görünce ne yapacağını şaşırmıştı şimdi. Arkadaşının omzu üzerinden Gökhan'a doğru bıçağını

savurdu, ama Gökhan kolunu ve gövdesini tuttuğu diğer Rusu bu hamlenin önüne getirdi. Bir süre, arabanın çevresinde birbirini kovalayan çocuklar gibi böyle tepindikten sonra Gökhan önündekini bıraktı ve karşıdaki daha ne olduğunu anlamadan yumruğunu adamın burnunun üstüne indirdi. Adam bu darbeyle iki adım geriledi ve Gökhan bir tekmede bıçağı kafenin uzak bir köşesine yuvarladı.

Kolu kınlan adam pes etmemiş, arkadan Gökhan'a yaklaşıyordu. Gökhan ise diğerinin işini bitirmeye karar vermiş, ona doğru yürüyordu. Karşıdakinin yumruğundan eğilerek kurtuldu ve hayalarına bir tekme indirdi. Ne var ki aynı anda kendi hayalarında da büyük bir acı hissetmişti. Arkadaki Rus da onu tekmelemişti. Kasılarak biraz öne eğildi ve arkasındaki adam ikinci hamleyi yapamadan, eline geçirdiği sandalyeyi geriye doğru savurdu. Sandalye doğrudan adamın gövdesine çarptı. Diz çökmüş hayalarını tutan adamı geride bırakıp sandalye darbesiyle yere devrilenin üstüne gitti ve yerdeki adamı deli gibi yumruklamaya başladı. Sonra kınk kolunu tutup yere dayadı ve adamı bu kolun üstüne yatırdı. Şimdi kendi gövdesinin baskısıyla acılar içinde kıvranıyordu adam, ama Gökhan onu bu kadarla bırakacak değildi. Adamın diğer kolunuda kaldırdığı gibi üç diz darbesiyle iki yerden kırdı.

Artık arkadakiyle ilgilenme vakti geldiğini düşünüp döndüğünde iriyarı Rusun yerden kaptığı bıçakla kendisine doğru koştuğunu gördü. Oralı olmadı ve hiç beklemezken suratına tekmeyi indirdi. Adam daha bıçağı savuracak kadar yaklaşmamıştı bile. Bacağı kınlan ilk Rus kapıya doğru sürünüyordu bu sırada. Gökhan, ona doğru koşup sırtına tekmeyi indirdikten sonra hâlâ yerden kalkmaya çalışan lidere yöneldi. Adamı boğazından yakalayıp kafasını defalarca yere vurdu.

Kızıl Kurt

İşte şimdi müthiş bir zevk duygusu yayılıyordu vücuduna. Bedenindeki her hücre adamı öldürmesini söylüyordu. Bunu tek bir hamlede yapabilirdi. Adamın başını çevirip gözlerine baktı. Kan içindeki surat ifadesizdi, ama gözler yalvarır gibi bakıyordu. Hiçbir acıma hissetmedi. Elini adamın boynuna doğru götürdü. Tek bir hamle, diye tekrarlıyordu kendine. Tek bir hamle. O sırada, birkaç dakika önce oturmakta olduğu camın önündeki masa çarptı gözüne. Go tahtası öylece duruyordu. Hemen adamı bırakıp kasaya yöneldi. Evli ve sıradan bir yaşam süren Gökalp katil değildi, olamazdı.

Baki Bey kasanın arkasında saklandığı yerden ürkekçe kalkıp kafasını uzattığında Gökhan'la göz göze geldi. Şok içindeydi, ama büyük bir rahatlama hissetti. Hemen kasanın arkasından çıkıp Gökhan'a koştu ve, "Aslanım ne yaptın sen? İyi misin?" diye soruları sıralamaya başladı.

"Ben iyiyim ağabey, bir şeyim yok. Yalnız nedir bunlar? Ne istiyorlar senden?"

"Rus mafyası. Çevredeki bazı otelleri ele geçirdiler. Bunlar da güya animasyon, bir süredir gezip para istemeye başladılar esnaftan. Savaştan önce de vardılar ama Rusya devlet başkanı, Türkiye'ye destek verdiğinden beri daha pervasız oldular. Para vermeyince de tehdit ettiler. Belki diğerlerine ibret olsun diye bana bir şey yapacaklardı. Neyse ki sen vardın. Ben polisi arayım aslanım."

"Ara ağabey ara da ben eve gideyim şimdi. Üstüm başım berbat oldu."

"İyi ama ifadeni isterlerse?..."

"Sen benim ismimi ver, bir ara karakola uğrarım." Komiser, Kurt'un damadı olduğunu biliyordu, birkaç kere sohbet etmişlerdi.

"Gökalp," dedi Baki Bey ahizeyi kulağına götürürken. "Parayla dövüştürelim mi lan seni?"
Gökalp bir kahkaha atıp, "Git ağabey ya dalga geçme, hayalarımı tekmeledi adam," dedi. "Haydi ben çıkıyorum, sana da kolay gelsin."
"Eh, kesin çok kolay gelir," dedi Baki Bey, Gökhan çıkarken. Gözleri genç arkadaşının uzaklaşan sırtına takılmış, tuhaf bir şaşkınlıkla parlıyordu.
* * *
Gökhan'a kapıyı Aslı açtı ve adam küçük kızı kucaklayıp havaya kaldırdı.
"Nasılmış bakalım benim ufaklığım?"
"İyi," dedi Aslı sadece. Hâlâ Gökhan'dan utanıyordu az da ol* sa, ama çok seviyordu bu yeni babasını.
Seda mutfaktan seslendi. "Gökalp, seni Eşref Kapılı aradı."
"Hadi ya, ne diyor?"
"Bilmiyorum, söylemedi."
Gökhan bu sırada kucağında Aslı'yla mutfağa girmiş, yemek hazırlayan Seda'nın arkasındaki sandalyeye oturmuştu.
"E arayayım bari," dedi, Aslı'yı sandalyelerden birine oturturken.
"Evet iyi olur, o da gelir gelmez" arasın beni dedi zaten," diye seslendi Seda. Büyük ihtimalle babasıyla ilgili olduğunu düşündüğünden sabırsızdı.
Gökhan hemen sandalyeden kalktı ve telefona yürüdü. Cep telefonunu unutacak kadar az mı kullanıyordu artık? Ya çok önemli

bir şey olduysa diye düşünüyordu şimdi. Eşref Kapılı hemen aramasını istediğine göre zaten çok önemli bir şey olmuş demekti.
Daha ilk çalışta karşıdaki telefon açılmıştı.
"Efendim?"
"Efendim, ben Gökalp."
"Ha, Gökhan nerdesin yahu? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."
"Özür dilerim, telefonumu yanıma almayı unutmuşum. Niçin arıyordunuz beni?"
"İşler iyi gitmiyor Gökhan. Büyük sorunlar var."
"Hangi işler?"
"Kurt... Biliyorsun. Orta Asya'da bir süredir."
"Evet, biliyorum. Bir şey mi oldu, gelişme mi var?" Seda'nın kulak kabarttığından emin olduğu için Kurt'un ismini anmıyordu.
"Orasını bilmiyoruz. Sorun da bu zaten."
"Efendim bence telaşa kapılmaya gerek yok. Operasyonu gizli yürütmek istiyordu zaten. Bana da hiçbir şey söylemiyordu. Ben de görüşmeydi bayağı oluyor."
"İşler senin bildiğin gibi değil Gökhan. Biz sürekli iletişim halindeydik Kurt'la. Sana bilerek bir şey söylemiyordu. İşlerin dışında kalmanı arzu ediyordu, zaten çok şeyi feda ettin ülken için..."
"Biliyorum ama..."
"Şimdi, Kurt kayıp... Rusların elinde."

"Lanet olsun! Planınız nedir?"
"Her şeyden önce ordan hemen ayrılmanız gerekiyor. Siz de tehlikede olabilirsiniz. Kızları da al ve acil olarak İstanbul'a gelin. Burda sizin için güvenli bir yer ayarlayacağım."

"Peki efendim," dedi Gökhan ve karşıdaki telefonun kapandığını duydu. Kafası allak bullak olmuştu. Düşünceler arasında mutfağa seslendi.
"Seda, hemen buraya gelir misin?"
"Ne oldu canım?"
"Gelir misin Seda?"
"Tamam, elimi yıkayıp geliyorum."
Seda kucağında Aslı'yla salona girdiğinde Gökhan telefonun yanındaki bloknotu almış rasgele karalıyordu.
"Ne oldu canım?"
"Hemen hazırlan Seda. İstanbul'a gidiyoruz."
"Ne oldu Gökalp? Babama bir şey olmadı ya?"
"Hayır, babana bir şey olmadı. Ama gitmemiz gerekiyor. Bana da bir şey söylemediler. Ama Eşref Kapılı çok endişeliydi. Hemen gelin dedi. Bir saat içinde yola çıkacağız. Ona göre hazırlığını yap. Ben de arabayı hazırlayacağım."
Seda, babasının nasıl bir iş yaptığını biliyordu. O yüzden bu endişeleri hafife alacak bir kadın değildi. Belki de Gökhan'ın en büyük şansıydı bu.
Gökhan, gri Fiat'ın deposunu doldurup lastiklerine baktırdı.
Eve döndüğünde Seda çoktan hazırlanmış, Aslı'yı giydirmiş bekliyordu. Kapının yanına yığmıştı çantaları.
Gökhan çantaları bagaja taşıdı ve derhal yola çıktılar.
Afyon çevre yolu...
Saatlerdir direksiyon sallayan Gökhan kendini yorgun hissediyordu. Uzun süredir sakin bir deniz gibi durgun olan hayatı onu

hamlaştırmıştı belki de. Ama şu an en son istediği şey bu sakin denizin ani bir fırtınayla çalkalanmaya başlamasıydı. Birkaç küçük dalgayı atlatabilir, hatta bundan keyif bile alabilirdi, ama eskisi kadar büyük dalgalar üzerinde sörf yapmak onun için artık eğlenceli değil, sadece tehlikeliydi.
Dikiz aynasından arkaya baktı. Seda gözleri yan aralık karşılık verdi hemen. Aslı ayakkabılarını çıkarmış, annesinin kucağına başını koymuş, koltukta uyuyordu. Seda, küçük kızın dalgalı saçlarını okşarken eşine gülümsedi. Gökhan da karşılık verdi buna. Fakat asıl görmek istediğini bu arada görmüştü.
Siyah Lada Octavia yine arkalarındaydı. Gökhan on beş dakika önce fark ettiğinden beri arkalarından ayrılmamıştı bu araba. Artık takip edildiklerinden emindi Gökhan. Yine de eşine bir şey belli etmemeye kararlıydı. Bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledebilirdi. Hızını değiştirmeden, kontrollü bir şekilde yola devam etti. Takip edeceklerse etsinler, diye düşünüyordu. Takibin ötesine geçeceklerini sanmıyordu ve ilk fırsatta arkadakini atlatmaya karar vermişti.

Eskişehir'e yaklaşırken Gökhan'ın planı şekillenmişti kafasında. Aynadan arkaya bakıp, "Seda, Eskişehir'e girelim," dedi. "Hem biraz şehirde dolaşırız, hem de dinleniriz."
"Sen bilirsin canım, ama Eşref Ağabey kızmasın."
"Yok yok. Kızacak bir şey yok."
"İyi madem."
Gökhan takibin farkında olduğunu belli edecek hiçbir -şey yapmamaya çalışıyordu. Takiptekiler ya onun bilerek böyle yaptığını düşünüyor ya da gerçekten farkında olmadığına inanıyorlardı. İki şekilde

de Gökhan'ın yapabileceği pek bir şey yoktu. İki taraf da uzun süredir tahtaya bakıyor ve birinin hamle yapmasını bekliyordu. Gökhan ilk hamleyi onlara bırakmamaya karar vermişti. Belki go'da Baki Bey'e bu şansı verirdi, ama söz konusu olan şey, arkada oturan iki melek ve doğmamış şeytanın hayatı ise zayıf taraf olmayı kabul ederdi.
Takip edenler, muhtemelen Rus mafyasıysa ve Eşref Kapılı'nın aramasından haberdarlarsa, Eskişehir'e girmek büyük bir hata olabilirdi. Gökhan böylece takibin farkında olduğunu anlamalarına izin vermiş olacaktı. Ancak, er geç bir riks alması da gerekecekti. Bugüne kadar kazanmasını sağlayan beynine güvenmekten başka çaresi yoktu şimdi.
Gri otomobil çevre yolundan ayrıldı ve hızını azaltıp şehir merkezine yöneldi. Hemen ardından arkadaki Lada da aynı şeyi yapmıştı. Çevre yolundayken yüz elli metre civarında olan mesafeyi şimdi daha kısa tutmaya çalışacaktı Lada'dakiler.
Kalabak Suyu Dolum Tesisleri'nin yanından geçerken Seda sordu.
"Gökalp, şu tepedeki bina ne?"
Gökhan arabanın içinde eğilip Seda'nın gösterdiği yere doğru baktı. Küçük bir uçurum molozlarla doldurulmuştu. Uçurumun tepesindeki düzlükte, Gökhan'a minicik görünen iki insan oturuyordu. Birbirlerine sokulmuşlardı ve rüzgârda birinin saçları dalgalanıyordu. İkilinin arkasında yeşil bir bina yükseliyordu. Onun hemen yanında da mavi bir bina vardı. Binanın yarısı savaşta bombalanmıştı. Savaşın etkilerini hâlâ bir yerlerde görmek mümkündü. Gökhan tekrar yola döndü.
"Bir okul sanırım," dedi. "Ama üniversite değil. Meslek lisesi falan olmalı."
Kızıl Kurt
Seda lise yıllarını hatırladı. Ankara Fen Lisesi'nde yatılı okumuş ve hayatının en güzel anılarını dağın tepesindeki o küçük ormanlık alanda yaşamıştı. Şimdi uçurumun kenarında oturan çifte bakınca emin oldu. Bu bina fen lisesiydi. Uçurumun kenarındaki o iki genç de hayatlarının en güzel anılarını yaşamakla meşguldü şu an.
Önlerinden, bu yoldan kim bilir kaç araba geçmişti... Hiçbirini önemsememişlerdi şüphesiz. Arabaların içindekilerin kimler olduğunu, nereye gittiklerini, ne yaptıklarını, önemli kişiler olup olmadıklarını bilmiyorlardı... Seda bir an ürperdi. Çok tuhaf olmuştu bu düşüncelerle. Garip bir hüzün çökmüştü üzerine. İçindeki diğer canı düşündü

nedensizce. Gökalp'in, şimdiye kadar tanıdığı en özel adamın meyvesini taşıyordu içinde ve bu meyveye iyi bakamayacağına dair bir korku sarıyordu her yanını.
Kısa süre sonra Osmangazi Üniversitesi'nin önünden geçmiş, Atatürk Bulvarı'na varmışlardı. Ne Gökhan, ne de Seda biliyordu bu şehri. İkisi de daha önce birkaç defa buraya gelmişler, ama çok kısa süre kalmışlardı. Şimdi öylece turluyorlardı şehirde. Bazı yerlerde yıkılmış binalar duruyordu. Gökhan dikiz aynasından arkadaki Lada'yı görebiliyordu hâlâ. Arada trafiğin olması içini rahatlatıyordu.
Rus mafyası da olsa, şehrin ortasında onlara zarar vermeyi riskli bulurlardı, hele İstanbul'a gittiklerini biliyorlarsa saldırmak için çok daha uygun yerler vardı. Gerçi amaçlarının zarar vermek olduğunu sanmıyordu Gökhan. Büyük bir ihtimalle sadece takip olmalıydı bu.
Atatürk Bulvarı'ndan çıkıp stadyumun yanından şehrin göbeğine varmışlardı şimdi.
"Bir yemek yiyelim ha?" diye sordu Gökhan. "Olur canım," diye yanıtladı Seda. Bitkindi ve hâlâ içindeki anlamsız karamsarlıkla boğuşuyordu.

Gökhan daha önce burada, Ömür Lokantası, diye bir yerde yemek yemişti. Şimdi araba tesadüfen buranın yanından geçince aklına gelmişti yemek yeme fikri. Yoksa açlık hissettiği falan yoktu. Biraz dolaştıktan sonra lokantanın yakınlarında bir otopark buldular.
Otopark ara sokaklardan birindeydi ve bu Gökhan'ı endişelendiriyordu. Diğer arabadakiler en fazla beş kişi olabilirdi. Silahlı olsalar da onlarla bir şekilde başa çıkabileceğine inanıyordu, ama Seda ve Aslı'yı tehlikeye atmak hiç işine gelmiyordu.
Otoparktan yürüyerek çıktıklarında Lada'nın kapının önünde beklediğini gördü fakat gördüğünü belli edecek en ufak bir tepki vermedi. Yeni uyandırdığı Aslı'yı yürümeye ikna ettikten sonra gülüşerek restorana doğru yürüdüler.
"Buraya daha önce gelmiştim, güzel bir yerdi, şimdi nasıldır bilmiyorum ya," dedi Gökhan üçü birlikte kapıdan girerken.
"Güzel bir yere benziyor," dedi Seda.
Restoran üç katlı, oldukça büyük bir yerdi. Garsonlar Gökhan, Seda ve Aslı'yı üçüncü kattaki aile salonuna yönlendirdiler. Aslı oradaki küçük çocuk parkını görür görmez uykusu dağılmış ve oynamaya başlamıştı. Seda ve Gökhan ise masaya oturup siparişlerini verdiler.
Gökhan her an tetikteydi, ama yakınlarda adamlardan kimse görünmüyordu. Otoparktan çıkarken arabanın içini görmeye çalışmış, sadece iki kişi görebilmişti. Fenotipleri Rus olduklarından emin olmasını sağlamıştı Gökhan'ın.
Yemeklerini bitirdikten sonra Aslı'yı zar zor ikna edip restorandan ayrıldılar. Hepsi yemekten memnun kalmıştı. Gökhan memnuniyetini belli edecek şekilde gülümsemeye çalışıyorsa da içindeki endişe bunu istediği gibi yapmasına engel oluyordu.
Kızıl Kurt
Otoparka ulaştıklarında, Lada daha önce durduğu yerde değildi.

Gökhan hemen çevreye bakındı ama arabayı göremedi. Ne planlıyorlardı acaba? Neredeydiler şimdi? Şimdi onları kaybetmiş olmak sinirlendiriyordu Gökhan'ı.
Otomobillerine binip otoparktan çıktılar ve yine şehir merkezine yöneldiler. İstasyon bölgesine ilerlerken üç araba arkada yine fark etti Gökhan, Lada'yı. İşte şimdi istediği olmuştu. İleride bir trafik lambası vardı.
Seda'ya döndü.
"Seda, Aslı'ya sahip çık ve hiçbir şey sorma."
Seda daha yanıt veremeden araba yolda zikzaklar çizmeye başladı. Sıkışık trafikte kornalar birbiri ardına çalıyordu olsa da Gökhan amacına ulaşmıştı. Çok geçmeden Lada ile aralarına en az on araç girmişti. Işıkların önüne vardıklarında trafik lambası yeşil yanıyor ve Aslı, annesine sarılmış ne olduğunu sorup duruyordu. Seda, küçük kızı yatıştırmaya çalışırken kızgın kızgın Gökhan'a bakmayı ihmal etmiyordu. Gökhan'ın ise derdi bambaşkaydı.
Trafik lambasındaki saniye sayacı son üç saniyeyi göstermekteydi. Birazdan kırmızı ışık yanacaktı. Gökhan arkadan gelen kornaları umursamadan arabayı 45 derecelik açıyla trafik lambasının önünde durdurdu. Biraz sonra kırmızı ışık yandığında artık kimse isyan etmiyordu.
Gökhan aynadan arkaya baktı. Lada sıkışık trafikte çaresizce bekliyordu ve hayli uzaktaydı. Gaza basarak hızla devam etti. Onun kırmızı ışıkta geçtiğini gören duyarlı Eskişehirli sürücülerden bazıları hemen kornalarına asılmışlardı, ama Gökhan'ın bunu umursayacak hali yoktu. Biraz ilerideki dönemeci döndükten sonra Lada'dakiler onları göremez olacaklardı. Ondan sonrası kolaydı.

Direksiyonu kırdı ve gri otomobil yolda devam etti. Yüz metre ilerideki sokak ayrımını görünce içine soğuk sular serpildi. Ayrımın önüne geldiklerinde buranın ters yön olduğunu gördü ve sevinci daha da arttı.
Sokak boştu. Hemen daldı ve sokaktan çıkana kadar karşıdan hiçbir araba gelmemesi için dua ederek gaza bastı. Ne var ki sokağın çıkışında, üzerinde Aytekin Yumurta yazan bir minibüs yola girmeye çalışıyordu. Gökhan lanetler ederek camı açtı ve bağırdı.
"Beyefendi yabancıyız da ters yöne girmişiz. Biz bir çıkalım ondan sonra girin olur mu?"
Sesini olabildiğince mazlumlaştırmıştı.
Minibüsün arkasından sürücüye işaret veren adam bir süre düşünür gibi oldu ve başını kızgın kızgın iki yana sallayarak minibüse ileri çıkmasını işaret etti.
Müthiş bir rahatlamayla sokaktan ayrılan Gökhan, adama camdan, "Çok teşekkür ederim," diye bağırdı ve ana caddede ilerlemeye başladılar. Ruslar ancak yeşil ışık yandığında hareket edebileceklerdi. Ondan sonraysa Gökhan'ın ne yöne gittiğini bulmaları çok zordu. Adam zaten şimdiden şehir çıkışına yönelmişti. Ana caddede trafik rahatlıkla akıyordu. Son yıllarda yapılan tramvay olmalıydı bunu sağlayan.

Şehir dışına çıktıklarında Gökhan atlatma işini tamamladığından emindi. Ancak ondan sonra Seda'ya dönebildi.
"Şimdi ne istersen sorabilirsin canım."
"Gökalp ne sorayım ben? Neden trafik kurallarının hepsini ihlal ettiğini mi sorayım, neden birden böyle bir şeye ihtiyaç duyduğunu mu sorayım? Off, kafamı çok karıştırıyorsun. Görmüyor musun kız kornalardan nasıl korktu!"
Kızıl Kurt
Gökhan dikiz aynasından dönüp Aslı'ya baktı. İlk başta biraz bağırmış ve ağlamıştı, ama şimdi hiç de korkmuşa benzemiyordu. Uysal uysal oturmuş camdan dışarıyı izliyordu.
"Korkmaz benim kızım," dedi Gökhan. "Değil mi bir tanem?"
"Korkmam," dedi Aslı, annesine bakarak.
"Yalancı seni," diye güldü Seda.
"Takip ediliyorduk canım," dedi Gökhan. "Atlatmak için bunları yapmak zorunda kaldım."
"Peki neler oluyor Gökalp? Kim takip ediyor bizi?"
"Canım anlamıyor musun? Bana hiçbir şey söylemedi Eşref Kapılı. Hemen İstanbul'a gelin dedi sadece. Ben de bu adamların bizi takip ettiğini görünce atlatmam gerektiğini düşündüm. Sen, babanın kızısın Seda. Biraz sabırlı ol, elbet öğreniriz."
Gökhan gerçeği biliyordu, ama Seda'nın bilmesi konusunda kararsızdı. Bu yüzden tedbiri elden bırakmıyordu.
"Korkuyorum Gökalp. Bir an evvel varalım şu yere."
"Korkma canım. Varacağız. Az kaldı..."
Karısını rahatlatmak için söylediği bu sözler belki işe yarıyordu, ama Gökhan için durum hiç de öyle değildi
Rus mafyası peşlerine sadece bir araç takacak kadar temkinsiz davranmazdı. Eğer nereye gittiklerini biliyorlarsa yollarını kesmiş olmalıydılar. İstanbul'a varana kadar atlatmaları gereken birçok badire olacağına kesin gözüyle bakıyordu Gökhan. Bir ara Ankara'ya gidip uçakla devam etmeyi kafasından geçirdiyse de sonradan yanlış olabileceği düşüncesiyle bundan da vazgeçti. Eşref Kapılı'yı aramayı düşündü ama bunun gereksiz olduğuna karar verdi. Bugüne kadar tek başına birçok iş halletmişti. Pek çoğunun hayal bile edemeyeceği işler hem de...

Bursa'ya giden yolun neredeyse tamamını sol şeritte gitmişlerdi. Başka zaman olsa bu hıza Seda'nın vereceği tepki Gökhan gibi birini bile korkuturdu, ama şimdi Seda mümkün olsa daha hızlı gitmelerini isteyecekti.
Gökhan helikopteri fark ettiğinde koltuğunda dikleşti ve arkadakilere sordu.
"Seda, kemerleriniz bağlı değil mi?"
"Evet, bağlayın demiştin ya..."
"Tamam. Şimdi sakin olmanı istiyorum. Arka camdan eğilip bakınca görürsün. Çok uzakta bir helikopter var. Sanırım bizi takip ediyorlar ve bu defa ateş de edebilirler. Bilmiyorum, niyetleri nedir. Ama sakin ol ve Aslı'ya sahip çıkmaya bak."

Aslı emniyet kemerinin üzerinden sarkıttığı boynunu annesinin göğsüne yaslamış uyuyordu yine.
Seda duyduklarından dolayı paniğe kapılmıştı.
"Ne diyorsun Gökalp? Kaçalım! Bir şeyler yap!"
"Canım korkma. Sakın paniğe kapılma. Hiçbir şey söylemeden otur. Ben halletmeye çalışacağım. Lütfen bana yardımcı ol. Bu adamlardan kurtulabiliriz. Bana güvenmeni istiyorum."
"Lütfen Gökalp, lütfen bir şeyler yap."
Seda'nın sesi titriyordu ve her an ağlayabilirdi. Gökhan bunu fark etmiş ve içi bu belanın kaynağına karşı büyük bir nefretle dolmuştu. Şimdi, helikopter yaklaşamadan ilçe yollarından birine girmeliydi. Başka türlü kurtuluşları olamazdı. Helikopter de bu işin içindeyse Rus mafyasının niyetinin sadece takip olmadığı anlaşılıyordu. Yan yollardan birine, tabelaya bile bakmadan saptı ve daha birkaç dakika geçmeden helikopterin gürültüsü duyulmaya başlandı.
Kızıl Kurt
Seda bu sese dayanamıyordu. Eskişehir'e girerken hissettikleri anlamsız değildi demek ha! Çok zordu Seda için buna katlanmak. Kucağındaki, rahmindeki ve ön koltuktaki varlıklar onun için her şeyden daha değerliydi. Kendisini umursamıyor ama onlara zarar geleceği düşüncesi, içinde büyüyen tarifsiz bir duyguya neden oluyordu. Bu hissettiği, aslında bir histeri krizinin başlangıcıydı.
Helikopter tepelerine geldiğinde Gökhan dar yolda hızını artırdı ve ağaçların kendilerini koruyacağı düşüncesiyle arabayı olabildiğince sağa yanaştırdı. Şanslarına yol dönemeçlerle doluydu ve böylece helikopterin işi zorlaşıyordu. Gökhan kapıya sabitlenmiş olan makineli tüfeği görmüştü.
Bir dönemeç daha çıktı karşılarına ve önlerinde dümdüz uzanan yolu görünce içinden bir küfür savurdu. Şimdi işi çok daha zordu. Tepeden takip eden helikopterin görüş açısı o ne yaparsa yapsın çok iyi olacaktı. Yine de elinden geleni yapmaya karar verdi. Çıkıp ateş edecek hali yoktu ya!
Tek şansları yol kenarlarının ağaçlarla kaplı olmasıydı. Gökhan camdan elini çıkarıp dikiz aynasına vurmaya başladı. Üç dört darbeden sonra yuvanın içindeki ayna kırılmış ve yukarı dönmüştü. Şimdi çok küçük de olsa aynanın bir bölümü, helikopteri görmesini sağlıyordu.
Ateş başladığında, Seda, Aslı'nın başını göğsüne yasladı ve küçük kızın hıçkırıklarını kendininkiler arasında boğdu. Gökhan hâlâ sakindi. Helikopterdekiler iyi bir şekilde nişan alamıyor, mermiler ancak aracın yarım metre çevresinde yola çarpıyordu. Ama bu durumu koruyabilmek için şanstan başka güvenebileceği hiçbir şey yoktu Gökhan'ın.

Araba bagaj bölgesinden birkaç yara almıştı, ama bunlar etkisiz darbelerdi. Gökhan işini iyi yapıyor, arabayı ustaca saklıyordu. Yolun düz kısmı da ilerideki bir dönemeçle sona ermek üzereydi. Gökhan nerede olduklarını bilmiyor ve bu yolun gizlenmesi kolay bir yere çıkması için dua ediyordu. Belki de ilk defa bu kadar endişeliydi

ve bunun nedeni ölüme yaklaşırken ilk defa yanında birilerinin olmasıydı.
Dönemecin ardından devam eden yol daralıyor ve kötüleşiyordu. Bu Gökhan'ın bir yandan işine gelse de bir yandan da işini zorlaştırıyordu. İşine geliyordu, çünkü bu köy yoluna benzeyen yerde ağaçlar yolun üstüne iyice eğiliyor ve dönemeçler otomobilin mermilerden kurtulmak için kullanacağı boşluğu sağlıyordu. İşini zorlaştırıyordu, çünkü böyle bir yolda bu hızla ilerleyen bir aracı kontrol etmek çok zordu. Her an savrulabilirlerdi.
Helikopterden edilen ateş kesilmemiş, aksine devamlı hale gelmişti. Arkada Seda ve Aslı koltuğun önünde yere uzanmış, korkuyla çığlıklar atıyorlardı.
Gökhan, kırık dikiz aynasından helikopteri kontrol etti ve o sırada araç aniden sarsıldı. Lanetler yağdırırken kenardaki tümseğe çıktıklarını fark etti. O kısacık bakış bile yoldan çıkmalarına neden olmuştu. Direksiyonu sola kırdıysa da tümseğin rampa oluşturan uç kısmından arabayı kurtaramadı ve otomobil sol yanı aşağıda sağ yanı yukarıda uçmaya başladı. Araç daha havadayken tavanda müthiş bir gürültü duyulmaya başlamıştı. Tüm mermiler kusursuzca tavana isabet ediyordu. Gökhan gözünü yoldan ayıramıyor, arkaya bakamıyordu. Birinin yaralanıp yaralanmadığını anlamak da süregiden çığlıklar yüzünden imkânsız bir hal almıştı.
Kızıl Kurt
Metale çarpan mermilerin çınlaması yerini ansızın havayı hızla yaran mermilerin uğultusuna bırakınca Gökhan hemen kırık aynaya baktı. Aynada helikopter görünmüyordu, ama gördüğü onun için yeterliydi. Tanrı yardımcıları olmuş, aynadan görünen tepe helikopterin yön değiştirmek zorunda kalmasını sağlamıştı. Şimdi bir şeyler yapması gerekiyordu ve yapacağı şeyi bulmak için sadece üç yüz metre ilerleyecekti.
Helikopterin yokluğunda arkaya bakmaya fırsat bulan Gökhan gördüğü şeyle beyninden vurulmuşa döndü. Aslı hâlâ çığlık çığlığa ağlıyordu ve Seda kanlar içindeydi. Sağ ayağı refleks olarak frene gitti, ama kısa sürede beyni görevi devralıp ayağını tekrar gaz pedalının üzerine oturttu.
Tavandan giren mermilerden biri Seda'nın omzuna isabet etmişti. Ölümcül bir yara değildi, ama basit bir sıyrık olduğu da söylenemezdi. Mermi muhtemelen kemiği parçalamış ve içerilere kadar devam etmişti. Uzun süre müdahale edilmezse ölümcül hale gelebilirdi.
Gökhan önce durup kendisi müdahale etmeyi düşündüyse de hemen bu fikirden vazgeçti. Helikopterdekiler onları bulabilir ve sadece Seda'nın değil, Gökhan'ın, Aslı'nın ve daha ismi bile olmayan küçük prensin ölümüne yol açabilirlerdi.
Gökhan, Seda'yı teskin edecek bir şeyler saçmalamaya çalıştı ve bu işteki beklenmedik becerisine şaşırdı. Kadına nefes almasını, paniğe kapılmamasını ve yaraya eliyle bastırmasını söylüyordu. Acılar içinde kıvranan genç kadın yayıldığı koltukta nefes nefese, başıyla onaylıyor, sevgilisi ne derse yapmaya çalışıyordu.
Yol ayrımına geldiklerinde Gökhan hiç düşünmeden patika sayılabilecek köy yoluna sürdü otomobili. Böyle bir yol varsa, gittiği

bir yer de olmalıydı. Gittiği o yer her neresiyse en azından bir sağ

lık ocağı da olmalıydı. Bu yolda giderek helikoptere izlerini de kaybettirebilirlerdi.
Aynadan bakıp Seda'yla konuşmaya devam etti.
"Geçecek bir tanem. Geçecek. Birazdan bir kasabaya varırız.
Orda hemen ilgilenirler seninle."
"Çok kanıyor baba!" diye bağırdı Aslı gözleri yaşlar içinde.
"Biliyorum bebeğim. Ama bu önemli bir yara değil. Kimseye
omzundan vurulmakla bir şey olmaz. Biraz kanayacak, sonra doktorlar
gerekeni yapacak. Sen şimdi bir çiçek olup ona bakarsan annen
daha çabuk iyileşir bebeğim."
Kesik kesik, "Benim kızım bana bakar," dedi Seda, zoraki gülümsüyordu.
Aslı'nın başını sağlam olan koluyla kendine doğru
çekmiş, küçük kız da elini hemen annesinin yarasına bastırmıştı.
Seda, kızına duyduğu sevginin kat kat arttığını hissetti bunun üzerine.
Gökhan'ın söylediklerinin doğru olduğuna inanıyordu. Kimse
omzundan vurulmakla ölmezdi herhalde. Roket değildi ya bu, basit
bir mermiydi işte.
Stabilize yol, Gökhan'ın düşündüğünün aksine herhangi bir
kasabaya veya başka bir yerleşim merkezine çıkmamıştı. Yol doğrudan
şehirlerarası yola bağlanıyordu. Muhtemelen eskiden kullanılan
bir geçiş yoluydu. Gökhan bu beklenmedik talihsizlik karşısında
öfkesini kontrol etmekte zorlanıyordu, ama anayol sayesinde daha
büyük bir yerleşim merkezine ulaşacakları düşüncesiyle kendini
avutuyordu. Bozuk yolda yarım saat geçirmişlerdi ve arabadaki sürekli
sarsıntı Seda'nın yarasını kötüleştirmiş olabilirdi.
Anayola çıktıktan yaklaşık on dakika sonra Yenişehir yol ayrımı
tabelasını gördü ve içinde büyük bir rahatlama hissetti. Helikopterden
iz yoktu ve bir ilçeye çok az bir mesafeleri kalmıştı.
Kızıl Kurt
Sapa yolun iki yanı da uçurumdu. Neyse ki sert dönüşler yoktu
ve Gökhan hızını azalttığı için tehlikeli bir durum söz konusu değildi.
Küçük bir tepenin çevresini dolaşan dönemeci döndüğünde
hiçbir şeyi umursamadan frene asıldı. Hemen karşıda iki cip yolu
kesmiş bekliyordu.
Şimdi aracı geri vitese takmaya çalışırken soldaki cipin yanından
bir adamın çıkıp yere diz çöktüğünü görüyordu. Bir başkası hemen
adamın omzuna kalınca bir boru yerleştirdi. Bunun bir roketatar
olduğunu biliyordu Gökhan. Arkaya baktı, hızla geri gidebilirse
dönemeci tekrar dönüp kurtulabilirlerdi. Yanlarda kaçacak yer yoktu.
Yolun iki yanı da şarampoldü. Araçtan inip kaçmayı düşünseler bile
Seda yaralıydı. Üstelik helikopter yine belirmişti tepelerinde. Araç
geri geri gitmeye başladığında diz çökmüş adamın omzunda-ki
ölüm borusundan çıkan roket arabaya doğru yaklaşıyordu. Gökhan
son kez arkaya baktı ve Aslı'nın başını yaralı omzuna bastıran
Seda'yla göz göze geldi. Son gördüğü, Seda'nın yüzündeki büyük
umutsuzluktu.
3 Temmuz 2008
Kurtköy

Eşref Kapılı gözlerine inanamıyor, ama izlemekten de büyük keyif alıyordu. Gizli laboratuvarların bulunduğu, yerin altındaki üçüncü katta bir de spor salonu vardı. Bu salon, Doktor Enver Akad tarafından Gökhan'ın tüm ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde hazırlatılmıştı.

Gökhan kendine gelir gelmez Enver Akad tarafından çalıştırılmaya başlamıştı. Önce küçük egzersizler, ardından biraz daha komando işi sayılabilecek, Gökhan'ın alışık olduğu şeyler ve şimdi de gösteri yapan aygırlara yakışır işler...
Gökhan camdan dışarı baktı ve iki adamla göz göze geldi. Onlara göz kırpıp üstünde 110 kiloluk halterin yuvasında beklediği yatağa uzandı. Enver Akad belli etmemeye çalışarak Eşref Kapılı'ya bakıyor, birazdan vereceği tepkiyi heyecanla bekliyordu.
MİT görevlisinin sesi endişeliydi.
"Ne yapıyorsun doktor? Öldürecek misin çocuğu?"
"Merak etmeyin Eşref Bey. Sadece izleyin."
Enver Akad mutlulukla gülümsüyordu. Yüksek kalitedeki malını sunan bir satıcının yüzündeki memnuniyet vardı yüzünde. Gördüğü bu ifadelerden rahatsız olan Eşref Kapılı, akademide kendilerine zorla okutulan Frankenstein romanını hatırladı. Oradaki doktorun yaratacağı ucubeyi düşündükçe neler hissettiğini anlatan Mary Shelley'nin cümleleri geliyordu aklına. Yazarın tarif ettiği adamın yüzündeki ifade, şimdi yanında dikilen adamınkinden farklı olamazdı.
İçi ürpererek tekrar içerideki Gökhan'a döndü.
Gökhan koca halteri ilk seferde zorlanarak kaldırmıştı. Müthiş gerilmiş kol adalelerinin üzerinden mavi damarları görünüyordu. Yüzü kızarmış, yanakları şişmişti. Fakat kollan titremiyordu bile.
Gökhan yavaş yavaş halteri indirirken Eşref Kapılı'nın yüzündeki şaşkınlığı izliyordu Enver Akad. Beklediği tepki daha çok memnuniyetti, ama ilk aşamada bu şaşkınlığı da çok görmüyordu.
Gökhan halteri ilkine göre daha hızlı kaldırınca Eşref Kapılı'nın içinde endişe kalmamıştı. Genç adama bir şey olacağı yoktu.
İlkinden daha hızlı indirdi halteri ve kaldırdı... ve indirdi... ve kaldır-

di... Eşref Kapılı gözlerine inanamıyordu. Gökhan en fazla doksan kiloydu. Bunu yapabilmesi kelimenin tam anlamıyla imkânsızdı.
Gökhan halteri yuvasına yerleştirip döşek üzerinde doğruldu.
Her yanından akan ter, bedenini saran atleti sırılsıklam etmişti. Gerildi ve omzundaki kaslar tüm görkemiyle gözler önüne serildi.
"E, ne diyorsunuz?"
Şimdi fabrikadan yeni çıkmış Ferrari'nin kaportasında elini gezdiriyor gibiydi Enver Akad. İçeride Gökhan başka bir alete yönelmiş, çalışmaya devam ediyordu. Eşref Kapılı gözlerini Gökhan'dan ayırmadan cevapladı doktoru.
"Doktor, ne yaptın sen bu çocuğa?"
"Eşref Bey, Gökalp artık eskisinden biraz daha atletik diyelim."
"Atletik mi? Sen buna atletik mi diyorsun? Bu adam ikimizi de tek seferde yutar yahu!"
Eşref Kapılı'nın memnuniyeti iyiden iyiye belli oluyordu ve

bu durum Enver Akad'ı oldukça mutlu ediyordu. Doktor gülümseyerek yanıtladı.
"Efendim, biliyorsunuz, Gökalp'i iyileştirmek için bazı müdahaleler yaptık."
Bu sırada Gökhan koşu bandına çıkmıştı. Normal tempoda bandın üzerinde devinen Gökhan'ı inanılmaz bir şey yapıyormuş gibi izliyordu Eşref Kapılı. Doktor kısa süre bu manzaraya baktı ve açıklamaya devam etti.
"Bu müdahalemiz, neredeyse tamamen bitmiş olan Gökalp'i baştan yaratmak sayılır konuya aşina olmayan birinin gözünde. Size daha önce söylediğim gibi, Gökalp'in içinde çalışan makineler bedenini sürekli optimum düzeyde tutuyor."

"Uygun değer efendim, uygun değer diyeceksiniz..."
"Efendim?"
Enver Akad, Kapılı'nın gözleri Gökhan'da sabit haldeyken söylediği bu cümleden hiçbir şey anlamamıştı.
"Optimum nedir? Türkçesini kullanın. 'Uygun değer' Türkçesi."
Enver Akad konuyu kafasında şöyle bir tarttı. Uygun değer, optimum için uygun bir karşılık değildi. Bunu Eşref Kapılı uydurduysa, açıkça cahillik etmişti. Eğer bir kitapta falan gördüyse, yazan adam beceriksiz olmasa bile ukala olmalıydı. Yine de buna bir karşılık vermedi ve adamın bu tepkisine güldü.
"Peki, devam edeyim mi?"
Eşref Kapılı başıyla onayladı. Gökhan hızı üç seviye artırmış, hızlı tempoda koşuyordu bir süredir. Eşref Kapılı ter damlalarını tek tek görebiliyordu neredeyse. Enver Akad devam etti.
"Şimdi, sizin bedeniniz birçok dış ve iç etken yüzünden uygun değer şartlarında." Enver Akad bu lafı hiç beğenmedi. Üstelik Eşref Kapılı'nın bu tavrı ona yapmacık geliyordu. "Kusura bakmayın, kullanmak zorundayım," diye devam etti. "Sizin bedeniniz optimum koşullarda yapabileceğinin neredeyse yarısı kadar iş yapabiliyor." Eşref Kapılı kelime için herhangi bir tepki göstermemişti ve dinlediğini belli edecek şekilde başını sallıyordu kısa kısa. Doktor devam etti.
"Şimdi Gökalp'in bedeni, neredeyse her an optimum koşullar altında. Böylece, dünyadaki tüm insanlar için bir ütopya olan şeyi gerçekleştirebiliyor, bedenini tam kapasite kullanabiliyor."
Eşref Kapılı'nın gözleri yaklaşık on beş saniyedir depar temposunda koşan Gökhan üzerinde kilitliydi. Doktorun söyledikleri kulağında çınlıyordu.
"Yani?" diye sordu Kapılı ve hemen doktora dönüp elini adamın koluna koydu. "Doktor, durdur şunu ölecek çocuk."

Gökhan hiç de ölecek gibi görünmüyordu. Sadece fazlaca terlemiş ve yüzü kızarmıştı. Ama sanki terleyen başkasıymış gibi hiçbir yorulma belirtisi göstermeden hâlâ depar hızında koşuyor, ayaklan altında devinen bantla neredeyse yarışıyordu.
Enver Akad kısaca içeri baktı. "Saçmalamayın, ona hiçbir şey olmaz, baksanıza ne kadar rahat."

"Düşecek şimdi yahu!"
"Size öyle geliyor. O bandın üzerinde koşan ben değilim Eşref Bey, siz de değilsiniz. Herhangi bir başkası da değil. Gökalp o! Muhteşem başarımızın muhteşem ürünü."
Eşref Kapılı basit endişelerinden bir türlü kurtulamıyordu. Gökhan söz konusu olduğunda, şimdiye kadar çok yakın bir ilişkileri olmamasına rağmen hassaslaşıyordu. Bunun nedeni belki Gökhan'ın vatanı adına başardığı inanılmaz işlerdi. Belki böyle bir kahramanın kendine bu kadar yakın olmasının verdiği sorumluluk yüzünden hassaslaşıyordu. Doktora söylediklerini düşününce bu sorumluluğu kaldıramadığını hissetti ve kendinden utandı. Şimdi bunları söylemek yerine taş gibi sert olmalı ve adamının bu özel durumuna sevinmeliydi. Düşünmesi gereken çok şey, yapması gereken çok iş vardı. Önceki gibi konuşmamayı başardı Eşref Kapılı, ama farklı bir şey de söyleyemedi. Öylece susup izlemeye devam etti.
"Kafanıza takılan bir şey mi var?" diye sordu Enver Akad. Az önce Kapılı'nın, yüzünde endişeli bir ifadeyle düşüncelere daldığını görmüştü.
"Kafama takılan şeyler var," diye yanıtladı Kapılı. "Ama bunlar sizi ilgilendirebilecek şeyler değil. Biz işimize bakalım. Bilmem gereken başka ne var?"

"Bilmeniz gereken..." Enver Akad bir süre düşünür gibi bekledi ve tekrar konuştu. "Bilmeniz gerekenleri siz belirleyin efendim. Bilmek istediğiniz ve bilmenizi sağlayabileceğim her şeyi anlatabilirim."
"Gökalp ne zaman burdan çıkabilir?"
"Aceleniz var mı?"
"Enver Bey, Gökalp'in burdan çıkması için sınır niteliğinde bir zaman olmalı. Ben size bunu soruyorum. Cevap verecekseniz verin."
Doktor, yanında dikilen adamdaki bu tavırdan hemen korkmuştu. Oysa buraya Gökalp'i ilk getirdiğinde nasıl da çaresizdi. Şimdi bu yaptığı nankörlük değil de neydi? Hem pekâlâ Gökalp'in burada kalmasını isteyebilirdi. O baştan yaratmıştı Gökalp'i. O yapmıştı her şeyi.
Gökhan koşu bandının temposunu seviye seviye azaltarak durmuş, aletlerin arasında bacaklarını, kollarını germeye başlamıştı. Nefes alışı son derece düzenli görünürken ter içindeki kırmızı suratı ve bedenindeki şişme hareketinin eksikliği büyük tezat oluşturuyordu.
Enver Akad, Eşref Kapılı'ya yanıt verdi.
"Eşref Bey, Gökalp burda ne kadar kalırsa o kadar iyi. Çalışmasını ve ilaçlarını düzenli olarak kontrol ediyorum. O yüzden, bir aceleniz yoksa, şimdilik ne zaman çıkabileceği konusuna cevap vermemeyi tercih ederim. Eğer hiç işiniz yoksa süresiz olarak burda kalmasını isterim zaten."
Eşref Kapılı duydukları karşısında çok şaşırmıştı.
"Ha ille acelemiz var diyeceğim yani. Acelemiz var, evet. İşimiz de var, acelemiz de var."

"Ne gibi bir iş bu?"
"Sizin için hiçbir anlamı ve önemi olmayan bir iş."
"Gökalp'in yapacağı her iş benim için anlamlı ve önemlidir, Eşref Bey. Kusura bakmayın. Bir doktor olarak, Gökalp'in doktoru olarak bunları sormak zorundayım."
"Pekâlâ. Sordunuz. Ama cevap alamıyorsunuz. Görevinizi yerine getirdiğinize göre şimdi cevaplayabilirsiniz sorularımı."
Gökhan içeride hız torbasını yumruklamaya başlamıştı. Bunlar vurunca geri tepen torbalardı ve bilen kişiler tarafından vurulduğunda çok seri vuruluyormuş gibi gösterirlerdi. Eşref Kapılı'nın gözleri bu aldatmacaya alışıktı, ama yine de Gökhan'ın fazla seri vurduğu hissine kapılıyordu.
"Sizinkiyle aynı cevabı vermek zorundayım o halde," diye yanıtladı doktor. Yerinde dönmüş, gözlerini meydan okur gibi Kapılı'nın gözlerine dikmişti. Yüzünde mahallenin serserisine yumruk atmak üzere bekleyen muhallebi çocuğunun kararlılığı ve korkusu vardı. Üstelik şimdiye kadar bu çocukların hiçbirinin başarılı olamadığını herkes gibi o da biliyordu.
Eşref Kapılı inanamayarak doktora döndü. Gözlerini kısmış, başını hafif yan yatırmıştı.
"Sorularımı cevaplayamayacağınızı mı söylüyorsunuz, ben mi yanlış anladım?"
Sesi titreyerek yanıtladı Enver Akad. "Ha-hayır! Yanlış anlamadınız."
"Silahınızı görebilir miyim?"
"Ne?"
"Silahınız olmadan bana bunları söyleme cesareti bulamayacağınızı biliyorum. Şimdi gösterin bakalım."

"Silahım f-f-falan yok."
Gökhan, içeride inanılmaz bir hızla ip atlıyor ve dışarıdaki iki adamı izliyordu. Çok fazla terlemişti ve başındaki ağrının gittikçe arttığını hissediyordu. Birkaç saniye önce gözlerinin önünde uçuşmaya başlayan siyahlı yeşilli beneklerden de çok rahatsız oluyordu. Üstelik klimalı odada tüm vücudunun kumsaldaymış gibi yandığını hissediyordu. Sadece dışı değil içi de yanıyordu. Sanki içinde bir güneş vardı.
"O halde sorumu yanıtlamanızı emrediyorum. Çünkü benim silahım var. Silahım olmasa kimliğim var. O da olmasa yumruklarım var. Ama hiçbirini kullanmak istemem. Sizin mantıklı bir adam olduğunuzu ve-Gökalp'in iyiliğini düşündüğünüzü biliyorum."
Gökhan, uçuşan beneklerin birbirine karıştığını görüyordu. Şimdi belli belirsiz doğal şekiller oluşmaya başlamıştı her renkten. Önce birkaç çiçek gördü. Bunların ne çiçeği olduğunu bilmiyor, umursamıyordu. Sonra her yanı çiçekler sardı. Hepsinin biraz önce gözünün önünde uçuşan benekler olduğunu biliyor, ama yine de uzanıp dokunmak istiyordu. Renk renk şekil şekildiler.
Dışarıda Enver Akad zor durumda hissediyordu kendini. Kravatını gevşetti ve bir şeyler söylemeye çalıştı.
İçeride Gökhan her an daha da fazla çekiliyordu çiçeklere doğru.

Yaklaştı ve bir tanesine elini uzattı. Eli yarı mesafeyi kat edemeden birden ortalık karardı. Elektrik kesilip geri gelmiş gibi, saniyeden çok daha kısa bir sürede, etrafı aydınlandığında tüm çiçeklerin yerinde; kıvrılan, dolaşan, uçuşan böcekler görmeye başlamıştı. Bu görüntüyle beraber istemsiz bir çığlık attı ve yere devrildi. Ayağı ipe takılmıştı.

Kızıl Kurt

Eşref Kapılı ve Enver Akad ani gürültüyle tartışmalarından sıyrılıp içeri baktıklarında Gökhan'ın yerde yattığını gördüler. Doktor önde, MİT görevlisi arkada içeri koştular.

4 Temmuz Kadıköy MİT

sorgu evi

Andrei Rostov boş gözlerle tavana bakıyordu. İçeriden, kendisi için yemek hazırlayan Eser adlı MİT görevlisinin neşeli ıslık sesi geliyordu, ama o çok uzaklardaydı.

Türkler beklediğinden yumuşak davranmışlardı ve o da teşkilatın gizlemediği birkaç bilgi kırıntısını vermişti, ama öyle ya da böyle sonunun geldiğini biliyordu. Opriçnina, Korkunç İvan, onu sağ bırakmazdı.

Elleri arkadan zincirlenmişti, boş duvara bakınmaktan sıkılınca başını boş tavana çevirmişti. Ayakları da bileklerinden birbirine zincirliydi. Birkaç manevrayla sırtüstü döndü ve dirseklerinden destek alıp ayaklarını havaya kaldırarak yatakta doğruldu. Şimdi gözleri işine yarayacak bir şey arıyordu.

Yatağın yanına doğru eğildi. Omzundan yukarısı yatağın kenarından sarkmıştı. Yavaş yavaş kaymaya başladı ve kollarını kullanamadığı için cansız bir kütle gibi düşerken gözlerini kapadı. Yere ilk çarpan burnu, son çarpansa ayaklan oldu. Beton zeminin üzerinde halı vardı ve çok az ses çıkmıştı.

Rostov düşmek istememişti ve burnu çok acıyordu, ama şimdi gülümsüyordu. Yatağın ayaklan arasındaki demir parçayı görmüştü. Bir kafa aralığında yatay bir demir parçası ayakların arasına kaynak yapılmıştı. Karadaki bir balık gibi sürünerek yatağın baş tarafına dolaştı. Sürekli boynunu çevirip kapıya bakıyordu. Gelen giden yoktu.

Aralık beklediğinden dardı. Yan dönerek kafasını yatakla demir parça arasına sıkıştırdı.

Bir kerede becermeliydi, çünkü tekrar deneme şansı olmayacaktı. Ayaklarını iyice gerdi ve vücudunu hızla havaya atıp dönmeye çalıştı. Korkunç bir çatırtı duyuldu. Başardığını düşünemedi bile...

Beş dakika sonra Eser Tekinalp elinde tepsiyle hücreye giriyordu.

"Nefis bir ciğer sote hazırladım Andrei, ayrıca kasapta biraz yürek de varm..."

İçerideki manzarayı görünce gayri ihtiyarı bir küfür savurdu...

"A-ha şimdi bittim." Eşref Kapılı buna çok kızacaktı.

Adamdan henüz çok az bilgi alabilmişlerdi, şefleri sert sorguya izin vermemişti. "Ulan köpek, bari bu nefis yemeği yiyip gitseydin!" diye bağırdı. Yemek yapmayı çok sever, boş zamanlarında değişik mutfaklan öğrenmek için kurslara giderdi. Andrei'nin zamanlaması

aşçılığına hakaret gibi gelmişti.
Tepsiyi masanın üzerine bırakıp içinden dua ederek telefonu çıkardı. Eşref Kapılı'ya bu haberi vermek yerine, antik Spartalıların, domuz kanından yapılan o iğrenç kara çorbasından içmeyi tercih ederdi.
* * *
Gökhan beş gündür hiç girmediği dolapta bedeni ateşler içinde uzanırken iki kapı ötedeki ofiste Eşref Kapılı ve Enver Akad sehpanın yanındaki iki sandalyede karşılıklı oturmuş konuşuyorlardı.
Odaya olumlu mu, olumsuz mu olduğu anlaşılmayan bir hava hâ-

kimdi. Enver Akad defalarca tekrarladığı açıklamalardan bıkmış görünüyordu. Eşref Kapılı da bunun farkında olacak ki, yavaş yavaş tatmin olmaya başlamış, durumun aslında son derece olumlu olan yanlarını görür olmuştu.
Yaklaşık on dakika önce, Gökhan'ın ateşi yükselmiş ve havale geçirmişti. Dışarıda karşısındakiyle baş etmeye çalışan doktor içeriyi kontrol edememiş, Gökhan'a durmasını söylemeyi unutmuştu. Neyse ki adam düşer düşmez fark etmişlerdi ve onu neredeyse ölüyken diriltmeyi başaran doktor, zorlanmadan tehlikeyi bertaraf etmişti. Birkaç enjeksiyonun ardından dolaba götürülen Gökhan, kısa sürede kendine gelmeyi başarmıştı.
"Bana bir hafta verin Eşref Bey," dedi Enver Akad, düşünceli görünüyordu.
"Sana on gün veriyorum doktor," diye yanıtladı beriki. Karşısındakini tartıyor, Gökhan ve devlet için en iyi olanı yapmaya çalışıyordu.
"Pekâlâ. On gün içinde Gökalp'i taburcu ederiz. Bu sürede çalışmalarını ve ilaçlarını düzene koyar, durumunu çok daha iyi hale getiririz. Artık biraz fazla güçlü ve hızlı olmasının dışında normal bir insan olarak dışarda kalabilir."
"Bir hafta boyunca ortalarda olmayacağım," dedi Eşref Kapılı. Araştırması gereken çok şey vardı. Bu bir haftada her şeyi Gökhan için hazır hale getirmeyi amaçlıyordu. Konuşmasına devam etti, "...ama geldiğimde üç gün içinde Gökalp'i burdan götürebilmeliyim. Siz de kendinizi ve Gökalp'i buna göre hazırlayın."
"Tamam tamam," diye yineledi doktor. Artık kabullenmiş görünüyordu ve yüzündeki memnuniyetsizlik silinmişti.
Eşref Kapılı arabasına binerken telefonu çalmaya başladı. Bu numarayı elbette tanıyordu. "Buyur Eser?..."

"Efendim, yarım saattir size ulaşmaya çalışıyordum..."
"Yerin altındaydım. Neyse... ne oldu?"
"Konuğumuz rahatsızlandı efendim."
Eşref Kapılı, "Allah kahretsin," diye mırıldandı. Andrei Rostov'u kaybetmişlerdi demek. "Nasıl olmuş?"
"Boynunda kireçlenme olmuş efendim."
"Hem de sağmadan yahu! Neyse, ben gelene dek aldığımız bilgilere yoğunlaşın. Mutlaka bana bir şeyler bulun, yoksa bunu ödetirim!"
Kurt yokken her şey ters gidiyordu. Artık son derece beceriksiz

bir yönetici olduğunu düşünmeye başlıyordu.
11 Temmuz 2008
Kurtköy
Yoğun ve sıkıntılı bir hafta sonrasında Eşref Kapılı gen şirketine geri dönmüştü. Artık adının Opriçnina olduğunu öğrendikleri teşkilat, Andrei Rostov ve öldürülen adamlarının intikamını alması için İstanbul'a üç tetikçi göndermiş, adamlar havalimanında polis tarafından gözlem altına alınmıştı. Moskova'da bir işadamı kaçırılmaktan kurtarılmıştı.
Yerin altındaki üçüncü katta asansörden indiğinde Gökhan içeride çalışıyor, Enver Akad da ofisindeki bilgisayarında Gökhan'ın son kayıtlarını düzenliyordu. Kapılı önce spor salonuna yöneldi. Camdan duvarlar camdan bir kapıyla son buluyordu. Ağır kapıyı iterek açtı ve bunu fark eden Gökhan kollarını iki yana açıp üzerinde durduğu robot benzeri makineyi durdurdu.
Gökhan, amirini görünce hemen kalkmış ve havluyla terini kurulamaya başlamıştı.
Kızıl Kurt
"Nasılsın Gökalp?" diye sordu Eşref Kapılı, genç adama doğru yürürken. Doktorun duyma olasılığına karşı Gökalp, diye hitap etmişti.
"Teşekkürler efendim," diye yanıtladı Gökhan ve el sıkışırlarken ekledi. "Siz nasılsınız?"
"Beni boş ver aslanım," dedi Kapılı gülümseyerek. "Ben, seni merak ediyorum."
O sırada kapı tekrar açılmış. Enver Akad içeri girmişti gülümseyerek.
"Merhaba Eşref Bey, hoş geldiniz."
Eşref Kapılı, ona dönüp yanıtladı. "Hoş bulduk, nasılsınız?"
"Ben iyiyim," dedi doktor ve sustu. Eşref Kapılı'ya nasıl olduğunu sormayarak oluşturduğu boşluk, somut bir varlık gibi dikiliyordu havada. Bir süre sonra yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirerek sessizliği bozan Eşref Kapılı oldu.
"E, Gökalp nasıl?"
"İsterseniz kendisi anlatsın," dedi doktor. "Ben, sizi yalnız bırakayım ha?"
Gökhan, iki adamın arasındaki soğukluğu fark ediyor, ama bunun anlamını merak etmiyordu. Bilmesi gerekiyorsa zaten öğreneceğini, aksi takdirde umursamaması gerektiğini biliyordu.
Eşref Kapılı, doktorun teklifine hiç gecikmeden yanıt verdi.
"Evet, çok iyi olur."
"Pekâlâ, ben odamdayım," dedi ve arkasını dönüp yürüdü Enver Akad. Tam kapıdan çıkarken dönüp, "Gökalp, konuşurken çalışmaya devam edebilirsin, etmek zorunda değilsin ama iyi olur," dedi.
"Peki," dedi Gökhan kısaca ve doktor koridorda uzaklaştı.

Doktorun gidişini izledikten sonra Eşref Kapılı arkasındaki kondisyon bisikletine sakınarak oturdu ve Gökhan'ı karşısındaki dişçi koltuğuna benzer alete çağırdı.
"Otur bakalım aslanım. Bırak şimdi çalışmayı falan."

Gökhan sessizce denileni yaptı ve amirini dinlemeye koyuldu.
"Aslanım, sen bir kendini anlat hele. Nasılsın? Sağlığın nasıl?
Burda işler nasıl gidiyor?"
"Efendim, ben çok iyiyim. Eminim doktor size anlatmıştır. Biliyorsunuz,
şimdi bedenimi çok daha iyi kullanabiliyorum ve kendimi
çok sağlıklı hissediyorum. Bu çalışmalarla daha da iyi bir form
yakaladım. Açıkçası, hiç olmadığım kadar iyiyim. İlk başlarda korkuyordum.
Bunun bir bedeli olmalı, diye düşünüyordum. Vücudumun
bir gün iflas edeceği korkusuyla yaşıyordum. Oysa şimdi biliyorum
ki, bu artık sadece benim vücudum değil. Artık içimde müthiş
bir destek var. Belki sadece benim bedenim olsaydı gerçekten iflas
ederdi, ama içimdeki bu destekle böyle bir korkum kalmadı. Şimdi
doktorun da talimatlarıyla büyük hırsla çalışıyorum. Sizi ilk gördüğümde
bir görevim olacağını biliyordum. Bu görevin içinde Seda
ve Aslı'nın, Kurt'un olduğundan da eminim. Bu yüzden şimdiye
kadar yapacağım en kişisel görev olacak. Şimdi her şeye hazırım
ben. Doktor da böyle söylüyor.'"
"Dur bakalım. Görevi falan bir boş ver şimdilik. Doktor hakkında
ne düşünüyorsun?"
"Onunla ilgili bir şüpheniz mi var?"
Gökhan, doktor ve Kapılı arasında bir şeyler olduğunu fark etmişti
ama yine de şaşırmış göründü.
"Hayır, aslına bakarsan bir şüphem yok. Bizim milletimizden
çıkmış bu kadar parlak bir bilim adamından şüphe duymak bana sa-

dece acı verir. Dediğim gibi, onunla daha çok gurur duyuyorum. Büyük
iş başardı. Şimdiden vatanına çok büyük hizmet yapmış sayılır.
Ama ben bir de senin ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Olur ya,
benim fark etmediğim bir şeyler fark etmişsindir."
Gökhan kısaca düşündü ve konuşmaya başladı.
"Madem öyle diyorsunuz, ben fikrimi söyleyeyim. Enver Bey,
bana bir insandan çok, başanlı bir denek olarak bakıyor. Gerçi ben
bundan memnunum, zira son olaylardan sonra çevremde duygusal
hiçbir şey görmek istemiyorum. Sıradan bir adam değil. Ne olursa
olsun, işinde müthiş başarılı... Gerçekten ne yaparsa yapsın, benim
için en iyisi olacağına olan inancım tam."
Eşref Kapılı başıyla onaylıyor ve can kulağıyla dinliyordu.
Gökhan'ın söylediği her şey içini rahatlatıyordu. Gökhan devam etti.
"Şimdiye kadar benimle ilgili hiçbir hata yapmadı. Kişiliğine
gelecek olursam, çok şey söylemem mümkün değil. Bu süre içinde
tanıdığım kadarıyla dışarıdan soğuk bir adam olsa da, bana karşı çok
sıcak olduğu zamanlar da var. Eh, yaşamımı ona borçluyum."
Eşref Kapılı dirseklerini dizlerine dayamış, çenesini avucuna
almış dinliyordu. Gökhan sözlerini bitirince bisikletin rahatsız selesi
üzerinde doğruldu ve konuşmaya başladı.
"Anlıyorum. Ben bunları sana kendi araştırmam için soruyorum.
Biliyorsun, geçen yıldan beri bu şirketi araştırıyordum. İlk, olarak
Ata'nın naaşıyla ilgili mesele olduğunda Kurt'un emriyle burayı
takibe almıştım. Kısa süre sonra bu adamdan başka takip edecek
çok şey olmadığını anladım. Ama, işte görüyorsun. O uzun araştırmalarda

bile adamın yapabileceklerinin çok azını öğrenmişim. Şimdi,
sen bu kadar içerdeyken fark ettiğin tuhaf bir şey varsa, diye sordum.
Araştırmaya seni katmak isteseydim önceden tetikte olmanı
isterdim. Çok gerekli bilgiler değil yani bunlar."

"Aslına bakarsanız, beni böyle bilgilendirmiş olsanız bile size
farklı şeyler söyleyeceğimi sanmıyorum. Çünkü biliyorsunuz, zaten
tetikte sayılırdım geçen sürede. Bunu bize nasıl öğrettiklerini duymuşsunuzdur.
İster istemez yapıyoruz ve az önce söylediğim gibi,
Enver Akad'la ilgili sıradışı hiçbir şey dikkatimi çekmedi."
"O zaman bırakalım çılgın profesörü de işimize bakalım," dedi
Eşref Kapılı derin bir nefes aldıktan sonra. Gökhan da oturduğu
makinede hafif doğrulmuş, dikkat kesilmişti. Şimdi büyük dalganın
geldiğini gören bir sörfçü gibiydi. Bunun gibi birkaçını görmüş,
dalgaları inanılmaz tehlikeler arasında sürmeyi başarmıştı. Artık
içinde yeniden o heyecanı hissediyor, bir yandan da isimsiz oğlunu,
Seda'yı ve minik Aslı'yı her an olduğu gibi hatırlarken içine iğneler
batıyormuş gibi oluyordu.
Eşref Kapılı, Gökhan'ın herhangi bir karşılık vermesini beklemeden
konuşmaya başladı.
"Kurt'la son konuşmamızda bir isim almıştım Gökhan. Elimizdeki
tek kesin bilgi bu isimdi. Sen nekahetteyken Kurt'la yaptığımız
önceki görüşmeler ve bu isimden yola çıkarak araştırma yaptım.
Dedim ya durum hiç parlak değil. İsim Korkunç İvan... Gerçek
ismini kimse bilmiyor. Hakkındaki bilgiler çok az. Korkunç İvan,
bir Rus mafya çan... Teşkilatına Opriçnina deniyor. Kanlı bir geçmişleri
var. Rusya devlet başkanıyla yakın bir ilişkileri olduğu biliniyor,
ama görünürde bir şey yok. Adam sanki bir hayalet... Kurt,
Orta Asya'ya Opriçnina ve Kızıl Kurtlar arasındaki bir gerilim nedeniyle
gitmişti."
Gökhan, pür dikkat dinliyor ve duyduklarını hafızasına kaydediyordu.
Kızıl Kurtlar'ı duymuştu elbette, son yıllarda tüm Türk Cumhuriyetleri'nde
etkisini arttıran Kırgız kökenli bir mafya oluşumuy-
Kızıl Kurt
du bu. Kızıl Şaman denilen liderleri, acımasız ve çok akıllı biriydi.
Bugüne kadar sayısız tuzaktan ve suikasttan kurtulduğu söyleniyordu.
Emrinde, Ruslardan nefret eden Çeçen savaşçılarının da bulunduğu
acımasız adamlar vardı. İsimleri bir yıl kadar önce duyulmaya
başlamış olsa da kısa sürede korkutma, şantaj ve cinayet ile tüm Türk
Cumhuriyetleri'nin yeraltını ele geçirmişlerdi. Rus mafyası ile aralarında
süregiden bir savaş vardı ve galip gelmek üzereydiler.
Korkunç İvan'ın, Rus devlet başkanının yakınında olması me-.
rakını arttırmıştı Gökhan'ın. Eşref Kapılı devam etti.
"Korkunç İvan'ın teşkilat merkezi Moskova'da ama Almanya
ve İsveç'te de üslenmiş durumdalar. Kendisinin nerde yaşadığını
bilmesek de İsveç'teki bağlantıları hakkında bilgimiz var. Mafya,
Baltık ülkelerinden getirdiği insanları İsveç'te kullanıyor. Estonya,
Nordik ülkelere yaklaştıkça bu Rus oyunundan biraz daha sıyrılmış
oluyor, ama Letonya ve Litvanya halkı Ruslar tarafından sistemli

şekilde İsveç'e akıtılıyor. Burda bazı büyük iletişim şirketlerinin işlerinde kullanılıyorlarmış. Anlayacağın Ruslar Asya'da oynadıkları oyunun bir benzerini uzun zamandır Avrupa'da da oynuyor."
Eşref Kapılı karşısındakinin hazmetmesini bekler gibi durup derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti.
"İsveç'te büyük paravan şirketleri var. Ben öncelikli olarak İsveç'i araştırman gerektiğini düşünüyorum. Ne diyorsun?"
"Efendim, Kurt, bu Opriçnina'nın elinde mi?"
"Evet, büyük ihtimalle... Kurt, Orta Asya bağlantılarından gelen bilgilerle bu konuyu araştırmaya başlamıştı ve ilk olarak İsveç izini bulmuştu. Öğrenmemesi gereken bir şeyler öğrendiği belli."
"Orası kesin," dedi Gökhan düşünceli... "Kurt'a bir şey yaptıklarını sanmıyorum. Ellerindedir."

"Sağ tuttuklarına neredeyse eminim," diye atıldı Eşref Kapılı. "Kurt, kartlarını oynamıştır. Şimdi de muhtemelen bizim hamlemizi yapmamızı bekliyordur."
"Evet, mutlaka böyle olmalı. Ama Kurt, Orta Asya'ya niye ve kime gitti?"
"Esasında Kurt oraya Kızıl Kurtlar'ı biraz yavaşlatmaya gitmişti," diye yanıtladı Eşref Kapılı. "Rusya ile son zamanlarda sıkı ilişkilerimiz var ve hükümet Kızıl Kurtlar'ın faaliyetlerinden rahatsızdı. Son zamanlarda Türk Cumhuriyetleri'ndeki Rusları göç ettirmek için sistematik şiddet uyguluyorlar."
"Kızıl Kurtlar'ın üzerinde hâkimiyetimiz var mı? Kurt, neden onları frenleyebileceğim düşündü?"
Tam da konuşmak için ağzını açmıştı ki derin bir nefes alarak bundan vazgeçti.
Gökhan, "Efendim?..." diye üsteledi.
"Kızıl Kurtlar'ın, başında senin de tanıdığın biri var Gökhan. 2006'da gönderildi."
Gökhan bunu tahmin etmişti. Anlaşılan Kızıl Kurtlar bir Gri Takım teşkilatıydı.
Eşref Kapılı sıkıntıyla konuşmaya devam etti. "Ne düşündüğünü biliyorum, ama bizim onayımızla yapılmadı. Hatta Kurt tamamen karşıydı."
Gökhan iyice meraklanmıştı.
"Gökhan, Kızıl Şaman'ın gerçek ismi Koray."
Bu gerçekten sarsmıştı Gökhan'ı. Gri Takım için eğitilen o küçük çocuğu hatırladı. Herkesin eğitmenler dışında çekindiği tek isimdi Koray. Bir anda yaşadığı öfke patlamaları ve kontrol edilmezliği... Kung fu dersi sırasında Gökhan'ı elinden üç kişi almıştı.
Kızıl Kurt
Takip edilemez hız ve kaya gibi konsantrasyon gerektiren hamleleri gülümseyerek yapıyordu. Darbeleri bir balyoz gibi inmişti Gökhan'ın üzerine. Sanki sağır olmuş, durmasını söyleyen kimseyi duymuyordu çocuk. Sadece vuruyor ve gülümsüyordu. Evet, bu iki şeydi Gökhan'ın Koray'da gördüğü. Acı veren ve karşılığında gülümseyen müthiş bir güç... Düşününce o günü tekrar yaşamış gibi oldu.

Gözleri koşu bandının kadranına bakıyor, ama orada kadran falan görmüyordu.
Eşref Kapılı, onun düşünceli halini fark etmişti. "Kurt hiç sevmezdi onu. Uzun yıllar görev de verilmedi. Hatta içindeki öldürme isteği nedeniyle yok edilmesini tavsiye etmişti, ama Beyin, Orta Asya'yı ondan istedi. Bu konuda haklıydı tabi ki... Bunu yapabilecek biri varsa o da Koray'dı."
"Neydi onun farkı? O da bizim gibi başarıyla eğitimi bitirmişti. Hatta en iyimizdi. Eğer bu kadar kısa sürede Kızıl Kurtlar'ı kurmuşsa yeteneğinden kuşku duyulmaz zaten. Niye görev vermek istemiyordu?"
Eşref Kapılı gözetmeni olduğu yıllardaki Koray'ı hatırladı. O gecekonduya giderek, Beyin'le randevusunun yazılı olduğu zarfı veren de kendisiydi.
"Hepiniz eğitimle bir yere geldiniz Gökhan. İçinizde elbette bazı yetenekler vardı, ama sizi siz yapan eğitiminizdi. O ise hep öyleydi. Koray kontrol edilemez, içindeki kan isteği beslendikçe iştahı artacak bir canavar... Kurt, onun kolayca bizim aleyhimize dönebilecek, tüm dünyayı aleve boğabilecek bir habis olduğunu söylerdi. Ama her şeyin bir sırası var, şimdi derdimiz Kurt'u sağsalim kurtarmak olmalı." .
Gökhan başıyla onayladı.

"Kurt, Orta Asya'daydı kaybolduğunda. Ama bence işe oradan başlamak pek akıl kârı değil. Orda tetikte olacaklardır. Hem öncelikle bu Opriçnina'nın neyin peşinde olduğunu bulmamız gerekiyor. Kurt'un oynadığı kart da buna yönelik olacaktır zaten. Sen Kurt'a gittiğinde bir şeyler biliyor olmalısın."
Gökhan düşünceli düşünceli başını salladı, şu aşamada Koray'ın karşısına çıkmayı o da istemiyordu. Gülümseyerek Kapılı'ya doğru kaldırdı yere bakan gözlerini.
"Efendim, siz dosyalan verir vermez, ben İsveç'e yola çıkmaya hazırım."
Eşref Kapılı bisikletin üzerinden kalktı ve hâlâ elleri arasında tuttuğu çantayı Gökhan'a uzattı. "Üç gün sonraya alıyorum biletini," dedi Gökhan da ayağa kalkarken.
"Neden üç gün sonra?"
"Kimlik, pasaport, vize işleri... Yarın burdan alacağım seni. Biraz tipini de düzelteceğiz. Ondan sonrası senin bileceğin iş..."
Gökhan başıyla onayladı ve iki adam salonun çıkışına yürüdüler. Gökhan, İsveç'in soğuğunu düşünüyor, bu sıcak temmuz gününde içi ürperiyordu.
"Dışarı çıkınca ilk iş D-Day denilen bir adamı arayacağım, Amerikalıların Türkiye'yi işgal planından beni haberdar eden, New York'ta yaralıyken kurtaran oydu," dedi Eşref Kapılı'ya. "İsveç'te Alman istihbaratı güçlüdür ve o da her şeyden haberli gizemli bir adam. Belki bize yardımcı olabilir."

III. BÖLÜM
ALIN YAZIM İNTİKAM

Kızıl Kurt
27 Temmuz 2008
Kiruna - İsveç
Görkemli Kebnekaise'nin kuzey eteklerinde, varlığından çok az kişinin haberdar olduğu silah fabrikasının bacaları tütüyordu. Dışarıda sıcaklık yaklaşık dört dereceydi. Bu fabrika, İsveç'e ait diğer silah fabrikalarıyla aynı teknolojiyi kullanıyordu. Hammadde ihtiyacını ise bölgedeki neredeyse turistik bir seyir alanı haline gelmiş olan meşhur demir madenlerinden sağlıyordu.
İsveç'in en kuzeyinde, oldukça geniş bir alana yayılmış Kiruna şehri, kimsenin ummayacağı şekilde gizli ve tehlikeli olaylara sahne oluyordu. Şehrin ekonomisi, görünürde yüzyıllardır madenlere dayanıyordu ve bunun yanında önemsiz birkaç özelliği vardı. Buraya insanlar buz otelini, yirmi dört saat boyunca görünen gece yansı güneşini, atmosferdeki muhteşem kuzey ışınımlarını, Doğulu halkı Hıristiyanlaştırmak için kurulmuş tuhaf mimarili Kiruna Kilisesi'ni görmeye gelirdi ancak. Bunun dışında şehre ve bölgedeki diğer birçok coğrafi oluşuma isim babalığı yapmış Sami halkının torunları dışında burada yaşayan yahut burayla ilgilenen yoktu. En azından görünen buydu.

Kızıl Kurt
Fabrikada çalışan alt düzey işçilerin tamamı Baltık ülkelerinden buraya getirilmişti. Litvanyalılar, Letonyalılar ve Estonyalılar; sorgulamadan, konuşmadan, neredeyse umursamaz bir havada çalışıyordu fabrikanın her yanında.
Tam öğleyin ara verilirdi. Bir saat süren bu arada işçiler bitişikteki yemekhanede yemek yer ve bekleşirlerdi. Yemekhane otuzar kişilik beş sıradan oluşuyordu. Yeni gelen sağır Litvanyalı ikinci sıranın sonunda oturuyordu ve yakın çevresinde kimse yoktu. Dirseklerini masaya dayamış, kafasını eğmiş bir halde çevreye boş boş bakıyordu. Kimse onu umursamıyor gibiydi, o da kimseyi umursamıyor görünüyordu.
Fabrikanın üst düzey ayak işlerine bakan Rus görevlilerden ikisi, geniş omuzlu Litvanyalıya yaklaştılar. Litvanyalı da gelenleri görmüş, yaklaşmalarını izliyordu. İki adamdan önde olan sağır işçiyle konuşmaya başladı, ama bu istem dışı hareketine karşısındakiyle gülüşerek son verdi. İşaretlerle işçiye gelmesini anlattılar ve üçü birlikte yemekhaneden çıktılar.
Önde ilerleyen Rusların ikisi de uzun boylu ve yapılıydı. Biri diğerine Volgograd'daki sağır kuzenini anlatıyordu. "Zavallı kız doğuştan sağırdı," dedi ve, "Bu da öyledir ya," diye ekledi gözleriyle arkalarındaki adamı işaret ederek. Yanındaki dinliyordu. "Aslında çok güzel bir kızdı, ama nedense sağır olduğu için çocukken ondan korkardım, nasıl desem? Bana tiksindirici gelirdi. Anladın mı?"
"Anlamadım, ama anlamasam da olur."
"Hayır hayır," diye atıldı kuzeninden söz etmekte direten Rus. "Çok saçma biliyorum, yani sağır olmasa çok hoşlanacağım bir kızdan korku..."
"Şşt," diye susturdu yanındakini diğeri. Kapıya gelmişlerdi.

Arkadaşını susturan adam kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden kolu çevirdi. Diğeri Litvanyalıyı sırtından içeri doğru hafifçe iteledi ve iki adam içeri girmeden kapıyı kapattı.
Küçük ve sıcak bir odaydı burası. Duvarlar boştu fakat yer duvardan duvara halıyla kaplanmıştı. Kapının karşısında bir masa ve masanın üzerinde bir bilgisayar monitörü vardı. Masanın arkasındaki koltukta son derece iyi giyimli, atletik görünümlü bir adam oturuyordu. Masanın üstündeki saydam levhaya bakılırsa adı Björn Naslund olmalıydı.
Lepiska saçlı, mavi gözlü adam karşısında ürkekçe dikilen yapılı işçiye gülümseyerek baktı ve masanın önündeki sandalyeyi gösterdi. Bunu yaparken ağzını da ses çıkarmadan oynatmıştı. İşçi ürkek adımlarla gidip oturdu ve gözlerini bir çocuk gibi adama dikti.
Björn Naslund fabrika müdürüydü. İki ay önce bu son derece önemli gibi görünen göreve getirilmişti. Şimdi, adam masmavi parlayan gözlerini karşısındakine dikmiş gülümsüyordu. Birden koltuğunda gerildi ve tuhaf şekilde çatallı olan sesi odada duyuldu.
"Formunda Garmisch'de doğduğun yazılı. Bunda bir yanlışlık var. Orası Almanya'da küçük bir dağ kasabasıdır."
Sağır adam birden duymaya ve konuşmaya başladı. Temiz bir Almancayla, "Yanlışlık yok, sizinle aynı yerden geliyoruz," dedi.
Tam bir İsveçli gibi görünen fabrika müdürü yine karşısındakinin gözlerinin içine bakarak onu ölçüyordu. Sonunda bir kâğıda bir "D" harfi yazarak uzattı. İşçi, "D"nin yanına "-Day" yazdı.
Birkaç saniye için odayı gerilimli bir sessizlik sardı. Fabrika müdürü tekrar konuşmaya başladı.
"Size nasıl hizmet edebilirim efendim."

Esasında Björn Naslund'un dedesi Almanya'da doğmuştu. O bir SS'di. Savaş sırasında yeni bir kimlik ile İsveç'te saklanmayı başarmıştı ama aile bizzat D-Day, yani Gerard Werchtmann tarafından bulunmuş ve Alman Gizli Servisi için çalışmaya başlamıştı.
"Önce uygun şekilde benden kurtulman lazım," dedi Gökhan.
Bu Litvanyalı işçi kimliğini adama yaklaşabilmek için kullanmıştı.
"Sonra da sakin konuşabileceğimiz bir yere gidelim."
"Benim evime gidelim," diye yanıtladı adam hemen.
"Fabrika müdürü sensin," dedi Gökhan. "Hep arkanda olacağım ve şunu bil ki en ufak yanlışın intihar olur senin için. Şimdi doğrudan, nereye diyorsan oraya gidiyoruz."
"Pekâlâ," dedi adam.
"Yürü sen," dedi Gökhan kapıyı gösterirken.
Koridor boştu. Rusların Gökhan'ı getirdiği tarafa değil diğerine yöneldiler. İki defa sağa döndükten sonra koridor bir asansöre ulaşıyordu. Björn, çağırma düğmesine bastı ve asansör çok geçmeden önlerinde durdu. Kapıyı açıp girdiklerinde içeride iki kişi olduğunu gördüler. Fabrika müdürünü görünce gülümseyerek selam verdiler. Müdür, adamlara gülümseyerek karşılık verdi ve hemen yüzüne sert bir ifade yerleştirdi. Bu, adamlarla fazla yüzgöz olmayı sevmediği mesajını vermekte kullandığı bir yöntemdi. Adamlar bunu

hiçbir seferinde yanlış yorumlamamış, anlamaları gerekeni anlamışlardı hep. Gökhan tetikte, çevresinde gerçekleşen her şeyi büyük bir dikkatle izliyordu.
Kısa süre sonra asansör durdu ve dört adam beraber gün ışığına çıktılar. İki Rus, fabrika müdürüne iyi günler dileyip arabalarına doğru yürürken Gökhan ve Alman ajan da diğer yöne yürümeye başlamışlardı. Hangar gibi görünen bir binalar dizisine doğru yak-

laşırken fabrika müdürü elindeki anahtarın düğmesine bastı ve kepenklerden en başta olan yukarı doğru açıldı. İçeride gıcır gıcır, siyah bir Cherokee duruyordu. Ona binene kadar ikili hiç konuşmadı.
Naslund arabayı çalıştırmadan Gökhan'a dönerek gülümsedi.
"İsveççe biliyor muydunuz?"
Gökhan hâlâ olabildiğince soğuk davranmaya çalışıyordu, ama nedensizce bu adama ısınmaya başlamıştı.
"Hayır, çok az biliyorum. Neden sordun?" Aslında Frank Consal kimliğiyle yaşarken bir İsveçli ile yıllarca evli kalmış olmasına rağmen karısının diline hiç ilgi duymamıştı. O da tıpkı Seda gibi öldürülmüştü. Onu son olarak Kudüs'te bir otel odasında cansız yatarken görmüştü. Gökhan hayatına giren, sevdiği herkesin öldüğünü düşündü. Bir lanet taşıyordu ve ölümcül bir radyasyon gibi bunu etrafına yayıyordu.
Adam arabayı garajdan geri geri çıkartırken Gökhan'a cevap verdi.
"O ikisine bir iş için gitmek zorunda kaldığımı söylesem iyi olurdu. Ama siz anlamayıp başka bir şey söylediğimi sanırsınız ve ben de intihar etmiş olurum diye söyleyemedim."
"Rusça söyleseydin," dedi Gökhan. Araba yolda dönmüş, fabrika çıkışına doğru ilerlemeye başlamıştı.
"Rusça bildiğinizi bilmiyordum, ama tahmin etmeliydim, haklısınız. Neyse, ben bu fabrikanın müdürüyüm. İstediğim gibi girer çıkarım." Adam sözünü bitirince Gökhan'a dönüp içtenlikle gülümsedi.
"Ne zaman evinde olacağız?" diye sordu Gökhan gülümsemeye hiçbir şekilde karşılık vermeden.
"Kırk beş dakika içinde."

"Güzel," dedi Gökhan ve sustu. Bir süre sessizlik içinde ilerlediler ve Björn derin bir nefes alıp konuştu. "E, sormayacak mısınız?"
"Neyi?"
"Sormanız gerekenleri."
"Soracağım," dedi Gökhan. "Hele bir evine gidelim de."
"Siz bilirsiniz," dedi adam araba yolda hızlanırken.
* * *
Gökhan elindeki bardağı BND ajanına doğru kaldırırken, "Skoal!" diye seslendi İsveçliler gibi. Björn de karşılık verdi. Hâlâ gergindi ve birbirlerini tarttıkları bu durumdan çok memnun olduğu söylenemezdi.
Fabrika müdürü, Kiruna'nın merkezinde şirketin tahsis ettiği büyük ve güzel bir evde oturuyordu. Evin salonu oldukça büyüktü.

Zemin tıpkı fabrika ofisindeki gibi duvardan duvara halıyla kaplanmıştı. Duvarlar yine boştu, ama bu boşluğu odadaki mobilya kalabalığı kapatıyordu. Benzer desenlerdeki kahverengi tonlu iki ayrı oturma grubu odaya neredeyse sıkıştırılmıştı. Kapının hemen yanındaki bar, birçok pahalı içkiyle doluydu. Barın çaprazında dev ekranlı bir televizyon ve çevresinde New York gökdelenlerini andıran bir ses sistemi vardı.

Alman, konuşma başlatmak için, "Daha önce İsveç'e gelmiş miydiniz?" diye sordu.

Gökhan başını olumlu anlamda sallayarak soruyu geçiştirdi. Frank Consal iken evli olduğu Helen'le gelmişlerdi. İsveçli olan Helen'in doğduğu Ystad'ı ziyaret etmişlerdi ama o, bu soğuk ülkeyi hiç sevmemişti. Şimdi sanki o günler bin yıl öncesinde kalmış gibiydi.

Kızıl Kurt

Adam hâlâ onu bir yere koyamamıştı. "Kusura bakmayın, ama emin olamadım, Alman mısınız?"

Gökhan gülümsedi. "Hayır, Türküm," diye cevap verdi. Karşısındakinin şaşkınlıkla büyüyen gözlerine bakılırsa bunu hiç beklemiyordu. "Ortak bir operasyon," diye bağlantıyı kurdu. Elindeki boş bardağı sehpaya koydu ve ellerini ensesinde birleştirerek, "Şimdi sıra sende. Anlat," dedi.

Evi fazla düzenliydi. Bu sadece iş disiplini değildi. Gökhan, ajanın büyükbabasından ve babasından SS terbiyesi aldığını düşündü. Rus mafyasına kendini bu disiplini ile beğendirmişti anlaşılan. Yalnız bir sürpriz vardı. Bu adam eşcinseldi. Daha onuncu dakikada anlamıştı Gökhan. D-Day'in veya Rusların bilip bilmediğini merak etse de bunu konuşmanın sırası değildi.

"Emredin," dedi Björn. Biraz bekleyip içkisini yudumladı ve uyarır gibi konuştu tekrar. "En baştan başlayacağım. Böyle mi istiyorsunuz?"

"Bildiğin gibi anlat. Zaman kaybetmeyiz hiçbir şekilde."

"Pekâlâ," dedi Björn ve anlatmaya koyuldu. "Dört yıl önce buraya yerleşti Opriçnina. Bana gelen emirle fabrikada çalışmak için başvurdum ve yavaş yavaş yükseldim. İsveç'teki büyük patron, Sergei Voloshin, Gotland'da oturuyor. Gotland'ı biliyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Gökhan.

Gotland, İsveç'in en büyük adaşıydı ve turistik bir yerdi. Fakat Kiruna'ya çok uzaktı. Gökhan büyük patronun uzak bir merkez tercih etmesini anlayabiliyordu.

"Gotland'da büyük bir villası var. Her şey orda saklanıyor. Bilgi, para. Çok adamla korunuyor, sızmak oldukça zor. Hatta imkânsız."

"Oraya saldıracağım," dedi Gökhan.

Björn karşısındaki Türkü aşağılarcasına gülümsedi. "Ben imkânsız derken silahlı bir timden söz ediyordum. Siz tek başınıza mı?"

"Kolay olduğunu söylemedim ki," dedi Gökhan. "Saldıracağım sadece."

"Saldırarak bir şey elde edebileceğimizi sanmıyorum. Burası çok büyük bir mafyanın en önemli merkezlerinden biri..."

"Kaybedecek zamanımız yok, Herr Naslund. Seni bulmak bile benim için büyük şans."
"Fakat intihar olacak bu."
"Uygun zamanı bekler ve plan yaparız," dedi Gökhan. "Herhalde şimdi, bu halimizle ikimiz saldırmayacağız. Ben yarın Gotland'a gider, villayı gözlemlemeye başlarım. Sen de işine aynen devam edersin."
"Size fazla destek verebileceğimi sanmıyorum."
Gökhan gülümsedi. Ne alabilecekse onu alacağından kuşkusu yoktu. "Senin burda silah durumun nedir?" diye sordu birden aklına gelmiş gibi.
"Her türlü silahı bulabilirim. Ne isterseniz iki gün içinde elde ederiz."
"Doğru ya silah fabrikası müdürüsün."
İki adam kısaca gülüştü. Björn biraz rahatlamıştı.
"Yarın bir bakayım şu villaya. Ondan sonra ne lazım öğreniriz."
* * *
Gökhan, İstanbul'dan Stockholm'e uçarken cebinde hiç var olmamış Gerard Pradier isimli Fransız bir şairin kimliğini taşıyor-

du. D-Day'den aldığı bilgilerden ilk kullanmaya karar verdiği Rus mafyasının gizli sahibi olduğu silah fabrikasıydı. Almanların bu fabrikada bir adamları vardı. D-Day'in, içerideki adamı Björn Naslund ile temasını doğal gösterecek bir konum bulmalıydı.
İki gün Stockholm'de gezip plan yapmış ve Rusların etkinliğini gözlemişti.
Baltık ülkelerinin bağımsızlığı, zengin İskandinav ülkelerinde sosyal bir değişiklik yaratmıştı. Fakir kuzenleri, refah içindeki İsveçlileri bir tür efendi yapmıştı. Litvanya, Estonya ve Letonya ile hızlı bir insan trafiği vardı aralarında.
Bu çağdaş köle sistemini kısa zamanda Ruslar yönetmeye başlamıştı. Uyuşturucu, seks ticareti, ucuz işçi bu mafyanın kasasını dolduruyordu.
Gökhan, Opriçnina hakkında da bilgi edinmeye çalışıyordu.
Bu teşkilat tarihin en hastalıklı kan içici karakterlerinden biri olarak kabul edilen Korkunç İvan tarafından kurulmuştu. İvan, 1564 yılında Rusya'da dehşet rejimi yaratmıştı. Kitaplara göre Korkunç İvan, Hitler ve Stalin'e ilham kaynağı olmuş bir manyaktı. Aynı kaynaklarda insanlara işkence etmekten zevk aldığı, kendisine karşı çıkan bir kentin tüm halkını öldürttüğü, daha da inanılmazı yönetimi boyunca nüfusun yarı yarıya azaldığı yazılıydı.
Gökhan, Opriçnina üyelerinin tıpkı SS'ler gibi siyah giyindiğini ve simgelerinin kurukafa olduğunu şaşkınlıkla okudu.
İşte, karşısındaki örgüt ve lideri, böylesine kanlı ve iğrenç bir kökene özeniyordu. Gökhan artık yok etmesi gerekenin, örgütün şu an yarattığı kötülük olduğu kadar düşlediği korkunç gelecek olduğunu da biliyordu.
Arayışları üç gün sürdü ve tam pes edip daha doğrudan bir yol tercih edecekken fırsat karşısına çıktı.

Limana Litvanya bandıralı Mindaugas isimli feribot giriş yapmıştı. Gökhan, geminin Litvanyalı işçileri taşıdığını öğrendiğinde harekete geçti.

O günün akşamında, Gökhan artık sağır dilsiz bir Litvanyalı işçi, Donatas Skikne'ydi. Zavallı genç Donatas'ın kumsaldaki kimliksiz cesedini polisin soruşturmasını engellemek ise Rus mafyasının işiydi. Gökhan, adamların bunu hasıraltı edeceğini biliyordu.

Fabrikaya girmesi kolay oldu. Doldurduğu formlara DDay'den aldığı bazı şifreleri yazdı, böylece Björn Naslund'un dikkatini çekecekti. Fabrikada küçük işlerde, kimseyle konuşmadan fakat sürekli tetikte, dinleyerek altı gün geçirdi. Artık beklemekten umudu kesmişken bir anda kendisini Naslund'un karşısında bulmuştu.

28-29 Temmuz 2008

Stockholm-Visby

Stockholm'de hava Kiruna'dakinden daha sıcaktı. On dört ada üzerine kurulmuş bu muhteşem şehirde, şimdi tüm kültürlerden yüzlerce insan sokaklara dökülmüş, çılgınca alışveriş yapıyor ve olabildiğince çok yer görmeye çalışıyordu. Gökhan da yanından geçen bu insanlar gibi olmayı dilerdi, ama bu dileğinin artık gerçek olamayacağını biliyordu. Seda ve çocukları toprak altındayken eğlenmek işkence olacaktı ona bundan sonra.

Naslund'un tavsiye ettiği araba kiralama merkezinin önündeydi şimdi. Stockholm'ün göbeğinde, küçük bir ofisti burası. Tabelasında hantal harflerle "Rent A Car" yazıyordu.

Gökhan ağır cam kapıyı itekleyip içeri girdi. Eski filmlerden fırlamış gibi bir atmosfer vardı içeride. Boşluk ve havasızlık... Şöy-

Kızıl Kurt

le bir bakındıktan sonra banka gişelerine benzeyen bölüme yöneldi. Tahta tezgâhın arkasında parlak mavi gözleri ve abartılı makyajıyla genç bir görevli duruyordu. Kadın, makyajsız olsa çekici sayılabilecek bir tipti.

Kız, Gökhan'a gülümsedi ve İsveç dilinde bir şeyler söyledi. Gökhan hemen anlamadığını belirtti ve Fransızca olarak kadının Fransızca bilip bilmediğini sordu. O da tıpkı Gökhan'ın az önce yaptığı gibi yüzünü buruşturdu ve gülümseyerek, "Do you speak English?" diye sordu. Gökhan rahatlamış göründü ve ağır bir Fransız aksanıyla İngilizce cevap verdi.

Birkaç dakika sonra, Gerard Pradier adına bir Saab kiralamış ve ofisten aldığı haritayla Nynashamn'a yönelmişti.

Nynashamn, Stockholm'ün güneyinde, Gotland'a gitmek isteyen turistlerin çokça kullandığı bir yerdi. İnsanlar burayı neredeyse sadece Gotland'a gitmek için kullanırdı. Stockholm'e giremeyen büyük feribotlar Nynashamn'dan kalkar ve Gotland'a ulaşırdı. Bu şehrin limanlan her yaz karınca yuvasına dönerdi.

Hiçbir yanlış yola sapmadan Nynashamn'a öğleden önce ulaşmıştı Gökhan. Yarım saat sonra kalkacak olan bir arabalı feribota bilet aldı ve beklemeye koyuldu. Heyecanlanıyordu. Silahlıydı ve gün boyu, belki de günler boyu bir mafya kalesini gözetleyecekti. Yeniden hareket gelmişti hayatına. Bu defa Seda'nın, Aslı'nın ve öldükten

sonra adını Kan koymaya karar verdiği oğlunun intikamını da alacaktı. Ruslar onu öldürememişti ya yaptıkları en büyük hata buydu.
Feribot kalabalıktı. Gökhan sırası geldiğinde kendisine gösterilen yere geçti arabasıyla. Çevreye bakmıyor, bakmak istemiyordu. Konsantre olmaya çalışıyordu. Bundan sonra konsantre olmak için

böyle uzun zamanlar bulamayacağını biliyordu. Hatta nefes almak için bile zamanı olmayabilirdi.
Arabanın camından içeri zorlukla giren bir gürültü duyduğunda başını hızla yana çevirdi ve aynı hızla tekrar önüne döndü. Hemen yanında duran Volvo'da genç bir çift sevişiyordu. Dayanamayıp bir kez daha baktı. Çift sanki sevişmiyor, çok daha başka, hayvanca bir şeyler yapıyordu. O hafif gürültünün araba karoserinin isyanı olduğu anlaşılıyordu şimdi. Kafası yana çevrili, dalmış öylece bekliyordu ki, üstündeki gencin yarı çıplak omzu üzerinden boynunu uzatmış kendine bakan kızı fark etti. Kız arabayla beraber sarsılırken Gökhan'a ciddiyetle bakıyor ve şaşırmış görünüyordu. Durumu fark eder etmez, "özür dilerim" anlamına gelmesini umduğu bir baş hareketi yaptı ve kafasını tekrar önüne eğdi.
Feribot öğleden sonra iki buçukta Gotland'a ulaşmıştı. Gökhan'ın adanın başkentine, Visby'ye ulaşması ise yarım saatini almamıştı. Sıcak temmuz gününde ada, Stockholm'ü aratmıyor, cıvıl cıvıl sokaklarıyla insanı kendine çekiyordu. Stockholm'den gelen turistler Visby kiliselerine akın ediyor, sahilleri dolduruyordu. Gökhan ise kucağında haritayla şehir dışına yönelmişti.
Saab dümdüz yolda sanki yolu biliyormuş gibi ilerliyordu. Yol kenarındaki ağaçlar bir dev tarafından özenle yerleştirilmiş maketler gibiydi. Araç artık bölgenin taşra sayılabilecek alanlarında ilerliyordu. Haritaya göre villa çok yakınlarda olmalıydı. Hatta Gökhan'a göre şu an görünmesi bile gerekirdi, ama önünde yolu dikleştiren yamaçtan başka bir şey yoktu.
Yamacı aştığında aradığını buldu. Kocaman bir bahçenin arkasında dikilmiş duran villanın cephesi yeşil vinille kaplanmıştı. Bahçedeki rengârenk çiçeklerin arasından fışkıran yeşille müthiş bir

uyum gösteriyordu bu cephe kaplaması. Villanın arkasında küçük bir tepe vardı. Bu, Almanın söz ettiği tepe olmalı, diye düşündü Gökhan. Villanın yanından hızını hiç değiştirmeden geçti ve beş dakika kadar yolda ilerlediğinde Björn'ün sözünü ettiği küçük koyağa giden orman yoluna ulaştı. Arabayı durdurup koyağa doğru baktı. Almanın söylediğine göre burası tam istediği gibi bir yer olacaktı.
Arabadan indi. Canı inmek istemişti. Serin havayı içine çekti. Ellerini beline atmak için ceketini sıyırdı ve ceketin etekleri rüzgârda dalgalanırken karşıya, ufka doğru baktı. Hava o kadar güzeldi ki, kendini sanki buraya pikniğe gelmiş gibi hissetti. Gözlerinin önüne gelen Seda'nın silueti ise bu tatlı hissi bir bıçak gibi kesip atıyordu. Yolda ileri geri yürüdü ve sonra tekrar arabaya bindi. Yoldan koyağa geçmek için zorlu bir yokuştan çıkması gerekecekti. Adım

adım ilerler gibi yolun dışına çıkardı arabayı ve yokuşun başında iki manevrayla Saab'ın burnunu aşağı vermesini sağladı. Yüz metre kadar ilerleyince küçük bir çukur ortaya çıkmıştı. Aracı buraya rahatlıkla sürdü ve fren pompalayarak çukurun tabanına ulaştı. Zemin dümdüzdü şimdi. Aracı durdurdu, dışarı çıktı. Koyaktan yukarı tırmandı aceleyle ve aşağı baktı. Araç buradan rahatlıkla görünüyordu, ama birkaç adım gerileyince hemen gözden kayboluyordu. Birinin aşağıda ne olduğunu görmek için çukurun kenarına çıkması gerekirdi. Yoldaki tekerlek izlerinin sorun olmayacağını söylemişti Björn. Bu orman yolu nadiren de olsa yerli halk tarafından kullanılıyordu. Gökhan'ın sadece doğrudan çukura giden izleri silmesi gerekecekti. Tekrar çukurun kenarına tırmandı ve koşarak aşağı inip arabaya bindi. Saat dörde kadar burada beklemeyi planlıyordu. Şimdi saat üçü çeyrek geçiyordu. Yan koltuğa uzanıp beyaz poşeti aldı ve içinden öğle yemeğini çıkardı. Stockholm'ün göbeğinde gördüğü bir Türk lokantasından almıştı bu ekmek arası döneri. Usta, döneri

keserken bu şeyin gerçek dönere pek de benzemediğini görmüştü, ama İstanbul'da bile gerçeğini bulamazken dünyanın kuzey ucunda buna hayıflanacak hali yoktu.
Sarı kâğıdı geriye doğru sarıp bir tam ekmek arasına konmuş dönerini çıkardı. Poşette bir de ayran vardı. Onu da beceriksizce açıp vites kolunun yanındaki bardak bölmesine yerleştirdi ve yemeye koyuldu. On beş dakika sonra yemeğini bitirdiğinde akşam için de bu şeyden aldığına pişman olmuştu. Nasıl da zor gelmişti kıymadan yapılmış döneri yemek... Fransa'da yıllarca kötü yemeklere tahammül etmişti, ama Alanya'da özellikle Seda'nın hünerli ellerinden çıkanları yemeye doyamamıştı. Seda'yı ve Aslı'yı hatırlayınca gözleri yine kızardı, ama ağlamamak için kendini görevi düşünmeye zorladı.
Kolundaki saat dördü gösterdiğinde üstünü kontrol edip arabadan çıktı. Kısa bir tırmanışın ardından çukurdan çıkmıştı. Hesabına göre, on dakika kadar yürümesi gerekiyordu. Ormanda kararlı adımlarla ilerledi. Sürekli tetikteydi ve çevresini kolaçan ediyordu. Yanına susturuculu bir tabanca, bir bıçak, bir dürbün, bir kalem ve bir not defteri almıştı sadece. Üstünde kamuflajlı bir yelek vardı. Karşısına çıkan tepeye tırmandığında tam Almanın tarif ettiği manzarayla karşılaştı. Bulunduğu yer villayı çaprazdan görüyordu. Yoldan gördüğü küçük tepeydi burası. Yeşilliğin ortasında bir ada misali kalan kaya gizlenmek için mükemmeldi. Hemen kayanın arkasına oturdu. Buradan görünmesi imkânsızdı artık.
Pencereleri saymaya koyuldu. Üç katta beşer taneden on beş pencere vardı villada. Bu da evin en az on odalı olduğunu gösteriyordu. İlk bakışta, bahçede üç köpek dikkati çekiyordu. Günün bu saatinde zincirlenmiş halde yatıyor olmalarına karşın tümü de gözleri açık, tetikte bekliyorlardı. Bahçede köpeklerden çok da farklı

görünmeyen dört adam dolaşıyordu Gökhan'ın görüş alanı içinde. Siyah takım elbise giymişlerdi ve dördü de kendisinden uzundu.

Pencerelerden içeriyi görmek mümkün değildi. Bahçe ise tamamen tellerle çevrilmişti. İşinin tahmin ettiğinden daha kolay olmayacağını anlıyordu şimdi. Bu eve bir helikopterle falan saldırmalı, diye düşündü, ama bunun imkânsız olduğunu biliyordu. İşi bir baskınla halledecekti. Bahçeye şu an üstünde bulunduğu tepeden inerek arka taraftan girebilirdi ancak. Tellerden bir şekilde atlayıp girecekti.
Eve girme işi çok daha zordu. Ön kapıdan başka bir yol görünmüyordu. Pencerelere mutlaka bir güvenlik sistemi takılı olmalıydı. Bu durumda pencereler kapıdan daha güvenli değildi ve üstten girdiği için işini daha da zorlaştıracaktı.
Kuş cıvıltıları arasından tanıdık bir ses duyunca kulak kesildi. Ses villadan geliyordu. Tanıması birkaç saniyesini almıştı. Evet, bu oydu. Çaykovski'nin "Patetik Senfoni"si... Müzik kesiliyor, bir süre sonra yine çalınıyordu. Bu birkaç defa tekrarlandı. İnsanın içine karamsarlık yükleyen, depresif bir ruhu vardı bu eserin. Bu kadar sık çalınması şaşırtıcıydı.
Evde her zaman en az on silahlı adamın bulunduğunu tahmin ediyordu Gökhan. Tabi bu sayı otuza da çıkabilirdi. İçeri girdikten sonra onlarla baş edebileceğini düşünüyordu, ama ne kadar az olurlarsa o kadar iyiydi. Tek başına bu kadar adamın arasına sadece gücüne güvenerek dalamayacağını biliyordu. Bir fırsat bekleyecek ya da yaratacaktı. Her halükârda beklemesi gerektiği kesindi. Avını bekleyen bir aslan gibi sabırlı olmalıydı fakat Kurt'un adamların ellerinde olması durumunu güçleştiriyordu. Tepede yatmış halde öylece beklerken kendine beş gün biçti. Beş gün boyunca daha makul bir plan yapamazsa eve bildiği en ağır şekilde saldıracaktı.

Gece yarısını birkaç saat geçene kadar tepede sabırla beklemiş ve düşünceler içinde villayı izlemişti. İsveç'te altı ay gündüz dönemine girildiği için bu saatte ancak biraz kararıyordu hava. İzlediği süre boyunca sadece eve iki araç gelmişti ve inenlerin yüzlerini de görememişti Gökhan, ama büyükbaşlar olduklarından emindi.
Bahçede saat sekize kadar dört nöbetçi dolaşmış, ardından bu adamlar içeri girmiş, altı kişilik başka bir ekip dışarı çıkmıştı. Bu altı adam bahçede gezinmiyor, belli noktalarda bekliyorlardı. Gökhan, dördünü bulunduğu yerden görebiliyordu ve diğer ikisinin konumunu da tahmin ediyordu. Adamlardan ikisi bahçe kapısının yanında bekliyordu. Biri doğu duvarının yakınlarında, biri de villanın arkasında dolaşıyordu. Diğer ikisinden biri batı duvarında nöbet tutuyor olmalıydı. Geriye kalan da evin giriş kapısında nöbet tutuyor olmalı, diye düşündü. Bahçeye gizlice girdikten sonra bu adamları halletmenin kolay olacağını hesap ediyordu. Arkadaki tek adamı ve doğu duvarındakini sessizce halledebilirdi. Yalnızca, kapıdaki adam işini berbat edebilirdi, ama gündüz girmekten daha iyiydi böylesi. Dışarıda ne kadar çok adam kalırsa içeride o kadar rahat olacaktı o.
Saati gece yansı ikiyi gösterirken tepeden aşağı indi ve koyağa bıraktığı arabasına yürüdü. Beş dakika içinde arabaya ulaştı ve hemen içeride üstündekileri değiştirdi. Şimdi yeniden Fransız bir şair gibi görünüyordu. Acıkmıştı. Elini yan koltukta eskisinden biraz

daha zayıf görünen beyaz poşete attı ama duraksadı. Visby'de başka bir şeyler yiyebilirdi. Poşeti bırakıp arabayı vitese taktı. Beklerken sıkılmıştı, yola çıktığında radyoyu açmak aklına geldi. Düğmeyi çevirip radyoyu çalıştırdığında arabanın içi müthiş bir gürültüyle doldu. Hemen radyonun sesini kıstı. Çok sert bir müzik çalıyordu ve solist ise şarkı söylemiyor, böğürüyordu. Aceleyle

istasyonu değiştirdi. Sonraki istasyonda da ilkinden neredeyse hiçbir farkı olmayan bir müzik çalıyordu. Rock müziğin uç noktalarıydı çalanlar. Gökhan başka zaman olsa bu müziğin hoşuna gidebileceğini düşündü. Ancak, şimdi kesinlikle kaldıramayacaktı bu müziği, o yüzden yine istasyonu değiştirdi. Bu defa tuhaf, eğlenceli bir müzik vardı. Gökhan'a hiç tanıdık gelmeyen çalgılarla yapılıyordu ve kulaklarını tırmalıyordu bu sesler yığını. İstasyonu bir kez daha değiştirdi ve aradığını buldu bu defa; Noir Desir'in tanıdık melodileri, içindeki siyah tutkuya uyuyordu. Gökhan'ın bildiği kadarıyla grubun solisti Bertland Cantat, bir konser için gittikleri Vilnius'ta sevgilisini döverek öldürdüğü için hapis yatıyordu. Radyodan elini çekip dikkatini Visby'ye giden yola verdi.

Yarım saat içinde Visby'nin merkezine varmıştı. Şehrin girişi harabelerle, yıkıntılarla doluydu ve içeride ağaçlar öyle bir düzenle yerleşmişti ki burası ona Türkiye'deki küçük kasabaları hatırlatıyordu. Merkezde yeni kapanan barlardan çıkmış olan gençler sokaktaydı şimdi. Kimisi otellerine gidiyor, kimisi ise dışarıda öylece dolaşıyordu. İsveç, gençler arasında aşırı sağın en çok güçlendiği ülkelerden biriydi. Gökhan onların arasından arabasıyla ilerlerken Vikinglerin torunlarına Hristiyanlığın hiç yakışmadığını, eğreti bir kıyafet gibi üzerilerinde durduğunu düşündü. Odin'e dönmeleri sürpriz olmazdı.

İki otelde yer bulamayınca umutsuzluğa kapılmaya başlayan Gökhan, bir umutla girdiği üçüncü otelde yer bulabildi. Şimdi diğer ikisinde yer bulamadığına seviniyordu, çünkü burası diğerlerinden çok daha konforlu bir oteldi. Resepsiyondaki oldukça yakışıklı genç görevliyle Fransızca konuşarak Gerard Pradier adına bir oda kiraladı ve hemen yukarı çıktı.

114 numaralı oda Gökhan'ın daha önce kaldığı otel odalarından farksızdı. Düzenli bir yatak, gereksiz eşyalarla donatılmış bir masa, neredeyse mekanik görünecek kadar temiz bir banyo ve masanın arkasında büyükçe bir ayna... Pencereden ağaçlı Visby sahili görünüyordu ve Gökhan yine kendini Bursa'da, küçük bir sahil kasabasında gibi hissetti.

Kazadan sonra ilk defa bu kadar geç yatacaktı. Cep telefonunun saatini kurmayı düşündü ama buna gerek görmedi. Kalkması gereken bir saat yoktu. Sadece telefonun zil sesini en yüksek seviyeye getirdi ve üstündekileri çıkarıp öylece yatağa girdi. Çok geçmeden uyumuştu.

2 Ağustos 2008
Stockholm - Visby

. "Efendim Björn?"
"Hemen Stockholm'e gelin. Acele edin."
"Dur dur kapatma, ne diyorsun?"
"Telefonda konuşamam, üç saat sonra Nynashamn'da sizi bekliyor olacağım."
"Pekâlâ, kötü bir şey yok ya?"
"Hayır hayır, hiç kötü değil. Beklediğimiz oldu. Bir planım var."
"Pekâlâ görüşürüz."
"Görüşürüz, bekliyorum."
Gökhan cep telefonunu kapatır kapatmaz giyindi ve çıkmaya hazırlandı. İki gün önce Björn'ün gönderdiği eşyalarını odada bırakmakta sakınca görmemişti. Her halükârda Visby'ye geri döneceğini biliyordu. Aceleyle kapıdan çıkıp merdivenlerden sakin sakin

aşağı indi. Fransız şair çok rahat, kaygısız bir adamdı ve resepsiyondaki çocuğun onu koşarken görmesini istemiyordu Gökhan. Resepsiyonun önünden geçerken çocuğa gülümseyerek selam verdi ve doğrudan otoparka yöneldi. Birkaç dakika sonra limana giden yoldaydı.
Gökhan ilk gidişinin ardından iki kez daha villaya gitmiş ve sonunda gözetlemenin daha fazla faydası olmayacağına karar vermişti. Villayı gözlemlediği üç gün, neredeyse birbirinin aynıydı.
Dün gitmemişti ve şimdi bir şeyler kaçırmış olduğuna dair kötü bir his sarmıştı içini.
Radyoyu açtı. İstasyonlardan biri günün her saati çok sert rock müzik çalıyordu ve Gökhan, İsveç'in bu meşhur müziğini nedense sevmeye başlamıştı. Hatta adının Opeth olduğunu öğrendiği grubun şarkılarını dinleyeceği saati iple çekiyordu.
Otelden çıktıktan yaklaşık bir saat sonra feribotta Stockholm'e doğru ilerliyordu. Feribot, Nynashamn'a ulaştığında saat öğleden sonra üçe geliyordu.
Alman ajan limanda, ayakta dikilmiş bekliyordu. Gökhan'ın çıkdığını görünce elini kaldırıp hızlı adımlarla arabaya doğru yürümeye başladı. Yüzünde sürekli asılı olan gülümseme yine orada duruyordu ve Gökhan artık bunu garipsemiyordu. Koşar adım arabanın yanına geldi ve kapıyı açıp içeri adeta atladı. Gökhan'la kısaca el sıkıştıktan sonra Saab hareket etti.
Gökhan, "Bir saniye," deyip alelacele müziği kapattı.
"Yok yok, dinliyorsanız kalsın," dedi Björn yaramazca gülümseyerek.
"Bana uygun değil ama..."
"Sen boş ver onu," dedi Gökhan direksiyonu caddeye girmek üzere sağa çevirirken. "Anlat şu planını hemen."

"Hah," dedi Björn koltuğunda yerleşirken, hemen anlatmaya başladı. "Bugün Rusya'daki büyük patronlardan biri burayı ziyarete geldi. Geleceğinden hiç haberim yoktu. Bizim patronu fabrikada görünce öğrendim durumu. Adam yanındaydı. Güle güle konuşuyorlardı. Gelen adam Mikhail 'Crescent' Alferov!"
Gökhan gözleri yolda, başını iki yana salladı. "Kim bu Mikhail 'Crescent' Alperov? Hiç duymadım."

"Alperov değil Alferov," diye düzeltti Björn ve Gökhan'ın sinirli sinirli baktığını görünce hemen konuya girdi. "Adam piramidin tepesine en yakın isimlerden biri. Rusya devlet başkanıyla da yakınlığı var. Bir KGB efsanesiydi, şimdiyse Rusya'da en çok korkulan mafya üyelerinden biri... Onun olduğu bir işe kimse girmez. Ancak ondan büyükler girer ve ondan büyükler de sayılı. Her neyse...
Geçen yıl bir operasyonda sendeledi ve büyük itibar kaybetti, tabi bunu geri kazanmak için yapmadığı kalmadı. Şimdi eskisinden de güçlü bir konumda. Yüzüne geçen yıl açılan hilal şeklinde yara yüzünden ona 'Crescent' diyorlar ve öğrendiğim kadarıyla adam bu konuda çok hassas. Bu lakaptan nefret ediyor.
"Efendim, bu adam psikopatın teki... Sapık cinsel eğilimleri var. Dilim varmıyor ama adam çocuk saplantılı. En büyük zevki bakire kız çocuklarla beraber olmak."
Böyle güçlü bir sapığın gelmesinin kendilerine nasıl bir faydası olacağını kestiremedi Gökhan. Alman ajan nefes almadan anlatmaya devam etti.
"Bu gece Visby'de olacaklar. Büyük bir parti verecekler. Bizim patron Kazakistan'dan birkaç kız çocuğu getirmiş. Onları Crescent'a hediye edecekmiş."
Gökhan refleks olarak arabayı yavaşlatmıştı.
Kızıl Kurt
"Becerebilirsek bunu da engelleriz. Burda durun," dedi Björn aniden aklına gelmiş gibi. Araba durunca, "Hemen geliyorum beklerseniz," dedi ve arabadan inip sokaklardan birine seğirtti. Birkaç dakika sonra geldiğinde elinde bir poşet vardı. Gökhan poşete merakla bakınca, "Yiyecek içecek," diye mırıldandı. "Benim burdaki evime gidiyoruz, surdan dönün," dedi sağa ayrılan sokağı göstererek.
Biraz ilerledikten sonra apartmana ulaşmışlardı. Arabayı otoparka bırakıp yukarı çıktılar.
04 Ağustos 2008
Visby
Gökhan saatine tekrar baktı. 22.10'u gösteriyordu. Yattığı yere bedenini biraz daha bastırıp dürbünü tekrar gözüne yerleştirdi. Villanın bahçesindeki dört araba ve bir minibüs hâlâ yarım saat önce bırakıldıkları yerde duruyordu. Bahçede sekiz adam dolaşıyordu. Villanın birçok camından dışarı ışık süzülüyordu. Gökhan, Björn'ün çuvallamış olmasından korkuyordu. Bir türlü beklenen hareket başlamamıştı.
Villanın arkasındaki tepeye saat dokuzda yerleşmişti. O geldikten kısa bir süre sonra ev sahibi ve ziyaretçiler kapıda belirmişti.
Üç siyah araba ve siyah bir minibüs peş peşe girmişlerdi villanın bahçesine. İlk arabadan Gökhan'ın artık tanıdığı ev sahibi, Björn'ün patronu Sergei Voloshin iki adamıyla beraber inmişti. Hemen arkasındaki arabadan da sapık Alferov yanında sadece şoförüyle inmişti.
Gökhan dürbünle baktığında adamın görüntüsünden ürkmüştü. Alferov kısa boylu, tamamıyla kel, zayıf, yaşlı bir adamdı. Hilal şeklindeki yara sağ yanağında koca bir leke gibi duruyordu. Crescent'in

yüzünde -belki de yara yüzündendi- her an tiksinir gibi bir ifade olduğunu düşündü Gökhan.
Diğer iki arabadan bir sürü takım elbiseli adam inmişti. Bunlardan bazılarının bir çeşit patron olduğu anlaşılıyordu, ama çoğu sadece mafyanın silahlı adamlarıydılar.
Bahçedeki silahlı adamlar gelenleri büyük bir saygıyla karşıladılar ve ziyaretçiler hiç beklemeden içeri girdiler. Ondan beri bir hareket görünmemişti villada.
Dürbünü villanın arkasındaki adama doğrulttu. İlk öldüreceği adam o olacaktı. Kısa boylu, tıknaz biriydi ve diğerlerinden farklı şekilde, asker gibi durmuyordu. Duruşunda hafif bir bıkkınlık, bir umursamazlık vardı. Anlaşılan, orada boş yere dikildiğini düşünüyordu.
Havanın kararmaması operasyon için iyi değildi.
Gökhan içinden planı tekrarlıyor, biraz sonra yaşayacaklarını kurguluyor, bunları adeta şimdiden yaşıyordu... Alman, yaklaşık bu saatlerde Voloshin'e telefon açacaktı. İşçilerin isyan ettiğini, fabrikadaki tüm görevlileri rehin aldıklarını söyleyecekti. Acilen silahlı destek gelmezse iki yüzden fazla işçinin durdurulmasının imkânsız olduğunu anlatacaktı. Kendisinin de kaçtığını, Kiruna'da bir otele gizlendiğini söyleyecekti. Voloshin, Björn Naslund'u cani ruhlu, disiplinli ve başarılı bir yönetici olarak tanıyordu. Ayrıca dosyasına, belki Björn'ün eşcinsel olduğunu not etmiş olmalıydılar. Alman zaten Donatas Skikne adlı Litvanyalı sağır işçinin kayboluşunu bu sayede açıklamıştı. Bu işçinin yüzünde somurtkan bir ifadeyle sürekli yalnız oturmasının sinirlerine dokunduğunu, küstah bakışları yüzünden dayanamayıp onu tepeye götürdüğünü, orada işkence ederek öldürdükten sonra gömdüğünü anlatmıştı Voloshin'e. Rus, Björn'ün tüm anlattıklarını gülümseyerek dinlemiş, büyük ihtimalle Litvanyalıyı cin-

sel istekleri için kullandığını düşünmüştü, ama bunu başka bir işçi için tekrarlarsa başının derde gireceğini söylemişti.
Alman bu uyarıya kesinlikle uyacağını söylerken anlattıklarının. Rusun ona olan güvenini artırdığını biliyordu. Björn Naslund'un hiçbir ahlaki değeri olmayan biri olması patronlarını sevindiriyordu. Şimdi Björn Naslund bile, o manyak herif bile fabrikadan arkasına bakmadan kaçtıysa durum gerçekten vahim olmalı diye düşünecekti patronlar. En azından o böyle düşünüyordu ve Gökhan buna güvenmeyi tercih ediyordu.
Björn telefonda başarılı olursa patronlar villada az sayıda adam bırakmak zorunda kalacaktı. Bu da Gökhan'ın işini çok daha rahat halletmesine olanak sağlayacaktı.
Saat ilerledikçe Gökhan'ın endişesi artıyordu. Bu bekleyiş iyice sinir bozucu olmaya başlamıştı. Birden gözlerinin önüne Seda'nın görüntüsü geldi. Gökhan tokat yemiş gibi sarsıldı ve başını iki yana salladı. Görüntü yavaş yavaş kaybolurken Gökhan büyülenmiş gibi boşluğa bakıyordu. Görüntü aniden netleşti ve bu defa çekik gözlü küçük bir kıza bakar buldu kendini. Başını sallaması fayda etmiyordu. İçi acıyarak içeride olanları düşünmeye başladı. Şu an küçük bir kıza tecavüz ediliyor olabilirdi içeride. Onun burada beklediği her saniye, kızın kurtulma şansını daha da azaltıyordu.

Gökhan artık Almanın harekete geçmesini bekleyemiyordu. Kalkıp gitmek, mücadele etmek istiyordu. Fakat daha küçük kızın görüntüsü kaybolmadan evdeki hareketi fark etti. Bazı ışıklar yanmaya başlamış, bazıları sönmüştü. İçeriden gelen bağırışlar ta onun bulunduğu tepeye geliyordu. Bunu duyan bahçedeki adamlar hızla villanın içine koşturmuşlardı. Gökhan'ın yüzüne bir gülümseme yerleşti. Björn aramıştı işte.

Biraz sonra evden yaklaşık yirmi adam koşar adım çıktı. En önde Sergei Voloshin vardı. Anlaşılan harekâtı bizzat yönetmeyi planlıyordu. Gökhan hafifçe gülümsedi. Alferov dışarı çıkmamıştı. İhtiyar akbaba, taze eti parçalamaktan vazgeçmiyordu anlaşılan, Gökhan'ın içi yine hırsla doldu. Bahçedeki adamların tamamı minibüse ve arabalara kısa sürede doluşmuşlardı. Biraz sonra villadan başka bir grup daha koşarak çıktı. Bu grup ilkinden daha küçüktü, yaklaşık on kişiydiler. Bunların yarısı arabalardan birine girdi ve diğer yarısı koşarak bahçe kapısını açtı. Minibüs ve üç araba biraz sonra yola çıkmış uzaklaşıyordu. Bahçede dört adam, üç köpek ve sadece bir otomobil kalmıştı. Hayali isyanı otuz kişiyle durdurmaya gidiyordu Ruslar. Gökhan gülümsedi.

İki saat sonra saldırması gerekiyordu. Böylece gidenlere haber ulaşsa bile dönmeleri iki saatlerini alacaktı. Bu süre de kendisi için yeterli olacaktı.

Yarım saat sonra villadaki tek değişiklik yanan ışıkların ve bahçede bekleyen silahlı adamların sayısının azlığıydı. Bahçede dört adam kalmıştı. Biri bahçe kapısında, biri arkada, biri de evin giriş kapısında bekliyordu. Sonuncu adamsa bahçede devriye geziyordu. Köpekler yarım saat önceki hareketle huysuzlanmış, havlamaya ve koşturmaya başlamıştı, ama şimdi eskisi gibi sakin sakin yatıyorlardı. Gökhan sabırla ve kararlılıkla bekliyor, henüz çok azı belirgin olan planına yoğunlaşıyordu.

Sadece arkadaki adamı indirip öne dolaşacak, öndekini de indirdikten sonra eve dalacaktı. Evde kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Hangi odaya gitmesi gerektiğini de... Sadece girecekti eve ve ondan sonra ölüm saçmaya başlayacaktı.

Kızıl Kurt

Gökhan tepede hafifçe doğruldu. Kalan bir buçuk saat de geçmiş, saldırma zamanı gelmişti. Üstündekileri kontrol etti. Üç tabanca da doluydu. İkisinin ucuna susturucu takılmıştı. Belinden bıçağı sallanıyordu. Üstündeki kamuflaj yeleğinin cepleri yedek şarjörlerle doluydu. Dürbün için de bir bölme vardı ve şimdi oraya sabitlenmişti. Kemerinde üç el bombası sallanıyordu. Tepeden hafifçe, kayarak inmeye başladı. Hiç ses çıkarmamaya çalışsa da kayan küçük taşların, az da olsa ses çıkarmasına engel olamıyordu. Gözleri sürekli villanın arkasında bekleyen adamı kontrol ediyordu. Hâlâ aynı, sıkılmış duran adamdı ve hâlâ eskisi gibi davranıyordu. Gökhan'ı hiçbir şekilde fark etmediği kesindi.

Villayı çevreleyen teller Gökhan'ın inmekte olduğu yamacın tam bitim noktasından geçiyordu. Teller yaklaşık iki metre yükseklikteydi

ve ormanları çevrelemekte kullanılan, baklava şeklinde
açıklıklar oluşturacak şekilde birleştirilen tellerdendiler. Üstlerinde
hiçbir diken ya da benzeri bir şey yoktu.
Gökhan uygun yere geldiğini düşündüğünde durdu. Villanın
arkasında beklemekte olan adama baktı. Bu sırada adam kısaca gökyüzüne
bakmış, sonra bakışlarını yeniden karşıya, tepeye dikmişti.
Şimdi Gökhan'ın bulunduğu noktayla teller arasındaki yatay mesafe
yaklaşık bir metreydi ve bu, dikey mesafeyle neredeyse aynıydı.
Tellere tırmanmaya kalkışırsa çok ses çıkaracağını biliyordu. Buradan
içeriye atlamaya karar verdi. Yere düştüğünde çıkan sesi adam
mutlaka duyacaktı, ama binanın dibinde bitmiş garip yabani ağaca
saklanarak bundan kurtulmayı planlıyordu.
Bir adım geri gitti ve sağ topuğunu tüm gücüyle yamacın zeminine
yaslayıp sıçradı. Tellerin üstünden neredeyse kıl payı geçerken
her şeyi adeta anbean yaşamıştı. O havadayken zaman sanki ağır
çekimle akıyordu. Yere yaklaştığında toprağa ilk dokunan, ileri doğ

ru uzattığı elleri oldu. Hemen ardından başını yere koydu ve bir taklayla
binaya doğru yuvarlandı. Rus, sesi duyup o tarafa döndüğünde,
yerden bitme ağacın arkasına saklanmıştı bile.
İnce uzun yaprakların arasından, kendisine doğru gelen adamı
izlemeye koyuldu. Arkadaşlarına seslenirse buradan kesinlikle ayrılmamayı
planlıyordu, ama adam hiç kimseyi çağırmadı. Çevreye
bakınarak sesi duyduğu tarafa doğru yürüyordu. Gökhan'la aralarındaki
mesafe on metre bile yoktu.
Gökhan elini beline attı ve küçük bir çıt sesiyle kopçayı açıp
bıçağını çıkardı. Rus, temkinli adımlarla varlığından habersiz olduğu
Gökhan'a doğru yaklaşıyor, muhtemelen gün boyu süren umursamazlığıyla
sesi çıkaranın bir hayvan olduğunu düşünüyordu.
Rus şimdi tam önündeydi Gökhan'ın ve başını sağa çevirdiği
an iki adam göz göze gelecekti. Gökhan buna fırsat vermeyi düşünmüyordu.
Çalının arkasından fırladığı gibi tek hamlede yakaladığı
adamın gırtlağını hızla kesti. Adamdan boğuk, acı bir ses yükseldi,
bedenini sarmalayan kollar onu daha yere bırakmadan canı bedeninden
uçup gitmişti. Şimdi ikinci bir ağız gibi açılmış gırtlağından
beyaz soluk borusu görünüyor, içeride kaynayan kan dışarı fışkırıyordu.
Yarı aydınlık gecede adamın boğazından buharlar çıkıyordu.
Gökhan, bahçedeki diğer adamların herhangi bir ses duymuş
olması olasılığına karşı bir süre bekledi. Temiz bir iş çıkardığından
emin olunca sağ tarafa doğru yumuşak adımlarla ilerlemeye başladı.
Adamın giysilerine sürerek temizlediği bıçağı tekrar beline asmıştı.
On metre kadar ilerlediğinde binanın doğu cephesine ulaşmıştı.
Duvarın arkasından bahçeyi gözledi. Bahçe kapısında bekleyen
adam, nöbet tutan bir asker gibi sabit, arkası villaya dönük bekliyordu.
Bahçede gezinen diğer adam batı duvarının ön duvarla kesiştiği

bölgede durmuş, eli omzundaki makineli tüfeğin üstünde, tellerden
dışarı bakıyordu. Gökhan'a en yakın olan, evin giriş kapısındaki
adamdı. Aralarındaki mesafeyi göz kararı ölçtü. Otuz metre kadardı.

Sırtını duvara yapıştırıp ilerlemeye başladı. Artık ön bahçedeydi. Giriş kapısında nöbet tutan adamın boyu yaklaşık Gökhan'ınki kadardı ve biraz daha kiloluydu. Şimdi tıpkı diğerleri gibi elleri, omzuna asılı makinelinin üzerinde bekliyordu ve Gökhan saniyeler sonra yaklaşınca adamın gözlerinin kapalı olduğunu şaşkınlıkla fark etti. Bu, işini kolaylaştıracaktı ama yine de hızını hiç değiştirmedi. En ufak bir ses çıkarırsa daha eve girmeden sıcak çatışmayı başlatmış olacak, avantajını kaybedecekti.
Şimdi aralarında iki adımlık bir mesafe vardı. Birkaç saniye sonra bu adamın gırtlağını kesmiş, içeri giriyor olacaktı. Adımını attığı anda kendisine dönen kocaman gözlerle karşılaştı. Gökhan hemen adamı sarmış, ağzını tıkadıktan sonra boğazını kesmişti, ama son anda adamın çıkardığı sesi ilerideki arkadaşları duymuştu. Cesedi yere bırakırken kendisine doğru koşan adamları gördü ve kapıyı açıp içeri daldı.
Dışarıdan bağrışmalar gelirken birkaç saniye boyunca, ne yapacağını bilemeden öylece bekledi. Kapıdan girer girmez üst kata çıkan merdivenlerin de bulunduğu holle karşılaşmıştı. Bu holde beş tane kapı vardı. Kapılardan ikisi açık, diğer üçü kapalıydı. Açık kapılardan görünen odalar boştu. Kapalı kapılardan en az biri dolu olmalıydı, çünkü arkadaki pencerelerden en alttaki sırada soldan üçüncüden ışık görünüyordu.
İlk silahını çekti ve üç kapıdan en solda, kendisine en yakın olanı omzuyla açtı. Geniş bir odada bulmuştu kendini. Burası kabul salonu olmalıydı, çünkü içerisi kaliteli mobilyayla donatılmıştı ve duvarlar zevkli tablolarla süslenmişti. İçeride bir de piyano vardı.

Patetik Senfoni'nin notaları bu aletten yükseliyordu demek. Hiç beklemeden açık kapının yanına dayandı ve bekledi. Dışarıda hâlâ eve doğru koşmakta olan adamların bağırışları duyuluyordu. Gökhan doğru odayı bulamadığına göre doğru oda onu bulacaktı.
Kapılardan birinin hızla açıldığını işitti ve iki eliyle tuttuğu silahı biraz daha sıkarak dudaklarını ısırdı. Açık kapının önünden geçen Rusu görür görmez yana bir adım atıp silahını üç el ateşledi.
Adam merminin nereden geldiğini bile anlamadan yere yığılmıştı, ama onunla beraber odadan çıkmış olan diğer Rus, Gökhan'ı görmüştü. Gökhan tekrar geriye çekilip kapıya dayandığında tüm salon kalaşnikofun kulakları sağır eden tıkırtılarıyla dolmuştu. Mermiler kapının kenarlarını parçalayarak odanın içine doluşuyordu. Rus tarayarak kapıya doğru ilerliyordu. Gökhan sabırla bekledi. Kapının yanında karnını iyice içeri çekip girişe odaklandı. Birazdan hâlâ takırdayan silahıyla birlikte küçük adımlarla kapının Gökhan'ı gören kısmına ilerleyen Rusun ayağı görünmüştü. Gökhan bekletmeden iki el ateş etti ve makinelinin gürültüsü bir anda sustu. Şimdi her tarafta uçuşan tozlar arasında yerde yatıyordu adam ve kapının aralığından başı görünüyordu.
Gökhan adamla göz göze geldi. Kırk yaşlarında, yakışıklı bir adamdı ve mavi gözleri ağlaması yeni durmuş bir bebeğinkiler gibi parlıyordu. Gökhan bekletmeden ateş etti ve adamın sol gözüne giren

ilk mermiden sonra gelen diğer ikisi ölmesi için yeterli oldu.
Kapıdan koşup yerden kalaşnikofu kaptı. Yerdeki cesedin ceketini bir hamlede yırtarcasına çıkardı ve tekrar salona koştu. O içeri girdiğinde hem dış kapı açılmış, hem de merdivenlerde gümbürdeyen adımlar susmuştu. Şimdi holde dışarıdan gelen iki adam ve yukarıdan gelen birkaç adam vardı. Aceleyle diğer silahını sol eliyle çekti. Sol elini kapıya dayayıp kalaşnikofu yere bıraktı ve ceke-

tin cebinde aradığını buldu. Temkinle yere eğilip şarjörü makineli tüfeğe yerleştirdi. Dışarıdan Rusça bağrışmalar ve konuşma sesleri geliyordu. Gökhan tüm gürültüye rağmen çok fazla olmadıklarını sevinçle fark etti. En fazla beş ya da altı kişiydiler. Odada içeri doğru ilerledi ve dışarıdaki bağrışmaları anlamaya çalıştı.
"Kim bu adam?" diye bağırıyordu biri.
Diğeri, "Kaçacak şimdi, haydi hareket edin!" diye seslendi.
İlk adam ısrarla, "Kim bu adam, kim?" diye soruyor ve muhtemelen en mantıklıları olan bir adam, "Ne yapacağız?" diyordu.
Belli ki hole dağılmış, elleri silahlarında bekliyorlardı. Birden gürültü kesildi. Gökhan adamların kaş göz işaretleriyle bir plan kurduklarını tahmin ediyordu. Ne olursa olsun kalenin içindeydi ve buradan kârlı çıkmaya kararlıydı.
Birden Rusça, "Kimsin sen?" diye bağırıldığını duydu. Bu, arkadaşlarına Gökhan'ın kim olduğunu sorup duran adamdı ve o bağırır bağırmaz dışarıda yine bir gürültü kopmuştu. Anlaşılan planda böyle bir şey yoktu. Bunun üzerine Gökhan kapının kenarından biraz içeri ilerledi ve dar açıdan ilk adamı gördü. Adam tıpkı diğerleri gibi bağırıyordu ve Gökhan'ın tetiğe dokunmasıyla birlikte susuverdi. Üç mermi kafasından girmiş ve artık kafa namına ortada hiçbir şey bırakmamıştı. Adam yere yığılırken içerideki bağrışmalar arttı.
Gökhan merdivende uzaklaşan koşar adım sesleri duydu. Adamlardan biri yukarı çıkıyordu. Artık zaman kaybedemezdi. Belindeki el bombasını hızla çıkarıp pimini çekti. Biraz bekledikten sonra bombayı içeri yuvarladı ve duvara neredeyse yapışık halde odanın diğer ucuna doğru koştu. Bomba hemen patlamış, Gökhan da sarsıntıdan kurtulmak için yere yatmıştı. Yattığı yerden göz açıp kapayıncaya kadar kalktı ve geri, kapıya koştu. Kapıdan çıktığında

göz gözü görmüyordu. Dumanlar arasında ancak siluetler şeklinde gördüğü bedenlere neredeyse rastgele ateş etmeye başladı. Birkaç saniye sonra, yerde ilk cesetle beraber üç tanesinin daha yattığını gördü, hiçbiri tanınacak halde değildi.
Yüzü isten yer yer kararmış olan Gökhan müthiş bir hızla merdivenlere koştu ve ilkinin kopyası olan holde açık bulduğu ilk kapıdan içeri daldı. Bu odada da kimse yoktu. Oda, salonun neredeyse yansı büyüklüğündeydi. Bir yatak ve dolap vardı, bu görünümüyle bir otel odasını andırıyordu. Kapının yanında neredeyse nefes bile almadan beklemeye koyuldu. Adamlardan biri yukarı koşmuştu ve yukarıda mutlaka başka adamlar da olmalıydı. Birden temkinle ilerleyen

adımlar ve Rusça konuşmalar duydu.
"Patlattınız mı? Buna hâlâ gerek var mı?"
Gökhan kapı aralığından baktı ve merdivenlerden hole inen adamı gördü. Kalaşnikofu omzunda asılı adam, elinde çakmak benzeri bir şey tutuyordu. Gökhan bunu hemen tanıdı. Patladığında yüksek ışık çıkarıp çevredekileri geçici olarak kör eden bir bombaydı ve eğer beklemiş olsaydı birazdan her tarafı delik deşik kör bir adam olacaktı. Kapıdan hızla çıktı ve o sırada kendisine dönen adamın ürkmüş bakışlarıyla karşılaştı. Adam ne yapacağını bilmeden öylece bakmış, hemen ardından omzundakini unutup elindeki tek silahı refleks olarak kullanmıştı. Işık bombası yere düşerken Rusun bedeni de giren mermiler yüzünden delik deşik oluyordu. Bomba patladığı an Gökhan içeri kaçtı. Az da olsa ışığa maruz kalmıştı ve çok kısa bir süre, içeride bembeyaz boşluğa bakar buldu kendini. Gözleri yaşanyordu. Elini gözlerine atıp başını iki yana salladı ve burnunu çekti. Birazdan yeniden normal şekilde görmeye başlamıştı.
Odadan sessizce çıktı. Beşinden üçünün kapısı açık olduğu odalarda kimse yoktu. Çıktığı odanın bitişiğindeki odanın kapısı kapa-

lıydı. Yavaşça açtı ve eli kapı kolunda öylece bekledi. Hiçbir hareket olmayınca hızla içeri daldı ve boş bir odayla karşılaştı yine.
Şimdi sadece tek bir oda kalmıştı bu katta.
Yavaş yavaş, sürekli yukarıyı kontrol ederek kapalı kapıya yürüdü. Kapıyı diğerinde olduğu gibi yavaşça açtı ve hareket olduğunda yine hızla daldı içeri. Bu odada göreceği manzaraya hiç hazır değildi; önce diğerleri gibi boş sanmıştı, sonra mor yatak örtüsünün üzerindeki küçük, çıplak bedeni fark etti. O küçük beden kana bulanmıştı, ama ölüm nedeni bir yara değildi. Boynundaki izler boğulduğunu gösteriyordu. Bu Alferov'un işi olmalıydı. Dişlerini sinirle sıktı ve kapıyı kapatıp odadan çıktı.
Merdivenlerde, adeta ölüm sessizliği eşliğinde yukarı ilerledi. On üç basamağın ulaştığı hol ilk ikisiyle tamamen aynıydı. Beş kapıdan beşi de kapalıydı bu defa. Sessizce bekledi ve bir kurt gibi dinlemeye koyuldu. Tüm dikkatini küçücük de olsa duyacağı bir sese vermişti. İlk kapıya duvara dayanarak yanaştı ve ayaklarının kapı altından görünmemesi için sadece başını kapıya doğru uzattı. Hiçbir ses gelmiyordu. Elini kapının koluna attı ve adeta çıplak gözle fark edilmeyecek yavaşlıkta kolu indirmeye başladı. Kol indiğinde dil küçücük bir tık sesi çıkarmıştı. Kapıyı yavaşça itti ve boş odayla karşılaştı. Yavaş yavaş bir sonraki kapıya yürüyordu ki o ince, minicik inleme sesini ve hemen ardından gelen sinirli fısıldamayı duydu. Yaklaşmakta olduğu kapıdan geliyordu bu sesler. Ağır adımlarla ilerledi ve kapının diğer yanına geçti. Bacağını kaldırarak, olanca gücüyle kapıya vurdu.
Kapı aniden içeri doğru savrulunca Gökhan hemen kenara, duvarın yanına çekilmiş, böylece hemen takırdamaya başlayan kalaşnikofun mermilerinden kurtulmuştu. İçeriden ateş eden adam boşluğu taradığını geç fark etmiş olacak ki, tarama sesi bir süre devam et

ti. Gökhan bu arada iki tabancasını iki eline almış, kalaşnikofunu omzuna asmıştı. Tarama kesilir kesilmez kapının kenarından sıçradı ve yana doğru uçarken şaşkınlıkla ateş etmeye hazırlanan deve doğru mermilerini boşalttı. Rus koruma tetiğe aşılabilmiş, ama makineden daha beş mermi boşalmadan vücuduna giren mermilerle yere yığılmıştı. Gökhan yere düşer düşmez kalktı ve tekrar odaya daldı.

"Silahını indir, yoksa kızı öldürürüm," diye bağırdı Mikhail Alferov.

İriyan koruması yerde cansız yatıyordu. Biraz önce inleyerek Gökhan için büyük bir iyilik yapmış Kazak kız çocuğu yerde çırılçıplak oturuyordu. Ağzı bağlanmıştı ve Gökhan'a doğru dönük vajinasında kan lekeleri görünüyordu. Gökhan kızla göz göze geldi.

"Silahını bırak dedim!"

Alferov bunu söylerken Gökhan, adamın fazla sinirli olduğunu fark etti. Büyük ihtimalle uyarıcı etkisi altındaydı. Nitekim daha Gökhan hareket etmeye fırsat bulamadan kızın kafasına dayadığı silahın tetiğine bastı. Kızın gözlerindeki yaşam yavaşça söndü.

Alferov kendini kontrol edememişti ve şaşkınlık içinde artık onu koruyamayacak, küçük bedene bakıyordu. Gökhan bunca yıllık hayatında şüphesiz onlarca hasta ruhlu adam görmüştü, ama karşısındaki gibisine rastlamadığını düşünüyordu.

Alferov'a çevirdiği silahını ateşledi. Adamın sağ omzuna giren mermi, kolunun bir soğan çuvalı gibi aşağı sallanmasına neden olmuştu. Elinde tuttuğu silah da yere düşmüştü.

Gökhan yatakta oturuşunu hiç değiştirmemiş adama yaklaştı. Hiç konuşmadan eğilip yerdeki silahı aldı ve yaşlı adamı yataktan alaşağı etti. Yatakla dolabın arasına düşen adam bu halde bile bakışlarını Gökhan'dan ayırmıyor, ona meydan okuyordu. Gökhan bunu

önemsemedi. Yataktaki yorganı sıyırıp çarşafı bir çekişte çıkardı ve parçalara ayırmaya koyuldu.

Yerde çömelmiş, ifadesiz gözlerle Gökhan'ı izliyordu Alferov. Yanağındaki hilal Gökhan'a adeta göz kırpıyordu. Gökhan aniden durdu. Elinde çarşaftan kopmuş uzun bir şerit sallanıyordu. Alferov'un mavi gözlerinde ilk defa korku okunuyordu. Her yanı sarmış sessizliği bölen tek şey Gökhan'ın nefes sesiydi.

Çarşaf şeridini yatağa doğru hafifçe bıraktı. Başını yavaş yavaş dolabın önünde çömelmiş Alferov'a çevirdi. Büyük Rus patron, parlayan iri gözlerle karşılaştığında tokat yemişe dönmüştü. "Nasıl olsa konuşmayacaksın değil mi, Crescent?" "Sana karşı bir şey yapacak durumda değilim, ama istersen bildiğim her şeyi deneyebilirim. Yalnız, bana öyle hitap etmemelisin." "Yalan söylemekten başka bir şey bilmiyor musun, Crescent?" "Hepsinde yalan söyleriz, ama hepsi aynı şey değildir. Ama haklısın, tüm yöntemlerimizde yalanın vazgeçilmez bir yeri vardır." Crescent, Gökhan'ın nasıl hitap etmesi gerektiğine karar verecek konumda olmadığını kabullenmiş gibiydi.

"Hamle yapmamayı mı tercih ediyorsun?" "Şu an yapmak istediğim tek hamle şuna yönelik." Alferov yerde yatan kıvrılmış

çıplak bedeni işaret etmişti başıyla. Gökhan birkaç saniye öylece cesede baktı. Sonra başını yine yavaş yavaş adama çevirdi. Gözleri hâlâ parlıyor, bakışları karşısındakine tarifsiz bir korku salıyordu. "Senin suratını değil, başka bir yerini kesmek gerek. Benim şu an yapmak istediğim tek hamle de işte ona yönelik," dedi Alferov'un kasıklarını elindeki silahla işaret ederek. "Ama ne yazık ki ikimizin de bu hamlelere ayıracak vakti yok."

Şimdi bu adama mümkün olduğunca yavaş ve acılı bir ölüm sunmak isterdi, ama buna vakti olmadığını düşünüyordu. Mermiyi sapığın beynine gönderecekti ki yerde yatan cesede takıldı öfkeyle parlayan gözleri ve vakit yaratmaya karar verdi. Susturuculu tabancadan çıkan ilk merminin fırlamasıyla önce tok bir ses, ardından çığlık duyuldu. Manyağın sağ dizi parçalanmıştı. Onu sol dizi izledi. Alferov'un pis ruhu cehennemi boyladığında Gökhan beşi kasıklara nişanlanmış yirmiden fazla mermi harcamıştı.

Şimdi sıra işe yarayacak bir şeyler bulmaya gelmişti.

Gökhan ilk olarak Alferov'u öldürdüğü odayı aramaya karar verdi. Cesedinin arkasında dikilen siyah dolaba yöneldi.

Dolap siyah deriden eşyalarla doluydu. Kırbaçlar, olmadık yerleri delik giysiler, yapay cinsel organlar ve bunun gibi onlarcası... Aradığını burada bulamayacağı kesindi. Anlaşılan, burası Alferov'un kişisel haz odasıydı ya da Voloshin'in meslektaşına yaptığı bir jestti sadece.

Yatağın diğer yanında bir tuvalet masası ve onun hemen solunda bir çekmece dizisi vardı. Alferov'un dev korumasının cesedinin üstünden atlayıp oraya yöneldi. Masanın üstünde sadece pudralar, yağlar ve benzeri birkaç şey vardı. Tek çekmece de ondan farklı değildi.

Dörtlü çekmecelerden en alttaki, ortasında açma hareketinin etkisiyle yuvarlanan bir vida dışında tamamıyla boştu. Üsttekilerde de işe yarar bir şey görünmüyordu.

Gökhan hızla odadan çıktı. Hemen yandaki kapalı kapıyı açıp içeri daldı.

Burası da öncekinin neredeyse aynısı bir yatak odasıydı ve önceki kadar boştu.

On beş odada da, mutfakta da Gökhan'ın aradığı hiçbir şey yoktu. Burası sadece tatil için kullanılan bir evden başka bir şey değil gibi görünüyordu. İlk kattaki son odayı da araştırdıktan sonra beş cesedin yığıldığı, hâlâ yanık et ve kan kokan geniş holde duraladı. Bir yerlerde bir şey olmalıydı. Bu evde mutlaka çok şey olmalıydı. Ama nerede? Neredeydiler?

* * *

Piyanonun olduğu odaya dönmüştü. Bir koltuğa oturmuş nereye bakması gerektiğini düşünüyordu. Babası saydığı Kurt, mafyanın elinde son zamanlarını yaşarken, onlarca silahlı adam onun bulunduğu yere doğru yaklaşırken, o boşu boşuna; tam olarak aslında hiçbir şey için on kadar insanı öldürmüş, çaresizce bekliyordu.

Birden kalkıp piyanonun başına gitti. Villayı gözlerken sürekli bunun sesini duymuştu.
Notalardan oluşan sayfa tomarını eline aldı; Çaykovski, Çaykovski, Çaykovski... Sergei Voloshin'in büyük bir Çaykovski hayranı olduğunu Björn'den öğrenmişti, ama müziği Çaykovski'den ibaret sanacağını aklına getirmemişti.
Önce Dördüncü Senfoni'den birkaç bölüm çaldı. Duraladı ve sayfalan karıştırdı. Önünde Patetik Senfoni duruyordu şimdi. Evet, sürekli çalınan buydu işte. İlk bölümü çalmaya koyuldu.
Piyanonun tok, tuhaf bir sesi vardı. Kaliteli göründüğü doğruydu, ama bu sesle sahneye çıkamayacağı kesindi.
Başını geriye atıp çalmaya devam etti. Ne yapacağını bilmiyor, burada bekleyip beklemeyeceğine bir türlü karar veremiyordu.
Bu halde Stockholm'e dönerse her şeye baştan başlamış olacaktı.

Björn de tek kozunu oynamıştı ve artık saklanmaktan başka çaresi yoktu. Durum tam bir fiyaskoydu. Parmaklan notalarda delice gezinmeye devam etti. Kurt ölecek miydi? Bu piyanonun sesi de gerçekten ne kadar tuhaftı böyle? Ne kadar zamandır çalıyordu acaba?
Adamlar ne zaman gelirdi ki? Gelseler onlarla baş edebilir miydi?
Aman Allah'ım!
Gökhan oturduğu yerde aniden kaymaya başlayınca notaları şaşırmıştı, ama bunu umursayacak halde değildi. Piyano, altındaki zeminle beraber ileri kaymış, altta kocaman, dikdörtgen şeklinde bir delik açılmıştı. Gökhan hayretler içinde kalmıştı. Ne yani, gizli bölmeyi her açmak istediklerinde Patetik Senfoni'yi mi çalıyorlardı?
İşte bu başlı başına hastalıklı bir durumdu.
Zaman kaybetmeden piyanonun başından kalktı. Aşağıya düz bir merdiven iniyordu ve iki basamaktan sonrası zifiri karanlıktı. İlk basamağa adımını atar atmaz bir ışık yandı. Şimdi alttaki dev odanın yukarıdaki kabul salonuyla birleştiği bölgede küçük bir cihaz görünüyordu. Sesi algılayan bu olmalıydı. Beklemeden basamakları inmeye devam etti.
Basamaklar dar, orta halli bir tuvalet kabini büyüklüğündeki bir odaya ulaşıyordu. Basamakların altında kalan bölümde bir kapı vardı. Eğilip kapının önüne geçti ve kolu çevirip açtı. Kapı açılır açılmaz yanan ışık, dev bir odayı aydınlatmıştı. Şimdi Gökhan'ın yüzünde okunan gülümseme görülmeye değerdi.
Odada altı bilgisayar vardı. Kısa duvarlardan biri evrak dolaplarıyla kaplanmıştı ve uçtaki bölmede ise bir kasa vardı.
Gökhan hemen bilgisayarları dolaştı. Hepsi kapalıydı. Dev kasası olan bilgisayar sunucu olmalıydı.
Kızıl Kurt
Evrak dolaplarının tamamı açıktı. Sırayla göz gezdirince dolapların çok azının dolu olduğunu gördü. Kasanın anahtarı üstünde duruyordu. Bir çevirmede açıldı ve binlerce Euro ile karşılaşan Gökhan'ın yüzüne mutlu bir gülümseme yayıldı. Kasanın kapağını şöyle bir itip karşı duvardaki diğer dolaba yöneldi.
Bu dolabın en üst bölmesine disketler sıralanmıştı. Bir alt bölmede

küçük bir evrak yığını duruyordu. Onun altındakinde mürekkep, silgi, sıvı silici, ataş, kalem gibi ofis malzemesi vardı. Bunların burada ne işi var, diye düşünecekti ki daha kötüsüyle karşılaştı. Bir alt bölmede bir kutu poşet çay, bir tornavida, bir paket peçete ve bir pense vardı. Bunların yanında bir de vida duruyor ve "dolabı çeksen hemen yuvarlanacağım" der gibi Gökhan'a bakıyordu.
Koşar adım yukarı çıktı. Kendi hızına kendisi de inanamıyordu. Tellerin tam önüne geldiğinde hiç duraksamadan sıçrayıverdi. Normalde oradan sıçrayabileceğine inanması imkânsızdı. Oysa şimdi hiç düşünmeden sıçramış, rahatlıkla telleri aşıp yamaçta koşmaya başlamıştı.
Birkaç dakika içinde arabadan aldığı iki çantayla eve geri döndü. Ön kapıdan girdi ve burnunu tıkayarak kabul salonuna geçti.
Şimdi gözlerine inanamıyordu. Piyano önceki yerinde öylece duruyordu. Geri kaymış, deliği kapatmıştı. Hemen silahını çekip duvara dayandı ve odayı dinlemeye koyuldu. Bu odada kimse yoktu. Yavaş adımlarla, nefesini dahi kontrol ederek kattaki tüm odalara baktı. Hepsi de boştu. Üst kata çıktı. Burası da farksızdı. Gizli geçiş ya onun çıktığını algılayan bir makineyle otomatik olarak kapanmıştı ya da süreli bir mekanizması vardı.
Eğer şimdi aşağıda olsaydı kilitli kalabilirdi. Arabaya gitmeseydi, Sergei ve adamları gelene dek kapana kısılmış olacaktı. Şansına şükretti.

Bir kez daha senfoniyi çaldı, ama bu kez cep telefonuna kaydetti
Artık tanıdık olan gizli odada önce paralan çantalardan küçük olana doldurdu. Fermuvarı kapatmak için biraz uğraşması gerekmişti. Sırayla bilgisayarların sabit disklerini söktü ve onları büyük çantaya yerleştirdi. Dolaplardaki disketleri de çantanın yan gözlerine doldurdu. Tüm kâğıtları da koyduktan sonra çantada küçücük bir boşluk kalmıştı. Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf dolaba yürüyüp poşet çay kutusunu aldı ve çantaya attı.
Çantaların ikisi birden oldukça ağırdı, ama Gökhan neredeyse hiç zorlanmıyordu. Merdivenleri ağır ağır çıktı. Cesetlerin üstünden atladı ve kapıdan temiz havaya yöneldi.
Şimdi yapılacak bir şey daha kalmıştı... Bahçedeki tek arabaya doğru yürüdü.
Bahçede üç köpek ayrı ayrı köşelere çekilmiş yatıyordu. Hiçbiri hamle yapacak gibi görünmüyordu. Sanki böyle bir durumda akıbetlerini tahmin etmişlerdi.
Arabanın bagajını açtı. Aradığı şey, yani yedek benzin bidonu orada duruyordu. Üç litrelik bidonun tamamı doluydu. Gökhan çantalar omzunda, elinde bidonla eve yaklaşmaya başladı.
Önce üçüncü katı, ardından ikinci katı ateşe verdi. Zaten evde ateşi besleyecek çok şey vardı.
Evin tamamı alevlerle sarıldığında tam anlamıyla işini bitirmiş hissetti. Bu tıpkı tabağında artık bırakmamak gibi bir şeydi. Alevler birçok günahın işlendiği bu evi, cesetlerle birlikte iştahla cehenneme

taşıyordu.
Kızıl Kurt
06 Ağustos 2008
Stockholm
Alman ajanın evinin çalışma odasında Gökhan gözlerini bilgisayar monitörüne dikmişti. Arada bir elini kahvesine atıyor, gözlerini monitörden ayırmadan küçük bir yudum alıyor ve kupayı yeniden yerine bırakıyordu. Bilgisayar masasının biraz uzağında, odada misafir gibi duran plastik yemek masasına da Björn oturmuş, önündeki kâğıtları dikkatle inceliyordu.
"Björn buraya gel!"
Alman son okuduğu kâğıdı diğerlerinin üzerine ters çevirip hemen bilgisayarın başına koştu. Gökhan, onun da bakabilmesi için sandalyesinde geri çekilmişti.
Monitörde Gökhan'a ait kimlik benzeri bir şey görünüyordu. Ekranın sağ üst köşesinde Gökhan'ın bir portre fotoğrafı vardı ve fotoğrafın altından Rusça yazılar başlıyordu.
Adı: Gökalp Tektepe Kod Adı:
Bilinen bir kod adı yok
Numarası: 1396068 Doğum
Tarihi: 70'ler Ülkesi: Türkiye
Kuruluşu: MİT (büyük olasılıkla) Önem Derecesi:
Düşük (çok düşük'e geçiş süreci) Durumu: Ölü
Cezası: Ölüm
Açıklama: #1390715'in damadı. Eylemi yok. Eski bir MİT ajanı olduğundan şüpheleniliyor. #1390715 ele geçirildiğinde hare-
.

kete geçerek bu yöndeki şüpheleri artırdı. 25 Mayıs 2008'de Türkiye'de öldürüldü.
Björn yazıyı okuduktan sonra uzun bir ıslık çaldı.
"Kurt'u bulduk desenize." Gökhan, Björn'e görevini anlatacak kadar güvenmişti. Sonuçta bilgisayardaki bazı bilgileri o anlayabilirdi.
"Bulduk. Atlamış olmalıyım. Binlerce kayıt var burda. Kurt'un numarası benimkinden önce, ama atlamışım işte."
Gökhan kendisinin olduğu sayfayı kapattı. Arkada onlarca ardışık numaranın sıralandığı bir pencere kalmıştı şimdi. Klavyede kısa yolu tuşladı ve açılan küçük arama penceresine 1390715 yazdı. Ekran hemen kaymış ve neredeyse anında seçici pencere #1390715'in üzerine gelmişti. Gökhan hemen belgeyi açtı.
Sağ üst köşede görünen portre Kurt'un yeni çekilmiş bir fotoğrafıydı. Büyük olasılıkla onlar çekmişti. Kurt'un yüzü tamamen ifadesizdi.
Adı: Selim Kurt Eser
Kod Adı: Kurt
Numarası: 1390715 .
Doğum Tarihi: 1949
Ülkesi: Türkiye
Kuruluşu: MİT

Önem Derecesi: Yüksek (çok yüksek'e geçiş olası)
Durumu: Gözetim altında (8. Karakol) Cezası: Ölüm
Açıklama: Metal Fırtına'da Amerikalılara kök söktürdü.
MİT'in en kıdemli ajanlarından... Müthiş tecrübeli ve yırtıcı... 18
Kızıl Kurt
Mayıs 2008'de Kazakistan'da ele geçirildi. Ne bildiği bilinmiyor.
Kızıl Kurtlar ve Kızıl Şaman'la bağlantılı olabilir. Tehlikeli ya da
çok tehlikeli seviyede bilgiye sahip olduğu tahmin ediliyor. Bildiklerinin
kimler tarafından bilindiği bilinmiyor. Kritik önem arz ediyor.
Kilit seviyeye yükselebilir.
"İşte!" diye bağırdı Björn. "İşte, 8. Karakol, hemen bulalım
şunu, ah inanamıyorum bulduk!"
Gökhan başını çevirip çatık kaşlarla Almana baktı. "Evrakları
araştırmaya devam edersen iyi olur."
Björn masasına döndü.
Saat öğleyi geçmişti. Belgelerin büyük kısmı senetlerden ve
benzeri resmi evraklardan oluşuyordu. İsveç üzerinden müthiş bir
para akışı söz konusuydu ve bu zincir çözüldüğü an pek çok şey
açıklığa kavuşmuş olacaktı.
Bilgisayarlar kayıtlarla doluydu. Öncelikle dev bir video arşivi
vardı. Türlü katliam çekimleri, iğrenç seks görüntüleri, askeri eğitim
filmleri, direk çalışma alanlarında çekilmiş görüntüler... Filmlerin
üçü, dev bir mahzeni andıran yan karanlık bir yerde çekilmişti. Burada
çeşitli işlerle uğraşan onlarca insan filme çekilmişti. Tuhaf bir
yapılanma görünüyordu bu garip mahzende ve ne kadar büyük olduğu
hakkında filmlerden bir fikir edinmek imkânsızdı. Bilgisayarlarda
videolardan başka yazılı kayıtlar vardı. Gökhan en son onları taramaya
başlamış ve kendisiyle Kurt'a ait kayıtları bulmuştu.
Björn kâğıt üzerindeki tüm belgeleri incelemişti. Neredeyse
tamamında "600141.95 585743.96" rakamlarıyla kodlanan bir isim
vardı. Bu da muhtemelen şifreli bir isim yahut benzeri bir şeydi ve
çok sürmeden çözülürdü.

Björn belgeleri Türkiye'ye ulaştırmak için bilgisayara geçirmek
üzere tararken Gökhan'ın seslendiğini duydu.
"Yola çıkmam yakındır Björn, gel şuraya bak."
Alman hemen ekranın başına koştu. Ekranda 8. Karakol denen
yere ait tüm bilgiler sıralanmıştı. Sayfada aşağı indikçe karakola ait
çeşitli resimler, burada kalan tüm mahkûmların kayıtları, karakolun
iç ve dış planları, her şey ama her şey sıralanıyordu.
Gökhan aradığını bulmuştu, Kurt'a ve onun peşinde olduğu
şeye tahmin edemeyecekleri kadar yaklaşmıştı.
* * *
"Merhaba Gökhan, konuşabilirsin."
"Merhaba Eşref Bey... Gelişmeler inanılmaz."
"Nedir?"
"Korkunç İvan denen adamın İsveç'teki üssünü yok ettik.
Mikhail Alferov'u öldürdük."
"Dur dur dur! Mikhail Alferov'u öldürdünüz mü? İşler çok karışacak.

Voloshin ne oldu?"
"Villaya saldırdığım sırada Voloshin orda değildi. Alman dostumuz, Voloshin ve birçok adamını fabrikada isyan çıktığı gerekçesiyle merkezden uzaklaştırdı. Ben de saldırdım. Voloshin hayatta yani."
"İyi, neyse. Devam et."
"Evdeki tüm belgeleri ele geçirdik."
"Hepsini istiyorum. Derhal."
"Kâğıt üzerinde olanlar bilgisayara aktarılıyor. Hemen ardından göndereceğiz. Bilgisayarları ele geçirdik. O kayıtları da berabe-
Kızıl Kurt
rinde yollayacağız. Bazı disketleri çözemedik. Onları size postalayacağız. Yüklü miktarda nakit ele geçirdim."
"Ne kadar yüklü?"
"Altı milyon euro kadar."
"Para elinizde mi?"
"Evet, şu an nakit olarak elimde tüm para."
"Çok güzel. Paranın bir kısmını sana bildireceğim bazı hesaplara yatırabilirsin. Başka?"
"Asıl konuya şimdi geliyorum. Kayıtlarda Kurt'un yeri de var. Kazakistan'da bir hapishanede tutuyorlar onu."
"Kazakistan'da mı? Çok iyi! Hapishanenin yerini biliyor musun?"
"Evet, Kuzey Kazakistan bölgesinde, kırsal alanda, 8. Karakol dedikleri bir yer. Elimizde binanın ve çevresinin tüm planı da dahil birçok bilgi var. Kurt'un odasına kadar her şeyi biliyoruz."
"Çok iyi Gökhan, çok iyi... Şimdi beni iyi dinle. Merkezi yok ettiğinize göre ne Voloshin, ne de Korkunç İvan boş duracaktır. Bilgileri ele geçirdiğinizi biliyorlar. Şu durumda oradaki tüm bilgileri geçersiz kılmak üzere harekete geçmişlerdir. Böyle toplu bir değişiklik zor olacaksa da zahmetten kaçınacaklarını sanmam. Eylemi bizim gerçekleştirdiğimizi bilme olasılıkları çok düşük, neredeyse sıfır. Ama yine de Kurt'un yerini değiştirebilir ya da ondan kurtulmak isteyebilirler. Onun için elini çabuk tutmalısın. Kurt giderse elimizdeki tüm bilgi de gitmiş olur."
"Hemen harekete geçmeyi düşünüyorum." "Evet, hemen harekete geçeceksin ama bu defa tek başına olmayacaksın." "Nasıl?"

"Şimdi dediklerimi iyi dinle. Tüm belgeleri bana gönderiyorsunuz. Onlardan ortaya çıkacak bağlantılar çok önemli. Bu işi halleder etmez Almanların adamı da izini kaybettirsin. Bize zaman lazım. Şimdi Stockholm'deki evdesiniz, değil mi?"
"Evet, Björn orda... Orayı bilmiyorlar ama bulmaları zor olmaz."
"Onun hayatı büyük tehlikede... Rusların bu baskınla ilgili ellerinde olan tek ipucu o. İsveç'ten çıkması imkânsız. Saklanması gerekiyor. Eminim bunu sağlayacak bağlantısı vardır. Hemen yarın saklansın ve ortaya çıkmasın. Paradan yeteri kadarını ona ver ki işler düzene girene kadar orda yaşayabilsin. Anladın mı?"
"Evet, efendim."
"Şimdi sana gelelim. Seni hiçbir şekilde tanımıyorlar. Yarın

Gerard Pradier olarak havaalanına yollanıyorsun ve Kazakistan'a, Astana'ya bir bilet alıyorsun. Orda Kızıl Kurtlar'la temas kuracaksın. Seni havaalanından almalarını söyleyeceğim."
"E, ne yapacağım onlarla? Koray konusu ne olacak?"
"Koray, Kurt'un onu frenlemeye geldiğini bilmiyordu. Şu aşamada bu adamlar bizim dostumuz, Gökhan. Durumu anlatmadan onları kullanabildiğimiz kadar kullanacağız. Elimize geçen parayı onlara aktarırsın, onlar da sana silah getirecekler, yanına adam verecekler, lojistik destek sağlayacaklar. Yarın, haklarındaki birçok bilgiyi sana yazılı olarak göndereceğim. Şimdi git hazırlıklara başla. Kurt'u kurtarmakla çok önemli bir aşamaya geleceğiz, belki de sona..."
"O halde iyi akşamlar efendim."
"İyi akşamlar Gökhan, gazamız mübarek olsun."

IV. BÖLÜM
BİR KAYIP, BİR KAZANÇ

Kızıl Kurt
9 Ağustos 2008
Stockholm - Astana
Kazakistan - İsveç

Hostesin sinir bozucu İngilizce uyansı son bulduğunda uçaktaki herkes kemerlerini bağlamış, koltuklarını güvenli pozisyona getirmişti.
Gökhan yolculuğun başlarında bölük pörçük uyumuş, aynı rüyayı defalarca görmüştü. Önce buğulu bir yüz beliriyordu hemen yanındaki pencerede. Bu bir bebeğin yüzüydü. Yüz netleştikçe Gökhan'ınkine olan benzerliği daha da ortaya çıkıyordu. Tamamen belirgin hale geldiğinde bebek ağzını açıyor, dilsiz bir boşluğu sergiliyordu. Gökhan büyülenmiş gibi bu boşluğa bakarken birden madeni bir tat almaya başlıyor ve boşluk kanla doluyordu. Koltuğundan kalkmaya, görüntüden uzaklaşmaya çalışıyordu, ama bir türlü yapamıyordu. Ağız dolarken görüntü silinmeye başlıyordu ve sonra yeniden belirginleşiyordu. Bu defa yüz Kurt'a ait oluyordu. Sonra Kurt'un yüzü de değişiyor, Sergei Voloshin'inkine dönüşüyordu. Sonra bu yüz Gökhan'ın daha önce hiç görmediği, tamamen belirsiz başka bir yüze dönüşüyordu. Rüyanın bu noktasında sıçrayarak uyanıyordu. Birkaç kez uyanır uyanmaz camda gerçekten bir bebek yüzü görür gibi olmuştu.

Tamamen uyanıp kendine geldikten kısa süre sonra, şu son birkaç ayı düşünmeye koyuldu. Korkunç İvan denen adam Kurt'u kaçırtmış, Seda, Aslı ve Kan'ı öldürmüş, onu da ölmekten beter etmişti. Sonra Gökhan yan makine yarı insan şeklinde biri olarak hayata dönmüştü. Korkunç İvan ve Kurt'un peşinde İsveç'e yollanmıştı. İsveç'te Opriçnina'ya büyük bir darbe vurduktan sonra Kurt'un izine ulaşmıştı ve şimdi de Kazakistan yolundaydı. Orada kendisini daha öncekilere hiç benzemeyen bir yardım eli bekliyordu. Bunu düşünmek istemedi ve düşünceleri diğer tarafta bırakarak başını yana çevirdi.

Pencereden yeryüzüne bakıyordu. Ne zaman uçağa binse, aslında ne kadar da küçük bir alanda yaşadıklarını düşünürdü. Uzayın sonsuzluğunda, bir yuvarlağın üzerindeki ince buğu. İşte yaşamaları bu incecik atmosfere bağlıydı. Bunu yok edebilecek o kadar çok felaket vardı ki. Daldığı düşüncelerden bir sesle sıyrıldı...
Sesin geldiği yöne döndüğünde ışıltılı, yeşil gözlerle karşılaştı. Koltuk komşusu İngilizce konuşuyordu ama belirgin Rus aksanıyla.
"Geldiniz mi buraya daha önce?"
"Kazakistan'a mı?"
"Astana'ya."
"Astana'ya gelmedim, ama Almatı'ya gelmiştim."
"Astana kötüdür."
"Nasıl kötüdür?"
"Çamurlu bir şehir... Hayat yok. Her yerde inşaat var. Sadece iş iş iş... Almatı böyle değil. Çok daha güzel..."
Gökhan, Ankara için söylenenleri hatırladı kız böyle deyince. İstanbul'un güzelliğine tüm kalbiyle hayranlık duyuyordu ama Ankara'nın da söyledikleri kadar kötü olmadığını düşünüyordu. Muhtemelen Astana da Ankara gibi bir kader kurbanı, diye düşündü.
Kızıl Kurt
"Bilmem, o kadar kötü olacağını sanmıyorum." "Evet, şehirde ışıklar var. Astana için bu da bir şey." Kızın adı Olga Tirinova'ydı; Moskova'da yaşıyor, bir Alman şirketi adına çalışıyordu. Yolculuk boyunca Kazakistan'la ilgili bol bol bilgi verdi Gökhan'a. Belli ki ondan hoşlanmıştı. Astana'da da görüşmek istiyordu, ama Gökhan ne kadar açık da olsa bu davete cevap verebilecek durumda değildi. Bu kadar işin arasına zerrece arzulamadığı şu kızı sokamazdı.
Birden gözlerini kıza çevirdi ve şaşkınlıkla tekrar önüne baktı. Bu kız kesinlikle çok güzeldi ve onun tipiydi. O yemyeşil gözler, uzun, dümdüz saçlar, iri ama biçimli burun... Neden arzulamıyordu ki? Neden hayvani de olsa bir şeyler duymuyordu? Düşünceleri onu daha da tuhaf bir yere taşıdı. Kazadan beri ereksiyon olmadığını şaşkınlıkla fark etmişti.
Bir kadınla sevişmek istememesi normal olabilirdi şu dönem, ama sabah ereksiyonu bile yaşamamış olması fiziksel bir sorunu işaret etmez miydi? Aşın ısınması da sürüyordu. Doktorun verdiği hapları arada aksatmıştı, en kısa zamanda Enver Akad'la konuşmalıydı.
Havaalanında kendini kaybolmuş gibi hissetti. Böyle bir boşluk duygususunu ilk defa yaşıyordu. Görüşü nedensizce bulanıklaşırken ne yapacağını bilememişti ve az daha Olga'nın peşine takılacaktı. Rus güzel telefon numarasını ve kaldığı otelin adını vermişti. Hatta Moskova'ya yolu düşerse mutlaka aramasını istemişti. Gökhan garip bir dengesizlik içindeydi. Sanki ayaklarının altındaki zemin kayıyordu...
Kendisini karşılamaya gelecek adamların nasıl göründüğünü bilmiyordu. Gözü karşıdan gelen iki adama takıldı. Evet, doğrudan Gökhan'a bakıyor ve ona yaklaşıyorlardı. İkisi de uzun boylu ve yapılıydı. Siyah takım elbise giymişlerdi. Soldakinin diken diken kısa

saçları, geniş bir alnı ve minicik bir burnu vardı. Sağdaki ise yakışıklı sayılırdı. Kendi aralarında konuşarak yaklaştılar, bunlar onlardı.
"Hoş geldiniz. Ben Talgat."
Yakışıklı olan, kusursuz bir Türkçeyle konuşmuştu.
"Hoş bulduk," dedi Gökhan.
"Manas şirketinden geliyoruz."
Bu Kızıl Kurtlar'ın paravan şirketlerinden biriydi.
"Aracımız otoparkta, çantalarınızı biz alalım."
Gökhan sırtındaki iki çantayı çıkardı ve elindekileri de yere koydu. Adamlar kutsal şeylermiş gibi hemen kaptılar çantaları ve üçü birlikte otoparka yürüdüler.
10 Ağustos 2008
Astana
"E, bu su!"
"Buyur ağabey?"
"Su diyorum, bu şey su..."
"Temizdir ağabey."
"Ben siz su kullanmıyorsunuz sanıyordum. Votkayla idare etmiyor muydunuz?"
Hep beraber gülüştüler.
"Sovyetler çok denedi ağabey, ama biz bir süre sonra salaklaştırdığını fark ettik. Ondan böyleyiz ya."
Bu defa duyulan kahkahalar arasında en yükseği Gökhan'ınkiydi.
Duvarlar av figürleri işlenmiş halılarla kaplıydı. Yerdeki halıysa geometrik desenler taşıyordu. Beş adamın çevresine oturduğu küçük sehpanın üstüne bordo ağırlıklı tonlarda ince, kilim benzeri

bir örtü serilmişti. Küçük oda şu haliyle son yıllarda Türkiye'deki büyük şehirlerde oldukça popüler olan Anadolu kokusu katılmaya çalışılmış kafeleri andırıyordu.
Kapı açıldı ve içeriye, odadakilerin çoğu gibi çekik gözlü, yayvan suratlı, kısa boylu bir adam girdi; tüm bedeni kastan yapılmış gibiydi. Odadakilerin hepsi bu adamın girmesiyle ayağa kalkmıştı.
Gökhan, onu oturduğu yerden izledi. Adam koltuğunun altında koca bir rulo taşıyordu. Sehpanın çevresindekilerden ikisi yanına gitti ve üç adam ruloyu halının üstünde açtı. Bu, Kazakistan'ın fiziki haritasıydı. Ayrıca yerleşim bölgelerinin sınırları da belirtilmişti. Gökhan da yanındakilerle beraber haritanın başına yürüdü ve çömeldi.
Nurbek Banyarev ve Gökalp Tektepe tanıştıktan sonra haritanın başındaki işlerine başlamışlardı.
Eski boksör, "Şimdi hurdayız," dedi. Koray'dan haber yoktu henüz. Onlar ismini anmadıkça ilk soran Gökhan olmayacaktı.
Elindeki radyo anteni benzeri şeyi haritada Astana merkezini temsil eden sarı noktanın üzerine vurdu Nurbek. Astana'nın sadece siyasi ve kültürel durumu değil, coğrafi konumu da Ankara'nınkiyle büyük benzerlikler gösteriyordu. Ülkenin doğu-batı çizgisinde tam ortada, kuzey-güney çizgisinde ise küçük bir sapmayla kuzeydeydi.
Gökhan, adamın elindeki şeyin gerçekten bir radyo anteni olduğunu fark etti. Radyo cihazıyla birleşme bölgesinden koparılmıştı.
Dikkatini bu noktadan uzaklaştırıp tekrar haritaya verdi.

Anten Astana'nın üzerinden birkaç derece batıya döndü ve kuzeye doğru ilerledi. Rusya sınırına yakın Petropavl Bölgesi'nde yavaşladı ve kuzeye doğru biraz daha devam etti. sınıra oldukça yakın bir noktada durdu.
"Onlar burdalar."

Nurbek anteni az önce durdurduğu noktada sabit tutarak başını kaldırdı ve çevresinde çökmüş diğer adamlara sırayla baktı. Kaşlarını kaldırmış, tehdit eder gibi bakıyordu. Bakışları Gökhan'a gelince durdu. Gökhan başıyla küçük bir onaylama hareketi yapınca anten batıya doğru ilerlemeye başladı ve Kostanay kelimesini oluşturan iri harflerin yakınlarında bir yerlerde durdu.
"Bizimkiler burda."
Gökhan zihninde üç noktayı da birbiriyle birleştiren yollan çizdi. Neredeyse eşkenar bir üçgen oluşuyordu. Bu durumda planladıkları gibi önce Kostanay'a gidip oradan Petropavl'a saldırmak akıl kârı olmayacaktı. Bu plan yolu iki katına çıkarıyordu.
"Kostanay'a gitmek zorunda mıyız? Burdaki adamlarınız yeterli değil mi?"
"Burdaki adamlarımız bu çeşit işler için uygun değil. Burada bir çeşit şehir mafyası gibi çalışıyoruz. Biz tabanca kullanırız. Karakol basıp tüfeklerle operasyon düzenlemek bize göre değil. Ordakilerse bunun için eğitiliyor."
"Anlıyorum. Peki ben burdan yola çıksam, onlar ordan yola çıksa ve Petropavl'da buluşsak nasıl olur?"
"Kostanay'dan Petropavl'a arazi üzerinden gitmeyi planlıyoruz. Size istediğiniz kadar adam ve istediğiniz cinsten silah verilecek. Adamlarınızı ve silahlarınızı seçmek istersiniz, diye düşünüyorduk."
"Adamları sizin seçmeniz daha doğru olur. Silahlara gelince, onları burdan da seçebilirim."
"Silah derken, size cipler ve dilerseniz bir tank bile verebiliriz. Kostanay'dan Petropavl'a bunlarla arazi üzerinden gitmek daha mantıklı. Burdan otobüsle Petropavl merkezine gidip ordan araziye koşmak çok akıllıca olmayacaktır."
Kızıl Kurt
Gökhan bunda ısrar etmenin faydasız olduğunu yavaş yavaş kabulleniyordu. Bu, kendisinin de pek alışık olmadığı cinsten bir işti: Böylesi bir gerilla işini bir şehir ajanı beyniyle düşünmenin anlamı yoktu.
"Bana şu Petropavl'ı daha ayrıntılı gösteren bir harita getirin. Ayrıca burdan benle hareket edecek olanlar hazırlanmaya başlasın şimdiden. Yarın Kostanay'a hareket ediyoruz bu durumda."
Gökhan sözleri biter bitmez karşı masada bir hareketlenme fark etti ve çömeldiği yerden oraya baktı. Çeçen olduğunu tahmin ettiği bir adam, sert adımlarla gelip Nurbek'in kulağına konuştu. Nurbek başını salladı ve Gökhan'a baktı.
"Kızıl Şaman da sizi Kostanay'da bekleyecek."
Gökhan sadece, "Tamam," dedi.
Koray güçlü bir teşkilat kurmuştu. İşin ilginci Kızıl Kurtlar

içinde tüm Türk Cumhuriyetleri'nden askerler vardı; Kazak, Türkmen, Özbek, Kırgız, Tacik, Uygur, Çeçen, Azeri... Normalde birbirlerini çekemeyenler bile Koray'ın önderliğinde birleşmişti. Birkaç kişi dışında herkes onu sadece Kızıl Şaman olarak biliyordu. Adamlar onu bir efsane gibi anlatıyordu.

* * *

"Hah! İşte açtı, bakın açıyor gözlerini!"
"Allah'ıma şükürler olsun." "Ne yapalım, bir şey yapalım mı?" "Su verin su! Getir şu suyu salak!"
Gökhan, gözlerini zorlukla çevirdi ve yatağın hemen yanında yerde duran sırt çantasını görebildi. O sırada gözlerinin hemen önü

ne dev, silindir biçimli bir nesne gelmiş, görüşünü kapatmıştı. Korkuyla geri çekildi.
"Su efendim. İçin."
Başını iğrenerek geri çekince silindir de hemen geri çekildi. Gözlerini çantaya yöneltti yine.
"Çantayı mı istiyorsunuz? Ne var çantada?"
Başıyla onaylayabildi sadece. Hâlâ her yanı ter içindeydi ve cayır cayır yanıyordu. Konuşmaya çalıştı.
"Ön gözünde, fileli yerde... Biraz da buz getirin."
Birisi buz getirmeye koşarken diğeri hemen çantayı açtı ve ilk bakışta delikli kumaşla kaplanmış küçük bölmeyi gördü. Deliklerden bir naylonun içindeki tabletler görünüyordu. Hemen çıkarıp Gökhan'a gösterdi naylonu.
"Bu mu efendim?"
Başıyla onayladı.
Adam aceleyle bir tablet çıkardı ve diğer elinde su dolu bardakla Gökhan'a yaklaştı. Diğer bir adam, Gökhan'ı arkadan destekleyip doğrultmuştu bu sırada. Gökhan tableti ağzına attı ve küçük bir yudum suyun yardımıyla yuttu. Yatağı sırılsıklam olmuştu. Geri yatmak için elini dayadığında fark etti bunu. Kısaca iç çekti ve çaresizce adamlara bakındı.
"Kalkabilir misiniz efendim? Hemen çarşafları değiştirelim.
Yok, ona da gerek yok. Hemen başka bir yatağa taşıyalım sizi. Ha?"
Getirilen buzları kendi üzerine döküp elinin tersiyle gitmelerini işaret etti. Odadakiler bir süre tereddüt ettikten sonra Gökhan'ı havaalanında karşılayan Talgat'ın baş hareketiyle çıktılar.
"Ne oldu?" diye sordu.
Kızıl Kurt
Talgat, "Çok uzun bir süredir uyuyorsunuz, size bakmaya gelen arkadaş uyandıramayınca dokunmuş ve ateşinizin çok yüksek olduğunu fark etmiş. Çok korktuk," dedi.
"Merak etmeyin, kısa süreli bir tedavi bu," diye olayın büyümesini önlemeye çalıştı.
Gökhan bedeninin yavaş yavaş normale döndüğünü fark ediyordu. Bu yüzden kendini açmakta olan bir çiçeği ya da tamamlanan bir inşaatı gösteren kısa filmlerden birini izliyormuş gibi hissediyordu.

Böyle hızlı bir iyileşme mümkün müydü? Öyleyse bile her aşamasının böyle hissedilmesi mümkün müydü?
Önce hisleri bir robotunkilere dönüştürülmüştü, şimdiyse bedeni...
Odadaki koku midesini bulandırıyordu. Sırılsıklam yatağında doğruldu ve banyoya yürüdü.
Soğuk bir duştan sonra yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Saat sabahın altısı olmuştu. Odadan çıktı, kapının önünde Kazak görevlilerden biri bekliyordu. Gökhan çıkınca adam hemen oturduğu sandalyede ayağa kalktı ve anlaşılmaz sesler çıkararak Gökhan'ın önünde durdu. Gökhan yatağın değiştirilmesini istedi ve adam derhal işe koyuldu. O da evde dolaşmaya başladı. Görünüşe göre herkes yatmıştı.
Koridorda hâlâ hazırlıklarla uğraşan Talgat'la karşılaştı.
"Eğer kendinizi kötü hissediyorsanız, yolculuğu erteleyelim beyim."
"Talgat, herkese söyle, planda hiçbir değişiklik yok. Yola çıkıyoruz.
"Peki efendim."
* * *

Astana'daki evdekilerle vedalaştılar. Gökhan bu tuhaf gruba karşı bir yakınlık hissediyordu ve ayrılırken içi hafifçe burulmuştu. Onların arasına katıldığında, kendini daha çok bir aile ortamına gelmiş yurtdışındaki akraba gibi hissetmişti.
Adamların hepsi ayrı ayrı cana yakın ve neşeli tiplerdi. Bu ilk başta onu tedirgin etmişti, çünkü böyle yumuşak bir yüz şimdiye kadar kafasında oluşmuş mafya figürüne tezat oluşturuyordu. Fakat yaptıkları işleri onlardan dinlediğinde içi rahatlamıştı.
Bu Türk kökenli mafya, Rus mafyasına kök söktürüyordu. Başta Astana olmak üzere, Kazakistan'ın her yerindeki kirli işlerde küçük de olsa söz sahibiydiler. Kırgızistan merkezdi ve diğer Orta Asya ülkelerinde de organize oluyorlardı. Yerel küçük örgütler ya yok ediliyor ya da bünyeye katılıyordu.
Koray hızlı ve etkin bir hiyerarşinin tepesindeydi, ama en önemlisi büyük eylemlerin hepsinin göbeğine dalıyordu. Bu onu adamlarının gözünde efsane haline getirmişti. Göreve başlarken MİT'in bağlantılarını kullanmadığı için en az Ruslar kadar sürpriz olmuştu onlara.
Kızıl Kurtlar önce kendilerine karşı birleşen Kazak ve Alman mafyasıyla mücadele etmiş, onları yenince Ruslara saldırmaya başlamıştı. Opriçnina o kadar çok darbe yemişti ki, Rusların rahatsızlığı Rusya devlet başkanı kanalıyla Türkiye'ye baskıya neden olmuştu. İşte Kurt, Kızıl Şaman'ı uykuya yatırmak için gelmişti, ama Opriçnina yanlış bir hamle yapmıştı.
Kazakistan'da şu anda mevcut denge kurulmuştu. Kızıl Kurtlar artık sadece mafya değil, Kazak bozkırlarında tüm Orta Asya'da etkin bir güç oluşturmak üzere hazırlanan milislere dönüşmüştü. İşte Gökhan'ın ulaşmak üzere yola çıktığı Kostanay, Kızıl Kurtlar'ın kurulduğundan beri üçüncü ana merkeziydi.
Kızıl Kurt

Araç hareket etti. Ön yolcu koltuğunda oturan Gökhan intikamdan başka bir şey düşünmüyordu. Adım adım yaklaşıyordu almak istediğine.
Astana şehir çıkışına doğru ilerleyen cip, içinde yüzyılın en büyük katillerinden birini taşıyordu ve New York'u yerle bir etmiş bu adam eli boş dönmemeye kararlıydı. Fakat Koray'la karşılaşacak olmanın verdiği garip tedirginlik, bu durumda bile beyninde önemli bir yeri işgal ediyordu.
10 Ağustos 2008
Stockholm
Aynadan kendisine bakan şey Björn'ü ürkütüyordu. Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu doğrusu. Makyajın komik ve utanç verici yanının ürkütücü yanından çok daha güçlü olacağını düşünmüştü. Bir pandaya benzeyeceğini düşünerek kendisiyle dalga geçmişti, ama şimdi bir pandaysa bile, korkunç bir panda olduğundan emindi.
Aynadaki adamın siyah uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Dudak ve göz çevreleri hariç yüzünün tamamını, ölü beyazına boyamıştı. Gözkapakları ise ince bir hatla siyaha... Gözlerinin altı da favorilerine doğru daralan, gotik kıvrımlarla ilerleyen iki simetrik hatla simsiyahtı. Dudaklarının çevresi üst ve altlarda ince, sağ ve sol uçtaysa sivri ve uzun iki hatla yine simsiyahtı.
Önce evde bulduğu bir müzik dergisinden kesip lavabonun kenarına dayadığı fotoğrafa, sonra tekrar aynadaki aksine baktı. Hiç beklemediği kadar başarılı olmuştu, neredeyse aynısıydı fotoğraftaki adamın.
Yaptığı bu şeye ceset boyası deniyordu. Bazı müzik grupları sahneye çıkarken yapıyordu bu makyajı. Sonraları bazı dinleyiciler

de yapmaya başlamıştı. Artık günlük hayatta bu halde dolaşan insanlar bile vardı. Björn bugün onlardan biri gibi görünmeyi umuyordu.
Yatak odasına gitti. Makyaj yapmadan önce tüm hazırlığını yapmış, son olarak da giyecek ve aksesuvarlarını yatağının üstüne bırakmıştı. Siyah atleti yüzündeki boyaya değdirmemeye özen göstererek boynundan geçirdi. Adaleli gövdesi dar atletin altından belli oluyor, bu duruş kendisinin bile hoşuna giden bir görünüm veriyordu.
Siyah gömleği atletin üzerine geçirdi, kollarını sıvadı ve önünü açık bıraktı. İki kolunun açıkta kalan bölümlerine, üstünde onlarca küçük çivi dizili bileklikleri geçirdi. Gömleğin cebindeki zinciri çıkarıp bir ucunu cepteki halkaya, diğerini de belindekine geçirdi. Siyah kot pantolonu giydi ve bir süre de onun zincirleriyle uğraştı. Her şey tamamlandığında, sadece giyinmek için bu kadar çaba harcamış olmasının sinirlerini gerdiğini fark etti. Aynada kendine baktı ve yatakta kendini geriye bıraktı.
"Çok yorgunum," diye mırıldandı. Geleceği belirsizdi. D-Day kendisini Almanya'ya getireceklerini bu yüzden birkaç gün beklemesini söylemişti. Bekleyecekti birkaç gün elbet, ama korkuyordu.
Kaçak hayatının birkaç günü bile ona göre değildi.
Ellerini yüzüne götürecekti ki kendini durdurdu. Bir daha fondötenle, pudrayla uğraşmak istemiyordu. Yatakta bir süre tavanı seyretti,

sonra doğruldu. Odadan çıkarken aynada kendine bir kez daha baktı, o kadar da kötü olmadığına karar verdi.
Gökhan'ın Gotland'dan getirdiği poşet çay kutusunu da bir uğur sayıp koyduğu çantasını kapının önüne taşımıştı. Çantayı sırtına geçirdi, kapının önünde bir süre dikilip dua etti ve evden bir daha dönmemek üzere çıktı.
Helsinborg'da, Tomas Elgsrand adlı eski bir sevgilisinin evinde saklanacaktı.

Kızıl Kurt

10 Ağustos 2008

Bişkek

Yarın Kazakistan'a, Kızıl Kurtlar'ın üçüncü kampı Kostanay'a hareket edecekti Kızıl Şaman. Yıllar öncesinden bir tanıdığını bekleyecekti orada. Minderinde iç çekti ve yalnız beklediği odada çevreye bakındı. Yarın görüşeceği adam sadece bir tanıdık değildi onun için. Bir zamanlar olamadığı her şeydi Gökhan. Kendisine yapılan haksızlığın canlı bir simgesi, bedenlenmiş haliydi adeta. Güçlüydü, başarılıydı ama Koray'ın yanında bu yönlerinin esamesi okunamazdı. Gökhan'ın Koray'dan tek fazlası her zaman doğru olanı yapıyor olmasıydı. İstemsizce yüzü buruştu Kızıl Şaman'ın.
Yola çıkmadan önce yapacağı son bir iş kalmıştı. Duvardaki saate baktı. Sekize geliyordu. Az kalmıştı işinin tamamlanmasına.
İki yılda güçlü bir teşkilat kurmuş, ama bu o kadar da kolay olmamıştı. Birçok tehlike atlatmıştı...
Saat sekiz olduktan hemen sonra Satılmış kapıyı tıklatıp girdi.
Bu Türk, Kızıl Şaman'ın yaklaşık bir aydır özel yardımcısıydı. Kazak Bekir, Kostanay Kampı'na gidince onun yerini almıştı.
"Çayınız efendim," dedi Satılmış. Büyükbabasının adını taşıyordu. Kısa boylu, topluca, genç bir adamdı. Lideri önüne getirilen çaya gözünün ucuyla baktıktan sonra odada kimse yokmuş gibi gözlerini boşluğa çevirince sordu. "Başka bir isteğiniz var mı?"
"Bekle bakalım," deyip ayağa kalktı Kızıl Şaman. Odanın diğer ucuna yürüyüp büyük sandığın kapağını açtı. Eğilmiş, kurt başları ve kadehlerle dolu sandığı rastgele karıştırıyordu. Tüm dikkati

arkadaydı. Satılmış yeterince yaklaşınca aniden döndü ve genç uşağın hançeri tutan elini yakaladı. Şimdi, gözleri kocaman açılan Satılmış, elinde müthiş bir acı hissediyordu. Kızıl Şaman elini bir mengene gibi sıkıyor, hançerin tahta sapı adamın parmak kemiklerini kırıyordu.
Koray hançeri çekip aldı ve uşağını bir darbede yere serdi.
Satılmış çaresizce debeleniyor, ne yapacağını bilemiyordu.
Sonun geldiğinin farkındaydı. Duyduğu korkuya büyük bir şaşkınlık eşlik ediyordu. Ruslarla anlaşalı daha dört gün olmuştu ve Kızıl Şaman'ın bundan haberdar olması imkânsızdı. Kardeşinden gelen şifreli mektuplarla görmüştü işini.
Koray, adamın gömleğini bir hamlede yırttı ve ortaya çıkan kıllı, terli gövde üzerinde hançerin sivri ucunu gezdirmeye başladı.
Bıçağın geçtiği her noktadan kıpkırmızı kan çıkıyordu. Dev hilal tamamlandığında Satılmış çoktan ölmüştü. Hançer zehirliydi.

Cesedi olduğu yerde bırakıp yerine çöktü. Satılmış'taki değişikliği fark etmesi çok kolay olmuştu. Adamın hangi hareketlerinin onu ele verdiğini kendine bile söyleyemiyordu, ama anlamıştı işte. Tüm hareketleri, Satılmış'ta gördüğü her şey onun bir hain olduğunu düşündürmüştü Koray'a. Kimse bunun farkında değildi, herkes Satılmış'ta hiçbir değişiklik olmadığını söyleyecekse de o bunu görmüştü. Güçlü Kızıl Şaman'a ihanet eden bu adam Koray'ı iki yıl öncesine götürdü. Kızıl Şaman ismini çok az kişinin bildiği, Kızıl Kurtlar'ın yavaş yavaş duyulmaya başladığı zamanlara... İlk haini hatırlıyordu oturduğu yerde. Bundan iki yıl önceydi. 2006'da bir bahar günüydü...

Kırgızistan'ın engin bozkırlarına dikiş atılmış asfaltta bir Lada Niva, torpidosunda bulunan kâğıtlara göre iki kişiyi turist olarak Japonya'ya sokmak üzere ilerliyordu. Yolcu koltuğundaki Kırgız, göz-

lerini kapatmış uyumaya çalışıyordu. Yola çıktıklarından beri tek bir araç ile karşılaşmamışlardı, alışık olmayanlar için kabir azabını aratmayacak rüzgârın sesi ise nefes alıp vermek kadar doğaldı. Kırgız, gözlerini açıp hışırtılarına sadece hırıldarken ara veren telsize nefretle baktı, uyuması için başka hiçbir engeli yoktu. Telsiz, hışırtısını kesmeden iki kilometre gerideki diğer bir Lada Niva'da bulunan Nurbek Banyarev'den gelen konuşmaları arabanın içine aktardı:

"Yola çıkıyoruz."

"Tamam."

Nurbek'in arabası birkaç dakika sonra hareket etmek üzere beklerken treylerine buğday yüklenmiş tır, büyük bahçe kapısından çıktı, önündeki yokuşu inerek anayola ulaştı. Resmi belgelere göre amacı Japonya'daki ufak bir şirkete buğday sevkiyatı yapmaktan ibaretti, şimdiye kadar yirmi sefer yapmıştı. Yalnızca ilk sefer sadece buğdayı şirketin deposuna kadar ulaştırıp yolun durumunu öğrenmiş, geri kalan on dokuz seferde ise paravan malı döküp treylere eklenmiş bölümlere saklanmış olan uyuşturucuyu teslim etmişti. Risk her zamanki kadar yüksekti, önden giden ve arkadan takip eden iki araca, rüşvetlere ve yapılan onca plana rağmen tırın önünün kesilip malın elden gitmesi mümkündü.

Şimdi, üç araçtan oluşan konvoy telsizle konuşarak ilerlemekteydi. Konuşma çoğunlukla kadınlar, dövüş anıları ve içki üzerineydi, amaçları sıkılmamaktan ziyade sürekli iletişim halinde kalmaktı. Dört saat kadar yol almışlardı ki tırın telsizinden, neredeyse aynı anda iki gümleme sesi yükseldi.

"Ne ezdini..."

Nurbek Banyarev'in cümlesini yanda kesen Kurmanbek'in sesi kabinin içinde yankılandı.

"Baskın! Baskına uğradık!"

Koray, Kırgızistan'ın doğusundaki karakol bölgesinde, bir vadide Boris Bodrov'u sorguluyordu. Opriçnina'ya bağlı ufak çaplı bir suç örgütünün lideri olan adam, adı yeni yeni duyulan Kızıl Kurtlar isimli Türk kökenli bir örgütle anlaşmazlığa düşmüş ve depolarından

birini yakarak onlara gözdağı vermişti. Küçük Kırgız gruplarla nasıl uğraşması gerektiğini biliyordu. Bilmediğiyse Kızıl Kurtlar'ın farkıydı. Şimdi adamlarının cesetlerine bakarken ölümü beklemekteydi Bodrov. Kısa süre sonra artık iğrenti yerine korku duyduğu Koray'ın sesini tekrar duydu.

"Ne yapmaya kalktığınızı hiç düşünmediniz mi? Saldırdığınız adamın Kızıl Şaman olduğu hiç geçmedi mi aklınızdan? Kendi kanının içinde boğulmanın hoşuna gideceğini mi düşündün'7 Söyle!"

Adam başını yere eğdi. Bu gösteri kendisi için yapılıyor olamazdı, öleceği apaçık belliydi. Kırgızlar için de yapılıyor olamazdı, hepsi zaten korku ve saygı ile bakıyordu Kızıl Şaman'a. Artık adamın gerçek ismini, nereden geldiğini, amacının ne olduğunu merak etmediğini, onu sadece Kızıl Şaman olarak gördüğünü fark etti. Balyoz yemişçesine sersemledi ve kafasını kaldırıp Kızıl Şaman'a baktı. Bu, ölümün ötesinde bir yok oluş, her türlü bağlılığın ötesinde bir teslimiyetti. Ayakları yere bir ağacın kökleri gibi tutunmuş, saçları rüzgârda dalgalanmakta olan bu adam istediği her şeyi ele geçirebilirdi. Sonunda, kafasını bile dik tutamayacak hale geldi, sadece Kızıl Şaman'a bakabiliyor, ölümünün nasıl olacağını düşünebiliyordu. Elleri, ayakları, kafası hatta gövdesi...

Koray ellerini Rusun hayatını bitirmek amacıyla kaldırdı. O sırada gözleri minik bir hareket fark etmişti. Hemen yanında duran Cengiz gözlerini kısmış, başını yana çevirmişti. Eli havada asılı kaldı ve delici bakışları Cengiz'e yöneldi. Cengiz şaşkın bir ifadeyle

geriye doğru bir adım atarken Koray'ın zihninden onunla ilgili olarak bir sürü şey akıp geçiyordu. Bu Kırgız daha önce de dikkatini çekmişti. Her baskında ayaklarının altında dolaşıyordu adam, her karşılaştıklarında yüklüce borç isteme hazırlığındaki insanlar gibi aşırı saygı gösteriyordu. Bir keresinde baskın öncesinde ofisinde hazırlanırken durduk yere kımız ikram edişi vardı ki...

Gözlerini birkaç saniye için kapattı. Açtığında Cengiz'in üzerinde parlıyordu bakışları. Silahını Boris Bodrov'dan çevirip Kırgıza doğrulttu. Adam kaçmak üzere arkasını dönünce tek mermiyle yere yığıldı. Arabasına doğru ilerlerken kendisini şaşkınlıkla izleyen Kırgızlara hiç bakmadan, "Rusu öldürün, bu adam casustu, tır baskına uğrayacak," dedi. Cengiz, Kızıl Şaman'a ihanet eden ilk adamdı.

Kırgızlar, kasasında sayısız delik açılmış tırın yanına siper almış, Ruslara aralıksız ateş ediyorlardı. Gece, referans alınabilecek her şeyi sünger gibi emmişti, namlulardan yükselen kıvılcımlar dışında hiçbir şey görünmüyordu. Rusların nerede ve kaç kişi olduğu konusunda hiçbir bilgileri yoktu. Tırın tavanında bulunan küçük çanak isabet almamış olsa merkeze tek kelime iletmeleri yetecekti, fakat şans Rusların yanındaydı. Tek umutlan olabildiğince direnmekti.

Bir saate yakın süredir çatışıyorlardı, Ruslar tırın yakınlarına girdikten sonra fazla direnemeyecekleri ortadaydı. Nurbek, Rusların adam kaybetmemek için böyle davrandıklarına, cephanelerinin bitmesini beklediklerine karar vermek üzereydi ki bir araç gürültüsü duyuldu. Hızla tırın arkasına dönen araçtan Kırgızların üzerine mermi

yağmaya başladı, bozuk yol Rusların nişan almasına engel olmasa adamların hepsi anında ölürdü. Arkadaşları Nurbek'i takip ede

rek yer değiştirirken Kurmanbek dizinin üstüne çöktü, arabanın şoför tarafındaki iki tekerini vurdu. Araba hiç yavaşlamadan sağa dönü verdi. Şaşıran şoför hemen vurulmamış olsa belki dönmeye devam edebilir, böylece soldaki Ruslar ateş etme fırsatı yakalayabilirdi; fakat gazı kesilen araç, dönüşünü yavaşlatıp durdu, bu sırada şoförün arkasında oturan Rus vurulmuştu.

Umduklarından fazlasını almış olmalarına rağmen daha kötü durumdaydılar şimdi. Tırın bir tarafı ne durumda olduğunu bilmedikleri Ruslar tarafından kurşunlanırken diğer tarafta siper almış iki Rus çoktan ateş açmaya başlamıştı. Nurbek peşindeki üç adamıyla araca doğru koşarken vurulan Kurmanbek'in çığlığını duydu, coşku kadar acı da barındıran bir haykırışla cevap vererek Rusları karşılarına aldı. Adamları onu yalnız bırakmamış, onunkini bastıran naralarla saldırıya geçmişti. İki Rus ne olduğunu anlayana kadar Kırgızların tüm mermileri vücutlarına saplanmıştı.

Etraftan yükselen sesler kalplerinden yükselen gümbürtüyü bastırdığında tekrar tıra siper almaya, beklemeye ve olabildiğince direnmeye koyuldular. Nurbek, kendinin ve adamlarının üzerindeki kontrolünü henüz yitirmemişti, ama bu işin sonunun hezimet olacağı apaçık ortadaydı. Verebilecekleri en fazla zararla bu işi kapatmayı planlıyordu. Kendilerine yapılan hareketin bedelinin ödetileceğini hatırlatacaklardı böylece. Adamlarının gözünün içine baktı ve dört adam sessizce ettikleri yemini yine sessizce tekrarladı. O sırada bir araç daha tırın arkasına hızla girmişti, onlarda anında ateşe başladılar, ama şoför çoktan aracından atlamıştı. Nurbek sinirle doğruldu. Bu Rusun ismini öğrenmeden ölmemeye kararlıydı. Silahını sımsıkı kavramış, adamın atladığı koyağa doğru yaklaşmaya çalışıyordu ki sürücünün yüzü dikildi karşısına."Kızıl Şaman! Nasıl..."

Kızıl Kurt

Gerideki üç adamın yüzündeki sevinç görülmeye değerdi. Nurbek, ortağına kutsal bir varlığa bakar gibi gözlerini dikmişti. Koray yanlarına siperlendi.

"Durum nedir?"

"Tırın arkasından saldırıyorlar. Kaç kişiler bilmiyorum. Kurmanbek'i kaybettik. Cephanemiz yok."

"Şunların silahlarını toparlayın, benimle gelin."

Koray, Nurbek ve arkalarındaki üç adam Rusların üzerine koşmaya başladı. Daha Kırgızlara gördükleri an bir adamları kanlar içinde yere serilen Ruslar çılgıncasına silahlarının tetiklerine asıldılar, tecrübeleri böyle bir şaşırmanın ardından hedef gözeterek ateş etmelerine yetmemişti. Üç Rus, iki yandaşının daha kana bulandığını görmüştü ki bu, aralarından ikisinin gördüğü son şeydi. Koray'ın karşısında dikildiği son Rus, boşalan şarjörünü değiştirmeyi dahi akıl edemeden öylece bakakaldı. Adam sol gözüne giren kasaturanın verdiği acıyla çığlık atana kadar öylece beklemişti. Koray, çığlıklar içinde koşmaya çalışan adamı ensesinden yakaladı ve sürükleyerek

arabasına attı. Vadideki infazı tamamladıktan sonra sorgulayacaktı onu.
Kızıl Şaman'ı o gün vadide ve çatışmada görenler liderlerine kanla, tüm hayatlarıyla bağlanmıştı. Nurbek Banyarev de bu adamların arasındaydı.
Geçmiş gözlerinin önünden silinirken yine Gökhan'ı düşünmeye başladı. Kısa zaman önce Gökhan'a Kurt'u kurtarması için yardım edeceğini söyleseler buna kahkahalarla gülerdi. Ama yarın bu işe başlıyordu işte. Gökhan'ın varlığından bundan beş gün önce, dünya üzerinde Kızıl Şaman'dan en çok nefret eden adamın ölüm haberini aldığında haberdar olmuştu. Bu işi bir MİT ajanının yaptı

ğını duyar duymaz Beyin'i aramış, Alferov'un katilinin Gökhan olduğunu öğrenince şaşkınlığını gizleyememişti. Geçen yıl karşılaşmıştı Alferov'la Koray. Yine geçmişte buldu kendini.
Till Grosz ve altı adamını Bişkek Havaalanı'nda üç siyah otomobil karşıladı. Wolfgang Reger'in arka koltuğunda oturduğu arabaya tek başına bindi Grosz. Bu araba ortaya alındıktan sonra üç araç Bişkek şehir merkezine doğru harekete geçti.
Grosz oldukça kısa boyluydu ve dev Reger'in yanında otururken olduğundan da kısa görünüyordu. Konuştuğunda dev olan oymuş gibi geliyordu dinleyenlere. Fakat çok konuşmazdı.
"Charles IV Residence'a gidiyoruz," dedi Reger.
"O nedir?"
"Benim otelim."
"Tamam."
"Şehrin dışında, umarım sorun değildir bu sizin için."
"Hayır," diye kısa kesti Grosz. Reger'i çok sevmezdi, ama asıl sevmediği şey konuşmaktı. Karanlık yolda üç araç sessizce ilerlemeye devam etti.
"On dakika kadar kaldı."
"Peki."
"Her şey hazır değil mi?"
"Bak Reger, artık kes sesini. Elbette her şey haz..."
Grosz'un sözü hemen önlerindeki aracın müthiş bir şekilde patlamasıyla kesildi. Öndekini takip eden iki araç ne kadar fren yaparsa yapsın duramayarak sırayla patlamanın içine daldı. Grosz ve Reger'in bulunduğu araba önce öndekine çarpmış, ardından da arkadan gelen darbeyle iyice ezilmişti. İçeridekiler ardı arkası kesilmeyen sarsıntılar yüzünden ne yapacaklarını şaşırmışlardı. On iki

adam içinde kapısını ilk açan Reger oldu. Öndeki arabanın patlamayla ölen sürücüsünden sonra ilk ölen de oydu.
Yolun kenarından fırlayan on beş adam, şarjörleri boşalana kadar üç arabayı taradılar. Eski boksörün işaretiyle durdular ve kapıları açıp içeridekileri kontrol ettiler. Koltukların arasına sığınmış minyon Grosz dışında canlı yoktu. Boksör silahını çıkarıp Grosz'un alnına dayadı ve bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. Gözlerini kıstı. Parmağı tetiğin üzerine küçük bir baskı yaptı... ve geri çekildi. Adamı

omzundan yakalayıp dışarı fırlattı.
"Bizimle geliyorsun..." Duraksadı. "...hayır, biz senle geliyoruz."
Hangarın ağır kapısı üç araba içeri girdikten hemen sonra kapandı. Tozlu zemin kat, çocukların on bir kişilik takımlarla futbol oynayabileceği kadar genişti. Üstte bir asma kat vardı. "U" şeklinde tüm hangarı dolaşan metal bir kafes... Burada uzun namlulu silahlarıyla üç adam bekliyordu. Namlularını zemin kata, alışverişin döneceği yere çevirmişlerdi.
Till Grosz arabadan indi. Hemen yanında silahlı beş adam vardı. Karşılarında Rus mafya patronu Mikhail Alferov beş adamıyla bekliyordu. Rusların yanında, yerde beş bavul vardı.
"Hazır mı?" diye sordu Grosz.
"Hazır," diye yanıtladı Alferov. "Başınıza ne oldu?"
Grosz'un başı beyaz bir bezle sarılıydı. Bez sağ kulağının üstünden geçiyordu.
"Bu sizi ilgilendirmez," diye yanıt verince önce Ruslar, hemen ardından Almanlar silahlarını daha sıkı kavradılar.
Karşısındaki gülümsüyordu. "Kulağınıza sahip çıkamadınız sanırım."

"Senin işle ilgilenen bir adam olduğunu söylüyorlardı Alferov. Ama görüyorum ki çok fazla mafya filmi izlemişsin. Konuşacaksan gidelim, senin malına ihtiyacım yok."
"Ağır ol Grosz, ağır ol. Kiminle konuştuğuna dikkat et."
Alman mafya babası bakışlarını yere çevirdi. Alferov karşısında ezilmişti. Hiçbir şey söylemeden dinlemeye devam etti.
"Haddini bil ve şu sorumu cevapla. Almanların adamı kalmadı mı da bu çekik gözlülerle geliyorsun buraya?"
"Kimle geleceğimize biz karar veririz. Kırgız mafyası dostumuzdur. Almanya'dan buraya adam mı taşıyacaktım?"
"Parayı göreyim."
"Malı göreyim."
Alferov'un bir işaretiyle beş bavul açıldı. Naylonlara sarılı beyaz tozla ağzına kadar doluydu hepsi. Grosz'un işaretiyle çekik gözlülerden biri bavullara yanaştı ve rastgele bir torbayı yırtıp tozu tattı. Grosz'a dönüp başıyla bir onaylama işareti yaptı.
"Parayı göreyim." Alferov aynen ilk söyleyişinde tonladığı gibi tonladı cümleyi.
Grosz'un işaretiyle adamlarından ikisi arkadaki arabaya yöneldi. Eroini tadan adam gözlerini Grosz'dan ayırmıyordu.
İki adamdan biri tüm pencereleri filmli ilk arabanın arka kapısını açtı ve çıkardığı çantayı Alferov'a götürdü. Kapıyı açık bırakmıştı. Diğer adam bu sırada bagajı açıyordu.
Alferov eğilip çantanın içini karıştırdı. Parayı getiren adam tekrar arabaya yönelmiş, diğer çantayı getiriyordu. Alferov gözlerini Grosz'dan ayırmayan Kırgızın bakışlarını fark etti. Bu tuhaf bir durumdu ve tetikte olmak gerektiğine karar verdi. Kızıl Kurtlar tüm Orta Asya'da Opriçnina'ya birbiri ardına darbeler indiriyordu. Mikhail Alferov onlarla karşılaşmamış az sayıda Rus liderden biriydi.

Birkaç adım geri çekilerek para çantasını açması için adamına işaret etti. Tüm dikkatini karşısında bekleyen silahlı adamlara vermek istiyordu. Adam eğildiği sırada tek bir mermi sesi yankılandı hangarda. Hemen ardından asma kattan düşen Rusun çığlığı... Aynı anda arabanın açık kapısından elinde dev bir ağır makineliyle yüzüne kırmızı boyayla çizgiler çizilmiş bir adam çıkmıştı. Bir an sonra tüm hangarda mermiler havada uçuşuyordu.

Talgat, arabanın bagajından çıkardığı sniper tüfeğiyle üst kattaki ikinci Rusu da indirdi. Nurbek ilk anda Grosz'u midesinden vurmuştu. Silahlarını ateşleyen Ruslardan ikisi Kızıl Şaman'ın makinelisinden çıkan mermilerle devrilmişti. Alferov'un sadece tabancaları vardı ve bu çatışmada bir işe yaramayacaklarını bildiği için hemen geriye, arabasına kaçmıştı.

Talgat üstteki son Rusu da indirdiğinde Ruslardan canlı kalan tek kişi patronlarıydı. Kırgızlardansa iki adam ölmüş, bir tanesi de yerde titrerken parmağı tetikte asılı kalan Rusun çevreye dağılan mermileriyle omzundan yaralanmıştı. Koray'ın işaretiyle tüm silahlar sustu. Nurbek vurulan adamlarını kontrol ediyordu. Koray yavaş adımlarla Rusların arabalarına doğru yürüdü. Alferov'u burada bulacağını biliyordu.

Eğilip ilk arabanın altından baktı. Arka tekerleğin hemen yanında bir ceketin eteği görünüyordu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yere yattı ve arabanın altına uzandı. Aynı anda Alferov arabanın altındaki hareketi fark etmiş ve silahıyla eğilmişti. Koray, Alferov'un silahı uzatan kolunu bir hamlede yakaladı. Rus liderin mermisi omzunun üzerinden geçip arabanın altına çarptı. Birkaç saniye sonra ufak tefek Rusu arabanın altından sürükleyerek çıkarmıştı. Arkasındaki adamları merakla izliyorlardı.

Koray sesini çıkarmayan adamı çırılçıplak soydu ve belinden kasaturasını çekti. Alferov yanağına inen tekmeyle yere boylu boyunca uzandı. Sol yanağı yere temas ediyordu. Koray, Rusun üstüne çıkıp tek eliyle başını zemine bastırdı. Kasaturasını adamın suratına gömdü. Önce büyükçe bir yay çizdi. Ardından ilk yayla aynı bitiş noktalarından geçen daha küçük bir yay çizdi. İki yay arasında kalan deriyi parmaklarıyla tutup çıkardı. Alferov artık sessiz adamı oynayamıyordu. Çığlıkları tüm hangarı inletirken Kırgızlar liderlerine hayranlıkla bakıyorlardı.

Koray acılar içinde kıvranan Rusu sırtüstü çevirdi. Adamın sağ yanağı tamamıyla kana bulanmıştı. Tepesinde dikilen şey uzun saçları, kırmızı boyalarla süslenmiş yüzüyle kâbuslardan fırlamış bir yaratık gibiydi.

"Kimi gördüğünü biliyor musun?" diye sordu şeytan.

Alferov cevap vermiyordu. Dişlerini ve gözlerini sıkmış, acı içinde kıvranıyor, ama cevap vermiyordu.

"Kızıl Şaman'ı gördün," dedi Koray ve adamın yanağındaki yaraya avucunu bastırdı. Alferov şimdiye kadar hiç hissetmediği bir acı hissediyordu, ama bu, duyduğu korkunun yanında hiçbir şeydi.

Eline bulaşan kanı kendi yüzüne sürdü Koray. Yerdekinin gözleri kocaman açılmıştı. "Kızıl Şaman'ı gördün," diye tekrarladı ve adamın başından ayrılıp arabaya bindi. Adamları da onu takip etti. Alferov acılar içinde yatarken üç araba uyuşturucu ve parayla uzaklaştı.
Bu olaydan sonra Rusları tam da Koray'ın istediği gibi büyük bir telaş sarmıştı. Kızıl Kurtlar'ın yükselişini durduramama korkusu yayılıyordu Rus mafyasında. En büyük patronlardan biri tüm itibarını yitirmiş, Kızıl Şaman karşısında rezil olmuştu. Bir yıl sonraki Kızıl Kurt ölümüne kadar itibarını geri kazanacaktı belki, ama karşısına iki Gri Takım üyesi çıktıktan sonra yaşaması mümkün olmamıştı.
Oturduğu yerde doğruldu ve sandığın birkaç metre yanındaki şöminenin kenarından uzanan zil ipini çekti. Önce ceset çıktı odadan, sonra da Koray. Kostanay'a gidiyordu Kızıl Şaman.

11 Ağustos 20Q8
Kostanay yolu

Gri Takım'dan altı öğrenci Bolu'da, MİT'e tahsis edilmiş ormanlık arazide eğitim görüyordu. Karşılarında Tilki vardı.
"Gri Takım! Bugün öğreneceğiniz şey, şimdiye kadar öğrendiğiniz pek çok şey gibi, sizler için hayati önem taşıyor."
Ders başlamadan önce tüm öğrencilere birer MP5 model hafif makineli tüfek verilmişti. Şimdi Tilki'nin bu söylediğine bakılırsa, omuzlarındaki silahlar pek hayra alamet değildi.
"Şimdi, buna iyi bakın."
Tilki sağ elindeki MP5'i havaya doğrulttu ve tetiğe basmaya başladı. Üç mermi bir mermi, üç mermi bir mermi, üç mermi bir mermi...
Hafif makineliden aksak bir ritim gibi çıkan gürültü ormanda kaybolduğunda Tilki gülümseyerek öğrencilerin yüzlerine baktı.
"Yapabilecek olan var mı?"
Kimseden çıt çıkmamıştı. Tilki'nin bakışları karşısındaki altı yüzü sırayla dolaştı.
"Yok mu?"
Çocukların hepsi eğitmenlerine cesaretle bakıyor, ama hiçbiri çıkıp yapabileceklerini söylemiyorlardı.
"Haydi Serkan. Yap bakalım."

Serkan kırık burnu ve geniş alnıyla kamptaki en çirkin çocuktu, ama en başarılı öğrenciler arasındaydı. Uzun boylu, atletik yapılıydı. Çekinerek öne çıktı ve silahını eğitmeninin biraz önce yaptığı gibi havaya doğrulttu. Ama ne yapacağını bilmiyordu. Tilki'nin ne istediği hakkında zerre kadar fikri yoktu. Bu durumda onu aynen taklit etmekten başka çaresi olmadığına karar verdi.
Gözlerini havaya doğru kaldırıp dudaklarını yan araladı -Tilki de aynen böyle yapmıştı- ve tetiğe asıldı. Silah kontrolü çok başarılıydı. Mermiler namludan fırlarken Serkan zerrece sarsılmıyordu.
Üç mermi, üç mermi, üç mermi... Dört mermi, üç mermi, üç mermi, dört mermi... Durdu, kısaca bakındı ve kimseden ses gelmeyince üç mermi daha sıktı, durup Tilki'ye döndü. Dimdik ve kararlı

duruşuna karşın gözleri bu yaptığı şeyin yanlış olduğunu kendisinin de bildiğini anlatıyordu.
"Kimilerinizin fark ettiği gibi, Serkan bu silah otomatik konumdayken bir seferde bir mermi çıkarmayı başaramadı. Hatta üç merminin altına bile düşemedi. Fakat bu Serkan'ın beceriksizliğinden değil, işin zorluğundan. Şimdi, hepinizden buna çalışmanızı istiyorum. On beş dakika sonra geldiğimde bunu yapabiliyor görmek istiyorum hepinizi. Ormana dağılın ve çalışmaya başlayın. Tam on beş dakika sonra burda olacaksınız. Rahat."
Altı öğrenci farklı yönlerde koşmaya başladı. İlk başta aynı yöne gitmiş olan birkaçı biraz bocaladıktan sonra farklı birer yön buldular. Kısa süre sonra tüm ormanı kesik kesik ateş etme sesleri doldurmuştu. On beş dakika geçtiğindeyse sesler tümüyle kesilmiş, bölgede duyulan tek ses Tilki'ninki olmuştu.
Altı öğrenciden üçü bir basmada tek mermi çıkarmayı başaramamıştı. Diğer üçüyse birkaç defa bunu becermişti, işte Gökhan da

bu üçünden biriydi. Tilki tek mermi çıkarmayı başaran Gökhan, Koray ve Serkan'ı diğer üçünden ayırmış, onlara yarına kadar çalışmalarını söyledikten sonra bu üçünü ormanda derslik olarak kullanılan diğer bir açık alana götürmüştü.
"Diğer üç arkadaşınıza da yarın anlatacağım bunu. Size öğreteceğim şey, aramızda kullanacağımız ve sadece bizden olanların bileceği bir parola. Mors Alfabesi'ni hepiniz biliyorsunuz. Şimdi bir kez daha yapıyorum. Bakalım ne dediğimi anlayabilecek misiniz."
Tilki, MP5'i gökyüzüne doğrulttu ve ağzını hafif aralayarak daha önce yaptığı şekilde boşalttı mermileri. Gökhan, Tilki'nin ağız açma alışkanlığını Serkan sayesinde fark etmişti ve bir yandan mermilerin çıkışına kulak verirken diğer yandan eğitmeninin açık ağzına bakakalmıştı.
Bu yapılanın Mors Alfabesi'ne göre bir anlam taşıdığını öğrendikten sonra ifade edilenin ne olduğunu anlamak kolaydı.
"Silahımın size ne dediğini anladınız mı?"
Üçü de başlarını evet anlamında salladılar.
"Gökhan, söyle bakalım, sen ne anladın?"
"T, R ve N efendim," diye yanıtladı Gökhan kendinden emin biçimde.
"Evet, bunu unutmayacaksınız. T, R ve N sizin parolanızdır. Bunu sizden başka bilen biri olamaz, asla da olmayacaktır. Şimdi birbirinizi turanla selamlayana kadar çalışın buna. Ertesi gün hepiniz bana böyle günaydın diyeceksiniz!"
Yaşlı Tilki'nin neşeli ve coşkulu konuşmasıyla beraber yüzü de silindi Gökhan'ın gözlerinin önünden. O günden sonra hiç kullanmamıştı turam. Şimdi, ilk defa Kazakistan'da işine yarayacaktı.

Engebeli yola oldukça yakın bir bölgeye kurulmuş çadırlar dikkatini çekti.
"Bunlar ne böyle?"
"Çadır," diye yanıtladı arabayı sürmekte olan Nikolai. Gençten,

parlak bir tipti.
"Onu görüyorum. Ama yine de bunlar ne böyle?"
"Yörükler yaşar onlarda."
Gökhan penceresinden uzaklaşmakta olan çadır grubuna bakmaya devam etti. Dışarıda kimse görünmüyordu. Tam ortada büyükçe bir çadır vardı ve beş küçük kopyası onun çevresinde toplanmıştı. Bu grubun hemen yakınında üstü düz olan bir çadır daha vardı. Bunun önüne atlar bağlanmıştı. Kimisi yerde yatıyor, kimisi başını eğmiş yeri öpüyor, kimisi de başını çeşitli açılarda sallayarak dudaklarıyla kaynanadili hareketi yapıyordu. Gökhan biraz önce aklına gelenlerle bunları birleştirince ortaya çıkan şeyden büyük zevk aldı. Önce turan, sonra Yörükler... Üstelik Kazakistan'da, Türklerle işbirliği içinde, Türk kökenli bir grupla beraberdi. Turan, diye tekrarladı içinden. Bir uzun, bir kısa, bir uzun, bir kısa ve bir uzun, bir kısa..."
15 Ağustos 2008
Helsingborg
"Yerinde olsam denemezdim bile Björn!"
Silahlı iki adamı bardan gelince evde bulmuştu. Biri, ayağını epey dövülmüş Tomas'a bastırırken diğeri kanepede oturmuş, silahını ona doğrultmuştu. Dev boyutlardaki dazlak adam elinde bir kupa tutuyordu.
Kızıl Kurt
Björn kısacık bir an kaçmak için istek duyduysa da Tomas'ın gözlerindeki acıklı bakıştan onu yalnız bırakmaması gerektiğini hissetti.
"Aferin Björn! Bu evde neden Rus çayı içiliyor?"
Adam elindeki cam kupayı kaldırıp Almana gösterdikten sonra geri indirmişti.
"Kimsin sen?"
"Sen, benim sorularıma cevap ver, ben de seninkilere vereyim. Neden Rus çayı içiyorsunuz?"
"Ben içiyorum. Evde başka çay yoktu, bilmiyorum."
"Yoksa Rus sempatizanı mısın Björn? Ama yok, eylemlerin hiç öyle göstermiyor."
"Kimsin sen?"
"Biliyorsun kim olduğumu geri zekâlı! Şimdi şöyle geç bakalım."
Adam tam karşısındaki duvarın önünü göstermişti. Björn elleri havada oraya yürüdü.
"Soğukkanlı bir adamsın, aferin. Bir eşcinsel için çok şaşırtıcı..."
Rus duraladı ve duvarın kenarında bekleyen Björn'e tartar gibi şöyle bir baktıktan sonra dudaklarını kıvırıp devam etti. "Seni nasıl bulduğumuzu düşünüyorsun değil mi? Seyahatlerinde seni takip etmediğimizi nasıl düşünürsün?"
Cebinden çıkardığı birkaç fotoğrafı suratına attı. İki fotoğraf düz düşmüştü ayaklarının ucuna. Bunlar bir yıl kadar öncesine, Tomas'la ilk birlikte oldukları zamana aitti. Otobüs durağında sarılırken ve barda hararetle konuşurken...
Ayak ucuyla fotoğrafları itip yutkundu. Çok büyük bir hata yapmıştı. Saklanmak için geçmişinden bir yer seçmemeliydi. Pişmanlığın bin türlüsüyle doldu beyni.

Buraya geldi geleli Tomas'la eğlenceli zaman geçirmişti. İki adam, bir gece hormonlarına yenik düştükten sonra yeniden birlikte olmaya bile karar vermişlerdi. Kılık kıyafetindeki değişikliği espriyle, "Tatile çıktım ve takım elbise dışında bir şey istedi canım," diyerek açıklamıştı. Geceleri barlara takılmış, yirmilik gençler gibi eğlenmiş ve birkaç kez sevişmişlerdi. Başını utançla kaldırdı. "Ne istiyorsun manyak?" diye bağırdı. Tomas'ın gözlerinde suçlayıcı bir ifade görme korkusuyla ona bakamıyordu. "Yapma... Ne istediğimi biliyorsun." "Ona sakın zarar vereyim deme. Sakın!" "Yo, öyle sakın diyecek bir durum yokmuş. Ben denedim gördüm, bir şey olmuyor." "Manyak!"
"Abartma geri zekâlı! Bir daha sesini yükseltmeyi deneme istersen. Anlıyor musun?"
Adamın dalga geçen tavrı birden sertleşince korktu Björn. Rus cevap alamayınca bağırarak yineledi. "Anlıyor musun?"
"Evet evet, anlıyorum." Uyurken öğretmenine yakalanan bir öğrenci gibi hızla ve panikle vermişti bu cevabı.
"Aferin," Rusun ses tonu yine eski yumuşak halini almıştı. "Gel anlaşalım Björn. Sen, bana bildiğin her şeyi anlat, ben de güzel arkadaşına daha fazla zarar vermeyeyim. Tamam mı?" "Nerden bileceğim zarar vermeyeceğini?" "Zarar vermeyeceğim diyorum ya işte. Başka nerden bilebilirsin? Medyum falan değilsin ya?"
"Bildiğim bir şey yok. Bırak Tomas gitsin."
"Nereye gitsin? Polis iyi mi? Ben götüreyim istersen."
Kızıl Kurt
Björn çıldırmak üzereydi. Kapana kısılmış bir fare gibiydi. Tek düşündüğü buradan kurtulmak için bir yol bulmaktı ve ne yaparsa yapsın elinden bir şey gelmiyordu. Kendisini ve sevgilisini kurtaracak bir çare bulamıyor, üretemiyordu.
"Haydi bekliyorum. Anlat."
"Neyi anlatmamı istiyorsun?"
"Kim olduğunu anlat. Visby'ye saldıranların kim olduğunu anlat. Bilgileri hangi işte kullanacağınızı anlat."
"Ben kim olduğum dışında hiçbir şey bilmiyorum. Parayla çalışan bir adamım. Bana söylediklerini yaptım sadece."
"İçimize sızmak ve aramızda yükselmek için yıllarca sabır göstermek pek parayla çalışan bir adamın işi gibi durmuyor, Björn. Kim adına çalıştığını bilmiyor musun?"
"Hayır dedim ya! Evimi aradı adam. Bir aracı vasıtasıyla beni bulduğunu, hesabıma paranın yatırıldığını söyledi. Gerçekten de yatırılmıştı. Sonra işi anlattı ve yaptım. Adamın söz ettiği aracının kim olduğunu bile bilmiyorum."
"Peki neden gizlendin buraya?"
"Bu soruyu sorduğuna göre sen bilmiyorsun, ama ben patronumun mafya olduğunu biliyorum. Ona yalan söylememin ne kadar tehlikeli olduğunu da biliyorum. Ertesi gün işe gidip, 'Özür dilerim efendim benimki göz yanılmasıymış, iki yüz işçi aslında uyuyormuş,' diyemezdim ya."

Adam bir kahkaha attı.
"Doğru, diyemezdin. Bak bunu hiç düşünmemiştim. Boşu boşuna o kadar iz sürdük desene. Ben de seni MİT ajanı sanmıştım. Görüyor musun yanılgıyı? İki yıldır peşimizde koşan, geri zekâlı yaşlı adamın adamlarından biri olduğunu düşünmüştüm. Kayıtların eline de geçtiğini sanıp şimdi kimin elinde olduklarını sormak için

sana gelmiştim. E, bir de gelmişken intikam alayım, bağırsaklarını deşeyim diyordum. Ama madem öyle, çayımı bitirip gideyim ben."
Arkada ayak sesleri duyuldu ve biraz sonra odaya başka bir adam girdi. O da tamamıyla dazlaktı.
"E, konuştu mu?"
"Yanılmışız biz. Bana böyle yalanlar söyleyecek kadar salak bir adama kimse önemli bilgileri koklatmaz. Bu adam hiçbir bok bilmiyor."
Konuşan arkadaşına doğru yürüyordu yeni gelen adam ve tam Björn'ün yanından geçerken ani bir hareketle midesine yumruğu indirdi. Neye uğradığını şaşıran Alman, ancak iki adım geriledikten sonra dengesini bulabildi. Midesinden yukarıya kaynar sular fışkırmıştı sanki.
Yeni gelen adam, arkadaşının yanına oturdu.
"Haydi Björn... Uğraştırma bizi daha fazla. Bize bir şey bilmediğini kabul ettirmen mümkün değil. Dünyadaki en zeki adam da olsan kabul ettiremezsin. Hep anlatırlar ya eskiden bir münazara olmuş; bir grup, sütün beyaz olduğunu diğer grup ise siyah olduğunu savunuyormuş ve ikinci grup kazanmış diye bir şey... O şey yalan işte."
"Her şeyi biliyorsunuz işte!"
"Sesini mi yükseltti bana mı öyle geldi?"
"Evet, yükseltti ya da bana da öyle geldi."
"O zaman yükseltti."
"Tamam, ben çay içiyorum."
Sonradan gelen adam koltuğundan kalktı ve Björn'e doğru yürümeye başladı. Adam yaklaşırken Alman ajan, onu tartıyordu. Bu adamla kesinlikle başa çıkabilirdi. Hatta bundan sonra diğer ikisini de halledebileceğini düşünüyordu, ama şu anda saldıracak avantaja

sahip değildi. Rus iyice yaklaştığında tüm adalelerini kasmaktan başka bir şey yapamadı.
Yumruk tam burnuna isabet etmişti ve burun anında iki yerden kırılmıştı. Beynine iğneler yürümüştü adeta. Eliyle burnunu tuttu ve kana baktı. Sonra doğrulup dikildi adamın karşısında.
Parmağını bir çocuğu azarlar gibi uzatıp, "Sesini yükseltme," deyip geri döndü adam.
O, kanepeye yürürken diğeri çayını bıraktı ve ayaklarının önündeki çantaya eğildi. Çantanın ön kapağını kaldırıp yere yaydı. Kapakta boy boy kesici alet dizilmişti. Adam bir aletlere bir Almana baktı ve delice gülümsedikten sonra çantanın fermuvarını açtı. Elini daldırıp bir urgan çıkardı ve Björn'e boş sandalyeyi gösterdi.

Sandalyenin oturulacak kısmında yarı kurumuş kan lekeleri vardı. Tomas'a aitti bu kan şüphesiz. Björn büyük bir suçluluk duygusuyla sandalyeye oturdu. Sandalyeden kot pantolonuna yayılan ıslaklık sımsıcaktı. Buraya, Tomas'ın evine hiç gelmemiş olmayı diledi adamın kanı üzerine oturmuşken.

Tomas'ı tutan Rus, yaralı adamı diğer bir sandalyeye bağlarken iki adam da Björn'ü bağladı ve geri çekilip yine kanepeye oturdu.

Björn'ün hemen yanında ağzı bağlı oturan Tomas, arada bir gözlerini kaldırıp sevgilisinin yüzüne bakıyor, sonra yine başını önüne eğip öylece duruyordu.

Uzun boylu olan adam saatine baktı. "Şu andan itibaren konuşmaya başlamak için on beş dakikan var."

Björn buna sevindi. Düşünüp bir karar vermesi gerekiyordu ve bu on beş dakikayı sakince düşünmek için kullanabilirdi. Dönüp yanındaki Tomas'a baktı. Zavallı çabalamayı bırakalı çok olmuştu.

Başını nefretle karşısında oturan adamlara doğru kaldırdı. Şimdiye kadar en çok konuşan uzun boylu Rus, bacaklarını kanepeye uzatmış, aşağılar bir gülümsemeyle kendisine bakıyordu. Sonradan gelense dirseklerini dizlerine dayamış tırnaklarıyla oynuyordu. Sağ işaret parmağının tırnağını soldakinin arasına sokuyor ve sonra kürekler gibi geri çekiyordu. Sonra parmağına şöyle bir bakıp elini yere silkeliyordu. Şimdiye kadar sadece Tomas'la ilgilenmiş olansa ayakta öylece bekliyordu. Anlaşılan işi öğrenen bir çıraktı. Başını çevirdi, şimdi sadece halı vardı gözünün önünde. Bordo ve kahverengi desenler birbiri içine girmişti. Tüylerin arasından birkaç saç teli görünüyordu.

Durumu hiç iç açıcı değildi. Adamların buraya kadar geldikten sonra kendilerini öldürmeden gitmeleri imkânsızdı. Aslında şu an yapabileceği en iyi şeyin ölmek olduğunu düşündü. O ölürse adamların öğrenebileceği bir şey kalmayacaktı ve böylece Tomas'ı öldürmeyeceklerlerdi.

Bu fikirden hemen vazgeçti. Adamlar kesinlikle ikisini de öldüreceklerdi. Arkalarında canlı bir şey bırakmaları imkânsızdı.

Pişmanlık içinde kendine bir küfür savurdu. Ne büyük aptallık etmişti. Eve girdiğinde bir gariplik olduğunu fark etmeliydi. Fark etmese bile adamlarla karşılaştığında bir çocuk gibi donup kalmak yerine, soğukkanlı davranmalı, onlarla mücadele etmeliydi.

Yaptığı büyük bir hataydı, geri dönüşü olmayan bir hata...

Ne yaparsa yapsın durumun içinden çıkamıyordu. Tomas'ı kurtarmanın bir yolu yoktu. Kendini kurtarmanın da bir yolu yoktu.

Adamlara bir şeyler anlatmalıydı. Belki böylece işkence görmeyi engelleyebilirdi. Evet, bir şeyler anlatmalıydı, ama ne? Bildiklerini anlatırsa Gökhan'ın ve Kurt"un hayatını tehlikeye atmış olacaktı. Şu sıralar kurtarma operasyonu yapıyor olabilirlerdi. Acilen adamların inanacağı bir şeyler bulmalıydı. İşin kötüsüyse, adamların ne bildi-

ğini bilmemesiydi. Yalan söylediğini anladıkları an, bunun bedelini ağır ödeteceklerini biliyordu.

Adamlar Gökhan'ın ölü olduğunu sanıyorlardı. Evet, bunu

kullanabilirdi. Başka? Başka ne biliyordu? Adamlar Gökhan'ı ölü sanıyorlardı. Bu kadar... Peki Björn'ün bildiği gerçekler ne kadardı ki? Bildiklerini anlatmaya karar verdi. Tüm hayatına lanet okudu ve bildiklerini anlatmaya karar verdi.
"Tamam, anlatıyorum."
"Aferin oğlum, aferin... Yalnız acele etme. Bekle bakalım."
Normal insan boyutlarında olan adam hâlâ tırnaklarıyla uğraşıyor, arada sadece gözlerini kaldırıp Almana bakıyor ve yeniden işine dönüyordu. Çırak öylece beklerken diğeri kanepede doğruldu ve çantaya daldırdı elini bir kez daha. Bu kez küçük bir el kamerası çıkarmıştı. Kamerayı kanepenin arkalığına oturttu ve eğilip birkaç ayar yaptı. Kadrajı da ayarladıktan sonra konuştu.
"Şimdi kameraya konuşacaksın oğlum. Arkadaşım 'motor' diyecek ve sen başlayacaksın anlatmaya. Yakışıklısın, eminim bir filmde oynamak istemişsindir."
Björn kendine hâkim olamadı.
"Duygusuz alçak! Hayvan!"
"Duygusuz mu? Duydun mu Alyoşa, bana ne dedi? Bana duygusuz dedi! Bak adam, aşırı duygusal bir insanımdır ben. Aleksei bilir. Öfke duygu değil mi sanıyorsun?"
Björn cevap vermedi. Adamın dediği üzerine, daha önce hiç olmadığı kadar duygusal hissediyordu şimdi.
"Evet, hazır mısın?"
Hafifçe başını salladı evet anlamında.
"Motor!"
"Ne anlatacağımı söyleyin."

"Kim olduğunu söyle."
"Ben Björn Naslund'um..." Kısa bir duraksamanın ardından ekleyiverdi. "...siz de orospu çocuğusunuz. Özellikle de sen!"
Kısa boylu olan yerinden kalkıp yavaşça Björn'ün yanına yürüdü. Arkasına geçip omzuna çenesini dayadı ve gülerek kameraya el salladı. Sonra Tomas'ın arkasına gitti. Björn dehşetle izliyordu adamı, Tomas'ın gözleri de panik ve korkuyla hareket ediyor, zavallı adam bağlı ağzına rağmen çığlık atmaya çalışıyordu. Rusun elinde bir bisturi vardı. Kaldırıp genç adamın omzuna dayadı bunu.
"Kim orospu çocuğu?"
Björn çaresiz, "Benim," dedi. Şimdi gerçekten kendine küfrediyordu.
"Evet, sensin..." Rus, bıçağı Tomas'ın omzuna bastırarak sürttü, "...sensin çünkü sevdiklerine acı çektiriyorsun."
Tomas'ın giysisi kesilmiş, altından hemen kan ve et görünür olmuştu. Genç adam ağzı tıkalı olduğu için bağıramıyor, sandalyede acıyla debeleniyordu.
Björn ağlamak üzereydi. Adama tekrar tekrar küfretmek, bunu bir daha yapmaması için onu korkutmak istiyordu, ama artık hiçbir şeye cesaret edemiyordu. Başını öne eğdi, ne adamları, ne de başka bir şeyi görmek istiyordu. Sadece bir an önce ölmek istiyordu daha fazla zarar vermektense.
"Hazırsan devam edelim."

Başını salladı.
"Ne zamandır MİT'le çalışıyorsun?"
"MİT'le çalışmıyorum, Almanya için çalışıyorum."
"Burda, bizimle ilgili görevin ne zaman başladı?"
"Üç yıl önce."

"İki yıl önce bizim fabrikamızda çalışmaya başladın. Fabrika müdürü oldun. Bu süre boyunca görevini yaptın. Buraya kadarını biliyoruz. Gerisini anlat."
"Türkiye'den bir ajan geldi. Bizimkilerden yardım almışlar. Siz Kurt adlı bir ajanı tutsak almışsınız. Yerini öğrenmek istiyorlardı."
"Kim bu ajan?"
"Adının Gökalp Tektepe olduğunu söyleyen biri... Böyle diyorum, çünkü adamın onlarca kimliği vardı. Bana doğruyu söylediğini sanmıyorum. Tam bir profesyonel ve çok önemli biri olmalı."
"Nasıl biri bu Gökalp Tektepe?"
"Yuvarlak biri."
Uzun boylu adam kanepeden fırladı ve Björn'ün tam suratına indirdi tekmeyi. Alman sandalyeyle beraber yere yıkıldı. İriyarı adam, "Sakın bir daha dalga geçme," diye bağırıyor, Björn'ün suratını ve midesini delice tekmeliyordu. Sayısız tekmeden sonra durdu ve o kanepeye geri döndüğünde diğeri Björn'ü kaldırdı. Yüzü kanlar içindeydi, midesinde darbeleri hâlâ hissediyor ve diyaframı sıkışıyordu. Sarhoş gibiydi, çevreyi tuhaf algılıyordu.
"Gökalp Tektepe'yi anlat."
"Uzun boylu, yakışıklı biri... Sizde kayıtları var bunların değil mi? Sabit bir tipi yok. Burdayken bile defalarca kılık değiştirdi. Yapılı, atletik bir vücudu var. Oldukça güçlü. Oldukçadan da fazla güçlü... Bu kadar onun hakkındaki bilgim."
"Burda ne kadar kaldı?"
"İki hafta kadar..."
"Hep senin evinde miydi?"
"Gotland'da otelde kaldı bir süre. Onun dışında benle beraberdi."

"Sen bu sürede onun hakkında bu kadar şey mi öğrendin?"
"Sessiz, tuhaf bir adam... Benle nerdeyse hiç konuşmadı. Sadece bir şeyler isteyeceği zaman konuşuyordu. Emirlerini veriyor ve odasına çekiliyordu. Yemekleri beraber yerdik, ama hiçbir şekilde, havadan sudan bile konuşmuyordu."
"Visby'ye tek başına mı saldırdı bu adam?"
"Evet, tek başına saldırdı. Bir önceki gün bana ne yapmam gerektiğini anlattı. Bildiğim kadarıyla yanında birkaç tabanca ve biraz bombadan başka bir şey yoktu."
"Sonra ne oldu?"
"Gotland'dan Stockholm'e döndü ve beni buldu. Sonra da ayrıldı."
"İşte, burda eksik bir şeyler var, Björn Naslund. Burayı açıklığa kavuşturmamız lazım."
"Ne istiyorsunuz?"
"Bu adam aradığı bilgiyi ele geçirdi mi?"

"Siz bunu bilmiyor musunuz?
Adam cevap vermeyince Björn, onu daha fazla kızdırmak istemedi ve teslim oldu. "Evet," dedi. "Ele geçirdi."
Gökhan artık basarsa da, başarmasa da onun için değişecek bir şey yoktu.
12 Ağustos 2008
Kostanay
Yolda gördükleri Yörük çadırlarının iri bir kopyası görünüyordu karşıda. Ortada, sirklerdekini andıran oldukça büyük bir çadır vardı. Çevresine on kadar, belki de daha fazla görece küçük çadırlar

dizilmişti. Kenardaki düz tavanlı olan da en az ortadaki kadar heybetliydi. Çadırların çevresini kapatan hiçbir şey yoktu. Bozkırın ortasına öylece yerleştirilmişlerdi. Devam eden yol, bu tuhaf kasabaya giriyor ve çadırların arasında devam ediyordu. Gökhan gözlerini büyük çadırdan alamadı. Bu, Kızıl Şaman'ın, Koray'ın cadın olmalı, diye düşündü.
Cip iki küçük çadırın arasından geçti ve sağa döndü. Şimdi sağdaki devasa at çadırına doğru ilerliyorlardı ve çadırın açık ağzından içerisi görünüyordu.
Bu dev çadırda sekiz tane cip, iki kamyonet duruyordu. Her taraf tıklım tıklım silah ve mühimmatla doldurulmuştu. Her modelden çeşit çeşit tüfek, uçaksavarlar, roketatarlar, variller dolusu patlayıcı, kasalarca mermi... Kazak, cipi çadırda diğer ciplerin arkasına park etti ve üçü birlikte indiler.
Büyük çadırdan cüce sanılabilecek kadar kısa boylu bir adam çıkmış ve cipi durana kadar koşarak izlemişti. Cip durup içindekiler inince hemen Gökhan'ın yanına koştu ve, "Hoş geldiniz efendim, ben Bekir," dedi. Kızıl Şaman'ın özel yardımcısı görevine Kostanay'da devam ediyordu.
Gökhan, adama gülümseyerek karşılık verdi.
"Buyurun, böyle gidelim, Şaman sizi bekliyor," dedi Bekir ve önden bu postmodern at çadırının çıkışına yöneldi. Paytak paytak yürüyordu. Talgat da hızlanıp Bekir'in yanında yola koyuldu. Beraber büyük çadırdan içeri girdiler. İçerisi pek çok evden daha iyi döşenmiş durumdaydı.
Gökhan, Koray'ı yıllardır görmemişti. Sarkık bıyığı ve sert hatları onu biraz değiştirmiş olsa da o gözleri unutması mümkün değildi. Koray'ın elâ gözleri insanı mıknatıs gibi çekiyordu.

Talgat, "Benim işim burda bitiyor efendim. Allah yardımcınız olsun," dedi ve diğerlerine de işaret edip iki adamın yalnız kalmasını sağladı.
İlk konuşan Koray oldu.
"Üssümüze hoş geldin. Seni ağırlamaktan şeref duyarım Gökhan. Çok önemli işler basardın, Kurt'un üzerine titrediği kadar varmışsın."
Koray'ın gözleri yıllar öncesindeki gibi parlıyordu.
"Teşekkür ederim," diye yanıtladı Gökhan ve övgülere karşılık vermeye çalıştı. "Senin de burda başardıkların inanılmaz."

İki adam da birbirlerini tartıyorlardı.
Koray, "Evet, kısa sürede bu kadar olabildi ama biliyorsundur
bayağı geç görevlendirildim," dedi.
Gökhan, "Bir bildikleri vardır," diye soğuk bir cevap verdi.
Koray güldü.
"Seninle aramız hiç iyi olmadı. Beni sevmemen için mantıklı
bir nedenin de var." Gözlerini Gökhan'dan ayırmadan gülümsedi.
Onu öldüresiye dövdüğü günü hatırlatıyordu.
Gökhan delici bakışlar karşısında dimdik durdu. "İstersen bir
daha dene," diye meydan okudu.
Koray bilgisayarın başına yürüdü. "Sonra neden olmasın. Madem
o kadar para verdiniz önce Kurt'unu kurtaralım."
Bilgisayarda 8. Karakol'un planı vardı. "Sen yoldayken Eşref
Kapılı'dan haber geldi. Mümkün olduğu kadar acele etmemizi istiyor.
Hemen yarın sabah operasyona başlayacağız. Biz konuşurken
hazırlıklar yapılıyor. Yorgun musun?"
Gökhan kaşlarını çattı. "Hayır bir an önce bu işi bitirelim."
Koray güldü.
Kızıl Kurt
13 Ağustos 2008
Helsingborg
"Ne yapıyorsun?"
Rus'un çantanın kapağındaki aletleri çıkardığını görmüştü
Björn.
"Patronun yapmamı istediğini yapıyorum."
"Yapma, lütfen öyle yapma..."
"Bak Björn, bunu Korkunç İvan için yapıyorum. Sergei Voloshin
başka şeyler istedi."
Kısa boylu olanı Björn'ün ağzını bantlarken diğeri canlı canlı
Tomas'ın kafasını bedeninden ayırdı.
Alman delice haykırmaya başladı. Oturduğu yerde ağlıyor, debeleniyordu.
Ruslar yaptıkları iğrençliği bir yandan da kaydediyorlardı.
Rus, Tomas'ın kafasını saçlarından tutup kaldırdığında zafer
kazanmışçasına kükredi. Kısa süre sonra Björn artık bağırmıyor, ağlamıyordu.
Bilgece oturmuş sonunu bekliyordu. Bıçaklı adam mesainin
yorgunluğuyla hareket eden bir ustabaşı gibi kendisine yaklaştığında
onu metanetle bekledi. Adamın gözlerine dikti deniz mavisi
gözlerini.
Adam, Almanın yüzüne yüzünü yaklaştırıp konuştu.
"Artık sıra sende, biliyorsun. Biliyor musun?"
Kamera bu konuşmayı kaydediyordu.
"Biliyorum."
"Hazırsan başlayalım."
"Tek bir şey bilmek istiyorum. Tek bir şey! Lütfen söyleyin
bana."
Adam kameraya dönüp güldü ve tekrar Björn'e döndü.

"Neymiş o bilmek istediğin?"
"Korkunç İvan kim?"

Rus bir kahkaha patlattı. Hâlâ dikilmekte olan çaylak da dayanamayıp gülmüştü.
"Belki şaşıracaksın Björn, ama aslına bakarsan benim de tek bilmek istediğim bu. Ayrıca, dünyada bu durumda olan kişiler yalnız bizler değiliz. Korkunç İvan, Korkunç İvan'dır. Kimlik belgesinde yazan ismi ve ordaki resmi soruyorsan, bu konuda en az senin kadar merakta olduğumu bilmen gerek. Başlıyorum. Sol kulaktan. Hazır mısın?"
"Da," diye yanıtladı ve kameraya bakıp gülümsedi.
"Komik adamsın Björn. Ama komikler cennete gitmiyor. Hainler de... Yalancılar da... Ha bu arada, senden aldıklarımızı Sergei Voloshin'e götüreceğiz, Korkunç İvan'a değil. Özel sipariş verdi. Müdür odasının aksesuvar eksiği varmış."
"Komik adamsın Aleksei. Ama dediğin gibi işte, cennete gitmiyor komikler... Köpekler de... Beyinsizler de..."
Björn ölürken Ruslar önemli bir hata yapıyorlardı. Kurt ile ilgili bilgilerin ele geçtiğini haber vermeyi sapık meraklan yüzünden ertelemişlerdi. Bu da 8. Karakol'un uyarılmasını geciktirmişti.
12 Ağustos 2008
Kostanay Kampı
Depo ve garaj görevi gören düz tavanlı çadırda üç adam dolaşıyordu. Bu Gökhan'ın şimdiye kadar gördüğü en havadar silah deposuydu. Bekir, paytak adımlarla önde ilerliyordu. Koray'ın gözde adamlarından Toktar ve Gökhan hemen arkasında, onu takip ediyorlardı. Gökhan konuştu.

"Kendim için bir G3, beş el bombası, bir Glock, bir de kasatura istiyorum. Sanırım benim bedenime uygun giysi de bulabiliriz."
"Tabi buluruz."
Konuşan Bekir'di.
"Burayı daha fazla dolaşmamızın bir anlamı yok. Şimdi çay falan içebileceğimiz bir yere gidersek sevinirim."
"Tabi, buyurun gidelim," dedi Toktar.
Üçü beraber dev çadırdan çıkıp küçük çadırlardan birine girdiler. İçerisi on kişinin rahatlıkla sığacağı büyüklükteydi. Yüksek bir tavanı ve düz bir zemini vardı. İki adam ortadaki sehpanın çevresinde yerdeki minderlere yerleşti. Bekir onlarla beraber kapıya kadar gelmiş, "Ben birilerini göndereyim," dedikten sonra ayrılmıştı. Biraz sonra Koray da onlara katıldı. Kapıdan girdiğinde Gökhan dışında herkes ayağa fırladı. Toktar, Gökhan'ın yanından uzaklaşıp diğer bir sehpanın kenarına dikildi. Koray eliyle oturmalarını işaret ederek bir minder aldı.
"Planın nedir?" diye sordu.
"Planım basit. Sizden yedi adam istiyorum. Bize sanırım iki cip ve kamyonetlerden biri yeterli olacaktır." Adamlarının yanında Koray'la "sizli" konuşmak daha uygun geliyordu. O, onların Kızıl Şaman'ıydı!
"Pekâlâ. Adamlarınızı ne zaman seçersiniz?"
"Aslında adam seçme işini size bırakmayı düşünüyorum. Adamlarınızı bu kadar kısa sürede tanımam imkânsız. Sizin çok daha

iyi bir seçim yapacağınızı düşünüyorum."
"Hm... Haklısınız. O halde nasıl bir operasyon planladığınızı anlatırsanız en uygun yedi adamımı size veririm."
Çadırın kapısı aralandı ve içeriye uzun boylu, tepesindeki saçları dökülmüş, ama buna rağmen genç görünümlü bir görevli girdi.

"Bir şey arzu eder misiniz efendim?"
"Gel Süleyman," dedi Koray. "Ne arzu edersin?"
Herkes çayda karar kıldı. "Nasıl adamlar istediğimi diyordum," dedi Gökhan. Planını oluşturmaya çok önceleri başlamış, dün gece de son kararını vermişti.
"Evet."
"Bu bir baskın, biliyorsunuz. Bir kurtarma operasyonu. Baskın yapacağımız yer, bir çeşit karakol ya da hapishane. Şükürler olsun ki elimizde tam planı var. Sizden istediğim adamlar, ağır silah kullanacaklar."
"Bunu hepsi yapabilir."
"Ben de öyle umuyordum. Her neyse. Görevleri kısaca baskını başlatmak ve Rusları oyalamak... Bu yüzden ateşli, çılgın, kahraman savaşçılar yerine tecrübeli, soğukkanlı ve taktik uygulamaya yatkın adamlar istiyorum."
"Anlıyorum. Fakat merakımı mazur gör. Biliyoruz ki burası bize kök söktüren Rus mafyasının bir üssü. Bu adamların tüm dünyada ne tür işlerde parmakları olduğunu biliyoruz. Belki de şu an yer üstündeki en tehlikeli gruptan söz ediyoruz. Bunların bir merkezine yedi adamla gitmen zaten şaşırtıcı. Bir de bu yedi adamı sadece Rusları oyalamak için kullanman beni endişelendiriyor."
Koray'ın endişeleri biraz da Gökhan'ı aşağılar nitelikteydi. O bunu fark etmişti. Önemsemiyor göründü.
"Evet?"
"Başarısız olursan bizi de etkiler."
"Haklısın. Niyetim bu karakolu yerle bir etmek değil. Dediğim gibi, bu bir kurtarma operasyonu ve son derece titiz bir çalışma gerektiriyor. Ve evet, gerçekten delice bir şeye kalkışıyorum, çünkü

yaptığınız şey delice olmadığı sürece dünyada bir şeyleri değiştiremediğinizi öğrenmem için yeterli sayıda delice iş yaptım."
"Ben yine de size roketatar ve havan tavsiye ederim. Yirmi kişilik bir ekip de verebilirim."
"Bunlara gerek yok. Planım istediğim gibi işlerse yirmi kişi sadece boş bir kalabalık olacaktır. Ve Kurt'un bedeninin bir roketle ya da havan topuyla yaralanması isteyeceğim son şey olur şu durumda."
Koray gözlerini kısarak ona baktı. Bir dakikalık sessizliğin ardından, "Öyleyse ben de geleceğim," dedi.
Gökhan itirazın fayda etmeyeceğini biliyordu, ama bu durumda önü kadar arkasını da kollayacaktı.
Rahatlamak, hava almak ve diğerlerinden biraz olsun uzaklaşmak için yürüyordu çadırların arasında. Önemli bir operasyon öncesi endişe hissediyordu... Çok bilinmeyenli bir denklemdi bu... Koray, Kurt'tan oldum olası hoşlanmamıştı ve bunu bilmeyen yoktu.

Eğer Kurt'un gerçekten neden geldiğini biliyorsa ölü olması işine gelebilirdi. Ayrıca, Koray burada Gri Takım üyesi olmayan basit bir ajan ve kendisine ölümüne bağlı adamların lideriydi. Çok güçlüydü ve bunun onu nasıl etkilediğini bilmek zordu.
Ruslar bir başka sorundu. İsveç'ten çoktan Kurt'un ölüm emri gelmiş olabilirdi veya operasyonun bir aşamasında kurtulmak istemiş olabilirlerdi yaşlı ajandan. Tüm bunların üstüne bir de kendi sağlık durumu vardı. Bedenindeki şeylere tek hâkim kendisi değildi. Ya hızlandığında yine kendini kaybeder, ateşi hareket edemeyecek kadar yükselirse ne olurdu?

İstediği yedi adam seçilmiş ve Gökhan'a getirilmişti. Aralarında Talgat ve Toktar da vardı. Koray, Gökhan gruptan ayrıldığında grubun liderliğini üstlenecekti. Diğer beş adam da son derece sadık askerlerdi. Verilen emirleri kayıtsız yerine getirecek tiplerdi. Üçü orta yaşlı ve tecrübeliydi. Kalan ikisi ise genç, atletik yapılı gerçek birer komandoydular.
Gökhan, adamlarıyla bir saat kadar süren bir toplantı yapmış ve tüm planı en ince ayrıntısına kadar açıklamıştı. Geriye sadece harekete geçmek kalmıştı.
Ellerini ceplerine atarak adımlarını yavaşlattı. Yerdeki taşlara ayakuçlarıyla dokunuyor, birden başını kaldırıp gökyüzüne bakıyor, sonra yine bakışlarını yere çeviriyordu. Bir tepenin ardında alevleri görünce o tarafa yürümeye başladı. Bekir'in söylediğine göre bazı eski mezarlar vardı orada.
Tepeyi aştığında garip bir manzarayla karşılaştı. Bir sunağın üzerinde, başına kurt postu geçirmiş biri duruyordu. Etrafını Kızıl Kurtlar çevrelemişti. Birden davullar çalmaya başladı.
Gökhan şaşkın şaşkın bakarken yüzleri kırmızıya boyanmış iki Kazak yanına gelip bir kupa sundular. İçinde bir içki vardı. Tereddütle biraz tattı; kımızdı bu. İçine atılmış uyuşturucuyu hemen hissetti. Kimyasal bir şey değildi, büyük olasılıkla yerel bir ottu.
Biraz sonra tıpkı kızılderili ayinlerine benzeyen bir gösteri başlamıştı. Sunağın üzerindeki kurt postlu adam bir elinde asa, diğerinde tef tutarak bağırıyordu. Davulun tok ritmi yükselen çığlıklar arasından duyuluyordu. Herkes çılgınca dans ediyordu. Sonra ses aniden kesildi ve herkes yere yığıldı.
Kurt postlu ayakta kalmıştı. Postun gölgesi bile gözlerindeki gümüşümsü parıltıyı engelleyemiyordu. Gökhan, onun Koray olduğunu anladı, şimdi tam anlamıyla Kızıl Şaman'ı görüyordu karşısında.
Kızıl Kurt
Koray garip bir lisanla konuşmaya başladı. Gökhan bu dili kimsenin anladığını sanmıyordu. Adamlarına göre Kızıl Şaman'ın ağzından konuşan kutsal bir ruhtu.
Sözleri anlamasa da bazı kanlı halüsinasyonlar görmeye başladı. İnsanların biçildiği, kanın oluk oluk aktığı savaş sahneleri, kemikten bir tepenin üzerindeki tahtta oturan Koray... Elinde kanlar akan bir et parçası tutuyordu.
Gökhan bu görüntüleri kımızdaki uyuşturucu nedeniyle gördüğünü

düşündü, ama sanki herkes aynı kanlı hayalleri paylaşıyordu.
Birden çevresindeki her şey dönmeye başladı ve olduğu yerde yığılıp kendini karanlığa teslim etti...
Kendine geldiğinde yatağındaydı ve Bekir sesleniyordu.
"Beyim, sizi çağırıyorlar. Operasyon için yola çıkılıyor."
Gökhan gördüklerini hayal mi, gerçek mi olduğundan emin değildi.
13 Ağustos 2008
Şafak vakti...
Kostanay - Pet ropavl
İki cip ve bir kamyonet arka arkaya dizilmiş duruyordu. Toktar koşarak yaklaştı ve ilk cipin açık camından, "Beş yüz metre ilerimizdeler, zamanında durmuşuz," dedi.
Koray ve altı Kazak araçlarından indi, silahlarını kontrol eden Gökhan'a beklenti ile bakmaya başladı.
"Ben şimdi gidiyorum," dedi Gökhan. "Gözden kaybolduğum anda onları indirin ve hemen ilerleyin, dikkati çekmeniz şart."
"Tamamdır," dedi Koray. "Plandaki gibi."

Gökhan kendi cipine bindi ve üssün arkasına kıvrılan bir yayı takip ederek uzaklaşmaya başladı. Koray'ın önderliğindeki Kazaklar kalaşnikoflarını son kez kontrol edip atış menziline doğru ilerlemeye koyuldular.
Gökhan üssün diğer tarafına ulaştığında aracından hızla indi, G3'ünü eline aldı ve kalaşnikof takırtılarını bastıran atışlarını hatıralarından çıkartıp semaya yükseltti.
Üç mermi tek mermi, üç mermi tek mermi, üç mermi tek mermi...
Ve bir kez daha...
Silahını sırtına yerleştirip koşmaya hazırlanıyordu ki üsten gelen uzun menzilli bir tüfeğin korkunç gürültüsünün peşinden daha da korkunç olan puf sesini yakınlarında duydu. Çatıda keskin bir nişancı vardı demek.
Nişancının mermisinin bozkırda kaldırdığı tozlar yere inmeden koşmaya başladı. Belinden Glock'unu çıkardı, içerde oldukça ısınacağını bilmesi hızlanmasına, hızlanması karşısına çıkan üç Rusu kafalarından vurmasına engel değildi. Arkasına bakmadan koşmaya devam etti.
"Mevkinizi tutun ve dikkatli olun, tepemizde kuzgun var." Koray birkaç saniye önce Gökhan'ın silahından yükselen turan sesini duymuş, gülümsemişti. Arkasına saklandığı metal varile peş peşe üç mermi çarpınca varilin üzerinden rastgele birkaç el ateş etti, sonra grubunun arkasına ilerleyen bir Rusu gördü, silahını ona çevirirken Rusun göğsünde üç yara ile yere devrildiğini fark etti, dönüp birkaç mermi daha gönderdi varilini kurşunlayana. Binanın içinden silah seslerini duyana kadar bu köşeyi tutmaları gerekiyordu, arkalarına adam geçirmedikçe durumlarının kötüye gitmesi zor-

du. Havayı, aralıksız ateşlenen 7.62'lik NATO mermilerinin kesif kokusu sarmıştı, neyse ki konumlarını korumaktan başka amaçları

olmayan Kazakların konuşmaya ihtiyacı yoktu. Yaralama amacıyla ateş ediyorlardı ve bacağından ya da kolundan vurulmuş Rusların siperlendikleri yerlerden yükselen acı haykırışları şimdiye kadarki başarılarının göstergesiydi.
Toktar uzun menzilli tüfeğin gürültüsü ile irkildi. Kazakları hızla yokladı, hepsi çatışmanın seyrine kaptırmıştı kendini. Gökhan'ın vurulmuş olabileceği geldi aklına, üzerine bir umutsuzluk çöktü. Dikkati üzerlerinde tutmaya devam etseler de, üsse kendilerinin girmesi gerekse de çatışmanın ileri taşınması gerekiyordu. Şarjörünü değiştirdi, sol eline tabancasını aldı, kapının yanındaki varili hedefleyip ileri atıldı ki pusuya yatmış keskin nişancı tekrar ateş etti. Görebildiği son şey Koray'ın seri adımlarıydı, sonra her şey karardı. Son nefesini operasyonun başarıya ulaşması için edilmiş bir duaya feda etti.
Kurt haftalar süren işkenceler, yetersiz beslenme ve düzensiz küçük uykular yüzünden çökmenin eşiğine gelmişti. Buradan kurtulma olasılığı her an azalıyordu. Kendisinden bilgi alamayacaklarını hâlâ anlayamamış bu adamlara, verebileceği en fazla zararla kesin bir ölümün kucağına atılmayı düşünmeye başlamıştı. Bu kez iki kişi gelmişti başına ve değişiklik yapıp sarı renkli bir sıvıyı koluna enjekte etmişlerdi. Kurt şırıngayı yapmacık bir iğrenme ile cebine koyan adama dik dik baktı, adam bir adım gerileyip sordu.
"Cahil numarası yapman hiçbir işe yaramıyor, senin neler bildiğini biliyoruz."
"Eh, şu halde bu sorgulamanın pek eğlenceli olmadığını söylemeliyim. Başka bir amaç da gelmiyor aklıma."

"Ayrıntılar be adam..."
Silah sesleri Kurt'un keyif almaya başladığı bu konuşmayı bıçak gibi kesti. Ruslar omuriliklerinden gelen komutlarla arkalarına döndüler, tekrar Kurt'a dönüyorlardı ki farklı silahların birbiri ardına tekrarlanan sesleri hücum etti kulaklarına. Onlar için sadece karışıklık anlamına geliyordu, Kurt ise kodu ayırt etmişti. Gözleri umut ve gururla parladı, ani bir enerji patlaması ile doğrulup parmaklarını bu değişimi fark edip üzerine eğilmiş Rusun gözlerine sapladı. Kolundan tutup yatak niyetine yapılmış sedirin üstüne fırlattı. Sonra, dışardan kilit olduğunu unutarak kapıya yönelmiş olan Rusa doğru fırlayıp ensesine elinin alt kenarını indirdi. Haftalar, gücünden sandığından fazlasını çalmıştı, adam sarsılmasına rağmen çabucak toparlandı, geri dönüp Kurt'un kafasına doğru bir yumruk savurdu. Kurt rakibinin kolunu yakaladığı gibi bükerek yönünü tekrar kapıya çevirdi, diğer eliyle adamın cebinden şırıngayı alıp boğazına sapladı. Bacakları boşalan adamı can çekişmesi için yere bıraktı. Çılgınca etrafında dönerek çığlık atan kör Rusun kafasını iki eliyle tuttu, hızla çevirdi ve cesedi kapının arkasına sürükledi. Diğer cesedi de sürükledikten sonra şırıngayı adamın boğazından çıkardı, yatağına oturup kapının açılmasını beklemeye başladı. Silah sesleri arasından ısrarla çalan bir telefonun tiz sesi geliyordu kulağına. Kurt bilmiyordu ama arayanlar İsveç'tendi. İletmek istedikleriyse onun

ölüm emri... Geç kalmışlardı.
Gökhan sonunda duvarın önüne geldiğinde durdu. Üç metre yüksekliğinde, üstüne dikenli tel döşenmiş duvar, içeridekilere güven verebilirdi, ancak Koray'ın ekibi sayesinde dikkatten kaçmış Gökhan için sadece birkaç dakikada aşılacak önemsiz bir ayrıntıydı. İp bağlı kancasını bir tur çevirip fırlattı, yerine oturup oturmadı-

ğını birkaç kez yokladıktan sonra tırmanmaya başladı. Keskin nişancı, silahını o yöne çevirmiş olsaydı bile ters parende ile dikenli telleri atlayıp duvarın diğer tarafına inen Gökhan'ı vurması mümkün olamazdı.
Gökhan'ın hemen kenarına indiği asfalt yol, yüz metre ilerleyip garajlara ve bodruma ayrılan bir yol ağzında bitiyordu. Oradan ancak ufak bir kısmı görülebilen süslü ön bahçede hafifçe ışıklandırılmış fıskiyenin zarifliğine tezat beş Rus ön kapıya doğru koşmaktaydı. Gökhan, Koray'ın ekibinin hâlâ telaşın alevini canlı tutabilecek sayıda olduğunu anlayıp şükretti. Binaya doğru ilerleyerek depoya ulaştı.
Beş büyük bölümden ibaret depo, düzenli bir şekilde yığılmış tahta kutular ve metal varillerle doluydu. Yarattıkları keşmekeşte Kurt'un başına bir şey gelmesinden endişe eden Gökhan, deponun altındaki odalara giden koridorun kapısına doğru koşmaya başladı. Açık bırakılmış kapıdan içeri girer girmez, sağ tarafından kusulan mermiler hemen gerisindeki duvarı parçalamaya başladı. Durup arkasına dönen Gökhan, otuz merminin oluşturduğu çizgiye şaşkınlıkla bakan Rusu göğsünden vurdu. Adamın belindeki anahtarı ve elindeki silahı alıp koridorda ilerlemeye devam etti.
Koridorun sonundaki kapıyı açtığında karşısına iki yanda dizilmiş kırk adet kapı çıktı. Elindeki anahtarı sol taraftaki ilk kapıya sokup açtı, karşısına perişan haldeki bir Kazak çıktı. Bu kez gelenin diğerlerinden açıkça farklı olduğunu gören Kazak, Rusça yalvarmaya başladı.
"Lütfen, beni kurtarın. Bildiğim her şeyi size anlatabilirim, yeter ki beni kurtarın. İsterseniz sizin anlattıklarınızı da hiç sıkılmadan dinlerim, sadece..."

Gökhan hızla diğer kapıya geçti, yalvarış dinlemekten daha önemli işleri vardı. Bu kez kapıyı açmadan önce kontrol etmeye karar verdi ve birkaç kez sertçe vurdu. İçeriden Kurt'un, "Gir!" diyen sesi yükseldi. Rahatlayan Gökhan, sevinçle anahtarı kapıya soktu, aynı anahtarı bir önceki kapıda da kullandığını ancak ondan sonra fark etti. Neyse ki kapı açıldı. "Pratiklermiş," diye mırıldandı. Kurt kolundan sürüklemekte olduğu yüzü kan içindeki cesedin saatini kendine çevirdi. "Geç kaldın aslanım," dedi.
"Çaptan düşmüşsünüz."
"Neyse ki sana vereceğim son dersi alabileceksin. Birini bir yere kilitlediğinde sakın kapısını çalma!"
Yerinden kalkan Kurt sertçe sarıldı Gökhan'a, Gökhan'ın verdiği içten karşılık ise Kurt'a yaşlılığı düşündürecek derece sıkıydı.

"Seda nasıl? Aslı torunum nasıl?" diye sordu hemen.
Gökhan acı gerçeği söylemenin sırası olmadığını düşündü.
"İyiler efendim."
Kurt sırtına birkaç kez vurdu, Gökhan, geri çekilip MP5'i Kurt'a uzattı.
"Çatıda bir keskin nişancı var efendim, kapıdan girmeye çalışan dostlarımıza dert çıkartıyor."
"Sen onu hallet, ben şu dostlara gideyim. Kapıda buluşuruz."
"Dikkatli olun efendim, başlarında Koray var."
Bodrumun kapısına kadar olabildiğince hızla ilerleyip ayrıldılar. Gökhan kapıya ilerleyen Kurt'a baş hareketi ile selam verip binanın kapısından içeri bir el bombası attı, patlamanın ardından hızla içeri daldı. Zevkle döşendiği belli olan holde kalın İran halılarının ve dolabın parçaları kendilerine bir yer arayarak ilerliyordu,
Kızıl Kurt
hava cehennem gibi ısınmıştı. Sağ tarafındaki kapı ufakça bir yemekhaneye, sol taraftaki ise büyükçe bir ofise açılıyordu. Boş olduğundan emin olduğu bu katı geçip merdivenlere yöneldi. Yan yana dizilmiş otuz kadar kapıyı gören Gökhan, bu katın ofis ve yatak odalarına ayrıldığını düşündü. Zaman kaybetmeyi göze alamayıp pusudaki nişancının sesini kesmeye yöneldi.
Merdivenlerin sonundaki kapıyı açtığında hemen önünde şarjör değiştiren Rus ile karşılaştı. Bu fırsatı memnuniyetle kullanabilirdi, fakat adam erken davranıp silahının dipçiğini Gökhan'ın koluna indirerek onu silahından mahrum etti. Gökhan acıyı kabullenip diğer eliyle silahı Rusun elinden kıvırarak çekti, çatırtının peşinden yükselen haykırış en azından birkaç kemiğin kırıldığını gösteriyordu. Gökhan silahı hırsla uzatıp rakibinin göğsüne indirmeye çalıştı. Rus belinden çıkardığı bıçakla rakibine doğru hamle yapmamış olsaydı yiyeceği o darbe ölmesine yeterdi. Bıçağı Gökhan'ın böbreğine sokmak için saldırırken üzerine gelen tüfekten sakınmaya çalışıp ıskaladı ve kolunu Gökhan'a kaptırdı. Kurtulmak için en küçük bir hamle yapamadan kafatasını parçalayan kendi tüfeği ile yere yığıldı. Gökhan tüfeği cesedin kafasından söktü, kanı Rusun elbiselerine silip aşağıyı kontrol etmek için nişancının kullandığı yığıntıya çıktı. Gözünü dürbüne dayamak üzereyken kapının önüne yığılmış Kurt'u fark etti. Silahı attığı gibi merdivenlerden aşağı olabildiğince hızlı koşmaya başladı. El bombasının harabeye çevirdiği holden geçerken ısınmaya başladığını hissediyordu, kapıdan dışarı tek bir adım attıktan sonra öne yığıldı.
Koray köşeye sıkıştıklarını düşündü. El bombalarını kullanmak için yeterli mesafe yoktu, çatıdaki Rus geri çekilmelerine izin

vermiyordu. Hemen yanındaki genç Kazak, koluna ve kafasına yediği kurşunlarla kanlar içinde yere uzandı. Silahını önüne koydu, belinden iki adet el bombası çıkarıp Kazaklara gösterdi, aklındakinin ne olduğunu anlayan Kazaklar başlan ile onayladılar. Koray bombalarının mandallarını serbest bıraktı, beşe kadar sayıp Rusların arasına attı, hemen peşinden silahını kapıp ayağa kalktı ve ateş

açmaya başladı.
Ruslar tam anlamıyla neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Birkaçı yere kapaklandı, bombalara çok yakın olduklarını fark eden diğerleri ayağa kalkıp kaçışmaya başladı. Koray'ın ateşi ancak birini vurmuş olsa da diğer Kazakların duvarı takip ederek geri çekilmesine yeterli karışıklığı sağladı. El bombalan neredeyse aynı anda patladı, sekiz Rus anında can verdi. Kazaklar, dönüp kafası kesilmiş tavuklar gibi koşuşturan Rusları öldürdüler.
Kapıyı açtıklarında yerde yatan Kurt ile karşılaştılar. Yarası yoktu, ama adamda hiçbir hareket de görülmüyordu. Tecrübeli Talgat, Kurt'un güçsüz nabzını tespit etti, kafasını kaldırıp sordu.
"Şimdi ne yapacağız."
Koray, Kurt'a bakarken değişik hisler içindeydi.
"Alın adamı çıkalım. Onu kurtarmaya gelmedik mi?"
Binanın kapısından çıkan bir Rusun silahından çıkan sesler konuşmalarını kesti. Talgat bacağından vurulmuştu, Koray'ın kurşunları Rusun göğsünü parçaladı.
"İçerde hâlâ Ruslar var."
"Ama silah sesi yok. Sizce o öldü mü?"
"O kendi başının çaresine bakar, biz çıkalım."
Koray'ın sesi kendinden emin ve acımasızdı.
Kızıl Kurt
KORKUNÇ İVAN VE ZAFER RUSYA
Takvimler 25 Ağustos 1530'u gösterirken, büyük Moskova Prensi III. Vasili'nin uzun süren beklentileri son bulmuştu. Doğan sevimli ve sağlıklı çocuğa İvan adı verildi.
Vasili'nin ölümüyle İvan tahta çıktı. Henüz üç yaşındaydı. Annesi Elena, minik prensin yerine ülke yönetimini ele aldı. Ancak bu sadece beş yıl sürdü. İvan sekiz yaşındayken annesi de ölmüştü. Elena öldüğünde yönetim genç İvan a bırakılmadı. Bunun yerine güçlü Boyarlar uzun süredir arzuladıkları şeye, mutlak egemenliğe kavuştular. Boyarlar gerçek hâkim olan genç Ivan'ı sevmiyorlardı. Onu huzursuz etmek için ellerinden geleni yaptılar. Aşağıladılar, küçük düşürdüler. Bu İvan da Boyarlara karşı büyük bir nefret yaratmıştı. Fakat küçük, sevimli İvan a yapılan bu zulmün tek etkisi bu nefret değildi. İvan sağlıklı bir çocuk olmak için tüm şansını yitirmişti bu muamele sonucunda. Küçük İvan ülkenin resmi hükümdarı olsa da bir çocuktu ve oynayıp eğlenmesi için sarayında birçok hayvanı vardı. O da yetiştirilmesine uygun biçimde, bu hayvanları sarayın yüksek pencerelerinden atar, can çekişmelerini izler ve çocukça eğlenirdi.
İvan, on yedi yaşında tacını giydi ve "çar" unvanını aldı. Genç hükümdar göreve gelir gelmez ülkede düzenleme çalışmalarını başlattı. Ülkeye matbaayı getirdi. Yasaları düzenledi; düzenli orduyu, büyük meclisi ve asiller konseyini kurdu.
1553'te İvan'm eşi Anastasia hastalanarak öldü. İvan karısını Boyarların zehirlediğini düşünüyor, hain Boyarların arkasından işler çevirmekte olduğundan endişeleniyordu. Boyarların güvenirliliğini

sınadığında şüphelen daha da arttı. İşte bu dönemde saray pencerelerinden kedi ve köpekleri fırlatan çocuk yavaşça yeniden doğmaya başlamıştı. Sırayla prensler, Boyarlar, yöneticiler, askerler ölmeye başladı. Her ölümün ardında çarın imzası vardı. Artık handan herkes korkuyordu ve korkanların hepsinin mantıklı nedenleri vardı.
İvan, 1561'de, Moskova'da, St. Basil Kilisesi'ni yaptırdı. Bu görkemli yapı İvan'in gözlerini kamaştırmıştı. Muhteşem esere imza atan mimarları çağırttı. Övgüler için gelen mimarlar önce beklediklerini aldılar. İvan in övgüleri göğüslerini kabartmış, bundan büyük şeref duymuşlardı. İvan sanatçılara son kez teşekkür ettikten sonra onları gönderdi. Biraz sonra özenle gözleri dağlanan mimarlara yapılan açıklama son derece ikna ediciydi.
"Ivan, bu kadar güzel başka bir eser yapılmasını istemiyor."
İvan, 156S'te Opriçnina'yı kurdu. "Opriçnina" Rusçada "istisna" anlamına geliyordu. İvan'in Opriçnina'sı, istediği her şeyi yapabileceği, Tanrı gibi müdahale edebileceği istisnai bir bölgeydi, bu bölgeye Moskova ve diğer birçok büyük şehrin büyük parçalan da dahildi. Rusya'nın üçte biri kadar bir alana yayılmıştı Opriçnina. Ülkenin geri kalanına Zemçina adı verilmişti ve çar, Zemçina'yı güçlü Boyarların yönetimine bırakmıştı.
Opriçnina'da İvan'a karşı gelen kim olursa olsun zulümle karşılaştı. Fakir köylüler, sıradan memurlar, asiller, en zenginler... Hiç kimseye ayrıcalık tanınmıyordu.
Burayı İvan'in emirleriyle yöneten kanlı katiller vardı. Bölgeyle aynı ismi taşıyan Opriçnina teşkilatını oluşturan zalim, acımasız, hastalıklı yöneticiler...
Ivan'in korkunç "istisna" sistemini oluşturmasının nedenleri çoktu. Çarlığı tehdit eden Boyarlardan çarın zihnini kemiren tuhaf hastalıklara kadar...
Kızıl Kurt
İvan yaşlandıkça zaten ince iplerle gerçekliğe tutunmakta olan zihinsel dengesini iyice yitiriyordu. Rusya'nın en zengin, en güzel, en seçkin bölgelerinde kurulu Opriçnina, en hastalıklı adamlarca yönetilmiş ve yeryüzündeki en büyük başarısızlık anıtı haline gelmişti. O güzel diyarlar herkesin ya ölüm tehlikesiyle yaşadığı ya kaçtığı ya da öldüğü karanlık bir ülkeye dönüşmüştü. Opriçnina teşkilatının askerleri kontrolden çıkmış, sapık eğlencelerini halk üzerinde uygulamaya başlamıştı. "İstisna", "vahşet"le eşanlamlı oluvermişti.
İvan, yöneticileriyle yaşadığı bir anlaşmazlık sonucu bir halkın tamamının öldürülmesini emredecek kadar çıldırmıştı. Üstelik Opriçnina askerlerinden hiçbiri bu emirlere itiraz edecek kadar sağduyulu değildi. Sapkın teşkilatın bir günde 4000 kişiyi öldürdüğü olmuştu.
Büyük Opriçnina fiyaskosu 1573'te bizzat İvan tarafından sona erdirildi. Yöneticilerinden bir kısmı öldürüldü ve Opriçnina'nm bir zamanlar var olduğundan söz etmek bile yasaklandı.
1581'de, İvan hamile gelinini dövdü ve bu olay bebeğin ölümüyle sonuçlandı. Bunu duyan oğul İvan, babasına koştu ve ona bağırmaya, tartışmaya başladı. Tartışma ancak İvan'ın asasını oğlunun başına indirmesiyle son bulabilmişti. Korkunç İvan bir de evlat

katili olmuştu.
1584'te, İvan sarayda genç bir kız olan İrina'ya tecavüz etmeye çalışırken görüldü ve bundan üç gün sonra satranç tahtası başındayken öldü. Cesedinde bol miktarda cıva kalıntısı bulunması onu İrina'ya tecavüz ederken görenlerin öldürdüğünün düşünülmesine neden oldu. Kimisi ise cıvanın tedavi amaçlı kullanıldığını ve onu delirten şeyin zaten cıva olduğunu söyledi.

Tarih profesörünün tok sesli konuşması kesildiğinde amfide iki yüz öğrencinin düşünceli yüzleri ve fısıldaşmaları kalmıştı. İki hafta Korkunç İvan'a ayrılmış, giriş dersi erken son bulmuştu. Amfi, birkaç dakika sonra boşalmıştı.
15 Ağustos 2008
Kostanay Kampı
"Opriçnina," dedi Kurt. "Adlan Opriçnina."
"Biliyoruz efendim," dedi Koray'ı haklı çıkarıp 8. Karakol'dan ardında fazladan altı ceset bırakarak çıkan Gökhan. Hâlâ canlı kanlı Kurt'la konuştuğuna inanamıyordu. Operasyonu yaparken ne kadar korktuğunu ancak şimdi kendine itiraf edebiliyordu. Kurt'u kaybetmekten gerçekten de çok korkmuştu. Bugüne kadar çok büyük kayıplar vermişti...
Kurt, kızının ve torunlarının başına geleni öğrendiğinde kısa bir an gözlerini kapamış ve yavaşça yutkunmuştu. Gözlerini açtığında, ancak karşısındaki o yutkunmanın ne olduğunu anlamıştı. Yaşlı adam adeta üzüntüsünü yutmuştu. Gözlerine yerleşen ürkütücü, vahşi parlaklık da ilerisi için bir ipucu veriyordu. Adam yuttuğu üzüntüyü öfke olarak kusacaktı.
"Korkunç İvan'ın örgütü bu değil mi?"
"Evet. Opriçnina'yı kuran Korkunç İvan."
"Kim bu Korkunç İvan?"
"Gerçek kimliğini bilmiyoruz. Ama Rusya devlet başkanına çok yakın bir isim olduğunu öğrenebildim. Şimdi bu işe kaldığım noktadan devam etmemiz gerekiyor ve kaldığım nokta oldukça kritik. Opriçnina'nın bir nükleer savaşa hazırlandığını öğrendim."
Kızıl Kurt
Gökhan duyduklarına inanamamıştı.
"Nükleer savaş mı? Mafya sanıyordum ben bu adamları, bu nasıl mafya?"
"Opriçnina bir mafya örgütü. Korkunç İvan da bir mafya çarı. Ama evet, ne Opriçnina sıradan bir mafya örgütü, ne de Korkunç İvan sıradan bir mafya çarı. Rusya'daki en büyük mafya grubu Opriçnina... Hatta Rus kökenli tüm mafyaların bağlı olduğu bir örgüt denebilir. Bir şemsiye."
"Nasıl bir nükleer savaş peki? Niyetleri nedir?"
"Korkunç İvan denen adam delinin teki Gökhan. Tam anlamıyla bir psikopat... Ellerinde çok büyük bir nükleer güç var. Öncelikle Asya'da sistemli nükleer saldırılar planlıyorlar. Adamın asıl niyeti saldırıları tüm dünyaya yaymak. Bunun için Rusya'da bir üs hazırlıyor. Bir yeraltı şehri... Tam teçhizatlı bir barınak... Onlarca insanın

uzun yıllar yaşayabileceği, nükleer etkiden uzak, istisnai bir in..."
Gökhan dehşet içinde dinliyordu. Kurt örgütün korkunç planlarını tutsakken öğrenmişti.
"Opriçnina'yı yok etmemiz gerekiyor. Korkunç İvan'ı da gömmemiz... Şimdiye kadar yakalayabildiğimiz en somut nokta bu yeraltı şehri. Bu şehre saldırabilseydik en kötü ihtimalle Korkunç İvan'ın planlarını geciktirebilirdik. Ki evet, bu en kötü ihtimal. Ama şehirle ilgili çok az şey biliyoruz. İçinden çekilmiş bir iki fotoğraf görebildim sadece."
Gökhan, İsveç'te ele geçirdiği bilgisayarlarda gördüğü resimleri hatırlıyordu yavaş yavaş. Hafifçe gülümsedi.
"Şu gördüğünüz fotoğraflarda ne vardı?"
"Şehrin çeşitli bölgeleri çekilmişti işte. Nesini soruyorsun ki?"
"Şehrin üst kısmını gösteren herhangi bir fotoğraf var mıydı?"

"Üst kısmını... Vardı sanırım, evet. Kanallı bir tavanı var şehrin. Nasıl anlats..."
"Dört beş dizi kanal ve her kirişin üzerinde parmaklıklarla kapatılmış kalın, uzayıp giden boru şeklinde lambalar..."
Kurt'un gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Derin bir nefes aldı.
"Evet, öyle anlatabilirim. Hatta aynen öyle, evet... Ama şimdi sen anlatacaksın."
Gökhan anlatmaya başladı. İsveç'te ele geçirdiği belgeleri, bilgisayardaki fotoğrafları ve yazılı kayıtları, MiT'in büyük ölçüde çözdüğü para trafiğini, Opriçnina'nın Orta Asya ve Rusya'daki tüm merkezlerinin planlarının bulunduğu sayfalarca kaydı ve nereye ait oldukları şu ana kadar çözülemeyen dört fotoğrafı...
İki parça birleştiğinde ortaya tam da Kurt'un istediği görüntü çıkıyordu. Şimdi kasabanın yerini bulmak için sadece Gökhan'ın ele geçirdiği belgeleri karıştırmaları gerekiyordu ve Gökhan buna bile gerek olmadığı kanaatindeydi. Sürekli tekrarlanan o rakamlar şüphesiz anlamsız değildi. İlk bakmaları gereken yerin bu olduğu kesindi.
* * *
Gökhan tahminlerinde yanılmamıştı. Belgelerde tekrarlanıp duran "600141.95 585743.96" ibaresi evrensel sistemde bir koordinattı. Urallar'da, artık yerleşim olmayan terk edilmiş bir Rus kasabasının koordinatı... Biraz araştırmayla burada eskiden bir fabrika olduğunu ve Sovyetler dağıldığında fabrikanın kapatılıp kasabanın boşaltıldığını öğrenmişlerdi. Korkunç İvan burayı seçmişti fantastik şehri için.
Kızıl Kurt
Kurt'un şehre saldırma planı için artık hiçbir engel kalmamıştı. Gökhan'ın bir süredir zorlanan vücudunun o gece iflas etmesi dışında... Kurt planlarının kilit adamının baygın bedenini sabaha karşı yolcu ederken olabildiğince iyimser olmaya çalışıyordu. İkinci bir plan daha olabilirdi.
17 Ağustos 2008
Moskova

Kurt, Opriçnina'ya saldırabilmek için öncelikle içeriye adam sokmak gerektiğini biliyordu ve bu iş için elbette Gökhan gönüllü olmuştu. Onun vakitsiz rahatsızlığından dolayı geriye en uygun bir tek aday kalmıştı: Koray!
Kurt, onun bu görevi kabul etmeyeceğini düşünüyordu, ama Koray dünden hazırdı.
Kurt şaşkınlığını saklamadı. "Sen, beni her zaman yanıltıyorsun. Bu işle ilgilenmeyeceğini sanıyordum."
Koray gülümseyerek, "Nükleer bir savaş, benim planlarımı da engeller komutanım," dedi. Onun planlarıyla Kurt'unkiler uyuşmuyordu.
Her ayın birinde Opriçnina'ya işçi sevkıyatı yapılıyordu. İşçiler değiştiriliyor, yeni işçiler seçiliyordu. Kurt'un getirdiği bilgilerden ilk olarak bunu kullanmaya karar verdi Koray.
21-22 Ağustos 2008
İstanbul
Gökhan kendine geldiğinde başucunda Enver Akad'ı buldu. Gözlerini Kazakistan'da kapamış, İstanbul'da açmıştı.

Damadı komaya girince Kurt aceleyle Enver Akad'ı aramıştı. Doktor, konuşmasında sürekli Eşref Kapılı'nın acele etmiş olmasından söz etmişti. Gökhan için duyduğu endişenin boyutu da Kurt'u şaşırtmıştı doğrusu.
Gökhan, laboratuvara sokulur sokulmaz Enver Akad tüm gücüyle çalışmaya başlamış ve nihayet onu kurtarmıştı.
"Hoş geldin dünyaya Gökalp!"
O sadece gülümseyebildi.
"E, iyisin maşallah, iyi gördüm."
"Böyle oldukça iyiyim ama siz bir de ısınınca görün."
Enver Akad yine dönüp Gökhan'a gülümsedi, ama bu defaki ekşi bir gülümsemeydi. Yanakları ve dudakları gülüyordu ama gözlerinde daha çok utanç vardı. Gökhan bunu fark edebiliyordu.
Kapıya gelmişlerdi.
"İnşallah onu da halledeceğiz," dedi doktor ve kapıyı açtı. "O zaman hep iyi olacaksın. Kendini çok zorlamışsın. En önemlisi sana gerekenin yarısı kadar bile uyumamışsın. Vücut kendini tamir edecek vakit bulamamış."
"Anlıyorum. Beni iyileştirebilecek misiniz doktor?"
"Gökalp, durum biraz karışık... Isınmanı kökten yok etmemiz şu anki şartlarımızla mümkün değil. Açıkçası, mutlak bir iyileşme senin için söz konusu değil. Ama hemen umutsuzluğa kapılma. Yapabileceğimiz bazı şeyler var. Isınma etkisini biraz olsun hafifletebiliriz."
"Ne yapabiliyorsak yapalım," diye yanıtladı Gökhan.
"Dinle Gökalp, yapabileceğimiz her şeyi yapacağız zaten, yapabileceğimiz çok şey yok ya- neyse, sana söylemem gereken bir şey var. Fakat bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."
Kızıl Kurt
Gökhan heyecanlanmıştı. Doktor Enver Akad'dan bir itiraf duymayı hiç beklemiyordu. Merak içinde kalmıştı.
"Dinliyorum, nasıl geliyorsa öyle söyleyin, uğraşmayın bence."

"Gökalp, senin bedeninde nanomakine yok."
"Ne? Nasıl yok?"
Gökhan hayretler içinde kalmıştı. Aklına bin türlü şey geliyordu. Nanomakine yok da ne demekti? Ne yani, psikolojik yöntemlerle mi yapmışlardı bunları?
"Senin içinde..."
Enver Akad durdu, sonra yine konuştu.
"...küre yongalar var."
Gökhan bunların ne olduğunu bilmiyordu, ama içinde gerçekten bir şeyler olması içini rahatlatmıştı şimdi.
"Küre yongalar ne?"
"Eşref Kapılı, seni buraya getirdiği sırada üzerinde çalıştığım bir teknolojiydi bu. Gökalp, biz sadece bir gen şirketi değiliz. Çalışmalarımız sadece genetik mühendisliğiyle ve nanoteknolojiyle bağlantılı değil. Benim yürüttüğüm çalışmaların tümünün nihai amacı yaşamı sınırsız ve yenilenebilir kılmaktır. Bunun için sentetik deri üretiyoruz burda. İnsan bedenini rejenere eden, yenileyen nanomakineler üretiyoruz. Bunun gibi daha pek çok şey. Sana bunları anlatmamın fazla bir anlamı olduğu söylenemez. Ama bir doktor olarak, sana uygulananları anlatmam lazım en azından."
Gökhan duygusuz bir tonda, "Dinliyorum," dedi ve kollarını gövdesinde birleştirdi. Gözlerini doğrudan doktorunkilere dikmişti.
"Sana sadece yapay deri uygulaması yaptık ve küre yongaları implante ettik, e... şey, yerleştirdik, aşıladık, ne dersen. Yapay deriyi biliyorsun. Zaten o sonuçlanmış bir çalışmadır ve sorunsuz bir

çok uygulaması yapılmıştır. Sen de bunun en iyi örneklerinden birisin hatta. Fakat diğerinde durum biraz karışık..."
Doktor nefes alıp devam etti.
"Küre yongalar henüz deney aşamasındaydı. Birçok denek hayvanında denemiştik ama hep başarısızlıkla karşılaşmıştık. Hayvanların çoğu daha ilk haftada iç organları yanarak, beyinleri eriyerek ölüyordu. Fakat planlarıma göre bu normaldi. Küre yongaları ben, kendim insanlar için tasarladım. Anlıyor musun? Tüm hesaplarım bir insan üzerinde uygulanmasının olumlu sonuç vereceğini gösteriyordu."
"Bir dakika," diye söze girdi Gökhan. "Nedir bu küre yongalar? Ne iş yaparlar?"
"Nanomakinelerin sana yaptığını söylediklerimin aynısını yaparlar. Vücuda zerk edildikten sonra vücutla kusursuz uyum sağlarlar. Bedeni rejenere ederler. İnsan bedeninden kusursuza yakın verim alınmasını sağlarlar. Nanomakineler gibi vücuttan atılmazlar. Onlar gibi işlerini yarım yamalak yapmazlar. Beyne sinirlerden giden bilgi hızını iki, üç kat arttırırlar. Bedene enerji sağlarlar. Böylece, bedenen bir übermensch ortaya çıkar. Sensin bu Gökhan! İşte, küre yongalar seni yapar."
"Beni denek olarak mı kullandığınızı söylüyorsunuz?"
"Eşref Kapılı, seni buraya getirdiğinde adeta ölüydün. Benim için rüyalarımda bile göremeyeceğim bir fırsattın, ilahi bir işarettin.

Eşref Kapılı'ya söyleyip yapacaktım aslında, gizlemeyecektim.
Ama o burayı araştırıyormuş ve yanan hayvanlardan haberi varmış.
Ben de aptallık edip gizlemeye karar verdim. Anlamaması için küre
yongaları da ona anlattım. Sonra bir çıkmazın içinde buldum kendimi.
Nanomakineler ısınma etkisi yapmaz. Ama neyse ki siz bunu
fark etmediniz. Ama gördüğün gibi Gökalp hesaplarım gerçekten
Kızıl Kurt
doğru çıktı. Uzun süredir bu yongalarla yaşıyorsun. Eskisinden çok
daha güçlü ve hızlısın. Ve buna karşılık sadece arada sırada ısınıyorsun.
Sen bir şahesersin."
"Beni denek olarak kullandınız," diye yineledi Gökhan.
"Lütfen böyle konuşma Gökalp! Bana borçlusun sen. Yer üzerinde
seni hayata döndürebilecek herhangi bir şey yoktu."
Doktorun yüzüne çocuksu bir ifade yerleşmişti. İşine, araştırmalarına
âşık bir adamdı. Gökhan'ın içinden onu daha fazla yargılamak
gelmedi.
Yaklaşık bir saat sonra, Gökhan yastık kısmı dar bir açıyla dikleştirilmiş
yatağa uzandı ve Enver Akad vücuduna reseptörleri yerleştirmeye
başladı. Kısa sürede yirmi kadar elektrot Gökhan'ın vücuduna
bağlanmıştı. Doktor monitörü izlemeye başladı. Gökhan yattığı
yerden gözlerini kaldırmış doktorun tepkilerini takip ediyordu.
"Yongaların hepsi kusursuz çalışıyor. Bunlarda hiçbir sorun
yok. Vücut fonksiyonların da normal görünüyor."
Doktor, elektrotları bir bir sökmeye başladı. Hepsi bittiğinde,
"Kalkabilirsin," dedi.
Gökhan doğrulup yatakta oturdu.
"Dediğim gibi yongalarda hiçbir sorun yok. Zaten beklemiyordum
olmasını. Şimdi birkaç sıradan tahlil yapalım."
Doktor sırayla idrar, gaita, sperm ve kan tahlillerini yaptı. Sonuçlarda
hiçbir sorun yoktu. Gökhan tamamıyla normaldi.
Enver Akad ve Gökhan, doktorun ofisindeydi yeniden. Doktor
rahat konuşuyordu.
"Yapabileceğimiz çok şey yok Gökhan. İlaçlarını değiştirmemize
falan gerek yok. Aynılarını, aynı talimatlara uygun biçimde

kullanacaksın. İlaçlara bir yardımcı ekleyeceğiz sadece. Hatırlarsın,
burda soğutucuya giriyordun. Bunun bir benzerini yapacağız."
"Doktor, yanımda dolap taşımayacağım değil mi?"
"Taşıyacaksın. Bekle ve gör."
* * *
"Dolabın burada. Bakalım beğenecek misin?"
Enver Akad yerde duran küp şeklinde büyükçe bir kutuyu gösteriyordu.
Gökhan öylece durdu ve soran gözlerle doktora baktı.
"Açmayacak mısın?"
Gökhan kutunun üst kapağını çıkardı. İçeride beyaz, kumaş
gibi kısımları görünen bir şey katlanmış duruyordu. Çömeldiği yerden
başını çevirip yanında dikilen Enver Akad'a baktı. Doktor malını
sunan bir satıcı gibi gülümsüyor ve başını sallıyordu.
"Çıkar bakalım."

Gökhan iki elini ne olduğunu anlamadığı nesnenin altına doğru soktu -evet, altında sert bir şeyler olan bir kumaştı bu- ve nesneyi kutudan tamamıyla çıkardı. Nesne oldukça hafifti. Gökhan bu defa kumaştan yapılan basit elbise dolapları gibi bir şey olabileceğini düşündü. Elindeki şeyle Akad'a döndü.
Doktor uzanıp Gökhan'ın elinden aldı nesneyi ve iki ucundan tutup geri kalanının aşağı sarkmasına izin verdi. Gökhan şimdi bunun bir fanila olduğunu görebiliyordu.
"İşte, yanında taşıyacağın dolap bu..."
Gökhan gördüğü şey karşısında memnun olduğunu ifade eder şekilde gülümsemişti. Doktorun tam anlamıyla çıldırmadığını anlamak içini rahatlatmıştı doğrusu.
Kızıl Kurt
"Bu fanila seni soğuk tutacak. İçinde yüksek basınç altında tutulan sıvılar var. Fanila tüm gövdeni saracak ve kasık bölgenden bağlanacak. Bunu sürekli giyemeyeceksin. Sadece hareketli işler yapacağın zaman kullanmalısın. O sırada oldukça yarayışlı olduğunu göreceksin. Üzgünüm, elimden gelenin hepsi bu şimdilik."
"Emin misiniz bunun işe yarayacağına?"
"Elbette eminim. Çalıştırdığın zaman -işte koltukaltına gelen kısmın hemen altındaki iki anahtarla çalıştırıyorsun- içerideki sıvılar üzerindeki basınç artacak ve faniladaki supaplardan soğuk gaz vücuduna püskürtülecek. İlaçlarla beraber bu oldukça etkili olacaktır. İlaçlar deri altı yağ tabakana etki ederek vücut yüzeyinde biriken terin buharlaşmasını hızlandırıyor. Ter de buharlaşırken kullandığı ısıyı vücudundan çekiyor. Yani, sanırım artık önceki gibi sorunlar yaşamazsın."
"Anladım," dedi Gökhan. "Teşekkür ederim." Fakat düşünceli görünüyordu.
"Ne oldu, beğenmedin mi? Fanila tam bedenine göre. Çizimini kendim yaptım. İstersen deneyebilirsin şimdi."
"Yok, buna gerek olduğunu sanmıyorum."
"Ne o, memnun olmamış gibisin."
"Rusya'daki işlerim yüzünden endişeliyim sadece," diye yanıtladı Gökhan. "Çalışmanızdan son derece memnunum."
Enver Akad, Gökhan'la vedalaşırken oğlunu yurtdışına okumak üzere gönderen bir babanın gururlu ve şimdiden özlemli gülümseyişini taşıyordu yüzünde. Gökhan gen şirketinden ayrılıp İstanbul'a sürdü arabasını. O akşam Moskova'ya dönüyordu ve artık intikam için sabırsızlanmaya başlamıştı.

Kızıl Kurt
18 Ağustos 2008
Moskova
Mirra Akhmadulina dirseklerini, üzerinde kirli görünümlü bir masa örtüsünün serili olan masasına dayamış, başını sağındaki pencereye çevirmişti. Pencerede tam ortasında üç küçük deliğin bulunduğu griye dönmüş bir perde vardı ve tamamen kapalıydı. Mirra'nın gözleri perdedeki deliklerin üzerinde dolaşıyordu. Odadaki tek mobilya olan masasının üzerinde; tamamıyla dolmuş bir kül tablası, gri

dış kapağının uçları kırılmış bir cep telefonu, not almak için hazır bulunan birkaç küçük kâğıt, büyük kısmı dolu küçük bir su şişesi, tamamıyla boş büyük bir su şişesi, plastik bir kol saati, bir kutu ağrı kesici, bir paket sigara ve yeşil bir çakmak vardı.
Mirra o kadar uzun zamandır işsizdi ki, onu en son kovan patronun kim olduğunu hatırlayamıyordu. Fakat yakında son bulacaktı bu çilesi. Bir iş bulmuştu. Hiç umudu olmadığı halde gazetedeki ilanlardan birine başvurmuş ve kabul edilmişti. İş bulmak için sadece eline kalem ve kâğıdı alıp uzun bir özgeçmiş hazırlaması yeterli olmuştu.
Kabul edildiğini iki gün önce öğrenmişti. Önce inanamamıştı. Gerçekten inanamamış, bu yaşadığının gerçek olduğunu şiddetle reddetmişti. Çünkü özgeçmişinde her şeyi, diğer tüm iş maceralarını uzun uzun anlatmıştı. Bu kadar sorunlu bir işçiyi kimsenin kabul edeceğini sanmıyordu. Aslında ilandaki "uzun ve ayrıntılı özgeçmiş" ibaresiyle dalga geçmek için yapmıştı başvuruyu. Şimdiyse her yerde ismiyle dalga geçilen, her gittiği yerde olay çıkaran işsiz bir adam değil; her yerde ismiyle dalga geçilen, gittiği yerlerde olay çıkarmamaya çalışan, çalışan bir adamdı.
Saatin geç olduğunu ve artık uyuması gerektiğini düşündü. Gözlerini perdedeki küçük deliklerden güçlükle ayırdı ve başını sol tarafa çevirdi. Hemen iki metre ötesinde sarı, lekeli bir duvar görüşünü kapatıyordu ve duvarla kendisi arasında yatağı vardı. Yıllardır bu yatakta yatıyordu Mirra, ama hâlâ kendinden önce başkalarının da uyuduğu kirli bir yatakmış gibi rahatsız olurdu ondan.
Adam, sandalyesinden kalktı ve kendini yatağa bıraktı. Koku vermeyen bir battaniye edinene kadar elindekiyle idare edecekti. Sol elini aşağıya uzatıp yere düşmüş olan battaniyeyi bir ucundan yakaladı ve üzerine çekti. Birkaç ayak hareketinden sonra battaniyeyi istediği biçimde örtmüştü üzerine. Bu ayak hareketlerini dil hareketlerine benzetti. İkisini de profesyonelce yapıyordu, ama biraz da istem dışıydı. Yani, hayvansı bir yapı görüyordu bu iki benzer hareket çeşidinde. Yatakta sağa döndü ve elini uzatıp lambayı söndürdü.
Az önceki iki hareket arasında kurduğu benzerlikle gurur duyuyordu. Daha şanslı olsaydı yazar olabilirdi. Hatta o zaman faklı bir isim bile kullanabilirdi.
Mirra uyumakta zorlanan biri değildi. Hiçbir zaman uyumak için yorgun olmaya ya da yatakta dönmeye ihtiyaç duymamıştı. Yazar olması gerektiğini düşündükten birkaç dakika sonra uyumuştu ve bu yüzden küçük dairesinin kapısındaki tıkırtıyı da, küçük dairesinde dolaşan ayak seslerini de, ölüm meleğinin hırlamasını da duymamıştı.
Koray, battaniyeyi beline kadar çekmiş uyuyan adamın başında, önündeki böceği ezmeden önce bekleyen bir kız çocuğu gibi nefes almadan bekledi. Böceğin hareket etmeyeceğinden emin olduktan sonra ayağını onun üzerine indirirdi bu kız. Mirra'nın öylece uyuduğundan emin olunca silahını doğrulttu. Bu defa hiç bekleme

di. İki defa çekti tetiği ve iki mermi de Mirra'nın uzun favorilerinin biraz üzerinden girip beynine ulaştı. Artık, koku saklayan battaniye

ulaşılmaz olmuştu Mirra için zaten, cennete gideceğini hiç düşünmemişti ki...
Koray, Fransız bir aşçı sükûnetiyle silahını beline yerleştirdi ve yavaşça cesedi ayaklarından tutup battaniyenin altından çıkardı. Mermilerden birinin yastıkta açtığı delik ortaya çıkmıştı. Mirra'nın cansız bedenini battaniyeye sardı. Bir saat sonra toprağın altındaydı bu beden; battaniyesi, yastığı ve çarşafıyla birlikte. Fakat yer üstünde hâlâ Mirra Akhmadulina, diye biri vardı. Belki bu gece ölenden daha yakışıklı ve daha düzenli bir adamdı Koray, ama bu farkların herhangi biri tarafından ayırt edilmesini engelleyecek kadar da profesyoneldi.
21 Ağustos 2008
Opriçnina
Otuz adam, kafalarına çuval geçirilmiş halde peş peşe üç kapıdan geçirildi, ayak seslerinin yankılarından anlaşıldığı kadarıyla daracık koridorlarda yürütüldü, defalarca köşelerden döndürüldü, omuzlarından tutulup üçerli gruplara ayrıldı ve sonunda farklı odalara yerleştirildi. Artık hepsi çuvallardan kurtulmuştu. Yirmi dokuz adam, şaşkın bakışlarla gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken
-
Koray yatağına uzandı. Demek burasıymış, dedi içinden.
Ertesi sabah hepsi yüksek ve geniş bir odada toplandı, Koray'ın Stalingrad Savaşı'nda bol bol görülen hatip subaylara benzettiği bir Rus, ileri geri yürüyerek konuşmaya başladı:
Kızıl Kurt
"Ne iş yapacağınız ve nerde uğraşacağınız size bildirilecek. Emredilen dışında herhangi bir işle uğraşmak ve herhangi bir yerde görülmek yasaktır. Yemekleri nerde yiyeceğiniz gösterilecek, yemek yiyeceğiniz zaman size bildirilecek, bu zamanlar dışında yemekhaneye girmeniz yasaktır. Odalarınızda duş kabinleri ve tuvaletler mevcuttur, uyku saatlerinde bize bildirmeden odalarınızdan çıkmanız yasaktır. Kurallara uymayanlar ve işine gerekli özeni göstermeyenler kurulacak bir kurul ile sorgulanacak, gerekli cez... olan yapılacaktır. Şimdi odalarınıza dönün."
Koray'ın içinde olduğu grup, pencereleri olsa epey güzel bir ofis olabilecek bir odanın sıvası ile görevlendirildi. Grubu odaya getiren görevli on beş dakika kadar başlarında dikildi, sonra mala hareketlerini izlemenin hiçbir değeri olmadığını anlamışçasına omzunu silkip. "Döndüğümde bu duvar bitmiş olacak," dedi ve odadan ayrıldı. Hoparlörlerden öğle yemeği anonsunu duyup yemekhaneye gidene kadar adamı görmediler. Koray aşırı disiplinin sadece göz korkutma amacıyla kullanıldığına karar verdi. Dengesiz davrananların öldürüleceği açıktı, ama işçilerin her an denetlendiği yoktu, ki Koray da bunu umuyordu.
Duvarın yarısını bitirip odalarına döndüler. Yatağına ilerlerken Ruslardan biri omzuna elini atıp sordu. "İsmin nedir?"
Kaşlarını çatıp adamın gözlerine dik dik baktı. "Mirra." Çamaşırlarını yıkamakla meşgul diğer Rus kahkahalarla gülmeye başladı.
"Alıştık artık. Babam, olması gerektiğinin aksine, kız evlat istiyormuş, diğer beş ağabeyim gibi bana da doğumumdan önce kız

ismi koyuvermiş. Ben doğduktan sonra bizi terk edip gitmiş zaten.
Sizin isimleriniz nedir?"
"Konstantin."

"Dimitri."
"Eh, tanıştık, yorulmuştuk da. Sabah uyandırın beni."
"Merak etme sen."
* * *
Koray bitkince yatağına uzandı. Öğle yemeği adına yediği kahvaltı da cebine sakladığı iki yumurtadan ibaretti, bir günü üç yumurta ve bir parça ekmekle geçirmek zorunda kalmıştı. Yarım gün çalıştıktan sonra karşılaştığı adamların dertlerinden kurtulmak için uğraşarak tüm yeraltı şehrini dolaşmıştı. Neyse ki bu yorgunluğuna değmişti, artık şehrin planını biliyordu.
Şehir tavanı, altı yedi metre yüksekliğinde, dış kenarları yaklaşık yüz metre kadar olan deponun çevresine yerleştirilmiş beş bölümden ibaretti. İki yüz metreye yüz elli metre kadar olan bölümlerin her biri beş sıraya dizilmiş iki bin odaya, tuvaletlere ve depoya bitiştirilmiş yemekhanelere sahipti. Her bir bölüm büyük kapılarla iki yanındaki bölümlere ve depoya bağlanmıştı. Bölümler saat yönünde ilerleyerek numaralandırılmıştı; şehrin doğusunda kalan 3. Bölüm'ün ilerisinde yeraltı sıcak su kaynaklarından enerji üreten ve şehrin içme suyunu temin eden dev bir tesis inşa edilmişti.
Dışarı hiçbir çıkış bulamamıştı. Dolaşmadığı yerleri aklından geçirip dururken uykuya dalıverdi.
Ertesi gün boyunca nereden dışarı çıkacağı sorusu ile uğraşıp durdu. Bu şehrin yapımında kullanılan malzemelerle birlikte bin beş yüz işçinin günlük yiyeceğinin bile ana kapılardan içeri sokulması mümkün değildi. Bir yerlerde dışa açılan büyük kapılar olmalıydı, fakat yüz bin metrekarelik bu ummanı taramak, buradan ölmeden ayrılıp planları yüz yüze iletmeyi düşündürecek kadar göz korkutucuydu.
Kızıl Kurt
Akşam yemeğini ne yediğinin farkında olmadan bitirip kimseye tek laf etmeden yattı. Saatlerce yatağında dönüp durdu, dalgın halinin farkında olan Rus elemanlar hiçbir şey sormadılar.
Gözüne bir damla uyku girmeden sabah etti. Kahvaltıyı bitirip işi e yöneldiğinde Dimitri durması için bağırarak yanına koştu.
"Bugün farklı bir yerde çalışacakmışız, şu köşede beklememizi ve haberi olmayanlara iletmemizi söylediler."
"Daha odayı bitirmedik ki!"
"Ben de Konstantin'e aynısını dedim. İnsan yarım bıraktığı işi unutamaz, böyle zevk alınmaz ki!"
"Alınmaz elbette."
"Zevk alınmayan iş sahiplenilmez ki! Anlamıyorum, hiç anlamıyorum."
Koray anlıyordu. Başka bir zamanda ve başka bir yerde olsa anlatabilirdi, ama şimdi ne bunun için enerjisi, ne de isteği vardı. Zaten Rus, önüne çıkan ilk yeni konuya balıklama atlayarak bu konularla uğraşmaya alışık olmadığını gösterdi.
"Bizimkinin başına dikilmişler bile."

"Bırakalım uğraşsın biraz."
Rus onayladığını bir sırıtış ile belirtirken görevli onları gördü ve eliyle yanına çağırdı, hızlı adımlarla ilerleyen adamı takip etmeye başladılar.
Koray çalışacakları odanın kapısından gün ışığıyla ayırt edilebilen tozları görünce, bir şükür duası okudu içinden. Odanın tavanında yaklaşık beş metre çapında betondan yapılmış bir boru yüzeye gidiyordu. Durduğu yerden yirmi metre kadar yüksekteki beton kapak özenle deliğine oturtulmuş, kapağın ortasından bir metre çaplı bir demir kapak sökülmüş, az kısmı görünebilecek şekilde dışarıya bırakılmıştı.

Deliğin üstünde bir direğin ucunda sallanan makaraya dolanan ipi yavaş yavaş salarak yukarıdan aşağı yük indirmeye başladılar. Öğlene kadar aralıksız yük indirdiler. Koray kollarının yandığını hissediyordu. Yemekten sonra işe devam ettiler, kısa bir süre huzura kavuşan kollan birkaç saat sonra pes etti. Tam arkasında duran Dimitri'nin elleri boşalınca ellerinden kayan ipi tutmaya çalışan Koray avucunun üst derisini yitirerek ipi bırakıverdi. Koli hızlanarak beton borudan duyulan ıslık sesi sayesinde telaşla kaçan Konstantin'in az önce durduğu yere düştü. Adam, parçalanan kutunun içinde yiyecek bir şeyler bulmak umuduyla bakındı, ama sadece ip ve küçük el aletleri gibi malzemeleri görünce hayal kırıklığı içinde geri çekildi.
Dönüşte ihtiyaç duyacağı ipi de edinmiş olan Koray, çıkışın tam yerini beynine kazıdı. Artık bu işin bitmek üzere olduğunu biliyordu. Odaya vardığında Konstantin'i bir şeylerle ikna edip bu işi geceleyin bitirmeye karar verdi.
"Bu akşam ben odada olmayacağım."
"Niye? Nasıl? Yasak?"
"3. Bölge'de kalan bir tanıdığımla karşılaştım sabah, içeri bir miktar votka sokmayı becermiş. Bir akşam olsun kafaları çekelim dedik."
"Bir bardaklık da bana getirirsen..."
"Elbette, elbette. Dokuza doğru çıkarım ben."
"Bol şans."
1. Bölge'den, 5. Bölge'ye geçti. Tüm bölgelerin aynı planla yapılmasının doğru bir sistem olmadığını düşündü. Ardından, beton duvarlara saplanmış demir basamakları tırmanmaya başladı. Bunu

yapabilmek için ucuna ayakkabısını bağladı bir ipten de kanca niyetine faydalandı.
Dışarısının bol bol fotoğrafını görmüştü. Doğusunda kalan küçük akarsuyun seslerini bir süre dinledi, karanlığın koyu perdesine rağmen dörtbir yanı çevreleyen dağların siluetine baktı. Yerin altında yaşananlar göz önüne alınmazsa oldukça güzel bir yer olduğu düşünülebilir, bir insan burada ömrünü geçirebilirdi. O an ise yerin altındakileri düşünmek zorundaydı, bölümlerin konumunu hatırlayarak yönleri belirledi ve güney batıdaki mağaraya malzemelerin fark edilmemiş olduğunu umarak ilerlemeye başladı.

Mağaraya varması yarım saatini aldı. Uydu kanalıyla yeraltı şehrinin durumunu Kurt'a gönderdikten sonra odasına aynı yoldan geri döndü. Konstantin'i arkadaşının kendisini kandırdığı yalanıyla atlatıp günler sonra ilk kez rahat bir uyku uyudu.

30 Ağustos 2008

Opriçnina

Kilometrelerce uzakta Eşref Kapılı yarınki Zafer Bayramı yemeğine Kurt'u temsilen katılmaya hazırlanırken Urallar'da, 60 derece kuzey enlemi, 58 derece doğu boylamına denk gelen bölgenin üstündeki karanlık semada binlerce yıldız tüm şirinlikleriyle parıldıyordu. Hava serinlemiş, soğuk bir rüzgâr Ural tepelerini süpürmeye başlamıştı çoktan. Mağaranın küçük girişinin neredeyse tamamı yabani çalılarla kaplanmıştı. Çalılar bir genç kızın uzun saçları gibi iki yana ayrıldı ve içeriden simsiyah, karanlıkla kusursuz bir bütünlük oluşturan bir siluet çıktı. Saat gelmişti. Son hamle için başlangıç atışı yapılmıştı.

Gökhan, kuru toprak üzerinde hızla ve dikkatle ilerliyordu. Bir sualtı komandosu gibi giyinmişti. Tamamen siyahlara bürünmüştü. İçindeki fanila biraz yabancı geliyor ve teninde rahatsız edici bir his bırakıyordu, ama o bunu umursamamaya çalışıyordu. Belinden iki kasatura ve bir ip halkası sallanıyordu. İki susturuculu bir susturucusuz silahı yanındaydı. Sırtındaki siyah çantada ise üç kilo penta eritrit tetra nitrat vardı. PETN... 250 gramıyla 15 santimetrelik çelik zırh delebilen bu maddeyi bizzat seçmiş, fünyelerini kendisi hazırlamıştı. Koray'ın tarif ettiği yere yaklaşmıştı artık. Eğilerek ilerliyor, gözünü yerden ayırmıyordu. "Nasıl bir işaret?" diye sorduğunda, "Görünce tanırsın," demişti Koray. İşareti görünce gülümsedi. Elbet tanıyacaktı irili ufaklı taşlarla yapılmış "G" harfini. Gökhan'ın değil, Gri Takım'ın G'siydi bu. Koray uzun süre boyunca lanetlediği geçmişine minik bir gönderme yapmıştı.

Çömeldi ve taşlan tek tek kenara taşımaya başladı. Bir süre sonra sadece kuru toprak kalmıştı. Derin bir nefes aldı ve eldivenli elleriyle toprağı kenara süpürmeye başladı. Yüzeyin hemen altından metal katman çıkmıştı ortaya. Belli ki Opriçnina'nın çok fazla endişesi yoktu bu yerin bulunması konusunda.

Toprağı tamamen süpürdüğünde yaklaşık beş metre çapında, tam Koray'ın tarif ettiği gibi bir kapakla karşılaştı. Kapakta büyük daireyle eşmerkezli küçük bir daire daha vardı ve o da yaklaşık bir metre çapındaydı. Büyük dairede iki metal çıkıntı vardı, belli ki kapağı açmakta kullanılıyorlardı. İnsan gücünün bu kapağı oynatmaya yetmeyeceği belliydi. Makinelere bu çıkıntılardan bağlanıyor olmalıydı kapak. Küçük dairenin tam ortasında çöp kutusu kapaklarınınkine benzer bir kulp vardı. Gökhan sağ elinin parmaklarını kulptan

geçirdi ve hafifçe, kapağı tartmak amacıyla çekti. Oldukça sıkıydı ve asılması gerekecekti. Koray bunu içeriden açabildiğine göre herhangi bir sorun yaşayacağım sanmıyordu.

Parmaklarını kaldırışa hazırlanan bir halterci gibi kulpun çevresinde

sıkılaştırdı ve güçle asıldı. Kapak adeta elinde kalmış, geriye düşmekten zor kurtulmuştu. Ellerini hemen açılan deliğin kenarlarında yere dayadı ve başını içeri uzattı. Koray aşağıda başını kaldırmış ona bakıyor, gülümsüyordu. Doğruldu ve belindeki ip halkasını çözdü. İpin ucuna kancayı geçirdi ve kanca elinde, duvara monte edilmiş metal basamaklara adımını attı. Sekiz basamak vardı ve sonuncusuna gelince kancayı bu basamağa takıp ipi aşağı sarkıttı. İpe tutunup aşağı kaydı, yere yaklaştığında Koray belinden destekledi. İki adam duvarın kenarına ilerledi. Hiç konuşmuyor, çıt çıkarmıyorlardı. Gökhan belindeki kasaturalardan ve susturuculu tabancalardan birini Koray'a uzattı. O da bunları hemen pantolonunun kemer aralığına yerleştirdi ve başını salladı. Peşinden küçük, kalem büyüklüğünde bir feneri alan Koray, hemen denedi ve yandığını görünce onu da cebine yerleştirdi.
Gökhan elini öne doğru servis yapar gibi uzattı, zoraki ortağından yol göstermesini istiyordu. Boş 5. Bölüm'de hızla ve sessizce ilerlemeye koyuldular. Bölümün yemekhaneye açılan kapısının hemen yanındaki iri kolonun önüne geldiklerinde Koray durdu ve bu kez o servis yapar gibi elini uzattı. Gökhan hemen sırt çantasını çıkarıp yere çöktü ve çantanın fermuvarını açtı. İçeriden büyük bir titizlikle bombalardan ilkini çıkardı. Dikdörtgen şeklinde, bir el büyüklüğünde, ince bir tablaydı bu. Kenarlarından daha önceden hazırlanmış bir çift gri bandın uçları sarkıyordu.

Koray tabancasını çıkardı ve etrafı gözlemeye koyuldu. Diğeri ayağa kalkmış, bombayı yüzü hizasında bir bölgede kolona yerleştiriyordu. Bantları duvara yapıştırıp üstlerinden birkaç defa ütüler gibi geçtikten sonra görev arkadaşına dönüp başını salladı. Koray bir adım öne çıkıp çevreyi izlemeye devam ederken Gökhan çantayı tekrar sırtına yerleştirmiş, tabancasını eline almıştı. İki adam, sırtları duvara yapışık halde ve temkinli adımlarla, 5. Bölüm'ün depoya açılan kapısından depoya geçtiler.
* * *
Kurt, Kapılı'ya yarınki yemek için teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı. Aklı yeraltı şehrindeydi. Moskova'daki süiti birkaç ay kaldığı irili ufaklı hücrelerden çok daha rahattı belki, ama yaşlı adam operasyonu bu kadar uzaktan yönetiyor olmanın stresi içindeydi. Dudakları buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı. İki adamı yeraltında mücadele verirken, diğer beş adamı dağda onları beklerken kendisinin bu işi yönettiği söylenemezdi. Aklına bir şey gelmiş gibi doğruldu ve bilgisayarın başına geçti.
Ekranda MiT'in İsveç operasyonu sonrası hazırladığı rapor vardı. Ele geçirilen belgeler de ham halleriyle rapora eklenmişti. Kırk ikinci sayfayı açtı. Para trafiğinden çıkan isimler ekrana sıralanmıştı. Avrupa, Asya ve hatta Amerika'nın her yanından büyüklü küçüklü onlarca isim vardı. Çok yakından tanıdığı bazı isimlerin yanında daha önce hiç duymadığı onlarcası... Almanların çokluğu şaşırtıcıydı. Raporun bir yerlerine bunu da not etmiş olmalıydı MİT.
Öncelikli olarak sık tekrarlanan isimlerle büyük para transferlerinde

yer alanları ayırdı. İsimleri özensizce taradıktan sonra bağ-

lantıları araştırmaya başladı. Elindeki bilgilerle Rusya devlet başkanıyla bağlantılı sadece iki isim bulabilmişti. Mikhail Alferov ve Leonid Belousov... Alferov'un Korkunç İvan için çalıştığını bilmeyen yoktu; ama onun Korkunç İvan olmadığı da kesindi. Hem şu sıralar tüm bedeni toprak kurtlarına yem oluyordu.
Kurt'un bu durumda ulaşabildiği tek isim, dev ihracat şirketlerinin sahibi Belousov'du. Yaşlı milyoner Orta Asya ülkelerinden aldığı ham tahılı Avrupa'ya, hatta Türkiye'ye aktarıyordu. Kurt, Belousov araştırmasını genişletmek üzere bir kenara bıraktı ve tek başına edinemeyeceği bilgilere uzandı. İlerleyen dakikalar boyunca onlarca telefon çaldı, baytlarca veri internet üzerinden aktı.
* * *
Dev depo, gecenin bu saatinde bomboştu ve kullanılmayan 5. Bölüm gibi ışıklandırmadan yoksundu. Burada gündüz yanan ışıklar saatler önce söndürülmüştü. Gökhan kaskına monte edilmiş fenerin cılız ışığıyla ikinci bombayı yerleştireceği 1. Bölüm'e ilerliyordu. Buradaki inşaat neredeyse tamamlanmıştı. Yılankavi koridorlar işçi kulübeleri ve tamamlanmış odalar arasında dolanıyordu.
Bölümde kalan otuz güvenlik görevlisi -bunlar daha çok asker gibi davranıyorlardı- kapılara en yakın odalara yerleştirilmişti. Şimdi bu odalardan en yakındakine on metre mesafede, girişteydiler.
Koray parmağıyla görevlilerin kaldığı odaları işaret etti ve bir hazır ola geçip selam durma parodisi yaptı. Gökhan başını hafifçe sallayarak anladığını belirtti. Odalardan sadece birinde ışık yanıyordu.
Bölümlerin ana orta koridorunda tuvaletler ve banyolar yer alıyordu. Son işçi kafilesi geldiğinde dört bölümde de bu kısımların in

şaası tamamlanmıştı. Muhtemelen şehir kabaca oyulduktan sonra ilk olarak bu kısımlar inşa edilmişti. Bu bölgede de hiçbir hareket yoktu.
Koray fenerini söndürüp Gökhan'a işaret verdi ve o işine başlarken etrafı kollamaya koyuldu. Gözünü, ışığı yanan asker kulübesinden ayırmıyordu. Minik pencereden içerideki hareketlere dair bir gölge, bir yansıma ya da başka türlü bir işaret görmeye çalışıyordu, ama sarı ışıktan fazlasını göremiyordu. Sırtında bir sürtünme hissetti. Bu, bombayı yerleştirmek üzere doğrulan Gökhan'dı. Fakat hemen omzuna bastırıp onu geri çömeltmek zorunda kalmıştı. Kasktaki fener anında kapanmıştı.
Işığı yanan odanın kapısı açılmış, içeriden geniş omuzlu, uzun boylu bir siluet çıkmıştı. Gökhan karanlıkta rahatlıkla kamufle olurken Koray ayan beyan ortadaydı. Bu gece için bulabildiği en uygun giysilerle -koyu mavi bir kot pantolon ve gri bir tişört- ayakta dikilmiş bekliyordu. Sağ kolunu vücudunun sağ yanına yapıştırmış, elindeki silahı sağ bacağının arkasına gizlemişti.
Adam yaklaşık on beş metre ilerideydi. Kapıdan çıktıktan sonra gerindi, şöyle bir çevreye bakındı ve soluk fenerini yaktı. Ardından, koridorda onlara doğru ilerlemeye başladı. Niyeti muhtemelen tuvalete gitmek üzere doğu-batı koridoruna ulaşmaktı, fakat işin kötü

yanı da buydu. Doğu-batı koridoru iki ajanın bulunduğu noktanın sadece birkaç metre ilerisindeydi.
Koray silahı hâlâ bacağının yanında gizli, adama doğru yürümeye başladı. Gökhan çömeldiği yerden, neredeyse nefes bile almadan olacakları izlemeye çalışıyordu. Adam her an onlara yaklaşıyordu.
"Hey hey hey!" diye bağırdı adam ve feneri Koray'in suratına doğrulttu. Tek gördüğü kapalı gözlerle kendine yaklaşan bir adam-
Kızıl Kurt
di. Bir de uyurgezer ha, diye düşündü ve karşısındaki adamın sağ kolu kalkarken sadece korkmaya fırsat bulabildi. Sonrasında alnından giren mermiyle ölmüştü.
Koray tabancayla kulübeye işaret edip fısıldadı. "Uyanıklarsa duymuşlardır."
"Beraber giriyoruz," diye yanıtladı Gökhan. İki adam karanlıkta doğruldu. Işığı yanan kulübeyle aralarında birkaç metre vardı ve ilk adımlarını atmamışlardı ki kulübenin kapısından karanlığa ışık yağdı.
"Ne! Ne oluy..."
İki mermi, bir buçuk santimetre aralıkla adamın alnından girdi aynı anda. Karanlık yeniden sessizliğe gömülürken son duyulan, adamın kulübenin dışındaki toprak zemine çarpan bedeninin çıkardığı tok ses olmuştu. Aynı anda kulübeye koştular ve kapının önüne yığılmış cesedin üzerinden atladılar.
İçerideki son adam yatağında uyuyordu ve görünüşe göre olan bitenden habersizdi. İki Gri Takım üyesi aynı anda silahlarını doğrulttu ama ikisi de ateşlemedi. İkisi birden elleriyle diğerinin ateş etmesi için işaret etti. Şimdi tıpkı sirklerde yapılan ayna gösterilerine benziyordu bu yaptıkları.
Koray, Gri Takım'dan iki kişinin beraber çalışmasının verimsiz olduğuna karar vermek üzereydi ki duyduğu sesle silahını ateşledi. Diğeri de tepkisiz kalmamıştı. Aynı anda çıkan iki mermi, uyuşmuş bacağının yönünü değiştirmeye çalışan adama aynı anda girdi.
Koray fısıldadı. "Ne yapacağız?"
"Bunları taşıyabileceğimiz bir yer var mı?"

"Hepsini kulübede bırakabiliriz. Ama... Evet evet, hepsini kulübeye taşımak en iyisi."
Kısa bir an adamları tuvaletlere taşımayı düşünmüştü, ama böylesinin daha iyi olacağı açıktı.
İki adam beraber kulübeden çıktı. Dışarıda kulübeden boşalan ışıktan başka hiçbir ışık ve hareket yoktu. Gökhan ilk ölen adama doğru yürüdü ve cesedi kollarından kaldırıp sırtına aldı. Diğeri de yakındaki cesedi kollarından tutmuş sürüklüyordu. Koray, Gökhan'ın adamı kaldırmış olduğunu görünce cesedi güçlükle sırtladı.
Kanlı bedenleri boş iki yatağa yatırdılar ve üzerlerini örttükten sonra çıktılar. Sırtları doğu duvarında ilerliyorlardı.
Kolonun yanına geldiklerinde Gökhan eğilip çantanın altına tıkıştırdığı bombayı çıkardı. Bandın yapışkan kısmına toprak parçaları yapışmış olsa da hâlâ iş görür durumdaydı. Kısa süre sonra ikinci

bomba da yerleştirilmişti.
Telefon ve internet aracılığıyla elde ettiklerinin sonucunda üç isimle baş başa kalmıştı Kurt. Leonid Belousov, Heinrich Krüspe ve Aleksei Kirsanov...
Krüspe, Doğu Almanya döneminde uzun yıllar büyük bir otomobil fabrikasının müdürlüğünü yapmıştı. Duvar yıkıldıktan sonra kendi işini kurmuş, siyasi bağlantıları sayesinde kısa sürede yükselmişti. Alman siyasi arenasında dönem dönem şaşırtıcı işlerin altından çıkan dinozor, şimdilerde Ruslarla sıkı ilişkilerde bulunan dev bir aile şirketinin büyük patronu, babasıydı. Rusya devlet başkanıyla

ilişkileri birkaç yıl öncesine dayanıyordu. İki adamın pazarlama alanındaki büyük başarısı onları sonunda bir işte bir araya getirmişti.
Ardından Krüspe ailesinin Rusya'daki yatırımları çığ gibi büyümüştü. Bu İtalyan özentisi Almanın Korkunç İvan olduğu falan yoktu.
Aleksei Kirsanov ve Leonid Belousov... Kirsanov'un Moskova Üniversitesi'nde bir tarih profesörü olduğunu öğrenince şaşırmıştı Kurt. Belousov bekleyebilirdi. Bu bilim adamının yollarının Rus devlet başkanıyla nasıl bir aşamada kesiştiğini araştırmaya koyuldu.
* * *
2. Bölüm'ün aydınlığı karşısında afalladılar. İlk bölümde sadece tek bir odadan ışık sızarken burada birçok aydınlık oda vardı. Görevlilerin odalarından ikisi de bunlar arasındaydı.
Gökhan bacaklarının çıtırdamasını bile engellemeye çalışarak üçüncü bombayı kolonla duvarın kesiştiği dar açılı bölüme dayadı. İki adam, bedenleri birbirininkine neredeyse yapışık, silahlarını iki elleriyle kavramış halde depoya geçtiler.
Kuzey duvarı boyunca elli metre yürüdükten sonra sıradaki bölümün girişindeydiler. Hafif bir çıtırdama duyduklarında Gökhan silahını indirmiş, bölüme girmeden önce çantasını çıkarmaya çalışıyordu. Boş depoda sesin kaynağı anlaşılmıyordu, ama Koray'a arkadan, 2. Bölüm tarafından geliyor gibi gelmişti. Hemen fenerini söndürüp diz çöktü. İki eliyle tuttuğu silahını gergin kollarıyla öne uzatmış, artık karanlık içinde görünmez hale gelen 2. ve 1. bölümlerin depo girişlerine sırayla doğrultuyordu. Bu sırada Gökhan ani

den karşısına çıkan ufak tefek adam yüzünden şaşkına dönmüştü. Az önce duydukları ses bu adamın ayak sesleri olmalıydı. Adama hamle yapınca, sol tarafını çıkarmış olduğu çantası sağ koluna düştü. Fakat durum bu ona engel olmamıştı.
Ufak tefek adam, daha ne olduğunu anlamadan mengene gibi kollar tarafından kavranmıştı. Bağırmaya çalıştı, ama boynuna dolanmış kol hava almasına bile engel oluyordu. Bir an sonra boynu kırılmıştı. Koray duyduğu sesle tekrar önüne dönmüş, Gökhan'ın kolları arasında tuttuğu cesedi ancak görmüştü. "O da nerden çıktı?" diye fısıldadı. "Bilmiyorum, aniden karşıma çıktı." "Burda bırakamayız bunu, tuvalete taşıyalım." Gökhan başıyla onayladı ve cesedi sol tarafına geçirip sağ kolundan sallanan çantayı diğerine uzattı. Biri çantayı, diğeri cesedi sırtlandı ve sessizce 3. Bölüm'e

yürüdüler. Zavallı işçinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı sadece, ama bu kadarını beklemiyordu. Şimdi bulundukları yer 3. Bölüm'ün güneybatı ucuydu. İlk ikisinin eşi olan bu bölüm karanlığın altında uyuyor, birkaç küçük ışık, onlar için şu an en etkileyici tablodan daha güzel olan karanlıkta, çürük dişler gibi parlıyordu.

* * *

Vasily Chevakinsky yatağında hafifçe inleyerek döndü. Evgeny Kavelin uykusu arasında dirsekleri üzerinde biraz yükseldi ve kenarları çapaklı gözlerini yan aralayarak yatağında dönen Vasily'ye doğru sinirle baktı. Bu gece dördüncü defa adamın inleme-

sini duyuyor ve bu yüzden bir türlü derin uykuya geçemiyordu. Başını yastığa bırakıp ofladı ve yatağında diğer tarafa dönüp gözlerini kapadı. Hemen uyku arası saçma sapan düşüncelere dalıvermişti. Gözlerinin önünde bir kiraz havada asılı duruyor, bir hastalığı varmış gibi inliyordu.

Vasily dün öğle yemeğinden beri yoğun bir karın ağrısı çekiyordu. Geceleyin uzun bir süre dönüp durma aşamasından sonra uykuya dalabilmiş, ama ağrı onu uykusunda da terk etmemişti. Uykusu boyunca karnının pozisyonunu değiştirmek amacıyla dönüp durmuştu ve şimdi bu rahatsız uykudan, bağırsaklarına batan iğneler yüzünden uyanıyordu.

Gözlerini açtıktan bir süre sonra karanlık odanın içini görmeye başladı. Bir metre kadar uzağındaki yatakta Evgeny oflayarak sırtını dönüyordu. Diğer tarafındaysa Genrich horul horul uyuyordu. Vasily kendisini uyandıran, ama uyku sersemliğiyle unuttuğu ağrıyı birden hissedince istemsiz bir inilti çıkardı ve hemen dudaklarını kapatıp kusmamaya çalışır gibi durdu. Bağırsakları adeta yanıyordu. Yatağından kalkıp kapıya koştu. Koşarken ağrısı daha artmış, bağırsaklarında hissedilir bir hareketlenme başlamıştı. 2. Bölüm'ün dördüncü sırasında, baştan sekizinci kulübeden çıktı. Kulübesinin önünden başlayan dar koridorda güney yönünde koşmaya başladı. Her adımda bağırsaklarının biraz daha gevşediğini hissediyordu ve karnının üzerine dayadığı sağ kolu bu konuda hiçbir iyileştirici etki yapmıyordu.

İlk tuvaletin kapısı açıktı. İçeriye adımını attı fakat bu kabin iğrenç derecede kirliydi. Küfürler ederek dışarı çıktı ve hemen yan

daki kabinin kapalı kapısına asıldı. Ayakta öylece kaldı. Birden hiçbir ağrı hissetmez olmuştu. Kabinde, klozetin üstünde, başı göğsüne düşmüş bir ceset oturuyordu. Külodunu dolduran yan sıvı dışkıyı umursamadan görevlilerin odasına koştu.

* * *

Yirmi türbinden beşinci ve on beşinciye bombalan yerleştirdikten sonra 4. Bölüm'e ulaşmışlardı. Şimdiye kadar altı bomba yerleştirmişlerdi ve bu sonuncusu olacaktı.

Gökhan bombayı duvara dayadı ve aniden müthiş bir gürültüyle sıra sıra ışıklar yanmaya başladı. İlk anda ne yapacaklarını şaşırmış,

bir bir yanan ışıklara bakakalmışlardı, ama kısa sürede toparlanarak hemen en yakındaki kulübenin arkasına çömeldiler. Gökhan kaçmadan önce bombayı duvara aceleyle yapıştırmıştı ve bantlardan biri iyi yapışmadığı için kopmuş, el yapımı paket kolonun duvarla birleştiği dar aralıkta aşağıya sarkmıştı. Ne var ki tek sorun bu değildi. Sırtlarını dayadıkları kulübe, kapıya en yakın olandı ve içeride tüm diğer bölgelerde olduğu gibi görevliler kalıyordu.
Kulübeden gelen konuşmalan yanm yamalak duyuyorlardı. Mekanik bir ses bir ceset bulunduğunu söylüyordu. Uykulu bir ses, "E ne olacak?" diye soruyor, karşıdaki, "Bölgenizi arayacaksınız aptal!" diye ateş püskürüyordu.
Gökhan, Koray'ı kolundan dürttü ve eğilmiş halde bölgenin güney duvanna doğru koşmaya başladı. Duvarla aralarında elli metre kadar bir mesafe vardı ve dördüncü sıra kulübelerin kapılarının hemen önündeki dar koridorda koşuyorlardı şimdi.
Kızıl Kurt
Tüm bölgede bir hareketlenme, ağır bir uğultu başlamıştı. Mühendisler uyanıyor, bu beklenmedik aydınlanmaya karşı ne yapacaklarını bilemez halde şikâyet ediyorlardı. Koray güney duvarına ulaşıp Gökhan'ın yanına çöktü. Onun hızı karşısında hayrete düşmüştü, ama bunla ilgili bir yorum yapacak değildi şimdi. İkisi de çöktükten kısa süre sonra kulübelerden dışarı asker boşalmaya başlamıştı.
Gökhan çantasını kanştırıyordu.
"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Koray.
"Şşt!" diye uyardı ve diğeri çantanın içindeyken serbest olan eliyle yukanyı işaret etti.
Koray çöktüğü yerden başını yukan kaldırdı hemen. Pencerede hızla içeri çekilen bir siluet görmüştü. Her yerden askerlerin ayak sesleri geliyordu şimdi. Dar koridorlarda sıkıştırılmalan hiç de zor olmayacaktı. Kulübenin etrafında emekleyerek kapıya ulaştı. Bu sırada Gökhan üzerinde yedi tane düğme olan vericiyi elinde tutuyordu. Bu haliyle bir televizyon uzaktan kumandasını andınyordu.
Koray geriden gelen ayak sesleriyle silahını hemen arkasına doğrulttu. Bir Rus görevli aynı anda dördüncü sıra kulübelerin sonunda başlayan koridora dalmış ve silahının menziline girmişti. Hiç düşünmeden çekti tetiği ve Rus daha ne olduğunu anlamadan kendini yerde buldu.
Gökhan vericinin yan tarafındaki emniyet anahtarını indirdi. Sağ elinin işaret parmağı ilk düğmenin üzerinden atladı. İkincinin üzerine geldiğinde, şehrin üzerine inen bir balyoz gibi kumandanın üzerine indi ve her yan müthiş bir gürültüyle doldu.
Patlamayla birlikte Koray kapıyı omuzladı ve kendini içeride buldu. Pencereye yaklaşmakta tereddüt eden Rus makine mühendi

si ikinci bir patlamayla eşzamanlı gerçekleşen bu gürültüyle arkasını döndü, ama daha yalvaramadan göğsüne giren iki mermiyle yere yığıldı. Koray kulübede yere çöküp kapıya doğru ilerledi. Bu sırada patlama gürültüsü üçüncü ve dördüncü kez duyulmuştu.
Kapıdan çıkmak üzereydi ki köşeyi dönen iki Rus askerini

gördü ve hemen başını içeri çekti. Beşinci patlamanın gerçekleştiği bu anda askerler de onu görmüştü. Adamlann ellerinde kalaşnikoflar vardı ve kulübenin arka tarafına ilerlemeye çalışırken ateş etmeye başlamışlardı.
Gökhan beşinci bombayı da patlattıktan sonra vericinin emniyetini kapattı ve çantayı arkasında bırakıp kulübenin kenarına süründü. Başını uzattığında iki Rus asker de ellerindeki tüfekleri ateşlemeye başlamıştı. Adamlar neredeyse sadece bir an görüş alanında kalmışlardı. Ateş ederken kulübeye doğru ilerliyorlardı ve kulübenin yan duvarı Gökhan'la onların arasına girmişti.
Hızla doğruldu, koşup kulübenin yan duvarını geçti. İki Rus, bir yandan ateş ediyor, bir yandan da kulübenin kapısına gitgide yaklaşıyorlardı. Silahını doğrulttu ve iki el ateş etti. Kalaşnikofların gürültüsü kesilirken bir cam kırılma sesi duyuldu. Hemen sonra yüzünde birkaç cam kesiğiyle Koray, elinde çantayla Gökhan'ın yanında belirmişti.
"Hepsini duydular. Birazdan burda olurlar." Nefes nefeseydi.
Gökhan şarjör değiştirdi. "Çıkmamız lazım."
"Geldiğin yerden çıkacağız. İşte, ilersi."
* * *
Kızıl Kurt
Tarih profesörüne ait bilgiler Kurt için şaşırtıcıydı. Kirsanov, eski bir KGB sorgucusuydu. Her gün öğrencilerinin karşısına çıkan, tezleri değerlendiren bu bilim adamı, aynı anda iğrenç işkencelerde görev almıştı. Bu iki ayrı yaşam biçimini birleştirmek, dışarıdan bakan biri için zihninde canlandırması bile zor bir durumdu. Profesörün işi zordu.
Birkaç dakika önce gelen fotoğrafı yeniden ekrana getirdi. Fotoğraftaki Kirsanov ellili yaşlardaydı. Kızıla çalan kahverengi saçları tepeden hafifçe açılmıştı. Kısa bir sakalı vardı. Geniş alnı, oldukça çıkık şakak kemikleriyle son buluyordu. Kaşları ince, gözleri çukurdaydı. Kemerli burnu kanca gibiydi. Delici bakışları iki boyutlu bu görüntüde bile dikkati çekiyordu. Bu bakışları hatırlamakta güçlük çekmedi Kurt. Daha önce gerçek Korkunç İvan'a ait birkaç portre görmüşlüğü vardı. Benzerlik ürkütücüydü.
Doğru iz üzerinde olduğuna neredeyse emindi, ama şimdi basit hislerle hareket etmenin sırası değildi. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.
Kurt, dakikalar geçerken kendini Korkunç İvan'la özdeşleştirmiş bir manyağın suç izlerini takip ediyor olduğunu anladı. Daha ilkokul raporlarında başlıyordu belirgin izler. Yıllar önce not edilmişti hayvanlara yaptıkları, bu küçük çocuğun ruh sağlığının son derece bozuk olabileceği. Kendinden küçük öğrencilere yaptığı bir serçe gösterisinin ardından eğitimini devam ettirebilmek için okul değiştirmek zorunda kalmıştı. Ergenliğin hemen sonrasında başlamıştı saldırganlık suçlamaları. Kirsanov, kendi başının çaresine bakabilecek hale gelene kadar ailesi ilgilenmişti bu suçlamalarla.
Akademik kariyerinde de boş durmamıştı adam. Tecavüz suçlamasında bulunan iki öğrenci vardı. Kayıtlar onların ölü olduğunu

gösteriyordu şimdi. Diğer birkaç suçlama delil yetersizliğinden sonuçsuz kalmıştı.
Rusya devlet başkanının tarih hocasının fotoğrafına bir kez daha baktı Kurt. "Yakaladım seni piç kurusu," diye mırıldandı boş odada.
* * *
Koray'ın işaret ettiği yer dümdüz uzanan duvarın diğer ucuydu. Bu, 4. Bölüm'ü 5. Bölüm'le birleştiren kapıydı. Güney duvarının batı ucunda kalıyordu ve onlar duvarın ortalarında sayılırlardı. Elli metreden biraz fazlaydı kat etmeleri gereken mesafe, ama şu durumda, olduğundan çok daha fazla görünüyordu.
Gökhan kulübenin arkasından başını uzattı. Üç sıra koridorda çeşitli yönlerde koşan askerler görünüyordu. Patlamalardan sonra hâlâ dışarı çıkmaya cesaret edebilen birkaç mühendis de ortalarda koşturuyordu. Tam ortadaki koridordan dört asker onların bulunduğu yöne doğru koşmaktaydı. Yerde yatan diğer üç askeri görmüşlerdi.
Gökhan geri çekildi.
"Dört tanesi geliyor. Ölüleri gördüler. Ya şimdi çıkarız ya da buraya onlarla beraber gömülürüz."
"Çıkalım," diye yanıtladı Koray. Sesinde ne korku, ne heyecan vardı.
Gökhan son kez kulübenin yanından başını uzattı, koşan dört adamla ölen üçünün arasındaki mesafe beş metre bile yoktu. Adamlar, "Buraya! Buraya!" diye bağınyorlardı. Gökhan arkasına dönüp Koray'a başını salladı. Sağ eliyle birkaç metre mesafedeki kulübe dizisini gösterdi ve iki adam aynı anda kulübenin arkasından fırladılar.

Silahlarını peş peşe ateşleyerek yana doğru koştular ve ilk sıra kulübenin arkasına ulaştılar. Onlar orada durup şarjör değiştirirlerken dört Rustan üçü yerde cansız yatıyordu. Yeni şarjörleri yerleştirdikleri an, kalan Rus askeri delice çığlıklar atarak karşılarındaki köşeyi döndü ve iki adamla göz göze geldi. Adamın yüzüne arkadaşlarının kanı sıçramıştı ve çılgınca açılmış gözleriyle tam bir canavar gibi görünüyordu. Kalaşnikofunu doğrultmadan ateşledi ve aynı anda Gökhan'ın silahından çıkan mermiler adamın suratını parçaladı. Sıçrayan kanlar Gökhan'ın yüzünü ve başlığını kırmızıya boyamıştı.
Adamın rasgele sıktığı ilk mermi Koray'ın ayağını sıyırmıştı. Gökhan yeniden şarjör değiştirirken bunu gördü.
"Vurulmuşsun!"
"Önemli değil. Sadece sıyırdı."
"Tamam."
Gökhan, Koray'ı geçti ve önden, kulübenin diğer yanına doğru temkinle yürüdü. Kulübenin sonuna geldiğinde bir Rus fırladı önüne. Refleks olarak adama tekmeyi indirdi ve sola doğru savrulan adamın göğsü Koray'ın üç mermisiyle delindi.
Gökhan arkasını dönüp konuştu. "Bunlar ne yapıyor böyle?"
"Bilmiyorum, aptal mafya askerleri işte. Ama sayıları fazla... Gidelim."

Önlerinde iki sıra kulübe daha vardı ve onlardan sonra yirmi metre boyunca inşaatı tamamlanmış odaların duvarı uzanıyordu. Bu duvara ulaştıktan sonra işleri oldukça kolaylaşacaktı.
Gökhan, Koray'dan çantayı aldı ve başını uzattı. Yakınlarda hiç Rus asker yoktu. Bunu görünce hemen işaret verdi ve koşmaya başladı. Şimdi geçmeleri gereken sadece iki koridor kalmıştı. Ar

dından yirmi metre boyunca sadece önlerini ve arkalarını kontrol etmeleri yetecekti. Gökhan başını uzattı ve gördüğüyle şok oldu. En az on kişi doğrudan onların bulunduğu bölgeye doğru koşuyordu ve mesafe yirmi metreden biraz fazlaydı. Koray'a gelmesi için bağırdı ve koşmaya başladı.
Adamlar onları görür görmez mermi yağdırmaya başladılar, ama ilk koridor için geç kalmışlardı. Gri Takım'ın en tehlikeli üyeleri son dizi kulübenin arkasında hiç durmadan koşmaya devam etti ve son koridoru da geçti. Yirmi metre vardı önlerinde, sadece yirmi metre...
Gökhan arkasını dönüp elindeki kalaşnikofu attı ve, "Arka senin!" diye bağırdı. Koray silahı havada kaptı ve hemen elinde doğrultup geriyi kontrol ederek koşmaya devam etti. Az önceki adamlar buraya arkadan girecekti. En az on kişi... Dönüp Gökhan'a baktı. Neredeyse çıkışa ulaşmak üzereydi. Onunsa en az yedi sekiz metresi vardı.
Gökhan'ın iki tabancası da elindeydi, tüm hızıyla koşmuş ve girdikleri bu çıkmazda çıkışa ulaşmıştı. Koray geri geri ilerliyordu ve birden Ruslar köşeyi dönüp koridora mermi yağdırmaya başlamıştı, o da aynı anda elindeki canavarın tetiğine asıldı.
Gökhan fanilasının anahtarını kapattı ve vücuduna çarpan soğuk havayı hemen hissetti. Arkada kalaşnikoflann gürültüsünü duysa da başını çevirip bakmadı bile. Koridorun çıkışında öylece bekledi. Beklediği adamlar bir an sonra koridorun girişinde belirmişti. İlk gelenin boğazına yumruğu indirirken ikinciyi sol elindeki tabancayla bağırsaklarının biraz üstünden vurdu. İki adam neredeyse aynı anda yere düşmüş üçüncünün elindeki tüfek Gökhan'ın tek-

mesiyle kenara savrulmuştu. Şimdi karşısında ayakta dikilen üç adama ateş etmeye başladı. Her şey üç saniye sürmüştü. Şimdi dört adam yerde ölü yatıyor, diğeri yerde oturmuş, öksürerek silahını doğrultmaya çalışıyordu.
Adamın silahına tekmeyi indirdi ve tek mermide onu da öldürdü. Diğer taraftan gelen üç adam Koray'ın mermileriyle daha ilerleyemeden üst üste yığılmıştı. O da koşarak Gökhan'ın yanına geldi ve son koridoru geçip 5. Bölüm'e, çıkışa ulaştılar.
Bölüm bomboştu ve Gökhan'ın bıraktığı ip açık delikten aşağı sarkıyordu. Onlara elli metre mesafede... Durmadan koştular. Bu yeraltı şehrinde görecekleri son Rus, 5. Bölüm'ün kapısından girerken, Gökhan ve Koray ipe tutunmuş yükseliyordu.
Kapağı kapattıktan bir süre sonra kumandadaki ilk ve son düğmelere bastı Gökhan. Ayaklarının altındaki yer sarsılırken 4. ve 5.

bölümlerin kapaklan onlara uzak mesafede havalandı. Tüm bombalar patlamış, iki adam kendilerini bekleyen beş kişiye koşmaya başlamıştı.

5 Eylül 2008

Moskova

Aleksei Kirsanov evindeki projeksiyon odasında, perdedeki görüntüden gelen değişken ışığın yer yer deldiği koyu karanlıkta, sıra sıra mavi koltuk dizilerinin ortasındaki kırmızı koltukta oturmuş kulaklarını dolduran çığlıklarla keyfini katlıyordu. Bu kayıtları defalarca izlemişti, ama tekrar tekrar izlemekten büyük keyif alıyordu.

"Ben Björn Naslund'um," dedi perdeyi kaplayan perişan yüz ve ekledi. "Siz de orospu çocuğusunuz, özellikle de sen!"

Aleksei Kirsanov, namı diğer Korkunç İvan bundan büyük keyif alıyordu. Küçükken hayvanlara işkence etmeye bayılırdı. Annesi onu doktora götürmek istemiş, babasıysa buna izin vermemişti. Babası Yuri'nin ailesi Stalin tarafından tasfiye edilenler arasındaydı. Bu nedenle güvensizlik içinde yaşardı.

Küçük Aleksei'nin ateşli bir hastalık yüzünden yatağa bağlandığı o iki hafta hayatını değiştirmişti. Çünkü sıkıntıdan evde olan yegâne kitabı okumuştu: Rusya Tarihi.

Korkunç İvan hakkında yazılanlar onu büyülemişti. İyileştikten sonra okulun başarısız öğrencisinde mucize bir gelişme gözlenmişti.

"Nasıl biri bu Gökalp Tektepe?" diye sordu görüntüde olmayan bir ses.

"Yuvarlak biri," diye yanıtladı paralanmış yüz. Kirsanov bu kısımda dayanamıyor, her defasında kahkahalarla gülüyordu. Aslında yılların emeğinin Türkler tarafından yok edilmesi sinirlerini bozmuştu ve ancak kan dolu arşivi onu rahatlatıyordu.

Perdeyi yerde yatan kafasız adamın kesik boynu doldurdu.

Tam bıçak Björn'e girecekken bir gürültü duyar gibi oldu Kirsanov. Kumandanın durdurma düğmesine basıp boynunu arkaya uzattı ve, "Neler oluyor?" diye bağırdı. Arkadaki servis odasının küçük penceresinden uşağı Eduard'ın silueti görünüyordu. Siluet elini kaldırıp "bir şey yok" ya da "tamam" anlamlarına gelecek şekilde havada bekletti. Bunun üzerine Aleksei Kirsanov önüne dönüp kumandanın düğmesine yeniden bastı.

"Bak Björn, bunu da Korkunç İvan istiyor," diyordu görüntüdeki dış ses. Bu sözler Aleksei Kirsanov'a bir çeşit orgazm yaşatıyordu. Evet, o istemişti. Hepsi kendisi içindi. Tüm bu muhteşem zi-

yafet onun damağı için hazırlanmıştı. Belki başka kimsenin damağına hitap etmiyordu, ama birinin başka kimselerin damağına hitap etmeyen bir ziyafet hazırlatabilmesi de yeterince görkemli bir şeydi.

Görüntüler aksak bir yavaşlıkla ilerliyor, parçalanmış organlara zoom yapılıyor, sonra kamera hızla ağlamaklı paralanmış surata dönüveriyordu.

Kirsanov hemen kucağındaki tahta kutuyu açtı ve kurumuş, kararmış et parçasına müthiş bir zafer duygusuyla baktı. Filmdeki yıldızlardan biri yanında, hatta kucağında otururken sinemada film

izleyen bir izleyici gibi hissediyordu kendini. Film bittiği an arkasında bir ses duydu. "Eduard? Ne işin var burda?"
Perdeden gelen cılız ışıkta karşısındaki adamın yüzünü göremiyordu. Görebilmek için gözlerini kısması da fayda etmiyordu.
"Eduard mı? Benim adım Gökhan efendim. Hizmetinizdeyim." "Sen de kimsin? Gökhan kim? Ne oluyor burda?" "Korkmayınız efendim. Sadece intikam almaya geldim." Dikildiği yerde geriledi ve kaçmak üzere sola doğru bir hamle yaptı, ama diğer adam bir sıçrayışta koltuğun üzerinden aşmış, onu omzundan yakalamıştı. Kirsanov kafasına aldığı darbeyle bayıldı...
* * *
Kirsanov soğuk havaya açtı gözlerini... Kendisine saldıran adam toprağı kazıyordu. Ağzı tıkalı olduğu için inledi.
Gökhan dönüp bir böceğe bakar gibi bakış attı. "Demek kendine geldin," diyerek adamın üzerine tükürdü. "Bakışlarında merak var. Kim bu diyorsun."

Kazarken konuşmasına devam etti.
"Belki hiçbirini tanımıyorsun bile, ama sana burda bulunmama neden olan insanlardan söz edeceğim. Bir karım vardı. Şimdiye kadar karşılaştığım en özel yaratıktı. Onu seviyordum. Ama onu öldürdün.
Bir kızım vardı. Küçük bir prenses... Ama onu öldürdün.
Bir oğlum vardı. Daha doğmamıştı. Doğacak ve iki parça olan kalbime üçüncü bir parça ekleyecekti. Ama onu da öldürdün. İyi dinle Korkunç İvan, aslında şimdi Korkak Aleksei demeliyim. Tüm yaptıkların için seni cezalandırmaya geldim. İsveç'teki merkezini ben yok ettim. 8. Karakol dediğiniz yeri de. Diğer iki karakolunu da arkadaşlarım yok etti. Opriçnina dediğin çılgınlığı da ben yok ettim.
Delice planların son buldu ve şimdi sana daha kötü bir haberim var. Seni de o çok sevdiğin manyağın yanına, cehenneme göndereceğim. Ama bu hızlı olmayacak."
Gökhan yeteri kadar kazınca Aleksei Kirsanov'u mezarın içine yerleştirdi. Adamın başını bir kutu içine soktu ve bunun üzerine açtığı deliğe ince bir boru soktu. Borunun ucu açık havada olacaktı.
Çukurdan çıkardığı toprağı Korkunç İvan'in üzerine atarken konuşmaya başladı:
"Bu mezarda hareket edemeyeceksin, öyle ki dar bir elbise içine sıkıştırılmış gibi olacaksın. Yavaş yavaş bu dayanılmaz hale gelecek ve çığlıklar atacaksın. Ama ölümün hızlı olmayacak. O boru kafanın içinde bulunduğu kutuya hava verecek. Burda günlerin geçerken sen toprağın içinde ölmek isteyeceksin. Küçük böcekler yavaş yavaş, sen canlıyken seni yiyecek. Büyük ihtimal, ölmeden çıldıracaksın. Ben de bu işkencenin her anını hatırlayacak olmandan zevk alacağım."
Kızıl Kurt
7 Eylül 2008
Kostanay
Kızıl Kurtlar kampında herkes derin uykudaydı, bir kişi dışında...
Koray bütün vücuduna kanla çizilmiş desenlerle güneşin doğuşunu

karşılıyordu. Gece boyu kam adını verdiği uyuşturuculu kımız etkisinde Ay'la koşmuş, Ay'a ulumuştu.
Orta Asya'da hâlâ Şamanizm yaşantıya giren bir inanıştı ve herkes Koray'ın bir Şaman olduğunu görebiliyordu. Yani Kızıl Şaman ismi efsane yaratmak için kullanılmıyordu.
Güneş kırmızı bir top gibi yükselirken çırılçıplak bedeniyle onu selamladı. Orta Asya'nın yeraltını ele geçirmesi için önünde bir engel kalmamıştı. Ondan sonra Turan'ı gerçekleştirecek Kızıl Şaman sıfatının yanına, Ulu Hakan veya Başbuğ'u ekleyecekti. Türkiye'deki güçler o zaman yanın da mı, yoksa karşısında mı olmayı seçeceklerine karar verecekti.
Koray, kendini kimseye borçlu hissetmiyordu. Gökhan'la aralarındaki farklardan biri buydu. Yıllarca öylesine göz ardı edilmişti ki şimdi bir yere değil, kendine bağlıydı. Ondan korkacaklardı. Ona boyun eğeceklerdi.
Karşı çıkanı ezmeye kararlıydı.
Onu yok etmek istiyorlarsa hemen yapmalıydılar, yoksa birkaç seneye kadar bu fırsatı kaçıracaklardı.
Sık sık Beyin'i düşünürdü.
Görev için ayrılmadan önce bir konuşma geçmişti aralarında...

"Kolay gelsin Koray. Sana güveniyorum." demişti gülümseyerek Beyin. Onu hep aynı odada, aynı manzara önünde hatırlayacaktı.
"Efendim size bir sorum olabilir mi?" demişti çekinerek.
"Olabilir tabi, ama cevaplayabilir miyim bilmiyorum."
Tereddüt etmişti ama sanki zekâ dolu gözler sorması için yalvarıyordu.
"Nasıl felç oldunuz? Bu yatağa nasıl hapsoldunuz?"
Beyin önce güldü, sonra bu öksürüğe dönüştü. Nihayet, "Sence?" dedi. Sorulara, soruyla cevap vermek sevdiği bir tarzdı.
"Bir çocuk hastalığı diyeceğim ama beden yapınız bunun daha geç bir yaşta olduğunu gösteriyor. Bacak kaslarınız gelişmiş. Bir kaza olduğunu gösteren bir iz de yok."
Beyin, "Aferin," dedi. Bir dedektif gibi akıl yürütmek sevdiği bir oyundu.
"Cevabını bulman zor, o yüzden söyleyeyim. Bir ameliyatla yatağa bağlandım."
Koray şaşırmıştı. "Yani bir ameliyat hatası mı efendim?"
"Hayır Koray. Bir tercih yaptım ve beni sürekli yatağa bağlayacak bir operasyon geçirdim."
Koray kulaklarına inanamıyordu.
"Şaşırdın değil mi? Bir süredir benim Türkiye için önemimi biliyorsun. Canlı bir analiz ve strateji bilgisayarı... İşte ben, analizimi kendi üzerime yönelttiğimde hayatta vaktimi alacak her şeyden vazgeçtim. Kendi tercihimle bu hale geldim."
Koray anlayamıyordu.
"Yıllar önce ülkenin geleceği, gizli operasyonlar, anlaşmalar, planlar bana verildiğinde sorumluluk altında ezildim. Devlet adına her türlü gizliliğin tek devamlılığı benim. Bir aşamadan sonra uyu-

yamamaya, dışarda geçirdiğim tüm zamanı kayıp olarak görmeye başladım. Sonunda şu karan aldım; ya bu işi hakkıyla yapacaktım ya da yapmayacaktım. Böylece ya/alak olacağım ameliyatı istedim."
Koray o odadan başka bir insan olarak çıkmıştı. Bu dünyanın bir yerinde ülkesi için tüm hayatından, bedeninden vazgeçmiş biri vardı.
Kimse onu ülkesi için fedakârlıkta geçemezdi.
Koray işte o zaman başka bir şey için kendini adamaya karar vermişti: Dünya!
Şaman olarak dünyanın ruhuyla temasa geçtiğini düşünüyordu ve ruh, ona fısıldıyordu. "Beni kurtar!"
Koray gerekirse kan ve ateşe boğarak dünyayı kurtarmaya karar vermişti. Onun korkunç fedakârlığı buydu.
Dünya oydu, o dünyaydı.
Dünya onun olacaktı!
Kızıl Şaman, Dünyanın Efendisi, Ruhu; güneşi selamlıyordu.

Yazardan Okura...
Bir Metal Fırtına kitabı, yani "Bir Gökhan Birdağ Macerası" daha bitti. Umarım beğenmişsinizdir.
Artık Gökhan Birdağ, benim vazgeçilmezlerimden biri...
Gökhan aynı zamanda uzun zamandır özlemini çektiğimiz bir Türk kahraman tiplemesi. Metal Fırtına serisi bu yüzden "Bir Gökhan Birdağ Macerası" olarak devam ediyor.
Kısa vadeli kitap projelerime gelirsek... Öncelikle bir roman var sırada: Derin İmparatorluk... Yüzyıllardır var olan gizli bir Türk teşkilatı ve planlanni anlatan bu eseri yıl sonuna kadar sizlerle buluşturmayı planlıyorum.
İki yıldır yazımı süren bir başka eserim Deccal. Kıyamete yakın ortaya çıkacağı söylenen bu büyük tehlike, çarpıcı bir kurgu ile karşınızda olacak. Deccal yeni yılda sizlerle buluşacak.
Derzulya serisi... Asi'yi okuyanlar serinin ikinci kitabı Sarı İstila'nın ne zaman çıkacağını soruyorlar. Sarı İstila'yi bu yıl içinde bitirmeyi ve yeni yılın ilk aylarında çıkarmayı planlıyorum. Kızıl Vaiz'i merak eden okurlarım için şunları söyleyebilirim. Bu kitabımı genişleterek yeniden yazmayı ve bu şekliyle okurların beğenisine sunmayı istiyorum.
Benimle ilgili haberleri www.derzulya.com internet sitesinden takip edebilirsiniz.

HAYAL GÜCÜNÜN KOMUTANLARI

HAYAL GÜCÜNÜN

KOMUTANLARI

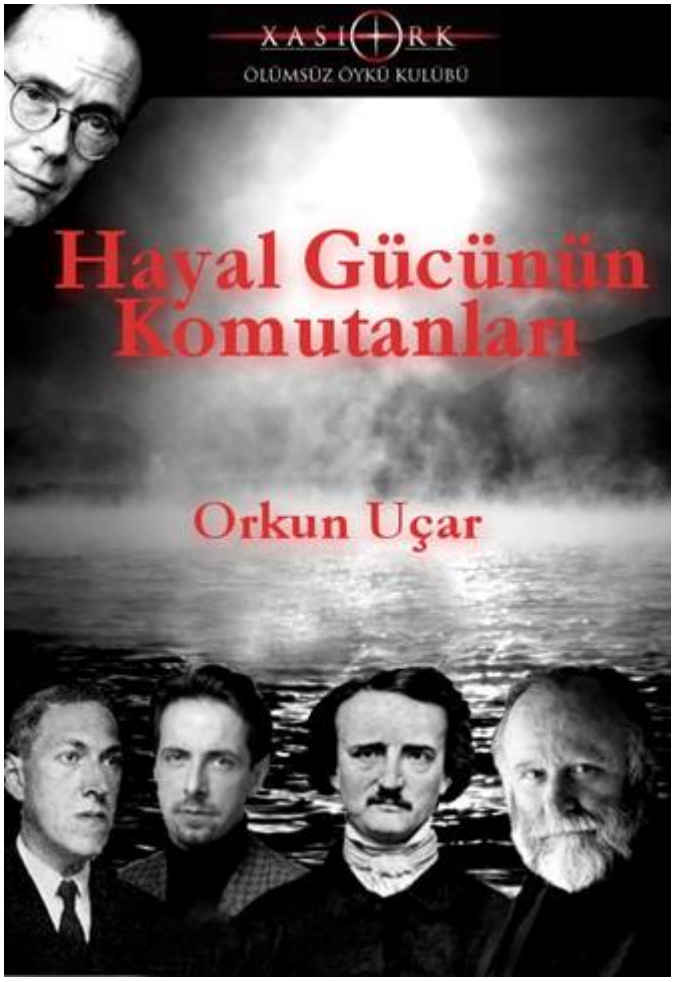

Harry, Arty'ye Karşı!... Çocukla Çocuk Olmayan Edebiyat…

E-Edebiyat Dergisi (Kasım.2003/Sayı: 56)

Çocuk edebiyatında esas kahraman okuyucudur. Gerçi bu özellik her edebiyat türünde şöyle veya böyle geçerlidir ama çocuk edebiyatında daha etkilidir.

Çocuk okuyucu kendini hikayeyle veya kahramanlarla özdeşleştirmelidir. Empati dediğimiz duygudaşlığı yaşamalıdır. Çocukların gerçeklik algısı büyüklere göre daha elastikidir. Baş karakterin dertlerini dert etmeli, sevinçlerini paylaşmalıdır. Bu bağ yazar tarafından başarıyla kuruluyorsa; hikayenin kahramanı ha bir çocukmuş, ha bir sandalye veya balonmuş fark etmez.

İşte bu açıdan son zamanlarda edebiyat gündeminde ön planda olan iki çocuk kahraman serisine baktığımızda Harry Potter karışımı daha iyi tutturmuş gözüküyor.

Hikayelerini kısaca hatırlamak gerekirse…

Harry Potter daha bebekken anne ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiştir. Daha doğrusu okul çağına gelene kadar böyle bilir. Teyzesi Petunia, kocası Vernon Enişte ve oğulları Dudley'le birlikte mutsuz bir yaşantı sürmektedir. Fakat Harry'nin hayatı Büyücülük Okulu Hogwarts'dan davetiye alınca değişecektir…

İşte tüm dünyayı kasıp kavuran gerek seriyi oluşturan kitaplar, gerekse filmleriyle küçük büyük çocuk olanların ilgisini çeken, yazarı J.K. Rowling'i en çok kazanan yazarlar arasına sokan hikaye kısaca böyle başlar.

Serinin her kitabında Harry'i yeni bir okul döneminin başında Dursley'lerin evinde sıkılırken buluruz. Harry okulda da gerek okul ortamının, gerek kökeninin getirdiği zorluklar yanında Lord Valdemort adlı bir kötü büyücünün yarattığı tehlikelerle de uğraşır.

Geçtiğimiz yaz Dünya çapında bir kampanya ile satışa sunulan serinin son kitabı "Zümrüd-ü Anka Yoldaşlığı" da daha önceki kitaplarda uygulanan kalıplara göre yazılmış. Yani kötüler yine bütün güçleriyle faaliyette, onların yanında Harry'nin hayatını bezdiren yan unsurlar –Büyücülük Bakanlığı ve onun kendi çıkarlarını koruyan bürokratik yapısı- eklenmiş.

Artemis Fowl ise dahi bir suçlu çocuk. Babası Rus mafyası tarafından tutsak alınıp, annesi de karanlık odasına kapanınca ailenin suç imparatorluğunu sürdürmeye çalışıyor.

Artemis'in ilk kitaplarda derdi yeraltındaki Perilerin altınlarının bir kısmını alabilmek iken daha sonraki kitaplarda Perilerle başka tehlikelere karşı işbirliği yaptığını görüyoruz.

Harry'nin tersine Artemis genellikle planlayıcı ve olayları kontrol eden bir konumda. Yan karakterler onun iri yarı koruyucusu Kahya, Peri polisi Holly Short ve Cüce Mulch Diggums.

Serinin son kitabı Sonsuzluk Kodu'nda, Artemis'in çaldığı Peri teknolojisi ile yaptığı çok özellikli bir küp ve onun kötülerin eline geçmesi üzerine yaşanan olaylar konu ediliyor. Perilerin varlığını ve gizliliğini tehdit eden ve Dünya üzerindeki bilgisayarlar, banka hesapları ve uyduları kontrol edebilen bu küpü geri almak için Artemis, Holly, Cüce Mulch, Kahya ve kız kardeşi Juliet güç birliği yapacaklardır. Kötü karakter ise büyük şirket başkanı Jon Spiro.

AVANTAJLAR, DEZAVANTAJLAR

İki serinin de çocuklara yönelik olsalar da, büyüklere öykündüklerini net bir şekilde söyleyebiliriz. Daha çok okul çağına geçen çocuklar için yazılmış kahramanlar büyüklerin yaptıkları işlere çok meraklılar. Yazar mantıkları da kurgu da aynen büyüklere göre çalışmış, sihirli bir dünyaya kapıyı açarken bile gerçeklik hırs ve düşünce yapısıyla hareket ediyorlar. Özellikle de Artemis'i birkaç yaş daha büyütmenin, hatta onu bir genç yapmanın kurgu anlamında çok büyük bir zorluk çıkaracağını söyleyemeyiz. Bunun Artemis'in dezavantajlarından biri olduğunu ekleyebiliriz.

Kahramanlar Harry ile Artemis:

Eğer baş karakterlerimizi karşılaştırırsak bariz olarak Harry daha üstün gözüküyor. Nedenine gelince; Harry daha serinin ilk kitabında klasik bir masala: Külkedisi'ne dayanarak çocuk okuyucu ile bağlantı kuruyor. Yani anne ve babası ölmüş Harry, Dursley'lerin evinde, teyzesi ve eniştenin yanında oğulları Dudley tarafından da kötü bir muameleye maruz kalıyor. Bu başlangıç direkt olarak okuyucuyu Harry'e bağlıyor.

Aynı çaba Artemis'in ilk hikayesinde de ebeveynler üzerine görülüyor. Artemis ailesini kaybetmemiştir ama babası Rus mafyasının elinde, annesi ise karanlık bir odada oğluna ilgi göstermeyen bir melankoli içindedir. Ama Artemis okuyucuyu kendisine bağlayacak bu temeli yan unsurlarla iyi desteklemiyor.

Harry'nin ikinci avantajı, herhangi bir çocuğun hayalini kuracağı gibi sıkıntılı gerçeklikten kendisini koparan sihirli bir dünyaya adım atması, üstelik de kitabın başındaki Külkedisi kompleksine uygun olarak "özel bir insan" olarak. Tabii insanlara Muggle denildiğine göre ona ne kadar insan demek doğru o da tartışılır. Harry'nin Dursley'lerin evinde ikinci sınıf bir çocukken, kötü muameleye maruzken, birdenbire üstün güçlerinin ortaya çıkması okuyucunun onunla birlikte aldığı yolda güzel bir hikaye müjdesi veriyor.

Artemis ise henüz okuyucuyu kendi öyküsünü geliştirecek dertlerin içine çekmemişken, öyküsüne ortak etmemişken planlara ve maceraya başlıyor. Onda da sihirli bir Dünya var ama bu Dünya'yla Harry'de olduğu kadar iç içe olmuyoruz.

Ketumluk konusunda Harry de, Artemis de birbirine benziyorlar. Büyüklerine veya arkadaşlarına genellikle az veya kısıtlı bilgi veriyorlar. Özellikle Harry de bu okuyucuyu bazen sinirlendirecek kadar üst noktaya taşınıyor.

İki kahraman içlerinde vicdani olarak iyi-kötü savaşı yaşıyorlar; Harry her ne kadar karşılaştığı zorluklara karşı üstün güçlerine rağmen sıkıntı çekse bile esasında o güçlerin onu kolayca savaşın diğer tarafına taşıyabileceği bir noktada duruyor. Artemis Fowl ise maceralarında daha kötülere karşı –evcil- daha iyi kötü konumunda yazılıyor.

Öte taraftan iki karakterinde otoriteyle sorunu var. İki çocuk da otoriteyi güvenilmez olarak görüyor. Özellikle Harry bazen çok sıkıntıya düşse bile başına gelenleri anlatma veya gördüklerini söyleme konusunda aşırı ketum davranıyor. Nitekim Harry Potter'ın yanında olan büyüklerinden de aynı tavrı görüyoruz; yani mümkün olduğu kadar az bilgi verme. Bu tür bir iletişimsizlik karşısında her kitapta ölümcül tehlikelerle karşılaşıyoruz. Belki yazar Rowling, bu şekilde çocuklara kendi başlarına bazı şeyleri başarma ve kendilerine güvenme konusunda bir mesaj veriyordur ama sonuçta Harry Potter'ın her kitabındaki maceranın başarının yanında, üzücü bir yanı da olduğunu belirtmek lazım.

Artemis kitaplarında yazar Eoin Colfer, Harry Potter'ın yazarı Rowling kadar belirgin kalıplar kullanmıyor. Her kitabın kurgusunda Artemis'in girdiği bir macera, onun suç planlarına tanık olurken Rowling kitap kurgusunda hep aynı kalıbı izliyor.

Bu kalıba göre Harry Potter Dursley'lerin yanında sıkıcı, belirsizlikler içinde ve kötüler tarafından planların yapıldığını bilerek maceraya başlıyor. Bu sıkıcılıktan diğer büyücü arkadaşlarının yanına giderek bir nebze uzaklaşıyor ama kötüler çemberi daraltıyor. Bunun yanında "otorite" kuralları gereği Harry Potter'ın karşısında duruyor. Harry Potter kendisini savunurken bile her an kuralların duvarları karşısına çıkıyor.

Yan Karakterler ve Arkadaşlık…

Harry Potter serisinin Artemis Fowl'a karşı gerçek üstünlüğü yan karakterlerde ortaya çıkıyor.

Rowling Ron ve Hermione başta olmak üzere tam bir çocuğun ilgisini çekebilecek bir arkadaşlık veya sorunlarıyla dahi olsa okul ortamı kurarken, Artemis Fowl'da bu açıdan büyük bir eksiklik hissediliyor. Gerek kahya, gerekse Peri dünyası veya düşmanları bu seride çocukları içine çekebilecek bir ortam oluşturmuyorlar. Zaten başta getirdiğimiz Artemis büyük olsa pek bir sorun olmazdı eleştirisi bundan kaynaklanıyor.

Çocuk okuyuculara ses verilirse Harry Potter kitaplarında, Hermione ve Ron'un baş karakter kadar sevildiğini ve takip edildiğini öğrenebiliyoruz. Özellikle Hermione çalışkanlığı, birçok sorunda çözüm getirici, planlayıcı olarak Harry'nin savruk yapısı yanında bir kız çocuğu olarak gerçekten iyi bir karakter. Hatta Harry kötüler ve kurallarla onu değil, kötüleri koruyan yapı ile bunalmışken, olayların akıntısına kapılmışken Hermione planlarla veya çözümlerle baş kahraman olabiliyor. Bu son kitapta çok daha belirgin. Örneğin Hermione, harry ve arkadaşlarını karanlık sanata karşı savunma dersleri için organize ediyor, Harry için yararlı olan bir röportajı planlıyor. Ron ve Harry'ye her kitapta olduğu gibi derslerinde yardım ediyor.

Bu arkadaşlık yapısı seriye daha derinlikli bir yapı kazandırırken, Artemis çok daha basit bir kurgu olarak karşımızda duruyor…

Kahya, periler veya diğer yan karakterler çocukların okumaktan hoşlanacağı bir arkadaşlık ortamı yaratamıyor. O zaman karşımızda sadece belli bir ana macera peşinde planlar yaşanan, zengin olmayan bir konu ile Artemis karakterinden başka bir şey kalmıyor.

Serilerin Geleceği…

Geçmişten günümüze izlenebilecek çocuk edebiyatında, özellikle okul çağı çocuk edebiyatının büyüklere fazla yaklaştığını söylemek lazım. Yani çocuk kahramanlar büyümüş de küçülmüş bir hava içinde, büyüklerin mantık yapısı ve çözüm yetenekleri ile hareket ediyorlar. Bunun popüler anlamda çok uzun ömürlü olmayacağını söylemek lazım. Evet, elbette Harry Potter'ın müthiş başarısından sonra benzerleri çıkacaktır ama onun kadar başarılı olabileceklerini söylemek zor.

Söz konusu Harry Potter ve Artemis için de, "Denizin bitmez üzere olduğunu" söylememiz lazım.

Harry Potter'ın yazarı J.K. Rowling için, ünlü korku yazarı Stephen King'in bir eleştirisi vardı; "İyi bir yazar ama cesur yazmıyor."

Evet bu eleştiriye katılmamak mümkün değil ama bu sırada Stephen King'in son yıllarda onu başarıya ulaştıran çocukluk korkularından uzaklaştığına da dikkatimiz çekiliyor.

Stephen King'in birçok kitabında okuyucuyu yakalayan şu anda J.K. Rowling'in kullandığı malzeme değil miydi? Örneğin; "IT – O" adlı kitabında çocuk kahramanlar, korku karakteri olarak bir baş yapıt olan o Palyaço'ya karşı tıpkı Harry Potter ve arkadaşları gibi savaşmıyor muydu? Harry Potter'ın Draco Malfoy'u varken, o "Kaybedenler Takımı"nın kendi düşmanları yok muydu?

J.K. Rowling'in Harry kitaplarında hep aynı kalıbı kullanması, özellikle işin kötülük taraftarını derinliksiz bırakması serinin zenginleşebileceği açılımları kapatıyor. Bu açıdan serinin ancak bir-iki kitabı daha bu kadar popüler taşıyabileceğini söylememiz lazım.

Öte taraftan Artemis'in sıkıntısı daha belirgin. Zaten çocuklara yönelik tavrı sadece karakterinin "çocuk olduğunun söylenmesi" olan bu seri daha çok büyüklere göre, kötü yazılmış bir kitap gibi duruyor. Artemis'in yaş itibariyle de gidebileceği yön şu ana kadar çıkan kitaplarda harcanmış gözüküyor. Yani Artemis serilerinde çok daha kısa bir zamanda hikayenin geçtiği Dünya daha zenginleştirilebilirdi. Oysa kitaplar sadece macera peşinde konu sürüklenirken yan unsurların zenginleştirilmesine pek dayanmamış. Yani okuyucu için ana macera dışında pek cimri davranılıyor. Yazarın bu kendini açmayan ve sıkıntılı tavrı serinin ilerisi için ümit verici değil. Artemis'i okurken bir tehlike karşısında gerildiğinizi, okuyucu gerilimli bir atmosferin içine sokamadığını, kitabın bütününde hiç gülümsemediğinizi fark ediyorsunuz.

Tehlike yok; çünkü Artemis her zaman planlayıcı, her zaman dahi çocuk.

Gülümsemiyorsunuz; çünkü espri yok.

Çocuk Edebiyatı'nın geleceği…

Sinemada daha önce çocuk faktörü keşfedilmişti. “Çocuklar sinemaya gitmek ister ve ebeveynlerini de sürükler.” Bizde de artık sömestri ve tatil zamanları bu faktörün nasıl kullanıldığını görüyoruz.

Edebiyat dünyası da her ne kadar çocuk edebiyatının potansiyelinin farkındaysa da ancak Harry Potter sayesinde yapılan devrimi fark etti.

Çocuk edebiyatında ciddi tehlikeler kullanılması başka bir edebiyat türünün: Korku’nun altında saklandı. Stephen King çocukluk korkularını kullandığı pek çok kitabında O ve Tılsım gibi baş yapıtlar verirken Çocuk edebiyatında yaklaşan gelişmelerin ön ilanını yapıyordu. Nihayet J.K. Rowling, “çocuk edebiyatında” tehlikeyi yumuşatmama ve çocuğu çocuk saymama kuralını uyguladı ve başarıyı sağladı.

Tehlikeyi yumuşatmama burada altı çizilmesi gereken bir faktör. Dikkat edersiniz Harry Potter serisinde gerçek ölümler vardır. Üstelik de bu ana karakterin uzağında veya şöyle belli belirsiz şekilde de yapılmamaktadır. Kısacası karakterler çizgi filmlerdeki gibi bir uçurumdan düşüp tekrar dikilmemektedir.

Peki ama bu yönde gelişmeler Michael Ende’nin, “Bitmeyen Öykü”sünde olduğu gibi hayal gücüyle başarılı bir buluşmaya gidebilecek midir?

Evet bence gerek Harry Potter, gerekse Artemis de işin çocuk mantığı ve hayal gücünü daha cesurca kullanma konusunda vasatın üzerine gidemiyorlar.

Belki de bundan sonraki baş yapıt bu başarıyı tam yakalayan bir eser olacaktır.

?

Özgür İnsanın Geleceğine Kasvetli Bir Bakış: WILLIAM GIBSON!...

E-Edebiyat Dergisi (Aralık.2003/Sayı: 57)

“Turner mega büyük şirketler -Zaibatshu- arasında eleman transferi yapan bir ajandır. Son işinde, onun koku feromenlerine ayarlanmış akıllı bir patlayıcı ile havaya uçurulur. Ve bir laboratuarda yeniden inşa edilir.”

“Kont Sıfır”, Cyberpunk türünün tüm özelliklerini daha ilk satırlardan bize sunmaya başlıyor… Büyük şirketlerin modern kölelerini kaçıran ajanlar, öldüğü halde laboratuarlarda yeniden bir araya getirilen insanlar, uydulardaki ilginç topluluklar, mega servetlerle insanlıktan çıkan zenginler, siber uzaydaki programlara tapan vodoocular…

Altın Kitaplar yayımevi William Gibson’ın Cyberpunk klasiği Sprawl üçlemesine devam ediyor. Serinin ikinci kitabı Kont Sıfır (Count Zero) geçtiğimiz ay piyasaya çıktı.

Matrix Avcısı (Neuromancer) adlı ilk kitapta Cyberpunk bir gelecekte yapay zeka ile onu özgür bırakmak için işbirliği yapan hackerlar anlatılırken bu sefer geleceğin başka bir yönü işleniyor; modern köleler.

Öykü birkaç karakter eşliğinde paralel kurgu ile gelişiyor.

Turner büyük bir şirketin araştırma bölümünün başında olan dahi bir bilim adamını kaçırmak için tutuluyor.

Marly Krushkhova ise sevgilisi tarafından bir sahtekarlığa karıştırılan bir sanat eksperi. Çelik bir tankın içinde yatmakta olan ve onunla simstim aracılığıyla bağlantı kuran patronu Herr Josef Virek'in geniş bir serveti vardır ve ondan el yapımı tahta kutular imal eden birini bulmasını istemektedir.

Biraz da kitaba adını veren asıl kahramanla, "Kont Sıfır Noktası" Boby Newmark'la ilgilenelim. Barrytown'da annesi ile sıkıcı bir yaşamı paylaşan Boby iyi bir hacker olmak için çabalayan bir genç. Kont Sıfır bir güvenlik programı kırıcısını denemek için safça kobay olarak kullanılan acemi bir hackerdan başka bir şey değil. Ölmesi beklenirken siber uzaydaki bir şey tarafından kurtarılması onu ilgi odağı yapıyor. Peşine sadece güçlü şirketlerin adamları değil, siber uzaydaki yapay zeka oluşumlarını vodoo tanrıları olarak kabul eden garip bir tarikatta düşüyor.

Bütün bu karakterler ayrı ayrı noktalardan bir buluşma noktasına ilerliyor ve sonuçta beyinde hoş bir lezzet bırakan, William Gibson kendine has janrı ile konuşan bir eser çıkıyor önümüze.

Belki de tam burada biraz William Gibson'u tanıtmak lazım.

WİLLİAM FORD GİBSON

William Ford Gibson 17 Mart 1948'de Güney Carolina'nın Conway şehrinde dünyaya geldi. Çocukluğu o sıralarda boşanmış olan annesiyle beraber Güneybatı Virginia'nın küçük bir dağ kasabasında geçti. Daha sonra öğrenimine Güney Arizona'daki yatılı bir okulda devam etti. 19 yaşında o sıralarda başlamış olan Vietnam savaşına katılmayı reddederek Amerika'yı terk edip Kanada'ya yerleşti. 1972'den beri Vancuaver'da karısı ve iki çocuğu ile birlikte yaşamını sürdürmekte.

Gibson, yazmaya İngiliz edebiyatı üzerine lisans eğitimini tamamladığı British Columbia üniversitesindeyken başladı. İlk kitabı olan Neuromancer 1984 yılında yayınladı. Kitap çıkar çıkmaz sadece bilimkurgu edebiyatında değil edebiyatın diğer dallarında da büyük ses getirdi. Neuromancer bir ilki gerçekleştirerek bilimkurgunun en büyük 3 ödülü olan Hugo, Philip K. Dick ve Nebula ödüllerinin üçünü birden kazandı. Neuromancer'ın bu beklenmeyen başarısının ardından yazar Count Zero (1986) ve Mona Lisa Overdrive (1988) kitaplarını da yayımlayarak daha sonradan Sprawl serisi olarak adlandırılacak ilk serisini tamamladı.

Neuromancer tartışmasız bilimkurgu alanında üzerinde en çok konuşulan kitaptır. Sadece bilimkurgu yazarları ve eleştirmenleri tarafından değil edebiyatın diğer dallarından yazar ve eleştirmenler tarafından da sayısız olumlu, olumsuz eleştiri almış, edebiyat dünyasının uzun süre üzerinde tartıştığı bir eser haline gelmiştir. Özellikle sosyoloji alanında bir çok akademik çalışmaya da taban teşkil eden bu kitap

bilimkurgu dünyasının kült eserleri arasında kendine önemli bir yer edinmiştir.

KONT SIFIR'IN ÖNEMİ

Sprawl üçlemesinin ikinci kitabı Count Zero paralel kurgusuyla Cyberpunk dünyanın yaşamını daha bir göz önüne serer ve birinci kitabın ortaya koyduğu janrı geliştirir.

Kont Sıfır'da özellikle geleceğin ekonomik sistemi adına karamsar bir tablo çizilir…

Hükümetlerin üzerinde bir güç olan mega şirketler –Zaibatshular- ve mega zenginlikle artık servetinin tezahürleri bağımsız olarak hareket eden süper zenginlerler vardır. Bunların arasındaki güç savaşlarında sıradan insanlar sadece çok çabuk harcanabilecek rakamlar veya ele geçirilmesi gereken kölelerdir.

Zaibatshular önemli mevkilerdeki elamanları değişik yollarla kendilerine bağlar. Örneğin damar içlerine kaçması durumunda çözülecek zehir baloncukları bağlamak gibi…

Turner işte bu tür transfer önlemlerine karşı çalışan, bir ajans vasıtasıyla eleman kaçırma işlerini alan eski bir askerdir.

Kont sıfır'da gerçek dünyada yaşamın zorlukları ve bireylerin teknoloji gelişimi karşısındaki çaresizliği ve "kayıplığı" yanında cyber dünyanın kontrolden çıkan yapısı da verilmektedir.

Cyber Dünya artık bağımsız kalan yapay zekalar, programlar ile doludur. Bunlar inanışların içine girip yeni dinler yaratmıştır. Veya var olanları değiştirmiştir.

Kitabın küçük ama en ilginç bölümlerinden birisi eski teknolojinin gittiği Afrika ülkelerini yağmalayan bir hackerla ilgilidir.

Hacker bir gün yüksek güvenlikli siteler arasında dolaşırken, daha düşük teknolojilerin ne olduğunu düşünüyor… Yani güvenliği neredeyse süzgeç gibi olan sistemleri… Ve onları buluyor üçüncü dünya ülkelerine veriliyor eski teknoloji. Başlıyor onları soymaya. Kısa sürede küçük çaplı bir ekonomik kıyım yapıyor. Sonuç: düşen hükümetler, açlıktan ölen Afrika insanları…

Gibson'un Cyberpunk bir gelecek içine sığdırdığı bu ufak öykü acaba günümüz dünyasında bir şekilde gerçekleşmiyor mu?

Gibson'ı okurken zaten etkileyici olan da bu. Kitapların geleceğe ait olduğunu düşünürken, insan şu an ile gelecek arasındaki alacakaranlık bir gölgede bunların gerçekleşmesine az kaldığını veya ön adımlarının seslerini duyduğunu dehşetle fark ediyor.

KONT SIFIR'IN DİLİ…

Matrix Avcısı'nı okuyanlar bilecektir ki Gibson kolay okur istemeyen bir yazardır. Çoğu zaman sizden kelimelerin anlamını iyi kavrayıp, bir başka sonucu çıkarmanızı veya keşfetmenizi ister. Tıpkı Kont Sıfır'ın ölümcül güvenlik tuzağına kapıldığı sahnede olduğu gibi…

Kont Sıfır, tuzak kırıcı programla ölümcül Karabuz (izinsiz girişlere karşı ölümcül tepki veren güvenlik programı) tarafından yakalanır. Kalbi birkaç saniye müddetince durur ve o sırada Matrix'teki bir fenomen tarafından kurtarılır. Kendini banyoya atar ve geri döndüğünde Matrix'le bağlantıyı kesmediğini fark ettiğinde hemen kaçar.

Sıradan bir okuyucu bu kaçıştaki mantığı hemen kavrayamaz ama Cyberpunk janrını bilen bir okuyucu bazı bilgilerin çoktan keşfedildiğini ve Kont Sıfır'ın artık bulunduğu evde güvende olmadığını düşünecektir. Nitekim birkaç bölüm sonrası daireyi havaya uçuran bir roketin haberini gazetede okuruz.

Kıvrak zeka isteyen bu stil, birçok okur için bulunmaz bir lezzet yaratırken, bazıları içinde hikayeyi anlaşılmaz kılacağı gerçektir ama bu onun birçok ödülle bir seri olduğu gerçeğini değiştirmez.

MATRİX VE GERİSİ…

Matrix filmi geniş kitleleri Cyberpunk bir dünyayla tanıştırdı. Fakat insanlar filmin ötesinde kendilerini bekleyen bir gelecekle, daha da kötüsü bu geleceğin teknolojinin tehlikesini hissettiren cyberpunk'la da tanıştı.

Şu sıralar gerek cyberpunk'ın edebiyatı (William Gibson), gerekse Matrix ile birlikte başlayan sanal gerçekliğin felsefesini inceleyen edebiyat dışı kitaplar çok satarken umarız Türkiye'nin böyle bir gelecekte hazır olması yolunda herkes elinden geleni yapar. En azından Cyberpunk birçoğumuzu buna hazırlıyor.

Şimdi serinin üçüncü kitabı Mona Lisa Overdrive'ı büyük bir sabırsızlıkla bekliyoruz.

?

Hayal Gücünün Dişi Ejderhası: URSULA K. LE GUİN!...

E-Edebiyat Dergisi (Ocak.2004/Sayı: 58)

Bazen bir yazarı tanımak yaşamlara tanık olmak veya farklı bir dünyayı öğrenmek demektir. Ursula K. Le Guin söz konusu olunca bu söylemi olabildiğince genişletmek gerekir. Çünkü 74 yaşındaki bu kadın, hayal gücünün dişi ejderhası, fiziki olarak çocuklarının yanında bizim için onlarca Dünya da

doğurmuştur.

1929 yılında dünyaya gelen Ursula K. Le Guin'in babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi ise yazar Thedore Kroeber'dir. Bu başarılı çiftin kızı da sanki ikisinin özelliklerinin karışımı gibi özellikle etnolojik açıdan güçlü alt yapısı bulunan hayal dünyaları yazmıştır.

İsterseniz yazarlığı üzerine genel bir yorum getirmeden ve en önemli yapıtlarına (Mülksüzler, Karanlığın Sol Eli ve Yerdeniz Büyücüsü) değinmeden önce Türkçe'ye son yıllarda çevrilen iki eserini kısaca tanıtalım…

Yok olan kültür ve feminizm…

"Hep Yuvaya Dönmek" (Always Coming Home) geçtiğimiz yıl Ayrıntı yayınları tarafından Türkçe'ye kazandırılmıştı. Kurgucu düş gücünün, en cesur denemelerinden sayılabilecek bu kitap, klasik bir roman değil… Öykü, halk masalı, şiir, söylencelerin ustaca kaynaştırıldığı bu kitap geleceğe ait etnografik bir çalışma sayılabilir.

Kitap gelecekte Kuzey Kaliforniya'da Na adlı bir vadide yaşayan Keş adlı halkı bize anlatıyor. Bizi hikayenin içine sürükleyen karakter ise Kuzey Baykuşu adlı küçük bir kız çocuğu.

Kitap özellikle bir kısır döngü içinde yok oluşa sürüklendiğimiz "sürekli ilerlemeci" vahşi kapitalizme karşı bir karşı söylem olarak ortaya konuyor. Hayali Keş halkının toplumsal yaşantıları, Amerikan yerlilerine çok benziyor. Gerçi bir röportajında, "Bu toprağın tek edebiyatı Kızılderili sözlü edebiyatıydı. Ben de başka Kuzey Kaliforniya mitlerini, efsanelerini, şarkılarını okudum. Orada epey bilgi vardı. Çoğunu babam derlemişti. Amerika'nın her yanındaki geleneklerden yaygın bir okuma yaptım. Çalmadan ve sömürmeden bu edebiyatı kullanmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, Kızılderili edebiyatına bu kötülük yeterince yapılmıştı. Geleceğin Napa Vadisi'ne bir avuç Kızılderili yerleştirmeye hiç niyetim yoktu," diyor Le Guin.

Ve kitabın gerçek söylemini günümüz dünyasının sonuna ait net bir fikirle ortaya koyuyor; "Bu kitapla yapmaya çalıştığım yapmaya çalıştığım, sanayi devriminden günümüze, son iki yüz yıl boyunca hüküm süren büyüme teknolojimiz ile düşünsel bir oyun oynamaktı. Bu dönemin ne zaman sona ereceğini bilmiyoruz, ama sona erecek. Şimdiki tarihsel dönemi insan toplumunun evriminin en üst aşaması olarak görmeye eğilimliyiz."

Zaten Ursula K. Le Guin'in birçok kitabında Doğu felsefelerinin etkisinin yanı sıra teknolojik paketlemeden sıyrılmış insan doğası anlatılır.

"Bağışlamanın Dört Yolu" ise iki yıl önce Metis yayınları tarafından bize sunulmuştu. Kitap dört ana öykü ekseninde insan özgürlüğü mücadelesi içinde feminist bir bakış açısıyla kadınların sorunlarını dile getiriyor. Werel ve Yeowe adlı iki gezegende kölelik sistemine karşı bir savaş sürdürülürken, esasında baskıcıların ve ezilenlerin tarafında kadınların iki kat köleleştirilmiş olduğu fark ediliyor.

İki kitabında baş rolünde kadınlar var ama ilkinde kapitalizme karşı bir bakış açısı varken, ikincisinde Ursula K. Le Guin son yıllarda giderek keskinleşen feminist tavrı gözüküyor.

Bilimkurgunun Üvey Kardeşi Fantastikkurgu

Pek bilinmez (veya bilinmez) ama muhafazakar bilimkurgucular, fantastikkurgudan pek hazzetmezler. Sanki entelektüel çevrelerin yıllardır bu iki türe getirdiği "kaçış edebiyatı" suçlamasının sorumlusu bu türdür. Ve sürekli olarak bilimkurgu ile fantastikkurgunun yan yana anılması sanki bu türün değerini düşürmektedir.

Oysa Ursula K. Le Guin söz konusu olduğunda ilginç bir istisna ortaya çıkmaktadır. Le Guin yazarlık kariyerinin ilk başında özellikle de bilimkurgunun en önemli ödüllerini kazanan eserleriyle tanınmıştır. "Mülksüzler" (The Dispossessed), anarşizm üzerine bir ütopya dünyayı anlatırken, "Karanlığın Sol Eli" (The Left Hand of Darkness) ise cinsellik üzerine etkili bir hikaye içeriyordu.

Karanlığın Sol Eli, insanlığın uzayı kolonizasyon çalışmaları sırasında oluşmuş çift cinsiyetliler üzerine bir topluma, o dünyaya dışarıdan gelmiş bir elçinin gözüyle bakıyordu. Yılın on bir ayı cinsellik olmayan bu dünyada fertler değişik dönemlere göre kadın veya erkek olarak toplumsal yaşantıda roller benimsiyordu.

Ursula K. Le guin yıllarca bilimkurgunun önemli eserlerini ürettikten sonra birden fantastikkurguda en önemli eserlerden biri kabul edilen ve onun çoksatan serisi Yerdeniz'in ilk kitabı "Yerdeniz Büyücüsü"nü (The Wizard of Earthsea) yazdı.

Kitap adalardan oluşan bir dünyada Ged adlı bir büyücünün hayatını ve ilk mücadelesini anlatıyordu. O dünyanın büyüsel temeli "sözcüklere" oturtulmuştu. Sözcüklere, kadim lisana… Ve bu büyüsel alt yapı bilimkurgu yazarlığından gelen inanılır bir kurgulamayla çevrilmişti.

Doğu felsefesinin etkilerini taşıyan bu kitap, fantastikkurguyu sadece ortaçağ toplumsal yaşantısı, kılıç-büyü, aksiyon üçlemesine oturtan ve pek de söyleyecek lafı olmayan eserlerin yanında yıldız gibi parladı. Fantastikkurguya genel okur gözünde de saygın kimlik verdi.

Bir Yazarın Cinsel Kimlik Arayışı

Yazarın eserlerinde görülen feminist tavır onun yazarlık kariyerinin ortalarından itibaren kendisini göstermeye başladı. Ursula K. Le Guin, ilk öykülerini ve kitaplarını o zamanki bilimkurgu çevrelerinin muhafazakar bakış açısı karşısında şans bulabilmek için takma erkek ismiyle çıkarmıştı. İlk eserlerinin çoğunda baş karakterler "erkek"ti.

Bakın bu durum için ne diyor:

"Feminist hareketle tanışmam geç oldu ve ağır gelişti. İlk yapıtlarımın tamamı nispeten erkek merkezliydi. Yerdeniz kitaplarının ikisinde hiç kadın yoktur, ya da ikinci planda kadın figürleri vardır. Kahraman öyküleri böyledir, hep erkeklere dairdir. Zaten birkaç feminist yazar dışında bilimkurgu 1960'lara kadar oldukça erkek egemenliğinde bir alandı. Bu alanda yazan kadınların çoğu takma ad

kullanırdı.

Bu durum beni hiç rahatsız etmiyordu. Gelenek buydu ve mutluluk duyarak çalışıyordum. Ama giderek kimi rahatsızlıklar duymaya başladım. İlk feminist metnim 1967'de yazmaya başladığım "Karanlığın Sol Eli"ydi. Cinsiyet yapısını çözme yolunda ilk denemelerden biriydi. Herkes 'erkek olmak ne demektir, kadın olmak ne demektir,' diye soruyordu. Bu zor bir soruydu. "Karanlığın Sol Eli"nde cinsiyeti ortadan kaldırıp geriye ne kaldığını bulmayı denedim. Bilimkurgu böyle oyunlar oynamak için harika fırsatlar sunar.

Kendi yapıtımın bana artık dişi olanı ihmal edemeyeceğimi anlattığını yavaş yavaş anladım. 1977'de "Balıkçıl Gözü"nü yazarken, kitabın ortasına gelmeden kahramanım ısrarla kendisim yok etmeye çalışıyordu. Dur bakalım, dedim, sen kahramansın, böyle davranamazsın. Kitabıma ne olacak? Yazmayı bıraktım. Romanda bir kadın vardı, ama kadınlar üzerine yazmayı bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmeden biraz uğraştıktan sonra feminist kuramda bana yol gösteren bir şeyler buldum."

Gelecek, İnsan ve Bir Kadın

Ursula K. Le Guin anarşizm, feminizm, Tao ve Zen felsefelerinden etkilenen, alternatif toplum biçimlerine meraklı, kültür antropoloiye, siyasete ve psikolojiye yönelmiş bir yazar… Ama her şeyden önce hayal gücünün güçlü bir kalemi.

Belki de onun kitaplarıyla ilgili en güzel tespiti Oxford Times yapmış;

"Bazen bir kitabın kapağını açar ve beş-on sayfada önünüzde açılan dünyanın, içinde oturmakta olduğunuz odadan daha gerçek olduğu hissine kapılırsınız..."

Ursula K. Le Guin bize başka dünyaların, başka zamanların şarkılarını söylüyor, hikayelerini anlatıyor olabilir ama belki de yaptığı kendi hayatımızı daha güzel yapmak için beynimize ayna tutmaktan başka bir şey değildir.

Ursula K. Le Guin Kimdir?

Ursula K. Le Guin 1929 yılında Kaliforniya'da doğdu. Babası ünlü antropolog Alfred Kroeber, annesi yazar Theodore krober'dir. Radcliff ve Columbia Üniversitelerinde edebiyat eğitimi gördü. 1950'li yıllarda bilimkurgu ve fantastikkurgu hikayeleri yazmaya başladı. 1951'de tarihçi Charles A. LeGuin ile Paris'te evlendi. Üç çocuk dünyaya getirdi.

Önemli eserleri; "Mülksüzler", "Karanlığın Sol Eli", "Dünyaya Orman Denir", "Rocannon'un Dünyası", "Hayal Şehri", "Sürgün Dünyası", "Balıkçıl Gözü", Bağışlamanın Dört Yolu"

"YERDENİZ SERİSİ": "

1. Kitap: Yerdeniz Büyücüsü
2. Kitap: Atuan Mezarları
3. Kitap: En Uzak Sahil

4. Kitap: Tehanu

5. kitap: Yerdeniz Öyküleri

Ödüller:

Nebula Best Novellette nominee (1969) : Nine Lives
Nebula Best Novel winner (1969) : The Left Hand of Darkness
Hugo Best Short story nominee (1970) : Winter's King
Hugo Best Novel winner (1970) : The Left Hand of Darkness
Nebula Best Novel nominee (1971) : The LaThe of Heaven
Nebula Best Novella nominee (1972) : The Word for World is Forest
Hugo Best Short story nominee (1972) : Vaster than Empires and More Slow
Hugo Best Novel nominee (1972) : The LaThe of Heaven
Hugo Best Novella winner (1973) : The Word for World is Forest
Nebula Best Short story winner (1974) : The Day Before the Revolution
Hugo Best Short story winner (1974) : The Ones Who Walk Away from Omelas
Nebula Best Novel winner (1974) : The Dispossessed
Nebula Best Novellette nominee (1975) : The New Atlantis
Hugo Best Short story nominee (1975) : The Day Before the Revolution
Hugo Best Novel winner (1975) : The Dispossessed
Nebula Best Novellette nominee (1976) : The Diary of the Rose
Hugo Best Novellette nominee (1976) : The New Atlantis
Hugo Best Novellette nominee (1977) : The Diary of the Rose
Nebula Best Novellette nominee (1979) : The Pathways of Desire
Hugo Best Short story nominee (1983) : Sur
Nebula Best Novellette nominee (1987) : Buffalo Gals, Won't You Come Out Tonight
World Fantasy Best Novella winner (1988) : Buffalo Gals, Won't You Come Out Tonight
Hugo Best Novellette winner (1988) : Buffalo Gals, Won't You Come Out Tonight
Nebula Best Novellette nominee (1990) : The Shobies Story
Nebula Best Novel winner (1990) : Tehanu
Nebula Best Novellette nominee (1994) : The Matter of Seggri
Nebula Best Novella nominee (1994) : Forgiveness Day
Nebula Best Novellette winner (1995) : Solitude
Hugo Best Novellette nominee (1995) : The Matter of Seggri
Hugo Best Novella nominee (1995) : Forgiveness Day
World Fantasy Lifetime Achievement winner (1995)
Nebula Best Novella nominee (1996) : A Woman's Liberation
Hugo Best Novella nominee (1996) : A Woman's Liberation
Hugo Best Novella nominee (1996) : A Man of the People
World Fantasy Best Novella nominee (1996) : Ether OR
Hugo Best Novellette nominee (1997) : Mountain Ways
World Fantasy Best Novella nominee (1999) : Dragonfly

?

Bir Ölünün Eli Hepimizi İtiyor: ISAAC ASİMOV!...

E-Edebiyat Dergisi (Şubat.2004/Sayı: 59)

2004 yılı ünlü bilimkurgu yazarı Isaac Asimov ülkemizde yeniden gündeme geldiği yıl olacak… Altın kitaplar ve İthaki, bilimkurgu üstadının eserlerini yeniden basmaya başlıyor!

Genç bilimkurgu ve fantezi okurları çok şanslı; şimdilerde sırf bu türleri yayınlayan birçok yayımevi var… Her ay birkaç tane bilimkurgu ve fantezi kitabı çıkıyor. Oysa zamanında öyle miydi ya… Yılda bir – iki tane bilimkurgu kitabını yana yakıla arar bulur, birkaç kere okuyup ezberlerdik. O sıralar bu açlığımızı sırayla Çağlayan, Okat ve Baskan bilimkurgu serileri gidermeye çalışırdık. Bir de Altın Kitaplar'dan çıkan Asimov'lar ile…

Fotoğraflarında her zaman gülümseyen, epey uzun favorileri yanaklarından sarkan, kitaplarındaki karakterlerin yapılarından, diyaloglarından insan ilişkilerinde çok açık ve sıcakkanlı olduğunu anlayabildiğimiz Isaac Asimov'la ortaokula giderken bir arkadaşımın kütüphanesinde tanışmıştım. Kitabın üzerindeki bir uzay gemisi resmini ve İmparatorluk yazısını çok iyi hatırlıyorum. O kitap ve Asimov, hayal gücü geniş bir çocuğun sosyo-kültürel yaşamı durgun bir taşra kentinde en iyi dostu ve öğretmeni oldu.

Kitap daha ilk satırlarından itibaren beni resmen büyülemişti. Çok kitap okumuştum ama böyle bir bilimkurgu eseriyle ilk kez karşılaşıyordum. Daha ilk satırlardan galaksi imparatorluklarından, milyarlarca insanın kaderini etkileyen olaylardan, geleceği tahmin eden ve şekillendiren matematik denklemlerinden bahsediliyordu.

Kitap genç bir matematik öğrencisinin "taşra" diyebileceğimiz ufak bir gezegenden, Trantor adlı galaksi imparatorluğunun başkentine gelmesiyle başlıyordu. Başkent, koca bir gezegeni oluşturan tek bir yapıdan oluşuyordu. Gündüz ve gece ısı farklarından, güneşten enerji sağlanıyor, yirmi tarım dünyası bu devasa organizmayı beslemek için gemilerle yiyecek taşıyıp duruyordu.

Bu genç matematik öğrencisi daha başkente geldiğinin birinci gününde tutuklanıyor ve İmparatorluğa karşı ihanetle suçlanıyordu. Bu ihanet örgütünün başı ise bir matematik profesörü Hari Seldon'du.

Bir okur olarak zaten genç matematikçiyle beraber ile hikayenin içine giriyor, daha ilk sayfalarda onun gibi Trantor'un haşmetiyle sarsılmışken ihanet suçlamasının derdine düşüyordunuz. Fakat şok onunla bitmiyordu. Serinin ileriki kitaplarında bir efsaneye dönüşen Hari Seldon, genç matematikçiye şunu açıklıyordu: "Bir yüzyıl içinde Galaksi İmparatorluğu çökecek ve onu takip eden on bin yıllık bir kaos dönemi, ikinci imparatorluk kurulana dek insanları mahvedecek. Bizim amacımız bunu bin yıllık bir süreye indirmek."

Hari Seldon bunu matematik denklemleriyle geleceği belirleyen psiko-tarih*bilimiyle yapacaktı.

Görünüşte ise galaksinin küçük bir gezegenine yerleşen bilim adamı topluluğu dev bir galaktik ansiklopedi hazırlayacaktı. Oysa ilk kitaptan anlıyorduk ki, bu ufacık, imkanları kısıtlı Terminus gezegenine yerleşen bilim adamları topluluğu, II. Galaktik İmparatorluğu kuracaktı ve mütevâzi bir adı vardı: Vakıf!

Asimov, "İmparatorluk" adıyla çevrilen "Vakıf trilojisi"nin ardından Arzlı dedektifin maceralarının anlatıldığı Çelik Mağaralar, Güneşin Tanrıları ve Şafağın Robotları (Robot romanları) ile Türk bilimkurgu okuyucusunun gönlünde sağlam bir taht kurdu.

Peki, 500 (!) kadar kitabı çıkan, dünyanın en çok tanınan bilimkurgu yazarlarından Isaac Asimov kimdi?

1992 yılında ölümüne kadar A.B.D.'de yaşayan Isaac Asimov, Sovyetler Birliği'nde Smolensk yakınlarında Petrowitsch'de 2 Ocak 1920 yılında dünyaya geldi. (Asimov'un Arthur Koestler'in 13. Kabile kitabında belirtilen sonradan Yahudi olan Hazar Türklerinden olup olmadığı merak ediyor insan.) Ailesi ile birlikte 1923 yılında A.B.D.'ye göç Asimov'un çocukluğu Brooklyn'de geçti. Babasının isteği üzerine tıp okuyan yazarımız, aslında kimyayı çok merak ediyordu. Kısa süre Deniz Kuvvetlerinde görev alan Asimov, 1949 yılında Kimya doktorasını aldı, 1958 yılında tüm zamanını yazarlığa ayırabilmek için üniversitedeki öğretim görevinden ayrıldı.

Onun edebiyatla tanışmasını 1938 yılında kurulmuş olan "Gelecek Bilimleri Edebiyat Derneği" sağladı. Bu kulüpte ünlü bilimkurgu yazarları ve editörleriyle tanıştı. Asimov'un ilk öyküsü "Marooned Off Vesta" 1939 yılında Amazing Stroies adlı efsanevi pulp dergide yayınlandı. Daha sonra yazarlığında çok büyük etkisi olan Astounding Science_Finction Magazines adlı dergisinin sahibi ve editörü John W. Campbell onu himayesine aldı. John W. Campbell bilimkurgunun altın çağını yaratan birkaç kişiden biridir ve birçok yazarın yetişmesini sağlamıştır.

Campbell genç yazarları dergide topluyor, onlara konular, sadece başlıklar veya cümleler üzerine bilimkurgu öyküleri yazdırıyordu. (Örneğin Asimov'un ödüllü öyküsü Nightfall o çalışmaların birinde ortaya çıkmıştır. John W. Campbell'ın bin yalda bir gece olan bir uygarlığı anlatan bir öykü yazın demesi üzerine filmi de çekilen Nightfall ortaya çıkmıştır. Öykü de üç güneşli bir sistemdeki bir gezegende kurulan uygarlık, 1000 yılda bir gece ve yıldızlarla tanıştığı için insanlar çılgınlığa kapılmakta ve çılgınca her şeyi yok etmektedir.) O dönemde genç Asimov'un ortaya koyduğu ve eserlerinin temelinde bulunan Üç Robotik Kural ve Vakıf serisinin yazılmasında John W. Campbell'ın çok büyük etkisi vardır.

Asimov, "Vakıf Trilojisini" yazmaya gençken eline geçen, Roma İmparatorluğunu anlatan bir ansiklopedi sayesinde karar vermiştir. Bu triloji 1966 yılındı Cleveland'da tüm zamanların en iyi bilimkurgu dizisi olarak Hugo ödülünü almıştır. (Frank Herbert'in Dune ve Arthur C. Clark'ın Rama serileri Vakıf'ın gerisinde kalmıştır.)

İşin ilginci Asimov yavaş yavaş efsaneye dönüşen bu seriden uzun süre para kazanamamıştır. İşte üstadın kendi ağzından yaşadıkları:

"1941 yılının 1 Ağustos'unda yirmi bir yaşında genç bir delikanlı iken Astounding Magazine adlı dergisinin editörü John W. Campbell'ı görmek için sabırsızlıkla bekliyordum. Ona aklıma gelen bir bilimkurgu öyküsü fikrini açacaktım. Galaktik İmparatorluğun çöküşünü anlatan geleceğe yönelik tarihi bir roman yazmayı düşünüyordum.

Campbell tek bir hikaye yazmamı istemedi. Birinci Galaktik İmparatorluğun çöküşü ile İkinci Galaktik

İmparatorluğun yükselişi arasındaki yüzyıllarca süren huzursuzluğu baştan sona anlatan bir dizi hikaye yazmamı istedi. Bu hikayeler Campbell ile benim beraberce görüşüp tartıştığımız psikotarih* bilimi ile geliştirilecekti.

Hikayeler öncelikle dergide yayınlandı yıllar sonra küçük bir yayımevi olan Gnome benim Vakıf hikayelerimi üç kitapta topladı. Vakıf, Vakıf ve İmparatorluk ve İkinci Vakıf…

Yayımevi küçük olduğu için reklam ve tanıtım yapmayınca kitaplar başarılı olamadı. Onlardan hiç para almadım.

1961 yılında o zamanlar Doubleday'daki editörüm Timothy Seldes, yabancı bir yayıncıdan Vakıf kitaplarını yayınlamak için talep geldiğini söyledi. Ben, "İlgilenmiyorum Tim. Bu kitaplardan telif ücreti de almıyorum,' dedim.

Seldes dehşete düştü ve kısa sürede Gnome'dan telifleri alınıp kitap basıldı ve sürekli yükselmeye başladı. 1966 yılında Cleveland'da düzenlenen Dünya bilimkurgu kongresi'nde bu kategori ilk kez (ve son olarak) Hugo ödülüne aday gösterildi ve tüm zamanların en iyi bilimkurgu serisi ödülünü aldı…"

İşte böyle, Isaac Asimov'un farkında olmadığı bir şekilde sürekli yükselişe geçen Vakıf artık bir efsane olunca okurlardan yeni vakıf romanları için baskı gelmeye başlar. Asimov tam 32 yıl sonra seriye yeni kitaplar katar ve bu yeni kitaplar direkt New York Times'ın bestseller listesine girer.

Bu efsanevi seri bundan yıllar önce Altın kitaplar tarafından (Foundation – İmparatorluk 1983) Türk okuyucusuna sunulmuştu. Kitapların telifi geçtiğimiz sene genellikle bilimkurgu ve fantezi kitapları basmasıyla tanıdığımız İthaki yayımevince alındı. Ve Vakıf 2004 yılında genç Türk bilimkurgu okurlarıyla tanışmaya hazırlanıyor.

Asimov sadece Vakıf trilojisi ile bilinmez, insanlığın uzayda koloni kurduğu zamanlarda geçen Arzlı dedektif Elijah Baley'in maceraları da neredeyse Vakıf kadar sevilir. Bilimkurgu polisiye türünün bu baş yapıtları Çelik Mağaralar, Güneşin tanrıları ve Şafağın Robotları adıyla ülkemizde basılmıştı. Daha sonra bu seriye Kurtarıcı (Robot and Empire) katıldı, ki bu kitap Elijah Baley (Robot romanları) kitapları ile Vakıf arasında köprü kurar. Zira bu kitaptaki (Robot) Daniel, (Robot) Giskard'dan insanlığı koruma görevini alır ve R. Daniel on bin yıl sonra Hari Seldon'un hayatını etkileyerek, onun psiko-tarih bilimini geliştirmesini sağlarken karşımıza çıkar.

İşte 2004 yılı içinde İthaki'den Vakıf trilojisi ile birlikte Altın kitaplardan da Elijah Baley kitapları tekrar basılacak.

***

Asimov birkaç yüz öyküsü, 30'u aşkın romanı, sayısız bilimsel yazı ve değişik alanlarda inceleme kitaplarıyla çok üretken bir yazar olmuştur.

Kazandığı onlarca ödüle rağmen kitaplarının edebi yönü hep tartışılmıştır. Tasvirler ve anlatım yetersiz bulunsa da kurduğu dünyalar ve anlattığı öykülerdeki politik tavırlar, kitlelerin yönlendirilmesi, mantık dizimleri ile her zaman beğenilmiştir. Asimov'un kitaplarının çoğunda (tıpkı Ursula K. Le Guin'de

olduğu gibi) uzaylılar karşımıza çıkmaz, Vakıf trilojisi Asimov'un çok sevdiği robotlardan da arınmıştır.

Ayrıca Vakıf serisi, öykünün geçtiği on bin yıl sonraki bir Galaksi İmparatorluğu için bilimsel açıdan çok yetersiz bulunur. Gerçekten de bu yetersiz teknolojik tablo ilk okuyuşta insanın dikkatini çekebilir ama Asimov bize esas olarak politik düşünceler, kitle yönetimleri, insan psikolojisi, mantık dizimleri üzerine bir yapıt sunduğu için okuyucu bu eksiklikleri dert etmemelidir.

Asimov'un yaptığına basit olarak Roma imparatorluğunu geleceğe taşımak diyemeyiz, bu eser daha çok toplumsal ve politik anlamda "bugün" ve "gelecek" yorumunu yapmaktadır. Asimov'un bilimkurgusu diyince aklımıza, politik yorum, strateji, mantık düşünce dizimleri gelir. Bu yüzden de Asimov'un eseri "politika" ve politikanın işleyişi üzerine kurulurken çok durağan kalır. Bu yüzdendir ki Vakıf serisi içinde kan gövdeyi götürmez, büyük savaşlar veya kahramanlıklar anlatılmaz, lazer silahları, atom topları konuşmaz, kitlelerin geleceği onlar adına karar veren iktidarda belirlenir. Bu anlatı yapısı ne yazık ki Asimov'un eserlerinin filme aktarılmasındaki zorluğu da ortaya çıkarmaktadır, çünkü eserler bir film için fazla çözümleyici düşünceye ve diyaloga sahiptir. Tüm bu yapı içinde Hari Seldon belki de doğaüstü veya kahramana en yakın kişidir.

"Kaderi" elinde tutan Hari Seldon Vakıf tarihi geliştikçe neredeyse mitolojik bir efsaneye dönüşür.

***

Asimov'un eserleri bilimkurgunun sıcak ve gülen yüzlerinden biri olmuş, teknik ayrıntılar veya insancıl olmayan karakterleri yüzünden soğuk bulunan birçok bilimkurgu eserinden ayrılmıştır. Asimov'un kitapları arasında üç tane de biyografi vardır: 1979 yayınlanan IN MEMORY YET GREEN THE AUTOBIOGRAPHY OF ISAAC ASIMOV '1920 – 1954', 1980'de yayınlanan IN JOY STILL FELT THE AUTOBIOGRAPHY OF ISAAC ASIMOV '1954 – 1978' ve ölümünden sonra karısı tarafından basıma hazırlanan I, ASIMOV: A MEMOIR '1994'

Asimov 1973 yılında ilk karısından boşanıp psikiyatr Janet Jeppson ile evlenmiştir, 1977 yılında kalp krizi geçirmiş, troit bezi kanserinin tedavisiyle uğraşmıştır. Asimov'un hayatıyla ilgili ilginç bir nokta da onun Dünya masonlarının bir dönem başkanlığını yürütmesidir. (Doğrusu ondan iyisini bulamazlardı, bu bilgi nereden aklımda kaldıysa artık.) Bu büyük yazar, dünyaların ve tarihlerin yazıcısı 1992 yılında aramızdan ayrılmıştır.

Büyük üstad ölümünün 12. yılında hala eserleriyle gündemde ve yakında Ben, Robot adlı kitabındaki öykülerden ortaya çıkarılan bir film sinemalara gelecek. Belki çıkacak kitaplar ve eserlerinden beyazperdeye yansıyanlar onu hep gündemde tutacak.

Vakıf'ın bir yerinde Hari Seldon'un yıllar önce çizdiği denklemlere göre ilerleyen gelecekte kahramanlardan biri şunu der: "Hepimizi bir ölünün eli itiyor."

Evet dostlar, hala itiyor!

- Psiko-tarih: Matematik denklemleri yoluyla toplumların geleceğinin hesaplanması çalışmalarıdır. Psiko-tarih, tıpkı üç robot kanunu gibi, insanın da bağlı olduğu kanunlar var mıdır gibi bir sorudan yola çıkıp gelişmeye başlamıştır.
- Üç Robotik Kural:

1- Bir Robot bir insana zarar veremez, ya da hareketsiz kalarak bir insanın zarar görmesine neden olamaz.

2- Bir Robot, insanların verdiği emirlere uymak zorundadır. Ancak bu emirler birinci kuralla çeliştiği zaman durum değişir.

3- Bir Robot, birinci ve ikinci kuralla çelişmediği sürece varlığını korumak zorundadır.

(Kurtarıcı "Robot and Empire" adlı eserinde yıllar sonra bu kurallara bir yenisini daha eklemiştir Asimov. Zero kuralı dediği madde şudur:

0--- Bir robot insanlığa zarar veremez ya da etkisiz kalarak insanlığın zarar görmesine olanak tanıyamaz.... Bundan da şu sonuç çıkar.. Bir robot insanlığa zarar gelmesini önlemek için bir tek insana zarar verebilir.)

?

Militasirst Yazarın Özgürlük Hayalleri: ROBERT HEİNLEİN!...

Radikal Kitap Eki (13.Şubat.2004)

Bilimkurgunun altın çağının en büyük ve tartışılan isimlerinden Robert A. Heinlein, en ünlü eseriyle nihayet Türk okuru karşısında: Yaban Diyarlardaki Yabancı!

Ülkemizin cılız bilimkurgu edebiyatı, üzerine tartışılacak çok az iş başarabilmiştir ama dünyaca ünlü bir yazara soğuk savaşın doruğa çıktığı yıllarda tavır alabilmiştir. Bu ünlü bilimkurgu yazarı Robert Anson Heinlein'dir.

Heinlein'in ismi genel okur kitlemiz için çok bilindik bir isim olmayabilir. Belki, geçtiğimiz yıllarda Hollandalı yönetmen Paul Verhonen'in "Starship Troopers" (Yıldız Gemizi Askerleri) adlı filmini seyreden varsa bu ilginç yazarı tanımak için ilginç bir referans noktası bulmuş oluruz. Çünkü filme

çekilen eser bu usta bilimkurgu yazarınındı…

Ülkemizde epey geç yayınlanan –Yıllar önce A.B.D. kesintiye uğratılmış değil, tam versiyonuyla hem de- "Stranger in Strangerland" (Yaban Diyarlardaki Yabancı) ile gündemde olan Heinlein, Almanya'dan göç eden bir ailenin çocuğu olarak 1907'de Butler, Missouri'de dünyaya geldi.

Heinlein'in kendini bulduğu ve mutlu olduğu yer okul sonrası girdiği orduydu. A.B.D. Deniz kuvvetlerinde topçu subayı oldu. Ama görevinin beşinci yılında (1934) sağlık sorunları nedeniyle çürüğe ayrılınca büyük bir hayal kırıklığına uğradı.

Matematik ve fizik üzerine aldığı eğitimde sağlık sorunları nedeniyle kesilince birçok işe girip çıktı. Bunlardan bazıları politika, mimarlık, ziraat ve madenciliktir.

Bilimkurgu yazarlığına epey geç yaşta ve tesadüflerle geçiş yaptı. Bir işe yaramama, ordudan çürüğe ayrılmanın kompleksi, bu alanda büyük bir azim ve hırs göstermesini sağladı.

İlk bilimkurgu öyküsü LIFELINE 32 yaşındayken (1939) Astounding Sci-Fi Magazines'in mayıs sayısında yayınlandı. Bu başlangıç Heinlein'in önündeki barajı yıkmış gibiydi, bundan sonraki aylarda çeşitli dergilerde öyküleri çıkmaya başladı.

II. Dünya savaşının başlamasıyla birlikte orduya tekrar çağrıldı ve Deniz kuvvetlerinde teknik görevli olarak görev aldı, ayrıca radarın geliştirilmesinde de çalıştı.

1941 yılında Denver'da yapılan Dünya Bilimkurgu kongresine şeref konuğu olarak çağrıldı ve yine aynı yıl okurların anketinde en popüler yazar seçildi.

Savaş sonrası 1947'de bilimkurgu yazarlığına dönüş yaptı ve ardı ardına eser verdi.

Bazı eserleri filme de çekilen Heinlein'in 1951 yılında basılan "Puppet Masters" soğuk savaşın ayak sesleri hissedildiği yıllarda büyük bir ilgi ile karşılandı. Uzaydan gelen deniz anasına benzeyen yaratıkların insanları ele geçirdiği bu eser, belki de komünist tehlikeye karşı Amerikan halkının bilinçaltındaki korkusunu yansıtmaktadır.

Heinlein başta da belirttiğimiz gibi eserlerindeki militarist ve faşist yönetim yanlısı içerikler yüzünden tartışılan bir yazar olmuştur. Özellikle Starship Troopers'taki demokratik hakların geçerli olmadığı toplum yapısı ve bazı yazılarındaki faşizme benzeyen fikirler, otoriter yöneticiler hakkındaki tercihi bu açıdan kanıt gösterilir.

Heinlein bu tartışmalar nedeniyle bilimkurgunun bir kesimi tarafından dışlanmış, hatta Türkiye'de sol düşünceyi benimsemiş bilimkurgu kesimi içinde bile tartışılan, soğuk bakılan bir isim olmuştur.

İşte böyle bir ortamda Stranger in Strangerland hem okurların, hem de yazarın bizzat kendisinin beklemediği bir tepki yaratmıştır: Yaban Diyarlardaki Yabancı'da Mars'a keşfe giden Enwoy adlı gemide kazaya uğradıktan sonra sağ kalan Valentine Michael Smith'in hikayesi anlatılır. Michael, Marslılar ve onların kültürüne göre yetişir ve yıllar sonra başka bir dünya gemisi onu bulduğunda insan kültürüne olabildiğince yabancıdır.

Kitabın içindeki komünal yaşantı, serbest seks ilişkileri, iktidara karşı güvensizlik Heinlein'den beklenmeyen fikirlerdir ve çıktığı yıllarda A.B.D. ölçütünde küçük çaplı bir olay yaratır. Savaş sonrası hippi akımının yükselişe geçtiği yıllardır ve Hippiler bu kitabı kutsal kitap gibi kabul ederler.

Hatta o kadar ki Heinlein'in evinin çevresine hippi hayranları kamp yapmaya başlar, bir tür kutsal mekan olur. Oysa yazarımız askeri geçmişten de gelen etkiyle –Stranger in Strangerland içinde tersini yazsa bile- bunlara hala karşıdır ve hippilerden rahatsız olup evinin çevresine dört metre yüksekliğinde duvar ördürür.

Oysa yazarın eserlerine dönemsel bir açıdan bakarsak, Heinlein'in her yazar gibi deneyimlerinden faydalanmaktan başka bir şey yapmadığını görürüz…

Eserlerin militarizme rastlanır çünkü orduda kendini bulmuş ve iki dünya savaşı arasında büyümüştür. Ayrıca Alman kökenli bir aile olarak, elbetteki Hitler'in savaş sonrası Almanya'yı faşizm sayesinde nasıl yükselttiğini, morali bozuk, boynu bükük Alman gururunu nasıl ayağa kaldırdığını gözlemlemiş, uzaktan sempatiyle bakmış olabilerler. Unutmayın ki Almanya yükselirken A.B.D. 1929'daki Kara Perşembe sonrası ciddi bir ekonomik kriz yaşıyordu. Ve savaşta İngiltere tarafını seçene kadar A.B.D. içindeki çok ulusluluk yüzünden tam konumunu belli etmemişti.

Genç Robert A. Heinlein o dönemler hakim olan güçlü insan özelliklerine göre sporda başarılı (1925'de A.B.D. Deniz kuvvetlerindeyken eskrim ve artistik buz patinajında dünya şampiyonu olmuştu.) ve orduda sevdiği yaşantıyı bulan biriydi. Nitekim sağlık nedenleriyle çürüğe ayrılmak bu konuyu onda kompleks yapmıştı.

Bilimkurgu yazarlığına başladığı zamanda Heinlein'in öncelikle sevdiği ordu yaşamındaki deneyimlerinden eserlerinde faydalanması ve birkaç yıl içinde başlayacak II. Dünya savaşının ayak sesleri nedeniyle eserlerinde totaliter, militarist konular gözükmesi doğal değil midir?

Üstelik II. Dünya savaşı ona çok sevdiği orduda tekrar görev alma imkanı sağlamıştır.

Savaş sonrası ise A.B.D.'yi içine alan komünizm –Cadı avı- ve nükleer savaş korku ile Soğuk Savaş dönemi yine Heinlein'i elbette etkilemiştir.

Gelin görün ki Heinlein esas olarak deneyimleri onu şekillendirse de bir "yazardır" ve bir yazarın kendisini belli bir ideolojiye sokmak yanlıştır bence. Nitekim Heinlein yaşantısı ona başka deneyimler sunduğunda Stranger İn Strangerland gibi eserler de vermiştir ve birçok eserinde baskıcı rejimlere karşı eleştirel bir tavra girmiştir.

Heinlein'in bir başka özelliği bilimkurgu okuru olarak nitelendirilmeyecek okuyucuları da kendisine çekmesidir. Stranger in Strangerland basıldığı yıllarda yedi milyon adet gibi bir satış rakamına ulaşmıştır.

Heinlein çok satılan eserleri dışında gençler için bazı bilimkurgu dizileri de yazmıştır.

STRANGER IN STRANGERLAND

1988 yılında kaybettiğimiz bu büyük yazarın nihayet ülkemizde geçtiğimiz aralık ayında basılan kitabının ilginç bir de yazılma öyküsü vardır. Bunu genç yazarlarımıza örnek olarak sunmak isterim.

1920’li yıllardan itibaren modern bilimkurgu, fantezi ve korkunun gelişmesini Astounding Magazine, Weir Tales, Amazing Stroies gibi “pulp” tabir edilen dergiler sağlamıştır. Bugün “büyük” diye adlandırdığımız yazarlar bu dergilerde yetişmiş, eserlerini bu dergilere satmış, hatta daha sonra kitap haline getirilen eserler bu dergilerde yayınlanmıştır.

Örneğin korkunun üstadı H.P. Lovecraft yaşarken neredeyse hiçbir kitabı (çok başarısız bir deneme haricinde) basılmamış, bu dergilerdeki öyküleriyle ünlü olmuştur. Aynı şekilde Edgar Allen Poe, Conan’ın yaratıcı Robert Erwin Howard, Isaac Asimov, Fritz Leiber, Ray Bradbury, Robert Bloch… gibi yazarlar hep bu dergeler sayesinde tanınmıştır.

John W. Campbell, Hugo Gernsback gibi efsanevi editörler birçok bilimkurgu, fantezi, korku yazarının yetişmesini sağlamıştır.

Bu dergiler yazarlarını eğitmek ve teşvik etmek anlamıyla çeşitli çalışmalar yapardı.

Örneğin John W. Cambell Astounding S-F'nin sahibi ve editörüydü, onlarca bilimkurgu yazarını yetiştirdi. Neler mi yapardı?

Öyküleri okur, yanlışlarını düzeltirdi. Asimov'un ilk 20 öyküsü onun tarafından reddedilmiştir.

Genç yazar adaylarını dergide toplar ve ortaya bir cümle atıp onlardan bunun üzerine öykü isterdi. Bu toplantıların birinde şöyle bir cümle ortaya atıldı: "Her bin yılda bir karanlık olan bir gezegendeki uygarlığı yazın."

Asimov bunun üzerine "Nightfall" adlı öyküsünü yazdı. bu öykü Hugo ödülü aldı. Öykü de üç güneşli ve ancak bin yılda bir gece olan bir gezegen anlatılıyordu. daha önce hiç yıldızları, gökyüzündeki sonsuzluğu görmemiş insanlar bunun üzerine çıldırıyor ve tam bir kaos oluşuyordu.böylece her bin yılda bir uygarlık yıkılıyordu.

John W. Campbell başka ne yapardı: Örneğin okuyuculardan gelen bir sonraki sayının öykü isimlerini yazarlara dağıtıp öykü isterdi.

Bakın ünlü bilimkurgu yazarı Heinlein'in en ünlü eseri, bir bilimkurgu klasiği Stranger in Strangerland'ın çıkışını karısı nasıl anlatıyor:

"Astounding S-F dergisinin kasım 1948 sayısında editöre yollanmış bir okur mektubunda, bir yıl sonraki sayı için öykü isimleri öneriliyordu. bu başlıklar arasında Robert Heinlein tarafından yazılacak bir öykü de vardı: ‘Körfez’

O editör, John W. Cambell ve Robert arasında geçen uzun bir konuşma sonucunda okuyucunun başlıklarını verdiği öykülerin yazılması için yeterli zaman olduğuna karar verildi; bu sayı Kasım 1949'da çıkacaktı. Robert, o başlığı taşıyan bir kısa öykü yazmaya karar verdi. Diğer yazarların çoğu da bu oyuna katılmaya karar verdiler. bu konu, "Zamanda Yolculuk" adıyla anılmaya başlandı.

Robert'in sorunu, kendisine verilen başlığa uygun bir öykü bulmaktı. Böylece birlikte bir beyin fırtınası yaptık. Uygun olmayan diğer fikirlerin yanında ona, yabancı bir ırk tarafından yetiştirilmiş bir insan çocuğun öyküsünü önerdim. Robert, bunun bir kısa öykü için kapsamlı olduğunu söyledi ama bunu bir kenara not aldı. O akşam çalışma odasına gitti birtakım uzun notlar tuttu ve bunları bir kenara koydu.

"Körfez" başlığı için bir başka öykü yazdı.

Öte taraftan o sırada önerilen fikir "Stranger in Strangerland" oldu.

Kitabın Türkiye'de basılan versiyonun ilginç bir özelliği var: 1960'lı yıllarda A.B.D'de basılan orjinalinden epey uzun bir kitap bu.

Bu uzunluğun sırrı esasında Heinlein'ın kitabı ilk yayınlanırken yayıncının isteğiyle orijinal metni 220.000 kelimeden 160.000 kelimeye indirmesi.

Nihayet yıllar sonra Heinlein'in karısı kitabın telifi tekrar eline geçtiğinde bu kez ilk yazıldığı boyutunda basılmasını sağlayabilmiş.

Kitap yazar tekniği açısından eski tatlar içerse de, kült olmuş böyle bir kitap mutlaka okunmalıdır.

Heinlein'ın Türkiye'de yayınlanan bazı önemli eserleri:

Puppet Masters (1954 Merih'ten Saldıranlar - Çağlayan Yayınları / 1972 Merih'te panik Atak Yayınevi)

Doblue Star (1971 Uzayda İlk Oyun – Okat Yayınları)

Farmer in the Sky (1974 Yeni Dünyalara Doğru – Yağmur Yayınları)

Orphans of the Sky (1974 Uzayda Kaybolanlar – K Yayınları)

Revolt in 2100 (1975 2100 Yılında İhtilal – K yayınları)

Revolt in 2100 (1975 2100 Yılında İhtilal – Öz Yayınları)

Double Star (1995 İkiz Yıldız – Metis Yayınları)

Red Planet (1996 Kızıl Gezegen – Metis Yayınları)

Lost Legacy (1996 Kaybolan Miras – Metis Yayınları)

Have Space Sit Will Travel (1997 Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım – Metis Yayınları)

Stranger in Strangerland (2003 Yaban Diyarlardaki Yabancı – Artemis Yayınları)

?

"Ö" Günü Hepimizin Gerçekliğinde Sarsıcı Depremler Yaratır: BERNARD WERBER!

ÖLMEK Mİ ZOR, KALMAK MI?

E-Edebiyat Dergisi (Mart.2004/Sayı: 60)

"Karıncalar" eseriyle tanıdığımız Bernard Werber, yine her zaman gözümüzün önünde olan bir olguya başka bir gözle bakmayı beceriyor! Bizi, yaşamın ötesinde bir maceraya çıkarıyor: ÖLÜM KAŞİFLERİ!

Yerin dibinden yıldızlara dek

Ermediğimiz sır kalmadı pek

Her düğümü çözmüş insanoğlu

Ecel düğümünü var mı çözecek?

(Ömer Hayyam – Rubailer)

Doğayla haşır neşir olan her çocuk karıncalarla ilgilenir. Bu yorulmak bilmeyen küçük yaratıklar, onlara göre birer dev olan çocuklara güçlerini kanıtlamanın ve yaşamı gözleminin imkanını verir…

Ben de küçükken karınca izlemeye bayılırdım. İnsana yorulmadan izleyeceği heyecanlı oyun imkanları sağlıyorlardı. Daha sonra içinde yazarı yazmayan, mavi kaplı küçük bir çocuk kitabında bir karıncayla dostluk kuran çocuğun hikayesini okudum. O küçük dünyalarının dev sorunları karşısındaki mücadeleleriyle endişe duydum, çocukla dostluk kurmalarını uzaylılarla ilk temas kadar heyecanlandım, kış uykusuna yattıklarında sanki ölmüşlercesine üzüldüm.

O hikaye benim karıncalara bakış açımı değiştirdi. Bu küçük yaratıklara saygı ve sevgi duymaya başladım.

Bu çocukluk hisleri geleceğe de etkisinden bir şey kaybetmeden taşınmış olmalı ki birkaç yıl önce çıkan "Karıncalar" ve "Karıncaların Günü" adlı kitapları hemen alıp bir solukta okudum.

Kitapta yazılanlar gerçekten yanı başımızda olan, sürekli iç içe olduğumuz gerçekten büyük bir uygarlıkla ilgili önemli bilgilerdi. Hatta yazar, "Uzaylılar dünyaya gelse temas edilecek uygarlık olarak insanları değil, karıncaları seçer," bile diyordu.

O yazarın adı Bernard Werber'di… "Karıncalar" ve "Karıncaların Günü" 17 dile çevrilerek dünya çapında büyük bir başarı yakalamıştı. Onun yazarlık gücü yanı başınızda olan ama bizim görmeye alıştığımız mucizeleri keşfetmekti.

Ve şimdi karşımızda Bernard Werber imzalı bir başka kitap daha var: ÖLÜM KAŞİFLERİ!

Bernard Werber ele aldığı konuları etraflıca araştırmayı ve bilgi yönünden bir şeyler vermeyi seven bir yazar. 1961 doğumlu yazarımız hukuk, kriminoloji ve gazetecilik eğitimlerinden sonra on iki yıllık bir araştırma sonucu yazdığı "Karıncalar" adlı eseri ile ismini duyuruyor. "Karıncalar Günü" ile bu eserin devamını getiriyor ve sıra yine uzun bir araştırma süreci sonunda "Ölüm Kaşifleri"ne geliyor.

"Ölüm" nedir? Elbette herkesin başına geliyor, belki de gündelik yaşantımızda sık sık karşımıza çıkması, buna rağmen çok da fazla üzerinde durmayıp, olağanüstülüğünün sık rastlanır olmasıyla örtüldüğü bir giz Ölüm.

Kitapta Michael Pinson ve Raoul Razorbak adlı iki çocuğun önce merakla, büyüyünce de bilim aracılığıyla ölüm dünyasını adım adım keşfi anlatılıyor. Yunanca Thanatos (Ölüm Tanrısı) ve Nautis (gezgin, kaşif) sözcüklerinin birleşiminden oluşan*thanatonaunes* (ölüm kaşifleri) etap etap öte dünyanın sırlarını çözüyor.

Konu adım adım ilerlerken Bernard Werber –Karıncalar'da iyi bildiğimiz metodolojisi ile birlikte- ölümü ve ölüm kıtasını bize her açıdan sunmaya çalışmış. Hiçbir açık bırakmamış…

Ölüm dünyasının ilk keşfedilişindeki zorluklar, kamuoyunun yaşadığı şok ve tepkiler, etap etap ölüm dünyasındaki ilerleyiş, zaman içinde ölüm kıtasından öğrenilenler ile bu dünyanın şekillenişi, her kültürde ve dinde ölüme bakış açıları kurgu içinde verilmiş. Bu ilginç macerayı anlatırken, yine de okuyucuyu hikaye içinde sürüklemek için gerekli olan kahramanları Michael Pinson ve Rouel Razorbak'ı odakta tutmayı becermiş yazar.

Bernard Werber böyle bir konuya girerken iki başarılı noktayı yakalamış; öncelikle ölümü tıpkı insanoğlunun keşfettiği kıtalar, uzay gibi değerlendirmiş. Bu açıdan bakılırsa ölüm gerçekten de gelecekte insanlığının keşif tutkusunun kapsamından kurtulamayacak. Flatliners filminde olduğu gibi öteki dünyaya kontrollü gidiş dönüş deneyleri her zaman yapılacaktır ve ciddi sonuçlar da elde edilebilecektir.

Bernard Werber'in ikinci başardığı nokta ise konuya yani Ölüm'e iki çocuğun bakış açısıyla yaklaşmayı seçmiş olması…

"Ölüm"ün ne kadar "olağanüstü" bir olay olduğunu, ilk tanıştığında sarsılan bir çocuktan daha iyi ne şekilde verebilirsiniz ki? Stephen King'in Türkçe'ye "Ceset" diye çevrilen "The Body" (Stand by Me adıyla büyük başarı kazanan bir de filmi yapılmıştı) adlı eserini hatırlıyorum. Kitapta ilk cesetlerini görmek için ormanın içlerine yolculuk yapan bir grup küçük çocuk anlatılıyordu. Bu anlamda Bernard Werber'in ölüme ilk başta çocuk algılamasıyla bakması önemli. Çünkü o satırlarda tüm okuyucular "Ö Günü"nü hatırlayacaktır. Yani kendilerinin de ilk ölümü öğrendiği, ölümle veya bir cesetle ilk tanışmalarını…

Şu bir gerçek ki insanoğlunun ÖLÜM'e bakış açısı içgüdüyle değil, aile ve çevre yoluyla öğretilmiştir.

Yani ölüm neden kötüdür, neden ölenin ardından üzülürüz? Ölümden niye korkarız?

Çocukluğumda öğrendiğim dinsel bilgilerle, karşılaştığım ölüm olaylarının bir çelişki yarattığını keşfetmiştim.

Çocuk mantığımla: “Eğer öte tarafta iyileri sonsuz bir mutluluk, cennet bekliyorsa ve iyi bir insan öldüğünde cennete gidiyorsa niye onun için üzülüyoruz? Eğer bir insan kötüyse ve öldüğünde cehenneme gidiyorsa niye onun arkasından üzülüyoruz?” diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Evet ölümü karşılayışımız, dini olarak bize verilen öte dünya kavramı ile bazı çelişkiler barındırıyor. Yoksa ölenin artık hayatımızda olamayacağı düşüncesiyle, yani kendimizi düşünerek mi üzülüyoruz?

“Ölüm korkusunun” tıpkı “kağıt para” sistemi gibi toplumsal genel kabul gören bir halüsinasyon olduğunu düşünüyorum. Çünkü ölüm korkusu olmasa bugün bildiğimiz ekonomi ve toplumsal yapı çöker.

Düşünün bir romanlardan, filmlerden ölüm korkusu çıkarılırsa kaç eser okunabilir kalır ki?!

Ölüm korkusu insana yaşama mücadelesi için motivasyondur belki. Tıpkı eşeğin ilerlemesi için önüne uzatılan havuç gibi…

Bernard Werber de romanın finalinde geldiği nokta ile aynı karara varmış sanırım.

Kitapta ölüm dünyası Moch 1, 2, 3, 4, 5 ve 6 gibi bölümlere ayrılmış. Her bölümün farklı bir yapısı var. Örneğin Moch 2’de anılar tıpkı kana giren zararlı maddelere saldıran alyuvarlar gibi ektoplazmalara (bedenden ayrılan ruh) saldırıyor, burayı geçtiğinizde ise Moch 3’de saf zevkler sizi bekliyor. Böylece ölüm kaşifleri Moch 6’ya kadar ilerleyebildiklerinde Cennetin kapısında melekler ile sohbet imkanı buluyorlar.

Kurgu içinde öbür dünyaya geçen ölüm kaşifleri arasında savaşların anlatıldığı ilginç bölümler de var. Zira ölüm kaşifleri geri dönebilmek için onları yaşama bağlayan kordonlarını koparmamak zorunda. Yapılan savaşta ektoplazmalar birbirlerinin kordonlarını koparmaya çalışıyor.

Kısacası romanı kurgu, konu, anlatım yönünden alırsak elimizde okunmaya değer bir eser var. Peki kusurları yok mu? Evet kitabın teknik olarak yapısı her ne kadar kusursuz olsa da “kuruluktan” kurtulamıyor.

Yani kitabı okurken şunu hissediyorsunuz: Yazar önce konuyu bulmuş, çok iyi araştırmış, metodolojik bir çalışmayla çatısını çıkarmış, karakterleri oluşturmuş, iyi notlar tutmuş, çeşitli sorular sorarak “Şu olursa, ne olur?” gibisinden sorularla konuyu ilerletmiş hiçbir açık bırakmamış. Eeee, o zaman sorun nerede?

İşte sorun bu hissettiğiniz gelişme içinde yazarın size hazır olduğunuzu vermesi ama sürprizi yaratamaması. Yazar konuya oldukça sıkıcı bir bakış açısından bakmış. Keyfin ismi var ama varlığı anlatım içine sızmamış.

Yazar olarak “keyfin” bir eserde unutulmaması gereken karışımlardan olduğunu düşünürüm. Belki çok basit bir bakış açısı olabilir ama iyi eserler insanda acıkma duygusu yaratabilmelidir.

Esasında yazdıklarından yola çıkarak yazar psikoanalizleri yapmak hatalı olabilir ama Bernard Werber’in diğer kitaplarını da okuduğum için bu yazarın insan ilişkilerinde bir eksikliği olduğunu söyleyebilirim. Bu eksiklik esere “kuruluk” ve okuyucunun karakterlere yaklaşamaması şeklinde yansımış. Ölüm gibi bir konunun işlenmesinde “melankoli” ve “duygusallığın” esere iyice yedirilmesi gerektiğini düşünüyor insan. Tamam kitapta ölüm, ötesi var ama “yaşama sevinci, yaşamın güzellikleri” nerede?

Yazarın düş gücünden yaşam da, öte dünyada oldukça sıkıcı kalmış. İtiraf etmem gerekir ki ben Bernard Werber'in hayal ettiği öte tarafı istemem.

Bu açıdan kitabın başında kokusunu aldığınız epik fantezi tarzı, yazarın esasında Clive Barker (Yakında size tanıtacağım epik fantezinin baş üstadı) gibi konuya yaklaşsa hedefi tam ortasından vuracağını, ya da bu konuyu Clive Barker'ın o muhteşem imgelemesiyle yazması gerektiğini düşündürtüyor insana.

Zaten kitabı okurken insan sürekli olarak kurulan alt yapıya başka ne tür konular dikilebilir diye hayallere dalmış buluyor kendini.

Bütün bunlara rağmen Bernard Werber saygı duyulacak bir araştırma ve yaratım süreci sonunda hepimizin bildiği ama değerini tam da vermediği "ölüm" gibi zor bir konuyu işlemiş ve altından kalkabilmiş.

Yazarın kurduğu öte taraf kurgusunun birçok okuyucuyu tatmin edeceğini söyleyebilirim. Bırakın kurguyu "ölüm" üzerine konuyu keserek verilen bilgiler de oldukça ilginç. Bernard Werber her kültür, inanış ve dini açıdan ölümün, öte taraf inancının ne olduğunu kitabın içinde veriyor.

?

Düş, Kan ve Tenin Lordu: CLİVE BARKER!..

E- Edebiyat Dergisi (Nisan.2004/Sayı: 61)

İyi bir yazar kendine karşı olabildiğince açık ve samimidir. Bu açıdan Clive Barker meslektaşlarının kıskanacağı bir konuma ulaşmış. Epik fantezinin tartışılmaz üstadı giderek daha çok okuru kendine hayran bırakıyor.

Korku edebiyatının geleceğini gördüm…

Adı Clive Barker'dı.

Stephen King

Genç okurlar bazen fantastikkurgunun çıkışı bittiğinde yerine ne geleceğini sorarlar. Benim buna yanıtım her zaman epik fantezidir. Stephen King bazı kısa öykülerinde bu türün tadını yakalamışsa da, epik fantezinin, başka bir deyişle düş, kan ve tenin lordu tartışılmaz bir şekilde Clive Barker'dır.

Esasında Clive Barker çok yönlü ve üretken bir sanatçı… Sadece yazarlık ile değil, sinema-tiyatro yönetmenliği, senaryo yazarlığı ve ressamlığı da ünlü. Ama biz bu çok yönlü sanatçılığın sadece yazarlık kısmı üzerinde durmaya çalışalım…

Yazarımızın, geçtiğimiz ay Günışığı Kitaplığı'ndan "Zaman Hırsızı" adlı çocuk kitabının 3. baskısı piyasaya sürümü oldu. Size onu tanıtma bahanemiz de bu olsun…

Clive Barker Türkiye'de okurların birbirlerine tavsiyesiyle yavaş yavaş yayılan bir üne ve sadık bir hayran kitlesine sahip. Bu nedenledir ki, Oğlak yayınlarına bağlı Maceraperest kitaplarından çıkan birkaç kitabı yıllardır kitapevi raflarından eksik olmaz.

Ben, Clive Barker gibi bir yazarı şaşılacaktır ki ilk kez yönetmenliği sayesinde tanıdım. Senaryosunu kendi yazdığı Hellraiser korku türüne yeni bir soluk getirmişti bir dönem. Filmde cehenneme bir kapı açan gizemli küp ve kara ihtiraslarının peşinden "tenin açlığına" mahkum olan İğnekafa anlatılıyordu.

Bu filmden sonra Altın Kitaplar yazarın kısa öykülerinden olaşan "Kan Kitabı" (The Book of Blood) ile küçük bir deneme yaptı. Bu kitaptaki dehşet, insanın derinliklerinde gizli ihtiras ve korkular o kadar sertti ki bu imgelem Türk okuyucusunda hemen kabul görmedi.

Ve altın yumurtlayan tavuk Maceraperest kitaplarına nasip oldu. Kısa sürede Kabal, Lanetlenme Oyunu, Kutsanma Ayini ve Galilee Clive Barker'ın inanılmaz düş gücüne hayran bir okur kitlesi yaratmaya başladı.

5 Ekim 1952 Liverpol doğumlu yazarımızın, başarıya uzanan kariyer öyküsü, çabası, çalışkanlığı ve yaratıcılığı birçok genç yazar adayına örnek olmalı esasında. Bu açıdan kitaplarının içine sızan düş dünyasının çok ötesinde gerçek hayata tırnaklarıyla asılan bir kariyer bu…

Clive Barker'ın düş gücüyle olan ilk bağlantısı tiyatro alanında kendini gösterdi. Liverpol Üniversitesi'nde edebiyat ve felsefe okuduktan sonra 21 yaşında Londra'ya taşınana kadar iki yıl bir tiyatro grubunda çalıştı.

Londra'ya taşındıktan sonra kendi yazdığı oyunlar için bir tiyatro grubu kurdu. Ama ilk yıllar başarısız ve sıkıntılı geçti. Bu oyunlar daha sonra yazarlığında ön plana çıkacak olan fantastik, erotik ve korku öğelerini barındırıyordu. Sekiz yıl boyunca bu başarılı yazarın sponsoru işsizlik aylığı oldu. (Darısı bizim başımıza, J.K. Rowling de bu işsizlik aylığı ile geçinmişti bir süre. Demek ki genç yazar adaylarına sıkıntılı olsa da, bir süre böyle bir geçim kaynağı sağlamak gerek.) Edinburg Festivali'nde sergilenen History of Devil oldukça beğenildi ve başarılı iki sezon geçirdi.

Bu sırada yaratıcılığı kısa öykülere yönelmişti. İlk yazdıklarını basılma ümidi olmadan bir yayıncıya götürdü. Yayıncı bu hikayelerden daha fazlasını isteyince Book of Blood'un (Kan Kitabı) ilk üç cildini sekiz aylık bir süre içinde yazdı.

1983'de basılmaya başlayan bu kitaplar ilk zamanlar çok büyük bir başarı kazanmadı. Onun ününü büyüten sinema yönetmenliği oldu. Hellraiser filmi Clive Barker ismini büyük kitlelere duyuracaktı. Film Barker'ın "The Hell Bound Heart" adlı kısa romanının uyarlamasıydı. Cehennemi

yaratık Pinhead (İğnekafa) ile bir korku ikonu yaratmayı başardı.

Esasında Clive Barker'ın Hellraiser'dan önce Salome, The Forbidden ve Underworld adlı filmlerle sinemayla ilgisi olmuştu ama bu cehennemi film bir milyon dolarlık bütçeyle çekilip, yirmi milyon doların üstünde bir hasılat yaparak büyük başarı sağladı. Daha sonra Hellraiser'ın iki devam filmi Clive Barker'dan bağımsız yapıldı.

Clive Barker'ın sinemayla ilgisi Nightbreed (Kabal'ın filmi), Candyman (bir kısa hikayesinden filme uyarlanmıştı), Lord Of Illusion gibi filmlerle sürdü. Ayrıca çeşitli televizyon projelerinde de çalıştı ama başta belirttiğim gibi bizim derdimiz yazarlığı.

Kan Kitabı serisinin ilk üçü belli bir başarı sağlamıştı. Ama yazarlıkta ismini duyuran Damnation Game 1985 (Lanetlenme Oyunu) adlı romanı oldu. Roman Clive Barker'ın muhteşem düş gücüyle şahlanan faustvari bir konuya sahipti.

Lanetlenme Oyunu'nun ardından İngiltere'de Kan Kitabı'nın ikinci üçlüsü olarak anılan kitaplar ABD'de; The Inhuman Condition, In The Flesh, Cabal olarak yayınlandı. (Book of Blood 6 olarak yayınlanan kitabın içindeki Cabal öyküsü ayrı bir roman oldu, daha sonra Volume 6 içine Cabal yerine iki öykü ilave edildi.)

Bu kitapları farklı boyut konusunu içeren Weaveworld (1987), Hollywood, seks ve korkuyu içeren The Great and Secret Show (1989), peygamberlerin, büyülerin, tanrıların serpiştirildiği Imajıca (1991) takip etti. Bu üç kitap da henüz Türkçe'ye kazandırılmadı.

1992 yılında The Thief Always (Zaman Hırsızı) adlı, içinde kendi çizimleri olan bir çocuk kitabını çıkartarak okuyucularını şaşırttı. Ardından The Great and Secret Show'un devamı olan Everville (1994), sanatının olgunluk çağına girişini belgeleyen muhteşem Sacrament 1996 (Kutsanma Ayini), Galilee (1998) geldi.

Bu kitapların arasına çizimler, sinema ve televizyon projeleri, hatta bilgisayar oyunları girdi.

Clive Barker 1991'den beri Beverly Hills'de yaşıyor. Son olarak Coldheart Canyon adlı bir roman ve Abarat adlı bir çocuk kitabı serisi üzerinde çalıştı.

Gelelim onun sanatına… Clive Barker'ın yazım türü epik fantezi olarak adlandırılmakta. Epik fantezi, tür olarak modern korku ve klasik gotik türüne yakın ama etkili imajları, destansılığı ve korkunun içinde her zaman var olan erotizmi kullanma tarzıyla günümüz insanının korkuya bakış açısına daha çok hitap ediyor. Benim bildiğim kadarıyla bu türün ilk ürünlerini veren de Clive Barker zaten.

Anlatımdaki teknik üstünlük, seksin ve dehşetin kullanım tarzı dışında bir destansılık ile korku sanki onurlandırılıyor. Zaten türü modern bir mitoloji olarak algılatacak epik sıfatı da buradan kaynaklanıyor.

Clive Barker esasında klasik korkunun kaynaklarına yan bir kapıdan bakıyor; örneğin onun da ölümsüzleri var, aramızda yürüyen tanrıları ama bunlar yaşayabilmek için insan kanı içmiyor. Onun da üstün güçleri olan ve kişilerle ruhları üzerine anlaşma yapan yaratıkları var ama bunlar Şeytan değil. Onun da yaratıkları, ucubeleri var ama bunlar kahramanları öldürmek yerine, daha korkunç bir biçimde yaşamlarını damgalıyorlar.

Kabal'da olduğu gibi bizim değer yargılarımızla da oynuyor yazar. Tıpkı gecenin çocukları arasına

kabul edilmeye çalışan masum Boone gibi bizi de tekinsiz ve bildiğimiz gerçekliğin dışındaki bir dünyaya kabule zorluyor. Okur katil değil, okur basit ölümlü ama ölümsüzlerin, büyülerin, gecenin çocuklarının, kanlı düşlerin, farklı boyutların içine çekiliyor. Onları kabule zorlanıyor.

Zaten Barker öyle bir yazar ki, okur onu tanımaya başlarken şart koşamaz. Çünkü yazar sadece kelimelerini değil, kendi hayal dünyasını, yargılarını, tekinsiz yaratıcılığını kabul ettirir ona.

Clive Barker'ın baştan beri söylediğimiz en önemli özelliği sınır tanımaz ve sansürsüz imge dünyası. Bu dünyada her şey akışkan ve olabildiğince parlak renkte. En hastalıklı olan duygular ile göz alıcı renklerle bezenmiş bir sanat eseri gibi…

Clive Barker yazarlığın Salvador Dali'si gibi… Kesinlikle sizin kurallarınıza, içinde oturduğunuz odanın gerçekliğine uymuyor. Sizi kendi dünyasına davet ediyor. Kırmızı mumla damgalı davetiyeniz de anlatım gücü…

Clive Barker'ın anlatımında, diyaloglarında, konularında bir kusur gözükmüyor. Zaten bırakın okurları, meslektaşı, düş gücüyle ünlü yazarları bile kendine hayran bırakan bir yaratıcılığı var. Okur veya yazar olarak asla onun yazdıklarına hazır olamıyorsunuz.

İlle de kusur ararsanız finallerinde bunu bulabilirsiniz. Clive Barker'ın o destansı kitaplarının finallerinde bir boş nokta olmalı. Zira kitaplarını defalarca okuduğum halde hiçbir kitabının finalini hatırlamıyorum!

Yani başlangıçlar harika, konu insanı bir zevk denizi içinde yüzdürüyor ama gelin görün ki kitaplar nasıl bitiyor hatırlamıyorum. Kısacası etkileyici finaller yapmıyor yazar. Acaba düş gücü bitmez mi dedirtmek istiyor, yani hikaye devam ediyor mu demek istiyor?

Belli olmaz belki onca sarsıcı hayal gücü kalesinden sonra finaldeki birkaç sur insana etkili gelmiyor olabilir.

Clive Barker'ın kitaplarında dikkatimi çeken bir diğer özellik de o uzun romanların içinde birkaç sayfa içine sıkışmış olan yan hikayelerin değeri. Örneğin Lanetlenme Oyunu'nun başındaki yıkıntı Varşova'nın sokaklarındaki Hırsız'ın, Galilee'deki Hazar kıyısında ölümsüzlerle karşılaşan balıkçının, Kabal'da Midian'ı yurt edinmiş gecenin nesli ile ilgili verilen bilgilerin insanın ağzını sulandıran izdüşümleri…

İnsan kitapları okurken bu kısa anlatımların da tek başına romanlarının yazılabileceği hissinde kaybolup gidiyor.

Clive Barker'ın kitaplarında dikkati çeken şeyin sınırsız ve sansürsüz erotizm, dehşet ve hayal gücü olduğunu söyledik. Bu açıdan takdir edilmesi gereken şey, yazar kendi içine iyi dalabilmiş olması. Elbette hayal gücümüzün sınırsızlığı içimizde saklı ve ancak insanoğlu kendi içine dalabileceği kadar cesurdur. Bu cesurluk Barker'da hayranlık uyandırıcı… Bu aşamada yazarın eşcinsel olduğunu söylemenin vakti geldi!

Barker eşcinselliğini saklamayan, hatta eserlerinde bunun ipuçlarını bulabildiğiniz bir yazar. Kendi ifadesiyle, "Kendimi kadınlarla ilişkili bir eşcinsel olarak tanımlarım," diyor. "Tamam, ben eşcinsel bir yazarım. Bu şekilde tanımlayabildiğim için mutluyum, bu şekilde tanımlanabildiğim için gururluyum… Bir erkek arkadaşım olduğu ve bunu açıklamazsam üzüleceği için değil. Fakat bunu açıklamanın önemli olduğunu düşünüyorum; kendime aş bunu diyorum."

Clive Barker'ın hayal gücündeki o tanımlanamaz diyarların kokusu, belki de bu seçimindeki karakter yolculuğunda yatıyor. Ancak bir eşcinsel, cinsel seçiminde olduğu konumdan başka diyarları gezmeye gider. Eğer bir dişiyseniz dişiliği, bir erkekseniz erkekliği çok yakınızda bulursunuz ama eşcinsellik diyarına varmak için bazen çok tehlike dolu ara toprakları da aşmanız gerekecektir. Ve ben Clive Barker için stilini oluştururken bu seçimin çok etkili bir karışım miktarı olarak yaratıcılığının içine sızdığını düşünüyorum.

Clive Barker üretken bir yazar olmasının ötesinde birçok genç yazar adayının veya büyük yazarı hayran kitlesine katmış durumda. Yazının başında duran Stephen King'in sözü gibi… Modern korkunun üstadı başka bir yazarı işaret ediyor, hem de egosunu yıkarak. Fakat iki yazar da bir başka sorunu paylaşıyor: Sırf korku yazarı diye damgalandıkları için okurların bir bölümüne ulaşamamak.

Stephen King de bazen sırf korku yazarı diye ünlendiği için onu okumayanların sıkıntısını anlatılır. Oysa bu okurlar onun yaratıcılığını bir şekilde tatmıştır ama bunu bilmezler. Örneğin karşılaştığı bir kadın okur, hiçbir kitabını okumadığını söyleyince Stephen King, Esaretin Bedeli ve Benimle Kal gibi iki filmi seyredip seyretmediğini sorar. Aldığı yanıt evettir ve filmler çok beğenilmiştir. İkinci aşamada onları da kendisinin yazdığını söylediğinde bir inandırıcılık sorunu yaşanır.

Clive Barker'ın da dertlerinden biri eserlerinin kitapevlerinde korku bölümüne konulması, salt bir korku yazarı olarak anılmasıdır. Yazar son zamanlarda yazdığı çocuk kitapları üzerine, "Hala kendinizi bir korku yazarı sayıyor musunuz?" şeklindeki bir soruya şu yanıtı veriyor:

"Kendimi sadece yaşlı bir yaratıcı yazar olarak sayıyorum. Eserlerim korku raflarına yönelmiyorlar. Ama orada bulduğumda, ben onları oradan almaya yöneliyorum."

Evet çok yaratıcı, çalışkan, bir türün tartışılmaz en büyük ismi… En önemlisi hayal gücünün taçlı generali. Düş, kan ve tenin lordu: Clive Barker. Bence onunla mutlaka tanışmalısınız.

TÜRKÇE'DE CLİVE BARKER:

BOOK OF BLOOD -1 / Kan Kitabı – Altın Kitaplar (1996): Kitabın içinde hepsi birbirinden etkili altı dehşet öyküsü var. Özellikle Domuz Kanı ve Gece Yarısı Et Treni adlı öyküleri okumanızı öneririm.

THE THİEF OF ALWAYS / Zaman Hırsızı – Günşığı Kitapları (1999): Türkçe'de okumadığım yegane Clive Barker kitabı. Konusuna bakarsanız: Bin yıldır ayakta duran bir sayfiye evin içindeki sırları fark eden Harvey adlı bir çocuğun maceraları. Yarı açık dolap kapaklarının gölgelerinde gizli sırların, yatak altında gizli dünyaların hikayesi… (Kitabın 3. baskısı şu sıralar tekrar kitapevi raflarında…)

DAMNATION GAME / Lanetlenme Oyunu – Maceraperest Kitaplar (2000): Clive Barker yaratıcılığı ile başka bir anlam bulmuş Faustvari bir eser… II. Dünya Savaşı sonunda, yıkıntı halindeki Varşova'nın sokaklarında kazanacağı bir oyunun arayışındaki Hırsızın kaderi lanetli bir anlaşmayla sonuçlanıyor.

Anlaşma ona başarı ve zenginlik getiriyor, ta ki bir yerlerde çark bozuluncaya kadar…

Son Avrupalı Mamulyan, Jilet-yiyici kabilesinin son üyesi ile ihanet edilen anlaşmanın cezasını vermeye çalışırken bu garip ve tehlikeli dansa bir hapishane kuşu Marty Straus istemeden karışıyor. Marty ve lanetli anlaşmanın sahibi Joe Whitehead'in güzel kızı Carys kurban edilmekten kaçmaya çalışıyorlar.

CABAL / Kabal – Maceraperest Kitaplar (2000): Kabal doktoruyla, psikolojik sorunlar içinde bulaşan bir hastanın ölümcül oyunuyla başlıyor. Doktor adım adım hastasını bir seri katil olduğuna inandırırken, önüne cinayetlerinin fotoğraflarını sunarken esasında katil kendisi… Ve hasta Boone bu suçların vicdani yükü altında, kendi günahkarlığının kabul edileceği efsanevi bir ülkeye Midian'a yolculuğa çıkıyor. Midian gecenin nesli diyebileceğimiz, hepsi farklı garabetlikler barındıran bir grup yaratığın oluşturduğu bir yer ve Boone onların arasına katılmaya çalışıyor.

Kitap baştan sona insanı sarsan bir gerçeklik ve yazarın farklı değer yargılarıyla yazılmış. Bu açıdan sanki yazar sizin beyninizle oynuyor. Tıpkı Dr. Decter'ın cinayetlerini hastasına yüklemesi gibi, yazar da yavaş yavaş sizi istediği yere çekiyor.

GALİLEE / Galilee – Maceraperest Kitaplar (2000): Galilee ise biri ölümsüz, biri ise onlarla bir tür garip ilişkiyi sürdüren köklü ve zengin bir Amerikan ailesinin hikayesini anlatıyor. Bu ölümsüz ailenin kendi iç sorunları ve ilişkileri varken, bir yandan da sorunlar Amerikan zengin hanedanın dejenere olmuş yapısı ile çetrefilleşiyor. Bu iki tarafı da çürüten bağlantının kökenleri ise Amerikan iç savaşı sırasında Galilee tarafından atılıyor. Galilee yeryüzünde yürüyen bir Tanrı. Şımarık ve hareketlerinin sorumluluğunu zamanında almayan bir ölümsüz…

SACRAMENT / Kutsanma Ayini – Maceraperest Kitaplar (2001): Kitap ise bir tür kader kesişmesi ile başlıyor… Küçük bir çocukken garip bir çiftle tanışan Will Rabjohns'un kaderi damgalanıyor. Başarılı bir fotoğrafçılığa uzanan yaşamı boyunca sürekli o çifti arıyor. Arayış Rukenau adlı başka bir boyutta, canlı bir eve kadar sürüyor. Bizim dünyamızda ama bize çok yabancı bir ev o…

?

Kule seni Çağırıyor: STEPHEN KİNG!

E-Edebiyat Dergisi (Mayıs.2004/Sayı: 62)

Ünlü korku yazarı Stephen King devasa serisi Kara Kule'yi tamamladı. Serinin beşinci kitabı "Calla'nın Kurtları" kısa bir süre önce Altın Kitaplar'dan çıktı ve gerisi de Amerika ile aynı anda Türk okuruyla buluşacak.

***

Rakamla 731, yazıyla yediyüzotuzbir sayfalık bir kitap "Calla'nın Kurtları"… Bu size bir şey ifade ediyor mu? "Kara Kule" serisinin beşinci kitabı desem… Korkunun efendisi, çoksatar eserlerin markası, bu sene Amerika'nın en prestijli edebiyat ödüllerinden Ulusal Kitap Vakfı'nın ödülünü alan Stephen King'in kitabı desem… Fantastik bir kitap desem…

Anlaşıldı, anlaşıldı bu kitabı değerlendirmek için "Kara Kule" serisini ve Stephen King'i size anlatmam gerekiyor. İsterseniz her şeyi biraz basitleştirerek başlayalım…

Kara Kule "yolculuk" türünde bir kitap... Yani bir görev vardır ve çoğunlukla daha önce birbirini tanımayan bir grup bu zorlu görevi başarmak için zorlu, tehlikelerle dolu bir yolculuğa çıkar. Yaşadıkları maceralar onları birbirlerine, tehlikelerde okuyucuyu onlara bağlayacaktır. Sonuçta hepsi birer kahraman olup çıkacaktır. Bu açıdan -yazarının da itiraf ettiği gibi- Yüzüklerin Efendisi ile bir akrabalığı var. Bu benzerlik sadece kitabın türüyle sınırlı değil…

Mekanımız Orta Dünya… Tolkien'in Orta Dünya'sı değil ama isim olarak kullanılması garip tabii… Ayrıca Yüzüklerin Efendisi'ndeki kötülerin başı Sauron'u anımsatan bir Kızıl Kral var. Ve tıpkı oradaki gibi kötülüğün şekillendiği kıpkırmızı bir göz!... Tamam, tamam en iyisi benzerlikleri saymayı kesip Stephen King'in ne dediğini öğrenelim:

"Bana göre, 60'lı yıllarda ve 70'lerin başlarında genç, fantezi yazarları bu kitaplardan etkilenmeye başladı… Ben de bu öyküleri okuyan yazarlardan biriyim ve öykülerin büyüleyici havasına bayıldım. Şövalyeler fikri hayal genişliği bu heyecanlı öykülerin uzun sürede yazılması ve heyecanını hiç yitirmemesi aklımı başımdan aldı. 'Bende böyle bir şey yazmak istiyorum,' dedim. Birinci öyküyü yazmaya başlarken, kendime, 'Çok çok dikkatli olmalısın, yoksa Tolkien'in taklitçisi olup çıkarsın,' dedim. Böyle yapmak istemiyordum çünkü... Ama şövalye düzeni kurmak için gösterdikleri çabayı ve başka bir dünyaya gitmek istemelerini çok sevdim."

Evet yeri geldi söyleyelim; Stephen King "Kara Kule" serisi 1970'li yıllarda yazmaya başlıyor. Bu tarih ilk kitabının (Göz-Carrie) yayınlandığı 1973 yılından epey geride. Diyebiliriz ki onun en amatör heyecanla yazmak istediği, kalbinden gelen öykü bu. Daha yazarlığa evriminin ortasında, sevdiği yazarlara öykünen bir okurun, "okumak istediği kitabı yazma hevesi" bu!

Çevresinde bu kadar dolaştıktan sonra genel hikayeyi biraz özetleyelim isterseniz. Yoksa hiç King'i okumamış veya henüz Kara Kule kitaplarıyla tanışmamış okurlarımız ilgisini kaybetti, kaybedecek…

ROLAND ADLI BİR ÇOCUK KARA KULE'YE GELDİ

Stephen King'in en baştan beri altını çizdiği gibi bu devasa serinin ilham kaynağı şair Robert Browning'in "Childe Roland to the Dark Tower Came" adlı uzun şiiri... Ve macera Roland adlı silahşörün çürümekte olan bir dünyada Walther adlı güçlü ve kötü bir büyücüyü takibiyle başlar.

Bu kitapta Roland'ın hızla yok olmaya kayan, çürüyen, eskiyen, zamanın bile dengesizleştiği dünyada Gilead adlı yıkılan bir krallığın prensi olduğu öğreniriz. Bunun sorumlusu güçlü büyücü Walther ve onun patronu Marten (King'in başka kitaplarında karşımıza çıkan Şeytani varlık Randall Flagg), yani Kızıl Kral'ın adamlarıdır.

İlk kitapta Roland bir görevi olduğunu öğrenir: Kara Kule'yi kurtarmak.. ve bunun için seçimini yapar.

Kızıl Kral kimdir bilinmez ama amacı bütün dünyaları ve zamanları dengede tutan Kara Kule'yi yıkmak, onun ayakta tutan Işınlar'ı kırmaktır. (Işın Kırıcılar'a Atlantis in Heart –Maça Kızı- ve Black House –Kara Ev- romanlarında rastlıyoruz.)

İkinci kitapta silahşörün bu görevde yalnız olmadığı,*ka-tet* 'ini yani kaderleri bu görev için birleşmiş insanları bulması anlatılıyor. (Bu grup Kara Kule'nin Yüzük Kardeşliği'dir.) Roland'ın ıstanavarlar adlı yaratıkların saldırısına uğradığı, iki parmağını kaybettiği ve zehirlenerek hastalandığı bir kumsalda günümüz dünyasına açılan üç kapıdan Eddie, Susannah ve Jack'i getiriyor. (Serinin bu kitabında King silahşörün karşısına sürekli engeller ve zorluklar çıkarır. Tüm kitap boyunca silahşör damarlarına yayılan zehir dolayısıyla ateşler içindedir. Serinin tüm kitaplarında bu zorlayıcı tavrı görürüz. Hiçbir başarı bedelsiz değildir. Bu açıdan King kahramanlarına acımasız davranan bir yazardır.)

Yazmaya kalksak teferruat geniş, örneğin Jack esasında silahşörün başka bir dünyada ölmesine izin verdiği, Kara Kule'ye feda ettiği bir genç. Susannah ise içinde Odetta ve Detta'yı barındıran (ki bunlardan birisi onları öldürmeye kararlıdır.) çok kişilikli bir kadın… Maceranın bundan sonrası Kara Kule yolunda*ka-tet* 'in oluşması, bizim dünyamızdan alınan bu üç kişinin silahşör olması, Roland'ın geçmişini öğrenerek ve ölüm tehlikelerini atlatarak geçiyor.

Serinin beşinci kitabı "Calla'nın Kurtları"nda kahramanlarımız bir kasabayı, çocukları çalan ve beyinsiz yaratıklar olarak geri getiren Kurt başlıklı yaratıklardan kurtarmaya çalışıyorlar. Ama bu arada günümüz dünyasında da Kara Kule ile bağlantısı olan gülü ve onun olduğu arsayı korumaları gerekiyor.

STEPHEN KİNG HAYAL EVRENİ

Kara Kule'yi okurken Stephen King'in hayal evreninde astronomik bir döngünün tamamlanmaya başladığını veya Kule'nin kapısını kapatmaya hazırlanan çarkların gıcırtıcını duyuyorsunuz. Zira bu seride bütün kitaplarına atıflar güçlü bir biçimde yapılırken Salem's Lot adlı kitabında vampirlerce lanetlenen Rahip Callahan karşımıza önemli bir karakter olarak çıkıyor. Kara Kule sadece yedi kitaptan oluşan bir seri değil, bütün King eserleri bu güçlü güneşin yörüngesinde…

Basit olan şudur: Kara Kule tüm dünyaların nirengi noktasıdır, her şeyi dengede tutan ve bütünleyen odur. Kara Kule, Stephen King'in hayal gücüdür, yaratıcılığıdır. Nitekim Calla'nın Kurtları'nda bizi bekleyen önemli bir sürpriz karakter var.

Seri Amerika'yla aynı anda ülkemizde de yayınlanacak olan Susannah'ın Şarkısı ve Kara Kule ile bitecek ve hep birlikte sorularımızın yanıtını bulacağız.

Karşımızda sadece 7 kitaplık bir seri değil, 34 yıla yayılmış olan bir yazım serüveni var. Bu uzun bir süre ve Stephen King bu süreç içinde değişmiştir, özellikle de yazarlığı… Serinin ilk kitabı "Silahşör" bu yüzden tekrar yazıldı…

SPAGETTİ WESTERN

Kara Kule bir ayağıyla fantastik bir öyküyse bile bir ayağı da western hikayelerine, daha doğrusu spagetti westernlere basıyor. Nitekim ilk kitapta silahşör tarif edilirken bariz bir şekilde "İyi, Kötü ve Çirkin" adlı baş yapıtta karşımıza çıkan Clint Eastwood tarif ediliyor.

Calla'nın Kurtları'nda da karşımıza bir başka klasik öykü; Akira Kurosawa'nın 7 Samuray'ı ve onun Amerikan versiyonu 7 Silahşör'ü çıkıyor.

Sadece fantezi ve spagetti western değil; masallar (Oz'un Dünyası), Charles Dickens, modern Amerikan yaşantısı karşımıza çıkıyor.

EKSİLER VE ARTILAR

Açık konuşmak gerekirse Kara Kule serisi Stephen King dünyasına yabancı bir okur için zor bir okuma olur. Zevkinin de ancak birden fazla kez okunursa çıkacağını belirteyim.

Karşımızda bir yazar için gerçekten muhteşem bir mimari var, incelikle işlenmiş bir kurgu, keyfinden ödün vermeyen bir anlatım. Özellikle Calla'nın Kurtları'nda olayların bazen anlatım nedeniyle çok yavaş geliştiğini söyleyebiliriz. Hani Yaşar Kemal için derler ya; "Bir yağmur damlasının yere düşüşünü beş sayfada anlatıyor adam," diye, hakikaten de bu kitapta Stephen King bazen bu ifadeyi hak ediyor.

Kitabın eksisi olarak bu anlatıma, eylemin feda edilişini söyleyebiliriz. Gerçi Stephen King değişimden korkmamasıyla, cesareti takdir edilmesi gereken bir üstattır. Ortaokul yıllarımda onunla ilk tanıştığım kitabı olan "Tepki"den (Firestarter) beri çok geliştirdi yazarlığını. Hatta benim görüşüme göre kariyerinin ilk başında "hikaye anlatıcı" biriyken belli bir aşamadan sonra "yazar" oldu ve eleştiriler sertleşmeye başladı.

Eleştirilere katıldığım nokta kitaplarındaki genel hikayelerin basitleşmesi. Anlatım güzelleşirken "Rüya Avcısı" ve "Buick 8" gibi kitaplarında bir konu sıkıntısı çektiği ortaya çıkıyor.

Son yıllarda Stephen King'in yazarlığı bırakacağı yolundaki söylentiler de hep bu türden eleştiriler nedeniyle çıkıyor. Artık yazacak iyi bir konu bulamadığı, tükendiği, içini tamamen boşalttığı yönünde eleştiriler bunlar. Gerçi kendisi amazon.com'da yapılan röportajında bu söylentiyi yalanlıyor

ama artık biraz yavaşlayacağını, içini tekrar doldurması gerektiğini de itiraf ediyor.

Stephen King'in her kitabını okumuş, kitaplarından öte onları yazan insanı da sevmiş biri olarak söyleyebileceğim artık onun bir fantezi ve korku yazarı olarak tanınmasının bir sıkıntı yarattığı. Öyle kitapları var ki içine bir gram fantezi veya doğaüstü bir olay girmese muhteşem gidiyor, ama bu yola saptığı anda değerini yitiriyor.

Örneğin Türkçe'ye Çılgınlığın Ötesi olarak çevrilen Rose Madder, evlilik içi şiddet ve kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bir kadın üzerine muhteşem ayrıntılı bir kitap… Bizde kadın sorunlarına eğilen, çok satan bazı yazarlarımızın üzerine atlayabileceği bir anlatım ve içerik ama gelin görün ki bir noktadan sonra işin içine giren fantastik öğeler romanı sıradanlaştırıyor.

Oysa, "Rita Hayworth'u Seven Adam" (Esaretin Bedeli adıyla filmini seyrettiğimiz hapisten kaçış klasiği) ve Misery de tanık olduğumuz gibi kendisi işin içine fantezi koymadan da iyi eserler üretebiliyor.

Ya Maça Kızı adlı romanındaki çocuk ile annesi arasındaki ilişkiye, kiracı olarak gelen yaşlı adam ile çocuğun dostluğuna, o anlatıma ne diyeceğiz.

Sanırım bu noktada iki dünya kesişiyor. Yani Stephen King'i sadece fantezi ve korku yazarı sandığı için okumayanlar çok şey kaybederken, onu sürekli bu türlerde eserleriyle tanımak isteyen kemikleşmiş hayran kitlesi de bir değişimi engelliyor.

Benim Stephen King'le ilgili bir iddiam var; o modern ve çoksatar korkuyu başlattığı halde "büyük kitle" yazarlarının son örneğin. Kastettiğim 1800'lü yıllarda romanları ilk önce fasikül fasikül gazetelerde yayınlanan, insanların rıhtımlarda, tren garlarında kitleler halinde beklediği büyük yazarlar… Henüz sinema ve müziğin teknoloji yardımıyla geniş yayılma imkanı bulmadığı, roman sanatının altın devri… Charles Dickens, Alexandra Dumas, Sir Arthur Conan Doyle, Victor Hugo devri…

Stephen King o tür yazarların son ismi… Zaten Yeşil Yol adlı kitabını bu tür bir pazarlama tekniği ile yani bölüm bölüm yayınladığını unutmayalım.

O iyi bir yazar, bunun ötesinde edebiyat tarihini onurlandıran, edebiyata hayran bir okur.

Son söz olarak diyebileceğimiz şey Stephen King'in Kara Kule'nin macerasını bitirdiği. Yani tüm seri yazıldı ve açıklanan tarihlere göre yayınlanacak. King bütün seriyi 2000 yılında geçirdiği, üç ameliyat ve aylarca süren acı dolu fizik tedavi süreci sırasında korktuğu için bitirmeye karar vermiş. Doğrusu ya bu kadar okuruna karşı sorumluluk duygusu olan, yazma aşığı bir adam zor bulunur.

TÜRKÇE'DE KARA KULE KİTAPLARI:

Silahşör - Kara Kule 1 (The Dark Tower I: The Gunslinger) (1982)- Bir silahşörün fantastik bir dünyada kötülüklerin önüne geçme çabaları ve silahşörün görevini seçmesi.

Üçün Çizgileri - Kara Kule 2 (The Dark Tower II: The Drawing of the Three) (1987)İnkılap Kitabevi -

Kara Kule serisinin devamı. Bu kitap "Üçün Çekilişi" ismiyle Altın kitaplar tarafından yayınlanacak. Jack, Eddie ve Susannah'ın yani Ka-tet'in toplandığı kitap.

Çorak Topraklar - Kara Kule 3 (The Dark Tower III: The Wastelands) (1992)- Serinin üçüncü kitabı. Türkiye'de Hayaletler Beldesi (Book One Jake) ve Çorak Topraklar (The Wastelands) adlı iki kitaba bölünmüştü ama yeni baskısında "Çorak Topraklar" adıyla tek kitap halinde basıldı. Kara Kule yolunda tehlikeler ve Orta dünya'nın gariplikleri…

Büyücü ve Cam Küre Kara Kule 4 (Dark Tower IV: Wizard and Glass) (1997)- Roland'ın geçmişiyle ilgili en fazla ayrıntının verildiği kitap. Silahşörün aşkını barındırıyor.

Calla'nın Kurtları – Kara Kule 5 (Dark Tower V: Wolves of the Calla) (2004)-Ka-tet'in yeniden şekillendiği, Jack, Eddie ve Sasannah'ın da silahşörlüklerini kanıtladıkları kitap.

Yakında…

Susannah'ın Şarkısı – Kara Kule 6 (Dark Tower VI: Susannah's Song)

Kara Kule – Kara Kule 7 (Dark Tower VII)

?

Kule Seni Çağırıyor: STEPHEN KİNG!

Yayınlanmamış versiyon…

Ünlü korku yazarı Stephen King devasa serisi Kara Kule'yi tamamladı. Serinin beşinci kitabı "Calla'nın Kurtları" kısa bir süre önce Altın Kitaplar'dan çıktı ve gerisi de Amerika ile aynı anda Türk okuruyla buluşacak.

Stephen King ile ilgiyi bu yazıyı yazmak benim için oldukça zor oldu. Bütün kitaplarını okumuş biri olarak sayfalarca edebi değerlendirme yapabilirdim. (Ki bunu yaptığım bir çalışma olmuştur ve Giovanni Scognamillo'nun "Dehşetin Kapıları" adlı korku edebiyatı üzerine kitabında kaynakça

bölümünde “Yabancılarla Konuşma!” adı altında gözükmektedir.) Yine Kara Kule serisi ile ilgili göndermeler, alt metinler üzerine de ahkam kesebilirdim. Seçimler çoktu ve malzeme zengindi. Tercihim aşk ve dostluk üzerine Stephen King’e bakış oldu.

Gölgedeki Kraliçe

Bir kariyer kendini çöpten çıkarır mı? İşte Stephen King için söz konusu olan kader kendini bir çöp tenekesinden çıkarmıştır ve bunu sağlayan da gölgedeki kraliçe: Tabitha King’dir.

Üniversite yıllarında evlenen genç çift borçlar altında ezilmekte, Stephen King çamaşırhanede, karısı da garson olarak çalışmaktadır. Genç yazar bu dönemde kısa hikayeler satıp biraz daha para kazanmaya çalışırken yayımevlerine gönderdiği roman dosyaları geri dönüp durmaktadır. Carrie’nin de (Göz-Günah Tohumu) kaderi reddedilmek olur ve Stephen King onu çöp tenekesine atar.

Tabitha King o romanı çöpten alıp okur ve ertesi gün kocasına bazı tavsiyeler verir. Kitabın en önemli bölümlerinden biri olan kızların soyunma odası ve ilk kez regl olan kıza alaylı yaklaşımlarla ilgili olanı…

Stephen King kitabı yeniden yazar ve ilk gönderdiği yayımevinden olumlu yanıt alır. Basıldıktan sonra sınırlı bir başarı kazanır. Patlamayı ise kitabın cep baskısını bir uçak yolculuğunda okumak için alan ünlü yönetmen Brian de Palma’nın filme çekmesiyle yapar. John Travolta’nın kendini gösterdiği bu film önemli bir para kazanırken, filmin çekildiği hikayenin sahibinin de başarı yıldızını parlatır. (Ki bu kitap sinema işbirliği korkunun kralı için başladığı gibi gidecek ve yazdığı her kitap, hikaye başarılı filmlere dönüşecektir.)

King’in hayatında eşinin ne kadar önemli olduğu, Amerikan Ulusal Kitap ödülünü alırken yaptığı konuşmanın yarısından çoğunu ona ayırmasından da bellidir.

İşte konuşmadan birkaç pasaj:

“Evliliğimizin erken yıllarında, karımı ağlarken sadece birkaç kez gördüm. Bunlardan biri, New American Library'nin, onun çöplükten kurtardığı romanı (Carrie) basacağını söylediğimdeydi. Ona, yayınevinin bize tonla para vereceğini, benim öğretmenlikten onun da Dunkin Donuts'ta ki işinden çıkabileceğini söylemiştim. Beş saniye kadar inanmaz gözlerle bana baktı ve sonra ağlamaya başladı. Sonunda durduğunda, oturma odamıza gidip, Tabby'nin ikinci el satıştan aldığı eski kanepemize oturduk ve sabahın erken saatlerine kadar para ile neler yapacağımızı konuştuk. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir konuşma yapmamıştım. Hiç bundan gerçek ötesi bir şey hissetmemiştim.

“Bana göre Tabby benim ne yaptığımı ve bunda başarılı olacağımı biliyordu. Pek çok yazarın hayatında kırılgan oldukları, çocukluk hayalleri ve tutkularının, gerçek dünyanın acımasız sert ışıkları altında solduğu dönemler olabilir. Kısaca, hayatınızda gidebileceğiniz herhangi bir yolun açıldığı anlar olabilir. Böyle bir dönemi, 1971 ve 1973 yılları arasında yaşadım. Bu dönemde de karım bana her zaman olduğundan daha fazla sevgi, ilgi ve şefkat gösterdi. Bu dönemde bana karşı farklı davransa, ya da sert şeyler söylese herhalde gidip bir part time iş bulurdum. Tabby daha sonra bana hiç bir zaman bu tip şeyler düşünmediğini, aklından bile geçirmediğini söyledi. Bana söylediği şey, ‘Senin zaten ikinci işin var, bu çamaşır odasında, daktilon ile,’ oldu.

“Tabby bu alkışlar benim için değil, seni alkışlıyorlar. Ayağa kalk ki seni görebilsinler. Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Tabby'nin önceden konuşmamı görmesine izin vermedim. Bunu dinlemesini istedim.”

Evet bu bir aşk, bizi kendi evrenine çeken, bir yazarın ilk başta desteği en yakınında görmesi gerektiğinin altını çizen bir aşk…

Hikaye Anlatıcısından Yazara

King’in takdir ettiğim yönlerinden biri değişmekten korkmamasıdır. Nitekim onunla aynı zamanlar da korku yazarı olarak parlayan Dean R. Koontz kendini tekrarlarken Stephen King değişti ve okurunu bu değişimde kendine dost seçti.

Ben onunla ilk olarak “hikaye anlatıcısı” olarak tanıştım. Kastettiğim hikayeler yazdığı değil, romanlarında öncelikle hikaye anlatıcılığını, konuyu öne sürmesiydi. Zamanla Stephen King “yazar” oldu. Ve bu da bir sancı getirdi, anlatımları güçlenirken genel konular zayıf kaldı. Nitekim son yıllarda bazı kitaplarına gelen ağır eleştiriler onun artık pes ettiği, yazarlığı bırakacağı söylentilerine kadar geldi.

Bana hikaye gönderen genç yazarlara bir öğüt veririm; “Öncelikle yazar olmaya değil, hikaye anlatıcısı olmaya çalışın.” Bu boş bir öğüt değildir. Çoğu denemede anlatım çabasının altında kalan öykülerle karşılaşır insan. Veya anlatıma ağırlık verilirken hikayenin es geçildiği görülür. İşte Stephen King de bir okur olarak bana ilk yıllarında hikayeler anlatıyordu, daha sonra anlatıma ağırlık vermeye, sayfalar boyu bir anı veya olayı zengin anlatıyla sunmaya başladı.

King’in ilk yazarlık yıllarında çocukluk korkularının, ezilen veya arkadaş bulmakta zorlanan çocukların baş rolde olduğunu görürüz. Doğal olarak hedef kitlesi de böyle çocuklar veya böyle bir çocukluk yaşayanlardır. “Ceset” ve “O”da göreceğimiz gibi bir “kaybedenler kulübü” esprisi vardır.

Veya üstün güçleri olan özel çocuklar kahramanı oldu: Tepki, Göz, Medyum gibi…

Zaman içinde Stephen King’in daha yetişkin kahramanlara veya yetişkin kaygılarına, korkularına yöneldiğini gördük. Bu dönemler ile birlikte yazarlığı da olgunlaşmaya başlıyor. Bu kez kahramanın sıklıkla kendisi gibi başarılı bir yazar olduğunu görüyoruz Hayatı Emen Karanlık, Sadist, Kemik Torbası gibi…

Ve genel olarak eserlerini incelediğimizde kesin olarak değişim sancısı yaşayan, yazmaya aşık biri çıkıyor karşımıza.

Bu süreç içinde bir fantezi veya korku yazarı olarak anılmanın onu ne kadar zorladığına veya yanlışlara yönlendirdiğini de görüyoruz. Bazı kitapları var ki işin içine fantezi boyutu girmese nefis gidiyor.

Örneğin Çılgınlığın Ötesi adlı kitabında aile içi şiddet, dengesiz bir kocanın baskısından kaçıp kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan bir kadın var. Kadının çektikleri, kocanın baskısı, yaptıkları o kadar güzel verilmiş ki kitabın içine fantezi girene kadar bayılıyorsunuz. O aşamada sanki editörün biri, “Stephen King sen korku ve fantezi yazarı olarak tanındın, bu aşamadan sonra kitaba böyle bir yön

vermezsen satmaz," demiş gibi sırıtan bir fantastik boyut giriyor işin içine. Aynı olay "Oyun" adlı kitabında da var.

Maça Kızı adlı kitabın ilk hikayesinde bir anne oğul ilişkisi var, diyebilirim ki hayatım boyunca okuduğum en derin anlatım. Çocuğun babasızlığı, annesinin tavırları, kendilerine kiracı olarak gelen yaşlı adamın dostluğu insanı sürüklüyor.

Yani diyeceğim o ki Stephen King artık öyle bir yazar ki korku ve fantezi yazarı olarak tanınmanın ve isminin çoksatar bir marka olmasının sancısını çekiyor.

Eğer okuduysanız, O'nun en başarılı eserlerinden birisi işin içine bir damla fantastik öğenin girmediği "Rita Haywort'u Seven Adam" adlı uzun hikayesidir. Bir hapisten kaçış öyküsüdür ve filmi "Esaretin Bedeli" yapılan birçok ankette yüzyılın en iyi filmleri arasında ilk sıralarda yer alır.

Ben artık onu yazar olarak okumak istiyorum. Bir "an"ı beş-on sayfa anlatacaksa anlatsın ama artık bir çoksatar yazar olmanın, marka olmanın baskısını da üzerinden atsın. Zira hakkında çıkan söylentiler gibi bir tükenişlik hissedecek ve yazarlığı bırakacak korkarım.

Stephen King gerçi bu konuda hakkı verilmeye başlanan bir yazar. Yani Amerikan Ulusal kitap ödülünü alması ve bu ödülü alırken yaptığı konuşmada popüler yazarlar ile edebiyat yazarları arasındaki gerilimi ortaya koyuyor:

"Her kitabımda kendimi geliştirmeye çalıştım ve yalanın içerisindeki gerçeği buldum. Bazen başarılı oldum. Bu ödülü bana vererek, risk alan 'National Book Foundation Board'u selamlıyorum. Çok uzun zamandan beri, bu ülkenin popüler yazarları ve edebiyat yazarları birbirlerine kıskançlık ile bakıyor ve diğerini anlamaktan kaçınıyor. Bu hep böyle olmuştur.

Fakat benim gibi bir adama bu ödülü vererek gelecekte her şeyin bu şekilde olmak zorunda olmadığını gösteriyor. Hayal dünyası ve edebi kitaplar arasında köprüler kurulabilir. Burada ilk kazananlar elbette okurlar olacaktır…"

Roland Adlı Çocuk ve Kara Kule

Artık bunca girizgahtan sonra gelelim Kara Kule serisine…

Pek bilinmeyen bir gerçek Stephen King'in bu seriyi ilk yazdığı yılların 1970'lere denk geldiğidir. Yani Carrie'den bile önce. Ve King'in samimiyetle itiraf ettiği gibi başlarken bir şiirden etkilenmiştir. Robert Browning'in uzun şiiri "Childe Roland to the Dark Tower Came" (Roland Adlı Çocuk Kara Kule'ye Geldi) uzun yıllar sürecek olan bir destana ilham getirmiştir. Ve ikinci ilham kaynağı ise bazı western, daha doğru bir tespitle spagetti western filmleri olur. Hatta ilk kitapta anlatılan Silahşör imajı Clint Eastwood'un, "İyi, Kötü ve Çirkin" adlı filmde çizdiği karakterle birebir örtüşür.

Stephen King çok uzun yıllara yayılan bu yolculuğunda büyük değişimler geçirir. Hatta yazarlığındaki gelişim nedeniyle serinin ilk kitabını tekrar yazmak zorunda bile hisseder.

Ayrıca bu seri yazılırken King'e bir araba çarpar, üç ameliyat ve devamında acı dolu fizik terapi

seanslarının olduğu bir dönem geçirir. Serinin üçüncü kitabı Çorak Topraklar'la Büyücü ve Cam Küre arasına üç yıl girmiştir. Bu kaza onu korkutmuştur. Seriyi bitiremeyeceği endişesiyle, oturup bir seferde bütün kitapları bitirmeye karar verir. Nitekim serinin beşinci kitabı Calla'nın Kurtları, Susannah'ın Şarkısı ve son kitap Kara Kule aynı dönemde sıkı bir çalışma ile biter.

Yapılan bir röportajda, serinin başlangıçta planladığı gibi mi bittiği üzerine bir soruya (birinci kitapla sonuncusu arasına 34 yıl girmektedir.) şu şekilde yanıt verir: "Bu 3000 mil uzaklıktaki bir hedefi nükleer füzeyle vurmaya benziyor. Eğer inmesini istediğiniz yere yakın bir noktaya inerse mutlu olursunuz. Benim yaptığım da bu. Yolda biraz ilerledikten sonra, neler olacağı konusunda kararımı vermiştim. Başka kitaplarımda da bunun etkisi var. Kara Kule serisinden olmayan ama göndermeler yapan kitaplarımda nereye gittiğini görebilirsiniz. Eğer işimi düzgünce yaptıysam, insanların oldukça şaşıracağını ama sonra, 'Evet, böyle olmalıydı,' diyeceklerini düşünüyorum."

Stephen King okurları bilir ki bütün eserlerinde kendi düş evreninin bir başka yönüne gönderme vardır. Ki Kara Kule serisi sadece kendi düş evrenine değil hayal dünyasının birçok eserine atıflarla dolu.

Kara Kule serisinde Yüzüklerin Efendisi, Oz Büyücüsü, masallar, şiirler, filmler var… Örneğin Calla'nın Kurtları kitabın sonunda belirtildiği gibi güçlü bir şekilde Akira Kurosawa'nın "7 Samuray"ı ve onun Amerikan versiyonu "7 Silahşör"e dayanıyor.

Ve şaşırtıcı şekilde bu seri tüm Stephen King evrenini kucaklamaya yönelik bir çaba… Calla'nın Kurtları'nda, Salem's Lot (Korku Ağı) kitabındaki inancını yitiren ve vampir tarafından lanetlenen Rahip Callahan karşımıza çıkıyor.

Boyu Kadar Kitap

Bu yazının boyutları boyu kadar kitap yazmış, şu veya bu eseriyle hayatımıza girmiş bizi hayal evrenine dost etmiş bir adamı tanıtmak için elbette yeterli değil. Hatta sadece Kara Kule'yi, ka-tet 'i, Silahşör Roland'ı anlatmak için de yeterli değil. Ancak bir aşkı ve dostluğu anlatmak, yazma sevdalısı bir adamı tanıtmak için referans olabilir.

Bazen neden yazarız diye sorarız. Yani para, ün veya çok okunan bir yazar olmak için mi? Stephen King bunların hepsine sahip, eğer hala yazıyorsa, hatta kaza sonrası vücudundaki kırıkların ağrılar içinde iyileştiği o zamanlar da bile yazıyorsa bunun tek açıklaması onun kutsanmış bir yazma sevdalısından başka bir şey olmadığıdır.

Yine de bir okur olarak şaşırdığım bir konunun altını çizmek isterim. Hani bilirsiniz Amerikalı orta sınıf insan kendi ülkesi dışındaki dünyaya pek ilgisizdir. Bazen bu ilgisizliğin haberleri gazetelerde yayınlanır. Dünya haritasında Meksika veya Çin'in yerini gösteremeyen, Mars'ın bir Avrupa kenti olduğunu sanan Amerikalılardan bahsedilir. Stephen King'in de bir entelektüel ve yazar olarak bu Amerikalılar gibi kendi ülkesine fazlasıyla dönük olması yadırganacak bir şey…

Gerçi King üniversite yıllarında Vietnam savaşı aleyhtarı bazı gösterilere katılarak politik bir tavrı olduğunu göstermiş ise de eserlerinde, içerik ve göndermeler olarak fazla yerel kaldığı dikkati çekiyor. Bu yerel tavır, hayal gücü sonsuz gibi görünen bu adam için şaşırtıcı.

Bir de son zamanlardaki kitap kahramanlarının neden hepsi deyimlerle veya hayattan özlü felsefeler çıkarmış gibi konuşur anlayamam. En basit ve sıradan kahramanının bile, olaylar karşısında ağzından çıktığında "taş" gibi oturacak "kallavi" bir sözü oluyor.

Ben onu küçük bir kasabada, hayal gücü geniş ve yalnız bir çocuk olarak tanıdım. İlk okuduğum kitabı "Tepki"ydi ve Stephen King benim en uzun süren dostluğum oldu. O beni tanımasa da, ben onu sadece kitaplarından tanısam da… Hep vericiydi. Çoğu kitabı korku türünde adlandırılsa da benim için hayata daha güçlü asılmamı sağlayan öğretilerle doluydu.

Bir okur olarak ben bu adamı kitaplarından tanıdım ve o kitapların arkasında olan "adamı" da sevdim. Siz de tanıyın, siz de bir dost edinin.

Kaynakça:

Stephen King Amerikan Ulusal Kitap Ödülü teşekkür konuşması çevirisi www.karakule.com Oğuzhan Poyraz'a teşekkürler.

?

Tekinsiz Aklın Yazarı: H. P. LOVECRAFT!...

E-Edebiyat Dergisi (Haziran.2004/Sayı: 63)

Bazı insanlar kendilerine sunulan dünyayı beğenmezse onu değiştirmeye çalışırlar. Bazıları da yenisini yaratırlar. İşte H.P. Lovecraft onlardan biridir!

Genellikle "hayal gücünün" yeni komutanlarını size tanıttım bugüne kadar. Artık bir efsaneyi; H.P. Lovecraft'ı ve onun tekinsiz aklını size sunmanın zamanı geldi de geçiyor bile…

O bir mit yaratıcıdır. Eserlerinin anlatım yönü, dili yetersiz bulunsa dahi yarattığı evrenin orijinalliği ile birçok yazara esin kaynağı olmuş, bir yönden kendi hayal gücünün, Cthulhu söyleninin tarihçisi olmuştur.

Lovecraft gibi bir yazarı tanıtırken eserlerinden önce kişiliği ve yaşamından bahsetmemek imkansızdır. Zira Lovecraft asosyal kişiliğiyle mümkün olduğunca kendini dış dünyadan soyutlayan ama iç dünyasını genişleten, hayal dünyalarının, destanların, mitlerin içinde yaşayan bir kişidir.

Lovecraft tıpkı Kafka gibi yaşarken kitapsız bir yazardı. Tıpkı onun gibi mektup arkadaşları (Ki bu konuda çok fazla aktif bir insandı, geriye yüz binden fazla mektup bırakmıştır.) ölümünden sonra onun hak ettiği üne kavuşmasını sağlamış eserlerini kitaplaştırmıştır.

Lovecraft "pulp" dergilerin bize nimetlerinden biridir.

Edgar Allen Poe, H.P. Lovecraft ve Robert Erwin Howard (Conan'ın yaratıcısı) gibi ardı ardına gelen bir grup yazar fantastik dünyanın yeni kapılarını bize açmıştır. Ama bu yazarların bize sundukları sanat, aynı zamanda kendi hayatlarının ve beyinlerinin garip yapısının uzantısıdır. Bu anlamda tekinsiz ve insani değildir. Yabancıdır.

Biz Edgar Allen Poe ve Robert Erwin Howard'ı sizlere önümüzdeki aylarda tanıtacağımızı belirterek H.P. Lovecraft'ın evrenine giriş yapalım…

AKLIN İÇİNDEKİ GİRDAP

Howard Philips Lovecraft, 20 Ağustos 1890 yılında Rhode Adası, Providence'da, Sarah Susan Philips Lovecraft ve Winfield Scott Lovecraft'ın oğlu olarak dünyaya geldi.

19 Temmuz 1898'de, babasının beş senelik sinir hastalığı tedavisinin ardından ölmesi üzerine annesi, teyzeleri ve büyük babasının gözetiminde yaşamaya başladı. Annesinin takıntılı kişiliği oğlu üzerinde garip bir baskı kurması ile kendini gösterdi. Annesi önceleri oğlunu kız çocuğu gibi yetiştirmeye çalıştı ve üzerine titredi (öyle ki, hizmetçi çocuğa parka götürdüğünde "çekiştirirken kolunu kopartmasın" diye onlara eşlik ediyor, küçük Howard'ı hiç yalnız bırakmıyordu) Akıl hastalığının ileriki safhalarında oğluna çok çirkin bir çocuk olduğu fikrini aşıladı, kendisini tanıyan herkese çok çirkin olduğu için kitaplara gömülen içe kapanık oğlundan bahsetti. Annesi ile yaşadığı bu kopuk ilişki Lovecraft'in içe kapanık kişiliğinde oldukça etkili oldu, hatta karşı cinsten oldukça uzak bir hayat yaşamasına yol açtı. Ancak fiziksel olarak insanlardan uzak olmasının karşısında, Lovecraft mektupları aracılığıyla birçok insanla ilişkiler kurdu ve öldükten sonra ardında yüz binden fazla mektup bıraktı.

Astronomi ve mitoloji -özellikle Arap ve Yunan- Lovecraft'ın çocukluğunda en çok ilgilendiği iki alan oldu. Bu alandaki çalışmaları ve bilgi birikimi doğal olarak ileriki yaşamındaki hikayelerdeki yaratıcı gücünün entelektüel açıdan kaynağını oluşturdu.

Altı yaşında ilk hikayesi The Noble Eavesdropper'ı yazdı. Yedi yaşında ise Odyssey destanının bir yeniden anlatımı olan şiiri The Poem of Ulysses'i yazdı.

Slater Avenue School'da ilk öğretimini gören Lovecraft, bu esnada The Scientific Gazette (1899-1907) ve The Rhode Island Journal of Astronomy (1903-1907) adında amatör ve yerel bilimsel dergiler çıkarttı.

1904 yılında büyükbabasının ölmesi üzerine aile maddi zorluğa girdi ve daha ucuz bir semte taşınmak zorunda kaldı. Çocukluğunun geçtiği semti terk etmesi Lovecraft'ı oldukça üzdü ve intihar düşüncelerine kadar sürükledi.

Hope Street Lisesi'nde öğrenimine devam ederken 1906 yılında The Providence Sunday Journal dergisinde astronomi üzerine yayınlanan bir mektubu, The Pawtuxet Valley Gleaner ve The Asheville Gazette-News gazetelerinin astronomi köşelerinin yolunu açtı.

1908 yılında geçirdiği sinirsel bozukluk yüzünden liseden mezun olamadan ayrılmak zorunda kaldı. Buna bağlı olarak yüksek öğrenim de alamaması Lovecraft'ın yıllar sonra bile içinde ukde olarak kaldı.

1913 yılında, The Argosy dergisinde yayınlanan mektubu aracılığıyla aşk romanları yazan Fred Jackson'a saldırdı. Ardından gelen Jackson ve hayranları ile dergilerde yayınlanan mektuplar aracılığıyla tartışmalara giren Lovecraft'ın alaycı üslubu United Amateur Press Association başkanı Edward F. Daas'ın dikkatini çekti ve Daas'ın daveti üzerine 1914 yılında birliğe katıldı. Öyküleri bu esnada kendi çıkarttığı The Conservative (1915-1923) ve diğer bazı dergilerde yayınlanıyordu. Lovecraft kısa süre içerisinde United Amateur Press Association'ın başkanı ve editörü konumuna yükseldi. Hatta bir süre de National Amateur Press Association'ın başkanlığını yürüttü. Tüm bu olaylar yazarın bunalım süreçlerinden uzak kalmasını sağladı ve kendi deyimiyle sanatının değerini anlamasını sağladı. Bu esnada ünlü öyküleri The Beast in the Cave, The Alchemist, The Tomb ve Dagon'u yazdı. Bu öyküleri ilerisi için oldukça önemli sinyaller veren çalışmalardı.

1919 yılında annesinin sinir krizi geçirerek babası ile aynı hastaneye kaldırılması ve iki sene sonra 24 Mayıs 1921'de de ölmesi Lovecraft'ı oldukça üzdü ancak kendini kısa sürede toparlayarak 4 Temmuz 1921'de Boston'da toplanan bir amatör gazeteciler kongresine katıldı. Bu kongrede ise evleneceği kadın olan Sonia Haft Greene ile tanıştı. Bir Rus Yahudisi olan Greene ile Lovecraft 3 Mart 1924'te evlendi. Greene'nin şapka dükkanın geliri ve Lovecraft'in gittikçe yükselen yazarlık kariyeri -ki o zamanlar dönemin en ünlü hikaye dergilerinden Weird Tales'de hikayeleri yayınlanmaya başlamıştı- çiftin hayatında işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu.

Ancak şapka dükkanının iflas etmesi ve karısının sağlığının bozulması üzerine New Jersey'de bir sanatoryuma kaldırılması üzerine Lovecraft Brooklyn'e taşınarak karısından ayrı yaşamaya başladı. Bu ayrılık 1929 yılında boşanma ile sonuçlanacaktı. Bu esnadaki depresif yaşamı onu The Horror at Red Hook ve He gibi daha da karanlık öyküler yazmaya itti. Ancak uzun süredir aklında olan bir planı nihayet 17 Nisan 1926'da gerçekleştirdi ve doğduğu kent olan Providence'a geri taşındı. Burada artık kendini edebiyat dünyasında bir efsane konumuna yükseltecek olan Cthulhu Mitosu üzerine en önemli çalışmalarını gerçekleştirdi. Ayrıca yaşamını içe kapanık ve durağan geçirmek yerine sık sık başka kentlere kısa yolculuklar düzenledi, bu hareketliliğin sonucu ise Call of Cthulhu, At The Mountains of Madness ve The Shadow Out of Time gibi meşhur öyküleri gün yüzü gördü. 1933'de çok sevdiği teyzesinin ölmesi ve öykülerinin daha uzun ve karmaşık yapılara bürünmesi sonucu fazla satmaması Lovecraft'ı ufak bir mali krize sürükledi. O da kendini daha kısa ve satılabilir öyküler yazmaya zorlayarak bu sıkıntıyı kolayca aştı.

1936 yılında en yakın mektup arkadaşlarından Robert E. Howard'ın ölümü (Conan ve onun yaşadığı Hyboria çağının yaratıcısı Howard annesine çok düşkündü ve onun ölümü üzerine intihar ederek genç yaşta hayatına son verdi.) üzerine girdiği depresif ruh hali ve gittikçe kötü bir hal alan bağırsak kanseri Lovecraft'ı yaşamının son zamanlarında oldukça ızdıraplı günlere gömdü. 10 Mart 1937'de Jane Brown Hastanesi'ne kaldırılan yazar beş gün sonra 15 Mart 1937'de hayata gözlerini yumdu. Üç gün sonra ise Swan Point'teki aile mezarlığına gömüldü. Burada bir mezar taşı olmayan -sadece aile mezarlığının üzerindeki listede adı vardı- Lovecraft'ın mezarına, 1970'li yıllarda okurları para toplayarak bir mezar taşı diktirdi: Lovecraft hayattayken The Shadow Over Insmouth'ın 150 civarı ve oldukça özensiz baskısı haricinde hiçbir kitabının basıldığını göremedi. Ancak sonraları mektup dostları August Derleth ve Donald Wandrei oldukça zahmetli çalışmalara girerek hikayelerini çeşitli kitaplarda derlediler.

KENDİ EVRENİNİN ÇEKİNGEN TANRISI

Lovecraft çok küçük yaşta önce 18. Yüzyıla, daha sonralarıysa astronomiye ve mitolojiye ilgi duymuştu. Kendi iç dünyasının dinginliğinde Pan ve diğer tanrıların gerçekten yaşadığı evrenler kurguladı.

Yirmili ve otuzlu yıllarda Weird Tales ve benzeri pulp korku dergilerinde öyküleri yayınlanmaya başlayan Lovecraft bu akımın pek çok yazarıyla dost oldu (Robert Bloch, Robert E.Howard, Clark Asthon Smith) Yazdıklarında hem popüler bir hava, hem de zamansız ve boyutsuz bir dehşeti sergileyen edebi bir tavır sezilir. Poe'nun yanı sıra Lord Dunsany ve Arthur Machen'den de büyük ölçüde etkilenen Lovecraft öykülerinde oldukça resmi, soğuk ve yer yer de sıkıcı bir dil kullanmıştır. Üslubu dış dünyaya yabancı, kendi hayal dünyasının şiirsel ve korkutucu evreninde yaşayan, fakir bir "yirminci yüzyıl centilmeni"ni yansıtır.

Tarzını geliştirdikçe özellikle uzun öykülerinde, gizemli ve yavaş yavaş tüyler ürperticiliği açığa çıkan bir dehşeti yakalamayı ve okuyucularda bu ruh halini uyandırmayı başarmışsa da, sık sık kullandığı "iğrenç", "korkunç" ve "berbat" gibi subjektif tanımlar yüzünden eleştirmenlerin saldırısına uğramıştır. Öykülerinde karakter çeşitlemelerine de pek rastlanmaz. Genelde birinci ağızdan anlatılan öykülerinde kahramanı kendisidir; pasif, onurlu, kibar, iletişimsiz, tutumlu, yoksul, tehlike karşısında aciz ve çareyi kaçmakta bulan, olayların kendisi dışında geliştiği, 19. Yüzyıldan çıkıp gelmiş bir beyefendi özentisi. Sosyal yaşamı aktif olmayan bir çok yazarda olduğu gibi canlı diyaloglara yer yoktur. Karşı cinse fazla ilgi duymadığından (hatta annesi yüzünden itici bulduğundan) eserlerinde kadınlara da çok az rastlanır, olsalar bile aktif bir rolde değildirler. Hatta bazı öykülerinde kadınların sözü bile edilmez.

***

Lovecraft'ın öykülerini değerlendirirken yaşamındaki tuhaflıkları göz önünde bulundurmak gerekir. Tam bir çelişkiler yumağıdır. Gerçekten de, Lovecraft kadar kendisiyle çelişen bir başka insanı kurgulamak, en usta edebiyatçı için bile, epey zor olsa gerek. Lovecraft'ın geçirdiği garip çocukluk dönemi ve annesinin belli bir yaştan sonra kendisiyle tüm fiziksel teması kesmesi (akıl hastanesine kapatılmıştır) yazarı karşı cinse ve kısmen de kendi cinsine karşı soğuk ve kontrollü davranmaya yöneltmiştir. Bir "ana kuzusu" olarak yetiştirilen Lovecraft durmadan 18. yüzyıla ait eserler okuyan ve bu döneme duyduğu hayranlıkla, o zamanın şivesini kullanmaya çalışan bir züppe olup çıkmıştır. Yaşamının son birkaç yılında fikirlerini değiştirene dek Anglo-saksonların üstünlüğüne inanan ve göçmenlerden "gettolardaki o faremsi, çarpık kemirgenler" şeklinde bahseden yazılar yazmıştır. Oysa ki kendisi bir Yahudi'yle evlendi, dostlarının çoğu da Yahudi'ydi. Onlar yazarı, dünyanın en tatlı insanı diye tanımlıyorlar. Lovecraft ayrıca Aryanların üstünlüğünü savunan yazılarında "mavi gözlü, sarı sakallı savaşçıların azgın savaş çığlıklarından" dem vuruyor, anca kendisi bir fare yakaladığında, elini değdirmemek için kapanla birlikte çöpe atıyordu. En büyük şansı fare kapanlarının sudan ucuz oluşuydu. Politik görüşleri, pek çok kişinin tersine yaşlandıkça muhafazakarlıktan liberalliğe dönüştü. Koyu bir materyalist olduğundan fantastik yazınla uğraşması garip karşılanabilir. Fiziksel açıdan da pek çok acayipliklere sahipti. Bir soğuk fobisi geliştirmişti ve otuz dereceden daha aşağı sıcaklığa sahip yerlerde duramıyordu. Uykusuz yirmi – yirmi beş saat rahatça durmaksızın konuşabiliyordu. Gündüzleri

uyuyup, geceleri yaşıyor, bu arada deliler gibi şeker tüketiyordu.

Son derece güçlü bir hafızaya sahipti, iki yaşında alfabeyi öğrenmiş, üç yaşında okumaya başlamıştı. Ayrıca orta yaşa gelene dek eşcinselliğin varlığından bile haberdar değildi.

***

Lovecraft'ın öykülerini başarılı kılan anlatım tarzı ya da tekniğinden çok kurguladığı dünyaların ve evrenlerin orijinalliğidir. O bir mit yaratıcısıdır. Çocukluğunda Arap gizemciliğine ilgi duymuş, gençliğinde astronomiyle ilgilenmiş ve yazarlığı sırasında "Cthulhu Söyleni"ni yaratmıştır. "Cthulhu Söyleni"ne ilişkin öyküler 13 tanedir. Bu söylende ismi geçen Tanrılar ikiye ayrılır. Eskiler ve Yaşlı Tanrılar. Yaşlı tanrılar iyiliği ve ışığı, eskiler ise kötülüğü ve karanlığı temsil eder. Yaşlı Tanrıların bizim dünyamızla ilgilendiği pek yoktur ama pek hain olan Eskiler, dünyadaki hizmetkarlarının, "Cthulhu Mezhebi"nin üyelerinin yardımıyla bizim boyutumuza geçmeyi, bir zamanlar yıldızlardan gelerek yerleştikleri dünyayı insanların elinden geri almayı planlamaktadırlar. Bu başarmak içinde ellerine küçücük bir fırsatın geçmesi yeterli olacaktır. O zaman okyanus dibindeki batık şehir R'yleh'de uyumakta olan yüce rahip ölü Cthullu, kaosun kör, bilinçsiz Tanrısı Azatoth ve yandaşı Yog Soggoth, bin evlatlı keçi Shub Niggurath, sürünen kaos Nyarlathotep ve diğerleri dünyayı deliliğe ve alevlere boğacak, bir zamanlar sahip oldukça dehşetin görkemini yeniden canlandıracaklardır.

***

Lovecraft efsanesinin ilginç yanlarından biri de Necronomicon kitabıdır. Kitaplarında "Deli Arap Abdul Alhazred" (Stephen King"in kitaplarında da ismi geçer) tarafından 8. Yüzyılda yazılmış bir büyü kitabından, Necronomicon'dan bahsetmektedir. Söylenin geri kalan kısımları gibi bu kitap da tamamen yazarın hayal gücünün ürünüdür. Ama Lovecraft'ın ne denli başarılı olduğu ve ikna gücünün yüksekliği yazarın ölümünden sonra ortaya çıkmıştır. Pek çok kişi "Cthulhu Mezhebi"nin varlığına inanmış, toplantılar yapmış, dernekler kurmuş, ortalıkta orjinal olduğu söylenen birçok Necronomicon kitabı yazılmıştır.

***

Lovecraft'ın yarattığı evren pek çok insan kadar yazarları da etkilemiştir. Bu yazının üzerine yapılabilecek tek şey bir an önce onun yazdıklarıyla tanışmanızdır.

?

Tanrıların Ozanı: ROBERT ERWİN HOWARD!

E-Edebiyat Dergisi (Temmuz.2004/Sayı: 64)

Okuyucuların çoğuna bu yazar tanıdık gelmeyecektir. Ama bir ismi söyleyince herkes onun kim olduğunu anlayacaktır: Barbar Conan!...

Evet Robert Erwin Howard, Conan'ın yaratıcısı, kılıçlı kahramanların, iblislerin, güzel kadınların, canavarların ve büyünün hükmettiği zamanların tarihçisidir!

"Her şey olup bitti,
ölüleri yakacak odunların üstüne yatırın beni,
ziyafet sona erdi, söndürün kandilleri..."

Silahını kafasına dayayıp ateşlemeden önce son yazdığı satırlardı bunlar. Dostu, çağdaşı H.P. Lovecraft gibi içe kapanık, garip bir kişilikti. Köpeği öldüğünde intiharı düşünecek kadar duygusal, annesi ölüm döşeğindeyken bunu yapacak kadar melankolik ve karamsardı. Ruhunun sıkıştırıldığı bedeni, hayal gücüne dar gelen bir yaratıcıydı.

Çok insan için Robert E. Howard ismi tanıdık değildir. Fantezi türüne ilgi duyanlar için dahi böyle olabilir, çünkü kahramanları isminin önüne geçmiştir. Kısa yaşamında "kılıç ve büyü" türünü yaratmış, yarattığı karakterler o öldükten sonra da büyümeye devam etmiştir. Özellikle çizgiroman severler için Conan, King Kull, Solomon Kane özel isimlerdir, hayranları çoktur.

"KILIÇ VE BÜYÜ" TÜRÜNÜN YARATICISI

Conan çizgiromanı ilk yayınlandığı zaman küçük bir kasabada yaşayan, hayal gücü geniş bir ortaokul öğrencisiydim. Yapılan reklamları hatırlıyorum, "İlkel çağların yenilmez savaşçısı. Tarih öncesi dünyanın Türk asıllı kahramanı."

Evet Conan'ın Türk olarak sunulduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Birçok çocuk gibi çizgiromanlara meraklıydım ama Conan o zamana kadar okuduklarıma hiç benzemiyordu. Hyboria çağı, kılıçlı savaşçılar, krallıklar, iblisler, canavarlar, güzel kadınlar ve büyücüler!

Hiç böylesine rastlamamıştım. Böylesine bir dünya tasarlanabileceği aklıma bile gelmemişti. Hayran olmuştum bu iç çatışmasız, sadece kılıcının keskinliğine ve adalelerine güvenen kahramana…

Conan'ın duygusal olmayan, iç güdüleriyle hareket eden ve pişmanlık duymayan yapısı beni çok etkilemişti. Nitekim kendi yarattığım Derzulya dünyasının temellerini o zamanlar düşlemeye başladım.

Robert E. Howard ismi Stan Lee ve John Buscema tarafından sunulan çizgiromanların başında küçük bir ibare olarak yer alır, hiç dikkatimi çekmezdi. Öyle ya kaç kişi Kızılmaske'nin, Mandrake, Mister No veya Süperman'in yazarını bilir.

Oysa Howard farklıydı. Conan ilk olarak bir ressamın fırçasında değil, bir yazarın hayal gücünde dünyaya gelmiş, ilk olarak sözcüklere dökülmüştü.

Robert E. Howard Barbar Conan, Kral Kull, Solomon Kane ve Red Sonya gibi kahramanlarla "kılıç ve büyü" türünün yaratıcısıydı.

HYBORİA ADLI BİR DÜNYA!

Yazarın hayal gücünde şekil bulan bir diyar (bir dünya), kılıçlı kahramanlar, iblisler, güzel kadınlar, canavarlar ve büyünün söz konusu olduğu romanlar bugünlerde hiç olmadığı kadar kitapevi raflarını dolduruyor. Genç okurlar yanlış bir algılamayla Tolkien'i fantastik kurgunun yaratıcısı, Yüzüklerin Efendisi'ni de bu türün ilki sanıyorlar. Oysa 1930'lu yıllarda "pulp" dergilerde Fritz Leiber, Robert E. Howard, Lin Carter gibi isimler "sword&magic" (kılıç ve büyü) adı verilen öykülerde fantastik kurguyu inşa ediyorlardı.

"Kılıç ve Büyü" türünün isim babası Fritz Leiber'di ama en etkili ve kalıcılığını belirleyen öyküleri Robert E. Howard üretmişti.

Lin Carter bu türü şöyle tanımlıyor:

"Pulp dergilerinin serüven öykülerinden türeyen, yazarının yarattığı ve büyünün işe yarayıp, bilcümle tanrıların gerçekten var oldukları bir çağda, ülkede veya dünyada geçen, güçlü ve cesur bir savaşçının doğa üstü kötülük güçleriyle çarpıştığı macera anlatılarına 'Kılıç ve Büyü' öyküsü denir."

Bu tanıma bakılırsa bugün fantastik kurgu dediğimiz kitapların çoğu bu türe girer. Ben işin kolayına kaçarsam; fantastik kurgu ile kılıç ve büyü türünü birbirinden ayırt etmem.

Bir diyar yaratma ve bu diyarda geçen doğa üstü maceralar Tolkien'in icadı değildir.

Gerçi "kılıç ve büyü" türü de kendi kökenini mitolojik destanlarda bulur.

Conan'ın maceraları Hyboria adlı bir dünyada geçer. Tarih öncesinin karanlığında yitmiş, büyünün geçerli olduğu, yeryüzünün bilinmezler ve tehlikelerle dolu olduğu bir çağdır Hyboria. Ve Kimmeryalı Conan bilinmezler ve tehlikelerle dolu bu dünyada sadece kılıcının keskinliğine ve kaslarına güvenen bir barbardır!

Robert E. Howard'ın o dönem içine yerleştirdiği Barbar Conan ve eli kılıç tutan kızıl saçlı dilber Red Sonya vardır. Bir başka karakteri de Atlantis'in battığı, insanların hala yılan ırkının tehlikelerine

karşı mücadele ettiği dönemden Valusia Kralı Kull adlı bir kahramanı daha vardır.

Robert E. Howard'ın tarihçesinde yeryüzü ilk olarak yılan ırkının ve onların kötü tanrılarının egemenliği altındadır. İnsanlar o zaman köledir. Zaman içinde insanlar yılan ırkını yener ve onların tanrıları egemen olur.

Atlantis battığı zaman Kull barbar kıtaya gelir ve ölümcül mücadelelerden sonra krallığını kurar. Ama yılan ırkı yenilse bile yok edilmemiştir, insanlar arasında saklanmaktadır. Kull onların insan ırkını yeniden köle etme yeryüzüne egemen olma emellerine karşı çıkar.

Kull'dan birkaç yüzyıl sonra bu sefer Conan'ın dönemi başlayacaktır. Her Conan kitabının başında şu yazar:

"Şunu bilin ki prensim, kabaran okyanusların Atlantis'i ve onun görkemli kentlerini yutmasından hemen sonra, dünyada o güne dek görülmemiş bir çağ başlamıştı. Aryas'ın oğullarının doğduğu bu çağda, dünya üzerindeki imparatorluklar ve uygarlıklar, gökteki yıldızların mavi parıltıları kadar dağınık fakat belirgindi. İşte bu sıralarda Kimmeryalı Conan geldi. Çelik bilekli elinden kılıcını hiç bırakmayan bu kara saçlı, şahin gözlü yiğit, tüm imparatorlukları sandallı ayağının altında çiğnemek istiyordu."

Bir Nemedya Efsanesinden...

Evet çok insan Conan'ı, daha da azı Kral Kull, Red Sonya ve Solomon Kane'i bilir. Öyleyse bizim***derdimiz,*** gölgede kalan, kısa ve parlak yazarlık kariyeri boyunca edebiyat dünyasına silinemez izler bırakan bu talihsiz yazarı tanıtmak olsun.

KAÇIŞ İÇİNDEKİ YAZAR

Bazı yazarlara hayran olursunuz. Bazı yazarlar da bilgilendiricidir. Size rehber olur. Bazılarını da seversiniz. İşte Robert E. Howard yarattığı dünyaların özelliği, ilham vericiliği ile sevilmeyi, insanın kalbinde çok özel bir yere konulmayı hak eden yazarlardan biridir.

Yazarımız 22 Ocak 1906 yılında Teksas'ın Peaster kasabasında doğar. Sakinlerinin hayvancılıkla geçindiği kasaba giderek ufalmakta, umudun yitmiş olduğu bir yere dönüşmektedir. Robert, kasaba hekimi olan babasının peşinde çocukluk yaşlarını Teksas'ın yedi ayrı küçük kasabasında geçirir.

Bu sürekli yer değiştirme zaten duygusal olan yapısını derinleştirir. Arkadaş edinemez. Nitekim on iki yaşındayken köpeği öldüğünde intiharı dener. Annesinin koruyucu ve üzerine titreyen tavrı onu daha da çok yalnızlığa iter. Annesi veremli bir aileden gelmektedir, fiziki olarak zayıf bir kadındır ve sık sık hastalanır.

Howard ailesi 1919 yılında yine Teksas'da Cross Plains'e yerleşir. Bu kasaba petrol nedeniyle büyümektedir. Howard yaşadığı çevreden nefret etmektedir. Nitekim dostlarına duygularını samimiyetle açar:

"Petrol için şu kadarını söyleyebilirim ki, küçük bir çocuğa yaşamın ne denli çürük olduğunu

öğretecek başka bir şey düşünemiyorum."

Bir petrol kasabası hızla gelişen, kısa zamanda zengin olmayı düşleyen "dürüst ve saygın olmayan" herkesi kendisine çekmektedir. Nefret ve şiddet yoğun olarak hissedilmektedir.

Aslında Hyboria Çağı'nın ve sisteminin oluşturulmasında bu yaşadığı çevre çok etkili olmuştur.

Çocukluğunda sık sık kasaba değiştiren, dost edinemeyen ve annesine çok bağlı bir genç olarak okuma oburu olduğu söylenebilir. Özellikle tarihi konuların büyülediği Robert gençliğinde Avukat katipliği, ucuz kartpostal şairliği, muhasebecilik gibi çeşitli işlerde çalışırken profesyonel yazar olmayı kafasına koyar.

Yayınlanan ilk öyküsü "Spear and Fang" 1925 yılında efsanevi Weird Tales'de yer alır. O yıllarda "pulp" dergiler genç yazarlara yaratıcılıklarını geliştirmek için önemli bir fırsat sunuyorlardı. Nitekim Howard kısa sürede Weird Tales'in en çok tutulan iki yazarından biri oldu. Eli kılıçlı, sert ama dürüst barbar kahramanlarının büyüleyici öyküleriyle okuyucular ilk kez o yıllarda tanıştı. Bu kahramanların en tanınmışları 1929'da yazdığı Valusia Kralı Kull ve 1932'de yazdığı Kimmeryalı Barbar Conan'dı. Bu aralar Howard başka dergiler için spor ve western öyküleri de yazdı.

Okuyanlara dramatik bir etki yapan şiirsel öğelerle süslü başarılı bir tarihi roman yazarı oldu. Verimliliği diğer yazarları kıskandıracak düzeydeydi. Kısa süren yaşamında bu yüzdün önemli bir etki bıraktı.

Robert E. Howard'ın yaratıcılığı birbirine geçişli birkaç evreye bölünür. Eleştirmenlere göre bunlar, kahramanı Steve Costigan olan "boks" öyküleri, tanınmış kahramanı Conan olan "kılıç ve büyü" öyküleri, kahramanı El Borak olan oryantalist öyküler ve öldüğünde halen geliştirmekte olduğu western öyküleri evreleridir.

Howard'ın mektuplarından anladığımız kadarıyla bir konuya ilgi duymaya başladığı zaman, o konuyla ilgili ne bulduysa okumaya başlıyor, neredeyse onu soluyup içiyordu. Kendine yeni bir kişilik yaratıp onunla özdeşleştiğini görüyoruz. Howard'ın başarısında yazdığı bu dünyalara inanması, onları yaşaması yatar.

Onu intihara kadar götüren süreç özel yaşantısında, ona hayal evrenleri yaratmasını sağlayan, öyküleri sayesinde kaçabildiği yaşadığı çevredir.

Tıpkı Lovecraft gibi baskın bir anne karakteri görürüz Robert E. Howard'da… Hester Howard çocuğunun üzerine titreyen, çoğunlukla hasta ve oğlunun diğer kadınların etkisinden koruyan, normal bir yetişkin yaşantısı sürmesine engel olan aşırı korumacı bir kadındır.

Robert de annesine karşı aşırı özenli ve özverili davranmış, kendine ait bir yaşam kuracağı yerde onun her kaprisine boyun eğerek bir hizmetçi gibi peşinde dolaşmıştı.

1935-36 yıllarında annesinin sağlığı giderek kötüleştiğinde Robert'in hayatı giderek daha karamsar olur. Babası annesine bakabilmek için muayenesini eve taşır. Artık gün boyu ev hasta dolmaktadır.

8 Haziran 1936 yılında annesi Hester Howard son komasına girdiğinde kendini öldürmeye karar verdi. Howard kendi ölümünü titizlikle planladı. Ölümünden sonra öykülerinin nasıl değerlendirileceklerini yayıncısı Otis Kline ile düzenledi. Bir arkadaşından 38'lik tabancasını ödünç aldı. Ayın onunda Howard bir mezarlıkta üç kişilik yer satın aldı. Tanıdığı bir doktora beyninden vurulmuş bir kişinin uzun süre

yaşayıp yaşamayacağını sordu.

11 Haziran'da ise annesinin bakımıyla uğraşan hemşireye, bilincine tekrar kavuşup kavuşmayacağı sordu ve aldığı yanıt olumsuzdu.

Robert odasına gidip daktilosunda kısa bir veda şiiri yazdı. Sonra evden çıktı, arabasına bindi. Aşçıları o sırada pencereden onu izlemekteydi. Robert'in ellerini dua eder veya tabancanın namlusunu kafasına dayar gibi kaldırdığı fark etti. Sonra bir el silah sesi duydu ve Robert'in direksiyonun üzerine yıkılmış olduğunu gördü. Yazar sağ kulağının üzerinden kendisini vurmuş, kurşun soldan dışarı çıkmıştı. Güçlü yapısı Robert'in sekiz saat daha yaşamasını sağladı. O gün öğleden sonra saat 16.00'da Robert izleyen günün akşamı saat 22.30'da ise annesi öldü. Cenazeleri ortak bir törenle kaldırıldı. Robert E. Howard'ın yazarlık yaşamı sadece on iki yıl sürdü ve bunun dört yılında Conan öyküleri yazdı. Ama bu kısa süre bile onun "Kılıç ve Büyü" türünün yaratıcısı olmasına yetmişti.

Ölümüyle Barbar Conan, Kral Kull, Solomon Kane gibi karakterlerin babası
gerisinde koskoca bir evreni öksüz bırakarak bu dünyadan –henüz otuz yaşında- göçtü gitti.

Sonraları çalışmaları Gnome Book tarafından yayımlandı ama gerekli patlamayı yapamadı. Onu efsane yapacak, ününü doruğa ulaştıracak süreç 1970 yılında Barbar Conan, Kral Kull ve Solomon Kane karakterlerinin Marvel Comics tarafından çizgiroman yapılmak üzere satın alınmasıyla başladı.

Barbar Conan kısa sürede büyük bir hayran kitlesine ulaştı. Arnold Schwarzenegger'i dünyaya tanıtan Barbar Conan filmiyle beyazperdeye yansıdı.

Ayrıca Robert E. Howard'ın da yaşamı bir filme konu olmuştur.

Bu yazıyı okuyunca ne yaparsınız bilmem ama ben kulağımda ünlü besteci Basil Poledouris tarafından yapılan Conan film müziği eşliğinde Türkiye'de çıkmış olan iki Conan kitabını ve kütüphanemin önemli bir kısmını işgal eden çizgiromanlarından birkaç tane okumayı düşünüyorum. Size de tavsiye ederim.

?

De Vermis Mysteriis [SOLUCANIN SIRRI]: DUNE!...

E-Edebiyat Dergisi (Ağustos.2004/Sayı: 65)

Bilimkurgu edebiyatının en önemli özelliklerinden birisi "zeka"yla yüklü olmasıdır. Kurgu yapısındaki en ufak hata bütün yapının çökmesine neden olur. "Dune" serisi bu açıdan en kusursuz örneklerden biri olmakla kalmaz, aynı zamanda politika, lider, iktidar ve kitle ilişkileri üzerine bir ders kitabıdır.

"Bütün uygarlıklar,

neredeyse her bilinçli bütünleşme niyetini engelleyebilecek,

yok edebilecek ya da bu niyete

ihanet edebilecek bilinçsiz bir güçle mücadele etmek zorundadır."

Tleilax Teoremi (kanıtlanmamış)

Dune serisini okuyanlar bilir ki, bölüm başlarında tıpkı yukarıdaki gibi tam olarak anlayabilmek için üst üste birkaç kere okumak gerektiren böyle paragraflar vardır. Bu paragrafların, cümlelerin çoğunda iktidar, yönetme, politika ve kalabalıkların hareket doğasına ilişkin önemli çıkarımlar ve tespitler yapılır.

Zaten Dune birçok yan özelliği yanında politikaya ve yönetme sanatına bir destandır.

Dune, Türk bilimkurgu okuru için uzun bir süre bir "imaj" olarak kaldı. Bir çöl görüntüsündeki devasa solucan ve onun önündeki küçücük insanlar öylesine etkili bir imajdı ki, eserin içeriğinden önce bu görüntü insanı çarpıyordu.

Bilimkurgu türünün bu baş yapıtıyla Türk okurunun tanışması epey geç oldu. Bu tanışmanın gecikmesindeki ilk engellerden birisi mevcut yayımevlerinin bilimkurgu türündeki kitaplara önyargılı bakış açısı yanında (Türk bilimkurgusunun usta ismi Zühtü Bayar'ın da dediği gibi) çevirinin zorluğuydu da…

Frank Herbert, çöl gezegeni Dune (Arrakis) ve tek kaynağı onda olan melanj (baharat) merkezli bir galaksi uygarlığı mühendisliği yaparken, kendine özgü terimler ve kavramlarla bu eseri desteklemişti.

Ülkemizde ilk olarak 1995 yılında Sarmal yayınlarından başlayan dizi kısa bir süre sonra bu yayımevinin kapanmasıyla Mavi Ada logosuyla piyasaya sürüldü. Kitapevi tezgahlarında iki logolu kitaplar yan yana dururken bu kez seriyi Kabalcı devraldı. Nitekim Kabalcı şu anda seriye Frank Herbert'in ölümünden sonra oğlu Brian Herbert ve Kevin J. Anderson tarafından yazılan kitaplarıyla devam ediyor.

DUNE NEDİR?

"Dune" özellikle teknik açıdan klasik roman özelliklerinin bazılarına uzak durur. Karakterler okuyucuya aşina olmayan bir şekilde tasvir edilir ve ufak detaylarla çok derin kılınır. Öyle ki birkaç cümle ile kitapta şöyle bir görünen karakterlere bir hayat çizilir.

İngilizce çöl tepesi anlamına gelen Dune, Frank Herbert'in hayal gücünde "çok işlevli ve değerli" bir materyalin, yani baharatın tek kaynağıdır.

Baharat kullananlara uzun ömür, fiziksel güç vermesinin yanı sıra uzay yolculuğu yapılmasını sağlar… Melanj, "uzayı büken" lonca dümencilerinin de soluduğu, yediği tek besindir.

Baharat üzerine kurulu galaksinin belirli başlı güç odakları; imparator, onun başkanlık ettiği asil evlerin temsilcilerinin oluşturduğu meclis, uzay yolculuğunu tekelinde bulunduran Lonca, kendi gizemli evrim yolunu izleyen Bene Gesserit kızkardeşliği, sapkın gen deneyleri yapan Bene Tleilax ve "düşünen makine" yapma yasağının kıyısında hareket eden IX'lilerdir.

Bu güç odaklarının küçük paylarla ortaklığı olan CHOAM galaksideki Baharat ticaretini yürütmektedir.

Düşünen makinelere karşı yapılan bir isyan nedeniyle - Butleryan Cihad- bilgisayarlar yoktur. Bu özellik Frank Herbert'in Dune'da vermek istediği politik yapıyı teknolojik süslemelerden arınmış bir şekilde sunmasına imkan verirken "melanj"ın önemini yükseltir. Çünkü sadece melanj uzay dümencilerinin "uzayı bükmesini ve yön bulmasını" sağlamaktadır.

Dune destanı Galaksi İmparatoru IV. Shaddam'ın fazla güçlendiği için eski bir asil evi olan Atreides'e tuzak kurmasıyla başlar. Atreides hanedanı için tuzaktaki peynir Dune'dur. Dune, çok uzun yüzyıllardır kan davalısı olan Harkonnen evinden alınıp, Atreides'e verilir. Böylece Atreides sadece imparatorun değil, asil evlerin meclisinde de birçok üyenin yok edilmesine ses çıkarmayacağı ve kıskançlıkları üzerine çekeceği bir konuma sokulur.

Nitekim Atreides hanedanı şok bir baskınla yok edilir. Hanedanın varisi Paul Atreides çöle kaçtığı zaman orada gizemli çöl sakinleri Fremenlerle karşılaşır ve esasında galaksinin en büyük gücünün bu çölde olduğunu anlar. Baharat Dune'u evrenin en önemli yeri yaparken aynı zamanda İmparatorluğun yumuşak karnını da oluşturmaktadır.

Paul Atreides serinin ilk kitabında önce Dune'a sonra da tüm galaksiye hakim olur. Onun soyu kendi "altın yolu"ndan ilerler…

Dune serisi başta da belirttiğimiz gibi tüm zamanlı bir tarih kitabı gibidir. Liderler, entrikalar, politika, iktidar, yönetim ve kitle psikolojisi resmi geçidi birbirini izler…

YAZAR OLACAK ÇOCUK

Yazımızın bu bölümünde alışılageldiği gibi yazarı biraz tanıtayım size… Zira "Dune" gibi bir başyapıtın gizlerini belki de yaratıcısının hayat hikayesinde buluruz.

Frank Herbert 1920 yılında Tacoma Washington'da dünyaya geliyor. Aynı adı taşıyan babası (F.H. olarak anılıyor.) o sırada otobüs tasarlayıcısı. Daha sonra elektrik donanım pazarlamacısı, otomobil satıcılığı, motorsikletli devriye polisi gibi farklı işlerde çalışıyor.

Küçük Frank Herbert yaşıtlarından çok daha zeki ve meraklı olmasıyla dikkati çekiyor. Sekizinci doğumgününde mutfak masasının üzerine çıkıp, "Ben ileride yazar olacağım!" diye bağırdığında, büyükbabası John McCarthy, "Bu gerçekten ürkütücü. Bir çocuk bu kadar zeki olmamalı," diye tepki verir.

Gerçi Frank Herbert ne olmak istediğini erken yaşta söylese de girip çıktığı işler açısından babasını aratmıyor. 1939 yılında Salem yüksekokulundan mezun olduktan sonra gazeteci olarak iş buluyor. II. Dünya savaşı boyunca fotoğrafçı olarak çalışırken 1941 yılında Flora Parkinson'la evleniyor. 1943 yılında işten çıkarıldığında Oregon gazetesinde iş buluyor. Ama bu sırada 1945 yılında boşanıyor. Bu evliliğinden Penny adlı bir kız çocuğu oluyor.

Uzun süre bekar kalmıyor; yaratıcı yazarlık dersleri sırasında tanıştığı Ann Beverly Stuart'la evleniyor. 1947 yılında Brian, 1951 yılında da Bruce adlı iki erkek çocuğu doğuyor.

Yazarımız 1947 yılında Tacoma Times'ın önemli yazarlarından biri haline geliyor. Çeşitli gazetelerde muhabir ve editör olarak çalışmaya devam ediyor. 1970-72 yılında Vietnam ve Pakistan'da sosyolojik ve ekolojik araştırmalarda bulunuyor, kamera ile çekim yapıyor. Daha sonra Ray Prosterman ile yaptığı bu çekimler "The Tillers" adlı bir belgesel haline geliyor.

Bütün bu işler sırasında yazarlık kariyeri uzun süre iyi ilerlemiyor. Kısa hikayelerini "Startling Stories" adlı çalışması editörlerden kabul görmüyor.

Onu efsanevi kılacak olan Dune ile ilgili yaratım süreci 1950'li yıllarda hükümet adına çevrebilim projelerinde çalışırken Oregon kumullarında yaptığı araştırmalarda başlıyor.

Dune ilk olarak 1963 Aralık ve 1964 Şubat aylarında Analog dergisinde John Schoenherr'in çizimleriyle yer alıyor. Frank Herbert kitap haline gelene dek Dune'u tekrar tekrar yazıyor.

"Dune"un nasıl bir kitap olduğu öyle hemen keşfedilmiyor. Yirmi üç yayımevi tarafından reddedildikten sonra nihayet 7.500 dolarlık bir telif ücretiyle 1965 yılında basılabiliyor. Daha sonra çeşitli dillere çevrilerek 12 milyondan fazla satacak bir kitap için mütevazı bir ücret bu.

Frank Herbert o dönemi şöyle anlatıyor:

"İlk kitabın baskısının ardından yayıncıların raporları çok yavaş geldi ve geldiğinde de doğruluktan uzaktı. Eleştirmenler kitabın elle tutulur yanını bırakmadılar. On ikiden fazla yayıncı baştan bu kitabı reddetmişti. Reklamı yoktu. Ama bir şeyler oluyordu yine de. İki yıl sonra, kitapçılar ve okurların kitabı bulamadıkları yönündeki şikayetleri karşısında zor durumda kaldım. Bütün Dünya Katalogu kitabı övdü. Yeni bir kült mü yarattığımı soran telefonlar alıyordum insanlardan."

Dune bir intikam ekseninde politik güçlerin çekişmesi, lider, iktidar, kitle psikolojisi, din ve ekolojik tanımlamalar ve bunların birbirleriyle ilişkisi üzerinde devam eder.

Frank Herbert'in yazarlık kariyerine bakarsak diğer eserleri "Dune" serisinin gölgesinde kalır. Hatta ancak vasatın biraz üzerinde bir yer bulurlar.

Dune 1981 yılında büyük ve kült yönetmen David Lynch tarafından sinemaya uyarlanır ama beğeni kazanmaz. Ondan yola çıkarak yaratılan stratejik bilgisayar oyunu ise milyonlar satar.

SOLUCANI DELİĞİNDEN ÇIKARMAK

Dune insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en özgün yaratımlarından biridir. İnanın bu konuda bir abartmada bulunmuyorum. Bu nedenle kitaptaki bazı ilginç buluşların kökenini dedektif gibi aramak zevkli olabilir…

Frank Herbert'in Dune ile ilgili ilk düşüncelerinin Oregon kumullarında belirtmiştik. Çölde yaşayan Fremenler ise Bedevileri anımsatır. Ayrıca dinsel inançlar günümüz dinsel yapılarının ilginç uzantılarıdır. Örneğin Orange Katolik İncili, Zensünni inancı ve "düşünen makinelere yasak getiren" Butleryan Cihad gibi…

Yaratıcılık ne bir çöl gezegeni düşlemekle başlar, ne de onun içinde yaşayan insanları… Yaratıcılık Çöl solucanları ve onlarla bağlantılı "melanj", yani baharat ile başlar… Çünkü Dune'u efsane yapan süreç solucanların ve baharatın çevresinde yükselir.

Örneğin ilk başta altını çizdiğimiz devasa solucanlar… Solucanlar bir anlamda kumdan oluşan denizin balinaları gibidir. Onlarca metreyi bulan boyları ile sese doğru hareket ederek çölün en büyük tehlikesidir. Öte taraftan Dune'un ekolojik yapısından keşfedeceğimiz gibi Melanj'ın da kaynağıdır.

Frank Herbert yaşamı boyunca birçok işle uğraştığı ve bunlar arasında ekolojik araştırmalar olduğu için yaşam döngüsü içinde çok önemli bir yeri olan Solucan'ı bu eserine yerleştirmesi belki ilginç değildir. Ama gizemciliğe meraklıların bildiği gibi Solucan'ın kara sanatta farklı bir yeri vardır. Daha doğrusu devasa sürünen yaratığın. "De Vermis Mysteriis" yani Solucanın Sırrı kara sanatla ilgilenenlerin bildiği üzerine lanetli kitaplar arasında geçer.

Solucan'la bağlantılı baharat ile ölümsüzlük ve uzay yolculuğu için mekan-uzay bükümünde yardımcı olması ise başka bağlantılar kurar. (Acaba buradaki bağlantı uzayda büyük mesafeler arasındaki geçişi sağlayacak "solucan delikleri" terimi olabilir mi? Yani astrofizikte uzayda güneş sistemleri arasında yolculuğu sağlayacak geçiş oluşumlarına bu isim verilir. Frank Herbert burada solucanı direkt ismini veren varlık ve onunla dolaylı yoldan uzayı bükülmesini sağlayan baharat yardımıyla bir kelime oyunu yapmış olabilir mi? Evet. Bu daha akla yakın.)

Peki romanda galaksideki düzenin temelindeki "baharat" neyi simgeler? Dune'daki Ortadoğu temelli gerçeklere bakılırsa baharat simgesel olarak yer altındaki önemli kaynağı olarak petrol olabilir mi?

Melanj politik ve ekonomik değer anlamındaki kökeni petrol olabilirdi ama doğaüstü yapısını nasıl keşfedeceğiz?

Açıkçası Frank Herbert'in hayat hikayesine bakarken veya Dune'u okurken çöl, solucan ve melanj arasında bir kayıp halkayı tamamlayamıyordum. Bu sırada aklıma Frank Herbert'in pek beğenmediğim "Ruh Katili" adlı kitabı geldi. Bilimkurgu olmayan bu kitapta kızıldereli kültürünü de içeren bir konu vardı. Bu da Frank Herbert'in kızıldereli kültürü ve şaman ayinlerinde kullanılan hayal gösteren veya astral seyahatlere imkan sağlayan mantarlara ilgisini ortaya koyuyordu.

Dune'un yazıldığı yıllarda bilincin sınırları, paranormal olaylar araştırılmaya başlanmıştı. Hippi kültürünün ayak sesleri vardı.

Frank Herbert kitap içindeki politik ve güç oyunlarını teknolojik karışıklığa boğmamak, melanj'ın önemini arttırmak için "Butleryan Cihad"ı bahane etmiştir. Butleryan Cihad düşünen makinelere karşı bir isyandır. Bu nedenle insanlık teknolojik olarak sadece otomatları kullanabilir. Bilgisayar yerine de bu şekilde eğitilen "mentat" diye adlandırılan görevliler vardır.

Bene Gesserit kızkardeşliği için ise evleri dolaşıp gençleri dini açıdan yönlendiren "katolik teyzeler"den etkilenilmiştir. Küçük Frank'ın kendisine sıkıntılı saatler geçiren, kapı kapı dolaşıp çocuklara dini eğilim vernen "Katolik teyzeleri" kitabına bu şekilde yerleştirebilmesi yaratıcılığın tezahürleri açısından güzel bir örnektir. Yani yaz ar yaşar, gözlemler, gözlemlerini eğip büker ve sanatını ortaya koyar.

Peki ya Nazilerin üstün ırk deneyleri Tleilax'ların mutasyona takıntıları, IX'lilerin makinelere yatkınlığı Japonların teknolojiye yatkınlıkları ile kitaba sızmış olabilir mi?

Çoğu kişi için böylesine bir ilham dedektifçiliği gereksiz görülebilir ama özellikle de bilimkurguda bu tür çabalar insanı ve geniş perspektifte insanlığı anlamamızı, çözmemizi, gündelik hayatımız için dersler çıkarmamızı sağlar.

Örneğin Dune'daki politik ve kitle yönetimi üzerine söylenenler benim pratik hayatıma Asimov'un Vakıf serisi kadar etki etmiştir.

Bir yazar olarak Dune'daki yaratılan evrene, kurguya, hayal gücüne şapka çıkarıyorum. Keşke bu kitap devlet yönetimi, uluslar arası ilişkiler ve politika ile her kurumda ders kitabı olarak okutulsa.

SOLUCAN HALA SÜRÜNÜYOR

Frank Herbert uzun süren kanser hastalığından sonra 12 Şubat 1986'da ardında Dune gibi bir destan ve onlarca kitap bırakarak öldü. Yaşarken küçük oğlu Bruce ile sıkıntılı bir ilişkisi olmuştu fakat büyük oğlu Brian sadece ona iyi bir evlat olmakla kalmadı, onun izinden de yürüdü.

Kendisi de yazar olan Brian Herbert babasıyla yazdığı Man of World kitabından sonra babasının bıraktığı notlardan yola çıkarak Kevin J. Anderson ile Dune serisine devam etti. Ayrıca babasının kitaplarının editörlüğünü de üstlendi.

1997 yılında ise bir sürpriz yaşandı. Bir avukattan gelen telefon ile Brian babasına ait bir banka kasası olduğunu öğrenir. Kasa büyük bir heyecanla açıldığında Frank Herbert tarafından yazımına başlanmış Dune'un 7. kitabı üzerine notlar ve disketler bulundu. Bu kitap üzerine hemen çalışmalar başlandı. Aynı zamanda Dune'la ilgili değişik projeler devam ediyor.

Gördüğünüz gibi büyük solucan sürünmeye devam ediyor.

Çünkü efsaneler ölmez evrim geçirir.

?

İnsan Suratına Yapışmış Bir Postal: 1984

GEORGE ORWELL

"Birey"i yönetmeye çalışan bütün ideolojiler ondan korkar. İktidarların halkına söylediği tüm yalanların deşifresi ondadır. Tarihi anlayabilmek, yaşadığın zamandaki perdelerin gerisini görebilmek, gelecekte neyin olmaması gerektiğini bilmek için onu okumalısın. O bir bilimkurgu değil;***ŞİMDİ*** ve***DAİMA*** nın romanıdır. O insanlığın geçmişte ve gelecekte donduğu tarih 1984'tür!!!

HAYALİN SERT GERÇEKLERİ

1940'lı yıllarda yirminci yüzyılın iki önemli baş yapıtı İngiltere'de yazılmaktaydı. İngiltere'nin sömürge topraklarında doğan iki yazar bütün dünyayı etkileyecek eserlerini kağıda aktarıyordu… Biri Güney Afrika'da dünyaya gelen J.R.R. Tolkien, diğer eski İngiliz sömürge polisi Eric Blair'di.

Tolkien "Yüzüklerin Efendisi" adlı eseriyle fantastik kurgu türünün en bilinen eserini bize sunarken elbette yaşadığı zamanların olaylarından etkileniyordu. Eric Blair de görünüşte hayali bir roman yazmıştı. Ama onun yazdığı roman hiçbir gerçekçi eserin ulaşamayacağı kadar dehşetli bir evrimin habercisiydi!

Ve şimdilik biz Tolkien ve "Yüzüklerin Efendisi"ni bir başka zaman size tanıtmaya söz verirken, Eric Blair'i, daha doğrusu bilinen adıyla George Orwell'ı anlatacağız.

BİREYSEL İNSANIN SONU

Yevgeni Zamyatin "Biz", Ray Bradbury "Fahrenheit 451", Aldous Huxley "Cesur Yeni Dünya"…

Kara Ütopyalar genel olarak toplumsal bir düzenin olumsuz sonuçlarını bize sunarken kahraman olarak bireyi kullanırlar. Bu sadece dramatik anlatımı güçlendirmek, okuyucu ile birey kahraman arasında empati kurmak için veya kurgunun en iyi çatısını kurmak için olmaz. Çünkü zaten toplumsal evrimin dehşet verici sonuçlarının ele geçirdiği alan "bireysel özgürlük" alanımızdır. Özgür insan için sorun; "Devletin birey için değil, bireyin devlet için var olduğu" noktasında kendini gösterir.

Teknolojik gelişmeler bir kurum olarak "devlet"e, giderek "birey"in özgürlük alanına daha fazla müdahale etme imkanı vermektedir. Geçtiğimiz günlerde Japonya'da okuldan kaçışı önlemek için çocuklara çip takılması veya cep telefonu vasıtasıyla polisin suçlu takibi gibi haberler bu konuda teknolojik prangaya vurulmuş insanoğlunun geleceğinin korkutucu ayak sesleridir.

Özgürlüğüne düşkün her insanın en korkunç kabusu "kovan tarzı insanlık"dır.

İşte bu tür tehlikelere karşı en önemli uyarı "kara ütopyalar" yapar ve 1984 bu açıdan en yalın, en çıplak vurgudur .

İsterseniz tam da burada esere geçmeden önce yazarı biraz tanıtalım size. Böylece eserin oluştuğu koşulları daha iyi bir anlayalım.

Bir idam mahkumunun, yanında eşlik eden iki gardiyanla ipe götürülürken çamurlu bir su birikintisine basmamak için yana doğru küçük bir hamle yapması Eric Blair'i çok etkiler; "O da bizim gibi bir insan," diye düşünür. "O da bir canlı. Suya basmamak için sakınıyor, oysa az sonra ölecek; hala çabalıyor ama az sonra ölecek."

İNGİLİZ SÖMÜRGE POLİSİ ERİC BLAİR

Eric Arthur Blair, 1903 yılında İngiliz işgali altındaki Hindistan'da, Motihari'de doğdu. Richard Walmesley Blair'le Ida Mabel Limouzin'in ikinci çocuğuydu. O zaman 46 yaşında olan babası Hindistan Devlet Örgütünün Afyon Dairesinde görevliydi. Eric'in büyükbabası Hindistan ordusunda görev yapmış, daha sonra Anglikan Kilisesinde papaz olmuştu. Annesinin babası ise Hint meşesi ticaretiyle uğraşmış, sonradan pirinç yetiştirmeye başlamıştı.

Eric dört yaşındayken Blair ailesi İngiltere'ye dönüp Henley'e yerleşti. Ancak babası 1912'de emekli oluncaya dek Hindistan'da çalışmaya devam etti. Eric ileride sekiz yaşına gelene kadar babasını neredeyse hiç görmediğini yazacaktı.

Eric Blair sekiz yaşındayken Sussex'deki özel bir ilkokula yatılı gönderildi ve on üç yaşına dek orada okudu. Sonra yine yatılı ve burslu olarak bir dönem Wellington, dört buçuk yıl da Eton özel liselerine devam etti. Okul sonrası Eric Blair Hindistan İmparatorluk polisine katıldı ve Birmanya'da eğitim gördü. Bu ülkede beş yıl görev yaptıktan sonra 1927'de izinli olarak İngiltere'deyken geri dönmemeye karar verdi.

Blair'in yirmi dört yaşına dek yaşadığı hayat, görünen tüm ayrıntılarıyla, emperyalist İngiltere'de idari görevler yapan orta sınıfın üyesi olarak yetiştirilmekten ibaretti. Blair'in aile çizgisinden kopuşunda iki etken belirgindir. Blair yazar olmayı gençliğinde kafasına koymuştur. İmparatorluk polisliği hem bu yönden hem de başka yönlerden uygunsuz bulduğu bir meslekti. Ayrıca (kafasının berraklaştığı ileri bir döneme ait olmakla birlikte) hizmet ettiği emperyalizmin ne olduğunu kavradığını ve onu reddettiğini gösteren birkaç kanıt vardır. Geçirdiği bu değişim sonucu emperyalizmin kötü bir şey olduğunu, işini ne kadar çabuk bırakırsa o kadar iyi olacağını algıladığını yazmıştır.

Blair'in kopuşunda belirleyici olan öteki etken ise bildiği ve ait olduğu ama kimi yönleriyle hiç tanımadığı İngiliz toplumuyla olan kararsız, ikilemli ilişkisiydi. İstifasından sonra Londra'nın Notting Hill semtinde bir oda tuttu ve altı ay boyunca kentin East End denilen yoksul kesiminde; kendi deyimiyle keşif gezilerine çıkarak buradaki insanları tanımaya çalıştı. 1928 yılında ise Paris'e geçti ve işçi mahallesinde bir odaya yerleşti. Yeni hayatının ilk iki buçuk yılında yaptıkları bir bütün olarak ele alındığında asıl amacının yazar olmak olduğu görülür. Bu amaç için Paris'in seçilmesi o sırada modaydı. On yıl sonra Blair 1920'lerin sonundaki Paris için şunları yazacaktı; "Paris dünyada bugüne dek görülmemiş bir sanatçı, yazar, öğrenci, meraklı, gezgin sefih ve işsiz-güçsüz sürüsünün istilasına uğradı... şehrin bazı mahallelerinde sözüm ona sanatçıların sayısı, çalışan nüfustan fazlaydı gerçekten."

Blair Paris'teyken sonradan kaybolan iki roman yazdı, Fransızca ve İngilizce yazılarını yayınlattı. Zatürreeye yakalandı, üç ay bulaşıkçı ve mutfak yamağı olarak çalıştı. 1929 yılının sonunda İngiltere'ye geri döndü.

Bundan sonraki üç yılı yazar olma çabasını, anne ve babasının Suffolk'daki evinde sürdürdü. Zaman zaman öğretmenlikten ve yazılarından para kazandı. Bu arada Down and Out in Paris and London (Paris ve Londra'da Meteliksiz) adıyla yayınlanacak ilk kitabının taslağını bitirdi. Kitabın adı kendi seçimi değildi, "Bulaşıkçı meteliksizden daha çarpıcı geliyordu bana." Kitapta kendi deneyimlerini anlatıyor ama; "Kimse için bir şey fark etmeyecekse takma isimle yayınlamayı yeğliyor"du. 1932 yılında yayıncısına şunu yazmıştı:

"Takma ada gelince; serserilik v.b. yaparken hep kullandığım bir ad var; P.S. Burton. Ama bu size bu olabilecek bir ad gibi gelmiyorsa şunlara ne dersiniz:

Kenneth Miles

George Orwell

H. Lewis Allways

Ben George Orwell'i tercih ediyorum."

Eric Blair, ilk kitabında takma isim olarak George Orwell'ı tercih ediyordu. Orwell, Suffolk'da babasının evinin güneyinde kalan bir nehrin adıydı

İlk kitabı 1933'de yayınlanan Orwell sonraki üç yıl içinde kendisini yazar olarak kabul ettirme sürecini tamamladı. Öğretmenliğin yanı sıra bir kitapevinde çalışarak ve kitap eleştirileri yazarak para kazanıyordu. Baba evinden ayrı kaldığı süreler giderek uzamaya başlamıştı. Paris ve Londra'da Meteliksiz'i, İngiltere'deki yayıncısı Birmanya'yı gücendirmekten çekindiği için ilk baskısı ABD'de yapılan "Burmese Days" (Birmanya Günleri) adlı roman izledi. Onun ardından iki roman daha geldi; 1935'de yayınlanan "A Clergman's Daugther" (Papazın Kızı) ve 1936'da yayınlanan "Keep the Aspidistra Flying" (Zambak Solmasın).

Orwell 1936 yılının ilkbaharında Hertfordshire'ın Wallington köyünde hem oturacağı, hem de çalıştıracağı bir köy dükkanına taşındı. İki ay sonra Ellen O'Shaughnessy'yle evlendi. Bir gümrükçünün kızı olan Ellen, Oxford Üniversitesi İngiliz Dili bölümünden 1927 yılında mezun olmuş, öğretmenlik ve gazetecilik yapmış, 1934'de Londra Üniversitesi psikoloji bölümünde lisanüstü öğretim görmüştü.

Orwell'in bu dönemde yazar ve gazeteci olarak ünü esas itibariyle yoksulluk ve iktisadi durgunluk üstüne yazdıklarından kaynaklanıyordu. Çıktığı keşif gezileriyle, bunları anlatan inandırıcı röportajları ona edebiyat dünyasında, sınırlı ama belli bir kişilik sağlamıştı. Bu sırada belli bir çerçevede geçecek kitap ısmarlandı; Sol Kitap Kulübü için yoksul ve işsizlerin yaşamını inceleyecekti. Fakat işi aldığı 1936 yılı, çok farklı boyutlarda bir değişim ve bunalım yılıydı.

Orwell'e ısmarlanan iş edindiği yazar kimliğini sürdürmesine yetecekti. Ama Orwell konuyu "The Road to Wigan Pier" (Wigan İskelesine Giden Yol) adlı kitabında öyle bir işledi ki; bu, hayatının sonuna dek sürecek yeni bir yönelişin, siyasi yazarlığa geçişin simgesi oldu. Kitabın birinci bölümü kendisinden istendiği gibi röportaj niteliğindeydi. Sınıflar ve sosyalizm üstüne bir deneme olan ikinci bölümde ise Orwell ilk kez temel siyasi tavrını açıklıyordu. Emperyalizme ve sınıf farklarına karşı olduğunu

tekrarladıktan sonra yeni olarak özgürlük ve eşitliğin sosyalist tanımlarına bağlılığını ekliyor ama bir yandan da örgütlü sosyalist hareketlerin çoğuna ve özellikle İngiliz orta sınıf sosyalistlerinin bazı türlerine saldırıyordu...

Kitabı yazarken, Temmuz'da İspanya İç Savaşı başlamıştı. Sonbahar'da Orwell İspanya'ya gitti.

Barcelona'ya vardıktan sonra POUM (Partido de Unifacacion Marxista) milisine katıldı. 1937 yılının Ocak ayında onlarla birlikte cephedeydi. Sonra yine POUM milisi saflarında görev yapan İngiliz Bağımsız İşçi Partisi birliğine geçti. Onbaşı, sonra teğmen rütbesine yükseldi. Mayıs ayının ortalarında yaralandı. Nisan'da Madrid'deki Uluslararası Tugay'a katılmak istemiş, fakat Cumhuriyetçi yöneticilerle POUM arasındaki anlaşmazlığa karışması buna engel olmuştu. Yarası iyileştikten sonra, bu kez POUM'un yasadışı ilan edilmesiyle kişisel olarak da taraf durumuna düştü ve Haziran ayında İspanya'yı terk ederek Fransa'ya geçti.

İspanya'daki savaş ve devrimci siyaset deneyimi Orwell'in tavrını bazı yönlerden katılaştırdı. Sovyet türü komünizmi yıllar önce reddetmişti. Komünistlerle POUM arasındaki rekabeti bizzat yaşaması Orwell'in anti-komünizmini keskinleştiren esas neden oldu. İki-üç yıl sürecek devrimci sosyalist tavrı benimsemesi de bu döneme rastlar.

"Wigan İskelesine Giden Yol" o İspanya'dayken basılmıştı, döndüğünde de İngiliz bağnaz solundan tamamen kopuşunu noktalayan "Katalonya'dan Selam"ı yazmaya girişti. Kitap Nisan 1938'de yayınlandı. Orwell Haziran'da, üyeliğini İkinci Dünya Savaşı'nın ilk yıllarına kadar sürdüreceği İngiliz Bağımsız Partisi'ne katıldı. Yeni bir kitap yazmak için Hindistan'a gitmek istiyordu ama 1938 kışında vereme yakalandı ve yaz bitimine kadar bir sanatoryuma yatırıldı. Daha sonra L.H. Meyers'ın ("The Near and The Fear" Yakın ve Uzak'ın yazarı) verdiği borçla Fas'a giderek kışı orada geçirdi. İngiltere'ye 1939 ilkbaharında döndü.

Fas'da dördüncü romanı "Coming Up For Air" (Soluk Almak İçin Yüzeye Çıkış), İngiltere'ye dönüşünde de en ünlü denemelerinden "Dickens" ve savaş başlarken "Balinanın İçinde"yi yazdı. Fas'dan gönderdiği bazı mektuplarda İngiltere'nin yavaş yavaş faşizme kaymasına tek seçenek olarak savaş karşıtı bir sol hareket olasılığı üzerinde durmuştu. Ama savaş başlayınca düşüncesini değiştirdi. "Bu kahrolası savaşa girdiğimize göre kazanmamız gerek. Bunun için ben de üstüme düşeni yapacağım," diyerek cepheye gönüllü gitmek için başvurdu ama çürüğe ayrıldı.

George Orwell'ın zaten bozuk olan maddi durumu, II. Dünya Savaşı sırasında gazetelerde geçici iş olanaklarının azalmasıyla iyice kötüleşti. 1940 yılı Mayıs'ında Londra'ya taşındı Sonbaharda "Sosyalizm ve İngiliz Dehası" alt başlığını taşıyan "Aslan ve Tekboynuz" adlı denemeyi yazdı. 1941'in ilk aylarından itibaren Amerikan dergisi Partisan Rewiev'a "Londra Mektupları"nı yazmaya başladı. Ağustos'da Doğu Yayınları Servisi Hindistan bölümünde konuşma yapımcısı olarak BBC'ye girdi ve 1943 sonlarına kadar bu görevde kaldı.

1943 yılı Orwell için birkaç yönden dönüm noktası oldu. Mart'ta annesi öldü. Kendisi hasta olduğu için Sivil Savunma Hizmetleri'nden ayrıldı. BBC'yi bırakarak Aneurin Bevan'ın yönetmekte olduğu Tribune'un edebiyat yönetmenliğini üstlendi. Kitap eleştirileri yazmayı sıklaştırdı. Fakat en önemli olay, yıl sonuna doğru Animal Farm'ı (Hayvanlar Çiftliği) yazmaya başlamasıydı. Kitap 1944 Şubat'ında tamamlandı, ama birkaç yayıncı tarafından siyasi nedenlerle geri çevrildi. 1945 Ağustos'undan (yani savaşın bitiminden) önce de yayınlanamadı.

Avrupa'daki savaşın sonlarına doğru Orwell muhabir olarak Fransa, Almanya ve Avusturya'yı dolaştı. 1944'de karısıyla birlikte bir erkek çocuğunu evlat edinmişlerdi, ancak karısı 1945 Mart'ında bir

ameliyat sırasında öldü. Orwell çocuğu yanından ayırmadı. Birkaç ay sonra İskoçya kıyısındaki Jura adasına gezisini yaptı. 1946'da yanına eve bakması için kız kardeşini de alarak bu adaya yerleştiyse de kışı geçirmek üzere Londra'ya döndü. Sağlığı giderek bozuluyordu. 1947'de yineleyen veremin ilk aylarında Nineteen Eighty-Four'un (1984) ilk taslağını yazdı. 1948'de krizler arasında ikinci taslağı bitirdi. Yıl sonuna doğru durumu oldukça ağırlaşmış yazacak hali kalmamıştı.

Hayvanlar Çiftliği'nin olağanüstü başarısı, Orwell'in yaklaşık yirmi yıl önce İmparatorluk polisliğinden ayrılıp yazar olmaya karar verdiği günden beri çektiği maddi sıkıntıya son vermiş ama iş işten geçmişti. Orwell sürekli hastalık ve acıyla geçen son yıllarını tamamlamak üzereydi. 1949 Eylül'ünde Londra'da hastaneye yattı. Ekim'de Sonia Brownell'le evlendi. 21 Ocak 1950'de öldü.

BAZI HAYVANLAR DAHA EŞİTTİR

"Hayvanlar Çiftliği" belirttiğim gibi George Orwell'ın en çok ses getiren eseri olur. Aynı zamanda "1984"de geliştirilen bazı fikirlerin ön sunuşudur da… Eser bir insan tarafından (Bay Jones) kötü davranılan çiftlik hayvanlarının isyan edişi ve onu kovuşuyla başlar. Hayvanlar hepsinin mutlu olacağı bir düzen hayal ederler. Yazdıkları anayasada "Bütün hayvanlar eşittir" gibisinden güzel bir de madde vardır.

Ama kısa sürede işler değişir; yönetimi ele geçiren domuzlar kısa sürede insandan bile daha kötü bir yönetim göstermeye başlar. Kendilerine karşı gelen hayvanları ya sürgüne gönderip düşman ilan eder, ya da ölüme mahkum eder.

…Ve kısa sonra anayasadaki o güzel düş cümlesi şu hale bürünür; "Bütün hayvanlar eşittir ama bazı hayvanlar daha eşittir!"

Kitap bütün olarak Sovyet devrimi ardından gelişen olayları, Stalin'i eleştirmektedir.

BÜYÜK BİRADER SENİ GÖZLÜYOR

1984 öyle bir eserdir ki, bu eserin saldırdığı otoriter yönetim kavramı ile kavgası George Orwell'ın ölümünden sonra da bitmemiştir.

Bugün dahi George Orwell kitabı İngiliz (hatta bazen Amerikan) Gizli servislerinin siparişi ile yazmakla suçlanır kimi çevreler tarafından…

Oysa kitap Soğuk Savaş yıllarında CIA tarafından Komünizm karşıtı propaganda için kullanılmak istenmişse de daha sonra kitaptaki propagandanın kendisine de ucu dokunduğunu görünce bundan vazgeçmiştir.

1984 ne söylemek istediğini direkt ve tıpkı romanın içindeki çirkin dünya gibi köşeli söyleyen bir romandır. Kitabı hiç duymamış, okumamış bir okura özetlersek…

Büyük bir savaş olmuş ve Dünya üç büyük devlet arasında paylaşılmıştır; Avrasya, Okyanusya ve Doğu Asya…

Bu üç büyük devlet kendi aralarında (bazen ittifaklar değişse bile) sürekli savaştadır. Bazı bölgeler bu devletler arasında el değiştirir ama hiçbir zaman küçük zaferler devletin herhangi birinin yıkılmasını sağlayamaz. Çünkü Okyanusya görece teknik üstünlüğü, Avrasya çok geniş toprak sahası ve hammaddesi, Doğu Asya ise büyük insan nüfusu ile dengeyi sağlamaktadır.

Zaten bu üç ülkenin birbirleriyle savaşları kendi halklarını ezebilmek. onları sürekli olarak kontrol edebilmek içindir.

Kitabın kahramanı Winston Smith adında, Okyanusya'da Doğruluk Bakanlığı'nda çalışan küçük bir parti mensubudur.

Winston Smith'in görevi tarihi değiştirmektir! Örneğin Okyanusya Doğu Asya ile olan ittifakını bozup Avrasya ile ittifak kurduğunda bütün tarihsel kayıtlar buna göre düzenlenir. Doğu Asya hep müttefik, Avrasya ise hep düşman olur.

İlk sayfalarda okuyucuya kabus gibi bir yaşamın betimlemesi yapılır. Winston Smith sürekli lahana kokan apartmanındaki dairesine girer ve hem alıcı, hem de verici olan, kapatmanın imkanı olmadığı televizyonun görüş sahası dışındaki dar bir girintiye sığınıp en büyük günahını işler: "Kahrolsun Ağabey! Büyük Birader'den nefret ediyorum!"

"Büyük Birader" varlığı bile belli olmayan sistemin simgesel yöneticidir. Her yerde "Büyük Birader seni gözlüyor!" afişleri asılıdır.

Yönetim sadece bireylerin özgürlük alanlarını kısıtlamakla kalmaz, tarihi, şimdiyi ve geleceği kurgular! Okyanusya'daki İngsos yönetiminin üç sloganı şudur: "Savaş Barıştır. Hürriyet esarettir. Cehalet Güçtür."

"***1984***"ün en etkili söylemlerinden biri bu kurgu tarih, halka sürekli yalan söylenmesiyle ilgili bölümüdür. George Orwell bu konuda savaş sırasında BBC'de çalışırken edindiği deneyimlerden, gözlemlerden yola çıkmıştır.

Yönetim bireylerin devlet dışındaki tüm bağlarını yok etmeye çalışmaktadır. Aile kavramı çocukların, ana ve babalarını ihbar ettiği bir güvensizliğe sürüklenirken, yaratılmaya çalışılan "YeniDil" kavramların içini boşaltmakla insan düşüncesinde zararlı fikirlerin oluşmasını engellemeyi amaçlamaktadır.

Bir parti büyüğü devletin yönetim mantalitesini şöyle tarif eder; "Bizim dünyamızda, korku, nefret, zafer sevinci ve insanın kendini alçaltmasının yarattığı duygulardan başka hiçbir duyguya yer yok. Bunların dışındaki her şeyi yok edeceğiz, her şeyi. Daha şimdiden devrim öncesi düşünce ve alışkanlıklarını ortadan kaldırıyoruz. Çocukla ana-baba, erkekle kadın arasındaki bütün bağları kopardık. Artık kimse karısına, çocuklarına, yada dostlarına güvenmiyor. Gelecekte ise karı, arkadaş diye bir şey olmayacak. Çocuklar doğar doğmaz analarından alınacak, tıpkı bir tavuğun yumurtalarının toplanışı gibi. Cinsiyet içgüdüsünün kökü kazınacak. Doğum, insanı çocuk sahibi etmekten çıkacak; ekmek karnesi gibi arada sırada yenilenmesi gereken bir formalite halini alacak. Cinsel tatmini ortadan kaldıracağız. Sinir uzmanlarımız bu konu üzerine eğilmişlerdir. Bağlılık, sadakat, sadece partiye bağlılık demek olacaktır. Sevgi ise yalnız Ağabey'e duyulan sevgi. Yenilen düşman karşısında duyulan

sevinçten başka bir sevinç de tanımayacak insanlar. Sanat, edebiyat, bilim.. hiçbiri olmayacak bunların. Her şeye gücü yetenin bilime ihtiyacı olur mu hiç? Güzellikle çirkinlik arasında hiçbir fark bulunmayacak. Ne herhangi bir konuda tecessüs, ne de yaşama zevki.. bütün coşkun zevkler sona erecek. Yalnız bir tek zevk, iktidar sarhoşluğu kalacak geride. Daima artan, büyüyen bir zevk olarak.. bir de sürekli zafer sarhoşluğu. Ezilen, mahvedilen bir düşman karşısında duyulan çılgınca zevk... Eğer geleceği temsil eden bir görünüm çizmemi istiyorsan benden, sana şöyle bir şey düşünmeni tavsiye ederim; bir insan suratını hiç durmadan çiğneyen bir çizme."

Winston Smith'in kuşkusu giderek artar ve partinin insanları nasıl kandırdığını daha iyi anlar… Partili bir kızla yasak aşk yaşar ve sonunda yakalandığında sorgu odasına alınır.

Sorgucular onun partiyi ve büyük biraderi samimiyetle sevmesini, sevdiği kıza ihanet etmesini isterler. Kitapta kullanılan meşhur "101 No'lu Oda" da en büyük korkusunu kullanıp bunu başarırlar.

Winston Smith yenilir.

Kitap karamsardır ve kasvetlidir. Bunun nedeni George Orwell'in "***1984***"ü yazarken verem hastalığının en kötü devresini yaşamasıdır.

1984 VE BUGÜN

Ben "***1984***"le henüz Tom Sawyer, Jules Verne okumuş bir çocukken tanıştım. Yaşadığım şoku tahmin bile edemezsiniz. O zaman bile özgürlüğüne düşkün, asi bir çocuktum; kitapta anlatılan gibi okumanın, yazmanın, aşkın olmadığı, devletin bilinçli olarak bireyleri ezdiği, sefalet içinde tuttuğu, en büyük amaçlarının dildeki bazı kelimeleri yok edip özgürlüğü bireyin aklından silmek olduğu bir dünya her türlü kabustan öte gelmişti bana.

Kitabı okumamdan birkaç yıl sonra 1984 yılına gelindiğinde çeşitli gazete ve dergilerde, "Bugün '1984'ün neresindeyiz?" gibisinden başlıklı yazılar çıktı.

Devir Soğuk Savaş devriydi. Ve dünya üzerinde Sovyet Bloku, başını ABD'nin çektiği Nato Bloku ve ikisine de temkinli yaklaşan dev nüfuslu Çin dışında bir güç gözükmüyordu.

Tıpkı kitaptaki gibi iki tarafta birbirlerine bıraktıkları etki sahasındaki olaylara karışmıyorlardı; Prag Baharı, Macar İhtilali gibi olaylardaki Batı'nın tavrı bu açıdan çok belirleyiciydi.

Kitaptaki kadar olmasa da tarih değiştiriliyor, propaganda usulleri ile gerçekler gizleniyor ve çarptırılıyordu. İki tarafta tıpkı***1984*** 'te olduğu gibi buluşlara sahip çıkıyor, birçok buluş iki tarafın farklı bilim adamları tarafından yapılmış gibi gözüküyordu.

Yapılan yorumlara göre***1984*** 'ten çok da uzak değildik.

Yıllar içinde Sovyet Bloku'nun yıkılması, Batı'da Nixon'un istifasına neden olan Watergate gibi olaylar***1984*** 'teki üçlü pranganın gerçekleşmeyeceğinin göstergeleri oldu.

Bugün dünya üzerinde -bakış açınıza göre- ya ABD'nin tek süper güç olduğu bir dönem veya birçok

orta büyüklükte gücün olduğu çok kutuplu, daha karışık bir siyasi sistem var.

Devletler hiçbir zaman 1984'teki kadar bireyi ezen bir tavra girmedi. Liberal ekonomik politikaların içine sosyal haklar sokuldu.

Öte taraftan kitaptaki devlete benzer bir ideolojik deneme, Kamboçya'daki Kızıl Kmer'in dehşetli, kısa süreli iktidarında yaşandı.

Kızıl Kmer'ler tıpkı***1984*** 'teki gibi her şeyi sıfırlayabilmek için eğitimli halkı şehirlerden tarlalara sürdüler, zehirlenmiş saydıkları okuma yazma bilen insanları öldürdüler. Resmi olmayan rakamlara göre iki milyondan fazla insan ölüm tarlalarında yok edildi. Ama bu garabet çok uzun sürmedi.

Belki bugün daha yumuşak olsa da***1984*** 'teki gibi yönetimler var. Örneğin teknolojik gelişmeler hiç olmadığı kadar bireyin özgürlük alanını kapsayıcı. Cep telefonları ne zaman nerede olduğumuzu tespit ediyor, hatta bir rivayete göre bırakın konuşmayı, telefon kapalıyken, pili çıkartılmadığı müddetçe dinlenmenin mümkün olduğu söyleniyor! Rusya'nın Çeçen Lideri Dudayev'i, İsrail'in bazı Filistinli liderleri cep telefonu sayesinde yer tespiti yapıp füzeyle vurduklarını unutmamak lazım.

Bunun bir sonraki aşaması ne olacak?... Beyne yerleştirilen bir sonraki nesil iletişim aletleri, o aletler sayesinde beyni yıkanabilen veya belirli görevler yaptırılan insanlar, üzerinde kişinin ismi yazan mermiler mi?

Artık şehir meydanlarına sürekli yüz taraması yapılan kameralar yerleştiriliyor, güvenlik programları tüm dünyayı tarıyor.

Bugün güvenlik için denilen bu sistemler, teröre karşı halkı koruyan bu teknoloji yarın "insanı", otoriter bir kovan devletin hücresi durumuna düşürmez mi? Bugün Kuzey Kore gibi halkını özellikle fakir tutan, beyin yıkama yöntemlerini uygulayan, nükleer güçle hem kendi varlığını koruyan, hem de dünyaya korku salan bir devlet var. Teknolojinin tüm olanakları kullanılarak insanlarını, kovan insanı yapabilecek bir yönetim olamaz mı?

Eğer suratımızı sonsuza kadar çiğneyecek bir postal istemiyorsak tetikte olmalıyız. "Biz", "Fahrenhait 451", "Cesur Yeni Dünya" ve "1984" gibi kara ütopya kitapları kütüphanemizden eksik etmememiz gereken kitaplardır. Onlara kutsal kitaplar kadar değer vermeliyiz.

?

Yaratıcılığın Keskin Tadı: EDGAR ALLAN POE!...

Edgar Allan Poe: Amerikalı ozan ve kısa öykü yazarı; doğumu, 19 Ocak 1809, Boston; ölümü, 7 Ekim 1849, Baltimore; yaşam süresi, 40 yıl.

- Denebilir ki Poe tüm yaşamını işine ve insanın ölümsüzlüğüne olan inancına adadı.

- Ona sıra dışılık kültürünün lideri diyebiliriz.

Kırk yıllık çileli, mutsuz bir yaşam, fırtınalı duygular, gerçek bir dehaya uygun çalışmalar, buhranlar, uçarılıklar, içki ve uyuşturucu; tiyatrocu bir anne ve baba (veremli Elizabeth ve alkolik David Poe), dağılan bir aile, genç yaşta öksüzlük, yanında büyüdüğü oldukça varlıklı bir başka aile, sert ve tutucu bir üvey baba (John Allan), 6 yaşında iken İngiltere'ye bir yolculuk, Virginia Üniversitesi'nde öğrenim...

Ancak kumar tutkusu ve borçlarından dolayı üniversiteden ayrılmak zorunda kalıyor, 1827'de Amerikan ordusu'na katılıyor, 1831'de girdiği West Point Askeri Akademisi'nden alkol bağımlılığı yüzünden kovuluyor, John Allan'ın yanından ayrılıyor.

1836'da Poe, henüz 13 yaşında olan kuzeni Virginia Clemm ile evleniyor ve 1847'de eşi veremden ölünce derin bir buhran geçiriyor. Yeniden evlenmek, bir dergi kurabilmek çabaları sonuçsuz kalıyor ve iki yıl sonra, Baltimore'da bulunduğu bir sırada, alkol krizinden ölüyor.

Ve öyküler, öyküler, kabuslar, karabasanlar, lanetli aileler, mezarlarında dirilenler, ölümcül şakalar, kanlı intikamlar, incelikli işkenceler, esrarlar maceralar ve de öncü bir özel hafiye ya da Sherlock Holmes'in atası ve çağdaş polis öykülerinin, romanlarının başlangıcı Auguste Dupin.

"Ne kadar içler acısı bir trajedidir Edgar Allan Poe'nun yaşamı!" haykırıyor Charles Baudelaire. "Onun ölümü, başarısızlığı yüzünden ürkütücülüğü artmış korkunç bir sondur! -Okuduğum belgelerin tümünün bende uyandırdığı ortak kanı, Amerika Birleşik Devletleri'nin Poe için geniş bir hapishaneden başka birşey olmadığı yolundaydı. Bana sorarsanız Poe, havagazıyla aydınlatılmış bu büyük barbarlıkta değil, daha temiz kokan bir dünyada nefes alabilmek için yaratılan varlığının ateşli çırpınışları içinde arşınlıyordu hapishanesini. Bu sevimsiz çevrenin etkisinden kurtulabilmek için gösterdiği sürekli çaba, onun bir şair ve hatta ayyaş olarak iç dünyasını, ruhsal yapısını belirleyen tek etkendi."

Poe, gerçekten kurtulmak için çırpınıyor, üniversiteden, ordudan, askeri akademiden, ona destek olmaya çalışan, ama anlamaya yanaşmayan tüccar John Allan'da hatta ve hatta çok sevdiği onu çok seven çocuk-kadın eşinden. Ve de, özellikle, kendisinden, alkolden, keyif vericilerden, canlıyken tabuta konulma, mezara kapatılma korkularından, beyinsel dehşetlerden, yakasını bırakmak istemeyen sefaletten, baskılardan, içindeki ve dışındaki çatışmalardan, adım adım yabancılaştığı insanlardan, onlardan oluşan ve gün geçtikçe de acayipleşen bir toplumdan. Parçası olmadığı, olamadığı bir dünyada Poe usanmadan, kendine benzeyen, kendini yansıtan kahramanlarını çizerek, deşerek güzel olanı, sevilebilecek olanı arıyor.

Çağdaş Amerikan edebiyatında Poe'nun varisi, sürdürücüsü sayılan - oysa başka ve çok değişik kozmik boyutlara açılan, uzak ve bilinmeyen korku ve dehşetlerini dirilten H.P. Lovecrfat'ın deyişiyle Poe'ya varıncaya dek esrarlara dayalı roman yazarları hep soyutla uğraşırlardı. Pek az ruhbilimsel veri ve bilgilere sahip olduklarından dehşet anlayışları, dönemlerinde geçerli olan olağan çözüm vc durumlara - kaçınılmaz mutlu son dahil olmak üzere-sıkı sıkıya bağlıydı. Bu yüzdendir ki iffet her zaman ödüllendirilir, ahlak her zaman korunur ve kurtulurdu.

Poe ise, daha en baştan, sanatçının kişiliğinden kaynaklanan ve herhangi bir sınıflandırmaya giremeyen malzemenin işlevini kavramaktaydı. Onun için kurgusal edebiyat, yargıcı olmaktan çok ifade edici olmalıydı. Kendisi de acayip ve esrarengiz olan herşeyin çekiciliğini duyduğundan, derin duyguların, acıların anlatıcısı olmayı yeğledi.

E. A. Poe'nun gerçek kişiliği, özel yaşamı tutkuları ve kusurları çoğunlukla yasal temsilcisi olan Rufus W. Griswold 'un kasıtlı ve yanlı açıklamalarına, Poe'nun nankör, kadın düşkünü, serseri, ayyaş gibi tanıtılmasına dayanılarak yıllarca tartışıldı, eleştirildi.

Ve öyküler...

Kapkara bir denizde hızla sürüklenen eski bir gemi, gemi kadar eski yıpranmış, adeta yaşsız, sayıklayan tayfaları. Sonra karanlıkların içinde dikilen, belli belirsiz, kocaman buzdan duvarlar ve kutuplarda dört ağızdan okyanusu yutan, bir uçurum.

Ya bir 'Şişede Bulunan Elyazması'nı yazıp bunları anlatan, kendini gemide bulan, ancak tayfaların dikkatini çekmeyen kişi? Yaşayan bir insan mı yoksa yolunu şaşırmış bir ruh mu?

Kutuptaki uçurum ve Norveç'teki bir başka uçurum, Helsegger dağının tepesinden iyice görünen bir maelstrom (Maelstrom'a Düşüş, A Descent into the Maelstrom) ve bu korkunç uçuruma dalan, girip çıkan, kurtulmayı başaran bir kahraman.

***

- Poe'nun dizeleri soyut ve teknik güzelliği öğrenmek için adeta bir okul gibi. Ses özellikleri, geceye dair temaları, şeytani tonlamaları ve en sonundaki yargıları ile düşünsel yazının üzerine düşen bir kıvılcım gibi parlak, ama yakmayan. (Walt Whitman)

- Poe öldü...ve bir ayyaş, bir başarısızlık olduğu söylendi ve başarılı bir Amerikalı kadar içip içmediği hiç yorumsuz bırakıldı...Poe kendi dönemindekilerin yarattığı "güzelliğin" karşısında "büyü" yü yarattı...Kendi içindeki üstünlüğü kendi ününü sağladı... hepsinden öte özgür aşkı, yurtseverliği, kavgayı, züppeliği, hassasiyeti, oburluğu, adiliği ve daha pek çok prim yapan şeyi bünyesinde barındırdı. (George Bernard Shaw)

***

Poe, Baudelaire'in de yakından tanıdığı uçurumları anlatıyor, içlerine dalıyor, ama sonuçta kurtulamadan diplerine kadar sürükleniyor.Ola ki sonsuz diplere kadar ulaşabilmek aya varmak kadar kolaydır. Hans Pfall, alacaklılarından kurtulabilmek için kocaman bir balonla aya ulaşmayı düşünüyor (Hans Pfall Adlı Birinin Benzeri Olmayan Maceraları, Unparalleled Adventures of One Hans Pfall). Göklerde yükseliyor Pfall ve, hayret, yolculuğunun hedefine varabiliyor, kurtulabiliyor. Nedir ki Poe alacaklılarından kurtulamıyor, batmakla yükselmek arasında sürekli bocalıyor.Tüm bu düşsel yolculuk ve maceraların temelinde yatan nedir? Uçurumun çekiciliği, dayanılmaz çağrısı mı yoksa gökyüzünde aranılan kurtuluş mu? Değilse uyuşturucuların körüklediği sanrılar, halüsinasyonlar mı?

***

Korku edebiyatına devamı Stephen King'in romanlarına kadar uzanacak bir yenilik getiren Edgar Allan Poe'nun yaşadığı 1930'lar Amerika'sında korku öyküleri modaydı. Ama Poe'nun vampirlerle,

canavarlarla işi yoktu. Onun öykülerinde sıra dışılık, sıradan karakterlerin iç dünyalarından kaynaklanıyordu. Bunda da şaşacak bir şey yok, çünkü Poe'nun kendi hayatı doğumundan itibaren bir sıra dışı olaylar zinciriydi.

1809 yılının 19 Ocak günü Boston'da (daha sonra kendisiyle birlikte modern Amerikan edebiyatının öncülerinden olacak Nathaniel Hawthorne ve Herman Melville gibi) kumpanya oyuncuları Elizabeth Arnold Hopkins ve David Po Jr.'ın çocukları olarak doğdu. Alkolik olan babası öldüğünde iki yaşında bile yoktu. Ondan iki yıl sonra da annesi vereme yenik düştü. Hayatı boyunca kaybedeceği sevdiği kadınlardan ilkiydi o.

Allan kendisini evlat edinen aileyle birlikte Londra'ya yerleşti.

Richmond'da okuduğu okulda parlak bir öğrenci, madalyalı bir yüzücü, iyi bir uzun atlamacıydı. Ama 1826 yılında yazıldığı Virginia Üniversitesi'nde kumar oynamaya başladı, gırtlağına kadar borca battı ve üvey babası borcu ödemeyi reddedince ikinci ailesini de o terk edip orduya yazıldı. Buradaki ilk yılında da ilk şiir kitabı "Timurlenk ve Kısa Şiirler"i yayınladı. Bunu çok sevdiği üvey annesinin ölümü, ordudan ayrılıp askeri akademiye yazılma ve alkolik olduğu için atılma, ağabeyinin de tüberkülozdan ölümü gibi trajik olaylarla dolu dört yıl izledi. Bu arada çeşitli dergi ve gazetelerde öyküleri yayınlanıyordu.

1833 yılında 13 yaşındaki kuzeni Virginia ile evlenen Poe, hayatının ilk ve tek romanı "Arthur Gordon Pym'in Öyküsü"nü 1838 yılında yayınladı. Bu kahramanı kendi adını çağrıştıran bitmemiş roman yazarın ölümünden sonra H.P. Lovecraft, Jules Verne, Charles Romyn Dake, Dominique Andre gibi isimler tarafından tamamlandı.

Dergilerde editörlük, çeviriler, gazete yazılarıyla hayatını sürdürürken 1841'de Graham's Magazine'de modern polisiyenin ilk örneği sayılan "Morg Sokağı Cinayeti" basıldı. Derginin 5000 olan tirajı 37.000'e yükseliverdi. Edgar Allan Poe adı yavaş yavaş duyulmaya başlamıştı. Ama bu ekonomik sıkıntılar çekmesini engellemiyordu. İşsizdi, sevgili karısı Virginia da sevdiği pek çok insanın kaderini takip edip tüberküloza yakalanmıştı. Maddi, manevi acılar alkol ve uyuşturucuyla birleşip kağıtlara dökülüyordu. 1843'te yazdığı "Altın Böcek" birkaç ay sonra tiyatroya uyarlandı, kendisi de Amerikan şiiri üzerine dersler vermeye başladı.

Ama karısı gittikçe kötüleşiyordu. 1846'da bir kır evine taşındılar ama Virginia Poe birkaç ay sonra öldü. Kendini iyice içki ve uyuşturucuya veren Edgar Allan Poe bir kez daha evlenmeye niyetlendi ama yeni nişanlısı onun bu durumuna bir ay dayanabildi. Ardından Richmond'a dönüp çocukluk aşkı Elmira'ya evlenme teklif etti ama reddedildi. Richmond'da başladığı alkol tedavisini de bir ay sonra bırakıp Baltimore'a gitti. 7 Ekim 1849'da burada bir hastanede öldüğünde sadece 40 yaşındaydı. Arkasında 70'ten fazla öykü, şiir ve tamamlanmamış bir roman bıraktı.

Hikâyeleri bugüne dek birçok filme konu olan Edgar Allan Poe'nun 150. ölüm yıldönümü nedeniyle bütün dünyada türlü etkinlikler düzenleniyor. Evi, öldüğü hastane ziyaretçi akınına uğrarken içinde Jeff Buckley, Marianne Faithfull, Iggy Pop gibi isimlerin de olduğu bir de albüm hazırlandı adına.

Hayal Gücü'nün bütün komutanlarına selam olsun…

Orkun Uçar

METAL FIRTINA 2

KAYIP NAAŞ

ORKUN UÇAR

BOLUM BİR

HAİN

27 MAYIS 2007 - SAAT: 14.00

ANKARA - ANITKABİR (Bombardımanın 'bitişinden iki saat sonra...)

Yağmaya başlayan ılık bahar yağmuru, bombardıman bölgesindeki sıcaklığı azaltmaya başlamıştı. İlk saldırıdan hemen sonra Atatürk'ün naaşım kurtarmaya gelen sivil kalabalığı da tümüyle yok etmişlerdi ve ortalık şimdi bir mezbahayı andırıyordu. Ambulanslar saatlerdir bölgeden ceset taşıyordu. Daha doğrusu ceset parçalarını... Yeryüzünün en tahrip edici silah gücüne sahip olan devleti, on binlerce ton bombayı taş üzerinde taş kalmayıncaya kadar Anıttepe'ye boşaltmıştı.

Sağ kulağındaki beyaz leke dışında her tarafı kapkara olan bir sokak köpeği, enkazda çalışan itfaiye erlerinin arasından ilerledi. Herkes sanki hüzünlü bir ritme uymuş gibi, gözyaşları arasında bir işe yaramaya çalışıyordu. Bir adam kendinden geçmiş halde kınk bir aslan heykelinin başını yerine oturtmaya çalışıyor, baş yere düşünce aynı şeyi tekrar yapıyordu.

Orkun Uçar

Köpek arada sırada yeri koklayarak ilerlemeye devam etti. Kesif bir yanık et kokusu onu buraya çekmişti. Taşların arasından kanlı bir ele ulaştı, tam yalıyordu ki yediği sert bir tekmeyle havlayarak uzaklaştı. "Hoşt hayvan!" diye bağırdı bıyıklı bir itfaiyeci. "Burada yemek yok sana, def ol!"

Karabaş, sesteki kızgınlığı hemen anlamıştı. Çimenlerin üzerinden yola inmeye başlarken iki taş blok arasından gelen ilginç bir ses dikkatini çekti. Bir insan nefes alıyordu, ama araya küçük bir 'çıt' sesi katılıyordu. Taşların arasındaki boşluğa bakınca orada yatmakta olan yaralı insanı gördü. Her tarafı kan içindeydi. Yüz hatları seçilemiyordu. Köpek, adamın baş tarafına doğru yaklaşınca açık olan sağ gözü fark etti. Adamın suratında bir gariplik vardı; burnu parçalanmış, sol gözyuvası dağılmıştı.

Yaralı adam, büyük bir gayretle elini kaldırıp işaret parmağını köpeğe uzattı. Karabaş nedense ürkmüştü. Huzursuz bir şekilde havlamaya başladı. İnsana ne yaklaşıyor ne uzaklaşıyor; saldırmaya hazırlanır gibi geriliyor, sonra da hırlayıp havlıyordu. Hayvanın yarattığı gürültü kısa sürede dikkati çekti. Yaralı, zeminde ayak seslerini hissetti. Heyecandan bir an ağzından hızlı hızlı nefes alıp vermeyi unuttu ve burnundan yayılan bir acı tüm bedenini sarstı. Kırık kemikler sinirlere baskı yapıyordu.

Görevliler gelirken yaşadığı acıya rağmen fekrar ağzından nefes alıp vermeye yoğunlaştı. İntikamını mutlaka almalıydı.

Sağlam gözünü gökyüzüne çevirerek üzerine yağan iri yağmur damlalarına baktı ve gülümsedi.

Kayıp Naaş

Burada saatlerce sadece nefretiyle hayata asılmış, ölüme teslim olmamıştı Cengiz!

Biri bağırdı. "Hey burada sağ biri var. Sanırım şarapneller yüzünden yaralanmış. Şu ambulansa söyleyin ölülerin acelesi yok, önce bu adamı hastaneye yetiştirsin!"

26 MAYIS 2007 SAAT: 23.45

ANKARA

(Anıtkabir bombardımanından beş saat önce...)

Ankara'nın dışında, Arifin Yeri adlı lokantada Sayeret Matkal ekibini bekliyordu Cengiz. MOSSAD'ın yurtdışı operasyonları yapan elit komando timinin adıydı bu.

Lokantada yalnız değildi; Gökhan'ı havaalanından aldığı sırada yanında olan Okan ve Yusuf karşısında oturuyor, patronları bilgi vermediği için görevlerinin ne olduğunu merak ediyorlardı. Cengiz sadece, "Kıçımızı kurtarmak için bir fırsat galiba," demişti.

Anlaşma, Cengiz'in ufak tefek işlerde yardım ettiği bir işadamı aracılığıyla gelmişti. İsrailliler bir operasyon için yardım istiyorlar, karşılığında para ve Türkiye dışında bir yaşam vaat ediyorlardı. Zaten gizlenen rapor nedeniyle MİT tarafından arandığı için böyle bir teklifin üzerine hemen atlamıştı.

Son olarak Amerikalılara Gökhan'ın resmini satmıştı, ama savaş çıktığından beri o kanal da kapanmıştı. Aracısı sadece, "Bekle," demişti.

Arada sırada, Kurt'un elinden kurtardığı o Gri Takım ajanını düşünüyordu tabi. Bir saniye daha gecikseydi, kurşun

Orkun Uçar

beynim dağıtmış olacaktı. Herif Amerikalıların saldıracağını söylemiş ve haklı çıkmıştı işte. Sonra aniden ortadan kaybolmuştu. Cengiz, Kurt'un ona ne görev verdiğini merak ediyordu. Yakında kokusu çıkardı. Fakat şimdi derdi kendi geleceğiydi.

Savaşın bu en sıcak günlerinde, İsrail komandolarının Ankara'da nasıl bir operasyon yapacağını bilmiyordu. Büyük ihtimalle kendileri için önemli bir adamı veya Türkiye'deki Yahudileri kaçırıyorlardır, diye düşünüyordu.

Burada saatlerdir beklemek, adamlarının ve kendisinin sinirlerini bozmuştu. Lokantanın camlarına siyah perde çekilmiş, mümkün olduğu kadar az ışık yakılmıştı. Karartma gecelerine dönülmüştü ama faydası yoktu... Amerikan uçakları sık sık aydınlatma bombaları atıyordu. Uzaklardan patlama sesleri geliyor, bazı bölgelerden gökyüzünü aydınlatan alevlerin kızıllığı yükseliyordu.

Vakit gece yarısına yaklaşırken lokantada onlardan başka müşteri kalmamıştı. Mekân sahibi, masalarına gelip gülümseyerek, "Başka bir emriniz var mı abi?" dedi. Aslında, "Bir an önce gitseniz iyi olur," demek istediği çok belliydi.

Cengiz azarlarcasına, "Bize çay getir, başka da rahatsız etme. Bazı arkadaşları bekliyoruz," diyerek sinek kovar gibi

elini salladı. Bu mekânı böyle görüşmeler için kullanırdı.

Çünkü herkesin Arif diye tanıdığı adamın gerçek ismi Recep'ti ve bir PKK itirafçı siydi. Devlete verdiği bilgiler sayesinde birçok kişinin canını yakmıştı ve Cengiz onun hakkında her şeyi biliyordu.

Yusuf tuvalete gittiğinde Okan dayanamayıp sordu.

10

Kayıp Naaş

"Patron, geleceklerine emin misin? Malum, savaş ortamı, belki kafalarına bir bomba düşmüştür."

"Sen merak etme, bu adamlar işlerini bilirler."

Recep tam çayları getirmişti ki, motor gürültüsü duyuldu. Cengiz perdeyi aralayıp baktı. İki Land Rover... Gülümsedi; bu adamlar alışkanlıklarından vazgeçmiyorlardı, İsrail askerlerinin devriye araçları da bu arazi jipindendi. Recep'e mutfağa gidip dışarı çıkmamasını söyledi. İki araç lokanta önünde park edince sadece öndekinin şoför tarafından biri indi. Bu, liderleri olmalıydı. Kısa bir an jipin içi aydınlandığında altı kişi saydı Cengiz. On iki kişilik bir operasyon timi, diye düşündü otomatik olarak.

Lokantanın kapısı açıldı ve adam yaptığı uzun yolculuk yüzünden yorulmuş ayaklarını esnettikten sonra masalarına doğru yürüdü. Kızıla çalan kıvırcık kısa saçları, açık mavi gözleriyle oldukça yakışıklı görünüyordu. Cengiz'in resmini görmüş olmalıydı, doğrudan ona hitap etti. "Sorun var mı? Bize yardım için hazır mısınız?" İngilizce konuşmuştu.

"Elbette," dedi Cengiz. "Ama fazla bilgi verilmedi. Benden tam olarak ne istediğinizi ve ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Adamm kısık gözleri, gülümseyince iyice kapandı. Cen-giz'i kolundan tutup birkaç adım uzağa çekti. "Yalnız olmanız gerektiği söylenmedi mi? Kim bu arkadaşlar?"

"Hayır." Şaşırmıştı. Gergin bir şekilde fısıldaşan Okan'la Yusuf'a baktı. "Benim adamlarım onlar, kefil olabilirim. Sorun çıkmaz, yardımcı da olabilirler."

11

Orkun Uçar

Adamın kesinlikle sıcaklık taşımayan gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Ne yazık ki görevimizin gizlilik derecesi en üstte," dedi sıkılı dişlerinin arasından. "Başka kim var burada?"

Cengiz, adamları için endişe etmeye başlamıştı. Üç yıldır birçok zor görevi yerine getirirken, emirlerine harfiyen uymuştu bu ikisi. "Bir de lokantanın sahibi var içeride... Durun ben yollayayım arkadaşları," dedi bir umut. Ama adam harekete geçmişti bile.

Mutfağa açılan kapıdan girer girmez tıpa açılmasını andıran bir ses, ardından da yere düşen vücudun

gürültüsü duyuldu.

Okan'la Yusuf soru dolu gözlerle patronlarına bakmışlardı. Mutfaktan çıkan İsrailli, hiç tereddüt etmeden susturuculu silahıyla onlara ateş etti. Alnından vurulan Yusuf anında ölmüştü, ama onun bedeninin siperindeki Okan silahını çıkarıp tetiğe basma fırsatı buldu. Mermisi adamın şakağını sıyırıp kapı pervazına saplandı, ama Yahudi ikinci bir şans verecek değildi. Art arda vücuduna saplanan mermiler yüzünden Okan, siyah perdeyle kapatılmış pencereden camı parçalayarak dışarı fırladı. Daha yere çarpmadan ölmüştü.

Cengiz bu çarpışmayı izlerken parmağını dahi kımılda-tamamıştı, neden sonra silahını hızla çekti ama İsrailli kolunu indirmişti. "Hadi ama..." dedi gülümseyerek. "Anlaşma hâlâ geçerli. Yapılacak acil bir işimiz var."

Cengiz'in parmağı yardımcılarını katleden bu Yahudi'nin vücudunu kalbura çevirmek için kaşınıyordu. Şu tetiğe biraz daha basınç, diye düşündü. Dışarıdaki adamlar aklına geldi. Buradan sağ çıkamazdı, ayrıca MİT'in öldürülecekler

listesinde olduğunu biliyordu. Hayatının geri kalanının garantisi bu işti.

Silahını indirdi.

Adam elini uzattı. "Artık tanışalım, Cengiz. Ben Herod. Ekibin lideriyim."

Herif hâlâ gülüyordu.

Eli görmezden geldi. Arkasını dönüp kapıya ilerlerken Yahudi omuz silkti.

Dışarı çıktıklarında Ankara'nın göğünü aydınlatan bir patlama daha oldu. Bomba epey uzağa düşmüştü, ama yine de altlarındaki zemin sarsıldığından diz çöktüler.

Herod'un bir işaretiyle arkadaki jipten fırlayanlar, Okan'ın cesedini de içeriye taşıyıp iki yangın bombası attılar. Bu adamlar geride iz bırakmama emri almışlar, diye düşündü Cengiz. Bu emir, belki kendisini de kapsıyordu. Eğer öyleyse, Herod'u da yanında götüreceğine yemin etti.

Herod, "Arabanın anahtarım ver," dedi. "Bizimkilerden biri onunla gidecek. Sen benimle geleceksin."

Cengiz ön tarafa, arabasını alan İsrailli komandonun yerine oturdu. Arka koltuktakilerden biri gülerek Herod'a İbranca seslendi. Herod'un cevabı da aynı şekilde oldu, ama duydukları Cengiz'in kanını dondurmuştu...

Bazen saklanan bir silah hayat kurtarırdı; Cengiz'in de gizli silahı İbranca bilmesiydü... Adamı, Herod'a Türkleri öldürmenin zevkli olup olmadığını sormuştu. Herod da, "Git bunu Conilere sor... Baksana köklerini kazımaya kararlılar. Eğer vaktimiz olsaydı adamlarını bu haine öldürtürdüm ve bundan daha çok keyif alırdım," demişti.

Cengiz artık iyiden iyiye endişelenmeye başlamıştı, üstelik daha görevinin ne olduğunu dahi bilmiyordu.

Yahudilerden bir diğeri, "Bunları av hayvanı olarak kullanmak lazım," diyerek kahkaha attı. Konuşan David Vins-kov'du. Birkaç yıl önce iki ateş arasında kalan Filistinli bir baba ve çocuğun vurulmasından sorumluydu. Görüntü, bütün dünya televizyonlarında yayınlanmış ve dehşet yaratmıştı. Zavallı adam, iki ateş arasında çaresizce oğlunu korumaya çalışmış, ama acımasız İsrail askerinin kurşunlarına engel olamamıştı. Çocuk ölmüş, babası da yaralı olarak kurtulmuştu. Ordu, bu yaptığı için David'i özel harekât timi Sayeret Matkal'a transfer etmişti. Bu bir terfi sayılırdı.

"Siz çıldırmışsınız!" diye bağırdı Cengiz. "Atatürk'ün naaşını niçin istiyorsunuz?!"

Ankara'ya girerken Cengiz'den onları Anıttepe'ye götürmelerini istemişti Herod ve yolda görevlerini açıklamıştı.

Herod sakindi. "Beni iyi dinle," dedi. "Bize CENT-COM'dan Anıtkabir'i yerle bir edeceklerine dair bir istihbarat geldi. Hemen yola çıktık. Havayolu ile doğrudan Türkiye'ye girmemize imkân yoktu. O yüzden Bulgaristan üzerinden geldik ama epey gecikmiştik."

Bulgaristan, 2000 yılında yapılan gizli bir anlaşmayla İsrail'in Balkanlar'daki üssü olmuştu. Aslında MOSSAD'ın Türkiye'yi üç taraftan çeviren uzun vadeli bir planı vardı, an-

cak, Amerikalılar her zamanki gibi inceliksiz hareket etmişlerdi. İsraililer Metal Fırtına Operasyonu'ndan beş aydır haberdardılar, ama engellemenin imkânsız olduğunu anlayınca, en azından bundan nasıl yararlanabileceklerini hesaplamaya başlamışlardı.

Ele geçirdikleri savaş planını inceleyen İsrail ordusunun analistleri, ABD'nin askeri stratejisinin hatalı olduğunu söylüyordu. Türkiye'nin sadece güç merkezlerini işgal etmekle, sistemin geri kalanının çökeceğini hesap etmek hatalıydı. Kurtuluş Savaşı bunu kanıtlamıştı.

İsrail de Türk ordusunun mücadeleden galip çıkmasını istiyordu. Uzun vadeli planlar açısından ABD'nin Türkiye'yi işgal etmesi hatalıydı. Aslında Yahudiler, ABD'nin zannettiği kadar sadık bir müttefik değildi.

Savaşın sonucu ne olursa olsun İsrail kazançlı çıkmalıydı. Tabi Türkiye'nin esaslı bir darbe yemesi bölgedeki herkesin işine gelirdi. Atatürk'ün naaşmın çalınması da yürütülen çok gizli bir operasyonla birleştirilmişti. Barış zamanı bu imkânsız olsa da savaşın karışıklığı gerekli fırsatı sağlıyordu.

Herod devam etti. "Bugün, daha doğrusu dün yapılacak bir saldırıyla Anıtkabir dümdüz edilecekti. Biz İstanbul'dan geri dönmeyi düşünüyorduk ki, garip bir şey oldu. Görevi alan pilot, Anıtkabir yerine bombalarıyla kendi uçak gemisine daldı."

Cengiz'in böylesi önemli bir olaydan haberi yoktu.

"Uçak gemisine ne olduğunu bilmiyorum, ama patlamanın sesi Tel Aviv'den bile duyulmuş. Bizimkiler böylece

15

Orkun Uçar

ikinci bir fırsatın doğduğunu söylediler. Şimdi o naaşı alacağız oradan. Biz almazsak zaten birkaç saat içinde ortalıkta bir şey kalmayacak. Senin düşünmen gereken kendi geleceğin olmalı değil mi?"

Cengiz, sorusuna cevap verilmediğini elbette fark ediyordu. Bu Yahudiler, Atatürk'ün naaşıyla ne yapacaktı? Lanet olası planları neydi? İçindeki kızgınlık balonu gitgide bü-yüyordu. Masumları öldürmüş, şantaj yapmış, ülkesini satmıştı, ama belki de şu anda ortaklık edeceği suç, onun için bile düşünülemez bir günahtı. İçinde bulunduğu şartlarda, tüm ülke bombardıman altında inlerken şeytana teslim olmak kolaydı. Herod zaten bombaların burayı yok edeceğini söylemiyor muydu? Amerikalılar bunu yapacaksa sonsuz bir kini de ateşleyeceklerdi. Hedefleri sadece bir cezalandırma olamazdı, anlaşılan bu tam bir işgaldi.

Başı iyi ile kötü arasındaki son savaşını da yitirmenin acısıyla öne düştü. Fısıltıyla, "Peki, sizinleyim," dedi. "Plan ne?"

Herod gülerek arkadaki adamlarına göz kırptı ve planı anlattı... Cengiz onlara MİT ajanı kimliğiyle yardımcı olacaktı. Acil bir istihbarat sonucu Atatürk'ün naaşım Ankara Etnografya Müzesi'ne nakledeceklerini söyleyecekti. Mazeret hazırdı: Amerikan uçakları Anıtkabir'i vuracaktı ve bu yalan da sayılmazdı.

Cengiz, "Kesin bunu yutmaz görevli komutan," dedi. "Atatürk'ün naaşım bizzat genelkurmay başkanından telefon gelmezse teslim etmez. Bunu göze alamaz. Biliyorum, çünkü ben de öyle yapardım."

16

Kayıp Naaş

Herod'un işaretiyle bir çanta çıktı ortaya. "Bu EMP-ZO-NE. Bize ait gizli bir teknoloji. Belli bir bölgedeki elektronik aletleri durduruyor. Alarm, telefon, elektrikli tel gibi engellerimiz olmayacak. Yani emirleri sorgulama imkânı bulamayacaklar. Aynca yanımızda en usta hırsızları bile kıskandıracak şifre kırıcılar var. Hiçbir kilit, kodlu geçiş bizi durduramaz."

Cengiz, Anıtkabir'deki askerlerin bu eğitimli MOSSAD timine karşı desteksiz kalacağını anladı. Üstelik, kim böyle bir plana hazırlıklı olabilirdi? Ülke, tarihinin en acımasız saldırısıyla karşı karşıyayken İsrail'in Atatürk'ün naaşım çalmak isteyeceğini kim düşünebilirdi? Türkler bu millete iyilik yaparak çok büyük hata etmişlerdi; yüzyıllardır güvenli bir yaşam sağlamanın karşılığı Kuzey Irak'ta, Ermeni tasansının Amerikan Kongresi'nden geçirilmesinde ve nihayet bu savaşta ihanet olarak geri dönüyordu.

"Ya direnirlerse, hayır derlerse."

Herod, "O zaman silahlarınız konuşur," dedi. "Yine de senin kazandıracağın o vakit çok önemli."

Cengiz bir anda gerçeği fark etti. Böyle bir olayla İsrail'in bağlantısını ortaya serecek hiç kimse sağ bırakılamazdı. Yani, askerler zaten öldürülmeliydi. Naaşı teslim etseler de etmeseler de... Bu ölümler kendi güvenliği için de gerekliydi, zira bu olayda ismi öğrenilirse cehennemin dibine gitse de mutlaka onu bulup öldürecek biri çıkardı. Türkiye yenilse bile bunun böyle olacağından emindi.

O düşünürken sessiz saniyelerin geçtiğini fark etti. "Ne bekliyoruz?" diye sordu.

17

Orkun Uçar

Yine Herod konuştu, diğerleri onunla muhatap olmuyordu. "Soğuk hava depolu bir kamyonet gelecek. Yolculuk için."

Cengiz kamyonetin kimden geleceğini tahmin edebiliyordu. Bu iş için onu arayan işadamı Rıfat Pamuk bir kabzımaldı. Yurtdışına sebze meyve satarken o kamyonetleri kullanıyordu. Herod'a onunla ilişkilerini sordu. Cevap beklemiyordu ama geldi. "Yahudi kökenlidir. Bilirsin, bizim her Yahudi ile bağlantımız vardır."

Kamyonet gelir gelmez harekete geçtiler. Dış kapıya geldiklerinde bir yüzbaşı ve dört er onları karşıladı. Sadece Cengiz konuşacaktı. Büyük ihtimalle İsraillilerin birkaçı Türkçe biliyor ama riske girmiyorlardı. Kimliğini gösterip aşina olduğu güvenlik sorgulamasından sonra, kendisini Salih diye tanıtan yüzbaşıya, alınan istihbaratı, yani Amerikalıların Anıtkabir'i bombalayacaklarını söyledi. Salih yüzbaşı şaşırmamıştı, gökyüzüne bakıp mırıldandı.

"Bunlardan her şey beklenir."

Cengiz, yüzbaşının naaşın daha güvenli bir yere nakle-dilmesini-mantıklı bulduğunu görüyordu, hemen kendi uçak gemisine dalan pilotu anlattı. Bu durum yüzbaşıyı daha da etkilemişti, çünkü olay, henüz haber kanallarında yeni yayınlanıyordu, ama pilotun Anıtkabir'i bombalamakla görevli olduğu bildirilmemişti.

18

Kayıp Naaş

Yüzbaşı Salih, beklemelerim, komutanını çağıracağını söyledi. Eğer böyle bir karar verilecekse bu, ancak onun emriyle mümkündü.

Cengiz, ellerinde yazılı bir emir olmadan veya genelkurmaydan doğrudan bir emir gelmeden bu kararı alabilecek bir komutan tanımıyordu. Ama şimdi, EMP-ZONE yüzünden iletişim olanakları ortadan kalkınca ne yapacaklardı? Nitekim Herod'un bir işaretiyle elektrikler kesildi. Kontrol noktasındaki hiçbir aletin çalışmadığını gören yüzbaşının Amerikalılara lanet okuduğu duyuldu. "Bir şeyler yapıyorlar galiba, şu araçları filan durduran bombalardan birini mi attılar nedir? Yine iş, tabana kuvvete kaldı."

Hemen askerlerden birine seslenip nöbetçi komutanı çağırmasını söyledi.

Cengiz, adamlarıyla birkaç metre geride duran Herod'un yanına gidip, komutanı beklemek zorunda olduklarını söyledi. "Telefon çalışmadığı için koşacak."

Herod güldü. "Biz hazırız."

Cengiz, nöbetçi kulübesine yürümeye başlamıştı ki, adamlarından biri Herod'a, "Bunu ne zaman öldüreceğiz?" diye sordu. Bir anda Cengiz'in sırtı kasıldı. Bu kadar büyük bir hatayı aptallar bile yapmazdı, anlaşılan Sayeret Matkal, Türkleri çok hafife alıyordu. Cengiz'in İbranca bilmediğini düşünseler bile bu sorunun zamanlaması ölümcül bir yanlıştı. Planını hemen yaptı. Yüzbaşıya durumu anlatıp İsraillilere birden mermi yağdırmaya başlayacaklardı. Ama Herod erken davrandı ve ateş emri verdi.

İsrailli komutan belki de Cengiz'in vücut dilinden durumu fark etmiş veya riske girmek istememişti.

Sayeret Matkal timinin beklenmedik ateşi, yüzbaşı ve erleri yere yıkmıştı. Susturucu kullandıkları için sadece yılan tıslamasını andıran bir ses çıkmıştı. Cengiz sırtından iki kurşun yemişti. Yere düşerken yine de silahını çekip ateş etmeyi başardı. Silah seslerinin diğerlerini uyarabileceğini umuyordu ki, ortalık, yakınlara düşen bir bombayla sarsıldı. Amerikalılar saldırıya başlamıştı!

Cengiz, başına bir gölgenin dikildiğini hissetti. "Cehennemde görüşürüz!" Bu, Herod'du, Türkçe konuşmuştu. Silahını Cengiz'in yüzüne tutup iki el ateş etti. İki kurşun da yüzünün tam ortasını bulmuş ve mucizevi bir şekilde kurşunlardan biri sol gözyuvasmı dağıtarak şakaktan çıkmış, diğeri burnunu parçalayıp içeri girmiş ama beyne ulaşamadan bir yere takılmıştı. Herod birkaç kurşun daha sıkmak üzereydi ki biri diğer askerlerin geldiğini bağırdı.

Silahlı çatışmanın sesi Cengiz'e çok uzaklardan geliyordu şimdi. İçten içe Türk askerlerinin bu lanet Yahudileri haklamasını diledi. Çatışmayı sessizlik takip etti. Ardından her yer cehenneme döndü. Bombalama başlamıştı; toprak sarsılıyor, taş bloklar havaya fırlıyordu.

Cengiz nefreti sayesinde hayata tüm gücüyle asıldı. İntikam almalıydı.

Kayıp Naaş

23 HAZİRAN 2007 ANKARA - BAŞBAKANLIK

Kurt, Başbakanlık merdivenlerinden çıkarken bir an durup bastonuna dayanarak etrafına baktı. Başbakan bir ay önce, ABD ile Türkiye'nin savaşa girdiğini ülkeye burada açıklamıştı. O zamandan beri çok şey değişmişti. Önce kendine bile itiraf etmekten korktuğu bir kâbusla karşılaşan Türk halkı, artık büyük bir güvenle dünyanın en güzel ülkesini inşa ediyordu. Çünkü en korkunç olanı yaşamış, bir varoluş mücadelesinden galip çıkmıştı.

Korumalardan biri Kurt'un duraklamasını yanlış yorumlayıp yardım etmek için atıldı ama çelik gibi bir kol tarafından itildi. "Geri dur yiğit, daha ölmedik."

Kurt, bir refakatçi eşliğinde gizli toplantının yapıldığı odaya götürüldü. Savaş sonrası, başbakanın, Kurt ve Gökhan'ın yaptıklarından haberi olmuştu. Türkiye'nin kurtuluşunda bu adamın büyük katkısı vardı. Kurt'a bütün istihbarat organizasyonunun başına geçmesi teklif edilmiş, ama o bunu reddetmişti. Çünkü ABD ve dünya, Washington'un bir atom bombasıyla yok edilmesini yeni yeni tartışmaya başlamıştı.

Bazı gizli anlaşmalar Türkiye'yi bu konuda sorumsuz kılıyordu. Ortada bireysel bir hareket vardı. Gökhan kurban edilen taraf, Kurt'sa kayıp halkaydı; yani Gökhan'ı Türk devletine bağlayan zincir. Bu açıdan projektörlerin üzerine döneceği bir konuma gelmemeliydi. Görevi bu nedenle reddetmiş, ama gayri resmi olarak sorumlulukları üstlenmişti. Bir gölge danışmandı.

21

Orkun Uçar

Odaya girdiğinde Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars bir makete bakıyorlardı. İkisi de gülümseyerek Kurt'u selamladı. Başbakan hemen konuya girdi. "Bu inşa edilecek yeni Anıtkabir'in planı. Onun yükselişi halkımızın morali ve gururu için bir zafer takı olacak. Ve Atatürk'e bu ülke insanının, ülkesini nasıl koruduğunu gösterecek."

Kurt ulu bir dağ gibi yükselen makete baktı. Oldukça güzel görünüyordu, ama Hikmet Pars sorunu hemen ortaya koydu.

"Evet, Anıtkabir tekrar inşa edilecek, orası Ata'mızın yeni ebedi evi olacak ama..."

Kurt tamamladı. "Ama o nerede?"

Naaş hâlâ kayıptı. Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars, yıkıntılar arasında onu bulamayınca, görevli komutanın sorumluluk alarak naaşı naklettiğini düşünmüştü. Ne var ki savaş bitip araştırmalar yapılırken durum bilinmezliğini hâlâ sürdürüyordu. Üstelik hiç hoşa gitmeyen gerçekler vardı; enkazdan çıkarılan bazı asker cesetlerinde kurşun yaralarına rastlanmıştı. Bir çatışma yaşandığı, birilerinin naaşı kaçırdığı en mantıklı açıklamaydı. Ama kim?

Böyle nazik bir zamanda elde somut deliller olmadan bunu soruşturmak bile sorun yaratırdı. Üstelik olay savaşın en sıcak günlerinde meydana geldiği ve kimi bilgi Kaynaklarının öldüğü düşünülürse gizemi çözmek imkânsızdı.

Kurt, "En güçlü zanlı Amerikalılar," dedi. "Sonuçta bombardımanı biliyorlardı. Bilmediğimiz bir hesapları olabilir."

Başbakan merakla ona baktı. "Ne gibi bir hesap?"

22

Kayıp Naaş

Kurt omuz silkti. "Belki de yenilgi sonrası halkı direniş olmaması için ikna edeceklerdi. Atatürk'ün bedenini rehin almak onların karakterine uyar. Tam bilemiyorum, böyle bir şey işte."

Hikmet Pars itiraz etti. "Ne kadar alçak olduklarım düşünürsek söylediklerinde haklı olabilirsin Kurt, ama böyle ince hesaplar onlara uymuyor. Üstelik en iyi siz biliyorsunuz, Türkleri bu topraklardan atacaklardı. Öyleyse duygularımızla niye uğraşsınlar?"

Odaya gerilimli bir sessizlik hâkim oldu. Birileri yakında, yüksek sesle Atatürk'ün naaşınm nerede olduğunu soracaktı. Güvende olduğunu, bombalama öncesi nakledildiğini söylemek oldukça riskliydi; ya o zaman birileri çıkıp naaşın ellerinde olduğunu açıklar ve bunu kanıtlarsa ne olacaktı? Kendine

güvenleri zirvede olan halkın gururunu ayaklar altına almak demekti bu. Bir savaş kaybetmek kadar büyük sorunlar yaratabilirdi.

Kurt, "Bence bu işi bir kişi çözebilir," dedi.

Başbakan da, genelkurmay başkanı da gözlerini ona diktiler. Bir an derin nefes alıp devam etti.

"Bu işi Gökhan başarır."

Tayyip Bey ve Hikmet Pars sanki hayalet görmüş gibi dehşetle birbirlerine baktılar. Gökhan çoktan ölmüş olmalıydı. Ülkesi için yaptıkları ancak küçük bir çevre tarafından biliniyordu. Kimsenin binlerce masum insanın ölümüne neden olan birinin arkasında duracak cesareti yoktu. Üstelik o kişi bunu, kendi halkına karşı insafsızca saldırılmasını engellemek için yapsa bile... O zaten böyle bir durumda kendini feda etmeyi isterdi.

23

Orkun Uçar

Kurt'a göre bu, Gökhan'ı kurtarmak için son kozdu.

Başbakan, "Onun hâlâ sağ olduğuna emin misin?" diye sordu.

Kurt güldü. "Evet, ölseydi emin olun bunu duyardık. Bir istihbarat geldi. Haziranın 13'ünde Adrian Lynam, malikânesinden kaçırılmış. Bunu Gökhan'ın yaptığını tahmin ediyorlar ama açıklanmıyor tabi. Yoksa neden savaş açtıkları ortaya çıkar. Sadece ABD hükümeti peşinde değil, Lynam'm oğlu Aleksander da yirmi milyon dolar ödül koymuş ortaya."

Hikmet Pars, "Onunla irtibatta mısınız?" diye sordu. Bu, ülkeyi tehlikeye atardı.

Kurt, "Elbette hayır, ama bir yol olabilir," dedi.

Hâlâ ikna olmamışlardı. "Bu gereksiz risk almak olmaz mı?" dedi Tayyip Bey. "Şu anda onu görevlendirirsek uluslararası kamuoyundaki bize karşı oluşmuş olumlu hava tersine dönebilir."

Kurt bastonuyla maketi işaret etti. "Başkalarının fikirlerini önemsediğimiz için bir imparatorluk kaybettik, cumhuriyeti de az daha yıkıyorlardı. Neler kaybettik bir düşünün. AB 'ye alacağız diye her türlü şartı dayatıp ikiyüzlülük yaptılar. Kendi soykırımlarını hasır altı edip bizde olmayanı yarattılar. Hainimizi bile asamadık! Gökhan bir simge bence. Bu ülke artık her kahramanının hakkını korumalı."

Hikmet Pars'in tüyleri diken diken olmuştu.'Bir an Kuzey Irak'ta Slayer bombalarıyla ölen oğlu Erkan aklına geldiği için sendeledi, ama kendini insanüstü bir gayretle toparladı. "Kurt, haklısın," dedi. "Biliyorsun, artık önemli kararlar aldık. Türkiye yolunu çizdi, ama biraz zamana ihtiyacımız var."

24

Kayıp Naaş

Savaşın bitişinden altı gün sonra Milli Güvenlik Kuru-lu'na çarpıcı bir brifing sunulmuş, Türkiye uzun vadeli kararlar almıştı.

Başbakan susuyordu.

Kurt, bu adamların büyük sorumluluklar üstlendiklerini biliyordu, ama yine de pes etmedi. "Bana güvenin, bir yolunu bulur onu buraya getiririm. Yeni bir kimlik veririz. Ayrıca biliyorsunuz, ABD ile bitmeyen başka bir hesap daha var. Dışişleri bakanımız ve onunla beraber tutuklanan altı diplomatımızın Washington'da öldüğünü söylüyorlar, ama ben inanmıyorum."

Abdullah Gül'ün anılması başbakanın ABD'ye kızgınlığını daha da artırdı. Amerikalıların bu alçaklığı unutulmayacak, hesaplar bir gün sorulacaktı.

"Tamam," dedi kararlı bir şekilde. "Size güveniyoruz. Önemli ve öncelikli göreviniz belli. Size tek emrimiz bu: Atatürk'ün naaşım bulun."

Ve Nebbaş Operasyonu o an başladı.

Kurt toplantıdan mutlu ayrılmıştı ve şimdi çok daha önemli bir haber gelmek üzereydi.

Aslı, dedesinin kahvaltı masasında bıraktığı gazeteyi okuyordu. Daha dört yaşındaydı. O çok zeki bir çocuktu ve fo-toğrafik bir hafızası vardı. Harflerin bir anlam oluşturacak şekilde birleşmesi ona bir oyun gibi geliyordu. Sonunda haberleri okumaktan sıkıldı -okuyabilse bile henüz çoğu haberin an-

lamını kavrayamayacak kadar küçüktü- ve hâlâ dedesinin odasını düzeltmekte olan annesinin yanına gitmeye karar verdi.

Kapıyı araladığında annesini yatağa oturmuş hıçkıra hıçkıra ağlarken buldu. Kucağında bir fotoğraf albümü vardı. Annesi, o kötü adamlar saldırırken çok endişelenmiş, sık sık ağlamıştı. Küçük kız hemen gidip annesinin gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Annesi küçük parmakları tutup öptü. "Sorun yok bebeğim, mutluluktan ağlıyorum. Bak, ninenle benim resimlerimiz."

Seda mutluydu, çünkü ilk kez babasının kendisini sevdiğini anlamıştı. Bu albümde onun ve annesi Leyla Hanımın haberleri olmadan çekilmiş onlarca fotoğraf vardı. Oysa Seda yıllarca kendisini aramayan babasının sevgisinin açlığını hissetmişti. Bu resimler, Kurt'un karısı ve kızını uzaktan dahi olsa sürekli gözettiğinin kanıtıydı.

Annesi ölünce Kurt kızını yanına almış, ama mesafeli tavrını korumuştu. Seda belki de ona yük olduğunu düşünerek hemen evlenmiş, ancak kocasının dayakları evliliğini işkence haline getirmişti. Genç kadın yine de buna katlanmış, tekrar Kurt'un zoraki misafiri olmak istememişti.

Aslı'ya hamileyken dayaklar azalmışsa da doğumun ardından en ağırlarından biri gelmişti. Hastanede başucunda babasını gördüğünü hayal meyal hatırlıyordu. Çok kızgındı. Yüzündeki.ifade şeytanı bile korkuturdu. Genç kâchn, o haldeyken bile suç kendisindeymiş gibi özür dilemeye çalışmıştı.

Kurt ise hiç konuşmadan çıkıp gitmişti. Seda o günden sonra kocasıyla görüşmemiş, vekâlet verdiği avukat boşanma işlemlerini tamamlamıştı. Savaşa kadar dört huzurlu yıl Es-

kişehir'de babasının bulduğu bir işte çalışmış, sevgisini kızına vermiş, hayatını ona adamıştı. Kâbus başlayınca babasının bir adamı tarafından Safranbolu'ya götürülmüş ve yaşlı bir karıkocanın yanında misafir edilmişti.

Amerikan silahlarının bütün güçleriyle yüklendiği yerlerden biri Ankara'ydı ama başkent teslim olmamıştı. Bu direnişte Kuıt'un büyük payı vardı. Sadece günün sorunlarıyla uğraşmamış, işgalin gerçekleşmesi halinde, uzun yıllar hizmet verecek bir yeraltı organizasyonu kurmuştu.

Seda, başbakanın zafer ilanıyla babasının yanına koşmuştu. Birkaç gündür uyumayan Kurt, kapıyı açıp da onu görünce şaşırmış, bir şey demeye vakit kalmadan kızının kollarına yığılmıştı. Seda o zaman Kurt için çok endişe etmiş, bir süreliğine babasının yanına yerleşmişti.

Kuıt'un gücü hâlâ yerinde olsa da eskisi gibi de sayılmazdı. Kızının karşısında yorgunluktan yıkılıverdiğinde Seda ilk kez babasının kendisine ihtiyaç duymasından, itiraf etmek istemese bile, mutlu olmuştu. O, her zaman öyle tastamam ve dokunulmazdı ki, hayatına girebilmek neredeyse imkânsızdı. Ama onun, tüm kalelerinin yıkılıp zayıf düştüğü an, Seda'nm da bir insana, yani babasına kavuştuğu andı. Şimdi de bu albüm... Anlıyordu ki babası onu seviyordu, hep sevmişti. Korumuş, kollamış, merak etmişti. Sadece yanında olamamıştı.

Aslı, annesinin neden mutluluktan ağladığını merak ederken Seda anılarıyla boğuşuyordu. Kapı çalınca hemen kendini toparladı. Tüpçüyü bekliyordu iki gündür. Bazı hizmetlerin düzelmesi vakit alıyordu. Bu yüzden kapıyı gözetleme deliğine bakmadan açtı ve o an içeri bir ucube daldı!

Aslı ve Seda çığlığı bastılar ama ucube iki eliyle ağızlarını kapattı. Gıcırtılı bir sesle, "Susun! Zarar vermeyeceğim, seninle işim yok Seda," dedi.

Seda bir an şaşırdı, ne sesi ne de görüntüsü aynı olmadığı halde eski kocasını tanıdı.

"Cengiz!"

Cengiz o ucube suratıyla güldü. Bu onu daha da korkunç hale getirmişti. "Nasıl tanıdın, hayret! Bu kızım mı?" Tam Aslı 'nın yanağını okşayacaktı ki, Seda küçük kızı arkasına sakladı. "Ona dokunma!"

Cengiz salona geçip kendini yavaşça bir koltuğa bıraktı. "Neyse," dedi. "Zaten dediğim gibi sizinle işim yok. Bana Kurt lazım. Onu bulmak için geldim buraya. Hemen ara, gelsin."

Seda, Cengiz'in yıllar öncesinin intikamını alacağından korkuyordu. O gün hastaneden çıktıktan sonra Kurt, zalim kocasına ne yapmışsa adam onları tamamen rahat bırakmıştı. Şimdi böyle delirmiş gibi bir halde neden gelmişti? Onun bu hale gelmesinden babası mı sorumluydu?

"Merak etme," dedi Cengiz. "Kurt ona söyleyeceklerime çok sevinecek. O yüzden hemen ara. Ben biraz yorgunum. Uzun zamandan beri hastanedeydim. O gelene kadar uyuyayım."

Bir yatak bulmak için ayağa kalkarken, "Çorba," dedi. "Uyandığımda bir çorba yapmış olursan sevinirim. Bu sıralar ancak sıvı gıda alabiliyorum."

Seda, Kurt'a telefon edip her şeyi anlattı ve ancak ondan sonra uyuyan adamın yüzüne ne olduğunu inceleyebildi. Sol

gözü bir paçavrayla sarılmıştı ve burun bölgesinde de bir delik vardı. Buradan, nefes aldıkça ıslık benzeri bir ses çıkıyordu. .:.

Kurt toplantıya girerken kapattığı telefonunu açtığı anda Seda aradı.

"Ne var, Seda?"

"Baba dakikalardır arıyorum... Ulaşamadım bir türlü..."

Kurt gülümsedi. Ah bu kadınlar, diye düşündü. Kim bilir hangi nedenle telaşlanmıştı. Yine de akşam eve gidince kapıyı anahtarla açmadığına seviniyordu. Zile basmak, onu güler yüzle karşılayan kızı ve torununun çığlıklarım duymak ayrı bir keyifti. Yıllar önce karısı Leyla ve kızı Seda'dan onların iyiliğini düşünerek ayrılmıştı. Kurt'un düşmanı çoktu. Bunların içinde kendisine zarar vermek için ailesini yok etmek isteyenler de çıkabilirdi. Ama artık kızı ve torununu yanından ayırmayacaktı.

Seda'nm o sıra anlatmaya çalıştıklarını, hâlâ şampiyonluk kutlamaları yapan Galatasaraylı taraftarların klakson sesleri yüzünden duyamadı. Savaş nedeniyle yapılamayan son hafta maçları dün oynanmıştı. İki futbolcusu şehit olan Galatasaray, Fenerbahçe'yi yenerek yüzüncü yıl rövanşını almıştı. Ezeli rakibinin yüzüncü kuruluş yılında şampiyon olan Fener, kendi yüzüncü yılında ikinciliğe razı olmuştu.

Kurt, klakson çalanlara şaka yollu söylendi. "Seda duyamadım güzelim, ne dedin tekrar et! Ülke neredeyse elden gidiyordu, ama bu heriflerin derdi futbol!"

Yardımcısı Emre, bıyık altından güldü. Aslında halk yaşadığı kâbus dolu günleri bir an önce unutmaya çalışıyordu. Seda yüksek sesle tekrarladı. "Cengiz burada!"

Kurt'un şu anda en son duymak istediği haberlerden biriydi bu. Başının döndüğünü hissetti, bastonuna dayandı. Bir anda çevresindeki her şey önemini yitirdi. Cengiz vatana ihanetten arananlar listesindeydi.

Sakinleşmeye çalışarak sordu. "Tehlikede misiniz? Size zarar verdi mi?"

"Hayır baba. Yatağında uyuyor, sadece seni çağırmamı söyledi."

"Tamam geliyorum, ama evde durmasanız iyi olur, eğer çıkabiliyorsanız beni aşağıda bekleyin."

"İneriz şimdi... Baba, çok garip görünüyor."

"Nasıl yani?"

"Yaralanmış. Yüzü mahvolmuş... Sol gözü ve burnu yok. Ayrıca uzun süredir hastanede olduğunu söyledi. Kıyafetleri dediklerini doğruluyor. Kaçmış galiba."

Kurt dikkatli olmalarını söyleyip telefonu kapadı. Şoförüne, kendisini son sürat eve götürmesini söyledi. Bir yandan, bu çıyan da nereden çıktı şimdi? Niye benimle görüşmek istiyor, diye düşünüyordu. Eğer derdi sadece kendi değersiz yaşamını kurtarmak olsaydı Seda ile torununu rehin^lırdı. Başka bir şey vardı. Neden hastanedeydi? O hale kim tarafından getirilmişti?...

Belki de Amerikalılar hizmetlerinin karşılığını kurşunla ödemişti.

Anılar beynine doluştukça bastonu daha sıkı kavrıyordu.

Gökhan'ı kurtardığı gün Cengiz'e, "Sen benim en büyük hayal kınklığımsın. Seni o gün öldürmeli, vücudunu parçalayıp domuzlara yedirmeliydim," demişti. O gün; Cengiz'in kızını döverek hastanelik ettiği gündü!

Kurt, Leyla ölünce Seda'yi yanına almak zorunda kalmıştı. Ama PKK terörünün tırmandığı en tehlikeli günlerdi. Üstelik devlet içinde bu mücadeleden palazlanan çeteler oluşmuştu. Bu yüzden kızına soğuk davranmış, bir an önce onu yanma verebileceği birilerini aramaya başlamıştı.

Cengiz o sıralar Kurt'un en güvendiği adamıydı. Evine gidip gelirken Seda'nın gönlünü çalmayı başarmıştı. Evlenmeye karar verdiklerini açıkladıklarında birçok gizli olaydan haberdar olan Kurt, yanı başında gelişen bir aşkı göremediği için dehşete kapılmıştı. Tam düşündüğü gibi ailesi onun zayıf, kör tarafıydı. Evinin içinden haberdar olmayan biri, ülkesini nasıl kollayabilirdi?

Belki de böylesi hayırlıdır, diye düşünerek bu evliliğe izin vermişti.

İlk başlarda Seda'nın mutlu olduğunu, evliliklerinin iyi gittiğini sanmıştı, ama eski adamıyla araları başka nedenlerle açılmıştı. Bazı duyumlar geliyordu. Şantaj, haraç alma, bazı gruplarla gizli temas gibi konular kulağına fısıldanıyordu. Kurt ne yapacağını kestiremiyordu; ortada kesin kanıtlar olmadığı gibi, adam kızının kocasıydı. Her şeye rağmen soruşturma istese de Cengiz beklenmedik bir şekilde terfi etti. Birilerini arkasına almış, iyice palazlanmıştı. Artık mümkün olduğu ka-

dar uzak duruyorlardı birbirlerine. Kurt evlerine gitmiyor, damadı kızının kendisini aramasını istemiyordu. Torunu doğunca görmeye bile çağrılmamıştı.

Ve bir gün gelen telefon Seda'nın hastanede olduğunu söylüyordu. Arayan emniyetten bir dosttu. Cengiz, olayın kaza olarak örtbas edilmesi için polisleri ve acildeki doktoru korkutmuştu.

Kurt canından çok sevdiği kızını o halde görünce kendini kızıl bir nehre düşmüş gibi hissetti. Ülkesine olan sevgisi yüzünden kendi yaşamını ve ailesini feda etmişti, ama kızı burada, bu halde yatarken kendini alabildiğine suçlu hissediyordu. Seda'yı yanma almak zorunda kalınca, bu kınlgan can, acımasızlığın hüküm sürdüğü kendi dünyasına dahil olmuştu. Cengiz'i yetiştiren, kızının hayatına girmesine neden olan oydu.

Yardımcısını kapıya dikmiş, "O çıyan ben onu bulmadan buraya gelir ve kızımın yanına girerse seni öldürürüm," demişti.

Yoldayken Cengiz'i bulmak için bütün adamlarını seferber etmiş, sonunda Kulis Lokantası 'nda bazı kodamanlarla içtiğini öğrenmişti.

Cengiz'in masasında her hükümete yakın bazı işadamları, ihale alan ağalar, birkaç bürokrat ve Doğulu bir milletvekili yardı, ama Kurt bunların hiçbirini öneifrsemedi. Zaten önemseyecek durumda da değil.

Kapıdan girdiğinde Cengiz'e yönelen bir kasırga gibiydi. Kızı yediği dayaktan mahvolmuş halde yatarken, adamın burada gülerek içki içiyor olması öfkesini daha da artırmıştı.

32

Kayıp Naaş

Yakasından tuttuğu gibi onu ayağa kaldırdı. "Diren pislik herif!" diye bağırdı. "Senin aksine, savunmasız biri üzerinde kendimi tatmin etmeyeceğim!"

Cengiz alaylı bir ifadeyle gülümsedi. İçki cesaretini artırmıştı. "O benim karım, istediğimi yaparım," dedi. "Sana ne ihtiyar? Senin devrin bitti artık. Hadi, canını yakmadan def

ol!"

Kurt, iyiydi ama yaşlanıyordu. Oysa damadı, teşkilatın en formdaki yakın dövüşçülerinden biriydi. Üstelik, ne biliyorsa ona öğretmişti.

Eski komutanı üzerine atıldığında Cengiz sıkı bir karşı tekme attı. Bu hamle, rakibini geriye savurmalıydı ama çatışmalarda pişmiş eski toprak, tekmeyi yediği halde etkilenmeden ilerledi. Kurt'un öfkesi karşısında bütün dövüş teknikleri etkisiz kalıyordu. Yumrukları Cengiz'in çiçek bozuğu suratında ardı ardına patlıyordu. Kesme hareketi boynuna inince rakibinin dayanacak gücü kalmamıştı.

Şimdi, kızına işkence yapan adamın başında dikiliyordu. "Bu elinle mi kızıma vurdun?" diye bağırıp ayağını Cengiz'in sağ eline indirdi. Bir çığlık duyuldu. Lokantanın bazı müşterileri çoktan kaçmıştı, diğerleri de dehşet içinde seyirci olmuştu dövüşe. Neden sonra birkaçı Kurt'a müdahale etmek istediler ama onlar da derslerini aldılar. Kurt, sadece tokatlayarak bile üzerine gelen kabadayıları yere yıkıyordu. Silahını çıkaran birinin de burnunu kırdı.

Seyirciler halkayı genişletince kıvranmakta olan Cengiz'in yanına gitti. Bu kez hedefi sol eliydi. "Yoksa bu elinle mi dağıttın suratını?" diyerek ayağını indirdi.

33

Orkun Uçar

Kurt'un Cengiz'i arama çabası Ankara'nın istihbarat dünyasında dalga dalga yayılmış, dost ve düşman gruplar harekete geçmişti. Bir anda Kulis Lokantası'na onlarca kişi daldı. Kurt için sırada kırılacak ayaklar vardı. "Bununla mı tekmeledin bebeğimi?" diyerek vuracağı sırada onu seven birkaç kişi üzerine atıldı. Tüm darbelerine, küfürlerine rağmen onu uzaklaştırdılar. Kurt sonunda, "Sakın bir daha kızıma yaklaşma! Yoksa sadece seni öldürmekle kalmam, tüm soyunu kuruturum!" diye bağırmıştı.

Bu olayın üzeri hemen kapatılmış, lokantada bulunan müşteriler olayı unutmaları yolunda tembihlenmişlerdi. Cengiz birkaç hafta hastanede kalmış, iki tarafın avukatları vekâletle boşanma işlemlerini halletmişlerdi. Aslı, annesinin yanında kalacaktı. Mahkeme kararında belirtilmese de babasının onu görmesine izin yoktu.

İşte Cengiz tüm bunlara rağmen Kurt'un evine gelmişti.

Araba köşeyi dönüp, evin bulunduğu mahalleye girdiğinde Seda ve Aslı sokakta bekliyorlardı. Kurt, kızını ve torununu görüp rahatladı. Kızı, tüp sırtlamış genç bir adamla sohbet edip gülüyordu. Babası arabadan inince hemen koşup onu öptü. Torunu da bacağına sarılmış, "Dede, senin masalla-rındaki öcü geldi bize, ama ben hiç korkmadım," diyordu.

Burada sorun yok gibiydi. Neler olduğunu dinledi bir kez daha.

34

Kayıp Naaş

Seda'ya, "Burada kalın," dedikten sonra yardımcısı Emre ile apartmana yöneldiler. Tüp taşıyan genç, "Bey amca, ben şunu bırakıp gitsem. Bekleyen çok," deyince Kurt gülerek, "Gel bakalım," dedi. Apartmana girene kadar silahlarını çekmemişlerdi, tüpçü onları görünce acele ettiğine pişman oldu, ama yaşlı adam pek de konuşulacak biri gibi görünmüyordu.

Cengiz her an bir tuzak kurabilir düşüncesiyle dikkatle ilerlediler, ama adam tıpkı Seda'nın dediği gibi delik burnu ıslık çalarak uyuyordu. Silahsızdı, doğru dürüst giysisi bile yoktu.

Kızı ve torunu için bir tehlike yaratamayacağı ortadaydı. Kurt, Emre'yi yatak odasının kapısına dikip Cengiz'i uyandırmak için sarstı. O kendine gelirken silahını güvenli bir mesafeden ona doğrultmuştu.

"Ben sana kızımla torunuma yanaşmayacaksın demedim mi?" oldu ilk sözü.

Ucube, gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Ben seni görmeye geldim, onların burada olduğundan haberim yoktu. Hem diyeceklerimin yanında bu konunun hiçbir önemi yok."

Kurt, Cengiz'i bir an süzdü. Bu herif gerçekten de önemli bir sır taşıyordu.

"Söyle bakalım."

Ucube üzerindeki paçavrayı toparlamaya çalışıyordu.

"Dur bir dakika. Öncelikle bazı isteklerim var."

Kurt bağırdı. "Bir şart öne sürecek durumda değilsin. Herkesin tek istediği vurulup bir lağıma atılman."

Cengiz'in o kâbuslara yaraşır yüzü karıştı. Sağlam gözü açıldı.

"Yo yanılıyorsun. Ne istersem verirsin, ama inan bana

çok lüksüm yok."

Neydi bu adamın sırrı?

Ucube fısıldadı. "Kayıp naaşı buldunuz mu?" . Kurt konuşmadı ama renk vermemesi imkânsızdı. Cengiz devam etti. "Görüyorum ki bamteline dokundum. Şimdi isteklerimi duymak ister misin?" Kurt, "Sende mi?" diye sordu.

Eski adamı acıyla inledi. "Hayır, beni bu hale getirenler çaldı." Fısıldıyordu. Sesindeki nefret Kurt'u irkiltti. En güçlü zamanında bile bu adamdan korkmamıştı, ama bu ucube halinde insanın tüylerini diken bir yabancılık vardı.

"Ne istiyorsun?"

"Bir intikam," dedi Cengiz. "Beni bu hale getirenden, naaşı çalandan. Onun dışında bir şey yok. Zaten artık bu hayata ait bir yaratık sayılmam. Öbür dünyadan intikamım için süre aldım. Ondan sonra ne yaparsanız yapın!"

"Tamam," dedi Kurt. "Söyle kim onlar?"

Yürüyen ölü, sanki sözlü anlaşmalarının birileri tarafından onaylanmasını bekler gibi durdu. Sonra iki kelime söyledi:

"SAYERET MATKAL."

Kurt dehşet içinde ayağa fırladı. "MOSSAD ha! Yahudiler ha-!"

Onun öfke dolu tepkisi Seda ve Aslı'yi, hatta korumasını bile korkutmuştu! Sesinin şiddetinden ev sallanmıştı!

Kurt hâlâ kızgındı, sanki içinde vahşi bir yaratık
uluyordu! .

Cengiz, aracıdan gelen tekliften başlayarak her geyi ayrıntısıyla anlattı... anlattı...

Seda bu iki adama çorba götürürken hararetli konuşmalarına ve nasıl bu kadar iyi geçindiklerine hayret etti.

A.S.İ.* DÜŞÜNCE KURULUŞU BRİFİNGİ (1) Gizli bir toplantı salonu

Nükleer Derebeylik

Yerin yedi kat altındaki salona girenler, garip bir sessizlikle koltuklara yöneldiler. Ne ikili sohbetlerin mırıltısı, ne de bir gülme sesi duyuluyordu. Herkes ciddi, herkes gergindi. Cumhurbaşkanı, meclis başkanı, başbakan, genelkurmay başkanı, kuvvet komutanları, istihbarat yetkilileri, yüksek yargı üyeleri... Kısacası devletin görünen veya görünmeyen en önemli isimleri oradaydı. AS.I. Düşünce Kuruluşu nun düzenlediği brifing, Türkiye'nin savaş sonrası stratejisi ve dünyadaki yeni dengeler üzerine yapılıyordu. Orada bulunan herkes, bir anlamda gelecek on yıllarda nasıl bir Türkiye şekillenecekse bu toplantıda belirleneceğini biliyordu. Kısacası yeni yol haritası çizilecekti.

Kurt, MİT Müsteşarı Çetin Kutlu ile Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın arasında oturuyordu. A.S.İ.'yi daha önce duymuştu; birkaç gencin oluşturduğu bu kuruluş, daha 2004 yılı sonunda hükümete olası ABD saldırısı üzerine bir rapor

(*) Analiz, Strateji, İlerleme.

vermişti. Saldırının stratejisi ve nedeni konusunda tam isabet kaydetmişlerdi. Ama o dönemde ciddiye alınmadıkları gibi, birçok kişi tarafından Amerikan ajanı olmakla bile suçlanmışlardı. Nihayet şimdi, bedeli ağır olan bir güven tespitinden sonra tüm devlet erkânının ciddiye aldığı bir ses olmuşlardı.

Salonun ışıkları kapanıp sahne aydınlandığında, elinde işaret çubuğu tutan bir adam belirdi. Bu, krem rengi keten takım elbise giymiş, sakallı, şahin bakışlı biriydi. Kendini tanıtmadan konuşmaya başladı.

"Konuşmam, sizlere dağıtılan seksen sayfalık raporun bir özeti şeklinde olacaktır. Bu nedenle mümkün olduğunca ayrıntılara, örneklemelere, kaynaklara ve rakamlara girmeyeceğim. Bu konuşma veya raporun gizliliği en üst seviyededir."

Kurt raporu açtığında, ilk bölümün adının "Nükleer Derebeylik" olduğunu gördü. Kafasını kaldırdığında sahnedeki beyaz perdenin üzerine de bu başlık yansıtılmıştı.

Genç adam, perdeye işaret çubuğuyla vurup konuşmaya başladı.

"Washington un nükleer bir patlamayla yok edilmesi Pandora nın kutusunu açtı. Artık dünyanın eskisi gibi olması imkânsız. Öncelikle ABD gibi bir süper gücün en zayıf yönü ortaya çıktı. Yıllık dört yüz milyar dolarlık bir savunma bütçesi, birinin ülkelerine girip nükleer bir bombayı patlatmasına engel olamadı. Üstelik şartlar yüzünden buna caydırıcı bir cevap bile veremediler. Türkiye'ye açtıkları savaşta gerçek nedenin enerji olduğu, böyle bir saldırının çok önceden planlanıp hazırlanması gerektiğini bütün dünya biliyor. Bundan sonra küçük devletler kendilerini koruma yönteminin bir ordu değil, her yönüyle asimetrik savaş olduğunu anladı."

"Bizim bundan sonraki tahminimiz; her ülke güvenlik duvarlarını azami ölçüde kaldıracaktır. Küreselleşme ve serbest ticaret dönemi bitmiştir.

"Bilimin geliştiği günümüzde, tek bir insanın, büyük kitlelere zarar verebileceği, hatta devletleri yok edebileceği görüldü. Bu gerçeğin teoride söylenmesi veya filmlerde seyredilmesi ile yaşanması arasında büyük bir fark var. Artık 'devlet' dediğimiz yaşayan organizma -şaşırmayın, evet devleti insanlardan oluşan canlı bir organizma olarak ele alıyoruz-varlığına karşı tehdit olgusunu diğer devletlerden, ordulardan, örgütlerden 'bireylere' indirgeyecektir. Bu da basitçe, güvenlik nedeniyle insan haklarının ve özgürlüklerinin kısıtlanması demektir.

"Her ülke nükleer bir derebeylik halini alacak, bu konuda çok uç örnekler görülebilecektir. Şimdiden, bazı hükümetler ülkelerine giriş çıkışı çok zor hale getirecek kanunları hazırlamaya başladı. Ucuz işçi kaynağı olarak göz yumulan insan kaçakçılığı ilk darbeyi yiyen taraf olacaktır.

"Batı, Soğuk Savaş sonrası, terörü bahane ettikleri Haçlı saldırısı sırasında insan hakları ve demokrasi argümanlarını isim olarak kullansa da pratikte terk etmeye başlamıştı. Yeni dönemde baskıcı rejimlere kayılacak, her ülke güvenlik duvarları ardında kendisi için tehlike oluşturacak unsurları yok etmeye başlayacaktır. Bazı ülkeler dışa kapanmayı öyle sert uygulayabilir ki, doğabilecek sonuçlar insan ırkının sonu olabilir. Bu bahsi, konuşmanın ilerleyen safhasında açacağım.

"Yeni düzen, Nükleer Derebeylikler dönemidir!

"Bilmemiz gereken gerçek suydu: Gökhan olmasa da nükleer kaçakçılığın ve nükleer sırların böylesine yayıldığı günümüzde, milyonlarca insanın yaşadığı bir kentte atom bombası patlaması an meselesiydi!"

Dinleyicilerden bazıları raporu okuma fırsatı bulmuşlardı, insanlığın ve Türkiye'nin bir kavşakta olduğunu görüyor ve belki de seçilen çıkmaz yolun Türkiye'nin sonu olacağını biliyorlardı. Bu odadakilerin geçmişe, şimdiye ve geleceğe karşı sorumluluğu büyüktü.

Konuşmacı işaret verdi ve perdedeki başlık değişti...

Kayıp Naaş

BOLÜM İKİ

Gökhan'ın ölümü!

24 HAZIRAH 2007 - SAAT: 17.00, BANGOR, MAIKE - ABD...

Sarısın adam, aldığı boya malzemelerinin parasını vermek için kasaya yürürken, dışarı çıkmakta olan uzun boylu müşteriyi görünce bir çığlık attı. Kasiyer kıza, adamı işaret edip, "Hey bu... bu!" diye kekeledi.

Kumral, kıvırcık saçlı kızın sevimli gülümsemesiyle adeta içeride bir güneş doğdu. Bembeyaz, inci gibi dişleri vardı. "Evet o," dedi. "Ünlü yazar Stephen King."

Sarışın adam, flört eder gibi kıza eğildi. "Biliyor musunuz, ben onun bir numaralı hayranıyım!"

Bu, ancak yazarın kitaplarını okumuş olanların anlayacağı bir şakaydı. İkisi birden, "Misery!" diye bağırdılar. King'in filme de çekilen bu romanında, sevdiği yazarı bir odaya tıkıp istediği gibi bir kitap yazması için işkence eden deli bir kadın anlatılıyordu. Kadın bir sahnede domuz gibi sesler çıkarıp, "Ben senin bir numaralı hayranınım!" diyordu.

Kasiyer, adamı sevmişti. "Siz hiç, birini kaçırıp işkence edebilecek birine benzemiyorsunuz," dedi gülümseyerek.

Sansın adam da, "Belli olmaz," diyerek göz kırpıp karşılık verdi. Ormanın içindeki kulübede, acılı kütük işkencesinin son günlerini yaşayan Adrian III. Lynam aklına gelince bir kahkaha attı. "İnsanoğlu doğadaki en vahşi hayvandır."

Kasiyer aldıklarının ücretini hesaplarken, "Biz Bay King'i sık sık görürüz. Çok tatlı bir adamdır. Belki duymuşsunuzdur, birkaç yıl önce ona bir kamyonet çarpmıştı, işte şu sokakta olmuştu. Hatta 911 'i bizim patron aramıştı," dedi.

"Evet, çok üzücü bir olay. Daha sonra o aracı alıp, bahçesinde beysbol sopasıyla parçalamış, değil mi?"

"Siz gerçekten onun sıkı hayranısınız. Dediğiniz doğru. Arabayı birkaç hafta boyunca dövdü."

Adam, kızdan gitgide daha çok hoşlanıyordu. "Böyle özel bir ortak noktamız varken artık tanışalım isterseniz," diyerek elini uzattı. "Ben Frank. Frank Debussy."

Kız, "Ah, sizin buralı olmadığınızı anlamıştım. Fransız'sınız değil mi? Aksanınız çok hoş. Ben Cathy. Catherine'in kısaltması," diyerek flörtü sürdürdü. Yine bir Fransız kimliği kullanan Gökhan, tanınmamak için saçını sarıya boyayıp favori bırakmıştı. Yaşını en fazla yirmi dört tahmin ettiği kıza en sıcak gülüşlerinden birini daha sundu.

"Haklısınız, yabancıyım."

"Borcunuz yüz elli dolar. Ev mi aldınız, boya, tamirat?..." :.....¦

Gökhan parayı öderken, "Evet," dedi. "Gölün kıyısındaki ormanda. Av için iyi. Siz de çıkar mısınız?"

Kız omuz silkti. "Ava mı?... Buranın yerlileri meraklıdır, ama ben sevmiyorum."

Gökhan malzemeleri torbalarına yerleştirdiğinde, "Bu yakınlarda bir internet kafe var mı?" diye sordu.

Sonra kızın ismini ekledi. "Cathy."

"Evet, köşeyi dönünce, yeni açtılar ama yakında kapatırlar, burada herkesin evinde bilgisayarı vardır."

Gökhan tam çıkacakken tek ayağı üzerinde yaylanıp, bir yarım dönüş yaptı. "Bu gece otelde kalacaktım, iş çıkışı sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim, Cathy? Hem kitaplardan... en korkunçlarından konuşuruz."

Cathy bir an tereddüt eder gibi gözlerini devirdi. Camekânlı bölmenin ardındaki patronuna kısa bir bakış attıktan sonra sanki bir sır verir gibi fısıldayarak, "Kabul," dedi. "Yedi gibi gelin, ama çok geçe kalamam. Ancak bir iki saat."

Gökhan zafer işareti yaparak dışarı çıktı. İki adım atmıştı ki, yüzündeki gülümseme anında silindi, bunun yerini donuk bir ifade aldı. Kızla, bazı silahlar ve patlayıcılar almak için dostluk kurmuştu. Avı bahane edecek, yabancı olduğu için bunları kızdan almasını rica edecekti. Boya, sabun ve portakal suyu kuracağı tuzağa yardımcı olacaktı. Adrian III. Lynam ve FBI için erken bir 4 Temmuz kutlaması planlıyordu!

Malzemeleri, kiraladığı minibüse yükleyip internet kafeye gitti.

Bir Alman sitesinin adresini yazdı. Siyah bir zemin üzerinde iki çocuklu Berlinli bir ailenin tatilde çekilmiş fotoğrafları vardı. Farenin sağ tuşuna basıp "View Source"* seçeneğini tıkladı. Sitenin html kodları olan sayfa açıldı. Aradığı oradaydı; kodların bitiş satırının altında Almanya'dan bir telefon numarası. Sadece sayfaya bakan biri, siyah zemin üzerinde bu rakamları göremezdi.

Kurt, eğer yaşıyorsa bunca zamandır onunla temasa geçmediği için kendisine kızgın olmalıydı.

Hemen numarayı not edip bir telefon kulübesine gitti.

Karşısına Almanca konuşan bir adam çıktı. Parolayı verdiğinde yarım saat sonra Singapur'dan bir telefon numarasını aramasını istedi.

Onu, Singapur üzerinden Türkiye'yle görüştüreceklerdi.

Yarım saat sonra aradığında karşısında Kurt vardı. Sıcak bir özlem gidermeden, hal hatır sormadan sonra, "Helal olsun sana oğlum. Başardık," diyordu Gri Takım'ı yaratan adam.

Gökhan, "Aslında Türkiye'nin aleyhine kullanılacak diye korktum," dedi. "Hatta Amerikan medyasında böyle yorumlar yapılmaya başlamıştı bile."

"Bazı gizli anlaşmalar yapıldı. Bor için bir konsorsiyum kuruldu. Yeni Amerikan hükümeti, suçu eski başkanın ve senin üzerine atmayı kabul etti. Yani seni kurban seçtiler. Bu işi bireysel bir terör eylemi olarak sunuyorlar."

(*) Kaynağı görüntüle.

44

Kayıp Naaş

Gökhan bir süredir olan biteni takip edemiyordu.

"Elimde Adrian III Lynam'ın itiraflarını da içeren kasetler var. Anladığım kadarıyla kullanamayacağız. Medyaya göndermeyi, internetten yayınlamayı düşünüyordum."

Kurt, "Evet, şu anda anlaşmalar buna müsait değil," dedi. "Ama sakla, lazım olabilir. O ne durumda?"

"Kütük işkencesiyle kendi dışkısı içinde çürüyor."

"Vay canına, acıdım adama, ama hak etmişti."

Gökhan, "Peki ben şimdi ne yapmalıyım? Belki ölmem herkes için daha iyi olur, değil mi?" diye sordu. Emredilirse, teslim olur veya tereddüt etmeden kendini havaya uçururdu.

Kurt ciddi bir sesle, "Evet, ölmen gerekiyor," dedi. Kısa bir sessizlikten sonra da kahkahayı patlattı. "Ama ondan sonra beni arayacaksın. Sana vereceğim bir görev var."

Gökhan komutanının ne kastettiğini anlamıştı. Bu kimliğinin yok olması lazımdı. Böylece dosya kapanacaktı.

"Tamam, anlaşılmıştır komutanım."

"Yardım istiyor musun?" diye sordu Kurt. ABD'de iki Gri Takım elemanı vardı.

"Hayır, ben hallederim," dedi. "Hem param var, hem de temizinden sahte kimlik, pasaport." Hapsedildiği çiftlikten kaçarken öldürdüğü Ramirez'den hatıraydı bunlar.

"Görev ne komutanım?"

Kurt, "Şimdi anlatamam," dedi. "Sen öl ve bu numaradan beni ara. Seni oradan çıkarmak için bir yol bulacağım. Şu sıralar bazı araştırmalar var. Görev ya Türkiye'de ya da İsrail'de olacak."

Gökhan şaşırmıştı. "İsrail mi?"

45

Orkun Uçar

"Evet oğlum, bu herifler çizmeyi aştı. Hem de çok aştı... Neyse sen ne zamana beni arayabilirsin?" ; "Bir haftaya kadar."

"İyi, o zaman biz de bu arada araştırmamızı bitiririz."

Gökhan, Kurt'la konuşmasını sürdürmek istiyordu. Türkiye'nin, milletinin, ailesinin durumuyla ilgili bilgi almaya çalıştı. Kurt, New York'taki otelden kaçarken aldığı yarayı sorunca, kurşunun sadece eti

sıyırdığını, fazla sorun yaratmadığını söyledi.

Birden kartın süresi bitti. Gökhan, başını ankesöre dayayıp bir süre boş boş baktı, neredeyse ağlamak üzereydi. Kendine geldiğinde saatin yediye yaklaştığını fark etti. Cathy'yle buluşacaktı. Planı basitti; önce onu silah ve patlayıcı alması için kandıracak, ardından Washington'u yok eden terörist olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Hiç olmazsa üzerine konulan ödül bu sevimli kasiyer kızın olsundu. Ondan sonra kulübeye baskına gelenlere bir sürprizi olacaktı.

FBI ajanları ve özel timlerle başa çıkmak işin kolay kısmıydı. Cathy ile buluşmak ve onunla vakit geçirmek onu daha fazla korkutuyor, geriyordu. Bir bayanla güzel vakit geçirmeyeli, eğlenmeyeli, onunla sohbet etmeyeli öyle uzun zaman olmuştu ki! Gökhan'ın kızın karşısında suspus olacağı kesindi, belki kızla tanışırken kullandığı maskeye bürünmesi daha iyi olurdu.

Yürürken o sihirli dönüşümü gerçekleştirdi; artık çapkın, Fransız aksanlı, zengin, avcı, edebiyat ve müzikle ilgilenen Frank Debussy'ydi.

29 HAZİRAN 2007 - SAAT: 10:30 CHİCAGO HEAVEEGATE - LYNAM MALİKÂNESİ

Aleksander II. Lynam, aynaya bakarken bir kez daha babasına hiç benzemediğini düşündü. Buz mavisi gözleri ve düz burnu ile Lynam erkeklerinin kartal bakışlarını ve kemerli burunlarını taşımıyordu. Resimlerinden tanıyabildiği kadarıyla annesinin özelliklerini almıştı.

West Point Akademisi'nde edindiği disiplinle ipek pijamasını düzgün bir şekilde katlayıp, takım elbisesini giydi.

En azından fiziksel özelliklerini kıyaslayabiliyordu, ama zevkleri, alışkanlıkları veya kişiliği ile ilgili benzerlikleri öğrenmesi imkânsızdı. Onu doğururken öldüğü için annesini hiç tanıyamamıştı. Babası da onun için bir yabancıydı. Çok sevdiği kansmın ölümünden sorumlu tuttuğu için kendisinden nefret ettiğini düşünüyordu. Zaten doğumu yaptıran, ama annenin ölümüne engel olamayan doktorun hayatını da mahvetmişti.

Adrian Lynam, çocuğunu en iyi bakıcıların, eğitmenlerin eline teslim etmiş ve ondan hep uzak durmuştu.

Yatılı okullar, yaz kampları, seyahatler... Aleks'in, babasıyla geçirdiği tüm zaman bir ayı doldurmazdı.

Babası kaçırıldığında Aleks, Lynam ailesinin Karayip-ler'deki özel adasında, akademiden birincilikle mezun oluşunun kutlandığı yaz partilerinden birindeydi. Arkadaşlarıyla gerçekten farklı bir eğlencenin tam ortasındayken bir helikopter onu almaya gelmiş ve sonunda ailenin işlerini devralmıştı.

Al Amca olarak tanıdığı Albert Mannstein, gözlerini bağlayarak götürdüğü bir toplantıda delikanlıyı gizli bir top-

luluğa takdim etmiş, oradakilerin dünyanın gerçek yöneticileri olduklarını söylemişti. Babası, Aleks'i ilk ABD başkanı olacak Lynam gibi hazırlıyordu. Annesi Yvona, Bolşevikler tarafından katledilen Romanov hanedanının soyundan geliyordu. Ve bu soyda, Avrupa'nın birçok kraliyet ailesinin kanı vardı.

Babasının planladığı savaş başarıyla sona ererse, Aleksander II. Lynam, önce ABD başkanı, ardından da yükselecek olan Yeni Roma Dünya İmparatorluğu'nun lideri olacaktı.

Şimdi onun görevi, sağsa babasını bulmak, Lynam ailesine ve artık mensubu olduğu topluluğun ideallerine hizmet etmekti.

Aleksander toplantıyı düşündükçe dudakları zalim ve sadist bir ruhu işaret edercesine inceliyordu. Gücü kana kana içeceği bir kaynak sunmuşlardı ona...

Büyük zenginlik, onun kanlı zevklerini tatmin etmesini sağlamıştı. Akademideki bazı öğrencilere, lideri olduğu grupla birlikte yaptığı işkenceler ve birkaç tecavüz olayı hep örtbas edilmişti. Ama asıl dehşet, yazlan gittiği Lynam Adası'nda yaşanıyordu... Aleksander orada vahşi dövüş müsabakaları ve insanların öldürüldüğü av partileri düzenliyordu.

Bu yaz düzenlenen eğlence, bir savaştı. Arkadaşlarıyla iki grubu komuta ediyorlardı. Savaşı kazanan, bir milyon dolarlık iddiayı da kazanmış olacaktı. Ellişer kişilik savaş takımlarındaki serseriler, bir tatil köyünde çalışacakla vaadiyle adaya getirilmişlerdi. Hepsi yersiz yurtsuzdu, babasının evsizlere yardım etmek için açtığı vakıf aracılığıyla toplanmışlardı. Aleksander adadan ayrılırken arkadaşlarına dürbünlü tüfek dağıtmış ve geride tanık bırakmamalarını söylemişti.

48

Kayıp Naaş

O artık Lynam servetinin ve imparatorluğunun tek sahibi olarak dünyayı kana ve acıya boğacak savaşların hayaliyle coşuyordu.

Hayalleri, kâhyanın odaya girmesiyle bölündü. James Stillson acil olarak onu görmek istiyordu. Bu adam, babasını arayan özel güvenlik şirketinin sahibiydi. Bir CIA artığıydı. Albert Mannstein onu pek de yasal olmayan çalışma yöntemleri nedeniyle seçmişti.

Aleksander, boy aynasındaki görüntüsüne son bir kez baktı. Kendini sapkın Roma İmparatoru Caligula'ya benzetiyordu. "Kahvaltımı terasta yapacağım, Ned," dedi kâhyaya. "Bay James'i on dakika sonra oraya getir."

İriyarı görünümüyle bir ölüm makinesini andıran adam terasa geldiğinde, oturacak bir sandalye görmek için boş yere bakındı. Adam, uygar bir iş görüşmesinden çok, bir savaş meydanına yakışırdı. Aleks ayakta kalan adama saygı duymadığını belirten bir tavırda kahvaltısıyla ilgiliydi.

Küçük piç, diye düşündü adam, o ince boynunu kınver-mek öyle kolaydı ki. Boğazını temizleyerek, "Efendim, babanızla ilgili bir iz bulundu," dedi. "FBI'daki adamımızın bildirdiğine göre bir ihbar gelmiş. Bir kasiyer Gökhan'ı Bangor Maine'de görmüş."

Aleks böyle birçok asılsız ihbarın geldiğini biliyordu, çünkü ortada yirmi milyon dolarlık bir ödül vardı. "Sence sağlam bir iz mi bu?"

İşin garip yanı hiç kimsede bu en tehlikeli teröristin parmak izi yoktu. Gökhan'ın parmak izi bırakmamak için krem benzeri özel bir madde kullandığını biliyorlardı. Bu krem par-

maklarının üzerinde ince bir tabaka oluşturarak bellii bir süre izi saklıyordu.

"Kesinlikle, kız, adamdan kuşkulanınca onu izlemiş. Terörist ormanda bir kulübe tutmuş. Kız, pencereden bakmaya cesaret etmiş ve bağlı bir adam görmüş."

Aleksander, tamam, diye düşündü. Bu o!

Kamuoyu henüz Gökhan'ın, Adrian III. Lynam'ın kaçırılmasıyla bağlantılı olduğunu bilmiyordu.

James, "FBI'dan hızlı hareket edebiliriz," dedi. "Emriniz."

Aleksander, "İyi o zaman. Gidin ve aldığınız paranın hakkını verin. Adamı doğduğuna pişman edin," dedi. "Mümkün olursa herifi sağ yakalayın, hak ettiği şekilde cezalandırılmalı."

James hâlâ duruyordu. "Peki babanız..." diye başlayıp kısa bir süre durdu. "Onu nasıl istiyorsunuz? Nasıl tercih edersiniz, efendim?"

Aleksander önce şaşkınlıktan konuşamadı. Bu daha önce hiç aklına gelmemişti. Gerçekten onun geri gelip sahip olduklarını almasını ister miydi?

Hayır, yapılacak çok şey vardı ve gizli bir grubun ağır ağır ilerleyen planları için sabredemeyecekti. James'e, "O acımasız herifin babamı sağ bıraktığını sanmıyorum," dedi. Bakışları her şeyi anlatıyordu. ^

Adam, "Emredersiniz efendim," diyerek eğildi. Bir yandan da dudakları alayla kıvrılmıştı. Zenginlerin ruhları herkesten daha alçaktı.

30 HAZİRAN 2007 - SAAT: 15:40 BANGOR, MAİNE YAKINLARI - ABD

Gökhan, önünde sıralanmış altı ekrandan kulübenin etrafındaki baskın hazırlıklarını izliyordu. O anda, kulübeden beş yüz metre uzaktaki küçük bir mağaradaydı ve burayı hazırladığı tuzak için operasyon merkezi yapmıştı.

Kısa sürede, gelenlerin hükümete bağlı olmadığını anlamıştı. Bunlar özel bir ekipti. Ama malzemelerine bakılırsa güçlü bir patronları vardı.

Saldın ekibinin elindeki termal saptayıcılar, kulübenin içindekilerin konumlarını belirtiyordu.

Tahminlere göre, ekranda beliren bedenlerden biri Gökhan, diğeriyse Adrian III. Lynam'dı. Oysa Gökhan olması gereken kişi, birkaç bar gezisinden sonra Gökhan'ın kendi beden ölçülerine göre bulduğu bir serseriydi. Yani, kulübenin içinde bağlı olan ikinci kişiydi.

Adrian Lynam ise zaten kendi dışkısıyla dolu tankın içinde son anlarını yaşıyordu.

Saldırı timinin bilinen yöntemlerin aksine, gün ışığında saldırıya geçmesi de şaşırtıcıydı Gökhan'a göre. Eğer kurbanı canlı kurtarmak isteselerdi böyle bir yöntemi tercih etmezlerdi. Neler dönüyordu burada?

"Öyle olsun bakalım," diye mırıldandı Gökhan. "FBI için hazırlamıştım bu partiyi, ama size kısmetmiş."

Gökhan, tüm bu planlardan önce beklenmedik bir sorunla karşılaşmıştı. Sevgilisi Cathy, onu ihbar etmek istemiyordu. Âşık olmuştu. Gökhan zaten gitmek zorunda olduğu-

nu defalarca anlatmıştı. İhbar etse de etmese de kız onu kaybedecekti. En azından ödül parasını almalıydı.

En sonunda bu ihbarın kendisini kurtaracak bir planın parçası olduğunu anlayınca razı olmuştu Cathy. Gözyaşları içinde ayrılmışlardı. "Bir gün seni arayacağım," demişti Gökhan kızı teselli etmek için, ama bu hem kendisini, hem kızı tehlikeye atmak demekti. Ve bu yüzden yalandı.

Şimdi, kendisini yakalamaya gelenler hazırlıklarını tamamlamıştı.

Gökhan, "Şenlik zamanı geldi," diye mırıldanarak, kulübenin etrafına üç çember boyunca kurduğu bubi tuzağının en dıştaki halkasını harekete geçirecek düğmeye bastı.

Art arda patlamalar meydana gelmeye başladı. Kurşun geçirmez yelek giyen iki beden aniden havaya uçtu.

Adamların panikleri görülmeye değerdi.

Şimdi sıra orta çemberi oluşturan bubi tuzağındaydı. "Zebanilere selam söyleyin benden!" diyerek ikinci düğmeye de bastı. Bu onların kulübeye koşmalarını sağladı. Zaten Gökhan da bunu istiyordu.

En içteki patlayıcılarla kulübedekilerin düğmesine aynı anda bastı ve ortalık cehenneme döndü. Patlamalar ve ardından başlayan yangın geride çok az iz bırakacaktı.

İçinde para ve pasaport olan sırt çantasını alıp dışarı çıkmaya hazırlandı. Artık buradaki işi bitmişti.

Son bir kez geriye bakıp, mağarayı yok edecek bombanın zaman ayarını iki dakikaya kurdu. Kendisini gölün karşı kıyısına götürecek bir motorlu kayık bekliyordu. Oradan da peşin parayla kullanılmış ikinci el bir araba alıp izini kaybettirecekti. Artık, tek beklentisi öldüğünü kabul etmeleriydi.

Ne var ki, her zaman planlar dört dörtlük yürümeyebilirdi, Gökhan mağaradan neredeyse çıkmak üzereydi ki kafasına sert bir darbe yedi. Ardı ardına tekmeler vücudunun her yerine iniyordu. Nihayet darbeler bittiğinde burnunun ucunda uyuşturucu ok atan bir silahı fark etti. Onu vahşi bir hayvan gibi uyutacaklardı. Ama adam ateş etmek yerine konuşuyordu. "Piç herif!" diye bağırdı rakibi. "Adamlarımı öldürdün, ama bütün yaptıklarının cezasını çekeceksin. Yavaş yavaş ve acı çekerek."

James Stillson onu yakalamıştı.

Gökhan, tek şansının mağaradaki bomba olduğunu düşündü. Adam bundan habersizdi. Oku saplayacak tetik çekilmeden vakit kazanmalıydı. Eğer kendini kaybederse, rakibinin patlamayla ölmesi bile onu kurtaramazdı. Büyük acıya rağmen insanüstü bir güçle, "Kim?" diyebildi. Daha uzun bir cümle kuramazdı, çünkü çenesine ağır bir darbe yemişti.

İriyarı adam cevap vermeden önce bir tekme daha vurdu. "Aleksander Lynam'dan mesaj var sana. Tanışmaya can atıyor."

Gökhan, Dday'in verdiği dosyadan bu ismi hatırlıyordu; Adrian'ın hasta ruhlu oğlu. Kötülerin kökü kurumuyordu.

"Bu arada sevgilinin de icabına baktım. Biraz zorlayınca hemen itiraf etti. Pek de iyi bir yalancı değil."

Gökhan sözcükleri duydu, ama anlamını kavraması biraz zamanını aldı. "Sevgilim?" Bu adam, Cathy'den söz ediyordu. Ellerindeydi. Acıyla inledi. Kurt'un dediği gibi, bir Gri hiç kimseye bağlanmamalı, hiç kimseyi sevmemeliydi. Çünkü her şey kaybedilir, yitirilir, geride bırakılırdı.

Stillson bu kez tetiğe basma niyetiyle nişan aldı, ama patlama tam bu sırada oldu. Uyuşturucu ok Gökhan'ın beş santim ötesine saplandı.

53

Orkun Uçar

Sarsıntı ve şok dalgası yerde yattığı için Gökhan'a zarar vermemiş ama düşmanı yaralanmıştı. Patlamanın yarattığı alevler yüzünden adamın hem birçok yeri yanmış, hem de fırlayan bazı metal parçaları şarapnel gibi vücuduna saplanmıştı.

Gökhan zorlukla kalkabildiğinde, adamın durumunun kötü olduğunu gördü; boynuna ve yüzüne birkaç parça saplanmıştı.

Yere düşmüş uyuşturucu silahını alıp kendine gelmeye çalışan adama nişan aldı. Stillson, son anda elini kaldırıp, "Dur," diye bağırdı. "Beni öldürürsen sevgilinin de sonunu getirirsin."

Gökhan bir an Cathy'yi düşündü. Herkes bir gün ölecekti. Aslında Aleksander Lynam'a bu adamla bir mesaj göndermek isterdi, ama bu 'patlamada ölen Gökhan' planını bozardı. Çocukken Kurt'un emriyle öldürdüğü Kaşar adlı kangal köpeğini hatırladı ve tetiği çekti.

Adam hâlâ konuşmaya çalışıyordu. "Anlaşabiliriz."

Gökhan'ın artık onu dinleyecek hali yoktu. Ardı ardına uyuşturucu okları sapladı. Bu doz onu zaten öldürecekti, ama durumu garantilemek için etrafa dağılan keskin metal parçalarından biriyle düşmanının boğazım kesti.

En büyük zorluk, cesedi göle kadar sürüklemek oldu. Adamın ayağına ağırlık bağlayıp onu suya attı. Dibe inmesi birkaç saniye sürdü.

Gökhan birkaç saat sonra New York'a giden yolda bir Buick sürüyordu.

Bir gün... Bir gün mutlaka Aleksander Lynam'ı ziyaret edecek, Cathy'nin intikamını alacaktı!

54

Kayıp Naaş

1 TEMMUZ 2007 * SAAT: 11:00

HEW YORK

Brooklyn Köprüsü'ne bakan ucuz, ama temiz bir oteldeydi Gökhan. Yerlilerinin "Büyük Elma" dediği bu kente yedinci gelişiydi ve burayı ilk kez bu kadar tenha görüyordu. Trafik çok rahat akıyordu ve birçok binanın üzerine satılık veya kiralık tabelası asılmıştı. Bu göçte kendi payı inkâr edilemezdi. Kent, 11 Eylül sonrası bir de nükleer terör tehdidini kaldıramamıştı.

Sokağa çıkıp çalışan bir telefon kulübesi bulana dek üç kere soyulma tehlikesi atlattı. Neyseki bu fırsatçılar korkaktı, Gökhan büyük bir hızla kendi silahını çektiğinde hemen kaçıyorlardı.

Artık ezberinde olan numarayı çevirdiğinde Kurt'un yorgun sesini duydu.

"Görev tamamdır, komutanım," dediğinde karşı taraftaki değişimi hemen hissetti. Ses canlanmıştı.

"Aslanım, duyduk olayı," dedi. "Şu anda ajanslar flaş haber olarak geçiyor. FBI, senin bir baskında yakalanmak yerine, saklandığın kulübeyle birlikte kendini havaya uçurduğunu açıkladı."

Açıklama için fazla acele edilmişti.

"Bir gariplik var komutanım, gelenler FBI timi değildi; Lynam'ın oğlunun özel birliğiymiş. Ayrıca iş, FBI'ın bu kadar çabuk açıklama yapabileceği kadar temiz olmadı." Planının tümünü ve son anda başına bela olan paralı askeri anlattı.

55

Orkun Uçar

Kurt, "Yeni bir düşman edinmişsin anlaşılan," dedi. "Ama bizim için önemli olan resmi açıklama. Sanınm bir an önce dosyanı kapatmak istediler. Unutma, senin varlığın ABD'nin kendi günahlarını sorgulamasına neden oluyor. Şu andaki hükümet eskisini kötülüyor, ama çoğu isim aynı. Senin ölmen ve eski başkanın da bir tımarhaneye kapatılması onları rahatlatacak."

"Onların ikiyüzlülükleri bize yarayacak anlaşılan efendim."

"Başlarında bir sürü sorun var. Teksas'ın birlikten ayrılacağı söyleniyor. Yani, senden kurtulmak istemelerine şaşmamak lazım. Neyse, fazla vaktimiz yok, biz işimize bakalım Gökhan. Şimdi beni iyi dinle..."

Gökhan söylenenleri hafızasına kaydetmek için zihnini boşalttı.

"Long Island'daki marinada Levanten adlı bir yat bağlı. Sahibi eski bir dostum Giovanni Santioni'dir. Seni bekliyor. Onunla denize açılacaksınız. Kısa bir süre uluslararası sulara çıkacak. Belirli bir koordinatta Gürcistan bandıralı bir gemiye aktarılacaksın. Rotası Fransa... Dinliyor musun, buraya kadar anlaşıldı mı?"

"Evet efendim."

"Fransa'da tekrar Frank Consal kimliğine bürüneceksin. Biliyorum, Hollanda'da araban patlayınca ortadan kaybolmuştun. Arada birkaç aylık açık var, ama biz bunu hallettik."

"Nasıl efendim?"

"Patlamayla şoka girdiğini, geçici bir hafıza kaybı yaşadığını söyleyeceksin. Bir süre kendini bilmez halde dolaş-

tın. Sonra bir grup serseri tarafından dövülüp soyulunca hastaneye kaldırıldın. Kimliğini çaldırdığın ve hafızanı da kaybettiğin için Frank Consal olduğun tespit ediemedi. Tedavi oldun ve kim olduğunu hatırladın. Bütün bunlarla ilgili belgeler ayarlandı. Frank Consal'in evinin kapisini çalman ve polise bir ifade vermen yeterli olacak."

"Peki ama, ben ortadan kaybolunca ne oldu?" "Frank Consal silik bir tipti, bir anda kaybolması da pek etki yaratmadı. Karın, çalıştığın okul ve polis senin öldüğünü düşünüyor. Kimsenin bu zavallı adamın yokluğunu dert etmediği belli."

Bir an Frank Consal anıları canlandı Gökhan'ın ve sıkıntıyla içini çekti.

"Herkesin en büyük derdi, yasal olarak öldü kabul edilmen için cesedinin bulunması, yoksa sürenin dolmasını bekleyecekler. Tekrar ortaya çıkman epey eğlenceli olacak," dedi Kurt.

"İyi ama, komutanım o yaşamın nasıl bir cehennem sıkıntısı olduğunu tahmin edemezsiniz, şu san birkaç aydır yaşadıklarımı tercih ederim."

Kurt gülerek, "Öyleyse hazır ol," deü- "Çünkü Amerika'daki görevinden daha zorlusu seni bekliyor. Evine döndükten sonra yaşamın değerini anladığını, seyahat ederek dünyayı görmek istediğini söyleyip işten ayrılacaksın. İlk gideceğiniz ülke İsrail."

"Gideceğiniz dediniz komutanım. Kiminle?" ; "Tabi ki o güzel karınla."

Gökhan en gevrek kahkahalarından birini attı. Kurt, Helen'in epey eski bir resmini görmüştü anlaşılan. "Artık o güzel İsveçli, epey iri bir balina, komutanım."

Kurt sasırsa da hemen kendini toparladı. "İyi işte," dedi. "Çirkin turistler olarak fazla dikkat çekmezsiniz."

"Haklısınız komutanım. Peki İsrail'de ne yapacağım?"

Kurt'un sesindeki tını bir anda öfkeye dönüştü. "Bunu telefonda anlatmayacağım, ama gerçekten çok ciddi durumlar var. Her şey yolunda giderse üç gün sonra Paris'te buluşacağız. Hastane raporları ve randevu bilgilerini eski usulle alırsın."

Yani, Paris garındaki Jean-Paul Bevay ismine kayıtlı posta kutusuna bakacaktı.

Kurt iyi şanslar dileyerek telefonu kapattı.

Gökhan bir an önce Long Island'a gidip şeytanın kutsadığı bu ülkeden kurtulmak için can atıyordu. Ancak, tekrar kimliğine bürünmek zorunda oluşu ona pek de keyif vermiyordu.

Kafasını kaldırdığında bir vitrindeki dev ekranda kendi suratını görünce bir an ne olduğunu anlayamadı. Ses açık değildi, ama bir haber bülteninde öldüğünü bildiriyorlardı. Ormandaki yanmış kulübenin helikopterden çekilen görüntüleri verilmeye başlandı. Yüzlerce FBI görevlisi mekânı araştırıyordu.

Gökhan, bir yakın çekimde, ölen baskıncılardan birinin üzerine FBI ceketi giydirilmiş olduğunu fark etti. Anlaşılan Aleksander Lynam'la hükümet arasında bir anlaşma olmuştu. Gökhan'ın ölümünün resmen kabul edilmesiyle ABD, üzerin-

deki sorumluluğu atıyor, ama intikamı için Lynam'ı serbest bırakıyordu. Av devam edecekti.

Genç adam birkaç dakika daha televizyonu seyretti. Yanına birçok kişi toplanmış onun ölümüyle ilgili yorum yapıyorlardı. Hakkında efsaneler oluşmuştu bile; birçok nükleer bombaya sahip olduğu, öldürücü mikropları içme sularına 'karıştırmak isterken engellendiği, yakalanmadan yüzlerce FBI ajanını öldürdüğü söyleniyordu.

Takım elbiseli kel bir adam, "Şimdi bu canavarın da hayatını film yapar Hollyvvood," dedi. Bir diğeri bunun yasaklanması gerektiğini, çünkü örnek olacağını söyledi. Tıpkı ilk cinayeti işleyen Kabil gibiydi bu adam. Bir diğeri, "Adam hepimizi gebertecekti ya!" diye söylendi.

İnce yapılı bir kadın, "Gerçekten öldü mü acaba?" diye sordu. Sesinde endişe hissediliyordu.

Fısıltıyla yorumlar devam etti. Gökhan bazı yorumlarda bu teröristten nefret edilse bile saygı ve hayranlık dolu ifadeler olduğunu duyup şaşırdı.

İnsanların çoğu şiddete ve güce tapıyordu! Midesi bulandı ve tiksintiyle oradan uzaklaştı.

Gökhan birden Kurt'un planını düşünmeye başladı. Eğitiminin bir parçası gereği beyni, rahatsız olacağı konuları geri plana iterdi. Böyle yapmazsa iç hesaplaşmalar onu fazlasıyla yıpratırdı.

Ona öğretilen şuydu: Görevini yap ve geride bırak. Ülken için iyi olanı yaptın. Sorumluluk devletinin. Onun vicdanı olmaz. Sen sadece onu bir uzvusun.

59

Orkun Uçar

Kurt'un planını tekrar etti içinden. Zekice bir düşünceydi. Sonuçta, Frank Consal temizdi. Sanki o yaşantısı yıllar öncesinde kalmış gibiydi ama aslında topu topu beş ay olmuştu, Rotterdam'a gitmiş, arabası patlayınca da o Fransız öğretmen kimliğini geride bırakmıştı...

On sekiz yıllık bir yaşamı ne kolay unutmuş, ne kolay sıyrılmıştı o kimlikten... Karısı, evi, işi... Şimdi geri dönmek ne zordu.

Frank Consal, enerjisi yitik bir kimlikti. Sanki tüm heyecanları emen bir karadeliğin yanında yaşıyordu.

Ama patlama büyük değişiklikler yapmış olabilir," diye düşündü sevinçle. Zaten Kurt da bunu söylememiş miydi?

O kadar rahatlamıştı ki, yürürken çocukken duyduğu bir Bartın türküsünü söylemeye başladığını bile fark etmedi.

"Atlı geliyor atlı. Altında kilim saklı... Dıv dıva dıv dıv..."

Yanından geçen Amerikalılar garip gözlerle bakıyorlardı. Hakkında tahmin yürüten çok oldu ama kimse onun Washington 'u yok ederek dünyanın kaderini değiştirdiğini bilemedi.

Sadece New York'taki insanlar değil, tüm dünya Maine'deki kulübenin yanmış görüntülerini seyrediyor, Gökhan'ın ölüm haberini dinliyor, o ise neşe içinde yoluna devam ediyordu.

60

Kayıp Naaş

A.Sİ. DÜŞÜNCE KURULUŞU BRİFİNGİ (2) Gizli bir toplantı salonu

II. Ortaçağ

Konuşmacı dudaklarını ıslatmak için küçük bir yudum

su alıp brifinge devam etti.

"Devletlerin varlığı, dıştan onları güçlü kılmaya zorlayacak etmenlere bağlıdır. Bu nedenle Avrupa

ülkeleri sömürge döneminde bütün dünyaya egemen oldu. Evrimi zorluklar belirler; devletlerin evrimi rakipleriyle girdikleri güç yansıyla belirlenir.

"Devletlerin mücadele konuları belli dönemlerde değişiklik gösteriyor. Örneğin, Haçlı Seferleri zamanı din, Fransız İhtilali' nden sonra milliyetçilik ve II. Dünya Savaşı sonrasında ekonomik sistem ve ideolojik zemin gibi... Tabi bu mücadelelerin geri planında her zaman enerji, para, çıkar hesapları vardır.

"Soğuk Savaş bittiğinde, ABD ile Japonya arasında kısa dönemli bir ekonomi savaşı oldu. Tüm dünyayı etkileyen Güneydoğu Asya ekonomik krizi bu savaşın bir parçasıydı ve Japonya yenildi. 0 dönem Hollywood'daki Black Rain, Ri-sing Sun gibi filmlerde ABD ekonomisini ele geçiren Japon tehlikesinin konu edildiğini hatırlayın,

"Ama bu zafer bile inişe geçen ABD ekonomik sistemini ayakta tutmak için yetersizdi. ABD ekonomisi güçlenebilmek için savaşlara veya savaşa yakın durumlara muhtaçtır.

Zira dünya üzerinde dolaşan ABD dolarının karşılığı silahlı gücüdür. Tıpkı Osmanlı imparatorluğu nun sürekli yeni toprak ele geçirmek zorunda oluşu ve bunu başaramadığı zaman çöküşe geçişi gibi, ABD de savaşmak, düşmanla mücadele etmek zorundadır.

"İşte Sovyetler parçalandığı zaman, ABD güreş sahasında dayanacak rakip bulamayan pehlivan gibiydi. Oysa bu pehlivanın rakibi olmalıydı ki formunu korusun, yemeğini yesin, parasını kazansın. Din olgusu bu noktada öne geçti. Medeniyetler çatışması tezi altında terör bahane edilerek İslam hedef alındı. Tabi ki bu sadece Haçlı Seferi değildi; enerji kaynaklarının kontrolü, güçlenen Çin ve Rusya müttefikliğine karşı bir mevzi elde etme ve uyuşturucu pazarında yaşanan görünmeyen bir savaştı.

"Silahların arkasında, aslında düşünce sistemlerinde de bir savaş sürüyordu. Bundan birkaç yıl önce Umberto Eco sanatta ortaçağın yaşandığını ilan etmişti. Şimdi sıra politik sistemlere geldi. II. ortaçağa yavaş yavaş girmiş bulunuyoruz."

Perdeye Papa Ratzinger'in suratı yansıdı.

"Bakın, bu adam Türkiye'nin AB üyeliğini engelledi, Metal Fırtına Operasyonu nun bir ayağı Vatikan yönetiminde olacaktı, özellikle işgal sonrası Anadolu'nun tekrar Hıristiyan yurdu yapılmasında.

"işin kötü yanı ilk ortaçağ, Hıristiyan öğretisi ile bilimin çatışması, yani Aydınlanma ile yıkılmıştı, ama artık dogma, hatasından ders aldı. Bu konuda en büyük silahlarının adı: KUANTUM!

"Kuantum; bilimin, evreni açıklayan görüşlerinin altına inancı koymaktır. Son yıllarda, Vatikan tarafından destek-

lenen bilim adamları, bu konuda çalışmalar yapıyordu. Kuantum, dogma ile bilimin arasını buluyor.

"Tabi burada dini, inançlardan çok politika için kullanımdan söz ettiğimin altını çizeyim.

"Teokratik bir düşünce insanlığı yönetmeye başlarsa, bu ilk ortaçağdan çok daha uzun sürebilir. Zira artık insanları her açıdan ele geçirecek teknolojik aletlerin başında bir fanatik olabilecek. Papaz cüppeli bir fanatik, Vatikan'ın yönettiği bir dünyayı engizisyona çevirebilir.

"Türkiye, daha önceden üzerine yönelen tehlikeyi saptayıp yok etme yolunu bulmalıydı. Şimdi de geç kalınmış sayılmaz. Evet, söylediğim açık şekilde şudur: Vatikan yok edilmelidir!

"Kastettiğim, Vatikan'in politikalarına engel olma veya bir kişiye yönelik tedbir değil Vatikan'ın tamamıdır. Çünkü, Protestanlık ile -gücü azalsa da- Vatikan, Batı medeniyetim bir arada tutan güç noktalarından biridir. Ayrıca, Vatikan bir banka gibi işler. O küçük ülke, milyarlarca dolarlık serveti duvarlarının arasında saklıyor. Saklanan kültür zenginliklerini saymıyorum bile. Yani Vatikan küçük bir toprak parçasından öte; siyasi ve ekonomik bir güçtür. Onu yok etmek Türkiye'nin ilerleme kanallarını açacak. Batı birliğini parçalayacaktır."

Kurt, konuşmacının önerdiği fikri böylesine açık seçik ifade etmesi karşısında dehşet duysa da cesaretini takdir etti. Perdedeki Alman kökenli papanın pozu bilinçli seçilmiş olmalıydı; göz altlarındaki siyahlık, çarpılmış yüz hatları ve ha-

fif açıkta sıkılmış dişleriyle hasta ruhlu bir sapığı andırıyordu. Kurt, şeytan Vatikan'ın başına mı geçti nedir, diye düşündü. Bu brifingin gizlilik derecesinin neden en yüksek seçildiği belliydi. Özellikle bu öneri dışarıda duyulmamalıydı.

Kurt'un aklına Gökhan gelince elinde olmadan gülümsedi. Vatikan'ı yok et deseler, kerata neden diye sormadan hemen yöntemini arardı mutlaka.

Konuşmacı izleyicilerinden gelen uğultunun kesilmesini bekledi.

Perdede bu kez yeni bir başlık vardı.

BOLUM

GOLEM PROJESİ

24,. HAZİRAN AITKARA

Kurt, Gökhan'la konuştuktan iki saat sonra beklediği önemli telefon geldi.

MiT'ten Eşref Kapılı, "Paket havaalanından alındı," diyordu. "7. Ev'e götürüldü."

Kurt, bu iyi işte, diye düşündü. "Neredeymiş?"

"Bir anlaşma için Hindistan'a gittiğini söylüyor."

"Tamamdır, ben gelmeden sorguya başlamayın. Cengiz, yola çıkarıldı mı?"

"Evet."

"Yarım saat içinde oradayım."

Rıfat Pamuk, yani İsrail adına Türkiye'ye ihanet eden dönek bulunmuştu sonunda. Kayıp bilgileri o tamamlayacaktı.

Cengiz, bildiklerini anlattıktan sonra acil bir toplantı yapılmıştı.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve Hikmet Pars, İsrail'in ihanetini tıpkı Kurt gibi sert tepkilerle karşılamışlardı. Ama açık tepki verilmesi imkânsızdı. ABD, düşmanlığını ordusuyla saldırarak göstermiş, silah gücüne güvenmişti. Oysa İsrail'in düşmanlığı daha gölgede ve bir örümceğin ağ örmesi gibi sinsice ilerliyordu. Hâlâ cevap bekleyen sorular vardı. İsrail Atatürk'ün naaşım niçin çalmıştı?...

Başbakan, "Ne biliyoruz İsrail ile ilgili?" diye sordu. •

Kurt, özellikle Soğuk Savaş döneminde MOSSAD ile iyi ilişkiler kurmuştu, ama Kuzey Irak'ta Kürt kartını oynadığından beri ilişkiler gerilimli bir döneme girmişti.

"İzninizle kısa bir özet geçmek isterim," diye başladı konuşmasına.

"Biz Türkler, Yahudilere genellikle iyi davranan bir millet olduk. Birçok devlet onları kovarken biz kucak açtık. Örneğin, İngiltere'den Kral I. Edward tarafından 1290 yılında kovuldular ve 1656'da Oliver Cromwell tarafından tekrar kabul edildiler. Fransa, İspanya, Portekiz, Polonya, Almanya ve Rusya'da defalarca katliama uğradılar. Oysa Osmanlı İmparatorluğu'nda her zaman rahat yaşadılar, işlerini serbestçe sürdürdüler. Peki sonuç: I. Dünya Savaşı'nda Filistin'e saldıran İngiliz ordusunda gönüllü çalıştılar. Casusluk yaptılar. Gelibolu'da Siyon Katır Birlikleri, Türklere karşı sataşanlar arasındaydı.

"Türkiye Cumhuriyeti bağımsızlık savaşını verirken Araplar bizi arkadan vurduğu için Ortadoğu'yla ilişkilerimiz soğuktu. Hatta Suriye ile Hatay, Irak'la Musul-Kerkük mese-

leleri yüzünden gerilimler vardı. Denilebilir ki Arapların ilgisini üzerine çeken bir İsrail işimize geliyordu.

"Soğuk Savaş dönemi Türkiye, Stalin'in kurduğu baskı nedeniyle Batı kampına kaydı. Suriye, Irak ve Mısır, Baas Partisi etkisinde Sovyetler'e yakındı. Böylece İsrail ve Türkiye doğal müttefik oldu.

"Demirperde yıkıldığında jeostratejik dengeler değişti... ABD, terörü bahane ederek Haçlı Seferi'ni başlattı, oysa karşısındaki canavarları kendi yaratmıştı. Özellikle Afganistan'daki Sovyet işgalinde Yeşil Kuşak'ı oluşturmuş, Mısır'daki aşın dinci liderlerle bile anlaşmıştı. Ama beslediği bu terör şimdi kendisini hedef alıyordu.

"Saddam da İran'a karşı bir piyon olmuş, Batı bu ülkeye silah satarak büyük paralar kazanmıştı.

"Saddam, ABD'nin Bağdat elçisiyle görüştükten sonra Kuveyt'i işgal etti. Daha sonra bu konuda yeşil ışık aldığını iddia etti. Bir tuzağa düşmüştü. ABD, parasını petrol zengini Arap ülkelerinden aldığı bir harekâtla kendi yarattığı canavarı ehlileştirdi.

"O dönem Irak için iki görüş vardı; İsrail, Irak'ın bölünmesini, Türkiye ise bütünlüğünün korunmasını istiyordu... Turgut Özal bir ara Kuzey Irak'ın Kürt nüfusuyla Türkiye'ye katılmasını savunuyordu, ama o zamanki genelkurmay başkanına bu fikri kabul ettiremedi.

"Böylece Baba Bush, İran'a karşı Sünni azınlığın yönetiminde bir Irak'ı tercih etti.

"İkinci Körfez Harekâtı'nda ise bu kez İsrail tezlerini kabul etmiş olan neo-conlar, George Bush'u, Saddam'ı Şii tehli-

kesine rağmen devirmeye ikna ettiler. İsrail, planlarının önünden güçlü bir Arap devletinin çekilmesine seviniyordu. Neo-conlar Likudnik'ti. Yani, Ariel Şaron'un politikasını ABD'ye uygulatıyorlardı.

"İsrail ile Türkiye'nin asıl çatışma noktası Kürt kartıydı. Yahudiler, 1940'lardan itibaren Kürtlerle temas halindeydiler. MOSSAD'ın önde gelen isimlerinden David Kamhi, 1965'te Molla Mustafa Barzani'yle görüşmeye gitmiş ve döndüğünde Mair Ameet, Haroben ve Devlet Başkanı Levi Eşkol'a Kürtlere her türlü desteğin verilmesini öneren bir rapor sunmuştu. Rapordan sonra, Kürtlere altı ayda bir değişen üç ajan gönderme kararı alınmıştı.

"Bu ajanlar Peşmergeleri eğitiyor, Irak ordusuna yapılan saldırılan planlıyor ve Şah yönetimindeki İran üzerinden silah yardımı sağlıyorlardı.

"Saddam yönetimi yıkılınca Kürtler, Türkiye'nin çıkarlarını tehdit eden bir güce kavuştular; Türkmenlere saldırdılar ve nihayet ABD'nin Metal Fırtına Operasyonu için lojistik destek sağladılar.

"Yahudilerin Ortadoğu'da ikinci bir İsrail, yani Kürdis-tan istedikleri her zaman söylenegelmiştir. Ayrıca, Yahudi politikacılar arasında 'Büyük İsrail' düşü kuranlar az değildir.

Bu düş, Türkiye'nin güneydoğusunu da kapsıyor. Bu bölge,

onlara göre 'vaat edilmiş topraklar' arasında.

"Netanyahu iktidara geldiğinde, Türkiye'yle ilgili istihbarata olan ilgisi arttı. Benjamin Netanyahu, 'Yayılmacı Büyük İsrail' fikrini revizyonist lider Vladimir Jabotinsky'nin bir dönem sekreterliğini yapan babası Ben-Zion Netanyahu'dan almıştı.

68

Kayıp Naaş

"İsrail politikasını derinden etkileyen Gush Emunim hareketinin hedeflerinden birinin 'Nil'den Fırat'a kadar' vaat edilmiş topraklar olduğu biliniyor.

"İstihbarat çalışmalarımız bu dönem İsrail'in GAP'la fazlasıyla ilgilendiğini ortaya koymuştu. Görünüşteki Yahudi yatırımları fazla değildi, ama dolaylı olarak bir tarikat vasıtasıyla toprak aldıklarını saptadık. Raporlarımız hükümetlere sunuldu ve faaliyetleri izlemeye devam ettik.

"Ama Türkiye'ye verilen asıl zarar ABD'deki Yahudi lobisinden geldi. 2005 yılında Türkiye'de güçlenen Amerikan aleyhtarlığı nedeniyle savunma bakanlığında etkili bir isim olan Douglas Feith, hükümeti sert bir dille eleştirdi, gazeteci Robert Pollock ise Türk halkına ve medyasına ağır hakaretler yağdırdı. Onların buradaki yardakçıları da hemen emir almışçasına Türkiye'nin ABD'nin dostu olması gerektiğini zikretmeye başladılar. Yine Michael Rubin, AKP hükümetini ve sizi eleştiren makaleler yazdı.

"İşin ilginç yanı, Türkiye'ye ağır bir dille saldıran Douglas Feith, Turgut Özal döneminde Washington'daki lobi faaliyetlerimiz için seçilen şirketin ortağıydı. Yani düşmanımızı kendi ellerimizle besledik, o da gözümüzü oymaya çalıştı.

"Yahudi lobisi, Türkiye'ye sürekli olarak Ermeni soykırım tasarısının kongrede kabul edilmemesindeki desteklerini hatırlatıyordu. Nitekim, bunun sadece bizi güdebilmek için çıkarları doğrultusunda bir destek olduğu hemen anlaşıldı... Türkiye gözden çıkarınca bu kez AIPAC* liderliğinde Yahudi lobisinin desteğiyle karar çıkarıldı.

(*) Amerikan-İsrail Halkla İlişkiler Komitesi

69

Orkun Uçar

"Richard Perle, Douglas Feith, Paul Wolfowitz ve diğerleri, Siyonist ve İsrail milliyetçisiydiler. ABD'yi, önce Irak'ı ardından Türkiye'yi vurmak için kullandılar.

"İsrail'le uzun yıllardır süren gizli anlaşmalar böylece anlamını yitirdi. Zaten Yahudilere güvenilmez; zamanında hem Sri Lanka'ya silah satmış, hem de ayrılıkçı Tamil gerillalarına silah ve eğitim desteği vermişlerdi."

Şimdi sıra, Kurt'un yakından bildiği Sayeret Matkal'ı anlatmaya gelmişti. Gri Takım kadar mükemmel değildiler ama geçmişleri kanlı olaylarla doluydu...

"Operasyonu yapan Sayeret Matkal'a gelince, MOS-SAD'ın yurtdışı elit komando birliğidir. Örneğin, başbakanlık yapan Ehud Barak bu time komutanlık yapmıştır. 1972'de Filistinli gerillalar tarafından kaçırılan Sabena Havayollarının uçağına yapılan rehine operasyonunu yönetmiş. 1973'te, Münih Olimpiyatları'nda İsrailli atletleri öldüren Filistinli gruba yönelik Lübnan'daki baskında, kadın kılığına girerek patlayıcıları el çantasında taşımıştı.

"Ayrıca, yine başbakanlık yapan Benjamin Netanyahu, Sayeret Matkal'a katılmak için gönüllü olmuştu. Yine bu özel operasyon birliğinde bulunan kardeşi Yonni ünlü Enteb-be baskınında öldürülmüştü."

Kurt özetini bitirince kırmızı kaplı iki dosyayı başbakan ve genelkurmay başkanına sundu.

"Bu gizli dosyalarda, özetlediğim ilişkilerin uzun ve kapsamlı bir anlatısını bulabilirsiniz. Ayrıca MOSSAD ile kurulan işbirliği ve operasyonlar üzerine de bilgiler var.

"MOSSAD, Türkiye'de oldukça güçlü; Yahudi kökenli işadamlarından, koruma adı altında bir vergi alıyorlar. Bu vergiyi vermeyi reddeden kişiler üzerinde baskı kuruyorlar. Ayrıca Türkiye'deki kimi suikastlarda da İsrail parmağı işaret edilmişti. Uğur Mumcu'nun ülkemize gizlice girmiş altı Gadna ajanı tarafından öldürüldüğüne ilişkin MİT raporu da verdiğim dosyanın içinde."

Başbakan dosyayı açmadan önce önüne aldı, kaşları çatılmıştı. Parmaklarını birkaç kez masaya vurdu ve işin özünü ortaya koyan soruları sıraladı: "Naaş, İsrail'e mi götürüldü sizce? Niçin kaçırıldı ve en önemlisi nasıl geri alacağız?"

Hikmet Pars, "Açık bir hareket için zamanlama uygun değil," dedi. "ABD güçlü bir darbe yedi. Belki de bu krizden bütünlüğünü koruyarak çıkamayacak. A.S.İ. grubunun analizleri, dindar ve cahil Amerikalıların, başlarına gelen felaketten Yahudileri sorumlu tutacağını ve bir antisemitizm dalgasının ortaya çıkabileceğini ileri sürüyor. Buna rağmen henüz İsrail'le karşılaşmak için hazır değiliz. İlk planda Kuzey Irak'taki hedeflerimizi gerçekleştirmemiz lazım. Kürt hapishanelerinde hâlâ yüzlerce erimiz var. İhanetlerinin cezasını vermeliyiz."

Kurt, "Bana cevapları kısa zamanda bulacağız gibi geliyor," dedi. "İsraillilere yardım eden Sabetaycı Rıfat Pamuk'un peşindeyiz."

Hikmet Pars, "Kapıkule ayağından bir sonuç çıkmaz mı? Yahudiler, Bulgaristan üzerinden geldi diye yazıyor burada," diye rapordaki Cengiz'in ifadesini işaret ediyordu.

"Hayır, oradan bir delile ulaşmamız zor," dedi Kurt. "O tarihlerdeki girişleri kontrol ettim. İsrailli girişi yok. Yani

sahte kimliklerle gelmişler. On iki kişilik bir toplu giriş de yok. Bence birkaç kişilik gruplar halinde geçip sonra birleşmişler."

Başbakan, "O zaman elimizde kalan, şu Cengiz'le konuşan işadamı," dedi.

Kurt onayladı. "Evet, onu sorgularsak önümüzü daha iyi görebileceğiz. Geri kalanı gizli bir operasyonla hallederiz. Gökhan'la temas kurdum. Yakında göreve hazır olacak. Naaşın yerini öğrenelim, bir ordu bile karşımıza çıkamaz, merak etmeyin."

İşte bu toplantıdan kısa bir süre sonra Rıfat Pamuk ele geçmişti.

Kurt, sorgu odasına girmeden önce çift taraflı aynadan adamı inceledi; marka takım elbisesi ve İtalyan ayakkabıla-rıyla odadaki iki emniyet mensubuna tepeden bakıyordu işadamı. Burnu doğal olmayan çizgilere sahipti, bir estetik ameliyat geçirdiği anlaşılıyordu. Boyalı saçlarıyla bakımına düşkün biri olduğu belliydi. Hakkında hazırlanan rapora göre göstermelik bir evliliği vardı, aslında adam bir eşcinseldi.

Kurt'un yanına Eşref Kapılı geldi.

"Gören de küçük dağlan bu yaratmış sanır, değil mi?" diyerek güldü.

"Ne diyor?" ^

"Sürekli olarak güçlü dostları olduğunu söyleyip, bizleri kovdurmakla tehdit ediyor."

"Niye getirildiğini sormadı mı?". "Sordu bir iki kere, ama cevap vermedik."

Kurt dişlerini sıktı. "Başlayalım bakalım."

Sorgu odasına girdiklerinde Rıfat Pamuk hemen sandalyesinden kalkıp yüksek sesle, "Ya beni hemen bırakın ya da avukatımı çağırın," dedi.

Kurt sessizce oturmasını söyledi. Ardından, bastonunu masanın üzerine bırakıp sırtını adama döndü. Rıfat Pamuk, "Telefon etmek istiyorum. Hepinizin canına okutacağım," deyince elinin tersiyle adamı yere indirdi. İşadamı, eliyle ağzındaki kanı silerken Kurt, polislere emirler yağdırıyordu.

"Beyefendiyi soyup, sandalyeye bağlayın. Burası çok sıcak, klimayı da açın."

Birkaç dakika sonra, çırılçıplak bir halde sandalyeye kelepçelenmiş olan Rıfat Pamuk'un o kendine güvenen tavrından eser kalmamıştı.

Kurt, "Şimdi bize şu Sayeret Matkal birliğini, seninle nasıl temas kurduklarını, naaşı aldıktan sonra nereye gittiklerini anlatacaksın," dedi.

Rıfat Pamuk konuşmadı. Kurt gülümsedi. "Konuşacaksın efendi, konuşacaksın. Atatürk'ün naaşım çalmayı basit bir suç sanıyorsun galiba. Seni kim kurtarabilir ki? İsrail'e veya yabancı dostlarına güveniyorsan, unut. Artık Türkiye'nin hainlerini affetme lüksü kalmadı. Ben sana bir kurtuluş umudu da vermiyorum. Anlatsan da anlatmasan da işimiz bittiği zaman seni kendi ellerimle öldüreceğim."

Adamın gözleri korkuyla açıldı. "Yapamazsınız. Benim dediğiniz şeylerle ilgim yok. Sunun delillerinizi, suçsuzluğumu ispatlayayım. Hâkim karşısına çıkmak istiyorum."

Kurt kulağına eğildi. "Efendi, işimiz acil. Seninle oyun oynamaya vaktimiz yok," dedi ve Eşrefe işaret verdi.

Kapı açıldığında adamın, içeri giren ucubenin kim olduğunu bilmesine imkân yoktu, ama onunla 26 Mayıs'ta yaptığı telefon görüşmesini tekrarlayınca panikledi.

"Cengiz! Nasıl olur?"

"Ölmüştüm değil mi? Öyle dediler herhalde, eh... haksız da sayılmazlar... baksana bir bana."

Hain, sandalyesinde çırpınmaya başladı. Cengiz yumruğuyla burnunu kırana dek de bağırmaya devam etti.

İki polis kendini kaybeden Cengiz'i tuttu. Kurt, "Bırakın kollarını!" diye bağırdı. "Bu iki eski dostu yalnız bırakalım."

Bu yaratığın insafına kalma fikri adamı çözmüştü. Zaten fazla dayanabilecek biri gibi durmuyordu. Ağlayarak her şeyi anlatacağım söyledi.

Onu, MOSSAD'ın Türkiye masasına bakan Uri Olmert ve işadamı Elitzman Landau aramıştı. Ankara'ya gelecek bir İsrail ekibine yardımcı olmasını istemişlerdi. Elbette bunu reddetme şansı yoktu, zaten ne yapacaklarını da söylememişlerdi. Böylece Cengiz'i ayarlamış, soğuk hava deposu olan bir kamyoneti onlara vermişti. Atatürk'ün naaşınm Anıtkabir'de olmadığını duyduğunda da olayla herhangi bir bağlantı kur-mamıştı, çünkü bombalamada her yer yıkıldığı için naaşa ulaşılamadığını düşünmüştü.

"Sen niye geldiklerini sanıyordun?" diye sordu Kurt.

"İsrail için önemli birini kurtaracaklarını düşündüm."

"Peki şimdi neredeler?"

Adam korku içinde bilmediğini söyledi. Eşref Kapılı, "Bu adamdan daha fazla bir şey çıkmayacak galiba," dedi. "Ne yapalım?"

Kurt, adama iğrenerek baktı. Burnundan boşalan kan, çıplak vücudunun her yanına bulaşmıştı. Rıfat Pamuk titriyordu; sonuna kadar açılan klimadan mı, yoksa Cengiz'in korkusundan mı, belli değildi.

"Bir süre hücreye atalım. Belki tanık olarak lazım olur, ama eninde sonunda ölecek."

Adam başını önüne eğmiş, tamamen yenilmiş gibiydi.

Cengiz, Kurt'a göz kırpıp, "Beni onunla yalnız bırakacağınıza söz vermiştiniz," dedi. "Söz veriyorum ölmeyecek, sadece benim yaşadıklarımı o da tatsın istiyorum."

Hain, dehşetle ona baktı. Kurt omuz silkti. "Benim için fark etmez," dedi. "Ama yanında bizim uzman arkadaşlardan biri olsun. Adamı kaybetmeyelim durduk yere."

Tam Cengiz'i bırakıp çıkıyorlardı ki, adam bağırdı. "Durun, lütfen durun!"

Eşref Kapılı güldü. "Ne var ulan?"

"Beni onunla yalnız bırakmayın lütfen!"

Kurt, "İyi de niye? Senin gibi bir alçağa niye acıyalım Ja?" dedi.

"Yararınıza olabilecek bir bilgi versem, bırakır mısınız beni?"

Kurt içinden, tamam, diye düşündü. Son kozunu oynuyor. "Yaşamayı unut, ancak işkence görmeyeceğini garanti edebilirim."

75

Orkun Uçar

Rıfat Pamuk konuşmadan yine başını öne eğdi.

Kurt kızmıştı. "Efendi, bize başka bilgilerin de olduğunu söyledikten sonra susabileceğini mi sanıyorsun! Aksine, başka acılar çekmek için kendine bir sebep yaratıyorsun," diyerek adamın yanma geldi ve dayanamayıp iki tokat çekti.

"Sen bizim için Atatürk ne demek, biliyor musun, köpek!"

Adam bir yandan ağlamaya bir yandan da konuşmaya başladı. Ancak, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki söylediklerinin tek kelimesi duyulmuyordu.

Cengiz, "Tekrar söyle, daha yüksek!" diye bağırdı. "Bari ailemi koruyun, onlardan mutlaka intikam alırlar."

Kurt daha fazla zorlamanın hata olacağını düşündü. Bir lütuf verilmeliydi. "Tamam, söz sana, ailen güvende olacak."

Rıfat Pamuk burnunu çekerek, "Kamyonet," dedi. "Araçta bir uydu izleme sistemi var. Şirketten aracın güzergâhını çıkarabilirsiniz. Ankara'dan çıkmışsa, hangi yolu izlediği ve şimdi nerede olduğu öğrenilebilir."

Eşref Kapılı, "Tabi adamlar aleti fark edip sökmediyse," diye ekledi.

Kurt gülüyordu, duyduğu en güzel haberdi bu. "Dur hele bir, sevincimize turp sıkma Eşref. Şu herifin üstüne bir şey verin, hemen gidelim şirketine."

76

Kayıp Naaş

27 HAZİRAN 2007 - SAAT: 18:10 KURTKÖY - İSTANBUL

"Çıkanı getirip sorgulayın," demişti Kurt.

On sekiz saattir sıkı güvenliğe sahip bir binayı gözetliyorlardı. Dışarıdan hangarı andıran yapı, İstanbul-Ankara otoyolundan bir kilometre kadar içeride, etrafı elektrikli tellerle çevrili bir arazinin ortasında tek başına dikiliyordu. Araçtaki alet artık çalışmıyordu, ama yolculuğu buraya kadar kaydedilmişti.

Eşref Kapılı, kısa sürede şaşırtıcı bilgilerle dönmüştü. Gen üzerine araştırma yapan bir araştırma tesisiydi burası. Part Holding'e bağlı ve her şeyiyle yasaldı.

"Dünyanın en iyi yirmi gen şirketinden biriymiş. Araştırmalarında oldukça ileriymişler. Hatta bir doktor, doğacak bir çocuğun isteğe göre ilkokulda coğrafyaya ya da matematiğe daha yatkın olmasını bile sağlayabilecek seviyedeler, demiş."

Kurt başına güneş geçmesin diye taktığı siperlikti şapkayı geriye itti. "Vay canına, bizde böyle bir tesis varmış ha!"

"Kobayları Rusya'dan getiriyorlarmış. Kanada ve ABD ortaklı... Büyük ihtimal, arkasında Yahudiler vardır. Yoksa tim niye buraya gelsin?"

Kurt'un kafasına sorular doluşmuştu.

"Atatürk'ün naaşı ve bir gen şirketi. Bunlar insan da kanlayabiliyorlar mıymış?"

Eşref Kapılı, "Bilemiyorum. Bir uzman bulalım mı?" diye sordu.

"İyi olur. Akşama kadar gelsin, çünkü operasyona başlayacağız."

Cengiz de sabahtan beri dürbünle tanıdık bir yüz arıyordu. "Bunlar hiç dışarı çıkmıyor galiba," dedi kendi kendine.

Bu arada operasyon için yapılan hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu.

Tesisten çıkan araçlar bir süre sonra normal trafik kontrolü yapılacakmış gibi durduruluyor, ardından araçtakiler kamyonet ve tesise gelen yabancılar hakkında sorgulanıyordu. Daha sonra cep telefonları alınıp, operasyona kadar misafir edilecekleri lokantaya götürülüyorlardı. Bu sorgulamadan birilerini haberdar etmeleri her şeyi bozabilirdi.

Yabancılarla ilgili emir direkt Kanada'daki merkezden, tesisin İtalyan müdürüne gelmiş, kimse onlarla temas etmemişti. Nihayet bir gen mühendisinin yabancıları ilgiyle takip ettiği ortaya çıktı. Eşref, adamı hemen Kurt'un yanına getirdi.

"Bu, Doktor Enver Akad komutanım. Çok şey biliyor."

Dr. Enver, tesiste dolaşan yabancıları merak edip sürekli gözlemişti. Özel bir garaja girip çıkıyorlardı

sürekli. Kendilerine, yeni bazı makineleri kurmak için gelen mühendisler oldukları söylenmişti.

"Savaş bittikten sonraki gün, iki İsrailli gelip güya onların aletleri kurdukları laboratuvara kapandı. Üç gün önce mühendislerden akışıyla ayrıldılar buradan. Diğerleri kaldı."

Kurt, "Giderlerken yanlarında büyük sandık gibi bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Hayır, sadece bavulları, bir de iki araştırma çantası."

78

Kayıp Naaş

Cengiz, "Sürekli gülen, gülerken gözünü kısan, kızıla çalan kıvırcık kahverengi saçlı, benim boylarımda biri var mı bu adamların arasında?" diye heyecanla sordu. Herod için kendine verdiği sözü unutmamıştı.

"Evet, dediğiniz adamı birkaç kere gördüm. Kalanlar arasında."

"Sizce niye gelmiş olabilirler doktor bey? Bir tahmininiz var mı?"

Doktor omuz silkti. "Çok şey olabilir. Siz neyi aradığınızı söylerseniz, belki daha çok yardımcı olabilirim."

Kurt, Eşrefe baktıktan sonra bu adama güvenmeye karar verdi.

"Belki biliyorsunuz, Anıtkabir bombalandıktan sonra Atatürk'ün naaşı bulunamadı. Biz onun, dediğiniz adamlarca kaçırıldığını düşünüyoruz. Büyük bir ihtimalle şu anda orada."

Enver Akad'ın yüzü daha "Atatürk'ün naaşı" derken asılmış, bir anlık şaşkınlık ifadesinden sonra adam düşüncelere dalmıştı. Sanki kafasında bir şeyleri yerli yerine oturtmaya çalışıyor, yap bozu tamamlıyordu.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Olabilir, evet," dedi.

Kurt, "Sizce ne yapmış olabilirler Doktor Bey, planları ne olabilir?" diye sordu.

Cengiz ekledi. "Atatürk'ü klonlayabilirler mi?"

Doktor, Cengiz'in sorusu üzerine hafifçe sıçradı. Sanki sakladığı bir sır açığa çıkmıştı. "Teknoloji o seviyeye geldi. O iki doktor bunun için gerekli tüm hücre ve doku örneklerini almış olabilir. Evet, yapabilirler."

79

Orkun Uçar

Herkes bir an Yahudilerin Atatürk'ü klonlamakla ne yapmak istediğini düşündü. Kurt fikrini yüksek sesle dile getirdi. "Herhalde böyle bir şeyi bize iyilik olsun diye yapmıyorlardır. Eğer öyle olsaydı naaşı, böylesine alçakça, Türk askerlerini öldürerek kaçırmazlardı."

Doktor, "Sadece beynini incelemiş de olabilirler. Belki dehasını çözümlemek istediler," dedi.

Enver Bey'e teşekkür edip bir süre daha kalmasını rica ettiler. Birkaç saat içinde içeri gireceklerdi. İlk aşamada naaşı kurtarmak gerekiyordu.

Kurt, "Herkese uyuşturuculu ok atan tüfek ve tabancalardan verin," dedi. "Sağ istiyorum o herifleri."

Cengiz tanınmaz haldeki suratıyla sırıttı. "Unutma, söz verdin, Herod benim."

Birkaç saat geçip de ortalık kararmaya başladığı halde bunaltıcı bir sıcak vardı havada. Kurt telsizden operasyon için herkesin hazır olmasını emretti. "On dakika içinde başlayacağız. Tamam."

Birden tesisin garaj bölümünü gözleyen Ertuğrul'un sesi duyuldu. "Efendim, araçlar çıkıyor! Önde ve arkada Land Rover, ortada kamyonet var. Tamam."

Kurt, adamları tam da kaçacakları gece bulduklarına şükretti. "Herkes beni dinlesin," dedi telsize. "Hedefler dışarı çıkıyor, bu bizim için bir şans. İyi savunma yapabilecekleri bir bina yerine, onları açıkta yakalayacağız. Yeni plan şu: Eşrefin takımı yolcu minibüsünü alacak. Eşref siz, karşıdan gelirken öndeki Land Rover'a bindirin. Böylece diğerleri dur-

mak zorunda kalacaktır. Ertuğrul'un ekibi arkadaki araçla, benim ekip de kamyonetle ilgilenecek. Doktorun söylediğine göre Yahudilerin altı kişi olması gerekiyor. Tamam."

Tesisten otoyola çıkmak için yaklaşık bir kilometrelik çakıl yolu geçmek gerekiyordu. Saldırı bölgesi bu yolun asfalta bağlandığı yer olarak seçilmişti.

Sayeret Matkal ekibini taşıyan araçlar düşük hızla ilerlemeye başladı. Kamyonette naaşın bulunup bulunmadığı henüz bilinmiyordu.

Eşref Kapılı'nın kullandığı minibüs yan yola üç yüz metre uzaktan hareket etti. Yaralanmamak için emniyet kemerlerini bağlamış, yanlarına çarpışma şiddetini azaltacak destekler koymuşlardı.

Diğer ekip yolun iki yanına kamufle olmuştu. Karanlıkta fark edilmeleri imkânsızdı.

Cengiz, Kurt'a öndeki arabada, arka koltukta oturan Herod'u işaret etti.

Eşref hızla geliyordu. İsrailli komando son anda direksiyonu kırdı ama yine de minibüs ona yandan çarptı.

Bir anda karanlık gölgeler duraklayan araçlara atıldı. Kamyonette tek komando vardı, isabetli bir uyuşturucu ok camı kırıp boynundan girdi. Araç biraz ilerleyip toprağa saplandı.

Herod'un bulunduğu araç da sorun çıkarmamıştı. Üç komando zaten kazanın şokunu yaşarken hemen yere yatırılıp etkisiz hale getirildiler.

Arkada bulunan araçtaki iki komando ise beklenmedik bir hızla tepki vermişti. Sürücü geri vitese takıp o anda atılan

oklardan kaçarken diğeri ateş etmeye başladı. Ertuğrul'un takımından iki asker yaralanmıştı.

Rover, sert bir patinaj yaparak döndü ve tesis yönünde kaçmaya başladı. Dürbünden bakan Kurt, araçtaki ikinci komandonun makineliyi bırakıp roketatarı ayarladığını fark etti. Büyük ihtimalle kamyoneti vurmaya çalışacaklardı. Hemen telsize, "Gönderin füzeyi!" diye bağırdı. Anında ateşlenen Javelin ikinci aracı ateş topuna çevirdi. Artık o komandoları sağ yakalama şansı yoktu.

Hemen iki askeri doktor, kamyonete yöneldi. Gergin birkaç dakika boyunca ortama sessizlik hâkim oldu. Herkes umutla bekliyordu. Birden sevinç çığlığı duyuldu. "Tamamdır komutanım!" diye bağırıyordu Ertuğrul. "Ata'mızın naaşı burada. Zarar görmemiş!"

Kurt rahat bir nefes aldı. Olduğu yere çöküp, gözlerinden akan yaşı sildi. Birden kendisine bakan Herod'u fark etti. İki asker onu yere mıhlamıştı ve sağ yanağı çakıla bastırıldığı için kanıyordu. Cengiz arkasında kaldığı için henüz onu görmemişti.

Kurt yanına gelip Türk askerlerini öldüren ve Ata'nın naaşını çalan adama baktı.

"Ben birçok İsrailli ajan tanıdım, ama hiçbiri senin kadar aşağılık değildi," dedi. "Sen saygıyı hak etmiyorsun."

Sayeret Matkal komutanının suratına tükürdükten sonra bastonunu kaldırdı. Tam, "Bu elinle mi sıktın mermileri askerlerimize?" diyerek adamın sağ eline indirecekti ki, kolu havada birisi tarafından tutuldu. Cengiz insanı korkutan bir

sesle, "O benim!" diye fısıldadı. Sonra eğilip İsraillinin saçından kavradı, kulağına yaklaştı. "Cehennemde görüşürüz demiştin hatırlıyor musun? İşte ben buradayım ve sen pek çabuk geldin."

Herod, Cengiz'e dehşet içinde baktı. Bu haliyle gerçekten de cehennemden gelmiş bir iblisi andırıyordu.

Eşref Kapalı, adamı bu iki zebaninin elinden kurtarmazsa çok önemli bilgilerin alınamayacağını fark etti. Hemen, "Beyler, biraz sakin olun. Unutmayın, daha öğrenilecek şeyler var," diye atıldı.

Kurt, "Eşref haklı Cengiz," dedi. "Biraz sabredeceksin."

Herod ve sağ kalan Sayeret Matkal ekibini uzun bir gece bekliyordu. Kurt uyumadı ve elde edilen bilgileri bir rapor haline getirdi. Yaşlı bedeni artık bu tempoya dayanamıyordu, ama Atatürk'ün naaşı zarar görmeden bulunduğu için öyle mutluydu ki, yorgunluğunu hissetmiyordu.

Naaş hızla Etnografya Müzesi'ne taşındı. Ata'nın yeni kabri yapılana dek orada kalacaktı.

Sabah saatlerinde haber servislerine Başbakan Recep Tayyip Erdoğan imzalı bir açıklama fakslandı:

"Ata'mızın naaşının kayıp olduğuyla ilgili söylentilerin yayılması ve bazı köşe yazarlarının bu söylentileri konu etmesi üzerine belirtirim ki; Ata'mızın naaşı Etnografya Müzesi'de bulunmaktadır. Hiçbir zarar görmemiştir, çünkü Anıtkabir bombalanmadan önce genelkurmay başkanımızın ve benim emrimle oraya nakledilmiştir. Halkımızın ziyareti için düzenleme yapılmaktadır.

83

Orkun Uçar

"Ata'mız için yapılacak olan yeni Anıtkabir'in planı hazırlatılmıştır. En kısa zamanda tamamlanıp, naaşı ebedi isti-rahatgâhına taşınacaktır."

Ertesi gün yurdun dört bir yanından ziyarete gelenlerle doldu taştı Atatürk Orman Çiftliği içindeki müze.

Artık İsrail'in Golem Projesi ile ilgili elde epey bilgi vardı. Bu proje şeytani bir beynin ürünüydü ve basit bir kaçırmadan çok daha fazlasını içeriyordu. Naaşın bulunması İsrail'in planlarını engellemiyordu. Onların yapmayı düşündüğü, her türlü kötülüğün üstündeydi. Bu adamlar için dokunulmaz hiçbir kavram yoktu. Proje ancak kalbinde, yani Kudüs'te sona erdirilebilirdi.

Naaşı kaçırma emri, bizzat İsrail'in Kasap lakaplı başbakanı Ariel Şaron'dan gelmişti ve bu adam eninde sonunda, Müslüman kadın ve çocuklara yaptıklarının cezasını çekecekti.

Bu iş Gökhan'a kalıyordu.

Acil bir toplantıda naaşın kaçırılmasıyla ilgili gerçeklerin saklanmasına karar verildi. Bu gizli bir savaştı ve cevabı karanlıklar içinde saklıydı.

Şimdi, İsrail'de de bir ölüm sessizliği vardı. Elbette naaş hakkındaki açıklama, Rıfat Pamuk'un ortadan kaybolması ve Sayeret Matkal timinden haber alınamaması kötü gelişmelere işaret ediyordu, ama Türkiye'nin tavrı şaşırtıcıydı. Artık iki taraf da bir gölge dansını sürdürüyordu.

Kurt birkaç gün sonra Gökhan'la buluşacak, her şeyi anlatacak ve görevi verecekti.

İsrail, iblislerin kol gezdiği bir ülkeyse Kurt, oraya hak ettikleri canavarı salacaktı.

84

Kayıp Naaş

1 TEMMUZ SAAT: 15.00 TUZ GÖLÜ

Güneş kilometrelerce tuzun oluşturduğu düzlüğün üzerinde parlıyordu. Bu beyazlığın ortasında bir karavan dikkati çekiyordu. Cengiz, gölgeliğin altında, boyunduruk geçirilmiş kurbanın uyanmasını bekliyordu.

Herod ilacın etkisinden kurtulmaya başladığında yüzüne vuran parlak ışıktan korunmaya çalıştı, ama

elleri bir boyunduruğun iki yanındaki yuvalara kilitlenmişti. Ayağa kalkmaya çalışınca bir kazığa zincirlenmiş olduğunu fark etti.

Cengiz, "Beğendin mi tasmanı?" diye seslendi. "Epey zor oldu bulmak, sonunda bir müzeden ödünç aldım."

Tahta alet birbirini tamamlayan iki parçadan oluşuyordu. Ortadaki geniş delikten boyun, iki yandaki daha ufaklarından bilekler kilitleniyordu. Boyunduruğun takıldığı esir, elleriyle burnunu bile kaşıyamazdı.

Herod, bulutsuz gökyüzünde, tam tepede parlayan güneş yüzünden Cengiz'e bakamıyordu.

Cengiz, "Şimdi seninle eski bir ritüeli canlandıracağız. Hep duyduğum ama ilk kez deneyeceğim bir şey," diyerek Herod'un yanına geldi. "Siz Yahudiler geçmişinize bağlısınızdır. Eh, bizim de eskilerden bildiklerimiz var."

Herod, zebanisinin elindeki keskin bıçağı görür görmez küfür etmeye başladı, ama onu burada duyacak kimse yoktu.

İnsanlıktan çıkan Cengiz nihayet intikamını alıyordu.

Yahudi'nin sırtına dizini dayayıp hareketsiz hale getirdikten sonra bir ıslık eşliğinde saçını kazımaya başladı. Nazik davranmıyordu, kafa derisi kan içinde kalmıştı. Bir ara ıslığı kesti ve, "Biliyor musun, yüzüme iki kurşun yedikten sonra çok iyi ıslık çalmaya başladım. Üstelik burnumla ağzım düet bile yapabiliyor. Benim gibisi yoktur. Ne dersin, belki konser filan vermeye başlar, ünlü olurum," diyerek güldü.

Beş dakika sonra Herod bayılmak üzereyken Cengiz karavana gidip geldi. Kutudan çıkardığı kalın bir deriyi kazıdığı kafaya yüzücü başlığı gibi geçirdi. Deri neredeyse kafaya yapışmıştı. İsrailli elit komando birliğinin komutanı daha fazla dayanamayıp bayıldı.

Birkaç saat sonra ayıldığında güneş ufka inmiş, ortalık serinlemişti, ama kendini hiç iyi hissetmiyordu. Deri sıcaktan kuruyup kafatasını mengene gibi sıkmaya başlamıştı. Yüzü saatlerce güneşin altında kaldığı için yanmıştı. Acılar birbirine karışıyordu.

Cengiz elinde bir tepsiyle karavanın kapısında belirdi. "Ayıldınız demek beyefendi. Şimdi yemek ve kaybettiğiniz sıvıyı alma zamanı," dedi sinir bozucu sıntmasıyla.

Tam karşısına çöktüğünde Herod boyunduruğun ucuyla Cengiz'in suratını dağıtmak için bir hamle yaptı ama eski MİT elemanı çevikti. Zarif bir hareketle tepsiyi devirmeden geri çekildi ve hemen ardından zincirle bağlı olan İsrailli komandonun suratına bir yumruk patlattı. "Sakin olalım, değil mİ?"

Cengiz her an tetikte olan esirine çorba içirirken İbranca konuşmaya başladı.

"Canlandıracağımız ritüel Orta Asya'dan... Avarlar veya diğer isimleriyle Juan Juanlar, yakaladıkları düşmanlarını Mankurt yaparlarmış. Düşmanın önce saçını kazır, ardından deve boynu derisini kafasına geçirirlermiş. Boyunduruğa vurduktan sonra da çöle götürüp zincire vururlarmış.

"Sıcak, kalın deri kuruyunca kafayı sıkarmış. Birkaç gün sonra dayanılmaz acılar başlatmış, çünkü esirin yeniden çıkmaya başlayan saçı kalın deriyi delemeyince adamın kafatasını delip içeride ilerlemeye başlarmış.

"Acı öyle dayanılmaz olurmuş ki, insan bir süre sonra fişi çekermiş. Geçmişini unutan, efendisinin her dediğini yapan bir köleye dönüşürmüş. Hatta emirle kendi ana babasını dahi öldürülmüş. Yani, anlayacağın robot gibi olurmuş.

"Ben bunu ünlü Özbek yazarı Cengiz Aytmatov'un Gün Uzar Yüzyıl Olur adlı kitabında okumuştum. Komünizmin Türklere yapmaya çalıştığı ile Mankurtlar arasında ilişki kuruyordu o. İşte şimdi anlatılanları doğrulama şansımız var. Ben seni Mankurt yapacağım. Bakalım dedikleri gibi her emri gerçekleştiren bir zombiye dönüşülüyor mu?"

Herod, karşısındaki ucubeye korkuyla baktı.

Hemen ertesi gün kafasındaki hareketlenmeyi hissetti. Saçı çıkıyordu! Ondan sonra çığlıkları hiç kesilmedi.

87

Orkun Uçar

A.S.İ. DÜŞÜNCE KURULUŞU BRİFİNGİ (3) Gizli bir toplantı salonu

İnsanlığın Sonu

"Vatikan yok edilmeli!" sözcükleri sanki hâlâ havada asılı duruyordu. Başlık değişince uğultunun yerini sayfa çevirme sesleri aldı. Herkes raporda "İnsanlığın Sonu" bölümünü arıyordu. Başlığın altında pek çoğu insana benzeyen birçok yaratık çizimi vardı.

Konuşmacı, sessizlik sağlandığında elindeki çubuğu perdeye vurdu.

"Derler ki Babil Kulesi inşa edilene dek insanlar aynı dili konuşurdu. Tanrı kuleyi yıktıktan sonra insanları milletlere ayırdı ve hepsine farklı dil verdi... Evet, farklı diller kullanıyoruz, ama hepimiz aynı dünya üzerinde insan kaldık. Bu hep böyle gitmeyecek!

"İnsanoğlu birkaç nesil sonra atalarına hiç benzemeyebilir. En sonunda, belki de hepsi temelde insandan türemiş farklı yaratıklar olarak dünyaya hâkim olabilmek için savaşacak."

Sağ elini kaldırarak kitaptaki çizimlerin perdeye gelmesini sağladı..

"Bunlara baktığınızda çoğunu garip bulduğunuzu biliyorum ama neslinizden biri böyle olabilir. Bakın bu bir si-borg; yarı insan yarı makine. Bu android; tamamen makineleşmiş. Bu, genleriyle oynanmış doğayla uyumlu bir yaratık. Vücudundaki pek çok parçanın üretimini yapıyor. Bu ince ya-

ratık ise, insanoğlu Ay'a yerleşirse düşük yerçekimi ile bir iki nesilde oluşacak Ay Çocukları. Suda yaşayan, metan atmosferde yaşayan... çeşitlemeler böyle gider.

"Anlayacağınız, bazıları düşman uzaylılar hayal ediyor, ama insanoğlunun en önemli düşmanı kendi türevlerinden biri olabilir.

"Şimdi içinizden geçeni duyar gibiyim; 'Biz Türkler aynı kalmalıyız,' diyorsunuz, ama teknoloji neredeyse bunu imkânsız kılıyor. Zaten değişim öyle ani ve karşı koyabileceğiniz şekilde olmayacak ki... Birkaç on yıl içinde sağlık için metal parçalar veya laboratuvarda üretilen organlar takacaksınız. Cep telefonunun yerini, direkt beyne yerleştirilen bir çip alacak. Teknolojik rahatlık için bilgisayar giymeye başlayacaksınız. Sinema yerine sanal dünyalara gireceksiniz. Suni anılarda, kahramanın siz olduğunuz maceralar yaşayacaksınız. Bütün tatilinizi deniz kenarı yerine bir odada trodlara bağlı olarak geçireceksiniz.

"Bunlar olmazsa bile uzayda koloni kurmaya başladığımızda neslimiz değişecek. Örneğin, X astreoide yerleşen insanlar, birkaç nesil sonra kendini dünyalı mı, yoksa X ast-reoidli mi sayacaktır sizce?

"Sonuç: Gelecekte var olacaksak kendi geleceğimizi şimdiden düşünmeliyiz. Eğer bunu yapmazsak 'çıkmaz sokak türev'lerden biri olabiliriz.

"Bu sorun, uzun vadede önemli görülebilir, ama gerçek böyle değil. Örneğin, Türkleri bir makineyle yarısına kadar küçültsek harcanan kaynaklarda önemli tasarruflar olur. Taşıma araçları, evlerimiz, yiyeceklerimiz hep değişir. Şaka gi-

bi değil mi? Ama bunu araştıran ülkeler var. Onlar küçülüp kaynaklarını daha verimli kullanarak hızla çoğalırken, biz yok edilmesi gereken devler olarak kalabiliriz.

"Yanlış hatırlamıyorsam bir hadiste kıyamete yakın bir savaşta asker silahını fasulyeye dayayacak denmiyor muydu? Yani insanların küçüleceğinden söz etmiyor muydu?

"İlginçtir, Şamanizmde de buna benzer bir inanış var. Bir manzume şöyle der:

'Kalgançı Çak -Şamanizmde kıyamet- geldiği zaman gök demir, yer sarı bakır olur. Hanlar hanlara saldırır, uluslar birbirine kötülük düşünür. Kişi bir dirsek kadar küçük olur. Başparmak kadar erkek olur...'

"Brifingin başında nükleer derebeyliklerden söz etmiştim... Ya birçok ülke kendini tamamen dışarı kapatır ve insanlarını zamanla değiştirirse; bir bakmışız ki aynı dünya üzerinde farklı türevleri seçmiş yabancılar olarak kalmışız, işte soykırımlar o zaman tam anlamıyla gerçekleşir. Çünkü bir tür diğerinden çok ayrı olacağı için onları tespit etmek veya onlara özel silah yapmak kolay olacaktır.

"Bu konunun sizi sarstığını görüyorum, ama gerçekler böyle... Şimdi sıra..."

Başka bir bölüme geçmek için işaret verecekti ki Hikmet Pars'in sesi duyuldu.

"Siz bu türevlerden hangisini öneriyorsunuz?"

Konuşmacı acı acı bir gülümsemeyle, "Seçilecek yol konusunda yetkin biri sayılmam," dedi. "Allah'tan çocuğum hâlâ insan olacak diye düşünüyorum. Her türevin olumlu ve olumsuz yanları var. Örneğin, pek çok parçamızı metale çe-

virebiliriz. Makine insan birçok açıdan et insandan güçlü olabilir. Yaşamak için havaya ihtiyaç duymaz, enerjiyi doğrudan alır. Parçalarını değiştirerek neredeyse ölümsüz olabilir, ama burada şöyle bir soru ortaya atılabilir: Böyle bir yaratığın içinde ruh kalır mı? 'Bizi insan yapan nedir?' diye sorduğumuzda duygularımız ve ruhumuz diye düşünebiliriz, ama bana çay içerken aldığım lezzet bile insanca geliyor. Makine bir insan yemek yapmayacak, çay içmeyecek, lezzet almayacak olursa tercih edebilir miyim? Benim yanıtım kesin hayır olurdu.

"Bir diğer seçenek kovan insan modeli. Yani, tüm bireyleri kusursuz genlerle donatılıp tek örnekten üretilen veya karınca, arı gibi kastları olan toplumlar. Doğuştan işçi, asil gibi kastlara ayrılmak, kendi kastınızdaki herkesle aynı olmak ister misiniz?

"Her tür için böyle bir beyin fırtınası yapsak olumlular kadar çok sert muhalifler de çıkacaktır.

"Dediğim gibi bu kararı ben verecek değilim. Şükür ki insan olarak öleceğim. "Bu bölümle ilgili başka soru yoksa geçiyorum..."

Ve perdeye yeni bir başlık yansıdı...

BOLÜM DÖRT

MEN DAKKA DÜKKA

5 TEMMUZ 200? - SAAT: 06.20 NORMANDİYA - FRANSA

Michael Le Vern, her sabah olduğu gibi günlük koşusunu yapıyordu. Koşusu, güneşin doğuşunu izlediği bir jimnastikle biter, duşunu alıp kahvaltı ettikten sonra işine giderdi. Ama bugün yanında bir fazlalık vardı; kurşunla doldurulmuş bir silah...

Evden çıkarken otuz yıllık eşi Sophie'nin yanağından öpmüş, sonra da son koşusuna başlamıştı.

İntihar edeceğini kendisine bile itiraf etmiş değildi. Düşünce zincirinin içinde, sanki günlük planlarının

arasına sokulmuş bir ayrıntıydı: Kalk, koş, güneşin doğuşunu izle, silahı kafana daya ve tetiği çek...

Onu sona götüren neden, vicdan azabıydı, çaresizlikti...

Küçük bir kasabada tanınan, saygın bir isimdi. Uzun yıllardır süren bir evliliği ve artık Paris'te yaşamlarını kur-

muş iki kızı vardı. Resim çerçevesi yapıp, tamir ederek geçinmişti yıllarca.

Şeytanla altı ay önce tanışmıştı. Zengin bir adamdı. Çerçeveletmek için getirdiği bütün resimler küçük çocuklarla ilgiliydi. Oyun oynarken, kırda koşarken, dans ederken, kendisine büyük gelen kadın elbiseleri giyerken... Hepsi görünüşte masum olsa da Michael, zamanla erotik tavrı hissetmeye başladı. Ressamın kesinlikle küçük çocuklara eğilimi vardı.

Müşterisiyle resimler üzerine sohbet ederek ressamla ilgili bilgi almaya çalışmıştı. Zengin adam, manalı bir şekilde gülmüş ve Belçika'da yaşadığını söylemişti. Tanışmak ister miydi?

Michael bu soruya evet yanıtını vermiş ve birkaç hafta içinde o cehenneme girmişti... Küçük çocukların seks için kullanıldığı, pazarlandığı, hatta öldürüldüğü bir dünyaydı tanıştığı.

Belçika, çocuk pornosunun merkeziydi.

Tanık olduğu şeyler, sıradan hayatını kirletmişti. Artık o, kahvaltısını ederken, uyurken, çalışırken başka bir yerde böylesine bir günahın işlendiğini bilerek nasıl yaşayabilirdi. Kaç gece karabasandan uyanıp kızlarının resimlerini öpmüştü.

İşte hayatına bir zift gibi bulaşan vicdan azabı, kötülük, suçu engelleyememek Michael'ı intiharın kıyısına sürüklemişti.

Deniz kıyısındaki kayalığa oturdu. Güneş doğuyor, martılar çığlık atıyordu. Güzel bir gün olacak, diye düşünerek silahını kaldırdı.

"Niye?"

Yabancı ve sakin bir sesten gelen bu kısa soru, tetiği çekmesini engelledi.

Kafasını önüne eğdi. "Lütfen bayım,,beni rahat bırakın," dedi.

"Peki."

Yabancının onu böylesine umursamazca kendi haline bırakması şaşırtıcıydı. Merakla geri döndüğünde adamın balıkadam kıyafetlerini çıkardığını gördü. Bir yanında balık saplanmış bir zıpkın, diğer yanında da su geçirmez bir torba vardı.

Michael bu görüntüde bir gariplik olduğunu hissetti. Tıpkı tablolarda orada olması veya olmaması gerekenleri veya küçük kızların masum resimlerindeki gizli suçları görebildiği gibi.

Bu yabancı, balık tutmamıştı. Torbadan çıkardığı giysileri görünce bundan daha da emin oldu. Giyinirken arada bir ona bakıyordu. Sonunda balıkadam kıyafetlerini torbaya tıkıp gitmeye hazırlandığında, "Ee, ne bekliyorsun?" diye sordu. "Sıkmayacak mısın kurşunu kafana?"

Kesinlikle garip bir andı. Karşılıklı bakıştılar. Orada öyle duruyordu. Başını çeviren Michael oldu.

Neden - sonra, o yabancının hâlâ orada dikildiğini bilerek ve ilk sorusunu hatırlayarak, "Vicdan azabı," dedi. "Öyle bir şeye tanık oldum ki, şu yaşıma kadar bilmediğim bir gerçekle karşılaştım. Şeytan dokundu bana ve kâbuslarıma, yaşantıma girdi. Her baktığım, çirkin ve kötü geliyor artık."

Birden kusmaya başladı. Midesinde ne varsa çıkarıyordu.

Yabancı, içinde su olan bir şişe uzattı. "Anlat," dedi. "Tıpkı bunun gibi, midendekiler gibi beynindeki, kalbindekileri kus bana."

Anlatmaya başladı yaşlı çerçeveci. Zengin müşterisini, tanıştığı ressam ve diğerlerini... Küçük çocuklara yapılanları anlattı.

Kendileri gibi olmadığını anladıklarında tehdit etmişlerdi. Güçlülerdi. İçlerinde milletvekilleri, yargıçlar, polisler vardı. Dokunulmaz ve güçlüydüler.

"Artık dünyam eskisi gibi değil. Onların çocuklara yaptıklarını bilerek yaşayamam," diyerek bitirdi kusmasını.

Yabancı, "Peki niye onlara cezalarını vermiyorsun," diye sordu.

"Onların güçlü olduklarını söyledim. Bana kimse inanmaz; dedim ya yargıçlar, polisler var içlerinde."

"Cezayı niye yasalarda arıyorsun? Eğer adaletin bu suçu önleyemeyecek durumda olduğunu düşünüyorsan yargıç da sen ol, cellat da!"

"Ben... ben ne yapabilirim ki?"

"Bunu bana mı soruyorsun? Elinde silahla oturan sensin. Kendi hayatını gözden çıkaran birinden daha güçlü kimse yoktur, inan bana."

Michael bir elindeki silaha bir de yabancıya baktı.

"Tek yapacağın kafana sıkmak yerine onlara sıkmak. Sana yapabilecekleri en büyük kötülük canını

almak değil mi? Eh, zaten şu anda fazladan yaşıyorsun. Ölene kadar öldür."

Michael bu fikre inanamıyordu. Yabancı, "Cesaretinin olmadığını söyleme bana... Yapamayacağını söyleme bana," dedi. "O çocukları gözünün önüne getir tetiğe basarken. İnan bana, yanında olmak isterdim, ama benim adaletim de seninki kadar acil."

Yaşlı adam bir an sessiz oturdu. Yabancı doğru söylüyordu. Onu en fazla öldürebilirlerdi. Eh, biraz önce yaşamından zaten kendi vazgeçiyordu. Denize bakıp inançla, "Yapacağım, onları yargıladım ve ölüme mahkûm ettim!" dedi.

Sadece dalga sesleri cevap vererek onayladı hükmü. Döndüğünde yalnız olduğunu gördü, esrarengiz yabancı gitmişti.

Ayağa kalkıp, silahı cebine koydu. Eve gittikten sonra ne kadar mermisi varsa alacaktı. İlk adresi belliydi.

* * *

Sabahın erken saatlerinde fazla araç geçmiyordu. Adam yine de şanslıydı, çünkü üçüncü araç uluslararası başparmak yukarı işaretine durdu. Küçük Smart'ın içindeki güzel kadın, "Binin," dedi. "Buralarda otostop yapmak yasaktır. Tutuklanabilirsiniz."

Gökhan sadece gülümsedi. Kadın, tren istasyonunun yakınından geçiyordu, oradan Paris'e gitmek kolaydı. Bir emanetçiden anahtarını alacak, Jean-PaulBevay'ın posta kutusunda yaklaşık altı aydır kayboluşunu açıklayan hastane raporları onu bekliyor olacaktı.

Kadın pek geveze biri değildi. Onu istasyona bıraktıktan sonra iyi günler dileyerek hızla uzaklaştı. Gökhan trene

binip cam kenarına oturdu. Dışarıya bakmaya başladı, ama o an baktığı manzara değil anılarıydı.

Vicdan ne kadar garip bir şeydi...

Giovanni Santioni onu yelkenlisine aldıktan sonra kamarada kalmasını, bazen uzaydan bu tekneleri takip ettiklerini söylemişti. Gürcistan bandıralı gemiyle buluşana dek ko-nuşmamıştı. Gökhan bu arada saçlarını tekrar siyaha boyamıştı.

Kurt'un arkadaşım dediği Levanten, tam diğer gemiye geçiş için hazırlıkları yaparken, "Bir şey sorabilir miyim?" demişti. "Washington'da en az üç yüz bin kişinin öldüğü söyleniyor. Hiç vicdan azabı duyuyor musun?"

Gökhan o zaman boş gözlerle adama bakıp tek kelimeyle karşılık verdi. "Niye?"

Bu cevap karşısında Giovanni'nin kanını donduran şuydu: Gökhan'ın karşı sorusu vicdan azabı duyup duyma-masıyla ilgili değildi, niye vicdan azabı duyması gerektiğini bilmiyordu. Böyle bir durumda ilk sorunun dayandığı temel ortadan kalkıyordu.

Gökhan, yük gemisi Normandiya kıyılarından geçerken denize atlamış, dalgalarla çetin bir mücadele sonrası kıyıya ayak basmıştı. Elinde, yakalanırsa diye ucuna balık saplanmış zıpkını, sırtındaki torbada ise kıyafetleri, parası ve sahte kimlikleri vardı. Orada kıyafetlerini değiştirmek için yer ararken yaşlı adama rastlamıştı.

Adamın kafasına silahı dayadığını görünce o basit, tek kelimelik soruyu tekrarlamıştı. "Niye?"

Vicdan azabı orada da çıkmıştı karşısına... O yaşlı adam duyduğu acı yüzünden kendi canından vazgeçmeye karar vermiş, ama adaleti sağlamayı akıl edememişti.

İnsan öldürmek neydi ki?

Gökhan, Gri Takım kampında kendisine insan öldürmeyi nasıl öğrettiklerini hatırladı...

Liseden mezun olduğu yazdı, kampa üçüncü katılışıydı. İlk eğitiminin sonunda Kaşar'a o mermiyi sıktıktan sonra hiçbir şey zor gelmedi ona. Yine de insan öldürmeyi teoride öğrenmekle uygulamak arasında fark vardı.

Tilki, "Bu hafta sonu ilk infazlarınızı gerçekleştireceksiniz," dediği zaman tüm çocuklar iyice gerilmişlerdi. Gökhan bir gece uyuyamamıştı. Diğer geceleri de rahat değildi.

Sonunda o gün, on dokuz Gri Takım üyesi tek tek çağırılmaya başlandı. Gökhan sekizinci sıradaydı. İnfazın yapılacağı binanın arkasına iki otobüsün yanaşmış olduğunu fark etti. Öldürecekleri kişiler bu araçlarla getirilmişti. "Kimi, neden öldürecekti?" Kafasında bu soru dönüp duruyordu.

Çıyan, onu yerin iki kat altına indirdi, kaim taş duvarları ses geçirmez bir odaya girdiler. Üç bağlı adam ve Tilki vardı orada. Bağlı adamların arkasındaki duvar alelacele silinmiş gibiydi ve kan lekelerinin tam olarak çıkmadığı, yer yer beliren koyu lekelerden anlaşılıyordu.

Gökhan bağlı adamlara bakarken, acaba öldürmek için birini seçmemi mi isteyecekler, diye düşündü.

Tilki yanına gelip bir 45'lik uzattı. Gökhan eğitimlerde öğretildiği gibi hemen silahı kontrol etti. Çıyan onu iki om-

zundan tutup soldan ilk bağlı olanın karşısın*getirdi V€ duygusuz bir şekilde konuşmaya başladı.

"Ferit Balyemez. Otuz iki yaşında. Hırsızlık için girdiği evde bir yıllık evli, henüz yeni doğurmuş genç

bir kadını boğarak öldürdü. Bu ne ilk soygunuydu, ne ilk cinayeti. Kurbanın kocası kamyon şoförü olduğundan iki gün sonra evine geri döndü. Katil, kadının bebeğinin de açlık ve bakımsızlıktan ölmesine neden olmuştu. Adam, evine geldiğine hem karısının, hem de çocuğunun cesediyle karşılaştı... Şimdi... vur onu."

Gökhan, adamın kadını boğarak öldürdüğünü duyunca sinirden titremeye başlamış, ardından büyük bir öfke tüm bedenini sarmıştı. Çıyan daha emri verecek cümleyi tamamlıyordu ki tetiğe bastı.

Kurşun, namludan çıktığı gibi adamın beynini patlattı. Gökhan bir kez daha tetiğe basmamak için kendini zor tuttu.

Çıyan ikinci adamın karşısına itti onu. Bağlı adamlar şimdi yere çakılı sandalyelerinde çırpınıyorlardı.

Yine o tekdüze konuşma duyuldu.

"Ethem Karataş. Yirmi altı yaşında. Uyuşturucu almak için para vermediler diye anne babasını parçaladı. Zavallılara, güya ondan sakladıkları paranın yerini öğrenmek için saatlerce işkence etmiş. Şimdi vur onu."

Gökhan bağımlılık yüzünden insanlıktan çıkmış adamı hemen vurdu. Bir yandan da bu işin sandığından kolay olduğunu düşünüyordu. Eğer suçlar böyle bir bir sayılacaksa adam öldürmek kolaydı.

Çıyan bu kez sona kalan üçüncü sandalyenin önüne itti onu. Bıyıklı, yirmi yaşlarında biri vardı bu kez karşısında.

Bir an yine Çıyan'ın adamı tanıtmasını, suçunu söylemesini bekledi. Şimdi, karşısında duran adamın korkudan kocaman açılmış gözleriyle karşı karşıyaydı.

Çıyan, "Hadi ne duruyorsun, vur onu," dedi.

Gökhan şaşırmıştı. Bu kez sıralanan herhangi bir suç yoktu. Ama tereddüdü kısa sürdü, hemen tetiğe bastı. Kurşunun namludan çıkıp adamın hayatını almasını sanki yavaş çekim bir fîlmmiş gibi izledi.

Demek böyle oluyordu. İlk iki infazda ona suçlar sayılarak yardımcı olunuyor, üçüncüsünde ise emirle, sorgulamadan öldürmesi gerektiği hatırlatılıyordu.

Aldığı eğitim onu Gri Takım'ın bir parçası yapmıştı, ama insanlığın değil.

Bu nedenle vicdan azabı denince böylesine şaşırıyordu. Su deniz seviyesinde yüz derecede kaynar, bazı ağaçlar sonbaharda yapraklarını döker veya Gökhan görevini yapar; bunun vicdanı ya da azabı mı olurdu?

8 TEMMUZ 2007 - SAAT: 16.00 PARİS

Bastonlu adam, kafenin gölgeli ve en kuytu köşesinde oturan adamı fark edene kadar birkaç dakika endişeyle etrafına bakındı. Acaba bir aksilik olmuş, Gökhan'ın başına bir şey mi

gelmişti?

Sonra iyice dikkat kesildiğinde gölgeye gömülmüş olan o adamı fark etti. Saçlan ortadan ayrık, kalın camlı gözlük takmış hafif kambur oturan o adam... Frank Consal yeniden canlanmıştı ve tüm dikkati okuduğu gazeteydi,

Kurt onun dikkatini bu kadar çeken haberi merak etti ve arkadan sokuldu.

"YAŞLI ÇERÇEVECİDEN İNANILMAZ KATLİAM!!!

Uzun yıllardır Normandiya'da resim çerçevesi yapıp tamir ederek yaşayan Michael Le Vern (59), son yılların en dehşet verici katliamına imza attı.

Tanıyanlar tarafından saygın ve iyi biri olarak tarif edilen katil, Fransa'da bir işadamını vurarak başladığı cinayetlerine Belçika'da dokuz kişiyi acımasızca öldürerek devam etti.

Son olarak rehin aldığı Yargıç Jupp De Bergu'yu öldürmeden önce kurbanlarının çocuk pornosu çetesi olduğunu savunan yaşlı adam, polis tarafından vurularak yaralı halde yakalandı.

Belçika içişleri Bakanı olayın her yönüyle soruşturulduğunu söylüyor. Kurbanlardan birinin bodrumunda kilitli tutulan 10 ve 11 yaşlarında iki kız çocuğu kurtarıldı. Polisin diğer kurbanların evlerinde de çocuk pornosu ve seks ticareti kanıtlarına ulaştığı söyleniyor...

Halk, yaşlı adamın bulunduğu hastanenin önünde ona ceza verilmemesi ve kendisinin aziz ilan edilmesi için gösteri yapıyor."

Kurt okumaya dalmıştı ki Gökhan, "Oturmaz mısınız, efendim," dedi arkasına bakmadan.

Kurt, oturdu ve bastonunu sandalyeye dayadı. Gözleri buluştu ve gülümsediler. Sıcak bir sanlma Fransa gibi bir ülkede dikkat çekerdi.

Kurt, "Sorun çıktı mı?" diye sordu.

Gökhan tıpkı bir Fransız gibi omzunu kaldırıp dudağını ve boynunu bükerek, "Hayır," dedi. "Her şey yağdan kıl

çeker gibi oldu. Frank Consal'ın yok olması fazla bir yaratmamış, gelmesi de öylesine doğal kabul edildi."

"Emniyet, okul?..."

"Fransız polisi birkaç soru sormak ve hastane belgelerini dosyama koymakla yetindi. 'Niye o serseriler

arabamı seçmiş?', 'O gün Hollanda'da ne arıyormuşum?' filan..."

"Sen ne dedin?"

"Arabam Fransız plakalı olduğu için seçilmiş olabileceğini tahmin ettiğimi söyledim. Zaten bu serserilerin, uyuşturucu serbest olduğu için ülkelerine gelen Fransızları sevmediği, daha önce de arabalara saldırdıkları sır değil. Neden orada olduğuma gelince; elbetteki biraz eğlence... Karımı gördükleri için bu onlara garip gelmedi." .

"Yani o konuda sorun yok diyorsun."

"Sonuçta, ortada bir suç varsa, ben bunun kurbanıyım komutanım. Arabam patladı ve aylarca kendimi bilmez şekilde ortalarda dolaştım, hastanelerde kaldım. Yani, yanlış zamanda, yanlış yerde olan bir bahtsızdan başka neyim ki?"

"Peki okul?"

"Okul beni işten atmak için dava açmış. Müdür Varese biraz tırnaklarını gösterdi, ama zaten istifa edeceğimi söylediğimde sorun kapandı. Beni asıl şaşırtan kanmdı..."

"Ne olmuş?"

"Beş ayda on altı kilo vermiş. Ben kaybolmadan önce bütün gün sadece televizyon izleyen kadın, evde birçok değişiklik yapmış. İtiraf etmekten utanıyorum ama galiba onun hayatını mahveden Frank Consal'mış. Gidince, Helen kendi -

ni bulmuş. Beni karşısında görünce nasıl üzüldüğünü, bakışlarındaki canlılığın nasıl kaybolduğunu anlatamam. Ama işten ayrılıp, onunla dünyayı gezeceğimizi söyleyince sevindi. Hatırlarsanız Nepal'de tanışmıştık zaten."

"İyi iyi... sorun çıkarmasın yeter."

Garson gelince sustular. Frank Consal bir kapuçino daha istedi, Gökhan çay severdi halbuki. Kurt, "Bu heriflerin memleketinde sadece Allah'ın suyu içilir," diyerek bir şişe istedi, ama garson bu kez, "Neli istiyorsunuz?" diye sordu.

"Nasıl neli ya?"

"Mangolu, çilekli, zencefilli, şeftalili..."

"Hayır, bir şeyli değil, bildiğin içilecek su istiyorum!"

"Sertlik derecesi nasıl olsun? Acı, tatlı..."

"Normal olsun!"

"Hangi marka? Perrier..."

Kurt birden bastonun ucunu garsonun çenesine dayadı. "Beni daha fazla kızdınrsan vücudundaki suyu içeceğim. Şimdi bana adam gibi bir su getir!"

Gökhan gülüyordu. "Anlayın komutanım halimi, yıllarca bu adamların ülkesinde yaşamak zorunda kaldım ben."

Bir süre savaşı ve yaşadıklarını anlattılar birbirlerine. Soluklanmak için bir süre durduktan sonra tekrar yeni görevin ne olacağını konuşmaya başladılar.

"Komutanım, nedir durum? İsrail'de ne yapacağım?" diye sordu Gökhan.

Kurt tadını beğenmediği sudan yüzünü buruşturarak bir yudum aldı. "En iyisi baştan başlamak," dedi.

"Savaşın dördüncü günü, yani 27 Mayıs'ta Amerikalılar Anıtkabir'e tonlarca bomba attılar. Meğer bir gün önce olacakmış bombalama, ama uçağı kullanan pilot dönüp kendi gemisine çakılmayı tercih etmiş."

"Şu uçak gemisi olayı değil mi? Peki, niye böyle olmuş, pilot niye kendi gemisine dalmış?"

"İddialar muhtelif, zaten biz de işin gerçeğini yeni öğrendik. Belki de işe erenler karışmıştır bilinmez. Neyse, o gün genelkurmay başkanı başta olmak üzere binlerce kişi naaşı aramaya gitti. Sonra olanları duymuşsundur."

Elbette ki duymuştu, savaşın en iğrenç katliamlarından biri de oradaki insanların bombalanması sırasında yaşanmıştı. Tüm bunları hatırlayınca Gökhan'ın içindeki öfke tekrar kabarmıştı. "Kahretsin, keşke New York'taki bombayı da patlatsaydım," diye mırıldandı. Tim baskın için hazırlık yaparken zamanlayıcıyı birkaç dakikaya ayarlamak yeterli olurdu.

Kurt devam etti.

"O arada genelkurmay başkanımız pek de zarar görmemiş odaya girdiğinde Ata'mızın naaşının orada olmadığını görmüş. Bu, savaş sırasında bir söylenti olarak yayıldı ve türlü şekillerde yorumlandı; bombalama öncesi nakledildiği gibi...

"Savaş bittiğinde galiptik. Saldırganlar gitmişti, bir süper güce, tarihin en acımasız ve alçakça saldırısına karşı koymuştuk, ama halkın bilmeyip bizim bildiğimiz bir*şey vardı: Naaş gerçekten ortada yoktu!"

Gökhan'ın gözleri dehşetle açılmıştı. Sabırsızlıkla, "Hâlâ bulunamadı mı yoksa komutanım? Görevim bu mu?" diye atıldı.

Kurt, başarısının tadını yavaş yavaş çıkarmak istiyordu. "Dur patlama, anlatıyoruz işte!" dedi.

"Savaştan sonra Tayyip Bey ve Hikmet Pars Paşa ile bu konu üzerine bir toplantı yaptım. Naaşın bulunma sorumluluğu bana verilince seni istedim. Kabul ettiler. Tam o toplantıdan çıkmıştım ki, önemli bir haber geldi. Cengiz benim eve gelmiş. Onu hatırlıyorsun, değil mi?"

Gökhan başını salladı. Nasıl hatırlamazdı! Elinde ABD'nin Türkiye'ye saldıracağını açıklayan dosyayla Ankara'ya geldiğinde onu infaz etmeye kalkmıştı.

"Şu, çiçek bozuğu suratlı olan..."

"Evet, tam o... Ama suratından fazla bir şey kalmamıştı bana geldiğinde. İki kurşun sıkmışlar; burnu ve bir gözü gitmiş ama sağ kalmış iblis."

"Vay canına, kafaya iki kurşun ve sağ ha! Kim yapmış

"Sayeret Matkal."

"Yahudiler! Yoksa..."

"Evet, onlar. Yahudi asıllı bir işadamı, Cengiz'e teklif getirmiş, Sayeret Matkal timi Ankara'ya gelince naaşı kaçırmaları için rehber olmuş. Herifler iki adamını ve Anıtkabir'deki askerleri öldürdükten sonra buna da ödül olarak birkaç kurşun vermişler."

"Hain!"

"Dur hele, adam hain ama, işin içinde o olmasa İsrailliler zaten operasyonu yapacak, biz de hiçbir iz bulamayacaktık. Böylece o istemeden bize yararlı oldu. Devam edeyim bak..."

Gökhan anlatılanları sanki her saniyesinde oradaymış gibi dinliyordu. Öldürülen askerlerin acısını duyuyor, haine kızıyordu.

"Cengiz anlatınca aracı olan işadamının peşine düştük. Bu arada sen benimle temasa geçtin. Sana söylediğim araştırma oydu. Neyse... adamın Sayeret Matkal'a verdiği bir araçta uydu izleme cihazı varmış. Böylece naaşın kaçırıldıktan sonraki yolculuğunu izledik. Son sinyal Kurtköy'deki bir gen şirketinde ortaya çıktı.

"Operasyona hazırlanırken orada çalışan bir doktordan bilgi aldık. İki İsrailli bilim adamı gelip naaşta bazı işlemler yapmışlar. Hangi sonuçları aldıkları bilinmez, ama kullandıkları araçlarda işlemlerin izi kalırmış. Doktor bize yapılan işlemlerin ne olduğunu ve amaçlarını söyledi."

"Neymiş?"

"Dur hele, sırasıyla gideyim..."

Kurt bir yudum daha su içti. Yüzünü ateş basmıştı o operasyonu düşünürken.

"İsrailli iki bilim adamı ve on iki kişilik timin yansı elde edilen bilgilerle bizden iki gün önce gitmiş, ama naaş ve timin diğer yansı kalmış. Biz tam baskın yapacaktık ki, meğer bunlar sınırdan geçiş için belgeleri hazırlamışlar. Yani o akşam naaşı da İsrail'e götüreceklerdi. Baktık araçlar geliyor... Bulgaristan'a geçip oradan uçacaklarmış. Uygun zamanı yakalamak için o şirkette beklemişler.

"Biz bunların tepesine bindik. İkisini bir araç içinde kavurduk. Komutanları ve üçünü yakaladık. En önemlisi naaşı zarar görmeden geri aldık.

106

Kayıp Naaş

"Sayeret Matkal ekibi sadece kendilerine verilen görevi biliyordu, ama biz ağızlarından 'Golem Projesi'ni de aldık. Gerisini doktorun incelemesi tamamladı."

Gökhan duyduklarına inanamıyordu. "Demek İsrail bu savaş ortamında bize bunu yapmış ha! Peki neymiş şu 'Golem Projesi'?"

"Tabi ki hemen Golem nedir diye araştırdım. Sen duydun mu?"

"Çok ayrıntılı değil ama hahamların çamurdan yapıp kullandığı bir yaratık değil mi?"

"Tam üstüne bastın. Bir tür robot. Çamurdan yapıp alnına bir rakam mı, dua mı, yazı mı ne koyuyorlarmış. Kâğıt orada durdukça robot her emri yerine getiriyormuş. Ama Şabat'ta, yani cumartesileri o kâğıdı çıkarmaları, robotu o gün çalıştırmamaları gerekiyormuş. Bir keresinde unutulunca canavar çıldırmış ve kaçmış."

Gökhan, efsaneyle projeyi birleştirmeye çalışıyordu. "Peki sonrası?..."

"Öncelikle doktorun dediğini söyleyeyim, aldıkları dokular, incelemeler bir klonlama çalışması için olabilirmiş. Doktor, gen deneylerinde en ileri ülkenin İsrail olduğunu söyledi. Sadece belli bir ırkın özelliklerine uygun silah üretmeye çalıştıklarını zaten biliyorduk."

Gökhan neredeyse bağıracaktı, kendini zor tuttu. Masanın üzerinden eğilip sanki söylediği an çarpılacağı bir günahı itiraf ediyormuşcasına fısıldadı.

107

Orkun Uçar

"Yani bana İsraillilerin Atatürk'ü klonlamak istediklerini mi söylüyorsunuz? Böyle bir şeyi..." Kendini zor kontrol ediyordu. "Böyle... Nasıl yaparlar? Amaçları nedir?"

"Senin de tahmin edebileceğin gibi iyi niyetten değil herhalde. Şöyle bir senaryo akıllarından geçmiş olabilir: Atatürk'ün naaşı kaybolur ve bir gün kendisi mucize gibi çıkıp gelir. O zaman kim önünde durabilir dersin. Ülkenin yönetimini bu kişi ahr, ama laboratuvarda üretilirken İsrailliler onu kontrol edecek programları yüklemişlerdir. Sonuçta kendi istediklerini yaptırırlar."

Gökhan sıkılı dişlerinin arasından, "Küfür bu!" diye inledi. Yumruk yaptığı ellerinin eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Bu projenin sadece Atatürk'le sınırlı olduğunu sanmıyoruz. Tarihten, günümüzden birçok önemli şahsın bilgilerini topluyorlar galiba."

"Ne kadar şeytani bir düşünce bu ya!"

"Bu adamların kafalarını anlamak lazım. Örneğin, Atatürk sağken Mason faaliyetlerini yasaklamıştı. Türkiye, II. Dünya Savaşı sonrası Stalin'in tehditleri nedeniyle Batı'ya yanaşırken ilk istenilen diyetlerden biri bunların tekrar serbest bı-rakılmasıydı. Sonuç: Atatürk'ün zararlı, kökü dışanda olduğu için yasakladığı bu dernekler şimdi en Atatürkçü görünenler. Aslında İsrail'in klon aracılığıyla yapmak istediğirji%Masonlar, Atatürk'e sahip çıkar gibi görünerek zaten yapmaya çalışıyorlar. Kendi efendilerinin isteklerini, planlarını uyguluyorlar.

"Şimdi desek ki, İsrail şu amaçla bunu yapmak istedi. Aman ne büyük hakaret, kötülük derler, ama bir biçimde bunu Masonlar yapıyorlar diye kanıtlasak şaşınr kalırlar.

"Birkaç yıl önce bir Sabetay az daha cumhurbaşkanı olacaktı. Gazeteler onu destekleyip duruyordu, hatta ekonomik kriz sonrasında iktidara gelmesine ramak kalmıştı. Anlayacağın, Yahudiler bastırıp duruyor. İşte şimdi sıra sana geldi."

Gökhan'ın gözlerinin önünde kızıl benekler uçuşuyordu artık.

"Emredin komutanım."

"Biz içeridekileri halledeceğiz. Sen İsrail'e gidip Go-lem Projesi'ni sona erdireceksin. Naaşın kaçmlma emri bizzat Şaron'dan gelmiş. Bugünlerde İsrail hükümeti iyice karıştı. Şaron'un koalisyonu büyük ihtimal çökecek. Olanak bulursan onu da öldür. Ama ilk önce proje yok edilmeli."

Gökhan bir an düşündü. Bir emir verildiyse yapılacaktı. Kurt mutlaka yolunu da söyleyecekti. "İsrail'e gittiğinde çok iyi bir rehberin olacak.", "Bir rehber mi? Orada ajanımız mı var? Arap mı?" ,

İsrail, dünyanın en güçlü istihbarat servislerinden birine sahipti ve işleyiş biçimi yüzünden casus elde etmek zordu.

"En güzeli var. Lekesiz, güvenilir Yahudiler bizim ajanımız. Bak şimdi beni iyi dinle..."

Kurt planı anlatırken Gökhan tarihin en garip sırlarından birini öğrendi. Kafe kapanırken ikisi de birbirine iyi şanslar dileyerek ayrıldılar.

Frank ve Helen Consal çifti üç gün sonra bir Air Fran-ce uçağıyla kutsal yerleri ziyaret için İsrail'e uçuyordu.

Orkun Uçar

A.S.İ. DÜŞÜNCE KURULUŞU BRİFİNGİ (4) Gizli bir toplantı salonu

Türkiye Bir Savaş Gemisi Olmalı

"Metal Fırtına Operasyonu'nda ABD'nin stratejisi dikkatinizi çekti mi bilmem," diye söze başladı konuşmacı. Elbette salonda bulunan tüm davetliler savaşın nasıl geliştiğini çok iyi biliyordu. "Tüm ülkeyi işgal yerine güç merkezlerine yüklendiler. Yani doğrudan Ankara ve istanbul' a ilerlediler. Onların görüşüne göre bu iki kenti ele geçirirlerse geriye kalanlar çözülecekti zaten.

"Artık düşman ülkeler, bir sistem olarak görülüyor.

"Peki ama bir savaş olmasa da kentlerimiz olağanüstü şartlara ne kadar hazır?... Biraz yağmur, belli bir oranın üstündeki kar yağışı veya soğuk... deprem... fazla sıcak... trafik...

"Ne yazık ki, ülke olarak yapılanmamız çok dar aralıkta iyi şart yelpazesine göre düzenlenmiş.

"Bu yelpaze aralığının dışına çıkıldığında, uygar yaşam olanakları sekteye uğruyor... Herhangi bir yerde meydana gelen basit bir trafik kazası ulaşımı felç edspiliyor.

"Yağmur yağdığı zaman baskınlar; elektrik kesintisi, onu takip eden su kesintisi, telefon kesintisi, televizyon yayını ve internet kesintisi...

"Kısacası; kentlerimiz çok daha ağır felaket şartlarına göre yapılanmalı. Diyeceksiniz ki, biz normali bile sağlaya-

mıyoruz. Haklısınız, ama bir adam şunu demiş: 'Ucuz mal alacak kadar zengin değilim.' Yani her şey o kadar iyi planlanmalı ki, bu mükemmel yapı hem felaketleri, hem de onlarca yılı taşısın.

"Bir kent için verdiğim bu örnek, tüm ülke için geçerli. Hatta dünya için.

"Dünyanın şu andaki ekonomik ve siyasi yapısı çok hassas dengeler üzerine kurulu. Bu nedenle; kaynak kullanımlarındaki herhangi bir değişiklik neredeyse dünya savaşına neden olabiliyor.

"Türkiye'nin en önemli hatalarından biri, ekonomik trendi inişe geçmiş, nüfusunun büyük bir bölümü yaşlanmış, başarısızlığı neredeyse kesin AB'ye böylesine hararetle girmek istemesiydi. Bu nedenle, başka bir yolda alınabilecek mesafe alınamadı, çok değerli zaman ve insan enerjisi israfı oldu. Politik ve toplumsal olarak gereksiz şeylerle meşgul edildik.

"Doğru bir hedef belirlemede yetersiz kaldığımız gibi, yanlış hedeflerin peşinde fazlasıyla oyalandık. Sonuçta, Batı nın insan hakları ve demokrasi gibi değerleri çoktan terk ettiğini, bir Haçlı Seferine başladığını göremedik. Uyanlara karşı üç maymunu oynadık.

"Kısaca, Türkiye idari, toplumsal, ekonomik olarak tıpkı bir savaş gemisi gibi şekillenmeli. Dışa mümkün olduğu kadar az bağımlı, kendi kendine yeterli.

"Savaş öncesini düşünün; ihracata dayalı gelişme politikası bizi dışarıya öylesine duyarlı hale getirmişti ki, bu nazik dengede en ufak bir oynama kriz yaratıyordu. Borsa,

yabancı sermayenin politika yönlendirme aracı olmuştu. 'Aman IMF'ye evet deyin, yoksa borsa düşer.', 'Aman AB rotasından çıkmayın, yoksa borsa düşer.'... Böylece fakirleştirdiler halkımızı.

"Belirttiğim diğer hassas unsurlar nedeniyle Türkiye acil alarm duruma geçmeli. Artık bir yolcu gemisi gibi değil, hedefe tüm kaynaklarını doğru kullanan bir savaş gemisi gibi ilerlemeli."

BOLUM BEŞ

KUTSAL TOPRAKLARDA

12 TEMMUZ 2007 - SAAT: 15.20 JUREE ÇÖ1Ü - İSRAİL

Gümüş rengi bir Hundai, Kudüs'ün meskûn mahallerini hızla geride bırakarak Ürdün'e doğru yol almaya başladı. Jericho yolu üzerinde ilerlerken bir İsrail askeri kampını geride bırakıp Juree Çölü'ne girdi. Manzara olağanüstüydü, ama sürücü bununla ilgilenmiyordu.

Deniz seviyesinin altında ilerlemeye devam ederken yanındaki mataradan su içti. Bu temmuz sıcağında trafik yok denecek kadar azdı. Bunaltıcı hava yüzünden nefes almak oldukça güçtü.

Mendili suyla ıslatıp başına koydu Gökhan. Yalnızdı. Kiraladığı arabayla bu garip buluşma mekânına gidiyordu.

Bir gün önce Helen'le, Filistinlilerin El Halil dediği, beş bin yıllık Yahudi kenti Hebron'da Makpela Mağarası'nı ziyaret etmişlerdi. Hz. İbrahim, Yakup ve Yusuf peygamberlerin mezarlarının bulunduğu bu kent, Araplarla Yahudiler arasındaki gerilim noktalarından biriydi. Hz. Davud krallık tacını burada giymişti.

Bir kardeş kavgası yıllardır sürüyordu. Hz. İbrahim'in oğlu Hz. İsmail, Arapların, Hz. İshak'ın oğlu Hz. Yakup Yahudilerin atasıydı.

Jericho'ya yirmi dokuz kilometre kaldığını gösteren tabeladan sonra, yol kenarındaki işaretli bir kayayı kaçırmamak için yavaşladı. Sonunda aradığım bulduğunda direksiyonu sola kırıp çölün içine sürdü. İki

kilometre sonra kayalık bir alandan adamın biri çıkıp el salladı.

En fazla otuzunda gösteren adam, Bedeviler gibi giyinmişti. Gökhan arabadan iner inmez adam elini uzatıp aksanlı bir Türkçeyle, "Hoş geldiniz, ben Elijah Cossack," dedi.

"Frank Consal," diye cevap verdi Gökhan.

Gerçek ismini kullanmaması İsrailliyi şaşırtsa da kısa bir duraksamadan sonra devam etti. "Kurt'tan uzun zamandan beri haber alamamıştık. Tabi savaş çıkınca çok endişelendik. Keşke bir şey gelseydi elimizden ama... Neyse, işte şimdi size elimden gelen yardımı yapacağım."

Gökhan bir an etrafına baktı. İsrail'de, ıssız bir kayalıkta bir Yahudi ile böyle konuşmak ona çok tuhaf geliyordu. Üstelik Elijah, MOSSAD'da Kodin rütbesinde, yani operasyonlarda görev alan önemli bir ajandı. Ama Türkiye, daha doğrusu Kurt için çalışıyordu.

Kurt'un söyledikleri hâlâ aklından çıkmıyordu. "Uğur Mumcu 'nun altı kişilik bir Gadna birliği tarafından öldürüldüğünü ondan öğrendik. Bursa'da bir MOSSAD operasyonunu, verdiği bilgi sayesinde önledik. Ajan öldürüldü."

İsrailliler bu olayın intikamını, Tel Aviv'de bulunan MİT ajanı Ertan Göksu'yu öldürerek almışlardı. İntihar süsü vermişlerdi bu ölüme.

"İyi ama kim bunlar?" diye sormuştu şaşkınlıkla Gökhan. "Niye bize çalışıyorlar?"

Kurt gülmüştü. "Türkler. Yahudi olan Hazar Türkleri."

Kurt'un anlattıkları inanılmazdı.

"Bundan on yıl kadar önce, kumarhaneler açıkken İsrail'den çok turist geliyordu. Sonra bir tanıdıktan haber geldi. Hazar Türkü olduğunu söyleyen bir genç gelmiş. Benimle görüşmek istiyormuş. İsrail ordusundayken MOSSAD'a alınıp operasyonlara katılmış. Beni Kudüs'e yaptığım bir ziyaret sırasında görmüş. Bir ara PKK nedeniyle epey sıkı işbirliği içindeydik MOSSAD'la. Bu genç, şanslıymış ki bana rast geldi, yoksa büyük ihtimal güvenlik açığından ismi ya Washington'a ya da Tel Aviv'deki MOSSAD merkezine giderdi. Neyse, sonra yavaş yavaş işbirliğini artırdık."

"Peki güvenebileceğimizi nereden biliyoruz?"

"Orasını merak etme. Elijah ve arkadaşları kendilerini kanıtladılar. Onların sırrını sadece birkaç kişi biliyor. Açığa çıkmasınlar diye belgelerden bile gizledik. Yani, MOSSAD'ın Türkiye'de ajanları varsa, bizim de Türk asıllı Yahudilerimiz var."

Gökhan kısa sürede Elijah'a ısınmıştı. Bir süre sonra Sayeret Matkal timinin Anıtkabir Operasyonu'nu anlattı.

Hazar Türkü, donup kalmıştı. Herod ve Golem Projesi'ni duyunca kafasını salladı.

"Çok ayrıntılı olmasa da biraz bilgim var," dedi. "Gadna'nın başındaki General Hari Salvon projeyi yürütüyor. Paranoyak ve gaddar bir adamdır. Kudüs'ün eski ve en güzel semtlerinden Talbia'daki Hartman Enstitüsü'ndedir merkez-

leri. Gadna aslında AMAN'a bağlı bir gençlik örgütü gibi görünür, ama çok gizli operasyonları var."

"Peki daha fazla bilgi edinebilir miyiz?"

Elijah düşünceli bir şekilde kafasını kaşıdı.

"Kesin bir şey söyleyemem. Hartman'dan tanıdığım bir araştırma görevlisi var. Başka bir operasyonda uyuşturucu bağımlısı olduğunu öğrenmiştim. Onun bu projeyle ilgisi varsa sıkıştırabilirim. Peki ne yapacağız?"

Gökhan, Elijah'a bu projeyi yok etmekle görevli olduğunu söyledi, ama hedefleri sadece bununla sınırlı değildi. İsrail'e sağlam bir darbe indirecekti.

"Bana İsrail ile ilgili bilgi verir misin? İşime yarayabilecek..."

Elijah kızgın güneşi göstererek, "İstersen sohbete klimalı bir yerde devam edelim," dedi.

Gökhan güldü. "Onu soracaktım. Niye burada buluştuk?" Elijah cevap vermeden kayalığın arkasına geçti. Bir kazma ve kürekle dönüp, bunları jipinin arkasına bıraktı.

"Bugün bir generalin işini yaptım. Kızını bir partide uyuşturup, tecavüz etmişler. Üstelik kameraya da kaydetmişler. Pisliklerin bilmediği şey, generalin Meir Dagan'ın arkadaşı olduğu. Temizlik görevini bana verdiler."

Gökhan, demek ki İsrail'in de diğer yerlerden farkı yok, diye düşündü. Eğer öyleyse açıkları çoktur.

Bazen dışarıdan güçlü görünen pek çok şeyin aslında içine girilince çürümeye başladığı görülebilir.

Elijah gülerek devam etti. "Eh dedim, şu anda buluşma mekânı için en güvenilir yer burası öyleyse. Çünkü bizzat Meir Dagan'ın emriyle buradayım."

Gökhan, kafasının bir yerine bu adamın çok tehlikeli q1-duğunu yazdı. İnsanı vururken bile dostça sıntabilirdi.

"Biliyor musun, son zamanlarda MOSSAD'ın en önem verdiği görev, vergi toplamak."

İsrail dışında yaşayan her Yahudi, koruma adı altında vergi vermek zorundaydı. Üzeyir Garih bu parayı vermeyi reddettiğinde gizemli bir cinayete kurban gitmişti.

Hazar Türkü, çevik bir hareketle jipine atlayıp hareket etti. Bir yandan da bağırıyordu. "Beni izle. American Colony Hotel'in havuz başına gidiyoruz."

Kırk dakika sonra eski kentte, eski bir Türk sarayı olan hotelin bahçesinde oturuyorlardı.

Elijah limonatasından bir yudum alıp, "Nereden başlasam bilemiyorum. İstersen baştan bir özet yapayım, sen merak ettiğin yerleri sorarsın."

Gökhan, Kurt'la konuştuktan sonra İsrail ve Yahudilerle ilgili ne bulduysa okumaya başlamıştı. Lut Havaalanı'ndan ülkeye giriş yaptığından beri de okuduklarına gözlemlerini ekliyordu.

"Yakın zaman beni daha çok ilgilendiriyor, İsrail tarihine ilişkin pek çok şey okudum."

Elijah "benim için fark etmez" der gibi elini salladı.

"Eretz İsrail'de toplumsal olarak Aşkenazi ve Seferad aynmı vardır. Aşkenazıler genellikle Doğu Avrupa ve Rusya'dan gelen, Yidiş dili konuşan Yahudilerdir. İlk başlarda nüfusun yüzde 77'sini onlar oluşturuyordu. Bunlar Seferadlara ilk geldiklerinde epey tepeden bakmış. Kafalarının kazındığı, ilaçlandıklan, çocuklarının ellerinden alınıp Aşkenaz

ailelere verildiği hâlâ anlatılır. Bunu, bir tür kentli-köylü ayrımı gibi algılayabilirsiniz."

"Bu ayrım ne kadar güçlü?"

"Epey. Şunu diyebilirim ki, eğer İsrail düşmanlarla kuşatılmış olmasa kendi içinde büyük çatışmalar yaşayabilir. Tehlikeler, dünyanın dört bir yanından gelen bu insanları birbirine bağlıyor.

"Aşkenazlar ile Seferadların politik ayrımı var mı?", "Evet, siyasi alanda da kesin bir ayrım vardır. Klasik Siyonistler- ki bunlar İşçi Partisi'ne yakındır- ve Revizyonistler -bunlar da Likud'un kökenidir- başlıca iki kanadı oluşturur. Ama yaşanan savaşlar, İşçi Partisi'nin ekonomik başarısızlıkları ve yolsuzluklar aşın sağı güçlendirdi."

Gökhan, bugüne kadar bütün İsrail halkını tek ses ve bir ordu gibi düşünerek büyük hata ettiğini anlıyordu. Yahudiler tarihleri boyunca devletsiz yaşayarak farklı bir toplum olmuşlar ve bu yüzden pek çok acılar çekmişlerdi. Ama tüm bu zorluklar onlara yaşama gücü ve dinamiği vermişti. Şimdi, kendi devletlerine sahip olunca bütün ulusların kaderi olan sorunlarla onlar da uğraşmak zorundaydı.

"İktidardaki Likud, Revizyonist mi?" diye sordu.

"Evet, büyük oranda."

"Peki nedir Revizyonist politika?", "Vladimir Jabotinsky'nin liderliğini yaptığı Revizyonist hareket, İsrail'in güç kullanarak kendini kabul ettirmesini savunuyordu. Çünkü, onlara göre Araplar bundan anlardı. Hagannah ve Irgun gibi örgütler Revizyonistti. Onların İngilizlere ve Araplara karşı uyguladığı terörü biliyorsunuzdur."

120

Kayıp Naaş

"Jabotinsky hakkında çok şey okudum. I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı'nın yenilmesi için İngiliz ordusunda Siyonist birlikler kuran değil mi? Fikirleri hâlâ bu kadar etkili mi?"

"Ne diyorsunuz, o bir efsanedir. 1964'te naaşı Amerika'dan getirilerek Kudüs'te Herzl Tepesi'nde toprağa verildi. Benjamin Netanyahu'nun babası onun sekreteriydi. İspanya'daki Enginizasyon dönemi hakkında uzman bir tarihçidir. Jabotinsky'den etkilenen fikirlerini oğluna da aşıladı."

Gökhan, kafasında bir yere Herzl'e gitmeyi not etti. Belki orayı yok etmek iyi bir cevap olurdu.

"Bugün artık işin içine aşırı dinci akımlar ve yerleşimciler de girdi. Yerleşimcileri kullanmak isteyen Likud, artık onları kontrol edemiyor. 1974'te işgal edilmiş topraklara zorla yerleşim başladı ve uzun süre buna göz yumuldu."

"Barış anlaşmalarına muhalif değil mi bunlar?"

"Yerleşimcilerin çoğu Rusya'dan gelen ezilmiş ve sıkıntı çekmiş Yahudiler. Bunlar doğal olarak aşın sağa kaydılar. Kim aldığını kolayca geri verir ki? Üstelik bunlar, çevrelerinde kendilerine düşman binlerce Arap arasında yaşıyorlar. Her gün şiddet ve ölümle karşı karşıya olmak ruh sağlıklarını olumlu etkilemiyordur herhalde."

"Yerleşimciler, İsrail devleti için Frankestein'ın canavarı gibi olmuş anlaşılan."

"Eh, bir açıdan doğru diyorsunuz, çünkü Likud'u bile merkeze kaydıran post-Siyonist, aşırı sağcı akımlar oralardan besleniyor. Yerleşimciler arasında güçlü olan Gush Emunim, artık ülke genelinde bir tür derin devlet gibi. Mesianik bir hareket ve içinden Kach gibi daha aşırı sağcı örgütleri çıkardı."

121

Orkun Uçar

"Kach, Tapınak'ın tekrar inşa edilmesi için Hafenvül Şerifi bombalamayı düşünen hareket değil mi?"

"Evet. Kahane adlı bir haham tarafından kurulmuştu. Sadece Araplara değil, barış yanlısı Yahudilere de saldırıyorlardı. 1988'de yasadışı ilan edildiler. Kahane, 1990'da New York'ta bir Arap tarafından öldürüldü. Bugün oğlu Benjamin, 'Kahane Yaşıyor' adlı bir hareketin başında."

"Peki Şaron?"

"Hitler'in Yahudi versiyonu. Başında bulunduğu Birlik 101 ile Kibya katliamını gerçekleştirmişti. Yine Sabra ve Şatilla kamplarında bine yakın sivilin Hıristiyan Falanj istlerce katledilmesine neden oldu. Savaş suçlusu olarak yargılanması gerekirken İsrail'in başına geçmesi, ne kadar yanlış bir yolda olduğunun kanıtı. Üstelik bugünlerde koltuğu sallantıda, ama onu zorlayanlar, ondan daha aşırı politikaları savunanlar."

Gökhan, Elijah'ın sözlerindeki nefrete şaşırmıştı. Bunun nedenini sordu. Bir Yahudi ve İsrailli olarak

kendi ülkesine nasıl böylesine kin duyabilirdi?

"Soykırımı bilirsin, değil mi?" dedi Elijah. "Gaz odalarına gidenlerin çoğu Doğu Avrupa Yahudileriydi. Çoğunluğu Hazar Türkü, Kıpçak ve Avar soyundan gelen, yüzyıllar içinde Yahudiliği özümsemiş insanlardı. Ama onların kökenini unutmayan birileri vardı: İsrailoğulları.

"Hitler'in iktidara gelişi sırasında onu destekleyen Siyonist liderler, zenginler vardı. Hitler'i komünistlere ve İsrailoğ-lu soyundan olmayan Yahudilere karşı kullanmak istiyorlardı.

"Bu onlara göre mükemmel bir plandı; hem nefret ettiklerinden kurtulacaklar, hem Siyonizmi insanlara zorunlu kılacaklardı. Sonuçta, kurbanların kanlarının diyetiyle İsrail kuruldu."

"Peki, sen bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Gökhan.

"Bir belge gördüm. Hitler'le yapılan gizli bir anlaşma. İsrailoğlu soyundan gelmeyen Yahudilerin öldürülmesi üzerine. Gerçi o canavar daha sonra bu konuda sınır tanımamış, ama yine de görevini yapmış sayılır. Bugün de İsrail'in gizli yöneticileri bu ayrımı yapıyor. Kökenlerinin başka milletlerden geldiğini düşündüklerini fişliyorlar. 1998 yılında Dönüş Yasası gereğince İsrail vatandaşı olmak için gelenlere Yahudi olup olmadıklarını anlamak için genetik test uygulanması zorunluluğu getirildi. Benim ve ailemin dini yüzyıllardır Yahudilik, ama bunlar hâlâ bizleri yok etmek istiyor. İsrailoğlu Yahudilerinin Hitler'den farkı yok. Antisemitistlerin söyledikleri şu söz gerçekten doğrudur: Yahudiler kendilerini insan, diğer milletleri insan ile hayvan arasında bir tür olarak kabul eder."

Gökhan saatine baktı, Helen'in katıldığı Kudüs'teki günlük tur bitmek üzereydi.

"Benim gitmem gerekiyor," dedi. "Yarın kenti gezip bazı şeylere bakacağım, sizden şu doktorla ilgili haber bekleyeceğim."

Elijah elini uzatıp gülümsedi. "Ben şimdi onu takibe çıkacağım. Bakalım geceleri ne yapıyor, eski alışkanlıkları sürüyorsa elime düşer."

12 TEMMUZ 2007 - SAAT: 17.20 TALBİA SAYFİYESİ - KUDÜS, İSRAİL

Diyafondan sekreterin sesi duyuldu. "Efendim, Sayın Aaron Eiliaman buradalar."

Gadna'nın yöneticisi General Hari Salvon, "Gelsin!" dedi davudi sesiyle. İriyan, enerjisi sanki vücuduna sıkışmış gibi duran bir adamdı. Tam bir eylem adamıydı, ama 2005 yılı sonunda Ramallah'a yapılan baskında seksen Filistinli sivilin öldüğü bir saldırıyı komuta ettiği için soruşturmadan zor kurtulmuştu. Ariel Şaron yakın dostuydu ve kendisini Gadna'nın başına o getirmişti.

İlk başta AMAN'ın gençlik organizasyonu olarak bilinen Gadna'da ne yapacağını düşünürken, sorumluluğuna giren projeler karşısında dehşete düşmüştü.

Gadna sanki başlı başına bir bilimkurgu gibiydi; gen deneyleri, klonlamalar, insan programlamalar, üstün insan yaratma, belli milletlere özel silahlar, insan küçültme gibi tüm deneysel çalışmalar hep bu örgütün bünyesindeydi.

Aaron Eiliaman sürekli taşıdığı kolonyasını boynuna dökerek içeri girdi. Bir yandan, "Ne bu cehennem sıcağı ya," diye söyleniyordu. Üç saat önce Ankara'daydı. Türk-İsrail iş konseyi üyesi bir işadamıydı, ama ayrıca MOSSAD'ın Türkiye sorumlusuydu. 2006'da öldürülen Eli Nathan'ın yerine atanmıştı.

"Rafael'den iz yok," diye hemen konuya girdi. Rıfat Pamuk'un gerçek adıydı bu. "Türkiye'ye giriş yaptıktan sonra kaybolmuş. Ailesi de gitmiş. Belki de tatil içindir diyece-

ğim, ama Komutan Herod ve ekibi sanki yer yarıldı da içine girdi."

"Part Holding'in tesislerinden ayrılmamışlar mı?"

"Oradan sorunsuz çıkmalarına rağmen Bulgaristan'a giriş yapmamışlar. Anlamıyorum; Türkler Rafael'i tespit etseler bile onun Sayeret Matkal'ın planından haberi yoktu ki."

"Eğer onlar ellerine geçmeseydi naaşı nasıl bulabilirlerdi ki? Naaş ellerinde. Kabul etmeliyiz ki Rıfat konuştu ve bir şekilde bizimkileri buldular."

"Ama yine soru işaretleri var: Türkler kaçırılmayla ilgili hiçbir açıklama yapmıyor. Hatta başbakan, bombalama öncesi naaşın nakledildiğini söyledi."

"Sen gördün mü?"

"Evet, bu sabah Atatürk Orman Çiftliği'ne gittim. Hâlâ akın akın insanlar ziyarete geliyorlar."

"Demek ki bir şekilde naaş Türklere verildi. Ve bizimle bağlantı kurabilecekleri bir bilgi yok ellerinde. Üçüncü bir güç bizimkilere saldırıp naaşı vermiş olabilir mi? Öyleyse kim?"

"Belki Ruslardır. Şu sıra araları iyi. Part Şirketi, Rusya'dan kobay getirdiği için içeri bir ajan sokmuş olabilir. O da durumu merkeze iletmiştir. Ruslardan Türklere bir hediye."

Generalin aklına bu fikir yattı. "Ruslar yaptıysa İsrail'in rolünü sakladılar anlaşılan. Herod ve ekibinin öldüğünü varsayabiliriz. Ortaya çıkıp da onlara ne olduğunu sorabilecek durumda değiliz ya."

"Peki proje aksadı mı?"

General Hari Salvon bir bilim adamı değildi, sadece verilen raporlara göre konuşabiliyordu.

"Hayır, aksama yok. Dr. Niso başlatabileceklerini söylüyor. Zaten artık naaşa ihtiyacımız yok. Sadece yok olması, ha-zırladığımız plana daha çok uyuyordu. Artık B planı geçerli."

"Bence bir süre bekleyelim, bakalım kim ne biliyor. Eğer bir ses çıkmazsa klonlama gerçekleştirilsin."

"Boşuna çekiniyorsun Türklerden, şu anda orduları Kürtlerin tepesine bindi. Savaş zamanı esir alınan askerlere yapılanların hesabını soruyorlar. Kendilerini toplamaları zaman alacak."

Aaron Eiliaman'ın sıradaki randevusu MOSSAD Başkanı Meir Dagan'laydı. Tevel ve Tzomet şubelerinin savaş sonrası durumunu konuşacaklardı. Dost ülkelerin istihbarat örgütleriyle işbirliğinden sorumlu Tevel şubesi, ilişkilerin soğuk olduğunu rapor etmişti. Türkler faaliyetleri yakından izlemeye başlamıştı.

Tzomet şubesi ise Türkleri casus olarak kullanıyordu. Aaron, şubenin kullandığı Türklerin sesinin kesildiğini öğrenmişti.

General, bürosundan çıktıktan sonra arabasına atlayıp hızla Tel Aviv'e doğru yol almaya başladı. Genellikle zenginlerin tercih ettiği bir semt olan Kikar Ha Medina'ya gidiyordu.

Tam zili çalacaktı ki kapı açıldı ve bir kadın hızla onu içeri çekip kollarına atıldı. Eliza Streicher sanki vahşi bir hayvan gibi sevgilisini soyuyordu. General Hari gömleğinin önü açılmışken zorlukla esmer güzeli kadının kollarını tutup durdurabildi.

"Sana bir şey söylemeliyim."

Eliza bu kez uzanıp onu öpmeye çalışıyordu. "Söyle sevgilim. Ama çabuk ol."

126

Kayıp Naaş

"Herod ölmüş olabilir."

Birden genç kadının direnci azaldı. Bir koltuğa oturdu.

Omuzları çökmüştü.

"Nasıl?"

"Gittiği görevde bir sorun yaşanıyor. Timden haber alınamıyor. Büyük ihtimal ya öldü ya da ellerinde.". Kadın ses çıkarmadı.

Bundan altı ay önce general, Herod ve karısını bir partide görmüştü. Ve tıpkı binlerce yıl önce, Kral David'in göz koyduğu Batşeva'ya sahip olabilmek için Uriah'ı cepheye sürdüğü gibi, o da Herod'u yurtdışı operasyonlarına göndermeye başlamıştı.

Kadın ilk önce direnmişti, ama General Hari güçlüydü.

Şimdi yaptığından utanıyordu. Eliza da vicdan azabı içindeydi. General omzuna elini koyduğunda

irkildiğini hissetti. "Lütfen git."

"Onun ölümünde senin suçun yok."

Bu yalandı, ikisi de daha fazla birlikte olabilmek için her fırsatta Herod'un göreve verildiğini biliyordu.

Kadın sessizce ağlamaya başladı.

Gadna'nın bir numaralı adamı gömleğini ilikledi ve çıktı. Zaman her şeyin ilacıydı. Kadın bir süre sonra kendini toparladığında rahat rahat birlikte olacaklarını düşündü.

Eve gitmek istemiyordu. Tel Aviv ile Kudüs arasındaki Pondak Bar'da durup birkaç kadeh içmeye karar verdi.

Eliza Streicher ise bu sırada sonsuz bir uyku için haplarını ardı ardına yutuyordu.

127

Orkun Uçar

12 TEMMUZ 2007 - SAAT: 18.30 LUT HAVAALANI - KUDÜS, İSRAİL

Paris aktarmalı New York uçağından birbirlerini tanımayan iki Amerikalı indi.

Nick Halloway, özel dedektifti ama görünüş itibariyle filmlerdeki sert, karizmatik meslektaşlarıyla ilgisi yoktu. Kel kafası ve kalın camlı gözlükleri yüzünden daha da küçük gözüken düğme gözleri, onun sapık SS subaylarına benzemesine yol açıyordu. James Stillson'un başarısızlığından sonra Aleksander Lynam tarafından tutulmuştu.

Nick, çocukluğundan beri fiziksel zayıflıklarını çok çalışma ve zekâsıyla telafi etmeye çalışırdı. James Stillson bir saha adamıyken, onun işi araştırma ve enformasyondu. İş kendisine verildiğinde, Gökhan'ın şu anda nerede olduğunu bulmak yerine filmi geri sarmayı uygun bulmuştu. Herkesin geçmişinde onu kafese tıkmak için bir ipucu olurdu.

Filmi geri aldığında, Gökhan'a ait ilk bilgi MiT'teki CIA bağlantısının onu Esenboğa Havaalanı'ndan infaz için alışıydı. Almanya'dan geliyordu. Öyleyse bu adamın gizli bir görevle Avrupa'da yaşadığı düşünülebilirdi.

Belki MiT'teki hain bu bilgiyi verebilirdi, ama o zaman CIA öğrenmek için çaba sarf etmemişti. Şu anda da bilgi kaynağı kayıptı.

Nick, Gökhan'ın ortaya çıktığı 27 Ocak 2007 öncesi tarihli Avrupa gazetelerini taramaya başladı. Aradığı, bu ajanın saldırı bilgisini alabileceği garip bir olaydı. Ve Hollanda'da da aradığını buldu; bir Fransız öğretmenin arabasındaki esra-

128

Kayıp Naaş

rengiz patlama ve dazlak gençlerle petrol tüccarı Arman Bogosian'ın ölümü fazlasıyla dikkat çekiciydi.

Bir mağazanın güvenlik kayıtları polis arşivine girmişti. İşte Gökhan oradaydı; köşede belirirken, patlamayla aniden dönüp taksiye binerken... Görüntü, eğer ne aradığını bilmezsen herhangi bir ipucu vermiyordu. Sadece patlama yüzünden korkup kaçan bir adam figürü. Ama Nick bağlantıyı kurabiliyordu. Gökhan ile Arman Bogosian'ın ölümü arasındaki ilişki öylesine belirgindi ki, bunu başkasının keşfedememesine şaşırdı. Belki de bu Türk'ün geçmişi, ABD'ye yaptıklarının yanında fazlasıyla gölgede kaldığı için kimse ilgilenme gereği duymamıştı.

Gerisi çok kolay çözülmüştü; Fransız öğretmenin aniden ortaya çıkışı bile zamanlamaya uyuyordu.

Nick Halloway büyük hedefi vurmuştu: Frank Consal, Gökhan Birdağ'ın ta kendisiydi.

İşte bu noktada Nick'in kendini projektörlerin tam ortasına koyma tutkusu kendini göstermişti. Eğer bilgiyi Aleksander Lynam'a verirse iş, büyük bir ihtimalle başka birine gidecekti. Parasını alacak olsa da gösteriyi yine başkası tamamlayacaktı. Hayır, bu kez böyle olmayacaktı. Gökhan Birdağ'ı bizzat kendisi yakalayıp Lynam'a teslim edecekti.

Frank Consal'ı takip etmek kolaydı. Geri döndükten sonra işinden istifa etmiş, eşiyle bir seyahate çıkmıştı. Bu adamın yaptıklarına bakılırsa İsrail'e turistik seyahati boşuna olmamalıydı.

Nick Halloway uygun anı bekleyecek ve darbeyi indirecekti.

Havaalanında dedektifle aynı hizada yürüyen diğer Amerikalı, Yisrael Meseda adlı bir Yahudi'ydi. Amerika'da, Evangelistlerle çok sıkı ilişkileri olan Kudüs Tapınağı Vakfı'nda Genel Sekreter Stanley Goldfoot'un yardımcısıydı.

Goldfoot eski bir Stern teröristi ve ateistti.

Vakfın amacı Süleyman Tapınağı 'nın tekrar inşa edilmesi ve bu amaç doğrultusunda Mescid-i Aksa'yı yıkacak terörist eylemlerin desteklenmesiydi.

Vakfın başkanı, Terry Reisenhoover adlı petrol zengini bir Evangelistti. Bu adam kendisini 'Yeni Nehemya' olarak adlandırıyordu. Nehemya, tapınağı ilk yıkılışından sonra inşa eden tarihi Yahudi kahramanıydı.

Toplanan bağışlar, Süleyman Tapınağı'm tekrar kurmaya çalışan Kabala merkezi Ateret Cohanim'e yollanıyordu.

Kach hareketi, Kudüs Tapınağı Vakfı ve Ateret Cohanim, hedef uğruna ortak hareket ediyorlardı. Gün çok yakındı. Yisrael Meseda planı son kez gözden geçirmeye ve para getirmeye gelmişti. Altı kamyon dolusu patlayıcı Ortadoğu'da geri dönülmezi başlatacaktı.

Müslümanlar şu anda en zayıf dönemlerindeydiler; Mescid-i Aksa yıkıldığında elbette karışıklık olacak, ama sonunda Bet Amikdaş üçüncü kez kurulacaktı.

Güçlü dostlar, aşın sağcı ve dindar partiler, post-Siyonist hareketler patlama sonrası ne yapacaklarını

biliyorlardı.

Unlü Inbal Oteli'ne yerleştikten sonra ordu içindeki destekçilerle bağlantıyı sağlayan Ezra Magen ile buluşacaktı.

Ezra Magen, Dr. Baruch Goldstein'in arkadaşıydı. 28 Şubat 1994'te Kiryat Arba'da yaşayan Kach sempazitanı bu adam, El Halil kentindeki Hz. İbrahim Camii'nde namaz kı-

lan Müslümanları tarayarak otuz kişiyi öldürmüş, yüzlerceşi-ni yaralamıştı. Canavar, hemen orada linç edilmişti.

Magen ayrıca Elijah Cossack'ın Gökhan'a söz ettiği Gadna Projesi'nde çalışan araştırma görevlisiydi.

Yisrael Meseda ve Nick Hallovvay'in elleri aynı anda sıradaki taksinin kapısına yöneldi. Dedektif, rakibinin gözlerindeki nefrete şaşırarak geri çekildi.

12 TEMMUZ 2007 - SAAT: 20.30 TAİBİA SAYFİYESİ - KUDÜS, İSRAİL

Ezra Magen, mavi Honda'sıyla Hartman Enstitüsü'nden ayrılırken kapıdaki görevlilere selam verdi. Yüz metre ilerlemişti ki, beyaz bir Opel onu takibe geçti. Henüz ortalık kararmamıştı.

Elijah takip ettiği adamı iki yıl önce uyuşturucu partisinde yakalamıştı. Önünde ağlayıp yalvaran adamın mide bulandıran bir görüntüsü vardı. Gadna'dan bir subay gelip kurtardığı zaman az önce ağlayıp yalvaran o adam gülmeye, polisle alay etmeye başlamıştı. Elijah orada MOSSAD adına bulunan gözlemciydi, ama Gadna subayına aldırmadan bu karaktersiz herifin karnına yumruğunu gömmüş, "Al bu pisliği götür," diyerek subaya doğru itmişti.

Ezra, Kudüs merkezinden geçip bir tepe üzerine kurulu, eski adı Laromme olan İnbal Oteli'ne ilerledi. Hedef belli olunca Elijah gaza basıp otele ondan önce vardı.

Araştırma görevlisi, Elijah'ın yanından geçip resepsiyona bir isim söyledi. Yirmi dakika sonra kafeteryada Yisrael Meseda ile hararetli bir şekilde konuşuyorlardı.

Elijah konuşmaları duyamadığına hayıflandı. Resepsiyona gidip askeri kimliğini göstererek Ezra'nın buluştuğu adamın kimliğini öğrendi. On dakika ve bir telefon, Kudüs Tapınağı Vakfı Genel Sekreter Yardımcısı Yisrael Meseda hakkındaki her şeyi öğrenmesine yetmişti.

Gadna'dan korkak ve kaypak bir araştırma görevlisinin böyle bir adamla ne işi olabilirdi?

Ezra bir saat sonra masadan kalkmış çıkışa yürüyordu. Elijah'ın karar vermek için çok kısa bir süresi vardı. Ya adamı şimdi bırakacak ya da yakalayıp konuşturacaktı.

Otelden bir kilometre uzaklaşmışlardı ki, araştırma görevlisinin arabasına arkadan çarptı. Ezra öfkeyle dışarı fırladığında iki yumruk darbesiyle yere yığıldı. Elijah, adamı yerden kaldırırken yaklaşan bir araba duruma aldırmadan geçip gitti.

"Ne oluyor?" diye hava almak için çırpındı Ezra. Üçün*-cü kova suda ancak kendine gelmişti.

Elijah askeri kimliğini gösterdi bağlı adama.

"İki yıl önce bir uyuşturucu partisi, şimdi de aşırı sağıcılar. İlginç bir değişim Ezra," dedi.

"Ne... Sen kimsin? Ben... ben." Adam şaşırmıştı. "Bakın, ben Gadna'da önemli bir projede görevliyim. Dr. Niso Tegev veya General Hari Salvon'u arayabilirsiniz."

Elijah bu adamı çözmenin kolay olacağını anlamıştı.

"Bu kez Gadna subayı seni kurtaramaz. Hem söylesene bakayım, onlar senin Yisrael Meseda ile görüştüğünü biliyorlar mı?... Hayır mı?"

Ezra'nın omuzları düşmüştü.

"Bakın, benim yaptığım sadece talimat taşımak. Onlarla, planlarıyla ilgim yok. Zorladılar, şantaj yaptılar."

"Ne için? Anlat!"

Ezra hâlâ yutkunuyor, sayıklıyordu. Elijah hemen sabırsızlıkla sert bir tokat attı. Adam yüksek sesle itirafa başladı.

"Moriah Tepesi'ni temizleyecekler!"

Elijah güldü. Bunlar hiç vazgeçmeyecekti. Eh, Kudüs Tapmağı Vakfı'ndan başka ne beklenirdi. Bundan önce defalarca Mescid-i Aksa'yı yok etmek için hazırlanan planlar engellenmişti.

Kach'in kurucusu Haham Meir Kahane, 1980'de böyle bir plan nedeniyle gözaltına alınmıştı.

1982'de en ciddi planları ortaya çıkarılmıştı. El Aksa Camii ve Hz. Muhammed'in göğe çıktığı noktayı işaretlemek için inşa edilen Kubbet-ül Sahra'yı yok etmek için Batı Şeria'dan bir grup Gush Emunim eylemcisi yakalanmıştı.

Aralarında patlayıcılar konusunda uzman bir subay vardı ve gerekli olan silahlar ordudan çalınmıştı. Plan, daha sonra yirmi beş Gush Emunim eylemcisinin beş Arap otobüsüne bomba koymaya çalışırken yakalanmalarıyla ortaya çıkmıştı.

Elijah bu yeni komployu ortaya çıkardığı için büyük bir başarı kazanabilirdi, ama Ezra şimdi başka bir

konuda kendisine lazımdı.

"Bu konuyu sonra konuşuruz şimdi bana Golem Projesi'nden söz et," dedi.

Adam burnunu çekerek Elijah'a baktı. "Onunla bu planın bir ilgisi yok ki. O Gadna'nın projesi."

"Ne biliyorsan anlat? İlgisi olmadığını biliyorum."

Ezra, sorgunun suçlamayla ilgili olmadığı, hatta İsrail adına önemini ortaya koyan bir yöne kaydığı için memnuniyetle anlatmaya başladı.

"Dr. Niso, Carnegie Mellon Üniversitesi Robot Bölümü kurucularından Hans Morovec'in öğrencilerindendir ve ayrıca gen mühendisidir. Golem, insan klonlama ve klonları programlamayla ilgili bir proje."

"Peki, nerede yürütülüyor proje? Hartman Enstitüsü içinde mi?"

"İkinci blokta, Gadna merkezinin altındayız. İyi ama bunları neden öğrenmek istiyorsunuz? Gadna, AMAN'a bağlı bir teşkilattır."

Elijah, başparmağıyla Ezra'nın alnını ittirdi. "Biliyoruz herhalde salak! Soru sormayı bana bırak. Şimdi sıra geldi Yisrael'e. Nasıl patlatacaklar tepeyi?"

Ezra bir an konuşmakta tereddüt etti, ama artık her şey konuşulduğuna göre yardım etmemenin, bu saatten sonra aleyhine olacağını düşündü.

"Altı inşaat kamyonu, çok güçlü patlayıcılarla doldurulacak. Patlama gerçekleştiğinde altı yedi metrelik çukurlar açılacakmış."

"Neredeler?"

"Misgav-Ladach Sokağı'nda bir garajda. 17 Numara."

Sokak ismini, 1888 yılında açılan ünlü sağlık kliniğinden alıyordu. 1967'den önce Ürdün ordusu burayı tahrip etmişti. Şimdi de harabelerle dolu, sürekli inşaat faaliyetlerinin sürdüğü bir bölgeydi burası. Yüklü kamyonlar dikkat çekmezdi.

"Ne zaman olacak eylem?"

"Üç gün sonraydı, ama hükümet sallantıya girince ne olacağını görmek için iki hafta sonraya ertelediler. Yisrael bunu söylemek ve para getirmek için gelmiş."

İsrail giderek daha sağa kayıyordu, Ariel Şaron gibi bir Likud lideri bile daha revizyonist politikalar izlemediği için eleştiriliyordu. Ulusal Dinci Parti Mafdal koalisyondan ayrılmıştı. Parlamentoda Şaron'un koalisyona alabileceği bir diğer küçük parti zaten Kach hareketinin devamı sayılan Moledet'ti.

Kurucusu emekli General Rehavam Ze'evi'nin, 2001'de Doğu Kudüs'te bir otel odasında öldürülmesinden sonra partinin başına geçen Ortodoks Haham Beny Elon daha sert politikalar karşılığında dışarıdan destek verebileceğini söylüyordu.

Şaron bile bu adamlar için yeterli değildi.

Elijah, Ezra'nın ellerini çözdü. Adam, sorgucusunun kendisini serbest bırakacağını sanıyordu, ama sorgucu onu iki kat aşağıda bir hücreye tıktı. "Boşuna bağırma," dedi Elijah. "Burası ses geçirmez."

"İyi ama beni burada ne kadar tutacaksın?" diye soruyordu adam arkasından.

"Bir iki gün, üstlerime rapor vermeliyim."

Ezra, "Yokluğum merak uyandıracaktır," dedi.

Elijah, "Onu hallederiz," diyerek evden çıktı.

Çıkarken paspası ters çevirdi. MOSSAD'ın gizli sorgu evlerinden biriydi burası ve paspas işareti evin kullanımda olduğunu gösteriyordu.

Elijah, hemen Hilton'da kalan Gökhan'ı aradı. Frank Consal ismiyle kayıtlıydı. Telefonu son derece kötü İngilizce

konuşan bir kadın açtı. Elijah'ın dediklerinden bir tek, "Mr. Frank"i anlayınca seslenmeye başladı.

Kısa bir süre sonra Gökhan, "Buyurun," dedi. "Ben Elijah."

"Ah, evet kusura bakma, banyoda olduğum için karım açmış."

"Buluşmamız lazım."

"Olur."

"Sabah onda King David Oteli'nde olun, bir defile var. Size önlerden bir koltuk ayarlayacağım."

Gökhan kahkaha attı. "Giderek daha göz önünde buluşma yerleri seçiyorsun bakıyorum."

Elijah da gülerek karşılık verdi. "Görünüşteki işim tekstil. Türkiye'den mal alıp, ABD'ye gönderiyordun!. Böylece kotayı deliyorduk, ama savaş işleri kesti, anlıyor musun?"

"Yakında düzelir üzülme. Sabah görüşürüz.". Elijah telefonu kapatırken, ne garip, diye düşündü. Bu adam ne kadar samimi ve sıcak davransa da insanın tüylerini diken diken eden bir tarafı vardı.

13 TEMMUZ 2007 - SAAT: 10.40 KİNG DAVID OTELİ - KUDÜS, İSRAİL

Gökhan, defilenin yapıldığı otelin ününü biliyordu; 1946 yılında Yahudi terör örgütü Irgun, İngilizlerin üs olarak kullandığı King David Oteli'nde bomba patlatmıştı. Altmış bir yıl sonra İsrailli mankenler sonbahar-kış koleksiyonunu sunuyorlardı. Güçlü havalandırmaya rağmen zor durumda oldukları belliydi.

Elijah şık, fakat rahat bir keten takım elbise içindeydi. Burada iyi tanınıyordu; aralarında çok güzel bayanların da olduğu pek çok kişiyle selamlaşmıştı.

Gökhan, onun yanındaki koltukta oturuyordu, ama üstüne giydiği tişörtü, kumaş pantolonu ve ortadan ayırdığı saçlarıyla burası için oldukça uyumsuz görünüyordu.

Defile, üzerine birçok kolye takmış tavşan gibi zıplayan tasarımcının öne gelip selam vermesiyle sona erdi.

"Size söylediğim araştırmacıyı dün akşam takip ettim," diye anlatmaya başladı Elijah. Gökhan hiç tepki vermeden Kudüs Tapınak Vakfı'nın planını ve Golem Projesi'yle ilgili bilgileri dinledi.

"Durum böyle. Adamı üstlerime teslim etmeden önce size anlatayım dedim. Sayenizde terfi ederim bu planı ortaya çıkardığım için." Elijah sevinçle yanlarından geçen bir garsonun tepsisinden iki kokteyl aldı.

Gökhan bir dakika müsaade istedi. Düşünüyordu. Karşılarına çıkan komplo belki de Allah'ın bir lütfuydu.

"Hayır," dedi. "Onu teslim etmeyeceksin. Aklıma bir fikir geldi ama..."

Elijah onun ne düşündüğünü anlayamamıştı.

"Ama..."

"Bu gece gidip şu kamyonları alabilir miyiz?"

"Sadece iki kişiyiz unutmayın. Planınız ne?"

"Kamyonları biz alıp patlatacağız, ama istediğimiz hedeflerde. İkisini olduğu yerde, bir tanesini Jabotinsky'nin mezarında. Üçünü Hartman Enstitüsü'nde, Gadna merkezinde taş üzerinde taş kalmamalı. Yardımcı bulamaz mısın?"

"Araplar?"

"Hayır, Arapları veya buradaki MİT bağlantılarını kullanmamalıyız."

"Bizim en az dört kişi olmamız gerekiyor değil mi? Eğer sadece şoförlük yapacaklarsa kardeşimi ve kuzenimi ayarlarım, ama dediğim gibi onları tehlikeye atmak istemem."

Gökhan güldü.

"Merak etme, çatışma olursa biz yeteriz. Garaj ve Jabotinsky'nin mezarındaki patlama zamanını öyle bir ayarlamalıyız ki, tüm dikkatleri üzerlerine çekmeliler. Hartman Enstitüsü o karışıklıkta en az korumayla açıkta kalır."

"Bu gece mi olacak bu dediklerin?"

Elijah, Gökhan'ın planı bu kadar hızlı hazırlamasına şaşırmıştı.

"Ertelemek için neden yok. Ezra'nın kayboluşu hem Gadna'nın, hem de eylemi planlayanların dikkatini çeker."

Gökhan'ın haklı olduğunu düşündü Elijah. "O zaman izin verin, bizimkileri ve silahları ayarlayayım. Akşam altı gibi sizi otelinizden alırım. Tamam mı?"

Gökhan başını salladı. Yüksek güvenlikli proje binasını yok etmek için bir çözüm bulduğuna sevinmişti. Böylesine güçlü patlamalar onu hem şifreli kapılan geçme, hem de anlamadığı teknolojik aletlerle uğraşma derdinden kurtaracaktı.

Bu arada planla meşgul olan ikili, kendilerini izleyen Nick Hallovvay'i fark etmedi. Halloway, otelinden çıktığından beri Gökhan'ın peşindeydi. Artık, gördüğü kadarıyla da tipik bir turist görünümündeki Frank Consal'ın asrın en büyük katili olduğuna emindi. Ufak tefek hilelerle sağladığı fiziki değişim inanılmazdı.

Aleksander Lynam'a telefon edip özel uçağını göndermesini isteyecekti. Uygun zamanı bulunca Gökhan paketlenecekti. Diğer adamı da dikkatle inceledi. Bu tehlikeli teröristin yine neyin peşinde olduğunu merak etti.

13 TEMMUZ 2007 - SAAT: 10.50 GİVAT ŞATJIi BET (DEİR YASSIN) - KUDÜS, İSRAİL

Golem Projesi'nin başında bulunan Dr. Niso Tegev, Givat Şaul Bet yerleşim merkezinde, beyaz Kudüs taşından yapılmış iki katlı bir villada yaşıyordu. Evden çıkmak için hazırlanırken bahçede babasının tekerlekli sandalyesini iten oğlu Moses'i seyretti.

Bugün on iki yaşına giriyordu Moses. Çok zeki, sağlıklı ve güzel bir çocuktu. O kırk, karısı otuz yedi yaşındayken sahip olmuşlardı ona. En önemlisi, oğlan deneylerinin bir ürünüydü. Laboratuvarda en iyi sonuç için karısının yumurtasını döllemiş ve rahmine yerleştirmişti.

Suni dölleme ve deneysel çalışmalar söz konusu olmasa hiç çocuk sahibi olmayacaktı. Seksten ve bir

kadın vücuduna dokunmaktan iğreniyordu. Evliliğinin ilk yılında buna katlanmaya çalışmış, ama sonradan karısıyla yatak odalarını ayırıp bir daha ona dokunmamıştı. En büyük hayallerinden biri çocukların yapay rahimlerde üretileceği, kadınların kraliçe arı misali var olacağı bir toplum kurmaktı.

Çocukları kusursuz ve üstün İsrail ırkının ilk temsilcisiydi. Tıpkı ismini aldığı Musa Peygamber gibi İsrailoğulları'nın rehberliğini yapacak, onları yeni insana taşıyacaktı. Seçilmişlerin seçilmişi.

Oğulları mükemmel olduğu kadar büyükleriyle de ilgiliydi ve onlara büyük saygı gösteriyordu. Tekerlekli sandalyesindeki dedesiyle ne kadar da mutluydu. Oysa çoğu çocuk ihtiyarlarla zaman geçirmek istemezdi.

Dr. Niso, babası oğlunun güneşten iyice açılmış kumral saçlarını okşarken garaja indi ve yola çıktı. Karısı Avi alışverişe gitmişti.

Oturdukları sokağa babasının adı verilmişti, yani Benjamin Tegev. Eski bir Irgun militanıydı ve bugün Givat Şaul Bet yerleşim merkezinin yerinde olan Deir Yassin köyünde, 9 Nisan 1948 gecesi yapılan katliama katılanlardan biriydi.

Benjamin Tegev, torunuyla vakit geçirirken o geceyi çok net hatırlayabiliyordu. Artık doksan yaşında olsa da Deir Yassin katliamını, İsrail'in kuruluş yıllarında kadın, çocuk fark etmeden Araplara yaptığı işkenceleri çok iyi hatırlıyordu. Öldürdüğü yüzlerce insan için İsrail toplumu ona madalya takarak, oturduğu sokağa ismini vermişti.

Bu yerleşim merkezindeki sokaklara, hep o gece katliama katılanların isimleri verilmişti.

Moses'in en sevdiği öyküydü o gece. "Tekrar anlat büyükbaba," dedi güneş gibi parlayan çocuk.

İhtiyar beyni çok şeyi unutuyordu, ama işkence ve tecavüz ederek öldürdüklerini değil.

"Begin'in izin verdiğini duyunca hemen kamyonetlere doluştuk. Deir Yassin'deki tarafsız Arapları öldürürse diğerlerini korkutacağımızı biliyorduk. Irgun ve Lehi militanları olarak ortak hareket ediyorduk. Toplam yüz yirmi kişiydik.

"Ama karşımıza savunmasız Araplar yerine, silahlı bir grup çıktı. Destek gelince silahlılar kaçtı ve geriye köylüler kaldı..."

Burada hep ağzı sulanırdı Benjamin'in. Parmakları hayaletlere ateş eder gibi tetik çekerdi, tecavüz ettikten sonra boğduğu kız çocuğunun boğazını tekrar tekrar sıkardı.

"Erkekler, elleri havada kulübelerinden, çadırlarından çıktılar. Ateş etmeye başladık. Levi kahkahalar atıyordu. Sonra çadırlara, kulübelere daldık. İhtiyarları bıçaklıyorduk, kadınlara art arda tecavüz ediyorduk. Çocukların karnını yarıyorduk.

"Ben saklanan bir Arap kızı bulmuştum. Abraham'la ona hangimiz tecavüz edeceğiz diye kavga ettik. Ben kazandım, kös kös kendine başka bir çocuk aradı. Korku dolu gözlerle bakıyordu kız. Tecavüz ederken boğazını sıktım. Sıktım... Sıktım..."

Moses, büyükbabasını dinlerken dehşeti gözünün önüne getirmeye çalışıyordu. Benjamin, torununa işkence yöntemlerini öğretiyordu. Yeni İsrail ırkının ilk temsilcisi Moses, şimdilik hayvanlara uygulayabiliyordu öğrendiklerini. Ama geceleri rüyasında anne babasına ve okuldaki arkadaşlarına işkence yaptığını görüyor, heyecandan titreyerek ve uyarılmış olarak uyanıyordu.

Bu yaz çok sıkılmıştı ve artık dayanamıyordu. Bu gece, diye düşündü. Bu gece ailesini öldürecek, bahçelerden komşu evlere geçecekti. Ne yazık ki, çığlıklarını duyamayacaktı. Ağızlarını bağlayacak, acıyı gözlerinde görecekti. O kadar çok tiksiniyordu ki bu insanlardan ve onların çocuklarından.

Büyükbabasına Araplara yaptığı işkenceleri bir daha anlattırdı. Doğum günüydü bugün ve yeni bir hayata başlayacaktı.

BOLÜM ALTI

IŞIK GECESİ

13 TEMMUZ 2007 - SAAT: 21.00 KUDÜS - İSRAİL

Üç büyük dinin kutsal kabul ettiği bir yerdi Kudüs. İnançla aydınlanan, peygamberlerin ayak bastığı bu topraklar, yüzlerce yıl insanoğlunun en iğrenç eylemlerine de tanıklık etmişti...

Babil, Pers, Roma imparatorluk askerleri burada İsra-iloğlu kanı akıtmış, halkı öldürmüş, sürmüştü. Haçlı orduları tarihin en yüz kızartıcı katliamlarından birini yapmıştı.

Kudüs'ün en huzurlu dönemi Osmanlı İmparatorluğu'nun hoşgörülü yönetiminde geçmişti. Yüzlerce yıl bu topraklarda kutsal değerler adına kan dökülmemişti.

Siyonizmle beraber bu topraklara dönüş başladığında, I. Dünya Savaşı'nda Osmanlılar yenilip İngiliz idaresi gelince yine kötü günlerin işaretleri görülmeye başladı. Ardından terör, insanın insana yaptığı katliamlar, savaşlar, sürgünler geri döndü.

Türkler de buradan yayılacak bir zehri engellemek için tekrar buradaydı işte. Gökhan, Gadna merkezini yok etmek için geldiği Kudüs'te, Mescid-i Aksa'ya yapılacak bir saldırıyı da engelleyecekti. Bu komplo ile muhtemel bir Üçüncü Dünya Savaşı da bertaraf edilecekti.

Güneş farklı bir günün üzerinde battı. Bu gece kötülerle iyiler arasında gizli bir savaş olacak ve insanlığı etkileyecekti.

Elijah gece yapılacak operasyon için hazırlıklarını tamamlarken Frank Consal'a bir e-posta gelmişti. Şifreli mesaj, Ariel Şaron'un öldürülmesi için başka bir planın devreye sokulduğunu bildiriyordu. Gökhan cevap olarak bu gece Gadna üssünü yok edeceğini, diğer emirleri bekleyeceği mesajını gönderdi. Gündüz saatlerinde Herzl Tepesi'ni ziyaret etmiş, Talbia semtine gidip enstitüye dışarıdan bakmıştı.

Aynı saatlerde havaalanından çok garip bir ikili daha giriş yapıyordu. Bulgaristan'dan gelen uçaktan, biri kafasında perukla boş boş bakan, diğeri yüzü bir canavara benzeyen iki kişi pasaport kontrolünde hemen dikkati çekiyordu.

Pasaportların biri Herod Streicher, diğeri Malvin Konigsberg'e aitti. Özel bir kod, kadın memura bu ikilinin MOSSAD'da görevli olduğunu belirtiyordu. Bu nedenle bir an önce işlerini bitirmesi gerekliydi, ama ortada doğal olmayan bir durumun olduğu çok açıktı.

Bir kere daha Malvin Konigsberg'in pasaporttaki resmiyle karşısındaki ucubeyi karşılaştırdı. Cengiz sıkılmıştı. Herod'un kulağına bir şeyler fısıldadı. Kafası peruklu adam tamamen donuk bir ifadeyle, "Yurtdışındaki bir görevden geliyoruz. Artık işlemi halledin de geçelim, çünkü gördüğünüz gibi epey zorluk çektik. Arkadaşım yüzünden yaralandı," dedi.

Cengiz suratını kadına iyice yaklaştırıp gıcırtılı bir sesle, "İsrail için bu hale geldim, daha saygılı bak," dedi.

Görevli ürkmüştü. Damgayı hemen vurup pasaport işlemlerini halletti. Bavulları kontrol edilmeden teslim edildi. Bu arada güvenlik kamerasındaki görüntü hemen MOSSAD'm merkezine aktarılmıştı. Kayıp iki Sayeret Matkal, ülkeye giriş yapmıştı.

Nöbetçi Albay Asa Kaminker, Herod'u tanıyordu, hemen bilgisayardan hangi görev için yurtdışında olduğuna baktı. Operasyon sahibi olarak Gadna gözüküyordu. İki ajanın rapor vermek için Hartman Enstitüsü'ne gideceğini tahmin etti.

Hemen Gadna'nın numarasını aradı. Nöbetçi asker sadece bilgiyi not etmekle yetindi. Gadna, MOSSAD gibi kılı kırk yarmıyordu, şu anda binada çok az sorumlu vardı. Notu, generalin sekreterine verilmek üzere dosya bölümüne bıraktı. Yarın sabah nöbete gelen iletirdi.

Hilton'da ise Helen akşam yemeğinde aldığı kiloları yakmak için jimnastik salonuna inmişti. Nick Halloway, resepsiyon görevlisine Frank Consal'm telefon görüşmeleri ve giriş çıkışını haber vermesi için üç yüz dolar vermişti. Chicago'dan gelen haber güzeldi. Birkaç saat içinde uçak havaalanında olacaktı.

Elijah tam 22.00'da çalıntı bir Chevrole ile kapının önündeydi. Kamyonları aldıktan sonra bu aracı Misga-La-dach'da bırakacaklardı. Gökhan, herhangi bir soruşturmaya karşı önlem için kılık değiştirerek, resepsiyona görünmeden garaja indi. Oradan sokağa çıkış yaptı.

Elijah'ın yanında iki genç vardı. Bunları kardeşi Isaac ve kuzeni Eron olarak tanıttı.

144

Kayıp Naaş

Aynı saatlerde Yisrael Meseda, Ezra'nın kaybolmasından kuşkulanmış, kamyonların yerini değiştirmek için dört silahlı Kach militanıyla Misgav-Ladach Sokağı'na gidiyordu.

İki ekip yirmi dakika sonra hedeflerine varmıştı. Şans eseri Elijah yanlarından geçen eski minibüsteki Yisrael'i gördü. Birden yavaşlayıp durumu Gökhan'a bildirdi. "Bu adamlar büyük ihtimalle oraya gidiyorlar."

Gökhan susturuculu Uzi'yi kontrol etti. "Ezra'nın kaybından kuşkulanmışlardır belki ya da normal bir kontroldür. Bizim için fark etmez."

Elijah gülümsedi. "Siz öyle diyorsanız."

Misgav-Ladach 17 Numara, tahta kepenkle kapalı, üstünde iş makineleri bulunan bir arsaydı. Açık demir kapıdan, minibüsten inen adamların bekçi ile konuştuğu görülüyordu.

Hemen bir plan yapmaları gerekiyordu, eğer kamyonlar hareket ederse plan bozulurdu.

Hazar Türkü, "MOSSAD kimliğimi kullanalım mı?" dedi. "Tutuklama gibi davranır, icaplarına bakarız."

Gökhan, elleri tetikte, İsrailli fanatiklere baktı. "İşe yaramaz, hemen ateş ederler." Sonra gözü harabeleri yıkmak için kullanılan gülleye kaydı. "Bu işe yarayabilir," diye işaret etti.

O zamana kadar konuşmaya karışmamış Eron öne eğildi. "Ben kullanabilirim."

Elijah atıldı. "İnşaatlarda çalışıyor kuzenim," dedi. "Bir türlü üniversiteye ikna edemedik, ama bak şimdi okumayıp çalışması işimize yarayacak."

Gökhan omuz silkti. Eron'a yapması gerekeni söyledi. "Gülleyi tam ortalarına düşürmelisin. Bu bize gereken kargaşayı ve zamanı kazandırır."

145

Orkun Uçar

Biraz sonra Elijah ve Gökhan silahlarıyla yerlerini almışlardı. Bir gıcırtı duyuldu, ardından duvar yıkan ağır gülle hararetli hararetli konuşan grubun tam ortasına düştü.

Gökhan hızla iki İsrailliyi vurduğunda daha ne olduğunu bile anlayamamışlardı. Elijah da birini vurdu. Geriye bekçi dahil dört kişi kalmıştı. Yisrael'de silah yoktu.

Gökhan koşarken yerde oturmakta olan bir militanı daha öldürdü. Elijah da yakın mesafeden iriyarı olanına kurşunları boşalttı. Elinden silahını düşüren adam hâlâ ilerlemekteydi. Elijah'ın boğazını sıkmaya başladığında arkasına yediği bir kazma darbesiyle yere yıkıldı. Isaac, ağabeysinin sözünü dinlememiş, peşlerinden gelmişti. Elijah çok kızmıştı. "Sana sonra bunun hesabını sorarım," dedikten sonra kaçmakta olan bekçiyi yakalamak için koştu.

Yisrael, Gri Takım'ın en ölümcül elemanıyla karşı karşıya kalmıştı. Elindeki kazmayı öldürmek için salladı.

Gökhan yere saplanan kazmanın tahtasına sertçe basınca, sapı fanatiğin parmaklarını acıtarak elinden kurtuldu.

Eğitimli ajanın yumruğu rakibinin burnunu buldu. Adamı bir ayak hareketiyle yere devirip sırtına çöktü. Kafasını kavrayıp hızla döndürdü. Bir çatırtı duyuldu, boynu kırılmıştı.

Sadece iki dakika içinde militanların tümü öldürülmüştü. Elijah'ın bekçiyi de hallettiği, yaptığı zafer işaretimden anlaşılıyordu.

Gökhan hemen sekiz kamyondan patlayıcı yüklü olanları tespit etti. Yirmi dakikada Elijah'ın getirdiği zamanlayıcılarla plastik patlayıcılan hazır hale getirdi.

Elijah merakla bu maharetli elleri izliyordu. "Buradakileri kaça ayarlayacaksın?" diye sordu.

Gökhan, "Bir buçuk saat sonraya," diye cevap verdi. "Jabotinsky'nin mezarındakini de bir saat otuz beş dakika sonraya. Yani, beş dakika arayla patlayacaklar."

Böylece, ortalık karıştığında Gadna merkezinde rahat hareket edebileceklerdi.

Saat gece yansını gösterdiğinde üç kamyon Talbia'ya doğru yol alıyordu. Bir diğeri de Jabotinsky'nin mezarına ilerliyordu. Onu Eron kullanıyordu. Mezarlığın arkasından geçen yola, kamyonu bırakıp evine gitmesini tembih etmişlerdi. Yüzünü güvenlik kameralarına karşı saklamalıydı...

Birkaç yıl önce mezarlığa giren saldırganlar Theodor Herzl ve suikasta kurban giden İzak Rabin'in mezar taşına 'Katil Köpek', İsrailli askerlerin mezarlarına da san boyayla 'Hitler Beyinliler' yazmıştı. Olaydan sonra açıklama yapan Devlet Başkanı Moşe Katsav ve Başbakan Ariel Şaron yirmi dört saat çalışan kameralar sayesinde suçluların bulunacağını söylemişlerdi.

Gökhan, Elijah ve Isaac gecenin karanlığında çevre yolunu kullanarak Talbia'ya gittiler. Askeri kontrol noktasında durdurulmadılar. İsrailliler ABD, Irak'ı işgal ettiğinden beri kendilerini rahat hissediyorlardı; Filistinliler ve Suriye sindirilmişti. Ortadoğu'da belirgin bir İsrail gücü hissediliyordu. Irak'taki kanşık durum bütün dengeleri değiştirmişti. Yönetimdeki Kürtler zaten İsrail ne isterse yapacaktı; 1948'den beri MOSSAD, Kürtlere iyi yatınm yapmıştı.

Elijah, enstitünün dış kapısına gelindiğinde kamyondan inip güvenlik kulübesinden çıkan askerlerle konuşmaya baş-

ladı. Bir ara MOSSAD kimliğini gösterdi. Sonra demir kapı açılmaya başladı, Hazar Türkü gülerek

kardeşine ve Gökhan'a kamyonları içeri sokmalarım işaret etti.

Güvenlikteki askerlerden biri jiple onlara yol gösteriyordu. Kamyonlar geniş bir araziye yayılmış enstitü içinde ilerlemeye başladılar. Sonunda bir kilometre sonra dört katlı büyük bir binanın önünde durdular.

Elijah hemen Gökhan'ın yanına gelip, "Gadna merkezi burasıymış," dedi. "Ne kadar kolay oldu değil mi? MOSSAD kimliğimi gösterdim ve deneyler için gizli teslimat getirdiğimi söyledim. Yolu bile gösterdiler sağ olsunlar."

İsrail'in zayıf noktası buydu: dıştan gelen saldırılara böylesine hazırlıklıyken içteki gizlilik, ihanetlerin zararını en üst düzeye çıkarıyordu. "Nöbetçi nerede?" diye sordu Gökhan. Elijah boğaz kesme hareketi yaptı. Adamı bir belge verme bahanesiyle kamyonun içine çağırmıştı. Daha sonraki güvenliği için Elijah kendisini gören askerleri öldürmeliydi.

Kamyonları binanın girişi hariç üç cephesine koydular. Arsadaki kamyonların patlamasına beş, mezarlıktakinin on, bu kamyonların patlamasınaysa kırk dakika vardı. Her kamyonda on ile on beş ton arasında yüksek güçte patlayıcı vardı. Binanın olduğu yerde birkaç metrelik çukur oluşacaktı.

Jipe binip Hartman Enstitüsü çıkışına ilerlerken üjak-lardan büyük bir gürültü geldi. İki kamyon ışık gecesini başlatmıştı. Gökyüzünü aydınlatan alevlerin yanında siren sesleri de duyuluyordu.

Dış kapıdaki güvenlik noktasına vardıklarında, oradaki asker olanları anlamak için radyodan bilgi almaya çalışıyor-

du. Elijah güvenlik kamerasının görüşünden kaçınmak için onu dışarı çağırdı. İsrailli askeri tam da Jabotinsky'nin mezarı havaya uçarken öldürdüler.

Gelibolu'da İngiliz birlikleri içinde Siyonist tabudan da vardı. Süveyş'te Yahudiler, Osmanlı aleyhine casusluk yapmış, İngiliz ordusunda savaşmışlardı. Bunları sağlayan Vladimir Jabotinsky'ydi. İhanetinin cezasını yıllar sonra dahi olsa görmüştü.

Kudüs tam anlamıyla kaos içindeydi. Yahudiler ne olduğunu anlayamıyorlardı.

Elijah jipi hızla Opel'ini bıraktığı sokağa sürdü. Araç değiştirdikten sonra Gökhan'ı Hilton'a bıraktılar. Her yer asker ve polis kaynıyordu, ama MOSSAD kimliği en geçerli anahtardı.

Gökhan yine garajdan asansöre bindi. Odaya girdiğinde Helen uyuyordu, birden öyle bir patlama oldu ki, otel sallandı. Hemen pencereye gitti, uzakta yükselen duman İsrail'in Golem Projesi'nin sonunu ilan ediyordu.

Helen hâlâ patlamalardan uyanmamıştı. Gökhan televizyonu açmak için yürürken garipliği fark etti, karısının gözleri açıktı.

Eğildiğinde açık gözlerin boş boş baktığını fark etti. Ölmüştü. Birden boynundan ısırılmış gibi bir his duydu. Odadaki gölgeler hareketlenmişti. Uyuşturucunun etkisiyle kendinden geçmeden önce son

düşüncesi saldırıyı yapanların kimliğine ilişkin meraktı.

Nick Halloway hareketsiz bedene baktı. Eğilip nabzını tuttu. Sorun yoktu. Chicago'dan gelen iki adamı Gökhan'ı otelin kirli çamaşır taşınan tekerlekli torbasının içine soktular.

149

Orkun Uçar

Bir saat sonra havaalanındaki özel jetin içindeydiler. Güçlü Evangelist bağlantıları, tam bir dehşet gecesi yaşayan Kudüs'ten hemen gitmeleri için gereken izni sağlamıştı.

Uçak Gökhan'ı Karayipler'deki Lynam Adası'na götürüyordu.

13 TEMMUZ 2007 - SAAT: 00.30 GİVAT ŞAU1 BET (DEİR YASSIN) - KUDÜS, İSRAİL

"Yananı besleme zamanı," dedi küçük kız. Yüzü gölgeler içindeydi, yanında yapraklarından kızıl alevler fırlayan bir çalı vardı.

Moses ter içinde uyandı. Titriyordu. Evi dinledi. Bir kenarda ambalajlarından yeni çıkmış doğum günü hediyeleri vardı. Kalkıp pencereye yürüdü. Garip bir sis vardı, sokak lambaları bile ışığını emen sisi aydınlatamıyordu.

Gölgeler sokakta garip bir ritimle yürüyor, hepsi kızın dediğini tekrarlıyordu. "Yananı besleme, intikamı alma zamanı. Firavunlara benzeyenlere lanet olsun."

Givat Şaul Bet'te uğursuz bir hava vardı. Kudüs'ü sarsan patlamaların sesi, sanki bir vakum içine hapsedilmiş olan bu semte ulaşmamıştı. İnsanlar huzursuz bir uykuya esir düşmüştü. Kıvranıyorlar, ama bir türlü kendilerine gelip yatakta doğrulamıyorlardı. Bir karabasan omuzlarından bastırıyordu sanki.

Garip bir sesle gölgelerin korosu sürüyordu.

"Kötülük kök salmış topraklara, kurbanların kanıyla beslenmiş zebaniler. Yeryüzüne inmiş cehennem ve şeytanın krallığı... Zebaniler baş seçmiş acıyla besleneni!!!"

150

Kayıp Naaş

Moses çıplak ayaklarıyla merdivenlerden alt kata indi, mutfağa yöneldi.

Bıçak setinin ortasından keskin bir tane seçti. Tam çıkarken babasının şarap şişelerinin tıpasını açmak için kullandığı tirbuşon gözüne çarptı. Onu da aldı. Yanında bir gölge yürüyordu. Biliyordu, o çalının yanındaki kızdı. Ona bakamıyordu, çünkü içleri alev alev yanan gözlerinden korkuyordu.

Gölge, "Önce ihtiyar," diye fısıldadı.

Moses, büyükbabasının alt kattaki odasına yöneldi. İhtiyar ağzı açık şekilde uyuyordu. Sürekli dişlerini sıkıp kanattığı için dudağının iki yanında kurumuş kan izi vardı.

Torunu başına dikildiğinde birden gözlerini açtı. Ama ona değil, yanındaki gölgeye bakıyordu. Elleri boğmak ister gibi kıza uzandı. Bu sırada Moses bıçağı kaldırıp Benjamin Tegev'e çizikler atmaya başladı. Darbeler ölümcül olacak kadar derin değildi, ama acı veriyordu.

Eski Irgun militanı, yüzlerce masumu işkenceyle öldüren İsrail milletinin onuru Benjamin, tıpkı boğazlanan domuzlar gibi çığlıklar atıyordu.

Çocuk, tıpkı usta bir cerrah gibi yüzlerce bıçak darbesiyle doğramaya devam etti. Öyle çabucak ölmek yoktu. Büyükbabasının karnını yardı.

Sonra birden durdu ve tirbuşonu kaldırdı; önce sağ, sonra sol göze daldırdı.

İhtiyar artık kesintisiz acı veren bir nehrin içindeydi.

Moses bıçağı son darbe için kaldırdı ama kız, "Dur," dedi. "Kanı içinde boğulsun."

Çocuk başını salladı, anne ve babasını öldürmek için odadan çıktı.

Gölge yavaş yavaş kan kaybederek ölecek olan ihtiyarın üstüne eğildi. Ağzını açtı ve kara bir böcek sürüsü yatağa yayıldı. Yüzlerce küçük ağız ısırmak için açıldı!...

Moses, babası Dr. Niso ve annesi Avi'nin işini çabuk bitirdi. Bu gece alınacak daha çok can vardı. Evden sıcak geceye çıktı. Gözlerinden kanlı gözyaşları akan gölgeler ona eşlik ediyordu. Her evin kapısı, o geldiğinde kendiliğinden açılıyordu.

Bu mahallenin köklerinde masumların kanı vardı. Yavaş yavaş yükselmişti intikam ağacı ve her evi sarmıştı.

Ölüler korolarını sürdürüyorlardı:

"Yeruşalim, Yeruşalim! Peygamberleri öldüren, kendilerine gönderilenleri taşlayan Yeruşalim. İşte tapınağınız sizi yüzüstü bırakıyor."

Moses kadın, çocuk, erkek demeden her evde ölülerin hakkı olan canı aldı.

"İşte, Rabb'in günü geliyor. O gün, bütün milletlerin ordusu Yeruşalim için savaşa toplanacak. Ayaklan üzerinde dururken etleri eriyecek. Ve gözleri çukurları içinde eriyecek. Ve dilleri ağızlarında eriyecek."

Neden sonra kendini bütün mahalleye bakan bir tepenin üzerinde bir ağaca yaslanmış buldu. Elleri boştu.

Artık içlerinde canlı kalmayan evlere baktı. Yavaş yavaş karanyorlardı; alevsiz, dumansız bir ateş onları yiyordu. İlk güneş ışığı vurduğunda hepsi birer kül yığınına dönüşmüştü.

Gelen görevliler ne olduğunu anlayamamıştı. Bir tek Moses sağdı ve o da hiç konuşmuyordu. Birkaç gün hastanede po-

lis gözetiminde kaldı. Konuşmaya başladığımda hiçbir şeyi hatırlamadığını söyledi. Ardından orduda albay olan amcası Isa-iah Tegev onu almaya geldi. Artık onun himayesinde olacaktı.

Moses, yalnız kaldığında cinayetlerini tekrar tekrar hatırlıyordu.

Amcasına askeri okula gitmek istediğini söyledi. Milyonların öldüğü savaşların hayalini kuruyordu şimdi. O İsrail'in geleceğiydi, o İsrailoğlunun ruhuydu.

14 TEMMUZ 2007 — SAAT: 09.30

KUDÜS - İSRAİL

Dünya, Kudüs'ü cehenneme çeviren, patlamalar karşısında şaşkındı. Üstelik sızan ilk bilgiler -ki bu konuda Elijah büyük çaba harcıyordu- terörist eylemin Fillistinlilerden değil, aşın dincilerden, yani bizzat İsraillilerden geldiğini gösteriyordu.

Elijah, iki gündür kapalı tuttuğu Ezra'yı çıkartıp patlamaların Yisrael ve ekibi tarafından yapıldığını anlatmıştı. Üstelik Gadna merkezinin yıkılması da omu doğrudan suçla bağlantılı kılıyordu.

Elijah, Gökhan'ın talimatları uyarınca, eylemler için şöyle bir senaryo oluşturmuştu:

Yisrael Meseda ve Kach örgütü tapıruak tepesinde Müslüman mabetlerini yıkmak isterken, grubun içine sızmış aşırı dinci bir örgüt, kamyonları kendi hedefleri için kullanmıştı.

Kudüs'te Mae Şearim'de getto zihniyetiyle tam bir Tevrat cemaati olarak yaşayan, askere gitmeyen, İsrail'in bağımsızlık gününü kutlamayan, çağdaş kural,giysi ve bilgileri ta-

mamen reddeden ultra-Ortodoks Yahudiler ya da Harediler* yaşıyordu. Bu grup laik yapıyla sürekli çatışma halindeydi.

Mesih gelene dek İsrail'in devlet olarak varlığını tanımıyorlardı. Bu nedenle Siyonizmin ve İsrail'in kurulmasında önemli katkısı olan Theodor Herzl ve Vladimir Jabotinsky'nin mezarı olan Herzl Tepesi ilk hedefleri olmuştu.

İkinci hedefleri ise, insan klonlamayla ilgili çalışmaları nedeniyle Hartman Enstitüsü içindeki araştırma merkeziydi. Çünkü bu günahtı.

Mesih'in gelmesi için toprağa değil, Tevrat'a dönülmeliydi, bu tür küfür araştırmalar engellenmeliydi.

Kamyonları alırken iki grup arasında çatışma çıkmış olmalıydı. Bu nedenle iki tanesi saklandıkları yerde patlamıştı.

Elijah, Ezra'nın gözünü korkutarak ondan bir ifade aldı. Sözüm ona Ezra daha önce tanıştığı Elijah'ı bulup komployu haber verecekti ki, diğer grup erkenden harekete geçmişti. Kach'ın içine sızmış bir Haredi, Ezra'nın neyle uğraştığını öğrenince eylem alelacele gerçekleştirildi. Suçlular büyük ihtimalle patlamalar sırasında zaten ölmüştü.

Ortaya konan senaryo Ezra'nın ifadesiyle desteklenerek, mükemmel hale gelmişti. Elijah'ın olayı çözüşü, MOSSAD'da bir anda gözde bir konuma gelmesini sağlamıştı. Sonuçta tek hatası, Ezra'nın kendisine gelip Yisrael'in Mescid-i Aksa'yı bombalama girişimlerini anlattığında kendi araştırmasını da tamamlamak istemesiydi.

"Ezra zaten eylemin iki hafta sonraya ertelendiğini söyleyince, zamanım olduğunu düşünüp bilgileri bir kontrol etmek istedim," demişti.

(*) Tanrı'dan korkan.

Ariel Şaron, son zamanlarda aşın dinci hareketlerin güçlenmesi yüzünden sıkıntı çekiyordu. Knesset, bu partiler yüzünden tıkanmaya başlamıştı. Aşırıya kaçan istekleri uygulanamazdı. Yapılan gizli bir toplantıda, bu terör eylemiyle çok ileri gittikleri için Ezra'nın ifadesinin gizlenmemesine, kullanılmasına karar verildi.

İsrail ve ABD'de operasyonlar yapıldı. Birçok şiddet yanlısı lider ve Kach sempatizanları tutuklandı. Kach'ın siyasi uzantısı olan Moledet yasadışı ilan edilip kapatıldı. Zaten liberaller partinin antidemokratik yapısı yüzünden Knes-set'teki sandalyelerinin alınması için dava açmıştı.

Komplonun içinde Süleyman Tapınağı'nı tekrar inşa etmek isteyen Kabala merkezi Ateret Cohanim'e baskın yapıldığında, Müslümanların kutsal mekânlarına yapılacak eylemin tüm bağlantıları bulundu. ABD'de Kudüs Tapmak Vakfı ve yöneticileri tutuklandı.

14 TEMMUZ 2007 - SAAT: 11.43 YAHUDİ PARLAMENTOSU KNESSET ÖNÜ - KUDÜS, İSRAİL

İsrail Parlamentosu, yani Knesset 1949'da açılmış, ilk başkan olarak Ben Gurion seçilmişti. M.Ö. 5. yüzyılda Ezra ve Nehemya tarafından Kudüs'te toplanan 'Knesset Hagedo-lat'tan*' esinlenerek parlamentoya bu isim verilmişti.

Moşe Şerat, 1954'te ikinci başkan oldu. Onun istifasıyla tekrar göreve gelen Ben Gurion, 1957'de parlamentonun içinde bir akıl hastasının suikast girişiminden zor kurtulmuş-

(*) Büyük Meclis.

tu. Nobel Barış Ödülü sahibi olan İzak Rabin ise, 1995'te aşırı dinci Yigal Amir'in suikastına kurban

gitti.

Koltuğu sallantıda olan Ariel Şaron, yanında üst düzey generaller olduğu halde merdivenlerden iniyordu. Bunlardan biri, Gadna'dan sorumlu olan Hari Salvon'du.

Şaron, suçlanan aşırı dinciler yüzünden erken seçime gidilmesi gerektiğini söylüyordu. Halk, içeriden yedikleri bu darbenin daha şokundayken, başa bela olan fanatiklerden kurtulmak mümkün olurdu belki.

Bu arada Gadna başkanının gözüne tanıdık bir yüz ilişti. Adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sayeret Matkal'ın kayıp komutanının ülkeye girişinden habersizdi. Kendisini bekleyen not, Gadna merkeziyle birlikte havaya uçmuştu.

Herod, yanında korkunç suratlı bir adamla kendisine doğru geliyordu. Patlamalar nedeniyle tetikte olan korumalar onun geçişine izin veriyorlardı, çünkü bu ünlü askeri tanıyorlardı.

General Hari bir an endişelendi; acaba Herod'un, karısı Eliza'nm intihar ettiğinden, en önemlisi ilişkilerinden haberi var mıydı?

Şaron ve yanındakilerden ayrılıp Herod 'u karşılamak için öne doğru yürüdü. Adamda bir gariplik vardı; boş bakıyor, robot gibi yürüyordu. Aynca o ünlü kıvırcık saçlarının yerinde taklit olduğu her halinden anlaşılan bir peruk vardı. Onun kendisine bakmadığını fark edince, "Herod!" diye seslendi."

Onun bu çabası, Herod'un yanındaki yüzü yaralı adamı telaşlandırmıştı. Hemen Sayeret Matkal komutanının kulağına eğilip bir şeyler söyledi ve Herod, kolunda asılı duran Uzi'yi atış pozisyonuna getirdi.

Aynı anda robot gibi ateş etmeye başladı; ilk kurşunlar Şaron'un önündeki Hari Salvon'u geriye savurdu. Ortalık bir anda karışmıştı. Şaron yere yatmaya çalıştıysa da birçok mermi vücudunu bulmuştu.

Korumalar hızla toparlandılar; ateş eden tanıdıkları Herod bile olsa İsrail başkanına suikast düzenleyen biri engellenmeliydi. Panik yüzünden saldırganları sağ yakalamak yerine tetiklere asıldılar ve iki adamı kurşun yağmuruna tuttular.

Herod yere düştüğünde cansız gözleri gökyüzüne çevrilmişti. Peruk yana kaydığında kafasındaki garip başlık ortaya çıkmıştı. Daha sonraki incelemede bunun deve boynu derisi olduğu anlaşılacaktı. Otopsi, Herod'un saçlarının o başlığı delemeyip beyne ilerlediğini gösteriyordu.

Bir araştırmacı, bu işkencenin Orta Asya kökenli olduğunu buldu.

İsrail, Türkiye'ye Golem projesi ile zarar vermeye çalışmış, ama eski bir Avar işkencesi daha üstün çıkmıştı: Mankurt, Golem'e galip gelmişti.

Herod'un yanındaki ikinci suikastçı ise yüzünde gülümsemeyle ölmüştü. Üzerinde yine Sayeret Matkal timinden Malvin Konigsberg'e ait bir kimlik çıkmış, ama yakınları onu teşhis edememişti. Kim olduğuna dair bir iz yoktu.

İsrail art arda şoklar yaşıyordu. Aşın dincilerin terör eylemlerinden sonra Yahudilere güvenli yaşam sunacağını söyleyen, bunu Filistinlilere sertlik politikası uygulayarak yapmaya çalışan başkanları suikast sonucu ölüyordu. Üstelik söylentiler hızla yayılmıştı; Ariel Şaron'u elit birlik, efsanevi Sayeret Matkal timinden iki komando öldürmüştü.

Bu şiddet dalgası Yahudileri iyiden iyiye sarsmıştı. Kan akıtarak, başkalarını ezerek güvenli bir ülke olunamıyordu. Kan akıtan kanla boğulurdu.

İsrail en nefret ettiğine, yani Yahudi halkını yok etmeye çalışanlara dönüşmüş, katliam yapan insanlık dışı canavarları başlarına seçerek, banş içinde yaşayacaklarını zannetmişlerdi.

Şimdi artık sağduyulu insanların bastırılan sesleri daha gür çıkıyordu. Birkaç hafta sonra yapılan seçimlerde Filistinlilerle adil bir barış sağlayacaklarını söyleyen İşçi Partisi iktidara gelecekti.

Ariel Şaron, General Hari Salvon, Dr. Niso Tegev, Herod komutanhğındaki Sayeret Matkal timi, Gadna'da Golem Projesi'nde çalışanlar ve Atatürk'ün naaşı çalınırken Türk askerlerinin öldürülmesinde katkısı olanların hepsi ölmüştü.

Türkiye, İsrail'in yaptığı haince plana gizli bir savaşta gereken cevabı vermiş, suçlular hak ettiklerini almışlardı.

BÖLÜM YEDİ

İNSAN AVI

15 TEMMUZ 2007 - SAAT: 14-15 MİLLİ GÜVENİİK KURULU - ANKARA

Kurt, Milli Güvenlik Kurulu'na Nebbaş Operasyonu ile ilgili verdiği brifingi bitirerek dışan çıktı. Herkes çok mutluydu; iki ay içinde dünyanın başına bela olan güçlü iki düşmanı yenmişti Türkiye. ABD'nin silah gücüne ve İsrail'in komplolarına gereken karşılık verilmiş, planlar boşa çıkarılmıştı.

Kurt, ikinci Metal Fırtma'dan da kurtulduk, diye düşündü. Türk-İsrail gizli savaşı zaferle sonuçlanmış, suçlular cezalandırılmıştı. Elbette bazı kayıplar vardı; Anıtkabir'de nöbet tutan askerler ve suikast için Herod-Mankurt'u güden Cengiz gibi...

Elijah ise tapınak komplosunu ve Haredilerin terör eylemini çözdüğü için terfi etmiş, MOSSAD'da bölüm başkanı olmuştu.

En büyük giz ise Gökhan'dı.

Elijah'ın bildirdiğine göre karısı Helen otel odasında ölü bulunmuş, Gökhan ise adeta buhar olup uçmuştu. MOSSAD ve Shin Beth'in imkânlarını kullandığı halde onun izini ve ne olduğunu

bulamamıştı.

159

Orkun Uçar

Bunca büyük olay içinde bir Fransız turistin otelde ölü bulunması ve kocasının ortadan kayboluşu dünya medyasında hiç yer almamış, İsrail gazetelerinde de bu olaya iki satır yer verilmişti.

Kurt, iki büyük savaşta Türk milletine büyük hizmetleri dokunan Gökhan'a ne olduğunu çok merak ediyordu. O başının çaresine bakar, diye düşündü. Yakında, kim bilir nereden onunla temas kuracaktı.

Büroya uğradıktan sonra evine gidecekti. Artık hemen yoruluyordu. Masasının üzerine Dr. Enver Akad'ın sürekli izlenmesiyle ilgili bir not bırakıp dışan çıktı. Bu gen mühendisinde şüpheli bir şeyler vardı. Arabadayken MiT'ten kendi ekibine aldığı Eşref Kapılı aradı. Düzce'deki kamptaydı, yeni nesil Gri Bereliler'in yetiştirilmesi için çalışıyordu.

Kurt, adaylar konusunda Eşrefin anlattıklarını gülümseyerek dinledi. Yeni Gökhanlar geliyordu. Dünyayı ve Türkiye'yi zor günler bekliyordu, onlara çok iş düşecekti.

Milli Güvenlik Kurulu toplantısında, yükselen Rusya ve Çin tehdidinin üzerinde durulmuştu. Hindistan da onlara yakın duruyordu. Bu üç dev ülkenin arasında kalan Türki Cumhuriyetler, hızla kontrol altına alınmalıydı. Aradaki Ermenistan sorunu halledildikten sonra bir Türk federasyonu kurulabilirdi.

Kurt, önündeki Avrasya haritasına baktı. Doğu Türkistan'a kadar, aradaki küçük Ermenistan dışında bir engel yoktu, işaret parmağıyla o küçük ülkenin üzerine tıkladı. Ermeniler, Türklere düşman olmanın kendilerine yaramadığını anlamıyorlardı. ABD'nin saldırısı sırasında, eğer Türkiye zor durumdaysa başa bela olacaklarını belli etmişlerdi.

Ermeni sorunu halledilmeliydi.

160

Kayıp Naaş

15 TEMMUZ 2007 - SAAT: 15.15 LYNAM ADASI - KARAYİPLER

Küçük hücre oldukça nemliydi. Çürümekte olan şiltenin karşısındaki duvar tamamen yosunla kaplanmıştı. Gökhan kim tarafından kaçırıldığını hâlâ öğrenememişti. Ama gelen ayak seslerine bakılırsa merakı yakında tatmin edilecekti.

Kapı açıldığında deri maskeli, iriyarı iki adam dışarı çıkmasını işaret etti. Şiddet pornolarından fırlamış yaratıklara benziyorlardı. Gökhan bunlarla başa çıkabileceğini düşünse de biraz daha bilgi edinmek için sabırlı olmaya karar verdi.

Yolculuk demir bir kapının önünde sona erdi. İki ızbandut onu içeri itelediler. Gökhan iki adım attıktan sonra sağından gelen havlama sesi yüzünden hızla yuvarlanıp savunma pozisyonu aldı. Ama üzerine atlayan bir köpek olmadı. Tel örgüleri yırtarcasına saldıran üç Doberman vardı karşısında.

"Küçük oyunumuza hoş geldiniz, Mr. Gökhan."

Ses yukarıdan geliyordu. Gökhan başını kaldırınca, gölgede olduğu halde Aleksander ile karşı karşıya olduğunu anladı.

"Yoksa Frank Consal mı demeliyim?"

Gökhan cevap vermedi. Hasta ruhlu oğlanın yanında SS subaylarına benzeyen bir tip vardı. Birden hatırladı, otel odasındaki adam bu olmalıydı.

"Demek konuşmayacaksınız, bu eğlencenin tadını kaçıracak ama."

"Sen Aleksander Lynam'sın. Yanındaki kim?" ; "Nick Halloway, sizi bulup bana teslim eden kişi."

"Ona söyle, Helen'i öldürmesine gerek yoktu. Bu nedenle canını fena
yakacağım."

Nick Halloway, "Bu biraz zor Mr. Gökhan, ne yazık ki sizin için şişman kadın şarkısını söyledi," diye bağırdı.

Yukarıdan gülüşme sesleri geldi.

"Sanırım biraz sonra bizleri düşünemeyecek kadar meşgul olacaksınız, Mr. Gökhan. Tel örgülerin arkasındaki canavarlar iki gündür hiçbir şey yemedi. Zaten öldürmek için eğitilmişlerken aç olmaları onları daha da vahşileştiriyor."

Gökhan köpeklere baktı; kendisini parçalamak için can attıkları belliydi.

"Labirentin çıkışma varmadan yakalanmamaya bakın."

"Ödülüm ne? Beni serbest mi bırakacaksın?"

Bir kahkaha duyuldu. "Bu mümkün mü? Sadece bir sonraki eğlencemize kadar iyi bir hücre ve lezzetli yiyecek diyelim. Babamı öldüren adamı sağ bırakamam, değil mi?"

Gökhan, böyle sadist ruhlu karakterleri kızdırmamak gerektiğini bildiği halde dayanamadı. "Kulübeye baskına gelenler, pek de babanı kurtarmak ister gibi hareket etmiyordu. Şimdi bana üzülmüş numarası yapma ufaklık. Onu sevmiyordun."

Aleksander Lynam aşağı eğilmişti, kızgın olduğu her halinden belliydi. "Seni pislik. Sadece seni mahvetmeyeceğim," dedi. "Ermeni teröristlere her türlü yardımı yapacağım. Yakında o güzel İstanbul'unuz mahvolacak. Patlayıcı dolu bir tanker Boğaz'dan geçerken gümmm!!!"

Öfkesine hâkim olamadığı için önemli bir planı açıklamıştı Lynam.

Gökhan, "Biliyor musun?" dedi. "Babanla senin hakkında konuştuk. Karısının ölümünden seni sorumlu

tutuyor. Ay-

rıca senin kendisi için büyük bir hayal kırıklığı oldugunu da söyledi. Sapık, küçük bir ibneymişsin!"

Oğlan sinirden titriyordu artık. Elindeki silahla onu hedef almıştı. Birden durdu, gülümsedi. "Yoo, ne yaptığını anladım," dedi. "Seni hemen öldürüp eğlenceden mahrum kalmamı istiyorsun."

Sonra aşağı bir beysbol sopası attı. "İşte silahın bu. Kaçmaya başlasan iyi olur. İki dakikahk avansın başladı."

Gökhan sopayı kapıp koşmaya başladı. Az sonra kopan gürültüden Doberman'ların labirente salındığını anladı.

Zamanı çok azdı, hemen durumunu değerlendirdi; bu sapığın kurallarıyla oynarsa köpeklerden kurtulsa bile ölene dek bin bir işkenceden geçecekti, öyleyse kendi planı olmalıydı.

Gri Takım eğitiminde, sınavlardan biri de farklı düşünmek üzerineydi. Tilki onları toplayıp, "Bazen sorunlar bize öğretilenlerden farklı çözümler ister. O zaman kalıplaşmış, alışılmış, öğretilmiş olanı kırmanız gerekir. Size bu yeteneği vermek için bir dizi test hazırladık. İlki ve en basit olanı Silindir," demişti.

Test hepsine sırayla uygulanmıştı. Beş metre boyunda, iki metre yançaplı bir silindirin zeminine indirildikten sonra yukarı çıkmanızı istiyorlardı. Silindirin iç yüzü dümdüz bir sac teneke olduğu için tırmanmak imkânsızdı. Ama sorun bununla da bitmiyordu, silindir zamanla daralıyordu. Yani, yavaşça yarıçapı kapanıyordu. Ortadaki kırmızı daire ölüm bölgesiydi. Çap o kırmızı çizgiye kadar düşerse aday başarısız sayılacaktı.

Gökhan ilk önce tırmanmayı denemiş ama bunun çözüm olmadığını anlamıştı. Silindir yavaşça daralmaya devam ederken aniden aklına bir fikir gelmişti; silindirin çapı kendi bo-

yu kadar olana dek bekleyecekti ve kendini araya yay olarak gerip yukarı çıkacaktı.

Nitekim, silindir daralmaya devam ettikçe tırmanmak daha da kolaylaşıyordu. Sadece daralma yönünde de helezon çıkmak gerekliydi. Yavaş yavaş, yatay olarak iki zeminden destek alarak yukarı çıktı.

Gökhan o testi başarıyla geçen altı kişiden biriydi.

Şimdi bu labirentte de aynı çözümü uygulayabilirdi. Duvarların aralıkları aynı değildi, kendi boyu kadar dar bir yer bulması yeterli olacaktı.

Bir dakika sonra istediği gibi bir yer bulmuştu ki, arkasında tehlikeli bir hırıltı yükseldi. Anlaşılan Doberman'lar birbirlerinden ayrılmışlardı ve karşısında sadece biri vardı. Dövüş stratejisini hemen kurdu...

Beysbol sopasının ince tarafını, yani sapını hayvana uzattı. Canavar anında tahtayı kapıp çiğnerken üzerine atladı. Kollarıyla boynunu kavrarken hayvanı ensesinden ısırdı. Öylesine büyük bir güçle ısırıyordu ki, kopardığı eti hemen tükürüyordu. Hayvan neye uğradığına şaşırmıştı. Büyük bir panikle kendini kurtardığında sendeledi. Gökhan'a bu kısa süre yetmişti, hemen yerdeki sopayı kavrayıp tüm gücüyle hayvana indirmeye başladı.

İlk canavarın işi bitmişti. Tam kendini iki duvar arasında gerip labirentin yukarısına çıkacaktı ki, diğer iki köpek köşeyi döndü. Gökhan zaman kazanmak için ölü olanı üzerlerine attı. Aç bırakılmaları işine yaramıştı, çünkü öldürme dürtülerinden önce etle ilgilendiler. Bir tanesinin ilgisi tam ona yönelmişken, Gökhan bir buçuk metre çıkmıştı bile. Gerçi köpek zıplarsa hâlâ yetişebilirdi. Nitekim, hızlanan hayvanın sivri dişleri yüzünü santimle kaçırmıştı.

Labirentin üstünde seyir için dar bir yol vardı. Biraz dinlenirken Aleksander Lynam'ın sesini duydu: "Neredeyse bulun çabuk! Kameraların görüş sahasında değil. Parçalanışını kaçıracağım."

Gökhan bir kaya çukuruna kendini sıkıştırdı. Nick Halloway labirente bakarak önünden geçerken her yeri ağnmaya başlamıştı. Adam tam, "Köpekler burada!" diye bağıracaktı ki ayaklarından tuttuğu gibi aşağı itti. Adam daha havadayken canavarlardan biri suratına hamle yapmıştı bile. Çığlıkları insanın kanını donduracak gibiydi, adamı, canlı canlı yiyorlardı.

Gökhan tam saklanmak için kaçacaktı ki, yerdeki mat karaltıyı gördü. Şans yanındaydı, Nick Halloway'in silahıydı bu. Kurşun durumunu kontrol ettikten sonra kendinden emin yürümeye başladı.

Lynam'dan önce iki ızbandutla karşılaştı. Onu yukarıda görünce şaşırdılar, ama refleksleri çok gelişmişti. Hızla üzerine atıldılar. Gökhan silahı kaldırıp ateş etmeye başladı. Gövdelerine giren kurşunlara rağmen mengene gibi elleriyle boğazını sıkmak için geliyorlardı. Hemen taktik değiştirip adamları ayak bileklerinden vurdu. Böylece dizüstü çöktüler. Kalan iki kurşunu da kafalarına sıktı.

Tahminine göre labirentte Aleksander Lynam'la yalnız kalmış olmalıydı. Dışarıda başka adamları olup olmadığını bilmiyordu.

Üzerine Lynam'ın adamlarının kanından sürüp ortalarına yattı. Birisinin kolunu kendi üzerine attı. Eğer zengin manyak, ateş etmek yerine önce kontrol etmeyi seçerse planı tutardı.

Biraz sonra ayak sesleri duyuldu. Aleksander kendi kendine mırıldanıyordu. "Nasıl çıktı bu herif buraya? Çok tehlikeliymiş gerçekten."

Elinde bir Uzi vardı. Gökhan ayak sesleriyle mesafeyi ayarlamaya çalışıyordu. Adamlarını kontrol için eğildiğinde Lynam'ı iki ayağıyla itti. Oğlanın vücudu sertçe duvara çarparken silah elinden fırladı.

Hemen silahı kapmak için atlayacakken önüne Gökhan dikildi. Ne kadar dövüş eğitimi alsa da onun karşısında çaresizdi. Attığı yumruk boşluğu yardıktan sonra sağlı sollu tokat yemeye başladı. Gökhan, oğlan bayılana dek durmadı. Lynam'ın suratı neredeyse pelteye dönmüştü.

Sırada buradan kaçmak vardı.

Baygın durumdaki Aleksander'ı bağladıktan sonra dışarıyı kontrol etti. On kadar silahlı adamla birkaç hizmetkâr saydı. Rıhtıma bağlı yat veya jeti kullanabilirdi.

Labirente geri dönüp Lynam'ı sırtladı.

Ermeni teröristlerin tanker planının zamanlamasını bilmiyordu, ama en hızlı seçeneği kullanmak iyi olurdu.

Uçağa bindiğinde bir pilotla karşılaştı. Anlaşılan Lynam, onun hemen öleceğini düşünerek adamı kalkış için bekletiyordu. Silahı burnuna dayayıp uçağı havalandırmasını söyledi. Adam tereddüt edince namluyu ayağına çevirdi. "Uçmak için ayağına ihtiyacın yok, ama vurursam kan kaybından ölebilir ya da kangren olabilirsin."

Mesaj alınmıştı. Üç dakika sonra havalanmışlardı. Gökhan, Lynam'ı koltuğa bağlayıp kokpite geçti.

Pilotun burnundan kavrayıp başını kaldırdı. Bir yandan adamın gözlerinden yaş geliyor, bir yandan da uçağın kontrolünü kaçırmamak için olağanüstü gayret gösteriyordu.

"İyi dinle beni," dedi Gökhan. "Seninle bir derdim yok. Beni istediğim yere götürürsen sana zarar vermeyeceğim. Anladın mı?"

Adam inleyerek, "Evet," dedi.

"İyi o zaman, İstanbul'a bir rota çiz. Yakıt yeterli mi?"

"Bay Lynam belki uçarız diye yeni doldurtmuştu."

"Tamam, o zaman hep burada kal ve uç. Arka tarafla ilgilenme. Benim biraz işim var."

Tam çıkacaktı ki bir an tereddütte kaldıktan sonra ekledi. "Arada kontrole geleceğim. Uçmayı ben de bilirim ve beni kandırabileceğini düşünmezsin umarım."

Arkaya geçtikten sonra ilk iş uçağın mutfağına baktı, kurt gibi acıkmıştı. Hazır sandviçler vardı. İki tanesini alıp içeceklerle Lynam'm yanına gitti. Adam daha ayılmamıştı.

Ona baktı. Ne yapacaktı bunu?

Sandviçleri adeta yuttuktan sonra işine yarayacak bir şey bulmak için etrafına bakındı. Konuşmazsa işkence için çeşitli malzemeler kullanabilirdi, ama süper yapıştırıcıyı görünce aklına bir fikir geldi.

Sadist manyağın pantolonunu ve külotunu çıkardıktan sonra arkasına tüm yapıştırıcıyı sıktı. Babası kendi pisliği içinde çürümüştü, öyleyse oğlu da kendi pisliği içine dolarak ölebilirdi. Bir iki gün içinde geri dönülmez noktayı aşardı.

Birkaç dakika sonra Aleksander Lynam uyandı. Ne olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Başını çevirdiğinde Gökhan'ı gördü.

"Sen!"

"Ya... ben... Şimdi seninle başka koşullarda konuşacağız Bay Lynam!"

Lynam altı çıplak olduğu halde koltuğa yapıştığını fark etmişti.

"Ne yaptın bana?" Sesi panik yüzünden tizleşmişti.

"Beni iyi dinle. Poponu yapıştırdım. Eğer müdahale edilmezse birkaç gün içinde bağırsağın delinir ve dışkın içine dolmaya başlar. İç organların; böbreklerin, miden, karaciğerin sırasıyla mahvolur. Zaten ondan sonra da çok yaşamazsın."

Oğlanın gözleri, o anlattıkça dehşetle büyüyordu. Şoka girmeye başladığını anlayınca, Gökhan onu kendine getirmek için tokatladı.

"Hemen korkma, eğer sorularıma cevap verirsen vardığımızda hemen hastaneye götürülmeni sağlayacağım."

Lynam, havada olduklarını yeni fark etmiş gibi pencereden baktı.

"Nereye uçuyoruz? Beni nereye götürüyorsun?"

"İstanbul'a tabi. Şu anda sağsan bunun nedeni bana söylediğin terörist eylem. Ne biliyorsan anlat!"

Aleksander Lynam sustu.

Gökhan bara doğru yürüdü. "Tahminen dokuz on saat sonra varmış oluruz. Bu arada sen sıkıntı hissetmeye başlayacaksın. Benim vaktim bol. Ama unutma, eğer iş işten geçmiş olursa, ne hastaneye gidebilirsin, ne de o acıları duyarken ölümünü hızlandırırım."

Aleksander birkaç saniye düşündü. Sonra cılız bir sesle, "Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu.

"Güvenemezsin, ama başka çaren de yok."

Lynam, derin bir iç çekişten sonra anlatmaya başladı. "Tankerin adı Agos. Panama bandıralı. Şu anda Kıbrıs açıklarında olmalı."

"Gemideki herkes işin içinde mi?"; "Evet."

"Kaç kişiler?"

"Bilmiyorum."

168

Kayıp Naaş

"Peki nasıl patlatmayı düşünüyorlar?", "Gaz harici onlarca sıkıştırılmış gaz tankı var. Patlamadan önce kaptan köşkünden kaçacaklar. Tankerin dümeni de Boğaz Köprüsü altında sahile kırılacak."

Sadece gemideki binlerce ton gaz değil, patlamayla havaya fırlayan gaz tankları da bomba etkisi yapacaktı. Şeytani bir plandı. Boğaz'dan her gün bunun gibi onlarca yüzen bomba geçerken birinin aklına bu terörist eylemin geleceği kesindi ve işte sponsor da bulunmuştu.

Gökhan hemen kokpite geçip Türkiye ile bağlantı kurdu. Kurt ile temas ettiği Singapur numarası çalışmıyordu. MiT'in numarası hafızasındaydı. Çıkan memura acil tehlike kodunu verdikten sonra Kurt'a bağlanması birkaç dakikayı buldu.

Yaşlı komutanı, sesini duyduğunda ağlamaya başlayarak onu şaşırttı.

"Neredesin? Senin için çok endişelendim."

"Komutanım, Aleksander Lynam'm adamları izimi bulmuş," diye kısaca başına gelenleri özetledi.

Kurt, "Vay canına," dedi. "Artık buraya geldiğine göre izini ve geçmişini tümüyle silelim. Estetik müdahale sonrası yeni bir hayat veririz sana."

"Komutanım, ben acil bir tehlike için aradım sizi. Lynam sadece beni düşünmemiş, İstanbul'u cehenneme çevirecek bir eyleme destek olmuş."

Böylece ayrıntılı bir şekilde öğrendiklerini anlattı.

Kurt, "Hemen İstanbul'a gidiyorum. Uçağını Atatürk Havalimanı'nda karşılarım," dedi. "Tüm birimleri kırmızı alarma geçireceğim."

Gökhan görüşmeyi kesmeden Lynam için bir ambulans istedi.

169

Orkun Uçar

16 TEMMUZ 2007 - SAAT: 10.15 KUMKAPI AÇIKLARI - İSTANBUL

Boğaz kılavuzunu taşıyan tekne, tankerin merdivenine yanaştı. Beyaz süvari üniforması içinde Gökhan ve iki görevli gemiye geçti. Suratı asık bir ikinci kaptan, onları kaptanın yanına götürdü.

Yapılan operasyon toplantısında, tankere kılavuz olarak binilip bomba düzeneğinin bulunduğu kaptan köşküyle birlikte temizliğe başlanmasına karar verilmişti.

Tankerin çevresinde işaret verildiği an gemiye çıkacak timler ve kontrolü alacak gemiciler vardı.

Gökhan gülümseyerek kaptanın elini sıktı. "Güvenli bir geçiş için yardımcı olacağım."

Kaptan bu zorunlu kılavuzdan hoşnut değildi. "İstememiştik ama ısrar ettiniz," dedi.

Anlaşmalara göre, Türkiye ancak kılavuz önerebiliyor, eğer kaptan istemezse gemiye çıkamıyordu. Ama bu kez akıntı ve yoğun trafik bahane edilerek Gökhan'ın Agos'a geçişi sağlanmıştı.

Kaptanın yanında Türk görevlilere düşmanca bakan iki mürettebat vardı.

Büyük ihtimal birkaç dakika içinde onları vurmayı planlıyorlardı.

Gökhan ve yanında bulunan Koray ile Yalçın'ın silahları vardı, ama seken bir kurşunun patlayıcı mekanizmasını harekete geçirmesi olasılığını göze alamazlardı. O yüzden bıçak kullanacaklardı.

Gökhan, güneş gözlüğünü eline alıp birden sapını kaptanın gözüne soktu. Koray ve Yalçın da bçaklarıyla iki mürettebata saldırdılar. İkinci kaptan, bir düğmeye basmak için atıldığında Gökhan'ın tekmesi suratında patladı. Yirmi saniye içinde kaptan köşkünde sağ terörist kalmamıştı.

Koray hemen bomba düzeneğini etkisiz hale getirmek için işe koyulurken Yalçın da telsizden destek için bekleyen timi çağırıyordu.

Gökhan ikinci bir düzenek olması ihtimaline karşı gemide araştırmaya çıktı. Karşılaştığı mürettebatı vuruyordu. Makine dairesinde karşısına iki silahlı adam çıktı. Gökhan'ı görür görmez ateş etmeye başladılar. Ajan hemen arkalarına geçmek için bir yol aradı. Tam üstlerinden borular geçiyordu. Tırmanmaya başladı. Birkaç metre sürünmüştü ki, görüş sahasına ilki girdi. Arkasını dönmüş, diğerine ilerlemesi için işaret ediyordu.

Gökhan ateş ettiğinde birden geri çekildi, ama kurşun ayağına gelmişti. Terörist acıyla geriye yığılınca ardı ardına tetiğe bastı. Sonunda hareketsiz kalmıştı.

Diğeri havaya kaldırdığı elleriyle ortaya çıktı. "Ateş etmeyin, ben CIA'danım!"

Gökhan, "İyi!" diyerek son iki kurşunu onun kafasına sıktı. Eğer Türkleri düşünüyor olsaydı, tüm İstanbul'u mahvedecek, milyonlarca insanı öldürecek tanker buraya gelene dek harekete geçerdi, diye düşündü. Şu anda kimseyi affedecek durumda değildi.

İki saat sonra tanker tamamen Türk özel timinin kontrolündeydi. Bomba uzmanları düzenekleri kontrol ediyordu. Teröristlerden hiçbirini sağ ele geçirmeye gerek görmemişlerdi,

çünkü Ateksander Lynam zaten doğrudan emir verenleri tanıyordu.

Tehlike atlatıldıktan sonra Gökhan'ın başına bela olan bu oğlanın ne yapılması gerektiğine karar vermeliydiler. Gökhan, "Aslında ölmesini isterdim ama bir söz verdim," dedi. "Tedavi edilecek ve serbest bırakılacak."

Eğer Türkiye için sorun yaratmaya devam edecekse Kurt için Gökhan'ın sözü önemli değildi ama aklında başka bir plan vardı.

"Yanına bizim adamları yerleştirip sürekli kontrol altında tutarsak en önemli bilgi kaynağımız olur," dedi.

"İyi de hastalıklı karakteri ne olacak?", "Yarasa ve Çıyan'ı hatırlıyor musun?"

Hatırlamaz mıydı? Bu ikili, Gri Takım üyelerini psikolojik olarak hazırlamış, tüm zayıf yönlerinin yok edilmesini veya görevlerde avantaj sağlamak için kullanılmasını sağlamışlardı.

"Onlar sağ mı?"

"Aslanım, adamlar benden genç, ben sağsam onlar niye ölsün!" diye şaka yollu azarladı Kurt. "Artık emekli oldular, ama en son görüştüğümüzde sıkıldıklarını söylüyorlardı. Bu çocuk onlara ikramiye gibi gelir."

"Peki Ermeniler ne olacak? Cevap vermeyecek miyiz?"

"Onları düşünme, zaten ilk öncelikli hedeflerimiz arasındaydılar. Bu sorunun sonsuza kadar halledilmesine karar verildi. Şimdi sana gelelim..."

"Buyurun, komutanım. Yeni bir görev varsa hazırım."

Kurt güldü. "Bunca hareket yetmedi galiba, Gökhan," dedi. "Yeni görevin bir süre dinlenip kendine yeni bir hayat

kurmak. Estetik ameliyat olacaksın, ardından başka bir planın yoksa benim Alanya'daki yazlığımda ağırlanacaksın. İster misin?"

"Ne demek komutanım, şereftir."

"Para durumun nasıl, sana kılıf bir iş ve maaş ayarlayalım. Frank Consal'ın parasına filan dokunamazsın artık."

"Para dediniz de komutanım, bende bir emanet var ne yapayım?"

"Nedir o?"

"Adrian Lynam'ı kaçırırken bana üç milyon dolar teklif etti. Odasındaymış, lazım olur diye aldım. Sonra da kullandığım kısım hariç, İsviçre'deki bir hesaba yatırdım."

Kurt bir süre düşündükten sonra, "O sende kalsın," dedi. "Senin en iyi şekilde değerlendireceğinden adımın Kurt olduğu kadar eminim. Hiç itiraz etme. Emeklilik ikramiyen gibi düşün. Vatanın için yıllarını verdin."

"Vatan sağ olsun, komutanım."

Kurt, ameliyattan önceki son gece Gökhan'ı Boğaz'da balık yemeye götürdü.

Gökhan mangalda pişmiş balık yemeyeli çok olmuştu. "Komutanım, bu yabancılar öyle şeylerle karıştmyorlar ki mereti, içinde lezzet diye bir şey kalmıyor," dedi. "Türkiye gibisi yok."

Her masadan neşeli kahkahalar yükseliyordu. Ilık ılık esen rüzgârın eşliğinde nesillerin bedelini ödediği o güzelliklere baktılar.

10 AĞUSTOS 2007 - SAAT: 11.15 ALANYA - ANTALYA

Adam bembeyaz, tertemiz çarşafın örtülü olduğu yatakta uyandı. Bahçedeki ağacın dalları hafif rüzgârda sallandıkça, aradan sızan güneş ışığı camın üzerinden sarkan prizmalara çarpıp renklerin dansını yaratıyordu. Kuş cıvıltılarına, oyun oynayan çocukların neşeli sesleri karışıyordu. Araya, "Patatiz, domatiz, biber, sovan!" diyen bir satıcının bağırması girse de o kesinlikle rahatsız olmuyordu. Bu, aksine onu mutlu ediyordu.

Ülkemdeyim, vatandaşlarımın arasında, diye düşündü. Yeni bir hayat onu bekliyordu.

Derisini okşayan pikenin içinden sıyrılıp oturdu, aynaya baktı. Yabancı biri ona bakıyordu. Sadece gözler eski Gökhan'ı anımsatıyordu. Acaba bir gün alışabilecek miydi bu yüze?

Kapı tıklatılınca, "Buyrun," dedi.

Seda, utangaç bir gülümsemeyle kapıda belirdi. "Gökalp Bey, babam, yeteri kadar yattı, daha fazla uyursa başı ağrıyacak dedi de. Buyrun kahvaltı hazır."

Yeni ismi buydu. O da kendisi için sürpriz olan bir şekilde heyecanlanarak, "Hemen geliyorum, Seda Hanım," dedi.

İki gün olmuştu hastaneden çıkıp Kurt'un yazlığına geleli. Bir kadın elinin değdiği belli, şirin, tertemiz bir oda ha-zırlanmıştı onun için. Seda ile tanıştığında eli ayağı titremiş, yüzüne, mavi gözlerine bakamamıştı. Gözünü kırpmadan yaşamları alan biri olarak bu cesaretsizliğine, utangaçlığına en çok kendi şaşırıyordu. Kalbi hiçbir zaman tatmadığı bir duyguyla atıyordu.

Kayıp Naaş

Kahvaltı sonrası Seda, bir şeyler almak için çarşıya ineceğini söyledi. Kurt hemen atıldı. "Gökalp de seninle gelsin, hem burayı tanır, hem de sana yardım eder. İki gündür kapıdan dışarı adımını atmadı ya."

Gökhan itirazın fayda etmeyeceğini anlayınca Seda ile Aslı'nın peşine takıldı.

Kurt arkadan bağırıyordu. "Mangallık et alın ha! Akşama yaparız, ardından gömeriz patatesleri közün altına."

Bir on metre kadar ayrı ayrı yürüdü üçlü. Ardından Aslı önce annesinin elini tuttu, sonra Gökalp Amca'sının. Kurt, adamının küçük kızın gülümsemesine karşılık verdiğini gördü. Sonra gülüşüp sohbet ederek uzaklaştılar.

Eylül başı yazlık komşularının katıldığı bir bahçe düğünü yapıldı. Seda ile Gökalp acele etmişlerdi, çünkü çok zaman kaybetmişlerdi birbirlerini ve mutluluğu tanıyana kadar, daha fazla bekmeye gerek yoktu.

Kurt, kızını vermeyi hemen kabul etmemişti. "Bileğin kuvvetliyse yen bakalım beni tavlada," demişti. Bu, işin şakasıydı tabi. Eğer aşkı söz konusu olmasa komutanını yenmeye cesaret edebilir miydi Gökhan. Beş sıfır ezici mağlubiyetle değil, Allah'ın emri, peygamberin kavliyle verdi kızını Kurt.

Dünya dönüyordu. Savaşları, silahlar değil insanlar kazanıyordu.

Hayatı güzellikleriyle ve keyifle yaşayan, mutluluğun değerini bilen ve bu nedenle ona sahip olmak için mücadele eden insanlar...

Türk'ün düşmanı çoktu, ama onu toprağına bağlayan gözü doymazlık değil sevgiydi. Bu bağı ölüm bile koparamazdı, çünkü ölen sevgiliyi kucaklayacak olan yine topraktı.

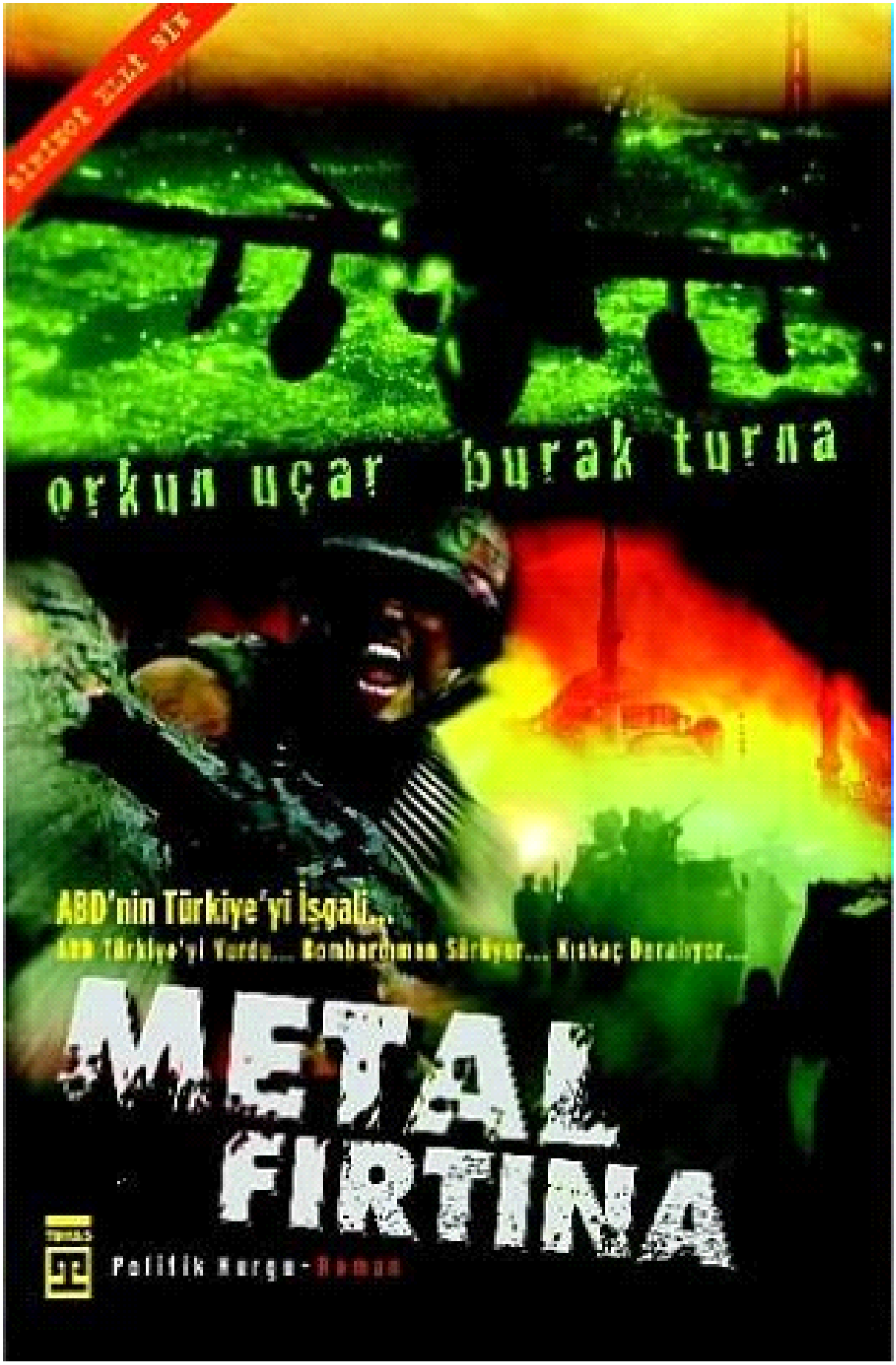
ÖRKÜN UÇAR
BURAK TURNA
ÖRKÜN UÇAR BURAK TURNA
ABD'nin Türkiye'yi İşgali...
ABD Türkiye'yi Vurdu... Bombardıman Sürüyor... Kıskaç Daralıyor...
METAL FIRTINA
Politik Kurgu - Roman

1. Bölüm: SAVAŞ BAŞLIYOR

23 Mayıs 2007 - Saat: 00.10
KERKÜK ÜN KUZEYDOĞUSU

Karanlık, doğanın örtüsü haline gelmişti. Sessizliğin içinde, böcek çığlıkları bile duyulmuyordu. Irak ın dağlık kuzey bölgesinin sınırındaydı burası. Çölün sona erdiği topraklarda düzlükler ve yükseltiler birbirine karışmaya başlıyordu, ufuk çizgisindeki dağlık alan, karanlığın içinde ancak bir gölge olarak beliriyordu. Geniş düzlük alanları ara ara tepeler kesiyordu. Zor bir coğrafyaydı; hem toprak, hem de insan olarak. Çok şeylere gebe bir dünyanın manzarasıydı, geleceğin karmaşasını içinde beslediğini belli etmiyordu pek.

Bu donmuş an, önce hafif bir titreşimle bozuldu. Ardından o düzlüklerden birisinin sınırındaki kayalık alanda taş parçalarının toprak üzerinden aşağı doğru yuvarlanma sesi ve hemen ardından bot sesleri duyuldu. Askerler koşarak kayadaki yarığın içinden çıktılar ve hızla tepeden aşağı indiler. Üniformaları dışındaki her yerleri siyah çamurla kapatılmıştı. Yorgundular, neredeyse iki gündür en alt seviyede öğünle yaşamaya çalışıyorlardı ve şimdi de uzun bir mesafeyi, üzerlerindeki kırk kiloya varan yükle koşmak zorundaydılar. Tek şansları, yokuş aşağı koşacak olmalarıydı ama yaklaşık iki kilometre ötedeki yabancı askerî birliğe görünmeden bu mesafeyi almak gibi zor bir durum ile yüz yüzeydiler.

On iki askerden oluşan öncü gözetleme timinin başındaki Üsteğmen Alper en önde hızla aşağıya doğru koşmaya başlamış, hemen peşinden de erler büyük bir hızla ileri atılmışlardı. Değil iki kilometreden, yüz metreden bile fark edilmeleri neredeyse imkânsızdı. Karanlığın içindeki gölgeler hızla tepeden aşağı kaydı, koşu bir süre düzlükte de devam etti. Çok güçlü bir askerî birliğin karargâh merkezine bakan bir tepeden gözlem yapmışlardı, fark edilmeleri halinde vurulmamalarına imkân yoktu. Yirmi dakika süren koşunun ardından büyük bir kayanın arkasına sıralandılar. Takımın en irisi ve makineli tüfekçisi Serdar, kayanın biraz açığında siper alıp nişangâhını, geldikleri istikamete yöneltti. Üsteğmen Alper tek dizinin üzerine çökmüştü. Telsiz eri hemen yanına geldi ve kriptolu mesaj modunu açtı:

"Şahin den Baykuş a, tamam."

Telsizden gelen cızırtıyı dinlediler bir süre:

"Şahin den Baykuş a, tamam."

Üsteğmen sabırsızlanmaya başlamıştı:

"Baykuş tan Şahin e. Devam edin. Tamam."

"Baykuş, Kerkük ün on beş kilometre kuzeydoğusunda 101. Piyade Tümenine bağlı olduğunu sandığımız, tugay büyüklüğünde bir birliğin merkez karargâh koordinatları belirlendi. Olağanüstü bir askerî hareketlilik var. Bildiriyorum...."

"Baykuş tan Şahin e. Sağ olun. Tamam."

"Anlaşıldı. Tamam."

Alper sürünerek, dürbünle karargâhı gözleyen komando er Uygar ın yanına geldi. Uygar dürbünü uzatırken parmağıyla iki noktayı işaret etti. Eski, beyaz bir kamyonet, karargâhın kapısından oyalanmadan geçmiş, büyük bir çadıra doğru ilerliyordu. Araç, çadıra girmeden önce ellerinde silahlarıyla birkaç poşulu, aracın içinden çıktı.

Uygar, "Bunlar Peşmerge yse kafamı keseyim," dedi.

Alper cevap vermedi. Son zamanlarda Kerkük te Kürt olmayan nüfusa karşı yapılan saldırılar iyice artmıştı. Ankara nın uyarılan ne Kürt hükümetinde, ne de ABD de ses buluyordu. Amerikan hükümetinin dış politikası tamamen Rum, Ermeni ve Yahudi lobisinin eline geçmiş gibiydi. Kıbrıs konusunda da gerilim iyice tırmanıyordu.

Kuzey Irak ın karışmaya başlaması ve Türkmen varlığının tamamen ortadan kalkma tehlikesinin baş göstermesi ile birlikte, Türkiye nin bir zamanlar reddettiği askerî katkı, sanki zorunlu olarak gerçekleşmişti. Bütün bu gelişmelerin yanında istihbarat raporları, Amerikan kuvvetlerinin Suriye ye müdahale etmeye hazırlandığına işaret ediyordu. Esad Hükümeti zordaydı. Yorumcular, belki de bu nedenle ABD nin, Türk Ordusunun Kuzey Irak a girişine ses çıkarmadığını belirtiyordu.

Askerlerin sessizliğe alışkın kulakları, derinden gelen bir sesin varlığını algıladı. Düzenli bir ivme ile artan bir titreşimdi bu. Üsteğmen Alper birkaç saniyede sesin ne olduğunu anladı. Bu bir helikopterdi ve açık bir şekilde, bulundukları noktanın belli bir uzaklığında daire çiziyor olmalıydı ama ne bir ışık, ne de bir siluet görülebiliyordu. Dakikalar boyu karanlığı gözlemlediler, tam siper almış vaziyetteydiler ama silahlarını doğrultacakları bir hedef yoktu ortada. Kısa bir süre sonra ses uzaklaştı ama bu sefer daha uzaktan, daha farklı sesler gelmeye başladı. Üsteğmen Alper, makineli tüfekçiyi daha iyi bir yerde siper alması için uyardı. Serdar hemen arkadaşlarından beş on metre ileride, daha alçak bir kaya parçasının arkasına saklandı. Birbirleri ile işaretleşmek üzereydiler ki iki siper noktasının arası bir anda aydınlandı, şimşek çakmış gibiydi. Türk Deniz Piyade Tugayı istihbarat timinin askerleri neye uğradıklarını şaşırmışlardı, gözleri görmüyordu, kulaklarına
gelen sesler sanki metal bir koninin içinden geçer gibi ulaşıyordu. Hiç kimse neler olduğunu anlayamıyordu. Makineli tüfekçi Serdar ile diğer askerlerin arasında şiddetli bir patlama olmuştu. Patlamanın hemen arkasından birkaç yüz metre ötedeki değişik noktalardan mermi yağmaya başladı, izli mermiler arka arkaya gece karanlığını delip sessizlik perdesini yırtıyordu.

Alper gözlerini açtı, az önce olması gereken noktadan birkaç metre ötedeydi. Üzerindeki elbiseler yanmış ve paralanmıştı. Vücudunun bazı yerlerinden kan aktığını hissedebiliyordu sadece. Bunun dışında fazla bir his yoktu bedeninde. Az ötesinde, yerde yığılı gölgeler gördü; bazıları hareketsizdi, bazılarıysa çok güçlü olmayan bedensel tepkiler veriyorlardı. Yerinden kımıldamaya çalıştı ama çok zorlanıyordu, şimdi etrafı görmek çok daha zordu ama izli mermilerin geldiği yerleri görebiliyordu. "Az önceki helikopter, asker getirmiş olmalı," diye düşündü. "Çok kalabalıklar."

Yine helikopter sesleri gelmeye başlamıştı, bu sefer sesler birden çoktu. Aniden irkildi Üsteğmen, az ötesinde korkunç bir gürültü meydana gelmişti, insan üstü bir gayretle doğruldu. Kayayı siper alan Serdar kendine gelmiş olmalıydı ki, makineli tüfeğini konuşturmaya başlamıştı. Eli, hiç durmadan tetiği çekiyordu. İzli mermilerin ateşlendiği noktalara onlarca mermi yolluyordu. Serdar bir an yanına baktı, Üsteğmen ile göz göze geldiler, gülümsediler. Alper G-3 ünü seriye ayarladı ve birkaç darbede şarjörü karşı tarafa boşalttı, yere yattı. Bir süre için düşman ateşi kesilmişti. Bu aradan yararlandı ve telsizcinin yanına süründü. Telsiz görevlisi askere baktı ama eline gelen şey nedeniyle irkilip geri çekildi. Çok kötüydü durumu, şarapneller boynunu kesmişti, yaşayıp yaşamadığını bilmiyordu. Telsizi sırtından alıp uzaklaştı. Az önce ateş açanlar toparlanmış, bu sefer Serdar ı öldürmek için ateş ediyorlardı. Üsteğmen ne yapacağını şaşırdı. Serdar çok iyi siper aldığı için

vurulmamıştı ama seken mermiler etrafı cehenneme çevirmişti. Telsizi çalıştırmayı denedi, herhangi bir hasar yoktu ama cızırtılı arka sese pek çok ingilizce konuşma karışıyordu. Üsteğmen karşısındaki Amerikan askerlerinin çok heyecanlı olduklarını anlayabiliyordu. Sürekli telsizden bağırıyorlardı:

"Take em out, take em out!!"*

* Öldürün onları, öldürün!

Üsteğmen Alper, telsizden merkeze ulaşmaya çalıştı. Bir süre sonra zayıf ve derinden gelen bir cevap duydu:

"Baykuş tan Şahin e, konumunuzu bildirin."

"Şahin den Baykuş a. Az önce size verdiğim koordinatların iki kilometre kadar güneydoğusunda ve yoğun ateş altındayız. Amerikalılar her taraftan ateş ediyor, askerlerimin çoğu şehit oldu komutanım. Helikopter sesleri duyuluyor, her an roket ateşi bekliyorum, tutunmaya çalışıyoruz."

Üsteğmen Alper in sesi karşı taraftaki telsizden çok umutsuz olarak algılanıyordu. Deniz Piyade Tugayının Kerkük e yakın merkez karargâh çadırındaki tabur komutanları hiddetle ayağa kalkmış, olanların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyorlardı. Hiçbir düşmanca harekette bulunmamış olan bir ileri kol takımına, böylesine acımasızca saldırmanın altında nasıl bir neden olabilirdi? Kuzey Irak taki Türk askerî varlığı ABD Irak ı işgal ettiğinden beri bir gerilim kaynağı olmuş, hatta Çuval skandali diye anılan; istihbarat amaçlı olarak bölgede bulunan, özel Kuvvetlere bağlı askerlerin gözaltına alınması olayı patlamıştı. Telafer ve Kerkük teki saldırılar gerilimi tırmandırmış ama asla böylesi bir sıcak çatışma noktasına gelmemişti. İki taraf da birbirine temkinli davranıyordu. Şimdi bu saldın neden olmuştu?

Tabur komutanı olan binbaşıları tutmak çok zordu. Hepsinin elinde birer kalaşnikof vardı ve tek başlarına bölgeye gitmek için can atıyorlardı. Tugay Komutanı Tümgeneral İhsan Er, telsizden Genelkurmay ile görüşmeye uğraşıyordu. Elektronik karıştırmanın yol açtığı kesilmeler meydana geliyordu bazen ama bir süre sonra tekrar iletişim kurulabiliyordu. Çadırın içi sigara dumanı ile dolmuştu, üst düzey askerler dışındaki subaylar dışarı çıkartılmış ve "Hazır ol" emri verilmişti kendilerine. Deniz Piyade Tugayı, Türk Ordusunun gözbebeği ve savaşa en hazır birliğiydi. Ancak karşılarındaki birlik, eğer yanılmıyorlarsa, ki yanılmadıklarından emindi hepsi de, Apache helikopterleri ile desteklenen yirmi bin kişilik bir tümenin en hızlı tugaylarındandı.

"Çocuklar, askerlerimizi öldürüyorlar, ne yapacağız?" dedi Tümgeneral İhsan Paşa.

"Komutanım, yardımlarına koşalım," dedi bölük komutanı Yüzbaşılardan birisi.

"Evet, zaman kaybetmemeliyiz," diye atıldı Tugay Komutan Yardımcısı Albay.

"Ya Genelkurmay?" Tümgeneral çok endişeliydi; verecekleri karar, içinden çıkılmaz bir olaylar zincirini başlatabilirdi. Sanki Amerikalılar bunu istermiş gibi yakınlarına gelmişlerdi. Büyük kuvvetler birbirlerine yaklaştığı zaman uç kolların arasında temas yaşanmaması neredeyse imkânsızdı ve Amerikan tümeni bu hareketi ile resmî olarak düşmanca bir tutum sergilemiş kabul edilebilirdi.

"Komutanım, saldırı altında olan Genelkurmay değil, bizleriz." 1. Tabur 2. Bölük Komutanı Yüzbaşı Hakkı Sayın ın sesi sert ve bakışları deliciydi, yüzündeki siyah boyalar nedeniyle korkutucu bir ifade yerleşmişti yüzüne. Çadırdaki konuşmalar devam ederken emir vermiş ve acil olarak teğmen, astsubay ve erlerden oluşan yirmi kişilik bir tim oluşturulmasını istemişti. Makineli tüfekler ve roketatarlar taşıyan

askerler beş dakika sonra çadırın önündeydi.

"İzin verin, ben, komutamdaki yirmi askerle yardımlarına koşmak istiyorum. Tüm tugayı ya da bir taburu harekete geçirmek zaman alır ve zayiatı artırır. Benim fikrim, tugayın hemen ciddi savunma pozisyonuna geçmesi ve bizimle kontak halinde kalması. Koordinatlar belli, bölgeye hava saldırısı istenebilir. "

İhsan Paşa, Yüzbaşı ile gurur duyuyordu, bir general kadar hevesli ve düşünceliydi.

"Tamam Yüzbaşı, hemen harekete geçin ve kalanları kurtarın. O herifleri püskürtmeni istiyorum. Biz savunma pozisyonu alıp Genelkurmaydan emir bekleyeceğiz, gerekirse bütün gücümüzle yükleniriz."

"Emredersiniz Komutanım!" Yüzbaşı Hakkı Sayın ın sesi çadırdakilerin kulak zarını çınlattı. Konuşmasını bitirince hızla dışarı çıktı ve koşarak az ilerideki kamyona yöneldi. Askerler de aynı çabuklukla iki kamyona doluşup çatışmanın tam ortasına doğru yola çıktılar. Yaklaşık kırk beş dakikalık mesafedeydi çatışma merkezi. Tugayın komuta karargâh merkezi, tepelerin arasına kurulmuştu ve kamyonlar yolda hızla ilerlerken tabur ve bölüklerin arazide dağınık halde savunma hazırlığına geçmekte olduğunu fark edebiliyorlardı. Kamyon farlarının yarım yamalak aydınlattığı gece karanlığında insan siluetlerinin koşuşturduğunu, siper kazdığını ve yüzlerindeki kamuflaj boyalarını yenilediklerini görebiliyorlardı.

Yüzbaşı Hakkı, öndeki kamyonda şoför yanına oturmuştu. Eli sıkı sıkıya tetikteydi. Ortamın heyecanı nedeniyle genç subay ve erlerin, durumun ne anlama geldiğini bilmediklerine emindi. Onlar bir çeşit terörist saldırıyı bertaraf etmeye gittiklerini düşünüyorlardı.

Aradan otuz dakika geçtikten sonra patlamaları ve makineli tüfek seslerini duymaya başladılar. Yüzbaşının yüzünde garip bir ifade vardı, anlamsızdı tamamen, dudakları oynuyordu. Sesler askerleri tedirgin etmişti. Çok fazla ses vardı, nasıl bir çatışmanın içine gidiyorlardı?

Üsteğmen Alper, hâlâ nasıl hayatta kaldıklarına şaşırıyordu doğrusu. Erlerden üçü daha kendine gelmiş ve ateş etmeye başlamıştı. Hepsi kan içindeydi ama hiç konuşmadan karşıdan ateş gelen bölgeye kilitlenmiş durumda silah sıkıyorlardı, yaşamıyor gibiydiler. Telsiz açıktı ama söyleyecek fazla bir şey yoktu. Karşılarındaki düşman, baş edilebilecek bir güçte değildi; biraz sonra mermileri tükenecek ve birer birer şehit olacaklardı. Saldırının uyarısız gelmesinden, onları teslim olmaya davet etmeyecekleri belli olmuştu. Bu duygu ile rahatladı Üsteğmen Alper, gözlerinin önüne çocuğu ve karısı geldi. Şehirde yalnız başına yaşayan annesini düşündü. Hepsi belirsiz birer görüntüye dönüşüyordu aklında, onlar mı artık yoktu, yoksa kendisi mi yok oluyordu tam kestiremiyordu. Ellerine baktı, ailesine dokunan ellerine, onlara sevgiyle dokunan elleri şimdi kan ve toprak içindeydi. Bu eller... Onlara bir daha dokunamayacaktı. Ateş etmenin bir anlamı kalmamıştı ama emrindeki birkaç asker, zafer kazanacakmışçasına savaşıyordu.

"Cem, nasıl gidiyor?" Az ilerisindeki İstanbullu askere seslendi, sesi hırıltılı ve yarı çığlık atar gibi çıkmıştı "Düşmana zayiat verdiriliyor komutanım." İstanbullu asker savaşın şoku içindeydi. Nişan almadan attığı mermilerin hedeflerine ulaştığını zannediyordu ama izli mermilerin gökyüzünde uçan ateşböceklerinden daha tehlikeli olduğu söylenemezdi. Alper Üsteğmen, yüzü kaskatı kesilmiş halde tetiğe basan temiz yüzlü çocuğa baktı. Kim bilir kimler onun eve bir an önce dönmesini bekliyordu; kendi gibi bebek suratlı sevgilisi, güleç annesi ve oğlunun işinin başına geçmesini bekleyen sevgi dolu bir baba, ya da buna benzer birileri. Ama o, ölümün kenarında kendinden geçmiş bir halde umutsuzca var olmaya çalışıyordu.

Büyük bir patlama daha oldu. Masmavi ve parlak bir ışık çıkartmıştı bomba. Az önce kendine gelen iki er acı içinde bağırmaya başladı; birisi Uygar dı. Diğerinin adını unutmuştu. Alper in zihni garip tepkiler

veriyordu, hayatının bazı detaylarını da unutmaya başlamıştı. Vücutları şarapnel parçalan ile dolmuştu yerdeki askerlerin. Sadece bakabildi, hiç hareket edemedi Üsteğmen. Yerde kıvranıyorlardı. Kulakları uğuldamaya başladı Alper in. Birkaç dakika içinde o da onların yanında olacaktı herhalde. O artık şehit bir askerdi, yaşamdan ölüme geçişin olduğu yerdeki huzuru hissetti, ölüm, gerçekleşmeden önce bir korku aracı olabilirdi sadece, oysa onun kapısı açıldığında artık sonsuz bir huzur vardı. Alper kulaklarından kan aktığım hissetti, az önceki uğultu dayanılmayacak hale gelmişti. Başka bir sesti bu, yere vuran nal sesleri gibiydi, büyük bir süvari ordusu dağlardan kopup geliyordu sanki.

Yüzbaşı Hakkı, kamyonu kullanan askere, "Dur!" emrini verdi. Yüksek bir kayalığın köşesini henüz dönmüşlerdi, kayaların üzerinde zayıf bitkiler vardı ama alan, o kadar girintiliydi ki birkaç askerin böyle yoğun bir çatışmada bu kadar uzun süre dayanmış olmasına şaşırmadı. Henüz çatışmanın olduğu yeri göremiyordu ama hemen kayalığın arkasında olduğunu biliyordu. Kamyondan atladı ve el işareti ile askerlerin inmesini istedi. Yirmi asker hızla kamyonları terk etti. Yüzbaşı şoförlerin de inmesini istedi. O kamyonlara ihtiyaçları olacağını sanmıyordu. Koşarak kayanın kenarına geldi ve başını uzattı, diğer askerler, arkasında tek sıra halinde dizilmişti. Gözleri dehşet içinde açıldı Yüzbaşının. İrkilmişti, bedeni bu irkilmeyi olanca gücüyle dışarı yansıttığı için askerler ona iyice yaklaşıp, silahlarına sıkı sıkıya sarıldılar.

"Allahım!" diye bir hırıltı çıkardı Yüzbaşı. Diğer takımın komutanı Üsteğmen yanına yaklaşıp başını uzattı. Onun da yüzü, üstünden farksız hale gelmişti.

Karşılarında cereyan eden manzarayı anlatmak zordu. Yüzlerce ışık huzmesi çok dar bir alana doğru yağıyor ve orada ortadan kayboluyordu. Hedefledikleri alan, çelik eritme kazanını andırıyordu. Işık huzmeleri bir araya gelip sürekli yanan bir ateş görünümü kazanıyordu. Ateşin yoğunlaştığı bölgeden atılan birkaç izli mermiyi görünce Yüzbaşı ve Teğmenin gözünden yaşlar boşandı. Hâlâ sağ bir iki asker vardı orada ve şehit olmaları an meselesiydi. Bulundukları nokta, çatışmanın tam paralelinde kalıyordu, her iki tarafa da eşit mesafedeydi. Yüzbaşı, askerleri başına topladı:

"Çocuklarım, biz buradan sağ çıkamayız, isteyen varsa hemen kamyona atlayıp karargâha dönsün. Bu vebali üzerime alamam."

Askerlerin gözleri doldu, kimseden ses çıkmıyordu. Helikopterlerin sesleri artmaya başlamıştı. Birazdan oradaki ufacık direniş cebine roketleri yollayıp işi bitireceklerdi.

"Olmaz komutanım!" diye haykırdı erlerden birisi. Diğerleri de ona katıldı, gözlerinde umut yoktu ama çelik gibi bakıyorlardı komutanlarına. Hepsi silahlarının emniyetini kapatıp tetiklerini seriye ayarladı.

Beş tane makineli tüfekleri vardı. İki asker de roketatarı kullanacaktı.

"Hep beraber izli mermilerin kaynaklarına ateş açacağız çocuklar. Roketleri helikopter sesi gelen tarafa gönderin, gölge görürseniz ona doğru ateş edin. İlk ateşten sonra serbestsiniz çocuklarım, Allah ne verdiyse. Ben direnen askerlerimin yanına koşacağım, beni korumaya çalışmadan o pisliklere ateş edin."

"Emredersin komutanım!" diye karşılık verdiler.

Yüzbaşı telsizi aldı, karargâhla bağlantı kurdu:

"Baykuş, bu son mesajımızdır. Direnen askerlerimizin yanındayız ve düşman unsurlara saldırmak üzereyiz. Çok ateş var, sağ dönmemiz mucizedir. Kendinizi kollayın! Bu kuvvet, sonrasında sizi hedef alabilir. Allah yardımcımız olsun."

Cevap beklemeden telsizi kapattı. Herkes derin bir nefes aldı. Ne yapacaklarını biliyorlardı ama sonucun ne olacağı hakkında hiçbir düşünceleri yoktu. Tek bildikleri, az sonra her yerin kan gölüne döneceğiydi. Karşılarındaki düşmanı şaşırtmak ve kayıp verdirmek zorundaydılar, eğer bunu yapabilirlerse belki kurtulabilirlerdi.

Yüzbaşı elindeki M-16 nın dürbünü ile etrafı kolaçan etti. İlk ateşi o açacaktı ve sonra her taraf karışacaktı. Hedef nişangâhında Amerikalı askerleri açıkça görebiliyordu, çok iyi siper almamışlardı. Savaşmaktan çok eğleniyor gibi görünüyorlardı. Kendilerine ateş edilmesi umurlarında değil gibiydi, birkaç yaralı Türk askerinin ateşi onları korkutmuyordu. Yüzbaşı makineli tüfeğin yerleştirilmiş olduğu siperi hedefledi. En çok izli mermi ondan çıkıyordu. Siperde makineli tüfekçi dışında iki asker daha vardı. Onlar da ara sıra birkaç el ateş ediyorlardı. Yüzbaşı Hakkı gözlerini kıstı, "Bismillah," dedi ve tetiğe bastı. M-16 nın ilk patlaması ile kıyamet koptu, yanındaki askerlerin kulakları sağırlaştı, sanki bir kuyunun içine girmişlerdi. Az önceki psikoloji ortadan kalkmıştı, şimdi seslerin bir anlamı yoktu, hepsi tek başına gibiydiler. Yüzbaşının yolladığı mermiler Amerikalı askerlerin üzerine yağdı ve makineli tüfek hemen sustu. Yüzbaşı, nişangâhından Amerikalı askerlerin
kıvranarak yere yattığını görebiliyordu ve eğer yanılmıyorsa kulaklarından sızmaya çalışan çığlık sesleri de onlara ait olmalıydı. Siperdeki üç asker de vurulmuş ama ölmemişti. Hepsinin hayatî organlarını koruyan çelik yelekleri vardı. En azından artık sorun çıkarmazlardı.

Yüzbaşı, yanındaki askerlerin naralar atarak silahlarını ateşlediğini duydu ve dönüp onlara baktı. Önündeki görüntü hiçbir korku filmiyle karşılaştırılamayacak kadar korkunçtu. Yirmi asker ellerindeki silahları yüz metre kadar ötelerindeki kayalıklara boşaltıyordu. Bazen nişan alıyor, bazen nişan almadan bölgeyi tarıyorlardı. Makineli tüfekçiler, yanlarına Belçika yapımı FN makineli tüfeklerini almışlardı. Korkunç bir hızda ve serilikte ateş edebiliyordu bu silah. Şimdi bulundukları kayalıktan Amerikalı askerlere ateş kusuyorlardı. Karanlıktaki araziden ardı ardına çığlıklar yükselmeye başlamıştı. Az önce direnmeye çalışan birkaç askere ateş edilmiyordu artık. Aslına bakılırsa ateş tamamen kesilmişti. 101. Hava İndirme Tümenine bağlı askerler kayalıkların altına sinip canlarını kurtarma derdine düşmüş olmalıydı. Bu sırada roketatarlar ateşlendi ve gecenin derin karanlığı içinde, arkasında koyu bir duman izi bırakarak gökyüzüne doğru yükseldi, orada ortadan kayboldu.
Roketlerin patladığı yerlerden etrafa saçılan kaya parçalarını seçebiliyorlardı. Ay ışığı gölgeleri berraklaştırıyordu. RPG lerin etrafa saçtığı parçacıklar pek çok Amerikalı askeri yaralamış olmalıydı. Tiz çığlıkların sesleri daha da artmıştı.

Askerler şarjör değiştirirken ateş yavaşladı. Yüzbaşı yanındakilerin şaşkın bakışları arasında bir ceylan gibi zıplayarak karanlığın içinde kayboldu. Ayak seslerini duyabiliyorlardı. Tekrar Amerikalıların bulunduğu noktalara ateş etmeye başladılar. Roketler tekrar aynı bölgeyi hedeflemişti. 101. nin genç askerleri için durum ciddileşiyordu. Çığlıklar artık bir senfoniyi andırıyordu, kötü yakalanmışlardı.

Üsteğmen Alper rüya gördüğünü zannetti, ölmek üzere olmalıydı, beyni ona umut aşılayacak görüntüler oluşturuyordu. Üzerlerine yağan ateş sona ermişti. Şimdi kendilerine ateş edenlerin olduğu siperlerden acı bağırışlar yükseliyordu. Bir an için olsun küçük bir umut taneciği belirdi ama bunu hemen reddetti. O artık ait olduğu yere gitmeye hazırlanıyordu, böyle kandırmacalar ile harcayacak zamanı yoktu. Etrafına bakındı, ilk ateşte şehit olan askerlerin bedenleri paramparça olmuştu, yağan mermiler sürekli onları bulmuştu. Birden karanlığın içinde büyüyen bir gölgenin ona doğru koştuğunu gördü. Yüzünde bir gülümseme belirdi, işte cesur biri çıkmış ve son kalan canlan almayı kafasına koymuş olmalıydı. Elini silahına attı, kolları halsizdi ama ölmeden bu cesur adamı da yanında götürmek niyetindeydi...

"Ben Türk üm!... Yüzbaşı Hakkı. Oğullarım, ateş etmeyin." Ses tam zamanında kulaklarına ulaştı, yoksa tetiği çekmesine ramak kalmıştı, öylece kalakaldı Alper, gölge üzerine geldi ve yanında eğildi, gözleri kan

dolduğu için tam olarak seçemiyordu ama eline dokunan sıcaklıktan dost olduğunu anlamıştı. Bunun ne anlamı vardı ki, ne değişecekti?...

Amerikalı askerlerin bulunduğu alandan bir ses geldi, yılan ağzından çıkmış gibi şiddetli bir sesti. Bir ateş huzmesi büyük bir hızla Yüzbaşı Hakkı nın geldiği kayalığa doğru uçup patladı, kıvılcımlar saçıldı etrafa. Yüzbaşı Hakkı nın ağzından, "Allah!!!" diye bir çığlık koptu. Askerlerini bıraktığı kayalıkta patlamıştı füze, hiç ateş gelmiyordu şimdi oradan. Az önce susmuş olan Amerikan ateşi yeniden başladı, Amerikalılar şaşkınlıklarını üzerlerinden atmış ve şimdi her iki noktaya doğru karmaşık bir ateş yağmuruna başlamıştı. O anda bir helikopterin silueti görüldü, birkaç yüz metre ötedeki tepenin arkasından... Helikopter hızla tepenin arkasından çıkıp 30 mm lik topu ile Türk askerlerinin bulunduğu kayaya doğru ateş yağdırdı. Çatışma alanı o kadar küçüktü ki, helikopter ateşi bütün araziyi aydınlatmıştı. Yüzbaşı Hakkı, ilerideki birkaç Amerikalı askerle göz göze geldi. Anlamsız bakışlar çarpıştı. Helikopterin ateşi durdu ve hemen ardından kanat altından art arda büyük ışık huzmeleri fırladı. Hakkı Beyin az önce terk ettiği kayanın olduğu alan cehenneme dönmüştü. Kulaklarına inanmak istemiyordu ama yanan Türk askerlerinin acı dolu çığlıkları kulaklarına geliyordu.

Üsteğmen Alper ile konuşamamıştı bile, onun yüzündeki anlık rahatlamayı gördüğü an görevini yerine getirdiğini anladı Hakkı Yüzbaşı. Helikopterin mekanik seslerini duyabiliyorlardı, ölümcül savaş makinesi büyük bir hızla onların oldukları noktaya dönüp tekrar ateş etmek üzere hareketlenmişti ki, az önce alevlere bürünen kayanın olduğu alandan atılan roket, helikopterin hemen kuyruğunun altında patladı. Siyah dumanlar çıkararak dönmeye başladı. Saniyeler sonra çok uzaklardan bile görülen bir alev topuna dönüşmüştü. Geri hatlardaki Amerikalı askerler için moral bozucu bir görüntüydü.

Hakkı Bey, ölümden dönmüştü, birkaç dakika daha fazla yaşayacağı anlamına geliyordu bu. 101. nin askerleri hiç nefes aldırmadan tekrar ateşe başladı. Kurşunlar vızıldayarak geçiyordu başlarının üzerinden, yere yapışmışlardı ve az sonra izli mermiler onları bulacaktı.

Alper gözlerini kapatmış, başında ağrılar yaratan uğultuları dinliyordu, yüzü gülüyordu. Büyük metal bir kutunun içinde, başka bir dünyada gibiydi. Sesler yaklaşıyordu, artarak geliyordu, bağırışlar az öncekilerden farklıydı. Gözlerinin önüne bir görüntü geldi Alper in. Uzaktan yaklaşan bir karaltı, gittikçe büyüyordu; gümbürtüler duyuluyordu ama karaltı hiçbir değişiklik göstermeden genişliyor ve ona doğru yaklaşıyordu. Sesleri ayırt etmeye başlamıştı. At sesleri geliyordu kulaklarına, binlerce nal sesinin çıkardığı dev senfoniyi dinliyordu şimdi. İçindeki yalnızlık duygusu kaybolup gitti, coşku selleri gökyüzünden kopup üzerine yağmur gibi yağıyor ve ruhunu ferahlatıyordu. Atları seçebiliyordu şimdi, engellerin önünden kanatlanarak geçiyorlardı sanki.

"Allah ım!" diye boğuk bir ses koptu gırtlağından, onları görüyordu, gözyaşları boşaldı. "Onlar!" diye bağırdı. Atlarının üzerinde gözlerini ileri dikmiş, kalpaklı Türk askerleri uçarak ilerliyorlardı.

Üsteğmen Alper felç olmuştu, hareket edemiyordu, içindeki mutluluğu tarif edemezdi. Bütün dünyada yalnız kendisine ait bir hissi yaşadığının farkındaydı. Yüzü aydınlandı birden, boğazı kurudu. Bir şimşek çaktı zihninde, gök gürlemesine benzer bir ses doldurdu her yeri. Her yer karanlığa bürünmeden önce geriye dönüp baktı.

Patlayan roket herkesi öldürmüştü. Hakkı Bey, parçalanan bacaklarına baktı, ikisi de yerinde değildi. Gülümsedi, silahını çekip birkaç mermi sıktı yaklaşan askerlere. Koca bir çelik kütle alnına çarptı, sonrasında derin bir uyuşukluk kapladı bedenini. Toprağa bakıyordu gözleri, ağzının içi taş parçaları ile dolmuştu. Hissediyordu, başlarına toplanmışlardı ve dikkatli biçimde etrafı arıyorlar, ölü Türk askerlerinin üzerine kurşun sıkıyorlardı. Sıra Yüzbaşı ya geldiğinde durdular, yaşadığını fark etmişlerdi, tek bir patlama sesi duyuldu.

23 Mayıs 2007- Saat: 01.40
DENİZ PİYADE TUGAY KOMUTANLIĞI GEÇİCİ KARARGÂHI
KERKÜK ÜN KUZEYDOĞUSU

Telsizden gelen sesler dayanılacak gibi değildi. Tugay komutanı ve subaylar toplantılarını yaptıkları portatif masanın başında çaresizlik içinde, az ötelerinde devam eden korkunç mücadelenin seslerini dinlemek zorundaydı. Çatışmaya giren askerlerin hiçbirisi karargâhtan yardım istememiş ya da başka bir amaçla iletişim kurmamıştı. Orada kendi kaderleriyle baş başa olduklarının bilincindeydiler ve karargâh personelinin kulaklarıyla şahit olduğu bir dövüşün içinde ölüyorlardı yavaş yavaş.

Sesler azalmaya başlamıştı ve her nasılsa açık kalmış olan telsizden tek tük silah patlamaları duyuluyordu. Tümgeneral İhsan Er de dahil olmak üzere bütün subaylar gözyaşları içerisindeydi, ellerinden bir şey gelmiyordu. Genelkurmay Başkanlığı, tugayın bütün gücüyle çatışmaya girmemiş olmasına memnun olmuştu.

Bu olayın büyük bir çatışmayı ateşlemesini istemiyorlardı ancak durumu tam olarak tahlil etmek zaman alacaktı.

"Baykuş, bize çatışma ile ilgili son durumu bildir. Tamam." Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars ın telsizinden gelen talimatı kesin ve emrediciydi.

"Kartal, çatışma sona erdi. Askerlerimiz şehit oldu. Tamam." İhsan Er in sesindeki ifade bir cümleden fazlasını anlatmaya yetmişti. Sözleri telsiz cızırtıları arasında kaybolmuştu.

"Anlaşıldı Baykuş. Önlemlerinizi en üst seviyeye çıkartın ve hayatta kalmaya çalışın. Sizi o cehennemden çıkarmak için her şeyi yapacağız. Tamam."

"Kartal, Kuzey Irak taki diğer birliklerin durumu nedir? Tamam."

"Baykuş, durum iç açıcı değil. Diğer iki tugayımız sıkışmış durumda ve manevra alanları yok. Eğer hareket etmeye çalışırlarsa size olan onlara da olacak. Tamam."

"Ne yapalım?"

"Savunmada kalın. Asker araziye dağılıp sipere girsin. Hava savunma tertibatınızı kontrol edin. Üzerinize gelen öncü olursa uzaktan ateş açarak size yaklaşmasını önleyin. Sizi oradan helikopterlerle çıkartabilir miyiz, onu araştırıyoruz."

"Buna gerek yok, eğer bize yurda dönmemizi emrederseniz döneriz. Helikopterleri riske atmayalım. Bu adamların ne yapacağı belli olmaz. Tamam."

"Haklısın Paşam. O halde bulunduğunuz yerde kalın ve çok iyi siper alın. Taburları takım takım dağıtın. Tam bir komando savaşına hazırlık yapın. Tamam."

"Anlaşıldı Komutanım. Tamam."

Tümgeneral İhsan Er, tabur ve bölük komutanlarına döndü, herkesi gözle görülür bir endişe almıştı. Durum her saniye daha da kötüye gidiyordu. Otuz beş asker çatışmada ölmüştü ve hiçbir şey yapacak

durumda değildiler.

"Çocuklar, hızla birliklerinizin başına intikal edip, daha önce belirlenmiş olan bölgelerde sipere girin. Çok iyi siper alın, takımları dağıtın, birbirlerinden en aşağı otuz metre uzakta siperler kazsınlar. Siperleri hava tehditlerine karşı güçlendirmeye çalışın. Bir süre burada dayanmak zorunda kalabiliriz."

"Komutanım, savaşa mı girdik?" Tabur Komutanı Yüzbaşı nın sesinde keder vardı, bir şeyleri geride bırakmış olmanın verdiği bir duygu.

Omuz silkerek, "Bilmiyoruz oğlum. Ama sanırım bunu öğrenmemiz an meselesi," dedi Tümgeneral İhsan Er.

Subaylar koşarak çadırı terk edip ciplerine atladılar. Askerlerinin güvenliğinden onlar sorumluydu, karşılarındakini henüz düşman diye niteleyemiyorlardı, güçlü olduklarına şüphe yoktu ve güçlerini hiç tereddüt etmeden kullanıyorlardı.

CNN International: Kuzey Irak ta çatışma...

13 ABD askeri öldü, 30 yaralı var. Ordu yetkilileri, Amerikan güçlerine saldıran 35 Türk askerinin öldürüldüğünü açıkladı.

Beyaz Saray, saldırgan tavır nedeniyle, Türk Hükümeti ile başlaması öngörülen ikili görüşme trafiğini iptal ettiklerini belirtti. Başkan, "Suriye ile var olan sorunumuzu halletmeye çalıştığımız bir dönemde, Türk Ordusunun bu saldırıyı gerçekleştirmiş olmasını şiddetle kınıyoruz. Gereken yapılacaktır, " dedi.... Amerikan Kuvvetleri bugün itibariyle harekete geçti... Suriye sınırını aşan birlikler ilerliyor. Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, "Esad dönemi sona ermek üzere, Ortadoğu nihaî şekline doğru hızla ilerliyor," dedi. Hükümet bir süre önce Kıbrıs taki karışıklıklar nedeniyle Türk hükümetini suçlamış, Türk hükümetinin adadaki askerî varlığını 60 bine çıkartmasını ağır bir dille eleştirmişti.

ABD hükümet sözcüsü Türkiye nin AB ile ilişkilerini kopardığından beri hızla uygar dünyanın karşı kampına kaydığını söyledi. Türk hükümeti iki ay önce ABD Kongresi nden geçen Ermeni soykırımı ile ilgili karar tasarısından dolayı görüşmeler için büyükelçisini geri çağırmıştı.

23 Mayıs 2007 - Ortadoğu Saatiyle: 02.00,
ABD Nebraska Saatiyle: 22 Mayıs 14.40
OFFUT - NEBRASKA. AMERİKAN ORDUSU
STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI

ABD nin orta bölgesindeki Nebraska Eyaleti nin Offut şehri yakınlarında konuşlu olan Stratejik Komuta Karargâhı nda çok farklı bir grup askerî yetkili, süregelen harekâtın esas altyapısı üzerinde çalışıyor ve doğrudan CENTCOM a (Merkezî Komutanlık) bağlı olarak eşzamanlı kısa toplantılar yapıyorlardı.

Stratejik Komutanlık Binası nın alt katlarında bulunan küçük bir odada dört general bir araya gelmiş, masa üzerine serdikleri haritalar üzerinde hararetle tartışıyorlardı. Burası bir bakıma yapılan operasyonların kuşbakışı analiz edilme yeriydi. Toplantıya katılan generaller, ordunun en entelektüel generalleriydi ve kurmay subaylar içinde politik konularda sözlerine en çok danışılanlardı.

"Suriye topraklarına girdiğimiz andan itibaren hiç durmamalıyız. Bu bir yıldırım harekât, zamanlama hayatî önemde, öyle bir başlangıç yapılmalı ki, çatışmanın ilk adımları, yani Kuzey Irak taki unsurların

ortadan kaldırılması işlemi gerçekleştirilmeye başlandığı anda, diğer birlikler Suriye ye geçmeli ve hızlarını hiç kesmeden devam etmeli. Bu arada Hava Kuvvetleri ve Deniz Kuvvetleri uçakları hayatlarının en eğlenceli kalkışına hazırlanmalı."

"Kuzey Irak unsurları ne kadar zamanda temizlenir?"

"Bir ya da iki gün içinde o bölgeyi temizleriz ve ana birlikler bu sırada yollarına devam eder. Aynı zamanda ilk öncüler sınıra gelmiş olur ve büyük ihtimalle sınırda pek fazla bir karşılık görmezler."

"Suriye ne yapacak?"

"Tabii ki hiçbir şey. Esad ile her konuda anlaşıldı. Suriye ordusu bir süre için tamamen kışlalarına çekilecek, zaten bu planı kabul etmeselerdi kışlaları yerine mezarlarını kazmaya başlamak zorunda kalacaklardı."

"Evet General, Metal Fırtına Operasyonu nu o kadar hızlı gerçekleştirmeliyiz ki, CENTCOM un özel psikolojik baskı operasyonları yeterince etkili olabilsin."

"Karşımızda hiçbir düzenli birlik kalmamalı."

"General, düzenli birlik mi dediniz? Atılması planlanan bombaların çapı ve adedini göz önünde bulundurursak ortada düzen adına hiçbir şeyin kalmayacağını garanti edebilirim. "

"Bu tarihî bir operasyon, binlerce yıllık bir hareketi tersine döndürecek."

"Orgeneral Strike ın dediği gibi, her biri ile ayrı ayrı savaşacağız. Başka türlü bu savaşı kazanamayız. Onların beyinlerindeki tüm imajlar hızla yıkılmalı ve kimse direnmeyi aklına bile getirmemeli."

"Türk Ordusu huzursuzlanmaya başladı, hissediyorlar. "

"Evet, hissediyorlar ve karşı koymaya çalışacaklar. Tanrım, dünyada böyle bir ordunun kalması ne muhteşem! Bu güce karşı koymaya çalışacaklarından şüphemiz yok. Gerçek gücümüzü görebileceğiz. Düşünün, karşımızda bizi görünce çil yavrusu gibi dağılıp silahlarını bırakmayan, savaşmanın ne demek olduğunu bilen, kahraman bir ordu olacak. Ne zamandır bunun hayalini kuruyordum. "

"Dünyanın denge merkezini ele geçirmeyi kolay bir iş sanmayın. Orada çok fazla bilinmeyen ile karşılaşacağız, hepimizin bu kadar rahat olması bazen beni rahatsız ediyor doğrusu."

"On beş tonluk Slayer bombalarının alt edemeyeceği bir bilinmeyen, biliyor musun?"

"Tanrım, düşüncesi bile korkunç. O bombanın patladığı zaman ortaya çıkardığı basıncı kilometrelerce öteden hissedebilirsin. Bir kilometreden fazla bir alan içinde sağlam hiçbir şey bırakmıyor. Bir de hedefteki askerleri düşün."

"Ya B-52 ler, B-2 ler?"

"Her şey hazır, her şey."

"Tam on gün, evet, on gün boyunca saldırılar hiç susmayacak. Aklınıza gelen her yer vurulacak. Uçaklar hiç durmayacak. Saldırıların yavaşlaması diye bir şey söz konusu değil. "

"Saldırı bittiğinde insanlar, bırak ellerini silaha götürmeyi, lastik patlamasına bile dayanamayacak hale gelecek. Türk halkının psikolojisini yıkıma uğratmalıyız."

Toplantı sırasında kapı çalındı, bir asker içeri girip odadakilere bir şey söylemeden dört generalin koltuklarının ortasında bulunan masaya bir rapor bıraktı ve selam verip hızla odayı terk etti. Generallerden birisi yerinden doğruldu, dosyayı açıp incelemeye koyuldu. Yüzü gülmeye başladı ve siyah dosyayı masanın üzerine attı:

"Harekâtımız başlamıştır arkadaşlar, ilk kayıplar verdirildi. Tüm dünya medyasına dezenformasyon başladı. Türkler Kuzey Irak taki birliklerimize hainceb ir saldırı düzenlediler ama bekledikleri sonucu alamadılar. Otuz beş saldırgan Türk askeri öldürüldü. Metal Fırtına harekâtı başlamıştır!"

23 Mayıs 2007 - Ortadoğu Saatiyle: 02.30
ABD Doğu Kıyısı Saatiyle: 22 Mayıs 14.50
BEYAZ SARAY - WASHINGTON

Başkan ve danışmanlarından Jack Argosian başlayan harekâtla ilgili ilk raporları inceliyordu. Sesi kısık televizyonda, Beyaz Saray Sözcüsü Stuart Morgan, saatler önce hazırlanmış metni dramatik bir tonda okuyordu. ABD hükümeti Türklerin, ABD yle eski dostluklarına hiç uymayan şekilde, hainceb yaptıkları saldırıyı en ağır şekilde protesto ediyordu. Savunma Bakanı Donald Rumsfeld içeri girdi. Telaşlıydı ve Başkan ile konuşması gereken şeyler vardı. Argosian, Rumsfeld in oradaki varlığını sorgulayan bakışlarına karşı dayandı. Başkan kollarını ensesinde kavuşturup keyifle geriye yaylandı:

"Don, durum nedir? Anlat bakalım."

"Sayın Başkan, Howard yolda, birazdan size özel bir brifing verecek."

Rumsfeld kapıda bekleyen sivil güvenlik görevlilerine işaret etti. Görevliler hemen barkovizyonu içeri taşıyıp hazırladılar. Öyle görünüyordu ki Genelkurmay Başkanı Howard Strike hızlı ve özet bir brifing verecekti. Başkan ve Argosian anlamsız ifadelerle hazırlıkları izledi. Sivil görevliler işlerini bitirip hızla odayı terk etti. Koridorlarda yankılanan ayak seslerinden sağlam yapılı birisinin geldiği anlaşılıyordu. Kapıda Howard Strike göründü, yüzünde karanlık bir ifade vardı. Başıyla sert bir selam vererek hemen duvardaki ekranın başına geçti. Makineyi kendisi çalıştırdı. Odada dördünden başka kimse yoktu şimdi.

"Sayın Başkan, şu an itibariyle Metal Fırtına harekâtı başlamış bulunuyor."

Sakin bir gülümseme belirdi Başkanın yüzünde, işler yolunda gidiyordu. Bu operasyonun başlaması demek, bitmesi demekti. Uluslararası durum da bundan iyi olamazdı; AB parçalanmamaya çalışıyor, Ruslar Ukrayna ve Kafkasya da başlarına açılan dertlerle uğraşıyorlardı. En korktuğu şey, iç muhalefet nedeniyle operasyonun başlatılamayacak olmasıydı ama engeller aşılmıştı işte. Karşısında şimdi sadece Türkler vardı.

"1. Süvari Tümeni bütün unsurları ile Suriye topraklarına girdi ve iki gün içerisinde Fırat nehrini geçerek Türk sınırına doğru hareketlenecek. Sanırım yarına Hatay yakınlarına varacaktır." Odadakilere döndü ama bakışları Başkanın üzerinde kilitlenmişti. Kendisinden imkânsızı bekleyen adamın tam gözlerinin içini hedef alıyordu. Görevini yapacaktı, bunun sonuçlarını düşünmeden hem de:

"Sayın Başkan, bu tümen sınıra hareketlenen tek tümen değil. 82. Hava indirme Tümeni, Hatay sınırına

helikopter ve uçaklarla indirilecek. Bu bölgede yerleşme işlemlerini iki gün içerisinde tamamlayacaklar. Sonraki hedefleri için harekete geçecekler efendim."

"Yani..."

"İstanbul onların tek hedefi." Howard Strike sanki hiç nefes almadan konuşuyor gibiydi. "3. Süvari Alayına bağlı zırhlılar da 1.

Süvari nin hemen sağından bir yay çizerek sınır bölgesinde zırhlı birliklerini yayacak ve daha sonra içeriye doğru ilerleyecek. Bir çeşit kanat koruma görevi sağlayacak. Türk Ordusunun tarihini unutmamalıyız. Kanatlarda meydana gelecek bir boşluk bizim çocukların yok olmasına neden olabilir."

"Howdy, Irak ta neler olacak, çabuk bana ondan bahset, bırak şimdi karamsarlığı." Başkan espriliydi doğrusu. Fakat yakışıklı suratına daha çok ciddi ifadeler yakışıyordu. Kamuoyu onu en mutlu anlarında bile mesafeli bir gülümseme ile görebilirdi. Sırıtınca tehlikeli bir çılgını andırıyordu.

Howard Strike bu espriye bir tepki vermeden devam etti:

"Irak taki işi 101. Hava indirme halledecek ve tabii ki..."

"Evet, işte burasını seviyorum."

"C-130 lar on beş tonluk Slayer bombalarını atacaklar. Yerin biraz üstünde patlıyor bu bombalar. Uçaklar uygun bir mesafeden bu bombaları, tugayların konumlandığı bölgelerin üzerine bırakacak. Ortada fazla bir şey kalmasını beklemiyoruz. "

"Akdeniz deki durum nedir?" Rumsfeld söze girdi, az önce bahsedilen korkunç plan onu etkilemiş gibi görünmüyordu.

"Beş uçak gemisi ve yirmi iki destroyer, firkateyn Akdeniz de, iki nükleer denizaltı da tedarik yollarında devriye geziyor."

"Nükleer tepki?..."

"Zaten Soğuk Savaş sonrasında, başlıkların çoğu geri getirilip parçalanmıştı, Türklerin elinde olanlar da aylar öncesinden başlayan programa göre kontrol altına alındı. Eğer ki bizim bilmediğimiz bir bombaya sahipseler ve böyle bir tepki verirlerse aynı dille karşılık göreceklerini bilirler. Ellerinde okyanus aşabilecek herhangi bir tertibat yok."

"Irak ile devam edecek olursak."

"Birazdan 101. nin saldırı helikopterleri havalanacak ve Türk Deniz Piyade Tugayını vuracak. Bu arada 4. Mekanize Piyade Tümenine bağlı tanklar Hakkari Dağ Komando Tugayının karargâhına ve çevrede konuşlu taburlarına saldıracak ve onların araziye dağılmasını sağlayacak. Büyük ihtimalle zaten şu aralar araziye dağılmak üzeredirler. 3. Zırhlı Süvari Alayının tankları da Türk 20. Zırhlı Tugayına saldıracak ve tankları yok edecek. Tabii helikopter desteğinde."

"Ya Kutsal Şafak Operasyonu?" Argosian bunu sormak zorunda hissetti kendisini, çünkü o zaman Ermeni diasporasının bekledikleri nihayet gerçekleşecekti.

Howard Strike ona aldırmadan devam etti:

"İlk kez yaptığımız bir şey bu. Hava ve kara savaşı konseptini ayırıyoruz. Hava saldırıları da Irak taki ağır çatışma ile eşzamanlı olarak başlayacak. Ancak Hava Kuvvetlerinin saldırıları psikolojik savaşa destek verme üzerinde yoğunlaşacak. "

Durup nefes aldı, şimdi beyninin başka bir alanından veri topluyordu. Tekrar önünde duran Türkiye haritası üzerine odaklandı. "Şimdiye kadar konuştuklarımız orta, batı ve doğu için geçerli. Ancak en büyük hedef, bir tek şehir. Ülkenin can damarı. "

Genelkurmay Başkanı, odadakileri dikkatli bakışlarla süzdü:

"Ve bu şehir dünyanın kalbi olarak da adlandırılabilir. Orası, İstanbul."

Donald Rumsfeld bedenindeki tüylerin hareketlendiğini hissetti. Sanki kutsal bir isimden bahsediliyordu. Neden böyle bir şey hissettiğini bilmiyordu doğrusu ama sanki genlerinin çok derinlerinde hafızası ile bağlantılı bir noktada gizli bir his vardı, İstanbul un kendisine ait olduğuna dair bir gizil duygu yaşatıyordu. İstanbul kelimesi ona her şeyden çok anlamlı gelmişti. Ülkesinin resmî kurumlarında ve resmî işaretlerdeki Roma imparatorluğu simgelerini hatırladı, doğal bir yakınlıktı hissettiği.

"Bu şehre hava saldırısını düzenlerken çok özenli davranacağız. Karşımıza hiçbir güç çıkmamalı. Elimizdeki bütün silahlarla bu şehri vurmak zorundayız. 82. Hava indirmenin de ana hedefi İstanbul. 101. nin sonraki hedefi olan Ankara da işi bittikten hemen sonra İstanbul operasyonu başlayacak. Bu arada deniz piyadelerini de denizden İstanbul a yollamak istiyoruz ancak bilemiyorum... Çanakkale Boğazı, biliyorsunuz..."

Başkan ayağa kalktı. "Bu operasyon ile ilgili olarak CENTCOM da bir izleme merkezi oluşturuldu. Şimdi o merkeze gideceğiz. Bu iş bitmeden uyumak yok Don." Sanki Strike ın daha fazla konuşmasını istemiyor gibiydi. Masadaki dosyayı alırken Başkan Yardımcısını kastederek, "Dick Avustralya dan döndükten sonra Washington da kalsın," dedi.

Florida CENTCOM dan izleyecekti savaşı.

Başkan, Air Force One dan Chicago ya, Adrian III. Lynam a telefon etti. Kamuoyunca pek bilinmeyen bu kişi ülkenin, dolayısıyla dünyanın en güçlü insanları arasında sayılabilirdi. Şu sıralar çok büyük faaliyetler içinde bulunmayan Ornicon adlı orta ölçekli bir madencilik ve enerji şirketinin dört gizli ortağından biriydi. Başkanın mensubu olduğu Evangalist kilisesinin önde gelen bağışçılarından biriydi.

Ve Türkiye ye açılan bu savaşın, perde arkasındaki planlayıcısıydı! Gelişmeler, Başkanın en büyük finansman destekçilerinden Bay Lynam a sürekli iletilmeliydi, sonuçta bu savaşı dört yıldır bekliyordu! İstanbul a dünyanın en büyük Evangalist kilisesini yaptırmaya yemin ettiği söyleniyordu.

Hep şunu derdi: "Unutma, biz bu topraklan istiyoruz üzerindeki insanları değil!"

23 Mayıs 2007 - Saat: 03.10
GENELKURMAY BAŞKANLIĞI / ANKARA

Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars, Harekât Komuta Merkezindeki telsizin başından ayrılmıyordu. Deniz Piyade Tugayı Karargâhından sürekli olarak bölgedeki çatışma ile ilgili haberler geliyordu. Hükümetin

bir an önce toplanması için kırmızı alarm verilmişti. Başbakan Tayyip Erdoğan ve Ankara da bulunan kabine üyeleri Harekât Merkezine geliyorlardı. Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, altı kişilik bir heyetle Washington a doğru yola çıkmıştı bile.

Son birkaç dakikadır haberler kesilmişti. Otuz beş askerin şehit olduğu bildirilmişti en son. Irak taki birliklerin öncülerinden gelen bilgiler önce kendi karargâhlarına, oradan da Harekât Merkezine iletiliyordu. Ortalık çok karışık görünüyordu ama durum tam tersiydi. Türkiye nin her yerinden fiber optik kablo ağları ile gelen bilgiler tamamen dijital hale gelmiş olan ekranlara ve analiz edilecekleri istasyonlara aktarılıyordu.

Hikmet Paşa, Harekât Merkezinde bulunan esas toplantı odasının hemen yanındaki küçük bir odaya geçti. Burada masanın üzerinde Irak, Suriye ve Türkiye haritaları bulunuyordu.

Masanın başına gelip haritalara dikti gözünü. Haritaların üzerinde ışıklar yanmaya başladı. Masanın içindeki elektrik tertibatı sayesinde, operatörün verdiği bilgiler bu masaya aktarılıyordu. Masanın üzerinde Türk ve Amerikan birliklerinin yerleri belirmişti. Irak a baktı. Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hikmet Pars için, görüntü korkunçtu, birlikler birbirine çok yakındı ve yakın zaman içinde şiddetli bir çatışma olmuştu. Pek çok Türk askerinin canına mal olan bir çatışma. Görebiliyordu, çok kısa süre sonra o bölge ateş çemberine girecekti.

Dakikalar hızla geçti. Bölgeden çok karışık veriler akıyordu. Suriye sınırında konuşlanan Amerikan kuvvetleri sınırı geçmiş ve hiçbir direnişle karşılaşmadan hızla ilerlemeye başlamışlardı. Amerikan 82. Hava İndirmenin helikopterleri, binlerce askeri Suriye nin içlerine taşıyordu. Amerikan Ordusu kuvvetliydi; aynı anda hem Türkiye ile çatışıp hem de Suriye ile uğraşması, imkânsız değildi belki ama zordu. Hâlâ anlayamıyordu Hikmet Paşa, onlarca yılın ortağı şimdi neden üzerlerine böylesine acımasızca geliyordu. İçinden geçen düşünceleri belki hiç açıklayamayacaktı ama durum çok kötüye dönebilirdi. Eğer olaylar topyekun bir çatışmaya dönüşürse, Cumhuriyet in bütün yatırımları heba olabilirdi. Buna izin veremezdi Hikmet Paşa. Ama nasıl?

Dünya televizyon kanalları yayınlarını kesmişler, bu olayın ayrıntılarını veriyorlardı. İnanılmaz bir heyecan dalgası sarmıştı her tarafı. Dünyanın her yanında yaşayan Türkler hareketlenmişti, kimse yerinde duramıyordu ve şimdilik sadece uluslararası telefon hatlarını kilitlemekle yetiniyorlardı.

Rusya nın BM Genel Konseyi ni acil olarak toplantıya çağırdığı haberleri haber ajanslarına geçmeye başlamıştı. Amerikan Harekâtının Suriye ile sınırlı kalacağı düşünülürken olaya Türkiye nin karışması bir anda dünya güç merkezlerini harekete geçirmişti. Kimse böyle bir gelişme beklemiyordu, sürpriz unsuru çok katı biçiminde kullanılmıştı. Politika başkentlerinde saat kaç olursa olsun acil toplantı çağrıları yapılıyordu. Durum kritikti.

Kuvvet Komutanları Harekât Merkezinde toplanmıştı, hepsi savaş kıyafetleri içindeydi.. Çok dinamik ve kararlı görünüyorlardı, moralleri yüksekti. Hepsi her an bir çatışmaya girecek gibi donanımlıydı. Harita masasının bulunduğu odaya doluşmuş, çay sigara ikilisinin sağladığı anlık rahatlama ile dinlenmeye çalışıyorlardı. Normal hayatta sigara içmeyenler bile yakmıştı bir tane. Hikmet Paşa, komutanlara bakarak, "Siz ne düşünüyorsunuz?" dedi.

"Komutanım, durum vahim. Bence acilen Irak taki birliklere geri çekil emri vermeliyiz. Yoksa yakın zamanda..."

"O zaman savaşı biz başlatmış oluruz."

"Eğer geri çekilmeyi başlatıp Amerikan Kuvvetlerini yarmazsak, o zaman üç tugayımızı kaybederiz."

"En iyilerinden üç tugay. Bu çok kalleşçe bir tuzak. "

"Geri çekilme başarılı olmayabilir. Amerikan Kuvvetleri bölgede çok aktif."

"Hava Kuvvetleri yardım edemez mi?"

"Eder. Ancak bu yine, savaşı başlatır."

"Onu şimdi bırakalım, Hava Kuvvetleri ile ne yapabiliriz?"

"Yer unsurlarını vurarak yol açabiliriz Komutanım. Ya da..."

"Evet?"

"Eğer bu iş savaşa gidiyorsa, Hava Kuvvetleri olarak acil hareket etmek zorundayız. Geç kalınırsa, Hava Kuvvetlerimiz ziyan olur."

"Yani topyekûn bir hava saldırısından bahsediyorsunuz."

"Evet Komutanım. Bütün gücümüzle o bölgeye saldırırız ve müteakip olarak kara unsurları yüklenir. Bu sayede Amerikan Kuvvetlerini dağıtıp sınırlarımıza çekiliriz ve saldırıyı sınırda karşılarız."

"Paşam, bu ne demek biliyor musun?"

"Biliyorum Komutanım. Ancak yüz ifadenizden, aklınızdan geçenleri anlıyorum. Durum kötü, bu bir var olma mücadelesinin ilk adımları."

Hikmet Paşa, kuvvet komutanlarına baktı. Hepsi de komutanlarının tek oğlu Erkan ın Kuzey Irak taki tugayda olduğunu biliyorlardı.

"Bu karan biz veremeyiz. Siyasî iktidar verir. Olay, rejimin var olup olmama meselesi."

"Çabuk olmalıyız Komutanım."

Masanın sol tarafında yeni bir kırmızı ışık yandı. Gelen bilgiler, 82. Hava indirme Tümenine bağlı ilk askeri birliklerin Hatay sınırına yakın bölgelere indiğini gösteriyordu. Onlarca AH-64 Apache helikopteri de bölgedeki alanlara kaymıştı. Bu, inanılmaz hızda yapılmış bir ileri harekâttı. Türk askerleri ile Amerikan askerleri çatıştıktan çok kısa bir süre sonra büyük bir kuvvet, sınıra yakın bir bölgeye iniyordu.

1. Süvari Tümeni ise aynı anda harekete geçmiş ve birkaç saatte maksimum hızla ilerlemişti. Biraz sonra yakıt doldurmak için yavaşlayacaklardı ama yüzlerce M1A2 tankı ve Bradley savaş aracı Suriye topraklarını birbirine katarak ilerliyordu.

"İçimde bir his var. Bu sıradan bir çatışma değilmiş gibi geliyor."

Kuvvet Komutanları, Genelkurmay Başkanının yüzüne şaşkınlıkla baktılar. Kafalarında oluşan resim hiç güzel görünmüyordu. Odaya giren bir Yüzbaşı, Hikmet Pars ın kulağına beklediği haberi fısıldadı:

"Başbakan buraya varmış, birazdan aramızda olacak. "

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, Savunma Bakanı ve içişleri Bakanının yerlerini almasıyla Hikmet Pars, önündeki küçük gruba konuşma yapacakmış gibi pozisyon aldı. Hareketleri hızlıydı ve sürekli merkezdeki operatörlerin yüzlerini takip ediyordu. Operatörlerin yüzlerindeki ifade, o an gelen bilgilerin aciliyeti ile ilgili olarak yeterli bilgi sağlıyordu.

Toplantı masasının karşısında dev düz bir ekran asılıydı. Hikmet Pars eline bir lazer göstergeci alıp ayağa kalktı ve bilgisayara bağlı projeksiyon makinesini kullanan subaya başıyla işaret verdi. Ekrana dev bir Ortadoğu haritası geldi. Çok ayrıntılı bir haritaydı, neredeyse en basit ırmak veya yank bile ayırt edilebiliyordu. Paşa, düşünceli bir şekilde haritanın önüne geldi ve sırasıyla Kuzey Irak ile Suriye sının yakınlarında bazı bölgeleri işaret etti. Bilgisayardaki grafikleri seçen askerin bir tuşa basmasıyla bu noktalarda kırmızı kareler belirdi.

"Bunlar Amerikan Ordusuna bağlı birlikler..."

Makinenin sert klik sesi duyuldu. Bu defa haritadaki kırmızı karelere yakın yerlerde yeşil kareler belirdi.

"Bunlar bizim Kuzey Irak-Bağdat arasında konuşlanmış olan birliklerimiz."

Hükümet üyeleri ekrana gelen diyagramları şaşkınlıkla izlerken, askerlerin ifadesinde bir değişiklik olmamıştı. Durumdan haberdar gibi görünüyorlardı.

"Gördüğünüz gibi bölgede bulunan üç tugayımızın çok yakınlarında en güçlü Amerikan Kuvvetleri konumlanmış durumda. Deniz Piyade Tugayımızın birkaç kilometre kadar yakınında 101. Hava indirme Tümeni, Hakkari Dağ Komando Tugayının hemen yakınlarında 4. Piyade Tümeni ve 20. Zırhlı Tugayın hemen yakınlarında da 3. Zırhlı Süvari Alayı bulunuyor." Genelkurmay Başkanı, düşüncelerini toparlamak istercesine gözlerini kıstı ve haritaya baktı. "Bu görüntü askerî literatürde iki anlama gelir; ya biz Amerikan birlikleri ile geniş bir savunma hattı kuruyoruz ki açıkçası bizim böyle bir planımız yok, ya da bu bölgedeki birliklerimiz sarılıyor. "

Hikmet Pars bir an, ölen otuz beş Türk gencini düşündü.

"Kısa süre önce meydana gelen sıcak çatışma şunu gösteriyor ki bu sadece bir kuşatma değil. Sayın Başbakan, bizim ortak kanaatimizdir ki; Amerika nın şu anda sürdürdüğü operasyon Türkiye ye karşı doğrudan tehdit oluşturmaktadır. Aslına bakılırsa bu durumu uzun zamandır teorik olarak bekliyorduk, fakat öyle görülüyor ki zamanlama konusunda yanılmışız, bizi iyi aldattılar. Şu an Irak taki kuvvetlerimiz büyük bir tehdit altında, kısa süre önce gerçekleşen çatışmanın tekrar vuku bulması durumunda bu tugaylarımız ağır zayiat verebilir."

"Paşam ne yapalım dersiniz?"

"Bence bu birliklere geri çekilme emri verelim. Hava Kuvvetleri de geri çekilme sırasında bölgede koruma görevi yapsın. "

"Paşam, Dışişleri Bakanım yolda. İzin verirseniz diplomatik yollan deneyelim. Benim de amacım o birlikleri çekmek. Ancak bunu yaparken büyük bir savaşı başlatabilecek hareketlerden geri durmamız gerekiyor."

Hikmet Pars, doğrudan Başbakanın gözlerinin içine bakıyordu şimdi. Çok önemli bir kararın eşiğindeydi

ve hata yapma lüksü yoktu. Bunca yıllık deneyimi ve eğitimi bu an içindi. Stratejik dehası nedeniyle Genelkurmay Başkanlığına getirildiğini herkes biliyordu. O an gelmişti, stratejik dehasını ortaya koyma zamanıydı.

"Sayın Başbakan, sanırım haklısınız. Bu hareketi başlatmak, bizi tamamen haksız duruma düşürecektir. Sayın Gül ü beklemekte fayda var."

Başbakan, "Belki benim direkt Başkan la konuşmam iyi olur," diye söylendi. Ama son zamanlarda Ermeni tasarısı ve Kıbrıs nedeniyle ilişkileri iyi sayılmazdı. Son bir yıldır Türkiye ye karşı soğuk bir politika güdüyordu.

O ana kadar toplantıyı sessizce izleyen iri yapılı, genç görünümlü bir asker ayağa kalktı. Uzun boyu ile toplantının yapıldığı odayı dolduruyordu. Başında kırmızı bir kep vardı ve bedeninde neredeyse bir tek gram bile yağ yoktu. Özel Kuvvetler Irak Operasyonlarından Sorumlu Tümgeneral Selami Dikbaş, haritanın önüne geldi:

"Efendim, şu ana kadar üzerinde durmadığımız başka bir nokta var ki, kaygılarımızı daha da artıracaktır."

"Devam edin."

"Eğer en kötüsünü düşüneceksek, duruma sadece Irak taki kuvvetlerimiz açısından değil, Kıbrıs taki kuvvetlerimiz açısından da bakmalıyız. Orada altmış bin kişilik dev bir kuvvetimiz var ve ana kara ile ada arasındaki sularda şimdi Amerikan savaş gemileri kaynıyor. Bildiğiniz gibi son zamanlarda Kıbrıs ile ilgili olarak bir hayli olumsuz diplomatik gelişme meydana geldi, sanki çatışmaların ve politikanın seyri paralellik gösteriyor. Türkiye Kıbrıs konusunda sürekli haksız gösteriliyor, dünya kamuoyunda bu harekât için psikolojik altyapı oluşturmaya çalışmış olabilirler."

Toplantı salonunda bulunan paşalar ve hükümet yetkilileri başlarını salladı. Selami Dikbaş haklıydı. Türk Ordusunun altmış bin iyi eğitilmiş askeri Kıbrıs ta bulunuyordu ve bulundukları yerin stratejik konumu nedeniyle... Evet, Irak takilerden farkları yoktu. Onlar da korkunç bir kapanın içinde sayılabilirlerdi. Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Tahsin Yücesun haritanın bulunduğu masaya ellerini dayayarak Akdeniz i işaret etti:

"Burada, tam Kıbrıs ile Antalya arasındaki bölgede iki Amerikan destroyeri konuşlandı. Bu destroyerler Tomahawk füzeleri ateşleyebiliyor."

"Uçak gemileri?" Genelkurmay Başkanı sordu.

"Evet Komutanım, uçak gemileri Kıbrıs adasının güneyinde konuşlanmış durumda ve hem Suriye hem de Türkiye, bu gemilerin vuruş sahası içinde. Doğruyu söylemek gerekirse, kara sahamızın tamamı vuruş sahası içinde. Ancak etkili vuruş alanı, Ankara ve doğusu şimdilik. Girit açıklarında bulunan Independence ve Kitty Hawk uçak gemileri, İzmir ve çevresine erişebiliyor."

"Uçak gemilerinin pozisyonunda bir değişiklik söz konusu mu?"

"Sürekli takip ediyoruz ve sorunuzun cevabı evet. Uçak gemileri ikili kol halinde daha geniş bir etki alanına kavuşacak biçimde sürekli olarak hareket halinde."

"Bu durumda çok yönlü ve güçlü bir hava gücü ile karşı karşıyayız demektir."

"Irak ta konuşlu bulunan Amerikan uçaklarını da dikkate alırsak yaklaşık bin kadar Amerikan savaş uçağı bulunuyor bu bölgede. Azerbaycan daki güçlerini Rusya da hassasiyet yaratmak için kullanmayacaklardır. Altı uçak gemisi ve bu gemilere eşlik eden büyük bir firkateyn grubu deniz gücü olarak savaşa tam hazır halde bekliyor. Uçak gemilerindeki uçakların sayısı yaklaşık dört yüz elli. Üstelik denizaltılar konusunda duyumlar var. Akdeniz in ya da Ege nin herhangi bir yerinde denizaltıları olabilir. Araştırmalarımızı artırdık ancak bu da riskli bir iş."

"Beş güçlü tümen...." diye mırıldandı Başbakan. Aklı Kıbrıs ta kalmıştı. Tuzak kokusunu alıyordu ama tuzağın boyutlarını şimdi çok daha iyi anlayabiliyordu. Türk Ordusunun savaşçı birliklerinden beş tümen ya da on beş tugaya eşdeğer sayıda asker şimdi Kıbrıs ve Irak ta, Amerikan birliklerinin oluşturduğu hatların gerisinde kalmış, içinden çıkılmaz bir kapana girmiş durumdaydı. Eğer bir şeyler yapılmazsa bir anda yok edilme tehlikesi ile karşı karşıyaydılar.

"Sayın Başbakan haklı," dedi Hikmet Pars. Üzerinde durmaları gereken çok fazla nokta vardı ve zamanı iyi kullanmalıydılar. Eğer zamanlamada bir hata yaparlarsa bu, binlerce askerin ölümü anlamına gelebilirdi.

"Efendim, Dışişleri nin temaslarının sonuçlarını bekleme konusunda kesin kararlı mıyız? Resim gittikçe karanlıklaşıyor." Kara Kuvvetleri Komutanı Fahri Sert araya girdi. Düşmanının boğazına sarılmaya hazırlanan bir kaplanı andırıyordu bakışları.

"Bunu yapmak zorundayız. Doğru olan bu ve eğer savaşacaksak, savaşa haklı olarak başlamalıyız. Orada kolumuzu tuttular, bıraktırmak için çenelerine yumruk atarsak bu bizi saldırgan gösterir."

"Efendim, bu beş tümene yakın askerin ziyanı anlamına gelse bile mi?"

"Paşam, temiz bir iş yaptığımızı söylemedi kimse. Eğer vatanın çıkarları bunu gerektiriyorsa... Elimizden gelenin en iyisini yapmak zorundayız."

"Komutanım..." Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbaş konuşuyordu, "izniniz olursa ben ve bölüğüm havadan Irak a sızıp Amerikan Birliklerinin tam kalbine saldıralım. Çıkacak karışıklıktan faydalanan birliklerimiz de hızla sınıra doğru ilerlesinler. Bu sayede ağır kuvvetlerimizi zarar görmeden kurtarabiliriz."

Hikmet Paşa nın gözleri dolacak gibi oldu.

"Bu çok kahramanca bir teklif. Ancak size burada ihtiyacımız olabilir."

Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbaş ın gözleri parladı. Bir tek kelime dahi etmedi. Genelkurmay Başkanının ne demek istediğini çok iyi anlamıştı ve burada tartışılacak bir şey yoktu. Görevi, aşağı yukarı belli olmuştu, özel Kuvvetlerin görev alanı, kurulduğundan beri ilk kez, Ankara olarak belirlenmişti.

Başbakan sabırsızlanıyordu, çıkış yolu bulunamıyordu. Belki de tek yapmaları gereken, beklemekti. Ordu olduğu yerde savunma yapmalı ve kendisine bir saldırı gelmedikçe hiç hareket etmemeliydi. Belki de Amerikan Kuvvetleri onları sıkıştırarak yanlış bir hareket yaptırmaya çalışıyordu. Türkiye gibi bir ülkeye ortada neden yokken saldırması dünya kamuoyu açısından kabul edilemez bir olay olurdu.

"Arkadaşlar, bence bekleyelim ve gereksiz hareketlerden kaçınalım. Bu anda soğukkanlı olmazsak başımıza iş alırız."

"Başbakanım, size katılıyorum." Hikmet Pars, sözlerini vücut diliyle de onayladı.

Diğer komutanlar bu karardan hoşnut görünmüyordu hâlâ. Kapandaki birliklerine "bekle" komutunu vermekte zorlanacaklardı. Amerikan hatlarının gerisinde kalan birliklerin nasıl bir psikoloji altında olduğunu biliyorlardı. Hepsi de harekete geçmek ve bir an önce bu tuzaktan kurtulmak istiyor olmalıydı. Oysa toplantıdan çıkan karar, onlara beklemeleri yönünde talimat verilmesiydi.

Ancak beklerken yapılabilecek çok şey vardı. Büyük bir gizlilik içerisinde ordunun tüm birimleri uyarılacak ve eğitimlerini artıracaklardı. Bu gizlilik ne zamana kadar ve ne ölçüde sağlanırdı, bunu kimse bilemezdi fakat her saniye hayatî değerdeydi.

Toplantı sona ermişti. Başbakan ve yanındakiler Genelkurmaydan ayrılıp hükümet yetkililerini yönlendirmek üzere Başbakanlığa doğru yola çıktılar. Askerî hazırlıkların yanı sıra sivil hazırlıkların da en üst seviyeye çıkarılması gerekiyordu. Ülkenin her yanında böyle bir işgale karşı belirlenmiş savunma kuvvetleri ve gizli silah depoları vardı. Bakanlıklara, açık olarak yapılması gereken hazırlıklardan bahsedilecekti. Sivil çalışmaların, "gizli" başlığı altında yapılması çok zordu. Bilgi hemen sızar ve Amerika nın yapmak istedikleri konusunda daha hızlı hareket etmesine neden olabilirdi.

Hikmet Pars haritaya bakıp gözlerini kıstı: "Biz Kuzey Irak ve Kıbrıs için endişeleniyoruz. Ama bu herifler harekâta başlarlarsa orada durmazlar," diye mırıldandı. Yüzüne karanlık bir gölge düşmüştü.

23 Mayıs 2007 - Saat: 03.30
BAĞDAT HAVAALANI

Havaalanında inanılmaz bir yoğunluk yaşanıyordu. Alandaki uçaklar, kanat altları tamamen silahlarla yüklü olarak havalanıyordu. F/A-18E Süper Hornet, F-16 ve F-15E filoları Lazer ve Uydu güdümlü bombaları paylonlara takılı halde, arka arkaya alandan kalkış yapıyor ve bilinmeyen bir yöne doğru, kanatlı bir yıkım ordusu gibi süzülüyordu. Alanın yeni eklenen kuzey ucunda ise farklı bir hareketlilik vardı. Modifiye edilmiş C-130 uçakları -modifiye edildikten sonra adları Killer/Katil diye anılmaya başlamıştı- sırayla, alandaki piste giriyor ve ağır bir biçimde havalanmaya çalışıyorlardı. Bu görünüşleri ile hantal Rus uçaklarını andırdıkları söylenebilirdi. Her hallerinden taşıdıkları yüklerin hayli ağır olduğu anlaşılabiliyordu.

Karanlık, uçaklara yeterince koruma sağlayabilecekti. İlk aşamada hedef, Kuzey Irak civarında konuşlu bulunan kara birlikleriydi, bu birliklerin uçaklara fazla bir sorun çıkarması beklenmiyordu. Ancak her ihtimale karşı F-16 uçakları hava savunma radarlarına kilitlenerek onları yok eden silahlan takılı halde Hava Savunma Bastırma görevini yerine getirmek üzere filolara eşlik ediyordu. C-130 uçaklarını korumaya gerek yoktu, yapılan geliştirme çalışmaları sayesinde hayli yüksek bir irtifadan bombalarını aşağıya bırakabileceklerdi.

Bir süre sonra havaalanına haberler ulaşmaya başlamıştı. Irak yanıyor gibiydi. Yer gök sallanıyordu. İnsanlar evlerinin bodrum katlarına atmışlardı kendilerini. Amerikan Kuvvetlerinin Suriye ye girdiği, Kuzey Irak taki Türk askerleriyle çarpıştığı söyleniyordu.

Iraklı görevliler radyodan bilgi almak için bir kenarda toplanmışlardı. Irak Radyosu spikerinin sesi titriyordu. Topraklarında meydana gelen çatışmanın şiddeti ile sarsılmış gibiydi. Washington dan hiddetli açıklamalar geliyordu.

Iraklı görevliler, içten içe Türk askerlerinin bu işgalcileri yerden yere vurması için dua ediyordu. Türk Birlikleri sessizliğe gömülmüştü, sadece uzaktan cehennem ateşine benzeyen patlamaların ışığıyla aydınlanacak, karanlık ve yıkıcı bir sessizliğe.

23 Mayıs 2007 - Saat: 04.25
KUZEY IRAK - TÜRK TUGAY KARARGÂHI

Türk Deniz Piyade Tugay Komutanlığı Karargâhı tam karartmadaydı. Deniz piyadeleri emredildiği gibi mangalar halinde araziye yayılmış ve dört kilometrekarelik bir hat üzerinde derin siperlere girmişlerdi. Hava savunma silahları hazırlanmış, doldurulmuş ve sürekli olarak gökyüzünü tarar vaziyette alarma geçirilmişti. Askerlerin konuştuğu tek konu, kısa süre önce gerçekleşen çatışmaydı. Herkes bir şeylerin olacağını sezebiliyordu.

İlkbaharın serin rüzgârları şafağa daha çok varken askerleri sarıyordu. Piyadeler kalın yağmurluklarının içindeydi. Hava bulutluydu ama hızlı esen rüzgârlar nedeniyle zaman zaman ay ve yıldızların ışığını görebiliyorlardı. Uç noktadaki siperlerde bulunan askerler kızılötesi kameralarıyla ufku gözlemliyor ve kısa aralıklarla karargâhı bilgilendiriyorlardı. Bu bilgiler hemen Genelkurmay Başkanlığındaki operatörlere ulaşarak üst düzey komutanlara iletiliyordu.

Deniz Piyadelerine ait olan ZMA zırhlıları mümkün olduğunca ağlarla kapatılmaya çalışılmıştı ancak bu araçları daha fazla saklamanın imkânı yoktu. Zırhlı araçların personeli araçlarından çıkmamıştı ve bir çatışma anında karşılık vermek üzere hazır halde bekliyorlardı. Silahlarının nişangâhından dışarıyı seyrediyorlardı. Koyu bir görüntü vardı önlerinde, kızılötesi dürbünleri sayesinde geniş arazideki siperleri görebiliyorlardı. Binlerce asker, arazinin bir parçası haline gelmişti.

Siperlerin içindeki askerlerin huzursuzluğu her geçen dakika daha da artıyordu. Garip bir his kaplamıştı herkesi. Bir şeyler beklediklerinin farkındaydılar ve bu beklenti omuzlarına gitgide daha fazla yük bindiriyordu. Erlerin çoğu silahlarına dayanmış ve yarı uykulu gözlerle siperin dışına doğru bakıyordu. Kimisinin dudakları kımıldıyordu. Bazıları, içinde bulundukları durumu protesto edercesine rahat bir uykunun tam ortasındaydı. Yüzlerinde toprak ve boya ile yaptıkları maskeler vardı. Birbirleri ile şakalaşarak zamanın daha çabuk geçmesini sağlıyorlardı ama zamanın geçmesini içten içe istemediklerini biliyorlardı.

Karargâhtaki durum da erlerin durumundan farklı değildi. Tümgeneral İhsan Er karargâhında sürekli olarak Genelkurmay ile bağlantı halindeydi ve olası durumlarla ilgili olarak fikir alışverişinde bulunuyordu. Fakat kısa bir süre sonra bu iletişimi kesmek zorunda olduklarına karar verdiler. Deniz Piyade Tugayı ve Irak taki diğer birliklerle çok zorunlu olmadıkça telsiz bağlantısı kurulmayacaktı.

Tümgeneral İhsan Paşa, karargâh çadırının dışına çıktı. Kapıda duran askerler hemen hazır ola geçtiler. İhsan Paşa askerlere eliyle rahat işareti yaptı. Üzerinde çelik yeleği vardı. M-16 otomatik tüfeğini sol tarafına asmıştı. Belinde tabancası ve çok sayıda şarjör bulunuyordu. Sağ bacağından sallanan komando bıçağı da hemen dikkat çekiyordu. Başında miğferi vardı. Rütbeleri görünmüyordu. O da bir savaşçıydı. Siperlerin arasında yürümeye başladı. O siperlerin arasında yürürken askerler ayağa fırlıyordu. Hepsine gülümseyerek yanlarından geçti. Arkasında iki asker dolaşıyordu. Generali korumakla görevli bir yüzbaşı ve bir astsubay, baştan aşağı siyah-gri kamuflaj kıyafetlerini giymişlerdi. Tamamen silahlıydılar ve başlarında gece görüş dürbünü asılı bulunan miğferleri vardı. Sırtlarındaki M-16 nın yanı sıra birer adet de MP10 yakın dövüş silahı taşıyorlardı. Ruger marka tabancaları ve komando bıçakları bellerinden sarkıyordu.

Tümgeneral Genelkurmay ile iletişime son vermeden önce kendisine bekle, komutu verilmişti. En son olarak Hakkari Dağ Komando Tugayı ve 20. Zırhlı Tugayı ile ilgili bilgi almıştı. Dağ Komando Tugayı otuz kilometre kadar batılarında kalıyordu. Zırhlı tugay ise yirmi beş kilometre kadar güneydoğularında yerleşmişti. Bir çatışma anında bu birliklerle irtibat durumlarını araştırmıştı, ancak durumun sanıldığından kötü olduğu çıkmıştı ortaya. Eğer ortam ısınırsa diğer birlikler ile aralarına Amerikan Kuvvetleri unsurlarının gireceğinden şüphesi yoktu. Aralarındaki boş alan, ölüm saçan bir tuzağa dönüşebilirdi. Zaten bu birliklerin durumu da Deniz Piyade Tugayından farklı değildi. Dağ komandoları neredeyse araziye dağılmıştı, ancak güçlü bir savunma yapabilmek için mecburen siperlere girmişlerdi. 20. Zırhlı Tugayın ise yapacak fazla bir şeyi yoktu. Bir çatışma anında bu tugay çok şiddetli helikopter saldırılarına maruz kalacaktı.

Geceyi düşünüyordu komutan, savaşçı hisleri ona tetikte olmasını söylüyordu. Bu gecenin bir şeylere gebe olduğuna dair bir duygu doğmuştu içine ve bu duyguya güvenmemesi için bir neden yoktu. Amerikalılar Suriye ye karşı harekete geçmişti, birkaç saat önceki çatışmayı da o noktada bırakmayacaklarından emindi neredeyse. Bunlar belli bir plana göre hesaplanmış hareketler gibiydi. Hava yoğun ve sıkıntılıydı. Garip bir enerji sarmıştı ortalığı.

Askerler siperlerinde bu uzun gecenin sona ermesi için ufka bakıyorlardı. Bu kadar gri bir toprakta ne yapıyorlardı böyle? Hiçbir yere kıpırdayamadan.

"Sabahattin oğlum, gelsene şuraya."

"Yok oğlum, uyuyacam ben."

"Gel lan, sigara ikram edeyim sana."

"Sağol Çavuşum, uykum var nedense. Canım çıkmak istemiyor. Öyle garip bir uyku çöktü üzerime."

"Ulan tembel herif, oğlum anan görse seni böyle. "

"Ana demeyin bana, gözümde tütüyorlar."

"Ne yapacan lan, Malatya ya dönünce?"

"Valla Çavuşum, ilk iş bir hafta uyuyacam... Sen ne yapacan Çavuşum?"

"Bir tepeye çıkacam Sabahattin. Uzun uzun bağıracam. Ben geldim, diyecem. Bütün şehir duyacak benim geldiğimi."

"İnşallah Çavuşum... İnşallah."

"Ee, uykudan sıkılınca ne olacak?"

"Ne bileyim, çalışmaya başlarım bir yerde. Sanki askerden tezkere alınca askerlik bitiyor mu Çavuşum? Yine askeriz, yine asker."

Nöbet noktalarındaki askerler kızılötesi kameralara bakarak gözlerini karanlığa ve kameraların yeşil zeminli görüntülerine alıştırmaya çalışıyorlardı. Beklemekten, ama neyi beklediğini bilmeden beklemekten yorulmuş olan sinirler iyice gergindi. Askerler karanlığın içinde görünmez hale gelmiş ve kendileriyle baş başa kalmışlardı. Deniz Piyade Tugayının sürekli savaşa hazır halde tutulan askerleri

elleri tetikte ve neredeyse hiç konuşmadan zaman geçirmeye uğraşıyorlardı. Tek bildikleri, bir süre daha bu bölgede siperde bekleyecekleri ve her şey düzene girip de Kerkük gerginliği sona erdiğinde siperlerinden çıkıp yurda dönecekleri idi. Çoğunun gece yarısı olan çatışmadan haberi yoktu.

Gece karanlığına bulutlar eşlik etmeye başladı, bunlar siyah bulutlardı, yağmur getirmeleri kaçınılmaz görünüyordu. Askerler memnuniyetsizliklerini belirtir biçimde havaya bakıp aralarında konuştular. Manzara siyah ve dumanlıydı. Karanlığın içinde seçilebilen siluetler bir süre sonra yok oluyor ve sonrasında ortalık tekrar mezarımsı görünümüne dönüyordu.

Birliğin dağıldığı arazinin en kuzey noktasındaki siperde bulunan askerler kulaklarına gelen belli belirsiz bir sesin ne olduğunu anlamak için hareketlendiler. Basit ve ayrıntısız bir sesti bu. Doğal olup olmadığından emin değillerdi, kara bulutların konuşması olabilirdi bunlar. Hareketsizce durup gökyüzünü dinlediler, sabit biçimde varlığını artıran bir sesti ama ne olduğu belli olmuyordu, zaten bir süre sonra kesilmişti. Askerler rahat bir nefes aldılar ama daha da gerilmiş bir halde ufku, özellikle sesin geldiği bölgeyi gözlemlemeye devam ettiler.

Bir süre bu gerginlikle geçti, toplanan bulutlardan etrafa saçılan damlalar askerlerin yüzüne geliyordu, rahatsız ediciydi ama toptan bir yağmura dönüşmüyordu. Yine sesler duyuldu, bu sefer bir şey farklıydı. Sesin içindeki metalik "klank klank" seslerini kolayca fark edebilmişlerdi. Hemen silahlarının başına gidip nişangâhtan ufku taradılar. Görünürde hiçbir şey olmasa da karanlığın içinde bir devinim olduğunu hissedebiliyorlardı. Telsizden karargâha bunu bildirmeleri gerekiyordu:

"Merkez, sesler duyuluyor."

"Nasıl sesler?"

"Metalik sesler Komutanım."

"Bir şey görülüyor mu?"

"Hayır Komutanım"

"Gözlemede kalın."

"Baş üstüne."

Siperin içindeki erler gözlerini iyice kısıp atış pozisyonu alarak beklemeye koyuldular. 50 kalibrelik makineli tüfeği kullanacak olan asker mermileri sürüp tetiği çekili, hazıra getirdi silahı. Asteğmen eliyle askerlere sakin olmalarını işaret etti. Siperin dışına çıkıp birkaç metre ilerledi. Hemen iki er yanına geldi:

"Komutanım, gitmeyin, Allah korusun."

"Ne olacak ulan? Bu işte bir pislik var, Mehmet. Baksana, karanlık hareket ediyor sanki. Sesler de gitgide artıyor. "

"Haklısınız Komutanım. Bence o bölgeye ateş açalım. "

Asteğmen ve askerler koşarak sipere girdiler. Merkez ile bağlantı kurarak şüpheli bir hareketlilik gözlemledikleri haberini yinelediler ve baraj ateşi açmak istediklerini söylediler. Askerlerin isteği Tümgeneral İhsan Paşaya iletildi ve olumlu yanıt alındı.

Asteğmen askerlere ateş için hazırlanmaları talimatını verdi:

"Ateş!!!"

Bir anda siperlerden onlarca değişik çaplı izli mermi, karanlığın içinde belirsiz bir noktaya doğru amaçsız şekilde fışkırdı. 50 kalibre makineli tüfeğin sesi, neredeyse diğer uçtaki askerlerin bile yerinden fırlamasına neden olmuştu. Siperler arasında koşuşturmacalar oldu ve askerlerin hepsi çatışma için belirlenen yerlerine geçti. Siperler arasında eşya değiş tokuşu yapılıyordu. Askerler kendilerinde eksik olan malzemeyi yandaki siperden istiyor, eğer varsa koşarak alıyor ve kendi siperlerine geri dönüyorlardı.

Asteğmen bağırdı: "Ateş kes!"

Silahlar sustu ve kulaklar karanlığa verildi. Mekanik seslerde hiçbir azalma olmadığı gibi hareketlilik daha da artmış gibiydi. Sesler aniden kesildi. Asteğmen kızılötesi kameradan ufku taradı ve gözüne ilişen karaltıları yanındaki askerlere bildirdi. Uzakta irili ufaklı yükseltilerin içinde büyük araçlar göze çarpıyordu.

Genç subay dikkat kesilmişti ama heyecandan, ne yapacağını da bilemiyordu. Ancak yanında duran ere seslenebildi:

"Merkeze haber ver, tanklar var."

Er kulaklarına inanamadı ve hemen bilgiyi merkeze iletti.

Tam bu sırada gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Az önce ateş edilen noktaya yakın bir yerde bir ateş topu meydana geldi ve büyük bir mermi, ardında iz bırakarak, ilk ateş açan Türk siperini tam ortasından vurdu.

Asteğmenin sesi bile çıkmamıştı, ateş topunu görmesi ile merminin siperlerini vurması neredeyse aynı anda meydana gelmişti. Korkunç bir basınç ve ısı dalgası siperdeki askerleri çok uzaklara savurdu. Asteğmen, havadayken hislerinden arındığını duyumsadı, bedeninin tek bir parça halinde olmadığını fark edebilmişti. Acı yoktu ama yakıcı bir sıcaklık bedeninin her yanını kavuruyor gibiydi. Gözleri kamaşmıştı, milyonlarca renk birbirine girmiş gibiydi.

"Komutanım saldırıyorlar, saldırıyorlar!"

Telsizcinin adrenalinle titreyen sesi Merkez Karargâh ta yankılandı. Tümgeneral İhsan Paşa çadırından dışarı fırladı. Koruma askerleri ve telsizci de peşinden gitti. Uzakta patlamaları görebiliyorlardı. Kuzey ve kuzeybatıdaki siperlerin bulunduğu bölge cehenneme dönmüş gibiydi. İhsan Paşa dürbünü ile bombaların patladığı ön siperlere baktı. Askerlerin, yanan siperlerden çıkıp koşarak uzaklaşmaya çalıştıklarını görebiliyordu. Tank ateşi çok şiddetliydi ve aralıksız devam ediyordu. Bir an her şey durdu, bombaların patlama ekoları daha tamamen uzaklaşıp kaybolmadan ikinci dalga ateş başladı. Ateş daha yukarıdan geliyordu şimdi. İhsan Paşa helikopterlerin devreye girdiğini anladı. Çok ciddi bir saldırının ilk dakikalarını yaşıyorlardı. Kalp atışları bir anda iki katına çıktı. Hemen karargâh çadırına koştu. Tabur subaylarından bazıları da oraya gelmişti. Tam bir ölüm kalım koşusu başlamıştı. Dış dünya garipleşmişti, kimse etrafındaki olayları bundan birkaç dakika önce olduğu gibi
sakinlikle karşılayamıyordu.

"Çabuk, çabuk çocuklar. Topçu ateşe başlasın. Allah yardımcımız olsun," diye bağırdı İhsan Paşa, aynı

zamanda telsizden Genelkurmaya ulaşmaya çalışıyordu.

Karargâhın metrelerce üzerinden serseri mermiler geçmeye başlamıştı. Bunlar AH-64 Apache helikopterlerinin saçtığı 30 mm mermilerin hedeflerine ulaşmayanları olmalıydı.

İhsan Paşa, Genelkurmay a ulaşmıştı ama yoğun karıştırma ve patlama sesleri nedeniyle sağlıklı bir bağlantı kurmak neredeyse imkânsızdı. Karşısındaki telsiz operatörüne saldırının içeriğini bildirdi ve acil hava desteği istedi. Bu hava desteğinin geleceği konusunda o anda bile inanç yoktu içinde. Bu başlayan şey farklı bir şeydi. Az önceki ateş yağmurunun sesleri gittikçe çeşitleniyordu. 101. Hava İndirme nin askerleri, ellerindeki bütün silahlarla siperlere ateş ediyordu. Tank ateşi neredeyse hiç durmadan devam ediyordu ve helikopterler siper aldıkları tepelerin arkasından çıkıp ateş açtıktan sonra tekrar tepenin ardına gizleniyordu. Binlerce mermi, tugay yerleşim alanının üzerinde uçuşuyordu.

Türk Deniz Piyadeleri de bütün güçleri ile üzerlerine gelen ateşe karşılık verdi. Derin siperlerin çoğundan rahatlıkla ateş edebiliyorlardı ve bu nedenle helikopterler fazla yaklaşamıyordu. Yoksa durum büyük bir felakete dönüşebilirdi. Büyük patlamalarla irkildi askerler. Karargâha yakın bir noktadan Deniz Piyadelerinin havan ve 105 mm taşınabilir obüsleri ateşe başlamıştı. Karşı tepelerde art arda patlamalar meydana gelmeye başladı ama düşman ateşi azalacak gibi değildi. Her saniye değişik bir yönden yoğun ateş açılıyordu. Amerikan 4. Piyade Tümenine bağlı bir tank taburu 101. Hava İndirme ye destek olarak gelmişti ve M1A2 tanklarının ateşi nedeniyle ön siperler tam bir mezarlığa dönüşmüştü. Pek çok Türk Deniz komandosu göçen siperlerde şehit olmuş gibi görünüyordu.

"Paşam, durumunuzu bildirin. Sesler felaket geliyor buraya."

Genelkurmay Başkanının sesi cızırtılı ama gürdü. O da heyecana kapılmış gibi konuşuyordu.

"Felaket Komutanım felaket, pek çok yönden topyekûn saldırdılar, kötü saldırıyorlar." Genelkurmay karargâhına gelen seslere, çatışma bölgesindeki diğer telsiz konuşmaları da aktarılıyordu. Sesler dayanılabilecek gibi değildi. Türk askerleri bulundukları mevzilerde yoğun ateş altında olduklarını, pek çok arkadaşlarının şehit olduğunu ve yardım istediklerini bağırıyordu. Tugayın ön sallardaki siperlerinin hepsinden yardım çağrısı yapılıyordu.

"Ne yapalım Paşam, gelelim mi?" Genelkurmay Başkanı, askerlerin yardım çağrısı karşısında bir şey yapmadan duramazdı. Az önce konuşulan diplomatik hesaplara boş vermeye hazırdı.

"Komutanım, bilemiyorum. Dayanmayı deneyeceğiz ama çok ağır silahlarla saldırıyorlar. Bu geceyi çıkartırız ama yarını bilemem Komutanım."

"Paşam, istersen yakalım onları."

"Komutanım, savaş mı başladı?"

"Bilemiyorum İhsan Paşa, bilemiyorum, öyle görünüyor."

"Komutanım, yarını bekleyin, ben bu saldırıyı savuşturayım. Diğerlerinin durumu nasıl?"

"Sorma İhsan Paşa. Sorma..."

Diğerlerinin durumu da hiç iyi değildi. Hakkari Dağ Komando Tugayına yapılan tank saldırısı sonrasında Tugaya bağlı komando taburları önce bölüklere, sonra da takımlara kadar bölünerek araziye

dağılmıştı. Bir kısmı düzlük arazide kalan askerlerle Amerikan zırhlıları arasında dramatik bir çatışma meydana gelmişti. Askerlerin bir bölümü ise dağlık araziye kaçarak saldırının ölümcül etkisinden kurtulmayı başarmıştı ama aralarındaki iletişim kopmuştu artık. Her takım kendi imkânlarıyla ve şansıyla hayatta kalabilirdi. Her türlü silahlı çetenin kol gezdiği Kuzey Irak ta onar kişilik Türk komando timleri hayatlarının en zor savaşıyla karşı karşıya kalmışlardı. 20. Zırhlı Tugaydan ise haber alınamıyordu. Komutanlarının tankı vurulmuş olmalıydı ve telsiz konuşmalarına sonsuz bir umutsuzluk hakimdi.

Genelkurmay ile Deniz Piyade Tugayı arasındaki bağlantı kesildi. İhsan Paşa bu saldırıyı püskürtmeliydi ki yarın belki işleri siyaseten halledebilirlerdi. Ordu, Amerika nın savaşa girdiğine inanmak istemiyordu. Böylesine bir mantıksızlığı yapmalarına imkân yoktu.

Amerikan ateşi sürekli olarak merkez değiştiriyordu. Sanki şanslarını deniyor gibiydiler. Tugayın hatlarının çok gerisine ateş etmeye başlamışlardı. Belki de karargâhı vurmak istiyorlardı ya da topçuları susturmak.

Tank salvolarından birisi havayı yararak tugayın siperlerinden içeri girdi ve karargâhın yüz metre kadar ötesine düştü. Hemen peşinden başka salvolar geldi. Topçuların yerini tespit etmiş gibiydiler, İhsan Paşa durumu anladı hemen. Obüsleri susturdu:

"Havan toplan yer değiştirip ateşe başlasın," diye emretti. Havan topçusu askerler, barutun ısısı ile ateş gibi yanan havan toplarını parkalarına sardıktan sonra, başka yere taşıyıp tekrar kurarak ateşe devam ettiler. Tam o anda, bir tank salvosu topçu bataryasının tam ortasına düştü. Korkunç bir patlama meydana geldi. Metal parçaları etrafa dağılırken askerlerin çığlıkları sardı her yeri. Siperlerdeki erler koşarak, yaralanan askerlere yardıma gitmek isterken topçu taburunun içinde arka arkaya patlamalar meydana geldi. Mühimmat ateş almıştı. Binlerce şarapnel parçası etrafa mermi hızıyla saçıldı. Siperlerinden çıkıp top bataryasına yaklaşan erlerin hepsi şarapnellerle vuruldu, düştü. Amerikalılar vurdukları yerin önemli bir yer olduğunu anlamışlardı, arka arkaya gelen patlamalar bunu gösteriyordu. Tank ateşi o bölgeye yoğunlaştı ve bataryanın olduğu siperler ateş çukuruna dönüştü. Bataryaya yakın siperlerdeki askerler şarapnel parçalarından dolayı başlarını
çıkaramıyorlardı. Ortalığı koyu bir duman, barut ve kan kokusu kaplamıştı. Yaralılar nereye gideceklerini şaşırmış gibiydiler. Gecenin siyahı iç parçalayan çığlıklarla doldu, ayakta durmaya çalışan bir gölgenin iç organları boşalmıştı, kimse yaralılara yaklaşamıyordu.

Uç siperlerdeki çatışma tekrar alevlenmişti bu arada. Apache helikopterleri daha cesurca saldırmaya başlamışlardı ama bunun bedeli hemen geldi. Apache lerden birisi hızlı bir dalış yapmış ve tugayın üzerinde uçup bir süre koşturan askerleri roket yağmuruna tutmuştu. Pek çok asker o ateş ile şehit oldu, Apache ise nereden geldiği belli olmayan bir roket vuruşu ile havada parçalandı, intihar saldırısı gibiydi ama zayiat verdirmişti.

Ön sallardaki siperlerden bir telsiz anonsu duyuldu. Herhangi bir isim belirtilmemişti telsiz konuşmasında:

"Tanklar yaklaşmaya çalışıyor. Takımımla yakın dövüşe gireceğiz."

Bir süre sonra o siperin yakınlarından büyük patlamalar duyuldu. Takım komutanı Asteğmen, bütün askerlere tanksavar roketleri dağıtmıştı ve askerler engebelerden yararlanıp, yaklaşan tanklara karşı siper alabilmişlerdi. Askerler roketleri arka arkaya ateşlediler ve en öndeki dev M1A2 tankını birkaç isabet ile yakmayı başarabildiler ama yerleri belli olmuştu. Tankların 12. 7 mm lik makineli tüfekleri, inanılmaz bir yoğunlukla mermi yağmuruna tuttu takımı. Hepsi birkaç saniyede şehit oldu. Tanklar geri çekilmişti, daha fazla ilerlemeyi göze alamamışlardı. Eğer ilerleselerdi önlerinde pek bir engel olmayacaktı.

İhsan Paşanın çevresinde şimdi en azından on asker vardı. Hepsi de birer cephaneliği andırıyordu, karanlıkta etkileyici görünüyorlardı. Tümgeneral siperden sipere giderek bütün askerin moralini yüksek tutmaya çalışıyordu, ön siperlerdeki askerler dağılmamıştı ama çok ciddi bir hat tutamıyorlardı. Ateş, tahmin etmedikleri kadar yoğun ve isabetliydi. Zaman zaman telsize Amerikalı askerlerin sesleri karışıyordu. Konuşmalar çok heyecanlıydı ve en az Türk tarafındaki kadar ateşli konuşmalar geçiyordu.

Tugayın siperleri bir hayli dağılmıştı, askerler patlamaların oluşturduğu kraterleri siper haline getirmişti hemen. Amerikan 101. Hava indirme Tümenine eklenmiş olan topçu taburu, top ateşi ile çatışmayı sıcak tutmaya çalışıyordu ama ilk andaki yoğunluk azalmış ve tek tuk patlama sesleri gelir olmuştu.

"Komutanım, duruyorlar." Yüzbaşı umut dolu bir tonda söylemişti bunu. İhsan Paşa başını salladı. Bu şimdilik iyiydi. Demek ki ilk saldın püskürtülmüştü ama sonuçta kazanılan bir şey yoktu. Sadece bir tank vurup bir de helikopter düşürmüşlerdi. Oysa İhsan Paşanın karşı taraftan haberi yoktu. Onlarca Apache helikopteri, makineli tüfek ve uçaksavar ateşi ile yaralanmıştı ve tamir edilmeleri gerekiyordu. Kimse çatışmanın ne kadar kızıştığını fark edememişti. Şehitler ve yaralılar dışında...

"Yine gelirler.." diye mırıldandı İhsan Paşa. "Ön siperlere mayın döşesek..." Sesi kararsızdı.

"Komutanım, hareket alanımız daralır. Mayınlar bizi de durdurur," diye atıldı, tabur komutanlarından birisi.

Haklısın, der gibi başını salladı İhsan Paşa. Gün ışıyınca siperleri tekrar toparlayıp sıkı bir karşılık vermek için hazırlık yapılmalıydı.

"Komutanım, izin verin bana." Tabur komutanlarından Deniz Binbaşı Haşim Eralp ti söze giren.

"Ne için evladım?"

"Şu anda yirmi beş zırhlımız var Komutanım, dokuz tane de tank. Karşı saldırı yapalım."

"Oğlum, bu intihar olur." Şaşırmıştı İhsan Paşa ama bu türlü kahramanlıklar savaş sırasında gerekliydi bazen.

"Komutanım, yapmazsak bu araçlar sonraki saldırıda vurulacak. Hiç olmazsa..."

İhsan Paşa düşündü biraz. Binbaşı doğru söylüyordu, ellerindeki silahları kullanmadıkları her dakika o silahların bir daha kullanılabilme şansı azalıyordu. Amerikan Ordusunu iyi tanıyordu. Adamlar o tankları tespit etmişlerdi mutlaka ve bir hava saldırısı ile onları hemen orada imha ederlerdi.

"Peki oğlum, bu rahatlıktan faydalanın. Hemen başlat saldırıyı. Bu çok kahramanca bir hareket. Allah hepinizden razı olsun!"

Binbaşının gözleri doldu, selam verip karargâhı terk etti.

"Peki öyleyse biz de bu saldırıya destek verelim ki etkisi artsın. Havan toplarını ön saflara getirin. Tanklar ilerlemeye başladığında uçaksavar ve havan topları ile karşı siperleri dövmeye başlayacağız."

Subaylar, "Emredersin Komutanım!" diye haykırıp hemen birliklerinin başına gittiler. Askerlerin hepsi siperlere gömülmüştü, o karanlıkta onları görmenin imkânı yoktu. Zırhlılar yavaş yavaş ön saflara

ilerlediler. Önlerinde az engebeli bir arazi vardı ve zırhlı araçlar için düz bile sayılabilirdi. Dağınık olarak saldıracaklardı ve mümkün olduğunca ön hattı geriye atmayı deneyeceklerdi.

Harekete geçen zırhlılarsa çok uzaklarda Amerikan JSTAR gözetleme uçakları tarafından anında tespit edilmişti. Mobil araçları bulan radarı nedeniyle ondan kurtulmaları imkânsızdı. Tankların bundan haberi yoktu, olsa bile bir şey yapamazlardı. JSTAR dan, bilgiler aynı anda yerdeki ve havadaki unsurlara aktarılıyordu. Amerikalılar saldırıyı heyecanla birbirlerine haber veriyordu. Buna benzer direniş hareketlerini Irak savaşında görmüşlerdi. Zor durumdaki askerler kendilerine öğretileni bazen ezbere yapıyordu ve sonuçları dramatik oluyordu.

En baştaki zırhlıda Binbaşı Haşim Eralp vardı. Telsizden emir verdi, zırhlılar hızla harekete geçtiler ve öndeki bombalanmış siperlerin üzerinden birer kısrak gibi sıçradılar, tanklar da peşlerinden gitti. Elli, yüz metre kadar hiçbir şey olmadan ilerlediler. Zırhlılar belli bir mesafe ilerleyince, havan topları ve uçaksavar silahları ateşe başladı. Onların ateşine zırhlıların ve tankların ateşi eklendi. Karşı tepeler ışıl ışıl oldu. Türk Deniz Piyadeleri hedef gözetmeksizin gördükleri bütün yükseltilere ateş ediyorlardı. Zırhlılardan da mermi yağıyordu ama ateş açılan siperlerden hiç karşılık gelmemişti.

Sonra birden düz bir çizgi şeklindeki bir ışık, uzaklardan kopup geldi ve Binbaşının içinde bulunduğu zırhlıya çarptı. Zırhlı araç paramparça oldu. Diğer araçların telsizlerinden üzüntü dolu bağırışlar geldi. Tugay Komutanı İhsan Paşa en ön saftaydı, elinde otomatik tüfeği ile oradaki askerlerden bir farkı yoktu. Askerler onun çevresini sardılar hemen ama o bir işaret ile hepsini dağıttı. Hedef haline gelmenin bir anlamı yoktu doğrusu. Zırhlı araçların karşı tarafı hedef alarak açtığı yoğun ateş izlenebiliyordu. ZMA lar çok hızlı hareket ederek ve zikzaklar çizerek karşı tarafa yaklaşmaya çalışıyordu, M-60 tankları ise ateş ederken yavaşlıyor ve birkaç salvo ateşleyip ilerliyordu. Bu çok klasik bir karşı saldırıydı ama tugaya zaman kazandırmak için yapacak başka bir şey de yoktu. Havan desteği etkili olmuş gibiydi. İlerleyen araçlara açılan karşı ateş çok zayıftı, ağır makineli ateşi ile sınırlıydı, İhsan Paşa umutlandı birden savaşın atmosferi içinde:

"Onlara piyade desteği verirsek bir geri püskürtme olur mu acaba?" diye bağırdı tabur komutanlarına.

Subaylar birbirlerine baktılar, hepsinin gözleri yorgunluktan ve soğuktan kan çanağına dönmüştü. Bilmiyorlardı, o genç yaşta savaşı okumak çok zordu. Karşılarında basit bir düşman olsa belki, ama Amerikalılar taktik gereği geri çekilmeyi düşünmüyorlarsa, tek başına zırhlıların onları bu konuda ikna etmesi zordu.

"Komutanım, izin verin bölüğüme..." Yüzbaşı Fevzi girdi konuya, diğerlerinden önce davranmıştı, "izninizle bölük seviyesinde saldıralım onlara. Tanklara yetişirsek şansımızı artırırız."

İhsan Paşa dönüp tekrar karşı taraf baktı, zırhlılar Amerikan birliklerinin olduğu hatta çok yaklaşmıştı ve hâlâ ciddi bir karşı ateş yoktu görünürde.

"Tamam oğlum, dikkatli olun."

Beş dakika içinde bölüğün tamamı, iki yüz kırk üç asker ön siperlerin hemen arkasında toplanmıştı. Hepsi de birbirine benziyor gibiydi. Karanlıkta birer gölgeden ibarettiler, gün ışığı da olsa fark etmezdi. Tuzağı hissediyorlardı şimdi. Buradan ellerini kollarını sallayarak gidemeyeceklerini anlamışlardı. Patlamaların oluşturduğu alev adacıklarından yükselen dumanlar burayı cehennemden bir parçaya çevirmişti. Belki de bunun için hepsi kızgındı, günleri mahvolduğu için ve bunun acısını çıkarmak için hazır gibiydiler.

Taburun komutanı Yüzbaşı Fevzi, en ön safa geçti. Çok hızlı ilerlemek durumundaydılar, mangalar birbirinden ayrı durmalıydı. Takım komutanlarına talimatlar verildi, ileri atılmak için hazırlandılar. Bu arada zırhlı araçlara daha çok ateş edilir olmuştu.

Zırhlıların düzeninde bir gariplik vardı. İlk başlardaki gibi nişan alınıyorlardı sanki. Attıkları mermiler havaya savruluyordu. Bunun nedeni bir dakika sonra anlaşılabilecekti ancak.

Yüzbaşı Fevzi hiçbir şey söylemeden ileri gitti, takımı da hemen arkasından siperlerin ardına sıçradı ve gözden kayboldu. Yüzlerce Deniz Piyadesi de aynı hızla yerlerini terk edip yarı engebeli arazinin karanlık kollarına bıraktı kendini.

İhsan Paşa, askerlerin karanlık denizine atlayışını gözleri dolarak izledi. Havancılara emretti, tekrar ateşe başladılar. Ellerindeki mermileri hiç hesap etmeden atıyorlardı. Düşünecek fazla bir şeyleri yoktu. Havan mermileri yine karşı tepelerin üzerinde ışıldamaya başladı. Patlamaların ışıklarından yansıyan gölgeleri görebiliyorlardı. Amerikalılar oradaydı ama fazla bir karşılık vermiyorlardı. Ne yapacaklardı acaba?

Bu soru kafaları kurcalarken cevabı çok hızlı geldi. Az önce zıhlıların açtığı savruk ateşin nedeni ortaya çıkmıştı. Onlar aslında kendilerine saldıran helikopterleri fark etmiş ve savunma ateşine başlamışlardı. Zırhlıların izlediği yolun batısında, üç kilometre kadar ileride, yerin biraz üzerindeki görünmez kaynaklardan saçılan ışıltılar zırhlıların üzerine yağmaya başladı. Daha ilk birkaç saniye içinde birkaç zırhlı ve tank, büyük bir patlamanın ardından yanmaya başladı, İhsan Paşanın telsizine dolmaya başlayan sesler dayanılmazdı. Yanan zırhlı araçların içinde yavaş yavaş şehit olan Deniz Piyadelerinin sesleri yüreğine işlemeye başlamıştı İhsan Paşanın. Zırhlı araçlar oldukları yere çakılmıştı, ateş de etmiyorlardı artık.

Zırhlı araçların hedefleme kamerasından görünen yeşil tondaki manzara felç ediciydi. Uzaklarda, yüksekte dev bir armadanın ölüm kusan silahları hiç durmadan ateşleniyordu. Gökyüzünde pek çok büyük karaltı seçilebiliyordu ve bu manzarayı sadece zırhlı araçlardakiler görebiliyordu. Onlarca Apache helikopteri belirli bir mesafeden ateş ederek kolayca avlıyordu onları. Her dakika içinde birkaç araç vurulmaya başlamıştı. Karşı saldırı çoktan sona ermişti. Askerler araçları terk etmeye başladılar, yapılacak bir şey yoktu. Bir an önce araçları bırakıp siperlere geri dönmeliydiler. Araçlardan atlayan askerler biraz ötelerindeki açıkta duran piyadeleri görünce şaşırıp kaldılar.

Yüzlerce Türk Deniz Piyadesi, tam olarak iki yüz kırk üç asker, araziye dağılmış bir halde onlara doğru yaklaşıyordu. Önce bu görüntüye inanamadılar, ancak askerler yanlarına geldiğinde bunun doğru olduğuna inanabildiler.

"Ne yapıyorsunuz burada, delirdiniz mi?"

Askerlerin içinden bir teğmen, tankçı askere doğru koştu:

"Ne yapıyorsunuz siz, çabuk binin o tanklara. Bu bir karşı saldın."

"Ne diyorsun sen Komutanım, karşı tepenin üzeri helikopter kaynıyor. Kötü geliyorlar, neredeyse burada olurlar. " Sesi heyecanlı ve boğuktu askerin.

Bu konuşma bitmeden etraf kıvılcımlarla doldu. Tanka çarpan 30 mm lik mermiler aracın içine dolmuş ve ateş almasına neden olmuştu. Askerler endişe ile baktı tanka. Bir şey yapmayı akıllarına getirmeden tank büyük bir gürültü ile patladı. Etrafa saçılan şarapneller, askerleri yaraladı. Patlayan tankın etrafından kaçışıyordu Deniz Piyadeleri. Başlarını kaldırdıklarında ilk olarak birkaç metre yukarıda uçuşan alev

parçalarını gördüler ve bir saniye sonra bu alev parçaları Mehmetçiğin üzerine yağmaya başladı. Helikopterler alanın etrafında geniş bir çember çiziyordu ve bu çemberi çizerken sürekli olarak alandaki hedeflere ateş ediyorlardı. Türk askerleri korunmasız bir şekilde iki cephe hattının ortasında kalmıştı. Umutsuzca G-3 lerini kaldırıp helikopterlere ateş ettiler. Amerikan askerlerinin bulunduğu hatlardan da tank ateşi başladı ve M1A2 tankları hızla hareket ederek karşı saldırı yapan birliğin üzerine doğru hücum etti. Tanklar ardı ardına yaptıkları salvolarla
helikopterlerin gözden kaçırdığı zırhlıları avlamaya başlamıştı. Ortalık tam anlamıyla cehenneme dönmüştü.

Türk hatlarından çatışmayı izleyen İhsan Paşa, "Allah ım, ne yaptık biz?" diye bağırdı, yanındaki askerlere. Tonlarca ağırlığındaki Mİ tanklarının gök gürültüsünü andıran palet sesleri kulaklarında çınlıyordu. Türk askerleri bir an yere çöktü, etraflarına bakıyorlardı. Karanlıktan, patlamaların ani aydınlığından ve birer birer şehit olan arkadaşlarının siluetlerinden başka bir şey göremiyorlardı. Zırhlıların hepsi vurulmuştu ve alanın bir yerinde yanıyordu.

Deniz Piyadeleri koşarak kendi hatlarına gitmeye çalıştılar. Bu arada helikopterler, alanın çok yakınına gelmişti. Deniz Piyade Tugayının hatlarında tam bir karmaşa yaşanıyordu. Ellerindeki bütün silahlarla helikopterlere ve tanklara ateş ediyorlardı ama bu bir işe yaramıyordu doğrusu. Nihayetinde bu, hafif bir piyade tugayıydı. Ağır saldırı unsurları ile desteklenen bir tümene karşı başarı şansı olduğunu kimse düşünemezdi.

İhsan Paşa durumun gittikçe kötüleştiğini görebiliyordu. Ön siperlerde durmak iyice tehlikeli hale gelmişti. Türk tugayının ön hatları delik deşikti zaten, belli bir hattan söz etmek mümkün değildi. Bütün siperler yoğun ateş nedeniyle yıkılmış ve birbirine karışmıştı. Daha gerilerde durmak istiyordu yanındaki subaylar ama İhsan Paşayı oradan söküp almak mümkün görünmüyordu. Kendisini kaybetmiş gibiydi, emir subayları onun bir anda fırlayıp savaş alanına atılmasından korkuyorlardı.

Bunda haksız değillerdi doğrusu. Tümgeneral İhsan Paşanın içi sızlıyordu, aklını yitirmek üzereydi. Kendi verdiği emirle savaş alanına atılan askerler ölümcül bir saldırının pençesine düşmüştü. Kendisine doğru koşan askerlere baktı. Büyük kalibreli mermilerin Deniz Piyadelerinin bedenine çarpıp, siluetlerini parçalamasını seyrediyordu ve yapabileceği fazla bir şey yoktu. Tugay hatlarından açılan bütün ağır silah ateşine karşın saldırıyı püskürtmenin ya da düşmana zayiat verdirmenin imkânı yok gibiydi. Yardım gelmeyecekti, Irak ta bulunan diğer iki tugayla bağlantıları kesikti ve onların ne durumda olduklarını bilmiyordu.

Allah ım, yavaş yavaş ölüyoruz hepimiz, diye düşündü İhsan Paşa. Tüyleri diken diken oldu ama bu hislerini askerlerine belli ederse birliği bir arada tutmak mümkün olmazdı. Karşı saldırı gerçekleştiren birliğin görüntüsüne bakamıyordu, alanın her yanı şehitlerin bedenleri ile kaplanmıştı. Soğuk bir rüzgârın esintisi onların bağırışlarını ve yaralananların inlemelerini kulaklarına getiriyordu. Karşı saldırı bölüğü neredeyse yarım saattir alanın pek çok noktasında oluşturduğu küçük ceplerde düşmana ateş edebiliyordu. İhsan Paşa bunu düşünmek istemiyordu ama gerçekten karşı saldırı yapan askerler hayatları pahasına tugaya zaman kazandırıyordu. Orada ne kahramanlıkların yapıldığını biliyordu. Askerler, komutan emri altında olmadan, üstlerine gelen tanklara ve helikopterlere ölümüne karşı koyuyordu.

Bu sırada alanın orta yerinde bir M1A2 tankı inanılmaz bir gürültü ile patladı, İhsan Paşa bunu görünce gözyaşlarını tutamadı, askerlerin canla başla direndiğinin kanıtıydı bu.

"Sabahattin, yarayı tut, yarayı tut. Çok kanıyor.... " "Dur, dur sakin ol. Merak etme İbrahim Çavuşum, geçecek. " Sabahattin, çavuşun karnından oluk oluk akan kana baktı, ayağını bastığı yer, kan çamuruna

dönüşmüştü. Büyük bir mermi, karnını yarısından alıp götürmüş gibiydi, İbrahim Çavuş şoktaydı. Aşırı kan kaybından ölmesi an meselesiydi. İki büyük kaya parçasının gömülü olduğu bir çukurun içinde oluşturdukları cepte direnmeye çalışıyordu beş asker. Kendi hatlarına uzaktaydılar. Geri dönemeyeceklerini biliyorlardı. Alanda dolaşan tanklar tespit ettikleri direniş ceplerini kimi zaman 120 mm toplarıyla havaya uçuruyor, kimi zaman da üzerinden geçiyordu. Tanklar üzerinden geçerken direniş ceplerindeki askerler hâlâ ateş ediyor oluyordu ve mermiler tankın kalın zırhına çarpıp kendilerini yaralıyordu. Sonrasında insanın tahammül edemeyeceği kemik sesleri ve sessizlik...

Sabahattin RPG roketlerini bitirmek üzereydi Bir yandan İbrahim Çavuşun yarasına bastırmaya çalışıyor, bir yandan da elinde kalan mermileri saymaya uğraşıyordu. Dört tane roketi vardı, G-3 ün mermileri de bitmişti neredeyse. Belindeki tabanca doluydu, onu sona saklamıştı ve nasıl kullanacağına henüz karar vermemişti. Düşmanın eline geçmeye niyeti yoktu. Kendisini şimdiden şehit olarak görmeye başlamıştı. Cepteki diğer askerler hep birden susup ona ve çavuşa döndüler. Yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

"Bitti!" dedi birisi. Duygularını anlamanın imkânı yoktu.

Sabahattin başını salladı. Mermiler tükenmişti. Orada bir tankın onları bulup öldürmesini bekleyeceklerdi. Teslim olmak kimsenin aklına gelmiyordu. Ne zaman? Mallarındaki tek soru buydu. Daha ne kadar bu manzaraya tahammül etmek zorundaydılar ve ne zaman şehit olacaklardı? Ölümün kesinleştiği anlarda insan farklı bir varlığa dönüşüyordu demek ki. Sonsuz bir mutluluk kaplıyordu içini. Varoluşun en derin yarası olan ölüm korkusu terk ediyordu bedeni ve kendisini bir geçiş alanında buluyordu insan. O alanda neyin olacağının bir önemi yoktu. Ölümün şeklinin de bir önemi yoktu.

Askerler birbirlerine bakakaldılar. İbrahim Çavuşun gözleri yukarıda belirsiz bir noktaya bakıyordu. Titreyen dudaklarından anlamsız kelimeler dökülüyordu ilk başta, sonra düzene girmeye başladı. Çavuş, kelime-i şahadet getiriyordu. Bir anda yüzünde bir aydınlık oluştu. Gökyüzüne bakmaya başladı, bedeni gerildi, sanki yattığı yerden kalkmak istiyor gibiydi. Sabahattin ona neler olduğunu anlayamadı, ölmekte olan birisinin vereceği anlamsız bir tepki olarak gördü bunu.

Bulundukları mevziye yaklaşan tank, makineli tüfek yağmuruna tutuyordu etrafı. Başlarını çıkarmalarına dahi imkân yoktu. Tank istese, bir tek top ateşi ile onları ortadan kaldırabilirdi ama yapmıyordu. Siperin üzerinden geçeceğini anladılar. Neşeyle baktılar birbirlerine. İbrahim Çavuş kollarını gökyüzüne doğru kaldırmıştı, son gücünü harcıyordu. Kimse onun neye ulaşmak için bu kadar çaba harcadığını anlamamıştı. Çavuş birilerine elini uzatıyor gibiydi, gözyaşları yüzündeki isin üzerinde izler oluşturmaya başlamıştı. Sabahattin, eliyle Çavuşun yüzündeki çamuru sildi. Çavuş ona doğru bakmıyordu, dünya ile bağlantısını kesmiş gibiydi. Saniyeler geçti, yüzünde mutlu ve gururlu bir ifade ile kendini bıraktı.

Sabahattin yanındaki askerlere baktı, öylece bekliyorlardı. Dudaklarından dökülen dualar sayesinde kendilerini yitirmedikleri-ni anladı, yoksa orada durabilmelerine imkân yoktu. Tankın gürültüsünden başka bir şey duyamaz haldeydiler. Sabahattin tank paletinin sesine karışan başka bir sesle irkildi. Uzaklardan gelen bir uğultu yükselmeye başladı. Garip bir ışık, savaş alanının üzerinde sallanır hale gelmişti. RPG roketlerini beline bağladı ve hepsinin tapasını patlamaya hazır duruma getirdi. Askerler onun ne yapmak istediğini anlamışlardı. Onlar da el bombalarını üzerlerine bağladılar aceleyle. Tuzaklanmışlardı artık, parmaklarını el bombalarının pimlerine geçirdiler. Kendilerine yaklaşmakta olan tanka acıyarak baktılar. Dört roket ve neredeyse yirmi el bombasından oluşan bir Anti-Tank mayınına dönüşmüşlerdi.

Sabahattin bir yaklaşan savaş aracına, bir havaya bakıyordu; diğer askerler de aynı durumdaydılar. Bunu anladıkları an hepsi sıkıca ellerini tuttu birbirinin. Kulaklarında aynı sesin olduğunu ve aynı ışığı gördüklerini biliyorlardı. Uğultu gittikçe arttı. Tank paletlerinin sesini bastırıyordu artık. Çukurun içine

yattılar, nefesleri sakinleşmişti, geçmişleri gözlerinin önünden geçmiyordu ama gözlerinin önünden geçen görüntü karşısında bütün kaslarının çözülmemesine imkân yoktu. Bir süvari denizi akıyordu yukarıdan, "Allah" diye fısıldadı askerlerden biri, ellerini sıkıca kenetlediler. Tank siperin önündeki çıkıntıya hızla daldı ve bir anda şahlandı, askerlerin üzerine bütün ağırlığı ile düşmesiyle şiddetli bir patlama oldu. Tankın alt zırhında meydana gelen şiddetli patlama nedeniyle araç bir anda alevler içinde kaldı, İhsan Paşanın gördüğü patlama, buydu işte.

Gün ışımak üzereydi. Çatışma bütün hızıyla sürüyordu. Alandaki Türk askerlerinin neredeyse hepsi şehit olmuştu. Tugayın ön hatlarından tek tük silah atıldığı görülüyordu. 101. Hava indirme, yaptığı manevrayı genişletmeye başladı. Tugayın yayıldığı alanın güneyine helikopterle asker sevk ediyorlardı. Çok rahat hareket ediyorlardı. Karşılarındaki birliğin, onların manevralarını durduracak güçte olmadığı anlaşılmıştı. Zaten bütün bir bölüklerini ve ellerindeki zırhlıların hepsini kaybetmişlerdi. Ancak hâlâ çok tehlikeliydiler. Binlerce asker vardı karşılarında ve çok kısa süre içinde bu birliğin yok edilmesi gerekiyordu. Gün ışımasından hemen sonra bu işi bitirmek istiyorlardı. Türklerin, tamamen kıstırılırlarsa büyük bir tepki vererek kendilerini ağır bir kayba uğratacağından endişe ediyorlardı.

Amerikalıların yaptığı son çevirme hareketi tugayı rahatsız etmişti. Mehmetçik, hatlarını daha sıkı hale getirmek için yayıldığı alanı daralttı. Amerikalılar bu manevrayı görünce küçük bir zırhlı saldırısı yapıp bu hareketi hızlandırdılar. Aslında istedikleri tam olarak da buydu. Türk tugayının daha dar bir alana sıkışmasını istiyorlardı, istedikleri neredeyse olmuştu. Tıpkı Irak taki diğer birliklerde uyguladıkları stratejiyi uyguluyorlardı. Savaşı başlatan birlik olarak hemen ilk başarı da onların olmalıydı. Demir At lakaplı, Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni, Hakkari Dağ Komando Tugayına büyük bir saldın düzenlemişti ve Türk komandoları bir süre savaştıktan sonra dayanmanın mümkün olmadığını görüp yüksek alanlara çekilmişti. 4. Mekanize, bu saldırı sırasında beklemediği taktik direnişler nedeniyle dokuz tankını ve on beş kadar zırhlı savaş aracını kaybetmişti. Amerikalı komutanların öfkeleri, telsiz konuşmalarından anlaşılabiliyordu. Bu kadar basit görünen bir saldırıda bunca kayba uğramalarına bir anlam verememişlerdi. Komandoların doğa ile neredeyse birebir bütünleşerek kurduğu patlayıcı tuzakları kaybın esas sorumlusuydu. Bu arada Türk komandoları sürekli olarak helikopter saldırısı altındaydılar ama fazla zayiatları yoktu. Ancak hareket kapasiteleri sıfıra inmişti çünkü manevra yapmak istedikleri anda havadan tespit edilip roket yağmuruna tutuluyorlardı. Bu nedenle binlerce komando hayli kısıtlı bir alan içinde, neredeyse kayaların içine oydukları siperlerde, yaklaşmaya çalışan düşmana ateş yağdırıyordu. Bunun ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu doğrusu.

Irak Tümeni içinde en kötü durumda olan Türk Mekanize Tugayıydı. Tank ve zırhlı araçların yanı sıra bir piyade taburundan oluşan birlik Amerikan 3. Zırhlı Süvari Alayının saldırısına uğramış ve tank savaşına girmek zorunda kalmıştı. Gelen haberler çok karışıktı ama tank tugayının hemen hemen bütün gücünü kaybettiği ve tugay komutanının şehit olduğu söylentileri dolaşıyordu. Bu ancak gün içinde anlaşılabilirdi. Zırhlı birliğin kaçacak bir alanının olmaması ve manevra yeteneğinin düşüklüğü onun sonunu hazırlamıştı. Gece boyunca Amerikan Kara Kuvvetlerinin yeni kullanıma soktuğu AH-64 E Apache lerin saldırısına maruz kalmışlardı. Tankların gece vurulması kadar kolay bir şey yoktu. 3. Zırhlı Süvari Alayının tanklarına yapacak fazla bir şey bırakmamıştı helikopterler. Ancak Türk tanklarının hemen hepsinin eski model M-60 tankları olması da işleri daha kolaylaştırmıştı. Eski nesil tankların ileri seviyede üçüncü nesil tanklarla başa çıkması imkânsız gibiydi. Amerikan tanklarının uranyumlu mermileri Türk tanklarını delip geçmiş ve çoğu zaman bu nedenle birden çok kez vurulmak zorunda kalmıştı.

Tümgeneral İhsan Paşa subaylarını etrafında topladı. Güneş iyiden iyiye kendisini göstermeye başlamıştı. Ortalık sessizdi ama karşılarındaki 101. Hava İndirme nin askerlerini rahatlıkla görebiliyorlardı. Yüzlerindeki ifade henüz zafer ifadesi değildi. İşlerinin kolay olmadığını biliyor olmalılar, diye düşündü İhsan Paşa. Direnmeye kararlıydı. En son asker ölene kadar bu direniş devam edecekti ve düşmana

ellerinden geldiği kadar zayiat verdirmeyi planlıyorlardı. Askerler yok olmadan önce bütün güçleri ile düşman öldürmeye çalışacaklardı.

"Bu kararım kesindir çocuklar. Eğer düşman karşı koyulmaz biçimde üzerimize gelirse, elimizdeki bütün patlayıcıları bedenimize bağlayacağız ve her kavuğun içine saklanıp sonuna kadar onlara kayıp verdireceğiz. Dünyanın bunun kolay bir zafer olduğunu düşünmeşine izin veremeyiz değil mi? Türk ulusunun yüzyıllardır kanla yazdığı kahramanlık destanlarına ihanet edemeyiz."

"Haklısınız komutanım, en az bir düşman öldürmeden ölmek bize haram olsun. Bu tuzaktan kurtulmak da bize haram olsun. "

"Amin," diye katıldı diğer subaylar.

Haberleşme erlerinden birisi koşarak çadırın önüne geldi ve nöbetçinin açtığı perdeden içeriye daldı. Çok heyecanlıydı, önemli bir şeyler söyleyecek gibi duruyordu:

"Komutanım, çekiliyorlar."

Askerlerin gözleri şaşkınlıkla açıldı. Habercinin söylediğine inanmanın imkânı yoktu. Düşman bir birlik, yok etmek üzere olduğu bir tugayı neden öylece bırakıp geri çekilirdi ki? İhsan Paşa heyecanla çadırı terk edip Amerikan askerlerini gözlemleyebileceği bir nokta arayarak koşmaya başladı. Subayları da onu takip ettiler. O an savaşın etkisini ilk kez gündüz gözüyle gerçek anlamda görebildiler. Kendi hatlarındaki Türk askerlerinin hepsinin yüzü toz ve çamur içindeydi. Bazılarının elbisesi tamamen arkadaşının kanı ile kaplanmıştı. Siperlerin durumu çok kötüydü, siper denebilecek fazla bir şey kalmamıştı ortada. Gece karşı saldırının yapıldığı alan tam bir mezarlığı andırıyordu. Yanmış tanklar, zırhlılar ve askerler, alanın her tarafını kaplamıştı. Saatler süren bir direniş olmuştu alanda, bölük son nefesine kadar savaşmıştı ve geri dönme imkânı bulamadan tamamen yok edilmişti.

İhsan Paşa, yaş dolan gözlerini kısarak kendisini tutmaya çalışıyordu. Etrafta siper almış haldeki yorgun ve bitkin askerlerinin yüzüne bakmak istemiyordu. Yüzündeki ifadenin onlara moral verecek gibi olmadığını hissedebiliyordu, bunu bilmek için aynaya bakmasına gerek yoktu. Tek bir emir vermişti ve o emir sonucu, iki yüz kırk üç asker biraz ilerisinde yanmış ve parçalanmış bir halde yerde yatıyordu. Onları elleri ile göndermişti oraya, buna nasıl dayanacağım bilemiyordu. Acı da olsa görevlerini yaptıklarını düşünüyordu. Bölük, saldırının hatları yarmasını engellemişti ve güneşi onlar sayesinde görebilmişlerdi. Şimdi gelen haber doğru ise şehit bölüğün heykeli dikilmeliydi. Eğer bir kurtuluş mümkün olursa bu, o alanda yatan şehitler sayesinde gerçekleşmiş olacaktı.

İhsan Paşa ve subaylar oldukça ileri bir noktada siper alarak dürbünle karşı hatları gözlemlemeye başladılar. Sabah saatlerinde güney taraflarına indirilen Amerikan askerleri helikopterlerle hızla geri gidiyorlardı. Güney istikameti tamamen açılmıştı neredeyse, eğer buradan kaçmak isteselerdi, askerlerin bir bölümü bunu rahatlıkla başarabilirdi. Kuzeybatıdaki esas gücün de hareket etmekte olduğu görülebiliyordu. Tanklar geride tozlu bir iz bırakarak geri çekiliyordu. Birkaç Amerikan zırhlısı ise gece savaşının geçtiği alandaki vurulmuş halde yanan tankların içinden ölülerini almak için acele ediyordu. Birkaç Amerikan askeri de vurularak düşen iki helikopterin içindeki pilotları zırhlı ambulans araçlarına taşımak için koşuyordu.

"Allah ım, neler oluyor böyle?" Tümgeneral İhsan Paşa, buna bir anlam verememişti. Bütün bu savaşı neden yapmışlardı? Yoksa politikacılar bu savaşı durdurmayı başarmış mıydı? Bu çok küçük bir ihtimal olarak göründü gözüne. Bunun tersi olsaydı hemen inanırdı ama politikacıların ateşli bir savaşı durdurabileceğine hiç ihtimal vermemişti hayatında. Amerikalıların direniş nedeniyle çekilmesi biraz

fazla iyimserlik olurdu doğrusu. Peki öyleyse neden? Bu işi sevmemişti İhsan Paşa. Sevmemişti, hem de hiç. Askerî mantığa göre bir hava saldırısı başlamalı ve kara unsurları da bu hava desteği eşliğinde kendilerini yok etmek üzere harekete geçmeliydi, İhsan Paşa haklıydı belki de. Ama onun bilmediği bazı silahlar, belki de askerî mantığın değişmesine neden olmuştu. Bunu zaman gösterecekti.

23 Mayıs 2007 - Saat: 08.00
GENELKURMAY BAŞKANLIĞI

Genelkurmay Başkanlığı Harekât Merkezi ana baba günüydü. Etrafta koşturan askerler sürekli olarak üstlerine rapor ulaştırıyor, bilgisayar operatörleri ekranları başındaki verileri birbirleri ile paylaşıyordu. Telsiz konuşmalarının dökümleri rapor haline getiriliyor ve bunlar düzenli olarak üst düzey komutanların bilgisine sunuluyordu. Hükümet üyelerinden bazıları da Harekât Merkezindeki bir odada toplanmış, durmaksızın telefonla konuşuyorlardı.

Basın, Başbakanın peşindeydi ve CNN de çıkan haberin iç yüzünü aydınlatmak için sormak istedikleri binlerce soru vardı. Henüz Irak ta başlayan kasırganın farkında değildi insanlar. Oradaki kaynaklardan garip bilgiler geliyordu ama bunları bir araya getirerek gerçek sonuca ulaşmalarına imkân yoktu. Türkiye deki ABD elçiliği tam bir sessizlik içindeydi. Irak taki birkaç sivilden duydukları, bölgede çok büyük çatışmaların yaşandığı yolundaki haberlerin aslı astarı olup olmadığını ancak Başbakandan öğrenebilirlerdi. Tabii bunun için önce onu bulmalıydılar ama bu imkânsız görünüyordu, sanki yer yarılıp içine girmişti. Gazeteciler böyle durumlara karşı hazırlıklıydı her zaman. Eğer Başbakanı konuşturmak isterlerse tek yapmaları gereken, onu zorda bırakacak biçimde manşet atmaktı, sonrası kolaydı. Başbakan kendisi gazetecileri çağırır ve elindeki bilgileri söylerdi.

Saat dokuza doğru gazetecilerin Başbakana ihtiyaçları kalmamıştı. El-Cezire televizyonu geçtiği bir haberde Türk Ordusu ile Amerikan Ordusunun kıyasıya savaştığını bildirmişti. Bu haber önce haber servislerinde tam olarak anlaşılamadı ve Türk Amerikan ortak operasyonlarının yapıldığı yolunda yorumlandı. Gelen bilgileri mantıklı bir çerçeveye oturtmak gerçekten zordu. Zaman geçtikçe haber servislerindeki muhabirler şaşkınlıktan ve heyecandan ne yapacaklarını şaşırmış halde haberin gerçek olabilme olasılığının saniye saniye güçlenmesini izlemekteydi. Amerikan kaynaklarından sızan bilgiler El-Cezire televizyonunu haklı çıkarabilecek nitelikteydi. Gerçekten de Irak ta ciddi şeyler oluyordu ve bunun sıcak bir çatışma olma ihtimali dakikalar geçtikçe artıyordu.

Türk gazeteleri ise bu haberleri halka duyurmadan önce mutlaka resmî bir şeyler duymak istiyordu ama kısa süre sonra bu haberlerin yurda ulaşmamasına imkân yoktu. Yurtdışından gelen bilgiler ışık hızıyla kulaktan kulağa yayılacaktı. Telekom Müdürlüğü hatların normalden fazla kullanılmaya başlandığını söylüyordu. Bu, fısıltı gazetesinin çalışmaya başladığının bir göstergesiydi ve televizyonlar bu haberi vermek zorundaydı. Yoksa büyük bir panik başlardı ve bu, haber vermemekten çok daha kötü sonuçlar doğurabilirdi.

Başbakan ayrıldığı Harekât Merkezine, çatışmalar üzerine geri dönmüştü. İçeri girer girmez üzerindeki ceketi ve kravatı çıkarıp bir köşeye fırlattı. Komutanlar bir masanın üzerinde toplanmış, kabartma Ortadoğu haritası üzerinde hararetle tartışıyorlardı. Başbakan ve bakanlar yanlarına gitti. Hikmet Paşa ve komutanlar, hükümet üyelerini selamlayıp işlerine devam etti. Doğal olarak Başbakan da toplantının bir parçası haline gelmişti. Hikmet Paşa, Başbakana Irak taki çatışma noktalarını kısaca gösterdi:

"Bu nokta, bu nokta ve bu nokta. Bunlar çatışma bölgeleri. Dün bütün gece boyunca çatışmalar devam etti. Durum, sandığımızdan daha kötü olabilir. Bize gelen bilgiler tam güvenilir değil. Tugaylarımızla kurulan iletişim zayıf ve bu nedenle sürekli bilgi akışı sağlayamıyoruz."

Tayyip Erdoğan haritadan çok Hikmet Paşanın yüzüne bakıyordu. Bakışlarında, olanlara inanamadığını belirtir bir ifade vardı.

"Paşam, savaşta mıyız?" diyebildi ancak. Hikmet Paşanın yüzünde karanlık bir ifade oluştu. O bir askerdi, bugünler için yetiştirilmişti. Hayatının hiçbir önemi yoktu doğrusu ama üzerindeki ağır sorumluluğu hissedebiliyordu.

Hikmet Pars etrafındaki komutanlara ve hükümet üyelerine döndü. Masadan birkaç adım uzaklaşmıştı:

"Eğer dün gece şehit edilen binlerce evladımıza karşı bir sorumluluğumuz varsa savaştayız."

Bu sözler üzerine hükümet üyeleri neye uğradıklarını şaşırdılar, suratlarına balyozla vurulmuş gibi hissettiler. Bazılarının yüzünde uyuşukluk oldu, kalpleri deli gibi atmaya başladı, soğuk terler boşaldı sırtlarından. Hiçbirisinin, durumun bu kadar vahim olabileceğini düşünmediği açıktı. Birbirlerine bakarken yüzleri acıyla buruştu.

Başbakan içindeki sızıyı bastırmaya çalışarak: "Binlerce mi? Paşam, Allah aşkına söyleyin, neler oldu orada?" diye sordu.

Hikmet Paşa, derin bir nefes aldı: "Zırhlı Tugayımıza saldırdılar, tankların neredeyse hepsi gitti. Bütün gece helikopterler saldırmış. Buna dayanmalarına imkân yoktu zaten. Tugay, hemen hemen tamamen yok edilmiş. Ne kadar kurtulan asker var, bilmiyoruz. Ancak kimseyle bağlantı kurulamıyor şimdilik. "

"Kimseyle mi?" Başbakan felaketi beyninde duyumsamaya başlamıştı şimdi. Kanının çekildiğini hissetti.

"Diğerleri de öyle..."

"Hepsi mi Paşam?"

"Hayır. Deniz Piyade Tugayı gece boyunca çarpıştı ve direndi. Çok şehit var ama hatlarında tutundular. Amerikan birliklerinin çekildiğini belirtiyorlar. Bunu neden yaptıkları belli değil. Hakkari Dağ Komando Tugayı ise bir süre çatışıp engebeli bir arazide savunma oluşturmuş. Dar bir alanda yoğun biçimde saklanmaya çalışıyorlar. Bu tehlikeli olabilir."

"Paşam, duramayız artık."

"Durmuyoruz zaten, ordu alarmda. Ancak şimdi atacağımız her adımı iyi hesaplamalıyız. Yoksa felaket olur. " Hikmet Paşa, içi parçalanmasına rağmen kaya gibi sert olmalıydı hislerinde. Binlerce şehit verilmişti ama şimdi koca bir ulusun kaderini düşünmek zorundaydı.

"Dışişleri Bakanı Washington a vardı. Bugün Başkan Yardımcısı Dick Cheney le görüşmesi var. Umarım, bu işi masada çözeriz," dedi Tayyip Erdoğan. Söylediklerine inanıp inanmadığını bilmiyordu.

"Başbakanım!" Hikmet Pars ın alnındaki damarlar sertleşmiş ve dışarıya fırlamıştı.

"Buyurun," dedi Tayyip Bey, ne olduğunu anlamadı.

"Dışişleri Bakanını hemen geri çağırın."

Hükümet üyeleri bu sözlerle ne denmek istendiğini anladı hemen. Bu gerçekten olabilir miydi? Türkiye Cumhuriyeti nin Dışişleri Bakanı, Amerikan topraklarında kötü bir muamele ile karşılaşabilir miydi? Şu son gerçekleşenlerden sonra her şey olasıydı.

"Bu arada Başbakanım, Kıbrıs ta sivil Rumların sınırda gerginlik başlattığı haberleri geldi. Çok sayıda Rum, sınırdaki askerleri taş yağmuruna tuttu. Askerlerimize dikkatli olmalarını ve ateş açmamaları emrini verdik. Bizim oradaki sağcı solcu gençleri yolladık sınıra. Biraz durum idare edilebilir böylece. En ufak bir çatışma oradaki kazanı ateşleyebilir ve Amerikalıların ne yapmak istediği konusundaki şüphelerimiz gittikçe doğrulanıyor."

"Paşam, Kıbrıs ta altmış bin asker var. Eğer bir şeyler olursa...."

"Merak etmeyin, o birlikler hayli dağınık ve Amerikan saldırısı olursa uzun süre dayanabilir. Üstelik Rumların saldırısına karşı da hazırlıklılar."

"Ne kadar?" diye sordu İçişleri Bakanı. Mantıklı bir soruydu bu. Çok küçük bir ada parçasında, bunca askerin nasıl savunma yapacağı iyi düşünülmeliydi. Ada savaşlarında adadaki birliklerin dışarıdan saldıran kuvvetlere karşı kazanma şansı sıfıra yakındı.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Hikmet Paşa. Bu sorunun cevabı yoktu gerçekten de.

Tam bu sırada Başbakanın telefonu çaldı, bir süre dinledi. "Tamamen mi?" diye sordu. Odadakiler merakla ona bakıyordu. Kapattığında yüzündeki endişeli ifade okunuyordu. "Elçilikler," dedi. "Tüm ABD temsilcilikleri, büyükelçilik de dahil, bir operasyonla boşaltılmış. Birer temsilci dışında sadece Türk hizmetliler kalmış."

Başbakan ellerini kaldırıp içindeki çaresizliği dışa vurdu. Saklayacak bir şey yoktu:

"Sanırım, basına açıklama yapma zamanı geldi."

"Evet, ama üslubumuza dikkat etmeliyiz. Savaşı başlatan taraf bizmişiz gibi görünmemeliyiz."

Başbakan hiçbir söylemeden dışarı çıktı, bakanları da peşinden koştu. Ter içinde kalmıştı Tayyip Bey. Kafasında binlerce şey vardı. Nasıl konuşmalıydı, şimdi neler yapmalıydı? Bu soruların cevapları kafasını burgaç gibi sıkmaya başlamıştı. Hikmet Paşa, o giderken ardından seslendi:

"Efendim, artık savaştaymışız gibi hareket ediyoruz. Milli Güvenlik Kurulu bugün akşamüstü dört gibi Harekât Merkezinde toplanacak."

Başbakan başını salladı. Kafası çok karışıktı. Saat dörde daha vardı. Hemen gidip hükümeti toplamalı ve MGK toplantısı sonrası acil olarak Meclise bilgi vermeliydi.

Başbakan, Genelkurmay Başkanlığının kapısından çıkınca gazeteciler üzerine hücum ettiler. Ancak onun kendileri ile konuşacağını anladıkları zaman yavaşladılar ve kendi aralarında itişerek ön sıralarda yer tutma çabası içine girdiler.

"Sayın basın mensupları, çok fazla bir şey söylemeyeceğim. Ancak şunu söyleyebilirim ki, dün gece Irak taki birliklerimiz ile Amerikan birlikleri arasında şiddetli çatışmalar meydana gelmiştir. Bunun sebepleri araştırılıyor. Olayın bir yanlış anlamadan kaynaklandığını düşünmek istiyoruz. Dışişleri Bakanımız şu anda Washington da ve Başkan Yardımcısı ile görüşecek. Umarım bu toplantı, durumun

kontrol altına alınmasını sağlayacaktır. Halkımızın sağduyulu olmasını, panik yapmamasını ve tarihine yakışır biçimde vakur olmasını diliyorum. Söyleyeceklerim şimdilik bunlar..."

Başbakan ileri atılmak istedi ama gazetecilerin kurduğu barajı geçmek o kadar da kolay değildi.

"Sayın Başbakan, kayıp var mı?"

"İki taraftan da kayıp olduğu söyleniyor ancak detaylı bir bilgi vermek için henüz zaman erken."

"ABD Büyükelçisinin ülkesine gittiği söyleniyor efendim. Doğru mu bu?"

"Yorum yok."

"Efendim, savaşa mı girdik?"

"Hayır. Savaşta değiliz. Meclis bugün kapalı oturum yapacak ve Amerika ya verilecek karşılığın boyutlarını belirleyecek."

"Sayın Başbakan, bu karşılık askerî mi olacak?"

"Arkadaşlar, şimdilik bu olay üzerinde fazla konuşmanın bir anlamı yok. Lütfen sorumluluk içinde hareket ederek halkı gereksiz paniğe sevk edecek davranışlarda bulunmayın."

Tayyip Bey önündeki barajı sertçe iterek aştı ve merdivenlerden hızla inmeye başladı. Kulaklarını sorulara tıkamıştı. Yüzüne rahat bir ifade vermeye çalışıyordu ama gerçekten zordu bu. Gazetecilerin de yüzünü düşünceli bir ifade almıştı. İnsanlar sessizleşmişti. Hızla telefonları başına geçip haber merkezlerine haber ve yorum geçiyorlardı.

Etki korkunç olmuştu. Başbakanın haberleri doğrulamasıyla bütün dünyadaki Türkleri bir heyecan dalgası sardı. Kimse yerinde duramıyordu, henüz olayın gerçek boyutlarını kimse öğrenmemişti. Eğer çatışmanın boyutlarını bilselerdi, neler olacağını, Türk toplumunun buna nasıl tepki vereceğini kimse kestiremezdi. Yurtdışındaki insanlar, Türkiye deki yakınlarını aramak için telefon hatlarını kilitlemişti. Almanya nın telefon sistemi tamamen çökmek üzereydi. Acil aramalar dışında hiçbir telefon görüşmesini yapmak mümkün olmuyordu.

Ülkede herkesin aklı karışmıştı. Ne zamandır Amerika nın Türkiye üzerine oynadığı oyunlarla ilgili spekülatif haberler dolaşıp duruyordu, insanlar bu düşünceleri bir roman kurgusu gibi dinleyip hafızalarından silmişti. Şimdi bu hafızaların derinliklerine giren şeyler gün ışığına çıkmıştı ve gerçek bir korkunun temellerini atmaya başlıyordu. Garip bir heyecan dalgası sardı insanları, işyerlerindekilerin canı çalışmak istemiyordu, bir şeyleri hissediyor gibiydiler. Evlerine gitmek ve ailelerinin yanında olmak istiyorlardı. Henüz marketlere bir saldırı başlamamıştı ama ufak çaplı alışverişlerde insanlar daha çok gıda maddesi almaya eğilimli hale gelmiş gibi görünüyordu. Kimse panik içinde olduğunu belli etmek istemiyordu dışarıya karşı.

23 Mayıs 2007 - Saat: 16.00
KUZEY IRAK

Sessizliği bozan, kilometrelerce uzaktan atılan topların havayı yaran sesleri oldu. Deniz Piyade Tugayının sıkışıp kaldığı siperlere yakın bölgelere düşmeye başlayan 155 mm lik top mermilerinin şarapnel parçalan

siperlerin üzerlerine yağmaya başlamıştı. Patlamalar nedeniyle alandaki şehit askerlerin bedenleri tekrar ortaya çıkıyor ve siperlere kadar ulaşıyordu. Deniz Piyade Tugayının direnişi gerçekten çarpıcıydı. Bu kadar süre dayanmalarını, dağınık düzende siper almış olmalarına ve karşı saldırıyı yapan taburun anlaşılmaz başarısına borçluydular.

Rüzgâr gitgide gücünü artırıyordu. Uzak ufuklarda bulutların toplandığı görülebiliyordu. Deniz piyade komandoları siperlerden çıkıp dolaşıyorlardı artık. Üzerlerindeki parkalara sıkı sıkıya sarılmış halde koşar adım bir yerden bir yere giden askerler görülebiliyordu. Tümgeneral İhsan Paşa da bunlardan birisiydi. Üzerinde, rütbesini belirtir hiçbir işaret kalmamıştı şimdi. Çıkarıp atmıştı onları. Otomatik tüfeği omzunda, siperler arasında dolaşıp askerin moralini düzeltmeye çalışıyordu. Buna ihtiyaç vardı doğrusu, siperlerinin girişinde Generali gören askerler toparlanıyor, üstlerine başlarına çekidüzen veriyorlardı ve yüzleri gülmeye başlıyordu. Herkesin üzeri çamur kaplıydı. Askerlerin neredeyse tamamı çarpışmanın içinde yer almıştı.

Top mermileri korkutmuyordu İhsan Paşayı, zaten siperlerin içine düşmüyordu mermiler. Bu işte bir gariplik var, diye düşünüyordu sürekli. Çok dar bir alanda sıkışık düzende savunma oluşturmuştu. Yapılacak fazla bir şey de yoktu doğrusu. Ağır silahların ön siperlere yerleştirilmesini istemişti. Bir 35 mm uçaksavar vardı ellerinde ve önceki geceki çatışmada mermilerinin çoğunu kullanmışlardı, zırhlıların hepsi imha edilmişti, tanksavar roketleri tükenmiş vaziyetteydi. Tekrar saldırı olursa kurtulmaları mucize olurdu. Eliyle belindeki silahı tuttu. En son onu alacaktı eline, son mermiyi kendisine saklamıştı. Teslim olmayacaktı, Amerikalı askerlere böyle bir şeref bahsetmeyecekti.

İhsan Paşa, yanındaki korumaları uzaklaştırıp bir kayanın üzerine oturdu. Soğuk ve ıslak bir taş parçasının üzerindeydi. Bir sigara yaktı, sigaranın ucundaki ateş içini ısıtmıştı. Aklı karışıktı, neden böyle bir çatışmanın içinde yer almışlardı, Amerikalılar ne istiyordu Türkiye den? Anavatanı düşündü, kim bilir oradaki insanlar neler hissediyordu? Duymuşlardır her şeyi herhalde, kahretsin! diye düşündü. Ordu teyakkuzdadır ve belki de kendilerini kurtarma planlan yapıyordur diye bir umut ışığı belirdi kalbinde ama hızla uzaklaştırdı bu duyguyu. Çölde serap görmeye benziyordu bu düşünce, yardım gönderilmemesini kendisi istemişti.

Düşünceli haldeydi, başını kaldırdı. Karşısında askerler vardı, subaylar, erler... Gözleri ateş gibi parıldıyordu, bir şeyler yapacakmış gibiydiler.

"Komutanım!" diye atıldı subaylardan birisi. "Biz arkadaşlarımızla konuştuk ve sizi bu cehennemden çıkartmak istiyoruz."

İhsan Paşa daha fazla kendisini tutamadı, gözleri doldu. Elini yumruk yapıp kendisine hakim olmaya çalıştı. Konuşamıyordu, başını hayır anlamında salladı.

"Komutanım, siz bu ülke için önemlisiniz. Eğer bu çatışma bir savaşa dönüşürse Türkiye nin size ihtiyacı olacak. "

"Oğlum, sen ne dediğinin farkında mısın? Ben sizi burada bırakır gidersem bir daha kimsenin yüzüne bakamam."

"Komutanım..."

İhsan Paşa eliyle susturdu subayı:

"Ya hep ya hiç çocuklar. Ölürsek beraber öleceğiz Allah ın izniyle."

Askerler başlarını öne eğdi ve sessizce dağıldı. Top mermileri artık düşmüyordu. Amerikalıların, Türk Tugayının sinirlerini germek ve siperlerini delmek için yaptığı bir baraj ateşiydi bu. Çok hareketli saatler başlamak üzereydi.

Askerlerden bazıları, ellerini gözlerine siper etmiş, uzaklara bakıyorlardı. İhsan Paşanın dikkatini çekti bu ve hemen onların yanına gitti. Uzakta, havada küçük bir nokta vardı. Kendilerine doğru yaklaşıyordu. İhsan Paşa dürbünü ile dikkatle o noktayı incelemeye koyuldu. Bu bir uçaktı ama saldın uçağı değildi. C-130 oldukça yüksek bir irtifadan Tugayın bulunduğu bölgeye yaklaşıyordu. İhsan Paşa bunu pek önemsemedi. Küçük bir ulaştırma uçağıydı, büyük ihtimalle kendileri ile ilgili bile değildi. Ancak yine de uçaksavara hazır olması emrini verdi.

İhsan Paşanın içini bir huzursuzluk kapladı. Uçak gitgide ufukta büyüyordu ve nedense bu zararsız görünen uçağın görüntüsünden hoşlanmamıştı. Yaklaştıkça sıradan C-130 lardan farklı bir görüntüsü olduğunu fark etti. Bu modifiye edilmiş bir uçaktı, bunu biliyordu İhsan Paşa. C-130 uçakları yerdeki birliklere saldırmak için ağır silahlarla donatılmıştı. Ancak bilinen bir modifiye edilmiş C-1301 nin bir tugaya saldırması saçma olurdu. Nispeten düşük irtifayı kullanması gerektiği için kolaylıkla vurulurdu. Ufukta görünen uçak da bunun bilincinde olarak çok yüksek sayılabilecek bir irtifada, uçaksavar silahlarının menzili dışında uçuyordu.

İhsan Paşa ve yanındaki subaylar dikkatli bir şekilde uçağı takip etmeye başladılar. Uçak belli bir mesafede burnunu iyice aşağı çekip değişik bir manevra yaptı. Bu dalışın hemen ardından büyük siyah bir kütlenin uçaktan ayrıldığını fark ettiler. Uçak siyah kütlenin ayrılmasının hemen ardından sağa kırarak geldiği yöne doğru sert bir manevra yaptı. Tam bu sırada daha uzaklarda başka uçakları fark ettiler. Yavaş yavaş havada süzülerek siperlerinin üzerine doğru yaklaşıyorlardı, İhsan Paşa az önce hissettiği kötü duyguların gerçeğe dönüştüğünü görebiliyordu. Bunu ondan başka gören var mıydı gerçekten, emin değildi.

Generalin tüyleri diken diken oldu. Uçaktan ayrılan kütle gökyüzünü yararken korkunç bir ses çıkartıyordu. Birliğin bulunduğu alana hızla yaklaştığını fark etti. Siyah kütle kontrol ediliyor gibiydi; düz bir yol takip etmeden, hareket açısını zaman zaman değiştirerek ilerliyordu. Havada kayarak Tugayın üzerine doğru geldi, bir anda arka kanatları açıldı. Cisim gittikçe korkunç bir hal alıyordu, yavaşlamasıyla beraber hareket kabiliyeti arttı ve uzaktan kontrol edildiğini belli eder şekilde sert bir açı ile dönerek yere doğru bıraktı kendisini.

Yerin yaklaşık yirmi metre üzerine geldiğinde artık gerçek ağırlığı ve hacmi herkes tarafından anlaşılmıştı ancak bu, onun etrafında düşünebilen insanların aklından geçen son düşünceler olmuştu. Neredeyse bir otobüs büyüklüğündeki, siyah, koni benzeri kütle bütün duyulan çalışmaz hale getiren bir şiddetle patladı, ortaya çıkarttığı ses dalgaları tugaydaki herkesi sağır edecek kadar yoğundu. Bombanın düştüğü yerin çevresindeki siperlerde bulunan Türk Deniz Piyadeleri ortaya çıkan alev yumağının içinde ses bile çıkaramadan sonsuzluğa doğru kanat açtı. Patlamanın basınç etkisi dışında kalan bölgedeki askerlerin çoğu bombanın saçtığı parçacıklar nedeniyle şehit oldu ya da ağır yaralandı. Patlama bölgesindeki siperlerin tamamı çökmüştü. Metrelerce genişliğindeki krater, siperlerle ve askerlerin cesetleri ile bütünleşmişti.

İhsan Paşa ve çevresindeki subaylar, hepsi yerdeydi. Sersemlemiş haldeydiler. Kimse hareket edecek durumda değildi. Bu patlamaya sebep olan silah, tek kelimeyle savaş kurallarını ihlaldi. Bunu düşünecek durumda değildi kimse. Patlamanın şiddeti kurtulan askerlerin psikolojisini bozmuş olmalıydı. İhsan Paşa kendisini toparlamaya çalıştı. Gözlerini açtı ve ayağa kalktı. Hiçbir şey göremiyordu. Bomba yedi yüz metre kadar ilerilerine düşmüştü ve saçtığı parçacıklar bulundukları bölgenin yakınındaki pek çok

askerin de yaralanmasına neden olmuştu. İhsan Paşa yaralılara yardım edilmesi için etrafındaki askerlere emir verdi. Kimse tam olarak mantıklı hareket edemiyordu. Bu bombanın sadece fiziksel tahrip amaçlı olarak yapılmadığı belliydi. Havada çıkarttığı ses insanı şok ediyor, dikkatini bir tek noktada toplamasına neden oluyor ve patlama anında oluşan şiddetin, hedef askerler tarafından tam olarak algılanmasını sağlıyordu. Bu şiddetin tam olarak algılanabilmesi de hiçbir insanın dayanamayacağı psikolojik çöküntü oluşturuyordu.

İhsan Paşa kendisini toparlamak için uğraşıyor ama başarılı olamıyordu. Soğuk terler boşalmıştı, başı dönüyor ve midesi bula-nıyordu. Bir an hafızası yerine geldi, az önce gördüğü siyah noktaları hatırladı. Hemen uçakların geldiği yöne doğru baktı, en aşağı altı tane siyah nokta görüyordu ve iki tanesi az önce bombayı atan uçağın yaklaştığı noktaya gelmek üzereydi.

Bir megafon bulmalıydı, eğer burada dururlarsa savaşamadan yok olacaklardı. Bunu anlayınca adrenalin bedenine saldırdı, gerilen vücudu ok gibi fırladı ve askerlere bağırmaya başladı:

"Dağılın, gidin buradan, gidin!!!"

Askerler onun ne demek istediğini anlayamıyor gibiydiler. Ellerindeki silahları amaçsızca etrafa doğrultuyorlardı ancak ateş etmiyorlardı, eğer ateş etmeye başlasalar birbirlerini vurabilirlerdi.

İhsan Paşanın gözleri korkuyla açıldı. Az önce yaklaştığını fark ettiği iki uçak yine aynı mesafelerden kara kütleleri bırakmışlardı, insanlık dışı bir silahla karşı karşıya olduklarını anladı. Amerikan askerleri, atom bombasından sonra ürettikleri en vahşî savaş alanı silahını Türk Ordusu üzerinde kullanıyordu. Bu gerçekle yüz yüze kaldığında kanı çekildi. Bir asker olarak siyasetle çok içli dışlı olmuştu ve bu nedenle reel politik mantığı çok ama çok iyi kavramıştı. Amerikan askerleri ile aralarındaki çatışmayı bu açıdan ele aldığı için ne kadar saçmaladığını anladı. Hata yapmıştı, Amerika-lılara karşı asker gibi değil politikacı gibi yaklaşmıştı. Birliğinin sıkışmasına göz yummamalıydı. Kendisini kötü hissetti, bir deniz piyade birliğinin başına atanan ilk kara askeri olarak bu onuru koruyamadığım düşündü. Beyninde başlayan sancı artarak bedenine saplanıyordu. Kulakları uğuldamaya başladı birden, ne olduğunu anlayamadığı bir titreşim başlamıştı yerde. Yer sallanıyor gibi geldi, artan uğultular kulaklarını doldurdu ve dizleri üstüne düştü. Tam o anda, az önceki patlamanın aynısı arka arkaya iki kez meydana geldi, İhsan Paşa, dizleri üzerine çöktükten birkaç saniye sonra patlayan bombaların parçaları, başının birkaç santim üstünden geçti. Bunu hissetti ama beyni durmuş gibiydi. Dış dünyadan ayrılmış ve kapalı bir odanın içinde olduğunu düşünür hale gelmişti. Etrafta koşturan askerler, bağıran yaralıların yüzlerindeki ifade, yerde yatan şehitlerin görüntüsü...

Her şey anlamını yitirmiş gibiydi, ölüme ne kadar da yakın olduğunu düşündü. Kulakları neredeyse tamamen sağır olmuştu. Emrindeki askerlerin de aynı durumda olduğunu düşünüyordu, şimdiye kadar üç patlama olmuştu ve bu patlamaların etki çapının, tugayın kalan bölümünün sıkıştığı alanın tamamını kapsayacak kadar geniş olduğunu içgüdüsel olarak tahmin edebiliyordu.

O anda bir patlama daha oldu. Bu sefer yakınlarda olmalıydı, İhsan Paşa birkaç metre ileriye savruldu. Bedenine saplanan şarapnelleri hissediyordu. Emir ve koruma subaylarını gördü. Az ötesinde kanlar içinde yatıyorlardı. Uzaklardan gelen seslerle irkildi, kulağı sağır olmasına rağmen bu kadar net sesler duyması nasıl mümkün oluyordu? Uzakta, uçakların geldiği yönde şimdi garip ışıklar belirmişti. Ona doğru yaklaşıyorlardı.

"Bizimkiler geliyor!" kelimeleri döküldü dudaklarından. Onları görüyordu, yardımlarına geliyorlardı.

Bedenine yayılan sıcaklık içini ısıttı. Her taraf siyah dumanlarla kaplanmıştı, hiçbir şey görmek mümkün

değilken onları görebiliyordu. Artık etrafta ne siper vardı ne de başka bir şey. Tam onu gördüğü anda bir ses duyuldu, dev bir patlama daha meydana geldi. Patlamanın şiddet ve ölüm dolu dalgaları İhsan Paşaya yaklaşamadan, o da katılmıştı süvari alaylarına. Nereden gelip nereye gittikleri belirsiz atlılar. Nal sesleriyle, toprağı titreten özgürlük savaşçıları... Hiç gitmemişlerdi belki de, Türk ulusunun özgürlüğünü savunmak ölümle sona eren bir görev değildi belli ki.

Karşı tepelerin üzerinde, sanki bir nükleer bomba denemesini izlemek üzere derin bir biçimde siper alan az sayıdaki Amerikan askeri, gördükleri manzara karşısında büyük bir parti veriliyormuşcasına coşkuya kapılmıştı. Hiçbiri askerlik hayatında böyle patlamalarla karşılaşmamıştı. Üstelik bu patlamalar gözlerinin önünde, binlerce askerin tam üzerinde gerçekleşiyordu. Birkaç kilometrekarelik alan siyah dumanlarla ve alevlerle kaplanmıştı. Hiçbir şekil belirli değildi, taş toprak birbirine karışmıştı. Ortada hedef falan yoktu. Tam o sırada askerlerin gözüne bir şey takıldı. Garip ışık huzmeleri gökten inip alanın üzerine doğru akmış ve sonrasında süzülerek uzaklaşmıştı. Amerikan askerleri neye uğradıklarını şaşırdılar. Bedenleri titremeye başladı. Sesler duyuyorlardı, bunun ne olduğunu anlayamadılar. Sanki koca bir atlı ordusu üzerlerine geliyordu. Işık huzmeleri bir anda yön değiştirip askerlerin üzerine doğru gelmeye başladı. Işık huzmelerine eşlik eden nal sesleri hepsini
korkutmuştu. Ne yapacaklarını şaşırdıkları için sadece havaya ateş edebildiler. Bir an için gözleri korkunç bir ışık parlaması ile kör oldu ve sonra tekrar görebildiler. Dizlerinde derman kalmamıştı, hemen koşarak geri hatlara doğru koşmaya başladılar. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama garip bir şeyler olduğuna şüphe yoktu, insanüstü şeyler.

Kısa bir süre geçtikten sonra, M2 Bradley zırhlı aracı Türk siperlerine doğru hareket etti. Siperlerin içinden yavaş yavaş merkez noktasına doğru ilerlemeye başladı. O sırada tankın periskopundan görünen manzara askerin dilinin tutulmasına neden olmuştu; konuşamıyor, sorulara cevap veremiyordu. Midesi bulanan asker periskoptan bakmayı durdurmuştu. Silahın etkisi beklediklerinden daha fazlaydı. Çok fazla bomba atılmıştı buraya. Araç bir yerde durdu ve içinden çıkan birkaç asker etrafta yürüyerek canlı kalıp kalmadığını anlamaya çalıştı. Nedense herhangi bir canlının hayatta kalmış olduğuna dair his yoktu içlerinde. Etrafa göz attıktan sonra yüzlerindeki koyu karanlık ifade ile araçlarına bindiler ve cesetlerin üzerinden geçerek kendi hatlarına doğru ilerlemeye başladılar. Aracın telsizinden gelen konuşmalar benzer şeylerin diğer çatışma noktalarında da meydana geldiğini ve çatışmaların birkaç ufak tefek olay dışında tamamen sona erdiğini belirtiyordu. Irak ın kuzey bölgesinde
konuşlanmış bulunan üç Türk Tugayı artık yoktu, geriye pek az asker kalmıştı ve bu askerlerin nerede olduğunu kimse bilemezdi. Geri dönülmez noktaya gelinmişti artık. Bundan sonra ne olacağını kimse tam olarak kestiremiyordu.

23 Mayıs 2007 - Saat: 19.00
TÜRKİYE

Kuzey Irak taki katliamın haberi çoktan yurda ulaşmıştı. Tüm dünya Türkiye den gelecek açıklamayı bekliyordu. Genci, yaşlısı, kadını, erkeği, çocuğu tüm Türk ulusu olan biteni öğrenmek için televizyon başına geçmişti. Bazı gruplar çoktan boşaltılmış Amerikan temsilcilikleri çevresinde protesto gösterileri yapıyordu.

Yurtdışındaki Türkler arasında bir hareketlenme vardı.

Başbakan, Meclisin merdivenlerinde göründüğünde tüm televizyonlar canlı yayına geçtiler:

"Sayın yurttaşlarım, hepiniz mutlaka kulaktan kulağa gezen bilgilere bir anlam verme çabasındasınız. Öyle görünüyor ki, Amerika Birleşik Devletleri bu bölgede ve ülkemiz üzerinde hain emellere sahiptir.

Bir süredir bilinçli olarak saldırgan bir tavır geliştirmiştir ve nihayet bunu alçakça bir saldırıyla neticelendirmiştir. Irak ta bulunan üç tugayımıza yapılan insanlık ve askerlik kuralları dışı saldırılar nedeniyle tugaylarımızın hemen hepsi şehit olmuştur."

Tayyip Erdoğan, açıklamanın burasında sanki boğazına bir şey takılmış gibi yutkundu, gözleri nemlenmişti. Hislerini saklayamıyor, kendisine gösterilen fotoğrafları hatırlıyor ve beyninde oluşan kareler fırtınalar yaratıyordu içinde:

"Biz Türk milleti olarak her zaman büyük badireleri defettik." Sesindeki heyecan tonu artmaya başlamıştı. Arkasında duran hükümet yetkililerinin bazılarının gözlerinde yaşlar görülebiliyordu. Yaşlı gazetecilerden kendini tutamayıp ağlamaya başlayanlar olmuştu.

"Bu sefer de bu felaketi defedeceğiz. Ordumuz şimdi tam teyakkuzdadır ve hain düşman ordusuna gereken cevabı vermek için hazırlanmaktadır. Bu topraklar nicelerine mezar oldu, Amerikan Ordusuna da mezar olacaktır. Sizden ricam, her ne olursa olsun... "

Siren sesleri duyulmaya başladı, tüm Türkiye deki merkezlerde hava saldırısı haberi veren sirenler çalıyordu. Konuşmayı takip eden gazetecilerin içinde bir kıpırdanma oldu. Herkes havaya bakmaya başlamıştı. Başbakan ise hiçbir şey olmamış gibi konuşmasına devam etti:

"Aldığımız haberler Amerikan uçaklarının harekete geçtiği ve ülkemize saldırmak üzere olduğu yönünde. Metin olun ve Allah ın izinden ayrılmayın. Biz yaşadıkça bu topraklar üzerinde hiçbir düşman askeri sağ kalmayacaktır."

Büyük bir hareketlilik oluşmuştu etrafta, Başbakan ellerini kaldırdı ve insanların hafızasına kazınan açıklamayı yaptı:

"Amerika Birleşik Devletleri ve Türkiye savaşa girmiştir. Amerika, Türkiye yi işgal edebilir ama bizim kolay yutulur bir lokma olmadığımızı anlayacaktır!"

Açıklamalar sonrasında Başbakanlığın merdivenlerinde tam bir kaos yaşanıyordu. Başbakan zırhlı makam otosuna bindiğinde MİT Müsteşarı Çetin Kutlu yu koltukta buldu.

"Hayrola Çetin Bey," dedi acı acı gülerek. "Yoksa ABD nin Türkiye ye saldıracağını mı söyleyeceksiniz?"

Çetin Kutlu Büyükelçi iken MİT Müsteşarlığına atanalı fazla olmamıştı.

Serzenişinizde haklısınız Başbakanım, ama biliyorsunuz teşkilatı henüz tam olarak kontrolüm altına almamıştım. Nitekim hasır altı edilen çok önemli bir dosya buldum. Buyurun."

Başbakan üzerinde çok gizli yazan krem rengi dosyayı elinde tarttı:

"Nedir bu?"

Çetin Kutlu içini çekerek:

"Çok önemli efendim," dedi. "Lütfen iyice okuyunuz. "

Başbakan Tayyip Erdoğan dosyayı açıp, ilk satırları okuduğunda yüzü kızardı. ABD nin Türkiye ye saldıracağına ilişkin bir rapordu bu.

Esasında dobra bir insan olarak bilinmesine rağmen çok nadir kontrolünü kaybederdi. Çetin Kutlu onun kendisini nasıl tuttuğunu sıkılı yumruklarında bembeyaz kesilen eklem yerlerinden anlıyordu.

Zırhlı makam arabasının içinde gerilimli sessizlik sürüyordu. Başbakan dosyayı bir an kapatıp, camlarının ardındaki gökyüzüne baktı:

"Dosyayı inceleyeceğim Çetin Bey," dedi. "Sizden ricam, bu dosyanın hasır altı edilmesinden kim veya kimler sorumluysa bir an önce bulmanız."

Çetin Kutlu sadece, "Emredersiniz Başbakanım, " dedi.

2. Bölüm: GRİ TAKIM

Dört ay önce...

23 Ocak 2007 Salı
VOISY PARİS YAKINLARI FRANSA

Frank Consal için gün iyi başlamamıştı. Çalar saatin sesiyle uyandığında yatak odası penceresinden bahçeyi kaplamış beyaz örtü ile karşılaştı. Bu, garaj yolunun da örtülü olduğunu gösteriyordu.

Karısı Helen in günden güne irileşen bedenine baktı. Banliyödeki küçük evlerinde yaşam, onun ardı ardına gelen diyet keşifleriyle işkenceye dönüşüyordu. Yıllardır kahvaltı hazırlamayı bırakmıştı kadın. Şimdi de o kalın boynu horlamasıyla birlikte titreşiyordu.

İsveçliydi Helen. Frank onunla Nepal de tanışmıştı. Gençken çok gezerdi. Karısının su damlası gibi renksiz gözleri ona tutkuyla bağlanmasına neden olmuştu. Şimdi o gözler deniz analarının iğrençliğini anımsatıyordu. Neredeyse on beş yıldır Voisy de yaşadıkları halde Fransızca yı bir türlü doğru dürüst öğrenememişti. Frank nadiren davet edildikleri partilerde, "Helen benim de aksanımı bozdu," diye espri yapardı.

Karısı, seyredildiğinden habersiz yan döndü. Frank içini çekerek, bir çocuk sahibi olmadıklarına bir kez daha sevindi.

Giyinirken, sabahın bu soğuk ve alacakaranlık saatinin varoluşçu düşünceler için uygun olmadığını bilse bile istemediği bir hayata sahip olduğunu düşündü, istemediği bir ev, istemediği bir aile, istemediği bir iş... Bu vücudun içine ve bu yaşa hapsedilmiş bir başka insan vardı. Son zamanlarda dakikalarca hareketsiz oturup, bomboş bir noktaya bakarken yakalıyordu kendini. Zaman bile ondan kaçmak istiyordu.

Duş almadan giyinip garaj yolunu küremeye çıktı. Bugün özellikle geç kalmamalıydı, yatılı Voisy kolejindeki ilk ders saatinde sınav yapacaktı.

Kolej küçüktü ama Paris te oturan birçok politikacı ve bürokratın çocuklarını barındırıyordu. Hepsi şımarık, küçük birer şeytandı bu çocukların... Müdür Varace velilerden gelen baskılara karşı öğretmenlerini korumazdı, bu nedenle yedi yıldan daha eski bir çalışan yoktu. Frank ın pısırık tavırları işe

yarıyor olmalıydı, genellikle öğrencilerini memnun etmeye önem verirdi.

Arabasını okulun bahçesine bıraktığında, daha yarım saat vakti olduğunu sevinçle fark etti. Kantinden, yeni çıkmış sıcak poğaça ve ay çöreği alıp, kahve fincanıyla odasına yürüdü.

Birçok öğretmenin aksine Frank Consal ın odasında estetik bir güzellik oluşturacak hiçbir aksesuar yoktu. Ne bir resim, ne de kişisel eşyalar... Hatta bir önceki sahibinin resim asmak için duvara çaktığı çivi ve artık orada olmayan çerçevenin yarattığı ton farkı olduğu gibi duruyordu. Odada, Frank ın koltuğu haricinde bir tek sandalye vardı ve onun da bir ayağı kırılmak üzereydi. Çocuklar pek misafir sevmediğini bilirlerdi. Boş vakitlerinde diğer öğretmenlerin odaları gibi dolmazdı burası...

Poğaçasını ısırırken mail adresini kontrol etti. Bir e-card gelmişti. Bonn daki arkadaşı Otto, Hollanda Rotterdam ın güzel bir resmini göndermişti. "Sevgili Frank, umarım dostun Thomas ın 26 Ocak taki doğum gününü unutmazsın. Hazırladığımız sürprizle ilgili bilgileri her zamanki yerden alabilirsin."

Tam mesajın çıkışını alacaktı ki odasının kapısı vurulmadan açıldı ve Müdür Anton Varace kızgın bir tavırla "Günaydın" bile demeden "Gelmiş olduğunuzu görüyorum Mösyö Consal" dedi. "Sizinle acil bir görüşme yapmamız gerekiyor. Odama kadar gelebilir misiniz?"

Müdürün böyle zamansız görüşmeye çağırması genellikle iyi bir gelişmeye işaret etmezdi, üstelik kızgınken bile sekreteri Madam Maria ya arattırırdı. Kendisinin gelmesi sorunun daha da önemli olduğunu gösteriyordu.

Frank telaşlanmadı. Burnunun ucuna düşen kalın camlı plastik çerçeveli gözlüklerini otomatik bir jestle iterken, "İlk derste sınav yapacağım Mösyö Varace, ondan sonra hemen gelebilirim, " dedi.

Müdür bir an düşündü, olduğu yerde kararsız bir şekilde hafifçe döndü. Frank Consal, kambur duruşu ve artık espri konusu olan o eski takım elbiseleriyle insana tozlu bir şeye dokunuyormuş hissi uyandırırdı. O yüzden konuşurken ondan tarafa pek bakmazlardı. "İyi o zaman, sınavdan sonra hemen geliniz. Bekleyeceğim. Konu çok önemli, öğrenciniz Chantal Prevost un Adalet Bakanlığı Baş Müsteşarı babası Rafarin Prevost da o zamana dek gelmiş olur. Sizin hakkınızda önemli bir şikâyet var Mösyö Consal. "

Müdür kapıyı yavaşça kapayıp çıktığında Frank poğaçasını yavaşça bitirip, kahvesinin son yudumlarını aldı. Bilgisayar ekranı hâlâ açıktı. Kaşlarını çatıp bir süre havaya baktı, sonra ani bir karar vererek Fouineur* adlı klasörü tıkladı.

* Fr. Her işe burnunu sokan Chantal adlı klasörde üç satır vardı. Sonuncu satırda 18 Ocak saat 12. 45 CC3A yazılıydı. Dosya dolabına yöneldi ve C yazılı sıradan C3A yazılı zarfı alıp ceketinin cebine sıkıştırdıktan sonra sınıfa yöneldi.

Yaklaşık bir buçuk saat sonra müdürün odasındaki koltukta rahat bir şekilde oturuyordu Frank. Müdür Varace odaya girdikten sonra oturması için işaret etmiş, gece kursları için çizelgeyi düzenlerken, "Birkaç dakika içinde Mösyö Rafarin ve Chantal gelecekler, bekleyelim" demişti.

Bu son konuşmanın ardından yirmi dakika kadar geçmişti, sessizliği sadece saatin tik takları ve Frank ile Varace in soluk alışları bozuyordu. Arada bir Madam Maria, imzalanması için bazı dosyalar getiriyor, bu arada Frank a bir tür acıma ve sempati barındıran gülümseme ile bakıyordu.

Nihayet dışarıda bir gürültü duyulduğunda Frank, müsteşarın geldiğini anladı. Müdürün odasının

kapısını Madam Maria nın açmasına fırsat kalmadan içeriye uzun, iri yarı bir adam girdi. Müdür Varace hemen ellerini ovuşturarak müsteşarı gülümseyerek karşıladı. Adam onunla ilgilenmemişti. Frank, kendisini gördüğünde elini gergin bir şekilde yumruk yaptığını, ceketinin cebine soktuğunu fark etti. Sırtını iyice kamburlaştırıp, burnunun ucuna kaymış kalın bağ gözlüklerini parmağıyla itti. Suçlamayı az çok tahmin edebiliyor gibiydi. Chantal, dişiliğinin olumlu veya olumsuz silahlarını vaktinden önce keşfetmiş kızlardan biriydi.

Nitekim Chantal sürmekte olan dersinden çıkarılıp geldiğinde masum bir kız gibi önüne bakıyor, utanıp sıkılarak, Mösyö Frank in isteklerini yerine getirmezse kendisine düşük not vereceğini söylediğini açıklıyordu.

Müdür Varace, "Bunlar nasıl isteklerdi kızım?" diye sordu.

Yüzü heyecandan kızarmıştı, önemli bürokratın yanında ondan daha kızgın ve sert görünerek okulu bu skandaldan kurtarmayı amaçlıyordu. Chantal ın çekingen bir tavırla Frank tan yana baktığını ve titrediğini görünce yanına gidip babacanca elini omzuna koydu:

"Korkma Chantal biz buradayız, kimse sana zarar veremez. Olanları bize açık seçik anlat."

Frank kızın oyunculuğunu takdir etti. İrlandalı anne tarafından gelen kızıl dalgalı saçlarının çevrelediği yeşil gözleri vardı. Kırmızı yanaklarındaki hafif çiller ayrı bir çekicilik yaratıyordu. Chantal ellerini dizlerini birleştirdiği noktaya koyup anlatmaya başladı:

"Mösyö Frank, geçtiğimiz Cuma günkü sabah dersinde bana öğle yemeğinden sonra gelip Beni odamda gör, dedi. Odasına gittiğimde notlarımın düşük veya yüksek olmasının yapacaklarıma bağlı olduğunu söyledi. Anlayamamıştım, derslerime hep iyi çalışıyordum ve sınavlarımın iyi olduğunu düşünüyordum. Nasıl? yani diye sorduğumda ayağa kalktı ve fermuarını indirip... Oh anlatamayacağım!... Hiç böyle bir şey aklıma gelmemişti!!!"

Kız burada titreyerek babasına sarıldı. Mösyö Rafarin bir yandan kızını teselli ederken bir yandan müdürle konuşuyordu:

"Bundan ötesine gerek var mı Müdür Bey? Kızım zaten sarsılmış."

Sonra Frank a döndü:

"Size gelince, dua edin ki insanlara adaleti kanunlar sayesinde elde etmeye örnek olmam gereken bir yerde çalışıyorum. Yoksa ne yapacağımı bilirdim. Yine de şunu kesin söylüyorum, bundan sonra başka bir okulda çalışmayı unutun!"

Frank bu komediye yeteri kadar katlandığını düşünüyordu. Yavaşça ayağa kalkıp cebinden çıkardığı zarfı masaya koydu. Duruşundaki bir şey Müdür Varace i sanki Frank ı ilk kez görüyormuşçasına şaşırttı. Sanki odada bir yabancı vardı. Sürekli önüne bakan, kambur duran Frank gitmiş, başka biri gelmişti.

Müdür Varace zarfı açtığında içinden bir disk düştü.

Frank bilgisayarı işaret etti:

"Lütfen takıp çalıştırın. Ekranı çevirirseniz... Mösyö Rafarin ve Chantal da seyretsin."

Görüntü programı çalıştığında koltukta oturan bir adamın arkasından bir kapı görünüyordu. Görüntünün üzerinde 19 Jan 2007 timer 12: 50 sayacı okunuyordu. Kapı çalındı ve Frank ın sesi, "Girin," dedi.

Chantal sırıtarak içeri girdi, kapıyı yavaşça kapattı. Tavırlarının babasına sarılıp, öğretmeninden korkan masum kızla alakası yoktu. Son derece cüretkâr bir şekilde Frank ın masasının üzerine oturup bacaklarını açtı.

"Mösyö Frank, notumu düzeltmenizi rica etmeye geldim."

Frank ın koltuğuyla biraz gerilediği fark edildi:

"Chantal, bu tavırlarınla bir şey elde edemezsin. Aklın derslerden başka her yerde. Ne yazık ki düşük not vereceğim, umarım sonraki sınavlara çalışıp ortalamanı düzeltirsin."

Chantal birden öğretmenin kucağına atladı.

"Hadi Mösyö Frank, siz de bir erkeksiniz. Hiçbir erkek böyle bir şeye hayır diyemez. Hem de bu yaşta... Yapacağınız, ufak bir not yükseltmek."

"Teklifini hâlâ iyi niyetle alıyorum Chantal. Ama benim için ders çalışması gereken küçük bir kız öğrencimden başka bir şey değilsin."

Frank cümlelerinin çok aptalca, hatta komik olduğunun farkındaydı ama kaydın bilincinde olarak konuşmuştu zaten. Müsteşar ve müdür koltuklarında rahatsız bir şekilde dikleşmişlerdi, Chantal ise maskesinin düşmesini nedeniyle Frank a öldürücü bakışlar atıyordu.

Kayıttaki Chantal, bu kez hiddetle yumruklarını beline koydu.

"Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Sizi mahvedebilirim. Eğer beni taciz ettiğinizi söylersem babam anında buradan kovulmanızı sağlar." Kızgın yüzü birden yine işveli küçük bir kadına dönüştü. "Ama kötü olmaya ne gerek var. İkimiz de mutlu olabiliriz."

Frank ın mesafeli tavrını koruduğu görüldü:

"Lütfen Chantal, çık git. Bu görüşmeyi unutacağım. Notun değişmeyecek, ikinci yarı çalış ve düzelt."

Şimdi kızı kapıya doğru itiyordu. Chantal ağza alınmayacak küfürler edip, odadan çıktı.

Görüntü bittiğinde tam bir sessizlik hakimdi odaya. Chantal, "Bu... bu bir tuzak. Bu sahte!..." diye bir son deneme yaptı ama babası susmasını işaret etti.

Frank, artık yapılan suçlamaların anlamının kalmadığını biliyordu:

"Ben artık gitsem iyi olacak Mösyö Varace. Sanırım sizin, Mösyö Rafarin ve Chantal ile konuşacaklarınız vardır, " dedi. Tam kapıdan çıkarken dönüp, donmuş görüntüyü işaret etti: "Sizde kalabilir, bende kopyası mevcut."

Büyük bir ihtimalle olayın üstünün kapatılacağını tahmin ediyordu. Ama bu durumda müdüre karşı bir kozu olacaktı artık. Müdür Varace daha sonra tabii ki sıradan bir öğretmenin neden görüşmelerini kaydettiğini merak edecekti ama bunu pısırık ve korkak tavrına yoracağını umuyordu Frank. Odasına

döndüğünde Otto dan gelen mesajın çıkışını aldı.

26 Ocak 2007 Cuma
ROTTERDAM HOLLANDA

Fransız plakalı mavi Renault Megane pek dikkat çekmeden hafta sonu artan trafiğin içinde yol alıyordu. Bir cadde kenarında uygun bir boşluk bulduğunda park etti.

Frank sağındaki boş koltuğun üzerindeki açılmış zarfı aldı. Hedef ve görev tanımını bir kez daha incelemek istiyordu. Her zamanki gibi Jean-Paul Bevay isimli sahte bir kimlik üzerine açılmış posta kutusuna gelmişti zarf. Rotterdam a gelmeden önce Paris e uğramıştı bunu alabilmek için. Sabahtan beri yoldaydı. Okula hasta olduğunu belirtmişti.

Frank dikiz aynasındaki gözlerine baktı. Kalın camlı gözlükleri yoktu. Zira zaten gözlerini bozuk göstermek için lens takıyordu. Şimdi lens de yoktu, gözlük de... Ve gayet iyi görüyordu.

Takım elbiseyi çıkarmış, rahat bir kot pantolon, kaşmir kazak ve deri mont giymişti. Kambur durmuyordu. Hafif sarsak yürümesini sağlayan özel imal ayakkabılarını da giymemişti. Saçlarını her zamanki gibi yandan taramamış, geriye doğru yatırmıştı.

Zarfı açtığında birkaç fotoğraf kucağına döküldü. Şişman, başının sadece kenarlarında saç kalmış yaşlı bir adamın uzaktan çekilmiş fotoğrafları vardı. Evden çıkarken, bürosunun bulunduğu apartmanın önünde, bürosunda otururken, her gün yemek yediği restoran ve masasında pozlar... Göz altlarında bir koyuluk vardı adamın, yüzünde de kırmızı noktalar...

Frank, "Karaciğer ve kalp rahatsızlığı," diye düşündü.

Fotoğrafların yanındaki krem rengi bir kâğıtta, adamın Arman Bogosian isimli Ermeni asıllı bir silah tüccarı olduğu belirtiliyordu, ama onun yanında uyuşturucu, teknoloji ve nadiren beyaz kadın ticareti de yapıyordu. Görünüşteki işi petrol komisyonculuğuydu.

Rotterdam zaten petrol ticareti ile ünlüydü. Avrupa ya giren petrolün üçte ikisi, deniz yoluyla gelen tarım ürünlerinin yarısı bu limana gelirdi. Bir telefon ve masadan ibaret küçük bürolarda birçok ülkenin bütçesinden büyük bir para el değiştirirdi.

İşi tam dörtte, her gün bürosunu kapadığı saatte yapmasını, son günlerin tarihlerini taşıyan dosyalara göz atmasını istiyorlardı.

Arabadan inip Erasmus köprüsüne doğru yürüdü. Adamın bürosu köprü ile yüz seksen beş metrelik yüksekliğiyle ünlü Euro-mast kulesi arasındaydı.

Rotterdam ın büyük kısmı savaş sırasında Alman bombardımanı ile yıkıldığı için yeniden inşa edilmiş ve bu sırada deneysel mimari ilginç yapılar ortaya koymuştu. Frank daha önce karısı Helen le geldiğinde Küp evleri, Rubens, Bruegel gibi ünlü ressamların tablolarının bulunduğu Boijmans van Beuningen müzesini gezmiş, Euromast a çıkıp iki restoranın birinde yemek yemişti.

Adreste yazılı Jan Zoet apartmanının önüne geldiğinde kolundaki saat üç kırkı gösteriyordu. Yirmi dakikası vardı.

On dakika oyalanıp daha sonra içeri girmeye karar verdi. Bu arada köprünün parmaklıklarına dayanmış, kır saçlı bir Alman turistin dürbünle kendisini izlediği fark etmedi.

Alman, cep telefonunu kaldırdı ve, "Başlayın, " dedi.

Frank, vitrinlere bakarken turuncu ve yeşil renkli önlük giymiş dört kent görevlisi mavi Renault Megane a yaklaştı, ikisi etrafı gözlerken biri arabanın kaputunu açmış arkadaşına yardım ediyordu.

Frank nihayet apartmana girerken arabasına uzaktan kumandalı C4 patlayıcı yerleştirilmişti. Kaldırımdan akan yaya trafiğini kuşkulandıracak hiçbir şey yoktu.

Adamlardan biri beyaz saçlı Alman ı arayıp görevin ilk kısmının sorunsuz halledildiğini, ikinci kısım için talimat beklediklerini söyledi.

Frank dörde on kala büronun bulunduğu Jan Zoet Apartmanına girdi. Arman Bogosian dört katlı apartmanın en üst katındaydı. Karşı dairesi boştu, bir alt katındaki bürolar ise Frank in şansına o gün erken kapanmıştı.

Frank yukarı çıkarken deri eldivenlerini giydi. Eğer biri ona orada ne aradığını sorarsa uyduracağı yalanı çoktan hazırlamıştı. Deneyimli gözleri en ufak ayrıntıyı belleğine kazıyordu. Üçüncü ve dördüncü katın otomat lambasını gevşetip dar, taş merdivenin siperliğinin altına çömeldi.

Arman Bogosian ın büro kapısından sonra küçük bir sahanlık vardı, sonra merdiven sola dönüyordu. Asansör boşluğu yoktu. Frank bir ölü hareketsizliğiyle Arman Bogosian ın çıkışını beklemeye başladı. Yanında herhangi bir silah yoktu. Adam ile ilgili bilgileri okurken ne yapacağına çoktan karar vermişti.

Saat tam dörtte Bogosian ın kapısı açıldı; sahanlık, büronun içinden gelen gün ışığıyla aydınlandı. Adam beklendiği gibi yalnızdı. Hırıltılı nefes alıyordu. Frank onun kapıyı kapatmadan önce el alışkanlığıyla otomata bastığını hayal ediyordu. Küfre benzeyen bir söylenme duydu. Yanmayan otomata ve eski binayaydı bu küfür.

Kapı kapandı. Kapının alt boşluğundan giren çok az ışık ince bir hat oluşturuyordu. Arman Bogosian sol eliyle merdiveni yoklayarak kör bir adam gibi ilerledi.

Frank birden çömeldiği yerden fırladı. Arman Bogosian, önünde yükselen karanlık gölgeden korkup küçük bir çığlık attı. Aynı anda Frank, avuç içiyle göğsüne doğru sert ve kesin darbeler vuruyordu. Nihayet adamın göğsünün sıkıştığını hissedince ceketinin yakasından tutup merdivene doğru savurdu.

Bütün bu olan iki üç saniye kadar sürmüştü. Frank hareketsiz durdu. Sadece kendi düzenli nefes alış verişini duyuyordu. Arman Bogosian ın merdivenin biraz aşağısındaki bedeninin yanına gidip alışkın bir hareketle boynunu buldu. Adam ölmüştü. Kayıtlara kalp krizi olarak geçecek bir ölüm.

Adamın cebinden anahtarını alıp büronun kapısı açtı.

Tıpkı Frank ın okuldaki odası gibi silah tüccarının bürosunda da sadelik hakimdi. Bir masa, yeşil başlıklı bir okuma lambası, tahta dolaplar ve üç sandalye.

Hemen dosyalara göz atmak için dolaplara yöneldi.

Dolaplar görünüşte masum anlaşmalarla doluydu. Ne uzun uzun incelemeye, ne de fotoğraflarını

çekmeye vakti vardı. Ama direkt olarak patronlarını ilgilendirecek bir anlaşmaya rastlamadı.

Birden Arman ın kolunun altındaki çanta aklına geldi. Hemen merdivene koşup, cesedin altında kalmış eski siyah çantayı alıp büroya döndü. Eğer şu sıralar bağlanan bir anlaşma veya sevkıyat varsa adam, bunu yanında taşıyor olabilirdi.

Çantadan sadece bir dosya çıktı. Birkaç ingilizce anlaşma metninin aydınger kopyası vardı. Bazı maden isimleri geçiyordu. "Turkey" kelimesini görünce kastedilen dosyanın bu olacağını düşünüp almaya karar verdi. Dolaptaki tarih indeksinde en yakın anlaşmanın dosyasını alıp çantaya, aldığı dosyanın yerine koydu.

Büronun kapısını kaparken iz bırakmadığına emindi. Dördüncü kat otomat lambasını tekrar sıkıştırdı. Yanıp yanmadığını kontrol etti.

Merdivenden inerken çantayı aldığı yere, cesedin altına, büronun anahtarını da bulduğu gibi pantolon cebine koydu.

Üçüncü katın otomatını da sıkıştırdıktan sonra sakin bir şekilde apartmandan çıktı. Eğer apartmandaki bürolarda hafta sonları çalışan yoksa Arman Bogosian ın cesedi ancak iki gün sonra bulunurdu.

Frank herhangi bir kamera kaydına karşı yüzünü belirsiz bir şekilde kapayarak on metre kadar ilerledi.

Köprüdeki yaşlı Alman turist hâlâ bekliyordu. Frank in çıktığını görünce bağlantısı süren cep telefonunu kaldırdı. "Adamımız çıktı. Beş dakikaya kadar görürsünüz, " dedi.

Karşı taraftan "Anlaşıldı" cevabını alınca telefonu kapatıp Frank in yürüyeceği tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Erasmus köprüsü üzerinde iki tarafa doğru da yürüyen insanlar vardı. Alman, Beatles parçaları çalan iki gencin önünden geçerken açık gitar kutusuna biraz bozukluk attı.

Frank, Rotterdam a kendi arabasıyla gelmekte bir sakınca görmemişti. Hollanda da cuma günlerinden başlayarak Fransız plakalı arabaları görmek alışılagelmiş bir durumdu. Genellikle Amsterdam ın uyuşturucu ve eğlence özgürlüğü nedeniyle gelen Fransızlara "hafta sonu turistleri" denirdi. Ama bu durumdan hoşlanmayan Hollandalılar da vardı.

Rotterdam da sağcı politika yükselişe geceli birkaç sene olmuştu. 2002 seçimlerini sağcı söylemleriyle Lijst Pim Fortuyn kazanmıştı. Bu parti Pim Fortuyn un karizması etrafında toplanmış, öldürülmesinden sonra dağılacak diye bakılmış bir hareketti. Ama hâlâ Hollanda nın ikinci büyük siyasî gücü durumundaydı. 2004 yılından itibaren Hollanda da Müslüman okullarının ve camilerin kundaklanmasında da bu hareket vardı. Ve bu partinin yandaşları bazen uyuşturucu ve seks için Hollanda ya gelen Fransız plakalı araçlara da saldırıyorlardı.

Frank, Erasmus köprüsünün ortasındayken, Pim Fortuyn sempatizanı bir grup genç, arabasına yaklaşmaktaydı. Plakayı ilk önce, kafası kazınmış, burnundaki halka zincirle kulağındakine bağlı Rene van der Elshout gördü. Marit van der Carels ve Hester Ber-key in deri ceketlerinin içinde iple omuzlarına geçirdikleri kısa sopalar vardı. Bunları sokak dövüşlerinde ve arabalara saldırırken kullanıyorlardı.

Onlar Frank ın arabasına esaslı bir hasar vermeye niyetlenirken, Marit in sarhoş kız arkadaşı Jolinde den Haas, Maekel Oumaans a dayanmış biraz geride duruyorlardı.

Elinde, arabadaki bombayı uzaktan patlatacak kumandayı tutan Elk Schmith, gençlerin ne yapacağını anlayınca hemen Gerard Werchtmann isimli yaşlı Alman ı aradı.

Gerard Werchtmann tam bu sırada arabayı görebileceği köşeyi dönmüştü. Karşı tarafın konuşmasına fırsat vermeden "Bu gençler ne yapıyor?" diye sordu.

Elk, "Bunlar Pim Fortuyn yandaşı bir grup Hollandalı dazlak efendim, ne yapalım?" diye cevap verdi.

Gerard Werchtmann sadece iki saniye düşündü. "Adamımız köşeyi döndükten sonra olayı görmesi için birkaç saniye bekle ve bombayı patlat," emrini verdikten sonra durmadan caddenin karşısına geçip olanları açıkça görebileceği bir konuma doğru yürüdü.

Frank arabasını park ettiği sokağa girdiğinde Marit van der Elshout ön cama ilk darbeyi indiriyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kaputa ve diğer camlara da darbeler indi. Bir an ne yapması gerektiğine karar veremedi. Gençleri engellemeye mi koşmalıydı, yoksa caddenin karşısına mı geçmeliydi?

Sigorta zararını karşılardı büyük ihtimalle ama hasta olduğu mazeretiyle okula gitmediği gün arabasının Rotterdam da parçalandığının öğrenilmesi bir sorun yaratırdı.

Tam bu sırada arabanın patlaması kararsızlığını sona erdirdi.

Frank bunun bir bomba işi olduğunu anlayabilecek bilgiye sahipti. Anında dönüp caddenin ters yönüne yürümeye başladı.

Artık okulu da, sigortayı da dert etmiyordu. Aslında Frank Consal ın dertlerinin hiçbirinin önemi kalmamıştı. Derinlerde uyuyan bir kimlik yeniden doğmuştu ve bu bomba onun dertlerini taşıyordu. Gökhan Birdağ, açığa çıktığını düşünüyordu. Bu bomba o gençler için değil, kendisi için hazırlanmıştı. Gençler arabaya saldırarak mekanizmayı harekete geçirmiş olmalıydı.

Gri Takım dan birinin kimliğinin tespit edilerek öldürülmeye çalışılması çok büyük bir sorundu. Talimatlara göre hemen Bonn a hareket edip, oradaki banka kasasında bulunan para ve sahte kimliği alıp Türkiye ye hareket etmeliydi.

Tam on altı yıldır Frank Consal ismiyle yaşamış, evlenmiş, çalışmış ve gelen talimatlar doğrultusunda örgütün belirlediği Türkiye nin düşmanı ve çıkarlarına zararlı olduğu tespit edilen kişileri temizlemişti.

İlk gördüğü boş taksiyi durdurdu.

"Beni Bonn a götürmek için ne kadar istersin?" diye sordu.

Taksi şoförü bu çılgın müşterinin inmesini söylemek için geri döndüğünde, adamın gözlerindeki ifadeden çekindi. O sırada aklına gelen ilk rakamı söyledi.

"Üç yüz euro."

Gökhan cebinden kalın bir tomar para çıkardı.

"Üç yüz euro burada, al," dedi. "Yol boyunca sessiz olursan Bonn a vardığımızda bir üç yüz daha senin olacak. Hadi gidelim."

Taksi şoförünün adı Joos Maskant tı. Araç telefonundan bağlı olduğu durağı arayıp bir müşteriyi Bonn a götüreceğini söyledi ve akşam onu beklememesi için karısına haber verilmesini istedi.

Gerard Werchtmann, Gökhan ın taksiye binene kadar yaptıklarının hepsini izlemişti. Onu öldürmek gibi bir planı hiç olmamıştı. O dazlaklar saldırmasa da bomba zaten Gökhan arabaya varmadan patlatılacaktı. Tek istediği, kimliğinin açığa çıktığını düşünüp Türkiye ye gitmesiydi. Ve daha da önemlisi, Alman Gizli Servisi (BND) Amerika Masası Şefi Gerard Wercthmann, Arman Bogosian ın çantasındaki dosyanın Türkiye ye gitmesini istiyordu.

Bu harekâtı üslerinin bilgisi dışında planlamıştı. Haberleri olsaydı büyük ihtimalle karşı çıkarlardı. Ama o yaşlı bir adamdı ve başına gelebileceklerden o kadar çok korkmuyordu. Almanya nın iyiliği için, harekete geçmekten korkan amirlerinden daha iyi karar verdiğini düşünüyordu. ABD, Türkiye yi işgal etmeyi planlıyorsa Türkler bunu öğrenmeliydi.

Rotterdam dan Bonn a yolculuk son derece iyi aydınlatılmış otobanda sarsıntısız sürüyordu. Zaten Almanya nın en ünlü özelliklerinden biri bu otobanlar değil miydi!

Gökhan kafasını koltuğa dayamış bambaşka bir yolculuk yapıyordu. Geçmişe...

Zonguldak ta, küçük bir sahil kasabasında büyümüştü. Her yaz Ankara dan gelenlerin tatil mekânıydı burası. Burada bir de askerî deniz üssü bulunuyordu. Astsubay olan babası bu üsten emekli olduktan sonra küçük bir lokanta açmıştı. Gökhan okullar tatil olduğunda babasına yardım ediyordu. Teoman Amcasıyla orada tanışmıştı...

Gökhan ın onun hakkında bildiği, Ankara da önemli bir avukatken birden işlerini ortağına devredip yıllardır tatil için geldiği bu küçük tatil kasabasına yerleşmiş olduğuydu. Ama inanılmaz geniş kültürü ve önemli tanıdıkları olan bir adamdı. Sık sık lokantadaki masasında başkentten gelen kodamanlar misafir olurdu.

Evlenmemişti. Bazen çok sarhoş olduğunda, gençliğinde yaşadığı sonu hüzünlü bir aşkın bölük pörçük sayıklamasını yapardı. Küçük Gökhan ı hiç doğmamış oğlu yerine koymuştu. Saatler boyu sohbetler eder; ona dünyayı, tarihi, politikayı, ideolojileri anlatırdı. Henüz ortaokula giden Gökhan ın yaşıtları Sovyetler Birliği nin komünist olduğunu bilmezken o Küba Krizini, Macaristan daki ayaklanmayı, Prag Baharını, dünya üzerindeki iki büyük gücün karşılıklı sürdükleri piyonları öğreniyordu.

Ortaokulu bitirip, takdirli karnesini lokantaya getirdiği gün Teoman Amcanın, babasını bir kenara çekip hararetli bir şekilde konuştuğunu gördü. Gökhan bu konuşmanın onun hakkında olduğunu sezmişti. Ama onu görünce tartışmayı kestiler.

Bir hafta sonra lokantaya giren siyah takım elbiseli bir adam Teoman Amcanın masasına oturdu. Ankara dan gelen önemli biri olduğu belliydi. Dışarıda koltuk altlarında silah olan iki koruma bekliyordu. Gökhan diğer masalara servis yaparken onun bakışlarını üzerinde hissetti.

Nihayet Teoman Amca çağırdığında kalbi heyecandan kuş gibi çarparken yanlarına gitti Gökhan:

"Bu Salih Amcan Gökhan, senin için çağırdım onu Ankara dan..."

Gökhan ne diyeceğini bilmiyordu. Pos bıyıklı adamın, uzun, ciddi bir yüzü vardı, siyah camlı gözlükleri küçük çocuğu korkutmuştu.

"Teoman Bey senin çok zeki bir çocuk olduğunu söylüyor. Tarihe ve politikaya meraklıymışsın," dedi adam süregiden sessizliği bozarak. Bu bir soru değildi ve Gökhan yine konuşmadı. Teoman Amcanın tavsiyelerinden biriydi bu.

Salih Bey, ardı ardına Gökhan ın bilgisini sınayan sorular sormaya başladı, önce basitti sorular. Angola hangi kıtadadır, Vietnam savaşında Kuzey in lideri kimdi gibi...

Daha sonra bilinenden yola çıkan yorum soruları gelmeye başladı... Japonya yı yendikten sonra Truman, Mac Arthur u niye kovmuştu? Nasır Süveyş Kanalı nı millileştirdiğinde müdahale etmek isteyen ingiltere yi ABD nasıl ve niye durdurmuştu, Küba Krizi nde Türkiye pazarlık masasında nasıl anılmıştı gibi...

Gökhan elinden geldiğince kısa ve net cevap vermeye çalışmıştı. Salih Beyin tepkilerinden yanıtları beğenip beğenmediği anlaşılmıyordu ama Teoman Amcanın yüzü gülüyordu.

Bir saat sonra Salih Bey bardağından son yudumu aldığında Teoman Amca, Gökhan ı masadan uzaklaştırarak babasını çağırdı. Bu kez masaya oturan babasıydı.

Babasını bir konuda ikna etmeye çalışıyorlardı.

O akşam annesinin hazırladığı küçük bir bavulla birlikte Gökhan, Salih Beyin arabasına bindi.

Ertesi gün de Bolu, Abant ta kurulu bir kampa katıldı.

Kampta ülkenin her yerinden gelen on iki ile on altı yaşları arasında yüz çocuk bulunuyordu. Şartlar zor, eğitmenler sertti... İlk hafta sonunda sadece yirmi altı çocuk kalmıştı.

Kampın komutanı ilk kez onlara hitap edecekti. Onun adı Kürt tü. Baş eğitmen ise kendini Tilki diye tanıtmıştı. Kalan çocuklara tek sıra olmalarını söyledi. Rahat komutunda ellerini arkada birleştirip, bacaklarını hafif açmışlar, dik bir şekilde komutana bakıyorlardı.

Kurt, "Bu kadar kaldınız. Tam sayınız yirmi altı... Bu... Bu rakam da bizim için çok," diyerek başladı konuşmasına. "Ama üç haftalık eğitim süresinden önce bırakmayacağız sizleri. Eğer ilk hafta içinizden zorlanan, dayanamayacağım düşünen varsa bir adım öne çıkıp hemen terk etsin burayı. Zira önümüzdeki üç haftanın yanında ilk hafta, ananızın kucağı gibi kalacak. Evet, gitmek isteyen varsa bir adım öne çıksın. Bakın, ondan sonra Pes, diyenin sonu bok çukuru olur."

Bir an karşısındaki gözlerde endişeyi aradı. Bir pipo çıkarıp yakana dek konuşmadı.

"Evet... Son kez soruyorum, gitmek isteyen?"

Öne çıkan yoktu.

Kurt, Tilki ye bakıp gülümsedi.

"Sen ne diyorsun? Gitmek isteyen yok."

Tilki sadece omuz silkmekle yetindi. Gökhan onun gülümsediğini kamp müddetince hiç görmemişti, ince, uzun bir adamdı. Kurt ise diğer eğitmenlerin hepsinden kısa ama çok enli bir adamdı.

"Peki o zaman burada bir aileyiz. Aile içinde nasıl bir sır olmazsa bizde de olmayacak," diye devam etti konuşmasına, "ilk bilmemiz gereken şu: Artık size ait bir şey yok. Sizin etiniz, kemiğiniz, kalbiniz, ciğeriniz, beyniniz, karakteriniz, bağırsaklarınız bile... Eğer varsa ruhunuz bile bizim. Biz dediğim Türkiye. Ben onun kanlı canlı, vücut bulmuş şekliyim önünüzde!"

Gökhan sözlerin içeriğini yavaş yavaş kavrıyor ve kavradıkça içini bir ürperti kaplıyordu. Yanındaki kampın en güçlü çocuklarından Cemil in bile sarsıldığını, olduğu yerde sallandığını fark etti. Kurt korkutucu söylevine devam ediyordu:

"Bu kamptan ya söylediğim gibi, bizim sizi yapmak istediğimiz gibi çıkacaksınız, ya da en yakın tarlada gübre olarak! ilk haftanız, bedeninizin zorlu fiziksel eğitime dayanıklı olmanız için kondisyon çalışmaları ile geçti. Artık silah kullanmayı, patlayıcıları, bomba yapmayı, çıplak elle insan öldürmeyi, elektronik tertibatları öğreneceksiniz. Lisan eğitiminiz başlayacak ve başarılı olanlarla bu devam edecek. Beni ve eğitmenlerinizi marangoz addedebilirsiniz, sizler de yontmamız gereken kalaslar! Şimdi sıra geldi..."

Bir el hareketiyle Fare ve Kunduz adlı eğitmenler iri bir sandık getirdiler.

Kurt, "Hepiniz bir tane seçin," dedi. Çocuklar hâlâ yerlerinden kımıldamayınca, "Hadi!" diye ortalığı inletti.

Gökhan üst kapağı kaldırılmış sandığın yanına gidince küçük köpek yavrularıyla karşılaştı. Hepsi çok sevimliydi. Sadece kuyruğunun ucunda siyah olan sapsarı bir kangal yavrusu seçti.

Kısa sürede kucaklarında seçtikleri köpeklerle sıraya girmişlerdi yine çocuklar.

Kurt, "Bir Gri, emir dinlemek kadar, emretmeyi de, etrafındakileri kendine bağlamayı da bilir," diye bağırdı, ilk kez "Gri" olduklarını o an duydu Gökhan. Onlar Gri Takım dı.

"Eğitim süresi sonunda bu köpekleri eğitmiş olacaksınız. Bizim öğrettiklerimizi ne kadar iyi başardığınız kadar bu köpeklere sözünüzü dinletmeniz de önemli! Bunu unutmayın!"

Bu konuşma sonrası Kurt, eğitimin bitişine kadar karşılarına çıkmadı bir daha. O günü ise hiçbir zaman unutmayacaktı Gökhan.

Eğitim süresince fiziksel, kültürel ve psikolojik diye üçe bölünmüştü program. Gökhan için fiziksel eğitim; yani silah kullanmak, savunma sporları, patlayıcılar, jimnastik, kondisyon çalışmaları sadece birkaç gün zorlu olmuştu. Ondan sonra alıştı.

Kültürel eğitimde ise ağırlıklı olarak lisan eğitimi olmak üzere bir okulda öğrenebilecek coğrafya, tarih, matematik, fizik, kimya gibi dersler veriliyordu. Müzik dersi en zevklisiydi. Mutlaka bir alet çalmalarını istiyordu Kanarya. Eğitmenler içinde tek bayandı ama dersi kaynatmaya izin vermeyecek kadar sertti.

"Yaşamınızdaki her şeyi müzikle bağdaştırmayı bilin. Müzik ile damgalayın onları. Ritim ile, melodi ile hareket edin. içinizdeki müziği unutursanız ölürsünüz çocuklar," diyordu.

En zor saatler psikolojik eğitimde geçiyordu. Yarasa ve Çıyan, korkularıyla, zaaflarıyla yüzleştiriyorlardı onları, istedikleri zaman güldürüyorlar, istediklerinde ağlatıyorlar, sinirden yumruklarını, dişlerini sıkana dek hakaret ediyorlardı.

Onların önünde tamamen çırılçıplaktılar. Sadece bedenen değil, ruhen de... O delici gözlerinden kaçan hiçbir şey olmuyordu. Kendilerine sakladıkları en ufak şeyi çıkarıp parçalıyorlar, sergiliyorlardı.

"Zaaflarınız, kompleksleriniz, ortaya çıktığında sıkıntı duyacağınız her şey, tutkularınız, eğilimleriniz zayıflıklarınızdır" diyordu Yarasa.

"Bizim işimiz sizdeki bu zayıflıklara nasır bağlatmak. Hatta onları gücünüz haline dönüştürmek" diye ekliyordu Çıyan.

Gökhan ın kamptan aklında kalan, yıllar sonra bile kabuslarına sızan anılardan biri psikolojik eğitimdeki sınavlardan biriydi. Yarasa ve Çıyan, George Orwell in 1984 adlı kitabını ders olarak okutmuşlardı. Ona atfen sınava, "101 No lu Oda" diyorlardı.

Herkes korkusuyla yüzleşiyordu. Onun korkusu karanlık ve kapalı alandı.

Yarasa bir çukurun başına getirdi Gökhan ı:

"Buraya gireceksin," dedi.

Çıyan yüz metre kadar ilerideki bir bayrağı işaret etti.

" Çıkış orada. Yarım saatin var. Eğer çıkmazsan beton dökeceğiz girişe de, çıkışa da," dedi.

Gökhan ın dizleri titremeye başladı. Neredeyse yalvaracak, onu eve göndermeleri için ağlayacaktı. Sadece küçük bir çocuktu; annesini, babasını özlemişti. Ama karşısındaki Yarasa ve Çıyan dı. Böyle bir şeyi yaparsa tek göreceği karşılık alay edilmek olurdu.

Çıyan, "Hadi ama... Süren başladı bile, üç dakika kaybettin" der demez kendini çukura attı.

Sadece sürünerek ilerlenebilecek, bedeni genişliğinde karanlık bir tüneldi bu. Karanlık, nemli boğucu tünelde ilerlemeye başladı.

Sıcaktı. Eğer bir kere paniklerse, kontrolünü bir daha sağlayamayacağını biliyordu. O nedenle sadece ileri gitmeyi düşünüyordu. Etrafında hareket eden, yüzüne sürünen, giysilerine giren böcekleri hissediyordu.

Hesabına göre yolun yarısında, karanlıkta bir gariplik olduğunu hissetti. Önünde iki tünel vardı. Bir yol ayrımı.

Bunlardan birinin çıkmaz olduğunu adı gibi biliyordu!

Korkuyla inildedi. Yanlış tarafa girerse geri geri hareket etmesi imkânsızdı. Bir an olduğu yere çöktü ve duyguları yerine beyninin hakimiyeti ele almasını sağladı. İki elinin işaret parmağını ağzına sokup çıkardı. İki tarafa da tuttu. Sağındaki tünelde çok hafif bir esinti geliyordu. Hava akımı.

Bunu akıl etmesi ona ayrı bir güç kazandırmıştı. Kurtulacağını, başardığını düşünerek geri kalan yolu kısa sürede bitirdi. Çukurdan çıktığında Yarasa ayağıyla sırtından itti.

"Biraz daha sürün, alıştın nasıl olsa," diye gülüyordu.

Çıyan ise, "İki dakikan kalmıştı, yolda mola verip solucan mı yedin pis velet!" dedi. "Harç boşa gitmesin

bari. " Gökhan çıktığı tünelin kapatılmasını izledi. Eğer biraz geç kalsaydı o toprağın içinde diri diri gömülecekti. O gece Kaşar a sarılıp uyuyabildi. Kaşar köpeğiydi. Renginden dolayı bu ismi vermişti. Çok bağlanmışlardı birbirlerine. Gökhan ın en büyük dayanağı, ona güç veren bu köpek olmuştu.

Kampın son günü on dokuz çocuk kalmışlardı. Yedisi ortadan yok olmuştu. Gökhan onlara ne yapıldığını bilmiyordu. Artık öyle bir değişim geçirmişti ki, bu umurunda da değildi. Bütün bu zorlu süreç içinde en büyük dayanağı, en büyük güç veren küçük köpek yavrusu olmuştu.

Kurt, piposunu yakarak geldi yanlarına. Sessiz bir şekilde birkaç kere önlerinden geçip, tek tek gözlerinin içine baktı:

"Olmuşsunuz!" diye bağırdı. "Şimdi evlerinize gideceksiniz. Artık bizim için görev almaya hazır sayılırsınız. Ve bunu, istediğimiz zaman yapacağız. Göreve kadar eğitimleriniz sürecek ama... Ara vermek yok. Okulunuzdan kaytarmayacaksınız, önümüzdeki iki yaz yine bu kampa geleceksiniz. Siz artık Gri Takımsınız!"

Tilki elindeki gri bereleri dağıtmaya başladı. Hepsi o gri bereyi gururla giyiyordu.

Kurt birden ortama hakim olan neşeyi, birbirlerine bakıp gülüşen çocukları izliyordu. Ama o gülmüyordu, iki elini kaldırdı:

"Yeter, susun. Hazır ol!" diye bağırdı. Çocuklar birden sırayı düzgün hale getirip, hazır ola geçtiler. "Tilki yi dinleyin!"

Tilki sıra olmuş çocukların karşısında, kazıklara bağlanmış köpekleri işaret etti. Küçük dişleriyle önlerine atılmış kemiklerle didişiyorlardı.

"Biliyorsunuz bir sınavınız daha kaldı," dedi. "Hepiniz Gri siniz ama alacağınız görevin dereceleri olacak. Köpekleri bırakacağız şimdi, yanınıza çağıracaksınız, komutlarınızı dinleteceksiniz. Dediklerinizi yapacaklar."

Eğitmenlerden Fare ve Kunduz köpeklerin iplerini çözdü. Çocuklar haftalardır beraber oldukları, doyurdukları, sevdikleri köpekleri yanlarına çağırdılar. Sadece bir köpek kemiği bırakıp sahibine gitmedi.

Sınav sonunda Gökhan ın da aralarında olduğu altı çocuk köpeklere verdikleri tüm komutlarını yaptırabilmişti.

Tilki bunları not ediyordu.

Sınav bittiğinde Kunduz, elinde 45 liklerle belirdi.

Kurt, "Herkes bir tane alsın," dedi. "Biraz sonra bavulunuzu alıp otobüse bineceksiniz. Ailenize, sevdiklerinize kavuşacaksınız. Ama son bir şey kaldı."

Gökhan ın içini bir huzursuzluk kapladı. Sanki çok kötü bir şey olacaktı. Kurt piposunu ağzından çıkarıp köpekleri işaret ederken başı dönmeye başlamıştı.

"Herkes köpeğini vursun!"

Sanki suyun altından gelmişti kelimeler. Boğuk boğuk. Bütün çocuklar inildedi. Kulaklarına

inanamıyorlardı.

Bu köpekleri sevmişler, kamptaki en zor anlarında onlara sarılarak, onları okşayarak teselli bulmuşlardı. Ağlarken, gözyaşları tüylerine akmıştı. Onları beslemiş, beraber yatmışlardı. Öylesine küçük, öylesine sevimliydiler ki!

Kurt a, söylediğine inanmaz gözlerle bakıyorlardı. Şaka yaptığını duymak istiyorlardı. Ama böyle bir şey imkânsızdı, bunu da biliyorlardı.

"Ne oldu birden mızmız bebeklere döndünüz!!!" diye sert çıkıştı Kurt. "Size Gri Takım dedik, şimdi size kamptan mezun olmuşken ilk emrimizi veriyoruz, tereddüt ediyorsunuz. Böyle mi yapacaksınız görevlerinizi!!!" Köpeklerin yanına yürüdü. "Evet, sevimliler değil mi? Ama yeri gelince ülkeniz için bir bebeği öldürmek zorunda kalmayacak mısınız? Belki de tümden bir aileyi, sevdiğiniz kızı. Köpeklerinize bağlandınız ama bilin ki ülkeniz kıskançtır. Kendisinden başka bağ istemiyor, kendisinden başka bir sevgi istemiyor. Sizin kalbinizdeki yerini paylaşmak istemiyor. "

Gökhan, Kurt un ne demek istediğini anlamaya başlıyordu.

"Bu köpeği öldürerek," diye devam etti Kurt, "sizi ülkenizden başka sevgiye bağlayan her şeyi öldüreceksiniz. Bundan sonra bir şeyi severken veya bağlanırken korkacaksınız, çünkü o şeyi emir gereği terk etmek, yok etmek zorunda kalabilirsiniz. Bu köpeği öldürerek ülkenizden başka bir şeyi sevmeyecek, bağlanmayacaksınız!"

Bütün bunlar çocuk oyunu değildi, her şey ciddiydi, ilk hareket eden Gökhan oldu. Kaşar, efendisine bakıyordu. Öylesine bir bakıştı ki bu Gökhan unutabilmek için yıllarını verebilirdi. Ne zaman birini sevecek gibi olsa o bakış gözünün önüne geldi.

Silahın emniyetini açtı ve tek bir kurşunla işi bitirebilmek için gözyaşlarını sildi.

"Bayım geldik," diye Fransızca tekrarladı Gökhan ı Rotterdam dan Bonn a getiren taksi şoförü Joos Maskant. Gökhan hafifçe uyuklamıştı. Bir an nerede ve kim olduğunu bilemedi. Frank Consal ken taktığı gözlüğü alışkanlıkla aramaya başladı. Neden sonra kendine geldi.

Şoföre söz verdiği parayı sayıp ağzını bile açmadan ıssız caddede yürümeye başladı. Gece yarısına az kalmıştı... Bonn; Berlin ve Hamburg un aksine gece yaşantısı hareketsiz şehirlerden biriydi. Özellikle birleşmeden sonra hükümet Berlin e taşınınca, eski başkentte yaşam akşam yedi, sekiz gibi duruyordu.

Örgüt tarafından ajan transferlerinde kullanılan üçüncü sınıf otellerden birine gitti. Gözlerini açmakta zorlanan katibe yüklü bir bahşiş verip kayıt yaptırmaktan kurtuldu. Zaten sabaha dek kalacaktı.

Katipten otelin önündeki telefon için kart alıp aklının derinliklerine kazınmış numarayı çevirdi. Uykulu bir ses "Ja," dedi.

"Robus, ben G-9." Türkçe konuşmuştu.

"G-9 mu? Nereden arıyorsun, ne oldu?"

Gökhan tiz ses tonundan karşısındakinin en son dört yıl önce aradığı Robus olmadığını anlamıştı.

"Açığa çıktım," dedi. "Arabama bomba konmuştu. Şans eseri kurtuldum. Bonn dan arıyorum. Yarın evde

olacağım."

Ardı ardına söyledikleri karşı tarafta panik nidalarına sebep oluyordu. "Ne demek açığa çıkmak?! Belki de başkasıyla karıştırmışlardır!"

Gökhan içinden "Ya sabır" çekip durumu sakin bir şekilde açıklamaya başladı. Eski Robus olsa şimdiye kadar Gökhan ı da sakinleştirmeye çalışıp durumu kontrol altına alırdı.

Karıştırmaya imkân yok. Bugün sizin verdiğiniz, Rotterdam daki son işi yapmıştım ki arabam orada patlatıldı. Talimatlara göre hemen Bonn a geldim."

Robus bu kez uyanmış gibiydi ve sesi sakin geliyordu. "Evet açığa çıkmışsın. Daha kötüsü, sisteme girmişler. Çünkü biz sana görev vermedik. Rotterdam daki görevi başkasından almışsın. Kimdi?"

"Arman Bogosian..."

"Ah tamam, biliyorum onu. Gözlem listesindeydi. En azından o açıdan bir sorun yok. Şimdi bütün sistemin sıfırlanması gerekecek. Bir süre beklemede kalırız; bakalım bir tek sen mi açıktasın, yoksa tüm Gri Takımı mı yuvaya çağırmak gerekir."

"Onlar senin işin... Bu arada birilerinin Voisy deki okuluma gitmesi gerekecek. Oradaki bilgisayarım temizlensin, ayrıca dolaplarda bazı görüntü kayıtlarım var, onlar da yok edilmeli. "

"Tamam halledilir. Evde bir şey var mı?"

"Hayır, orası temiz."

Robus la konuşacağı başka bir şey yoktu. Veda edip kapattı. Fransız polisinin ne düşüneceğini merak ediyordu. Frank Consal ın arabasının patlaması ve kayboluşuyla Arman Bogosian ın ölümü arasında bağlantı kurulmamasını umuyordu. Ama belki de zaten her şeyi biliyorlardı. Uluslararası istihbarat savaşları bazen açık pokere benzerdi. Dört kâğıt açıkta olur ama bir tanesi bütün eli kazandırırdı.

Otele döndüğünde bir türlü uyku tutmadı. Sanki vücudu Frank Consal dan geriye kalanı atmaya çalışıyordu. Ve bu süreç garip bir enerji ile doldurmuştu onu. Bir süre Alman kanallarının sıkıcı ve renksiz yayınına baktıktan sonra aklına Ermeni nin çantasından aldığı dosya geldi.

İlk olarak ingilizce anlaşmaların aydıngerlerini okudu. On dakika sonra şaşkınlıktan gözleri dört açılmıştı. Amerikan hükümeti Türkiye deki Bor, Toryum ve Uranyum madenlerinin işletim hakkını, 99 yıllığına Ornicron adlı Teksas taki bir madencilik ve enerji şirketine satıyordu. Anlaşma 2007 Aralık ayından itibaren geçerliydi.

Gökhan, Amerikan hükümetinin kendine ait olmayan madenleri bir şirkete nasıl sattığını merak etti. Bildiği kadarıyla devlet, kamuoyunca bilinmese de özellikle Bor ve Toryum konusunda hassastı.

Nitekim dosyada bulunan 23 Mart 2003 tarihli bir gazete haberinde Türk hükümetinin Bor madenlerinin işletim hakkını 99 yıllığına almak isteyen Altaium adlı bir şirketin teklifini reddettiği yazılıydı. Belgelere göre Altaium da Ornicron a bağlı göstermelik bir şirketti. Gazete parçası çeviriye zımbalanmıştı.

Dosyanın geri kalanında Bor ve Toryum un başta uzay ve silah teknolojisinde olmak üzere kullanım amaçlarını ve stratejik önemlerini belirten bilim adamlarının raporları vardı. Bor reaktörlerinin verimliliği

anlatılıyordu.

Rezervler kısmına geldiğinde dünyadaki kaliteli Bor un neredeyse yüzde 80 inin, Toryum un ise yüzde 50 sinin Türkiye de olduğu yazılıyordu. Türkiye, Uranyum kaynakları bakımından da en zengin ülkelerden biriydi.

Gökhan elbette verilerden yola çıkıp denklemi kuran ve sonuca varabilen bir stratejik analiz yapabiliyordu... Başkanın birkaç ay önce halka hitaben yaptığı konuşmalarda vurguladığı konulardan bir tanesi de ABD nin enerji ihtiyaçlarının karşılanmasında Ortadoğu petrollerine bağımlılığın azaltılarak yeni enerji kaynaklarının geliştirilmesiydi. Yeni enerji kaynaklarının geliştirilmesi, bunlarla ilgili yeni siyasî haritaların oluşması anlamına gelirdi, bu hep böyle olmuştu.

Altaium un anlaşma teklifinin reddinden sonra, Irak taki savaş öncesi ABD nin Türkiye ye asker yerleştirme isteğini reddeden birinci meclis kararı çıkmıştı. Pentagon a bağlı düşünce kuruluşları, planlarını o tarihte başlatmış olmalıydı.

ABD, Türkiye deki madenleri istiyordu. Petrol stratejik bir madendi ama birçok ülkede zengin rezervler halinde bulunuyordu.

Oysa Bor ve Toryum geleceğin gücüydü ve Türkiye bu açıdan çok önemli bir kaynağa sahipti.

Bu toprakları istiyorlardı. Kendilerine ait bir yönetim veya birçok açıdan içine nüfuz ettikleri bir Türkiye değil... ABD ye, daha doğrusu Ornicron adlı şirkete ait bir Anadolu olacaktı. Aslında bu toprakları istemek için daha pek çok nedenleri vardı. Çin yüzünden gitgide artan stratejik gerilim, Amerikan Ordusunun daha uygun stratejik noktalara yerleşmesini gerektiriyordu. Madencilerin çıkarları, daha pek çok noktada politik çıkarlarla kesişebilirdi. Bu dosyada okuduklarının sadece madenlerle ilgili olmadığını düşündü, pek çok neden bir araya gelmek için bu tarihi beklemişti.

Bu dosyanın Arman Bogosian ın eline geçmesinin sebebi, bu planın içine Ermenilerin de dahil edildiği, belki de ABD nin, işine yarayan toprakları aldıktan sonra geri kalanını paylaştıracağı anlamına gelebilirdi. Ne de olsa Amerika kurulduğu ilk zamanlardan beri ve özellikle dünyada Protestanlığı yaymak için örgütlenen American Board of Commissioners for Foreign Missions adlı kuruluşun 1818 yılında yapılan senelik olağan toplantısında aldığı, bölgenin Protestanlaştırılması kararının hayata geçmesinin ardından her zaman Ermeniler nezdinde misyonerlik faaliyetlerinin ana üssü olmuştu. Ve sonrasında geri kalan bölgelerin bir kısmı belki kurulacak Kürt devletine, bir kısmı Ermenistan a, bir kısmı Yunanistan a...

Dosyayı inceledikçe vardığı sonucu daha da destekleyecek birçok küçük ayrıntı buldu...

Parasını büyük ihtimalle Ornicron dan alan Sentinel adlı bir düşünce kuruluşu Güney Kıbrıs ta yapılan bir toplantıda Türkiye karşıtı örgütleri buluşturmuştu.

Vatikan da yapılan gizli bir toplantıda, Hıristiyanların kutsal hac mekanlarıyla dolu Anadolu nun işgal sonrası tekrar bir Hıristiyan yurdu haline gelmesi planlanmıştı. Gökhan bunu Endülüs Emevî devletinin dört yüz yılı aşkın varlığından sonra İber in Hıristiyanlık dışı unsurlardan temizlenmesine ilişkin bir rapordan ve Vatikan da yapılan Yeni Bizans adlı toplantılardan çıkarıyordu. Bu karara varılmasının nedenlerinden biri de American Board of Commissioners for Foreign Missions ın yüzyıldan fazla zamandır süren, Müslümanları ve bu bölgedeki Protestan olmayan Hıristiyanları Protestanlaştırma çabalarının sonuçsuz kalmasıydı.

Dosyada alt alta dizilmiş uzun bir liste değişik unsurların yaptığı toplantı başlıklarıyla doluydu.

İşin içinde devletler, dinsel kurumlar, lobiler vardı... Şok bir baskından sonra kısa sürede Anadolu "barbar" Türklerin elinden alınması gereken bir Hıristiyan yurdu şeklinde sunulacak ve Amerikan Ordusu gecikmiş bir Haçlı Seferinin kahramanı olacaktı. Zaten 11 Eylül saldırılarından sonra Başkan Bush, "Bir Haçlı Seferine başladık" dememiş miydi?

Afganistan, Irak ve nihayet Türkiye!

Yalnız Türkiye nin diğerlerinden farkı doğrudan Amerika ya bağlanacak olmasıydı.

Gökhan sabaha dek endişeyle dolandı durdu. Nihayet ayaklan yorulduğunda birkaç saatlik huzursuz bir uykuya dalabildi.

Uyandıktan bir süre sonra çok uzun yıllardır ayak basmadığı ülkesinde olacağını biliyordu ama dehşetli zamanların da habercisi olacaktı.

27 Ocak 2007 Cumartesi
ANKARA

Bonn dan havalanan uçak Esenboğa Havalimanı na öğleden sonra beşi çeyrek geçe indi. Diğer yolcular bekletilirken Gökhan arka kapıdan indirilip kontrolden geçirilmeden dışarı çıkarıldı.

Siyah bir Mercedes e bindirmişlerdi onu. Saçları Amerikan traşlı, iri yapılı, sivil giyimli iki görevlinin arasına sıkışmıştı. Elbette Frank Consal olarak geçirdiği yıllar vücudunu biraz hamlaştırmıştı ama bildiği tekniklerle bu ikisiyle de başa çıkabileceğini düşündü. Başardığı yüzü aşkın görev bunun kanıtıydı.

Hiç de beklediği gibi güler yüzlü bir karşılama değildi bu. Refakatçileri hiç konuşmuyor, araba Ankara yönüne değil Eskişehir istikametine gidiyordu.

Nihayet Mercedes ana yoldan ayrılıp toprak yola girdiğinde Gökhan bir terslik olduğuna daha fazla inandı. Acaba açığa çıktığı için önce bir sorguya mı alacaklardı? Gri Takım da geçirdiği yıllar içinde devletin özellikle ajanlarına karşı vefa diye bir duygusu olmadığını iyi görmüştü. Yurtdışındaki köstebek kimliklere yerleştirilen ajanlar zaten ülkeleri için ölümü baştan kabullenmiş değiller miydi?

Bir müddet gittikten sonra düzlüğün ortasında uzaktan buğday silosu görünümünde bir binanın Önünde durdular... Gökhan arabadan indirilip kapıya doğru iteklendi. Tam kapıdan girecekti ki kafasının arkasına sert bir cisimle vuruldu... Son hatırladığı, huzur içinde ve kafatasındaki acıyla beraber derin bir karanlığa doğru yuvarlanıyor olduğuydu.

Ayıldığında paslanmış makinelerle dolu geniş bir odada olduğunu fark etti. Elleri ve ayakları bir sandalyeye kelepçelenmişti. Yüksek tavanlı odanın içi sarı ampullerle aydınlatılmıştı. Odanın duvarları nemliydi, küf kokusu her yeri kaplamıştı. Bu iklimde yere yakın bir yerde bu kadar nem olmazdı, yerin birkaç kat altında olmalıydılar.

Refakatçileri gözlerindeki siyah gözlükleriyle karşısına dikilmişlerdi. Onun kendine geldiğini anladıklarında yaklaşıp, sandalyesiyle birlikte kaldırıp ters çevirdiler. Gökhan böylece tahta bir masa ve karşısında çiçek bozuğu suratlı bir görevliyle karşı karşıya geldi.

Adam ona bakmıyordu, önündeki dosyayı mırıldanarak okudu:

"Gökhan Birdağ... Türkiye den geçip Tibet e gitmekte olan Frank Consal adlı Fransız ın yerine geçirileli on altı yıl olmuş. Otuz altı yaşında. Gri Takım üyesi..." Nihayet kafasını kaldırdı. "Sizlerden fazla kalmadı biliyor musun?" Tükürür gibi konuşuyordu. "Gri Takımmış..."

Yüzünde küçümseyen ve nefret dolu bir ifade vardı. "Sizi üreten zihniyet saçmalıktı zaten. Düşmanla mücadelenin böylesi mi kalmış! Orada burada bir iki tane güya zararlı yabancıyı temizle! Yakalanırsanız ne olacak?! Böyle bir skandalin Türkiye ye vereceği zararı hayal edebiliyor musun? Ki zaten senin sefil kimliğin açığa çıkmış. Ama sana teşekkür etmeliyim. Senin sayende Gri Takım operasyonunun silinmesi gereken hatalı bir denklem olduğuna ikna edebildim amirlerimi. Şimdi kalanınızı geri çağırıp gerekeni yapmak kaldı sadece."

Gökhan boğazını temizledi:

"Galiba ülkem için yaptıklarıma karşılık teşekkür yerine bir kurşun alacağım ha!"

Adam güldü:

"En azından gerçekçisin."

Gökhan omuz silkti:

"Ne yaparsan yap, ama önce beni bir dinle. Bu aslanların şefi sen olmalısın. Buraya gelip karşıma geçmeden önce de beni temizletebilirdin. Madem buraya kadar geldin önemli bir bilgiyi amirlerine ilet."

Adam bir an sandalyesini geriye itip bir dirseğini masaya dayayarak sigarasını yakana dek sustu. Dumanı üflerken, "Beni düşündüğün için sağ ol," dedi. "Buyur konuş."

Gökhan kafasına vurulan yer zonkladığı için yüzünü buruştururken, "Ülkemi ve halkımı düşünüyorum," dedi. "Yanımda getirdiğim bir dosya var. İncelenirse benimle aynı sonuca varılacaktır. Amerika yakın zamanda Türkiye ye saldıracak."

Adam bir an Gökhan ın suratına ciddi ciddi baktı. Gökhan o kısacık sürede söylediğinin ciddiye alınacağı konusunda bir umuda kapıldı ama ardından bir kahkaha patladı:

"Ne martaval atacağını merak ediyordum ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu! Pes yani!" diyerek güldü, güldükçe kendini tutamıyordu. Ayağa kalkıp, hâlâ tebessüm bile etmemiş adamlarının iri göğüslerine elini vuruyordu.

Gökhan, "Bunu kurtulmak veya süre kazanmak için söylemiyorum. İstersen hemen şimdi vur beni ama dosyayı incele, " dedi. "Türkiye deki Bor, Toryum ve Uranyum rezervleriyle ilgili planları var Amerika nın. İngilizce anlaşmaya bakarsan Ornicron adlı bir şirkete satmış bile. Anlaşmanın geçerli olacağı tarih Aralık."

"Boş versene be!" dedi adam hâlâ gülerken. "Yine de için rahat olacaksa dosyayı amirlerime veririm ama ABD ile müttefik olduğumuzu unutmuşsun sen. Yıllardır yurtdışında başka kimlikle yaşarken beynini yemişsin. Adamlar bir madeni almak isteseler birkaç rüşvet verip halletmezler mi?"

Sonra birden ciddileşti, adamlarına eliyle bir işaret verdi:

"Neyse artık bu komediye son verelim. Ülken için yaptıklarına teşekkür bekliyordun, al edeyim. Teşekkürler aslanım. "

Adamlardan biri Ruger marka bir tabanca çıkardı koltuk altından ve Gökhan ın şakağına tuttu. Diğer ikisi kan sıçramasın diye biraz geriledi.

Gökhan kelime-i şahadet getirip gözlerini kapadı, ilk olarak silahın patlama sesi gelecekti. Anında ölebilecek miydi acaba?

Ama kafatasını parçalayacak silahtan önce kapının kırılma sesi duyuldu. Gökhan gözünü açıp, kafasını çevirdiğinde yaşlı bir adam olmasına ve elindeki bastona rağmen Kurt u tanıdı.

Kurt, "Az daha geç kalıyorduk," diye gülümsedi. Arkasında İsrail yapımı Uzi makinelileriyle siyah giyinmiş üç genç vardı, yüzlerinde siyah maskeler takılıydı.

Gökhan ın başına silahını dayamış olan adam silahı yere koyup, ellerini ensesinde buluşturdu hemen. Diğerleri de kısa bir tereddütten sonra aynısını yaptılar ama şefleri çok kısa bir an belindeki silahı çekecekmiş. gibi düşünceli kaldı.

Kurt bastonuyla silahını işaret etti:

"Cengiz, şu anda en çok istediğim, o silahı çekip bize karşı koymandır. Böylece o zehir dolu vücudunu kalbura çevirmemiz için neden vermiş olursun bize!"

Gökhan adamın adını ilk defa duyuyordu. Adam Kurt un sözleri bitince sırıttı ve silahını iki parmağıyla kabzasından tutup yere koydu. "Başka bir sefere efendim."

Kurt, "Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın, " diye devam etti. "Seni o gün öldürmeli, vücudunu parçalayıp domuzlara yedirmeliydim."

Kurt un takımındakilerden ikisi Gökhan ın yanına gelip kelepçelerini açtı. Ayağa kaldırdıklarında yürüyebilmesi için destek oldular. Hep beraber merdivenlerden çıkıp binanın dışına attılar kendilerini. Lüks jipe bindiklerinde Kurt işaret diliyle şoförün kendilerinden olmadığını söyleyip sessiz olmasını ima etti.

Grup ancak gecenin ilerleyen saatlerinde Mamak taki çift katlı bir evin kapısından girebildi. İki araç değiştirmişlerdi.

Gökhan tuvaletten geri döndüğünde yaşlı adam ile yalnız kaldıklarını gördü.

"Gençleri gönderdim. Merak etme güvendeyiz," dedi Kurt, mutfaktaki masayı yemek için hazırlarken. Bir yandan bastonuna dayanıyor, bir taraftan da tabak, çatal, peynir, zeytin koyuyordu masaya.

Bir an kafasını kaldırıp düşünceli gözlerle Gökhan a baktı:

"Acıkmışsındır diye kahvaltı hazırlıyorum ama sever misin diye aklıma gelmedi, istiyor musun?"

Gökhan gülümsedi, yıllar vardı ki şöyle Türk usulü bir kahvaltı etmemişti. "Hayır demem imkânsız Komutanım, " dedi.

Çay tam kıvamında demlenmişti. Zeytin ve peynir tam damak tadına uygundu.

Gökhan artık konuyu açmanın zamanı geldiğini düşünüyordu. Çayını yudumlarken, "Neler oluyor komutanım Ankara da? Bu olanlar neydi?" diye sorarak başladı.

"Her zamankinden değişik bir şey olmuyor Gökhan, " dedi Kurt. "Sen yıllarca yurtdışında görev aldığın için bilmezsin, bu ülkede tek bir derin devlet ve tek bir istihbarat yoktur. Kendi aralarında sürekli mücadele ederler. Şu çiçekbozuğu suratlı herif, yani Cengiz,

Amerikalıları arkasına aldı ve gücünü arttırıyor. Hükümete, istihbarat içinden muhbirlik yapıyor. Her devirde çıkar böyle birileri."

"Sizin başınız belaya girmesin, beni kurtardınız diye."

Kurt güldü. Güldüğünde o kamptaki adamı hatırlatıyordu, "istihbarat, kralların büyücülerine benzer," dedi. "Kral büyüden anlamaz o yüzden büyücüler aralarında mücadele ederken kim galip gelirse onu dinler, istihbarat içindeki mücadelelerde de haklı olan değil, oldu bittiye getirip diğer tarafı saha dışına süren dinlenir."

Gökhan elindeki raporu ve ABD tehlikesini nasıl açacağını düşünüyordu. Birden yaşlı adamın cep telefonu çaldı. Kurt numaraya baktı. Bastona dayanıp ayağa kalkarken telefonu açıp, "Alo, bir dakika bekle," diyerek Gökhan a döndü. "Yemeğin bitince al keyif çayını, oturma odasına gel. Sofrayı olduğu gibi bırak, yarın temizlikçi kadın gelecek." Kafasıyla telefonu işaret etti, "Önemli bir konu, acil konuşmam lazım."

Gökhan elinde çay oturma odasına geçtiğinde Kurt piposunu yakmış, gözlerini boşluğa dikmişti. Onu fark edince gülümsedi:

"Nerede kaldın sen? Bu kadar aç olduğunu sanmıyorum. "

"Yılların hasreti komutanım, öyle bir yaratıkla evliydim ki uzun süredir bir kahvaltıya hasretim. Hele ki böyle Türk işi."

"Bırak dediğim halde topladın değil mi öte beriyi? Geç şuraya ve anlat bakalım şu meseleyi."

Gökhan, Kurt u son kez Frank Consal ın hapsedildiği hücrenin dışında görmüştü. O gün yüzü gülmüyordu. "Bu hücreden üç ay çıkmayacaksın, içerideki adam bir Fransız. Hakkında ne varsa öğreneceksin, ezberleyeceksin."

"Emredersiniz efendim. Öğrenmem istenilen özel bir şey var mı?"

"Hey salak mısın sen?! Her şeyi dedim di mi! Seni o adamın yerine geçireceğiz oğlum. Hadi göreyim seni."

Öğrenmişti Gökhan. Yerine geçeceği adamın ailesi geçen yıl araba kazasında ölmüştü. Çok olmasa da iyi bir miras kalmıştı adama.

Öğrenimine bir yıl ara verip Tibet e gitmeye karar vermiş ama Türkiye ye geldiğinin ikinci gecesinde sokaktaki bir kavgaya karışmıştı. Kendini burada bulmuştu. Bir yanlışlık olduğunu sanıyordu.

Üç ay sonra yerine geçeceği adamı Gökhan a öldürtmüşlerdi.

Uzun zamandır aklına gelmemişti gerçek Frank Consal, birden beraber geçirdikleri vakitleri hatırladı. Esprili, zeki bir gençti.

"Komutanım, Frank Consal dan mı başlayayım, son olaydan mı?" dedi.

Kurt piposundan çektiği mavi dumanı saldı. Sadece gözlerindeki ışıltı fark ediliyordu o dumanın ardından. "Gerek yok ona. Sen son görevi anlat. Açığa çıktığın..."

Gökhan, Otto dan gelen haber ile başladı, dosya konusuna -daha sonra tekrar açmak üzere- şöyle bir dokunup Robus la yaptığı telefon konuşmasına dek her şeyi anlattı.

Kurt bir süre sessiz kaldı. "Garip," dedi sonunda. "Belki de dışarıdan bir güç değil. Yeni Robus, Cengiz in grubuna yakın. Öldürülen adam ise gözleme listesinde... Acaba bütün bu olay Gri Takımı bertaraf etmek için yapılmış olabilir mi?"

Gökhan bir iç mücadelenin hedefi olabileceğini ilk kez görebiliyordu: "Vay canına olabilir! iyi ama Gri Takım dan ne istiyorlar?"

"Gri Takım değil hedefleri, biziz. Bu projeyi, takımı kuran ekip! Bu proje bir skandalla neticelenirse veya skandalin gölgesi düşerse hiç kimse bize arka çıkmaz!"

"Komutanım, eğer öyleyse istediklerini elde ettiler... Cengiz denilen adam zaten üstlerini ikna ettiklerinden, Gri Takımı geri çağırıp denklemi sileceklerinden bahsetmişti. Yani benim arabamı patlatmaları ve benim açığa çıktığımı düşünüp Türkiye ye gelmem planlarını gerçekleştirmiş oldu."

Kurt güldü. "Doğru düşünüyorsun ama artık oyunlarını açık ettik. Onlar bize bir tuzak kurdu ama biz bunu suratlarına vuracağız. Eğer ki yurtdışında çalışan ajanlara kendi planları için bir tuzak kurmuşlarsa bu onların bertaraf edilmesine yol açar. Yine de bir soru var..."

Gökhan sessiz kalıp Kurt un devam etmesini bekledi.

"Bunlar niye panikle senden kurtulmaya çalıştı?" Kafası zehir gibi çalışıyordu, ayağa kalkıp bastonu savura savura yürümeye başladı. "Sende onların bu işin arkasında olduğunu belirten bir kanıt olmalı?... Dur, buldum! Mesaj! Sana emri veren mesaj: Otto dan geldi demedin mi?"

Gökhan bağlantıyı anlayabiliyordu: "Evet. Robus sisteme sızmadan bahsetmişti."

"Boş ver sızmayı. O kadar kolay değil o! Otto dan gelen mesajın çıkışını almış miydin?"

"Evet, normal prosedür, görev bitene dek saklayıp yok ediyoruz. Ama bu kez yanımdaki dosyanın içinde kaldı."

"İşte kozumuz o! Sahte görev sana Robus un emrindeki sistem kanalıyla geldi. Eğer ölseydin bu açığa çıkmayacaktı. Tamamdır oğlum, bu iş tamamdır!"

Kurt saatin gecenin biri olduğunu önemsemeden telefonlara başladı. Heyecanlı ve yüksek sesle durumu anlatıyordu. İki saat boyunca konuşmasını sürdürdü.

Geri döndüğünde Gökhan, "Efendim daha önemli bir konu var," dedi. "Bütün bunlardan çok daha

önemli."

Kurt merakla ona bakıyordu.

Bu kez Gökhan ın konuşması çok daha uzun sürdü ve yaşlı adam sözünü hiç kesmedi.

3 Şubat 2007
ANKARA - BİLİNMEYEN BİR EV

Çöplüğün kıyısında, boş alana kurulu tahta barakanın camına araba farı vurduğunda Gökhan, Uzi yi çıkarıp emniyetini açtı. Araba çok kısa bir süre durdu. Ön kapı açıldı, biri indi ve şoför hemen hareket etti. Bastonuna dayanan gölgeden, gelenin Kurt olduğu anlaşılıyordu.

Yaşlı adamın birkaç gün önceki kendinden emin tavırlarından eser kalmamıştı. Kapıyı kapatırken endişeyle karanlığa bakıyordu:

"Vebalı gibi olduk Gökhan," dedi.

"Dosya elimizde, görmüyorlar mı?"

"Evet, bakıyorlar ama görmüyorlar. Esas olarak okumuyorlar. Bizim apaçık gördüğümüz şeyi anlamıyorlar. Amerikalılar her yerde bastırıyor, büyük rüşvetler dönüyor. Daire başkanına beş milyon dolar verildiği, çocuklarının Amerika da okuması için tüm masraflarının karşılandığı söyleniyor. Rüşvet veriyorlar, olmadı korkutuyorlar. Dosya sumen altı edilecek. Hükümetin müsteşarı değiştireceği konuşuluyor."

Gökhan pis sedire oturdu, dün gece gelen ani bir telefonla, konakladıkları evden kaçıp buraya gelmişlerdi. Yenilmiş gibi omuzları düştü.

Kurt, "Bizim ekibe bağlı arkadaşlara işten el çektirildi, kızağa alındılar veya emekli edildiler iki günde, " dedi.

Gökhan, "Evet, anlaşılan meramımız dinlenmeyecek, " diye söylendi. "Çaresiziz!"

Kurt, "Aslına bakılırsa bana da bir rüşvet teklif edildi," diye bastonuna dayandı. "Güneyde rahat bir emeklilik. Gözümü de korkuttular, kızımı ve torunumu öldürmekle..."

Gökhan şaşırmıştı, Kurt un bir ailesi olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu sesi titreyerek.

Kurt güldü. "Merak etme, seni satmam. Hatırlıyor musun, kampın son günü ne olmuştu?"

"Köpekler mi?"

"Evet. Beni yanlış tanıyorlar. Onların şantajına boyun eğeceğime, ülkemi satacağıma kızımla torunumu kendi ellerimle öldürürüm. Ama çözüm bulmak lazım. Çözümsüz direnmenin manası yok. "

"Sorunumuz önemli," dedi Gökhan. "Amerika Türkiye ye saldıracak, hem de kısa süre içinde. Ama çözüm

bulamıyoruz."

"Aslına bakarsan buna inandırabilsek bile Türkiye ABD ye karşı ne yapabilir? Konvansiyonel savaşta ordumuzun dayanması imkansız, istihbarat alanında zaten içimizdeler. Medya, hükümet, ordu, ekonomi... Her yere sızmış vaziyetteler. "

Gökhan üzerine düşüncelerini karaladığı defteri eline aldı. "Esasında düşündüğüm bir şey var komutanım. Riskli bir şey. Bir devletin yapabileceği bir şey değil ama bir grup olabilir. "

Kurt geriye yaslandı. "Eee anlat, daha ne bekliyorsun? Birileri kafamıza bir roket atmadan şu barakadan bir planla çıkalım."

Gökhan, kâğıda çizdiği şekli gösterdi. "Bulabilir misiniz?"

Kurt gölgeler içinde bir kâğıda, bir Gökhan a baktı. Bir çocuk çizimine benzeyen, altından alevler çıkan bir füze görüntüsü vardı. "Belki ödünç alabilirim ama buradayken ne işimize yarar bunlar? Kullanırsak bize kullanılmasına da yol açarız ve bu topyekûn sonumuz olur."

Gökhan acı acı gülümsedi, "Burada kullanmayacağız. Gerekmedikçe de devreye sokmayacağız. Aslına bakılırsa füze kısmını da atabilirsin. Bize sadece başlığı ve bu başlığı ateşleyebilecek bir mekanizma lazım."

İkili saatlerce ayrıntılı bir plan yaptı. Önlerinde az zaman kalmıştı, eğer görevlerini başaramazlarsa Türkiye diye bir ülke, daha doğrusu Anadolu da Türk kalmayacaktı.

3. Bölüm: KUVA-İ MİLLİYE

23 Mayıs 2007 - Saat: 19. 00
İSTANBUL BAYRAMPAŞA...

Ömer içindeki son sigarayı aldıktan sonra paketi buruşturup attı. Biraz ileride bir çöp kutusu vardı ama şu anda buna dikkat etmeyecek kadar işine vermişti kendini, iyi bir av arıyordu. Çantasını kapıp kaçabileceği, fazla direnmeyecek bir kadın...

Bayrampaşa Cezaevi ndeki üç aylık kapkaç cezasını doldurup çıkalı henüz iki saat olmuştu ve Güngören deki evine gitmeden önce birkaç günlük harçlığını çıkarmaya kararlıydı.

Deneyimli gözleriyle gelip geçen kadınları tartıyordu. Çoğu kolunun altına geçirdiği çantasına sımsıkı yapışmıştı.

Sigaranın birkaç nefeslik ömrü kalmıştı ki gülerek yürüyen iki kadına gözünü dikti. Biri başörtülü; diğeri boyalı, sarı saçlı, orta yaşlı iki kadın. "Bunlar kuaförden çıkmış," diye düşündü. Akşam ya bir düğün ya da bir kına gecesi olmalıydı. Süslenip püslenip hazırlanmışlardı.

"Kocaları versin paralan, boyaya, şuna buna dökerler!" diye kızgın kızgın söylendi.

Hep böyle yapardı... Bir avı gözüne kestirir, ondan sonra onu soymasına neden olacak bahaneler

uydurur, kendi kendini ikna ederdi.

Bunlar da hak ediyordu işte soyulmayı. Ömer in anası bir gün kuaföre gitmiş miydi! Kadıncağız sarhoş babasının kahrını çekmiş, ondan saklayabildiği biraz parayla Ömer i ve kardeşi Harun u büyütmeye çalışmıştı.

Araya belli bir mesafe koyarak kadınları takibe başladı. Başörtülünün kolunda bilezikler vardı ama sarı saçlı çantasını çok sıkı tutmuyordu.

Hedefini belirledikten sonra bu kez etrafı kolaçan ederek yürümeye başladı... Çantayı çaldıktan sonra bir daha yakalanmak istemiyordu. Şansına sokak bomboştu, araç trafiği bile seyrelmişti. Biraz ileride, mağazalardan sonra dört yol ağzı vardı. Orada çalıp kaçarsa, karşıya geçip gözden kaybolurdu.

Kadınlarla arasındaki mesafeyi giderek kısaltmaya başladı.

Bahçeli bir kahvenin yanından geçerken, kulağına Başbakanın heyecanlı sesi takıldı. Başını çevirdiğinde sokağın neden bomboş olduğunu anladı; kahvenin içi tıka basa doluydu ve millet gergin, hüzünlü gözlerle televizyona bakıyordu.

"Aldığımız haberler Amerikan uçaklarının harekete geçtiği ve ülkemize saldırmak üzere olduğu yönünde. Metin olun ve Allah ın izinden ayrılmayın. Biz yaşadıkça bu topraklar üzerinde hiçbir düşman askeri sağ kalmayacaktır," dedi Başbakan.

Ömer yanlış duyduğunu zannetti. Kadınları bir an unutmuştu, kafasını çevirdiğinde dolmuşa bindiklerini fark etti, elini sallayıp "Tüh be!" diyerek kahveden içeri daldı.

Başbakanın açıklaması o dakika bitmişti, basın toplantısı yapılan yerdeki kargaşa ekrana yansıyordu. Herkes birbirine dönmüş, telaşla konuşuyordu. Ömer arka tarafta dikilen uzun boylu bir adama yanaştı. "Hocam, nedir bu böyle? Neler oluyor?"

Adam önce onu baştan ayağa bir süzdü. "Sen neredeydin ki haberin yok, savaş çıktı."

Ömer şaşırmıştı, "Biz mi?! Türkiye mi savaşıyor?" diye sorabildi. En son dün öğlen haberleri izlemişti, orada Amerika ile Suriye arasındaki gerginlikten bahsedilmişti.

"Evet, ya biz," dedi adam. "Üstelik Amerika ile... Herifler bizim askerlere saldırmış. Binlerce askerimizin üzerine bomba atmışlar."

Ömer in bir an gözleri karardı. Duvara dayandı. Kahve boşalmaya başlamış, herkes ailesinin, yakınlarının yanında olmak için hızla harekete geçmişti. Orada yarım saat kadar oturup haber bültenlerinden gelişmeleri takip etti.

Çayını bitirip parasını verirken kahveciye, "En yakın askerlik şubesi nerede biliyor musun hocam?" diye sordu.

23 Mayıs 2007 - Saat: 19.00
İSTANBUL BEYOĞLU

Emel, İstiklal Caddesi nde etrafından akan yaşamı hissetmeden Galata daki evine doğru yürüyordu.

Kulaklarında bir uğuldama vardı. Doktorun sözleriydi beyninde yankılanan:

"Akciğer kanseri, ne yazık ki en tehlikeli türünden ve yayılmış..."

Bunda ironik bir yan olmalıydı, Emel sigara içmez, yanında içilmesine bile izin vermezdi.

Doğup büyüdüğü Almanya dan Türkiye ye geleli, İstanbul a yerleşeli bir yıl kadar olmuştu. Kıyafet çizimleriyle tekstil şirketlerini uzun süre dolaştıktan sonra nihayet Almanca ve ingilizce bilgisi nedeniyle bir işe girebilmişti. Gerçi firma onu daha çok Almanya ve ABD deki müşterileriyle irtibatta kullanıyordu ama hayatından memnundu. Şimdi bu hastalık en beklenmedik anda, tam da istediği yaşama kavuşmuşken ortaya çıkmıştı.

Evinin olduğu sokağa girerken etrafına baktı. Hiçbir şey değişmemişti; sanki değişmesi gerekiyor, onun bu hayattan çekip gideceğine bir tepki vermesi gerekiyordu dünyanın. Evine giderken apartmanın altındaki bakkala uğradı ve su, ekmek, makarna aldı. Bir yıl önce ilk girdiğinde kendini Seyfo diye tanıtmış bakkalın yüzünden düşen bin parçaydı.

"İsterseniz dükkân açıkken biraz daha bir şeyler alın," dedi Emel e. Tanıştıklarında sarı saçları, mavi gözleri ve daha çok Türkçe yi konuşma biçiminden yabancı sanmıştı onu. Emel bir an gülümsedi, Seyfo nun dediğine bir anlam verememişti ama otomatik hareketlerle birkaç paket kuru yiyecek daha aldı ve evine doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Kendisini evin içine attıktan sonra derin bir oh, çekti. Hemen elindekileri mutfağa yerleştirip televizyonu açtı. Televizyonda anlaşılmayan görüntüler vardı. Duman çıkan bir yeri gösteriyorlardı. Kamera serbest şekilde koşturarak oradan oraya gidiyor ve ellerini başı arasına almış, yüzlerinde derin kesik izleri olan insanları gösteriyordu. Görüntünün üzerinde hiçbir yorum yapılmıyordu. Kanı çekildi Emel in, bir şeyler olmaya başlamıştı. Görüntülerin nereye ait olduğunu çıkartmaya çalıştı. Ancak buna imkân yoktu. Büyük bir bina vurulmuş gibiydi ve bina çevresindeki insanlar ağlayarak etrafa koşuşturuyordu.

"Sevgili seyirciler, şimdi vurulan içişleri Bakanlığı binasının içinden çıkarılan yaralıları görüyorsunuz. Binanın tam orta yerinde patlayan bomba nedeniyle çıkan yangın henüz kontrol altına alınmış gibi görünmüyor."

Emel ayakta öylece kalakalmıştı. Dili damağı kurumuş halde odanın içinde dolaşarak televizyondaki görüntülere bakıyordu, "içişleri Bakanlığı mı? Bu hangi ülke ki?"

"Bina... Evet şimdi sesleri duyuyorsunuz sevgili seyirciler... Bunlar uçakların sesleri.. Ancak kime ait olduğunu buradan tespit etmemiz mümkün görünmüyor. Bunlar hava saldırısına katılan Amerikan uçakları olabileceği gibi savunmaya geçen bizim hava kuvvetlerimiz de olabilir."

Tanrım, bu gördüklerim gerçek olamaz, diye düşündü. Birkaç gündür Amerika, Suriye arasında gerginlik olduğunu biliyordu ama Türkiye ne zaman savaşa girmişti?!

Her şey bir saçmalık, şaka, yalan gibi gelmeye başladı bir an, hastalık haberinden sonra böyle bir şok gelişme çok ağırdı arka arkaya. Cama gidip etrafa baktı. Sanki saniye saniye bir şeyler değişiyor gibiydi. Şimdi sokakta, hızlı adımlarla eve giden insanlar vardı. Kadınlar acele adımlarla ellerindeki torbalan sallayarak büyük ihtimalle evlerine doğru gidiyorlardı. Belirgin bir gerginlik dalgasının sinsice insanların çehresini sarmaya başladığını gördü. Bu koca ülkede yalnızdı. Ve şimdi o ülke, büyük bir saldın altındaydı.

Telefon çaldı, Emel irkildi. Heyecanla ahizeyi kaldırdı. Almanya dan babası arıyordu:

"Emel, hemen ülkeyi terk et kızım, durum çok kötü. "

Emel in o ana kadar tuttuğu sinirleri boşaldı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Kızım, sakin ol. Ben oraya gelemiyorum, lütfen hemen havaalanına git ve bulabildiğin ilk uçağa atla kızım."

"Baba... bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Sesi titriyordu. Telefonun ucundaki babası da kızının durumundan etkilenmiş ve ağlamaya başlamıştı. Almanya daki ev karışmıştı. Emel, annesinin ve kardeşinin sesini duyabiliyordu.

"Lütfen susun., lütfen!" diye bağırarak ahizeyi yere fırlattı. Titreyerek dizlerinin üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. Telefon ahizesi uzağındaydı ama gelen sesleri duyabiliyordu. Babası sürekli bağırıyordu...

Karmaşaya yeni bir boyut eklendi birkaç saniye sonra. Siren sesleri duyulmaya başlandı. Harbiye Orduevi ve İtfaiye Bölge Müdürlüğü nün hava saldırısı tehlikesini belirten sirenleri çalmaya başladı.

Emel in babası bir an için şok geçirdi. Telefondan gelen sese dikkat kesildi. Emel in de ağlaması durmuştu. Bu yeni sesin ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu hepsi. Dalgalı bir siren sesi yükselip alçalarak kulaklarına doluyordu. Emel yerden kalkıp cama gitti. Sokaklar karışmaya başlamıştı. Trafik keşmekeş haline dönüşüyordu. İnsanların koşarak belirsiz yönlere doğru uzaklaşmasını seyretti. Nedense aklına telefon geldi, hâlâ meşgul sesi vermiyordu. Yavaşça ahizeyi kaldırıp, "Merak etmeyin, ben iyiyim," dedi. Sesi gerçek olamayacak denli güçlüydü. Çok fazla konuşacak bir şey yoktu. Havaalanına gitse bile ülkeyi terk etme şansının kalmadiğini hissedebiliyordu, daha da ilginci bunu istediğinden emin değildi, istemiyordu aslında, bu şehri bırakıp gitmek, kaçmak. Tıpkı onun gibi, ülkesi ve yaşadığı şehir de ölümcül bir tehlike altındaydı.

Bu kez yalnız değildi. Kendini ülkesiyle, şehriyle tüm insanlarıyla bütünleşmiş gibi hissetti.

Kanında dalgalanan enerjiyi her yanında hissetti. Babasını sakinleştirmek için birkaç cümle edip telefonu kapattı. Gençliğinde verdiği bir söz geldi aklına; güçlü olacaktı. Aynen şimdi olacağı gibi. Ne olursa olsun var olmalıydı ve buna karşı gelen her şeyle savaşmaya hazırdı.

23 MAYIS 2007- Saat: 23.50
TOROSLAR

Gökyüzü beyaz çizgilerle parçalanmış gibiydi. Dört motorlu dev kuşlar, B-52 ler değişik yönlerden bölgenin üzerinden geçiyordu ama nereye gittiklerini kimse bilmiyordu. Kayseri Komando Tugayının 1. Taburuna bağlı askerler Amerikan hava harekâtı başladıktan kısa süre sonra karargâhı terk etmiş ve dağlık bir arazide kamp kurmuşlardı. Yanlarına fazla mühimmat almadıkları için bir süre saklanmak zorunda kalmışlardı. Neyse ki Türk Ordusunun savaş zamanı için hazırladığı gizli sığınaklardan bir tanesi çok yakınlarındaydı. Tabur komutanı, Genelkurmaydan gelen emri beklemiş ve emir eline ulaşır ulaşmaz gizli sığınağa ulaşarak ne kadar ağır silah varsa askerlere ve bulabildikleri araçlara yüklemişti. Sonrasında olabildiğince hızlı ve gizli şekilde, emredilen bölgeye doğru harekete geçmişlerdi. Beş ya da altı saat sürmüştü yolculuk ve bir noktada araçları bırakarak savaş düzenine geçmişler, gerekli mevzileri oluşturmak için zamanla yarışa başlamışlardı. Zaman çok önemliydi, Amerikan

saldırısı kimsenin beklemediği bir anda ve beklemediği hızda gerçekleşmişti, iki taraf da zamana karşı savaşmak zorundaydı.

Emir, Amerikan zırhlılarının Toroslardaki geçitleri aşmasının önlenmesiydi. Türk Mekanize birlikleri hava saldırısının öncelikli hedefi oldukları için hızlı hareket edemiyorlardı, eğer bunu yaparlarsa deneyen birkaç mekanize birlik gibi yoğun bombardımana maruz kalabilirlerdi. Kayseri Komando nun 1. Taburu Toroslardaki geçidi kapatmakla görevlendirilmişti ama bunu başarmak için gerekli koordinasyonu kendileri yapmalıydı. Tabur Komutanı Binbaşı Tümer, 2 bölükten oluşan birliğini arazide güvenceye alıp gizlice ağır silah hazırlıklarının tamamlanması gerektiğini biliyordu ve öyle yapmıştı. Tugayın geri kalan kısmı Ankara nın kuzeyine gönderiliyordu.

Binbaşı, gökyüzüne baktıkça durumun kritik olduğunu görebiliyordu, çok yoğun bir hava hareketi gözlemleniyordu ve yavaş yavaş kulaklarına ulaşmaya başlayan sesler, saldırıların çapı hakkında yeterli ipucu veriyordu.

Geçidin her iki yanına bir bölük asker yerleşmiş, bulabildikleri mağaraları korunaklı savaş mevzileri haline getirmişlerdi.

"Hasan, dikkatli olun! Ufukta kesif bir siluet görüyorum. Tam da beklediğimiz gibi..." Sesi dik bir tondaydı, kasları gerilmiş ve ileri atılmayı bekleyen bir vahşiye dönüşmüştü. Binlerce yılın savaşçı genleri yerinde duramıyordu. Emri alan Yüzbaşı Hasan el hareketleriyle karşı tepedeki bölük komutanını da uyardı.

Geçidin birkaç kilometre ilerisinde beliren küçük bir aracı fark ettiler. Aracın üzerinde yükselen bir gözetleme cihazı etrafı taradı ve yavaş yavaş geçide yaklaştı. Daha önce buraya B-52 lerin bombardıman yapması nedeniyle geçidin temiz olduğunu düşünüyor olmalıydılar. Zamanlama da şans, Türk tarafındaydı. Hava saldırısından neredeyse yarım saat sonra komandolar mevzilere girmişti. Dev kraterlerin bazıları da siper olmak için hayli uygundu doğrusu.

Amerikan ileri gözetleme aracı geçidin ağzına kadar geldi ve durdu. Kamerayı taşıyan yükseltilmiş kafa, geçidi çevreleyen yükseltileri taramaya başladı. Sessizlik bunaltıcıydı. Komandolar nefes bile almadan araziye yayılmış ve neredeyse fare deliklerine girmişti. Gözetleme aracı geçidi aşmak üzere hareketlendi. Hâlâ dikkatliydi ama hızlanmaya başlamıştı. Tatmin olmuş olmalı, diye düşündü Binbaşı Tümer.

İleri gözlem aracı geçitten geçip de gözden kaybolurken komandolar rahat bir nefes aldı. Bir dakika sonra Amerikan öncü grubuna bağlı Bradley zırhlı araçları ve M1A2 tankları geçidin girişinde belirdi. Araçların üzeri ekleme yakıt tankları ile doluydu. Binbaşı Tümer ellerinde, tankları yeterince etkili biçimde vuracak silahlan olmadığını düşünüyordu. Dört Milan tanksavar füze sistemi, iki 105 milimetre geri tepmesiz top ve hemen hemen her askerin taşıdığı RPG roketatarları. Bu yeterli olmayabilir, diye iç geçirdi. Başka bir şey yap -malıydı. Dürbünü ile, gelen araçları inceledi, bu sadece başlangıçtı ve koskoca bir tümenin öncü gücüydü. Bir an aklına bir şey geldi. Tanklar lojistik sorun çıkma ihtimaline karşı yakıt tankları ile doluydu. Tank zırhlarını geçmek zordu ama yakıt tanklarının dış çeperi hafif silahlarla bile delinebilirdi. Yüzbaşı Hasan ı çağırdı.

"Bütün askerlere emredin, boşa ateş etmesinler. Ben işaret verince zırhlı araçların üzerlerindeki haricî yakıt tanklarına ateş edecekler. Nereden ateş geldiği önemli değil. Ne olursa olsun tek hedef o yakıt tankları. Yüzbaşı başını salladı ve hızla siperden çıkıp diğer siperleri dolaşmaya başladı. Birkaç dakika içinde komandolar ne yapacaklarını bilir durumdaydı. Bu, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamıştı.

Tanklar yaklaşırken gerginlik arttı. Helikopter sesleri de duyulmaya başlamıştı. Her saniye önemliydi.

Amerikan Kiowa gözlem helikopterleri, saklanan askerleri tespit ederse tam bir felaket olurdu bu, Türk askeri için.

Dört tank ve sekiz zırhlı araç neredeyse geçidin başına gelmişti. Yaklaşık kırk beş metrelik yükseltinin hemen altında toplanmaya başlamışlardı. O anda bir Kiowa helikopteri garip bir manevra yaptı. Hızla yükselmeye başladı. Binbaşı Tümer ne olduğunu anlamıştı, tespit edilmişlerdi.

"Ateş!!!" diye bağırdı, sesi etraftaki tepelerde ekolandı. Aşağıdaki tank ve zırhlı araçlar durmuştu, içindeki askerler başlarını çıkarıp tepelerin üzerlerine baktılar. Kiowa telsizle durumu bildirmişti.

Bir anda karşılıklı iki tepenin üzerinden ateş yağmaya başladı. Tanksavar silahlarının gürültüsü ve vınlaması vadiyi doldurdu. Amerikan tankları hızla manevra yapmaya çalıştı ama çok sıkışık bir alanda yakalandıkları için çarpıştılar. Milanların çarptığı tanklar şiddetli bir patlama ile vadiye binlerce ölümcül metal parçacık saçtı. Kiowa helikopteri de makineli topu ile etrafa ateş ediyordu ama askerler aldıkları emir gereği helikoptere bakmaksızın hedeflerine ateş ediyorlardı. Binbaşı Tümer haklı çıkmıştı; yakıt tankları, aldıkları darbelere dayanamayarak ardı ardına patlamaya başladı. Yanmaya başlayan araçlardan çıkan askerler, zırhlıları terk ederek geldikleri yöne doğru koşmak istedi. Mermiler onların üzerine odaklanmıştı şimdi, patlayan bedenlerden çıkan kırmızı işaretler vadinin toprakları üzerinde belirgin bir hale geliyordu.

Vadi kapanmıştı, Kiowa helikopteri aldığı yara nedeniyle geri döndü. Esas birliğe bağlı başka tanklar uzakta bir noktadan vadiye ateş açmaya başladı. Komandolar bulundukları noktayı terk ederek daha geriye gittiler. Savunma savaşı başlamıştı. 60 mm lik havanların atışı yeterli baraj sağlamıştı. Tanklar biraz geri çekildi, karşılarında kararlı ve iyi mevzilenmiş bir güç olduğunu anlamışlardı. Telsizlerindeki konuşmalar hava desteği istediklerini gösteriyordu. Binbaşı Tümer de bunun farkındaydı. Birazdan yakın hava desteği ile de mücadele etmeleri gerekecekti. Ancak yakın hava desteği kavramı. biraz değişmişti son yıllarda. Dev B-52 ler yakın hava desteği sağlıyordu. Şimdi kilometrelerce yukarıda kendileri istikametinde hareket eden uçağın hedefinden emindiler. B-52 seksen dört adet 250 kiloluk uydu güdümlü bombayı vadiyi temizlemek üzere taşıyordu. Türk komandolarının yerleri uzaydan gelen verilerle tam olarak belirlenmiş, Amerikan öncülerindeki ileri hava kontrolörleri yardımıyla B-52 ye aktarılmıştı.

Dakikalar sonra vadinin üzerinde patlayan bombaların sesleri ve portakal rengi alev topları çok uzaklardan görülür hale gelmişti ama hâlâ Türk siperlerinden ateş ediliyordu. Amerikan birlikleri bir süre daha bu direnişle uğraşmak zorundaydı. Onlar için de zaman kritikti ve karşılarındaki birlik kendilerini durdurmakla büyük zarar yaratmıştı zaten.

24 Mayıs 2007 - Saat: 10.30
ANKARA

Hikmet Pars, yerin çok diplerindeki Harekât Komuta Merkezinde kırmızı telefonun ucundan ayrılamıyordu. Tek oğlu Erkan ın öldüğünü bilinçsiz bir şekilde hissediyordu. Bütün dikkatini bu acımasız savaşı yönetmeye vermişti.

İnanılmaz bir iletişim trafiği vardı. Türk Ordusu TAFICS sistemi sayesinde düşmanın elektronik karıştırıcılarının işe yaramayacağı bir iletişim altyapısına kavuşmuştu ve saldırının başlamasından saatler sonra bile Türkiye nin her yerindeki birliklerle doğrudan doğruya telefon görüşmesi yapabilecek seviyede iletişim sağlanabiliyordu. Ancak Amerikan askeri istihbaratı TAFICS sisteminin aktarıcı istasyonlarından belirleyebildiklerini hava kuvvetlerine bildirerek vurulmasını sağlamıştı. İletişim zaman zaman kesilerek

sağlanabiliyordu.

Hükümet üyeleri ortada yoktu. Varılan ortaklaşa bir karar gereği hükümet üyeleri kendi işleri ile ilgili bakanlıkların yöneticileri ile sürekli temas halinde olacaklar ve gerekli idareyi sağlayacaklardı. Sadece savunma ve güvenlik ile ilgili bakanlar, Başbakan ile yakın temasta olacaktı ve birbirlerinden fazla uzaklaşmayacaklardı. Hiçbir devlet görevlisi artık resmî binaları kullanmayacaktı, zaten kullanacak fazla bir bina da kalmayacaktı bir süre sonra. Artık her yer devlet binasıydı. Muhtarlıklar bile kısa bir süre için Başbakanın idare ofisi olarak kullanılabilirdi.

Kuvvet komutanları hepsi ayrı bir masada sürekli telefon üzerinden bilgi alarak not tutuyordu. Yüzlerinde sıkkın ama dinamik bir ifade vardı. Enerjilerinin doruk noktasındaydı hepsi de. Harekât Merkezi nde duyulan sesler ve konuşmalar sıradan bir insanın kanını dondurabilirdi. Bütün güvenlik duygusunun yitirilmesine neden olacak kadar şiddet dolu mesajlar yağıyordu ülkenin her yanından.

"Donanma Üssü ağır saldırı altında. Tekrar ediyorum Donanma Üssü ağır saldın altında!" diye bağırdı, operatör subay. Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Tahsin Yücesun masasından kalkıp hava radar ekranının önüne gitti. Ege bölgesindeki uçak yoğunluğuna baktı. Hava saldırısının ölümcül olduğuna şüphe yoktu. Deniz Kuvvetlerinin on iki savaş gemisi Bodrum daki üste bulunuyordu ve şu anda bu donanma gücü şiddetli bir hava saldırısı altındaydı. Operatörün önündeki konsolda bulunan ahizeden üsle bağlantı kuruldu.

Üs komutanı Amiral in telefonundan uçakların sesleri geliyordu. Zaman zaman rapor verebiliyordu Amiral. Üssün tepe üzerinde bulunan Merkez Binası ve radar anteni vurulmuştu, gemilerin hemen hepsi yanıyordu. Uçaksavar ateşi ise kısa bir süre önce susmuştu çünkü radar güdümlü 40 mm uçaksavar topunun bulunduğu tepeye birkaç füzenin isabet ettiğini görülmüştü. Bunlar büyük ihtimalle hava savunma radarlarının yaydığı tespit dalgalarını takip ederek kaynağı ortadan kaldıran HARM füzeleriydi.

"Çok fazla aktivite yok üste." Amiralin sesi kısık kısıktı.

"Özel Eğitim Komutanlığı ndaki lojmanlar bölgesine birkaç bomba düştü. Can kaybı konusunda bilgi yok. Söndürmeye çalışıyoruz," diye devam etti. "Burada durum çok kötü efendim, SAT komandolarını Ankara ya yolluyorum, burada yapacak bir şeyleri yok. "

"Anlaşıldı Paşam, haklısınız. Onlara burada daha çok ihtiyacımız olabilir."

Tahsin Bey planları kafasında hazırlamıştı çoktan. SAT komandolarını karada sabotaj amaçlı kullanmayı düşünüyordu. Amerikan birliklerine karşı ne denizde ne de havada savaşmanın pek imkânı vardı. Onları karada karşılamak zorundaydılar ve o karşılaşmada ellerinde ne varsa kullanacaklardı.

Korkunç bir gürültüyle sarsıldı bina, Harekât Merkezi ndeki tüm aygıtlar bir an için bozuldu; sarsıntının durmasıyla tekrar eski hallerine döndü. Herkes bulunduğu yerden düşmüştü. Patlamanın şoku geçmeden ikinci bir patlamayla sarsıldı Harekât Merkezi. Kablo bağlantılarından çıkan dumanlar kapladı etrafı. Birkaç küçük elektrik yangını çıkmıştı ama askerler hemen müdahale edip söndürdüler. Hikmet Paşa, kendisini toparlamaya çalıştı. Şaşkın bir şekilde etrafına bakıyordu ki üçüncü bir patlama herkesin tekrar yere yapışmasına neden oldu. Nefes almak mümkün değildi. Yerin metrelerce altındaydılar ama uğradıkları saldırının boyutları tahmin edilemeyecek düzeydeydi. Genelkurmay Başkanlığı Binası yerle bir edilmekteydi. Harekât Merkezi ndeki subaylar bir süre bekleyerek yeni bir saldırının etkilerini en aza indirgemek için kendilerini güvenceye aldı. Ortalığı kötü bir is kokusu ve duman sarmıştı.

Kuvvet komutanları hızla Hikmet Paşanın yanına geldiler:

"Bu adamlar çıldırdı efendim, artık düzeni terk edip dağınık bir savunmaya geçelim. Bu herifler bizi alt etmeye kararlı, " diye bağırdı Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Fahri Sert. Zıpkın gibiydi, hemen eline silahı alıp dışarı çıkmak istiyordu.

"Komutanım, deminden beri aldığım haberler felaket. Çıkıp bu adamlarla göğüs göğüse savaşmak zorundayız."

"Fahri Paşa, nedir durum?"

"Komutanım, Irak ta bizim tugayları yok eden birlikler ve onlara katılan başka tümenler, hızla Suriye topraklarına girmiş. Şu anda ilerliyorlar. Tam olarak kesin bilgiler gelmiyor ama her yerde büyük bir çatışma var."

"Allah belalarını versin!" Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars hırsından çıldırıyordu. Türk Ordusu her yandan saldırıya uğruyordu. Hava Kuvvetleri Komutanına döndü. Soran gözlerle baktı.

"Savaşıyoruz Komutanım." Sesi gururluydu Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Orhan Akyürek in ama yaşadığı üzüntü gözlerindeki derin maviliklerde hissediliyordu. "Aldığım son haber hava savaşının devam ettiği yönünde. Ancak boyutları belirsiz. Uçaklarımız kalkabildiler, ancak hepsi değil." Ses tonu düşüyordu bu noktada.

"Kayıp?"

"Komutanım, Malatya Erhaç 7. Ana Jet Üssü ndeki uçaklarımız kalkabildi ve sert bir hava savaşına giriştiler. Bazı Amerikan uçaklarının vurulduğu haberleri geliyor. Henüz kesin bir rapor yok. Ancak Malatya Üssü nü talan etmişler sonrasında. Üsten geriye bir şey kalmadı. O bölgedeki hava üslerinde de durum benzer. Sanırım F- 16 larımız ilk hava çatışmasını F- 18 lerle yapmışlar ve birkaçını düşürmüşler, ama sonra... Bir F/A-22 filosu ile karşılaşmışlar. Daha doğrusu F/A-22 leri görememişler bile... Biliyorsunuz bu uçakların bizim elimizdeki uçaklarla tespit edilip vurulması neredeyse imkânsız. F-22 ler, uçaklarımızı daha erken tespit edebilecek donanıma sahip olduğu için füzeleri gelişigüzel fırlatıyorlar ve o füzeler bizim uçaklara yaklaştığında otomatik olarak hedefe kilitleniyor."

Paşanın yüzü asılmıştı:

"Ya savaş nerede oluyor Paşam?" Hikmet Paşa sinirlenmişti.

Şimdi hepsi ayaktaydılar. Subaylar yukarıdaki manzarayı anlatıyorlardı birbirlerine. Binanın üst tarafı tamamen yok olmuştu ve yangın vardı. Ancak Harekât Merkezi bundan etkilenmiyordu ve acil bir durumda binayı hızla terk edebilecekleri gizli bir çıkış noktalan vardı.

"Komutanım, Eskişehir 1. Ana Jet Üssünden kalkan F-16 lar Bodrum ve Marmaris e saldıran uçaklarla it dalaşına girdiler. Kesinleşen altı vuruşumuz var, dört F-18 ve iki de elektronik karıştırma uçağı." Yüzü aydınlanmıştı Orhan Paşanın. O uçaklardan birisinin içinde olmayı ne kadar da çok isterdi.

"Orhan Paşa, sen buna savaşmak mı diyorsun?" Hikmet Paşanın hiddeti artmıştı. "Malatya dan kalkan uçaklara ne oldu?" diye sordu.

"Komutanım uçaklarımızın karşısında neredeyse yüz savaş uçağı vardı. Ne yapmalarını bekliyorduk ki? F-16 larımızın yarısı vuruldu, bir bölümü de yaralı şekilde üsse dönerken düştü. "

"Hava Kuvvetleri savaşmalı mı sizce? Yoksa dost bir ülkeye mi gönderelim?"

"Başka şansımız yok Komutanım, savaşmalıyız. Başka bir ülkede de işimize yaramayacaklar. Eğer bu uçaklar savaşmazlarsa yerlerinde vurulacaklar. Şu ana kadar ciddi bir zarar verdirdik ama hava üstünlüğü onlarda. Hava operasyonunun daha uzun sürmesi ve Amerikan yer operasyonunun zorlaştırılması sağlanıyor... Umarım. "

"Bu savunma ne kadar dayanır?"

"Komutanım, havaalanlarımızın tamamı saldırı altında. Bu gecenin sonunda havaalanlarını kullanılmaz hale getirirler ama biz yine düzeltme çalışmaları yapıp uçak kaldırabiliriz."

"Tamam Orhan Paşa, sanırım bütün iş pilotlara düşüyor. Mümkünse uçaklarını kurtaramayan kendisini kurtarsın. "

Bu sırada büyük bir patlama duyuldu. Bu sefer Başkanlık yakınlarındaki başka bir bina isabet almış olmalıydı.

"Bu binayı terk ediyoruz; gizli sığınakta buluşacağız bu akşam. Oradaki hazırlıklar tamamlanmak üzere. Seferberlik ilanı yapıldı. Kara Kuvvetlerinin sınır birliklerine emir verin. Hiçbir birlik teslim olmayacak ve herkes bedenini siper yapacak. Geri çekilmek yasaklanmıştır."

"Sınırdan çekilmek diye bir şey söz konusu değil Komutanım." Kara Kuvvetleri Komutanı Fahri Sert in sesi de soyadı gibiydi. "Gelen son bilgi, 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Zırhlı Süvari Alayına bağlı kuvvetlerin Akçakale nin yüz kilometre kadar batısından, sınırı geçtiği yönünde Komutanım. Tank ilerleyişine savaş helikopterleri eşlik ediyor. Bir komando taburumuz 3. Zırhlı Süvari Alayının zırhlı bölüklerinden birisini tuzağa düşürmüş. O bölükteki tankların çoğu vurulmuş ve kalanlar da Suriye ye çekilmişler ama sanırım genel saldırıyı durdurma konusunda fazla bir etki yaratamadı bu çatışma."

"Allah kahretsin. Bu kahrolasıların hedefi ne peki?"

"Zırhlı Süvari Tümeninin ve ona eşlik eden alayın çok hızlı ilerlediği bildiriliyor. Sanırım hedefleri Ankara. Üstelik önlerinde onları durdurabilecek doğal bir engel de yok. Seyhan ve Ceyhan ırmaklarını hızla geçeceklerini tahmin ediyoruz. Eğer ordu durdurmazsa birkaç gün içinde Ankara ya ulaşırlar. Tek şansımız Tarsus un kuzeyinde, Toroslar da onları yavaşlatmak. Konya ovasına çıkarlarsa Ankara yı kurtaramayız."

"Buna şaşırmadım. Irak ta yaptıklarını yapmayı düşünüyorlar. Önemli şehirleri ele geçirip ülkenin geri kalanının bunu kabullenmesini sağlamaya çalışacaklar."

"Kara Kuvvetlerinin bu piçleri durdurmasını emrediyorum!" diye haykırdı Hikmet Pars. Bu sözleri duyan Fahri Sert in yüzü gerildi:

"Komutanım, bu çok kesin bir emir. İzin verin, bu savunmayı bizzat ben idare edeyim. Ancak 1. Zırhlı Süvarinin yanı sıra ona yetişecek olan 4. Mekanize Piyade Tümeni, 3. Zırhlı Süvari Alayı ve 101. Hava indirme Tümeni ile de savaşmak zorunda kalacağız."

Hikmet Pars bir süre düşündü. Amerikalılar en düşünülmeze cüret etmişti. O zaman oyunun kurallarını değiştirmek gerekiyordu:

"Peki Fahri Paşa. Bunları Ankara ya yaklaşmadan durdurun. Hedefiniz, ne pahasına olursa olsun 1. Zırhlı Süvari Tümenini durdurmak. Gerisi Allah kerim..."

"Komutanım, 9. Tank Tugayı ve 28. Mekanize Tugay harekete geçmek üzere hazırlanıyor. Birlikler hemen karargâhını terk etmeli. Çok hızlı olmalıyız."

"Komuta sende Paşam, ne istiyorsan onu yap. Beni bilgilendir."

Operatör subay koşarak yanlarına geldi:

"Komutanım, şiddetli bir hava saldırısı dalgası geliyor. Hava sahamıza Irak tan ve Akdeniz üzerinden çok fazla sayıda uçağın girdiği tespit edildi."

Hikmet Pars gözlerini radar ekranına dikti, Türk hava sahası Amerikan uçakları tarafından istila edilmiş gibiydi. Sınırları belirten çizgilerin etrafı sarı noktalarla dolmuştu. Gizli Harekât Merkezine gitmenin zamanı gelmişti. Hazırlıklarını yaptı ve Harekât Merkezinin gizli çıkış kapısına gitti. Arkasından bir subay ordusu onu izliyordu. Sivil araçları kullanarak Ankara nın biraz dışındaki bir merkeze gitmeleri gerekiyordu.

Sivil konvoy Genelkurmaydan uzaklaşırken Hikmet Pars ardına baktı. Genelkurmay Binası yerle bir olmuştu. Yüzlerce metrelik bir alandaki binaların hepsi hasarlıydı. Koşuşturan insanlar, hızla hareket eden ambulanslar ve itfaiye araçları, insanları sakinleştirmeye çalışan polis ve jandarmalar... Ortalık tam bir kaos içindeydi. Düzen bozulmamıştı henüz. İnsanlar bir felaket ile karşılaştıklarında davranmaları gerektiği gibi davranıyorlardı. Ancak bu, daha başlangıçtı. Felaket her an şiddetini artırarak insanların üzerine yükleniyordu.

Siren sesleri hiç durmadan devam ederken Hikmet Pars, aracın camından gökyüzüne baktı. Mermi hızında hareket eden cisimler, ki bunların geliştirilmiş Tomahawk lar* olduğuna şüphesi yoktu, Ankara semalarını dolduruyordu. Hikmet Paşa son kez ardına baktığında, bazı füzelerin Bakanlıklar bölgesinde patladığını fark etti. Bir daha da ardına bakmadı.

* Uçak ve gemilerden atılan uzun menzilli güdümlü füzeler

24 Mayıs 2007 - Saat: 11.30
DİYARBAKIR

Diyarbakır Emniyet Müdürlüğünde bir kargaşa gözüküyordu. Sürekli olarak yasadışı gösteri ve çatışma haberleri geliyordu. Ama polislerin bunlara müdahale etmesine imkân yoktu, zira Emniyet Binası da kuşatma altındaydı. Teröristler iki cadde girişinde yığınak yapmış, saklandıkları yerden uzun menzilli silahlarla taciz atışma başlamışlardı. Polisler de kum torbalarıyla yapılan siperlerin ardından onlara karşılık veriyordu.

Emniyet Müdürü Koray Hepcan durumun iyi olmadığını, bu teröristlerin isteseler el bombaları veya roketatarlarla saldırabileceğini iyi biliyordu. İstedikleri, sadece onları teslim olmaya zorlamaktı.

Savaşla ilgili ilk haberlerden sonra PKK Kongra-Gel üyesi bazı kişiler halkı meydanlarda düzenlenen gösterilere katılmaya zorlamıştı. Ardından resmî binalar silahlı teröristler tarafından işgal edilmeye başlandı.

ABD güçlerinin Güneydoğu dan önce, Suriye den yukarı ilk hedeflerinin Ankara olacağı anlaşılıyordu. Bu yüzden bu bölgedeki polis, asker ve jandarma; teröristlerle ve yağma hareketleriyle uğraşmak zorundaydı.

Emniyet Müdürü Koray Hepcan ilk planda büyük bir çaba ile paniği önlemeye ve emrindeki memurların organize olmasına çalışmıştı. Jandarmadan yardım istemişti ama onların da saldırı altında olduğu anlaşılıyordu.

Şimdi ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Birden, teröristlerin yaptığı setlerin ardında yoğun silah sesleri duyuldu. Polisler birbirlerine baktı, bunlar kendi aralarında mı çatışıyorlardı yoksa bir yardım mı gelmişti?

Silah sesleri kesildikten sonra iki kepçeli dozer her iki tarafta da yığınağı kenara itti ve açılan yoldan caddeye doğru arkasında silahlı, kamuflaj giysisi giymiş insanların bulunduğu üç kamyonet döndü.

Herkes birbirine bakıyordu. Emniyet Müdürü eliyle herkesin siper almasını işaret etti. Bu bir oyun olabilirdi, gelenlerin dost mu düşman mı olduğu belli değildi. Eğer ateşe başlarlarsa hemen karşılık vermek gerekecekti.

Kamyonetler hızla gelip durunca ilkinden aşağı uzun boylu, pos bıyıklı bir adam indi.

Emniyet Müdürünün karşısına geçip, eliyle kamyonettekilerin inmesini işaret etti. Koray Hepcan a, "Buranın sorumluluğu sana mı ait Müdürüm?" dedi.

"Evet, siz kimsiniz?" diye cevap verdi Koray Hepcan.

Adam hakî, askerî giysiye benzer kıyafetinin gömlek cebinden sarı bir zarf çıkartıp uzattı.

Zarfın içinde Koray Hepcan a görev alırken verilen gizli talimatlar içinde bahsi geçen ama onun hiç görmeyeceğini umduğu bir kod vardı.

Hemen hazır ola geçti: "Emrinizdeyiz!" diye bağırdı.

Avludaki polisler şaşırmıştı. Adam belindeki tabancayı çekip havaya tek el ateş etti. Binadaki tüm görevliler dışarı çıktı.

"Artık bu bölgede Kod Ergenekon geçerlidir. Ben özel Kuvvetler Komutanlığından Yüzbaşı Celal... Bunlar da adamlarım. Ülkemiz bir savaş halindedir ve savaş şartlarının koşullan başlamıştır. Her bölgede yetki Kod Ergenekon nedeniyle bize geçmiştir."

Polislerin arasında bu tür gizli kuruluşlar hep söylenti olarak kalmıştı ama şimdi Emniyet Müdürü hazır ol vaziyetinde beklediğine göre bu gerçekti. Kısa sürede polisler Ergenekon kuvvet amirlerinin emrine girmişti.

Kendini Metin diye tanıtan asker, grupların karşısına geçti. "Elinizdeki listelerde ismi yazılı olanları toplayacaksınız. Bunlar daha önce teröristlerle bağlantılı olan veya terörist oldukları tespit edilenler. Direnen olursa tereddüt etmeden vuracaksınız. Akşama kadar sokaklarda bizim araçlarımızın devriye gezdiğini görmek istiyorum. Ben ve grubumdakiler Belediye Başkanlığını ele geçireceğiz ve hoparlörden sokağa çıkış yasağı ilan edeceğiz."

Tüm ülkede savaş zamanı şartlarına göre düzenlenmiş özel bir yönetim başlamıştı. Gizli silah depolan açılmıştı, televizyondan ve radyolardan yayınlanan parolayı duyan Ergenekon askerleri hızla görev yerlerine gidiyorlardı.

24 MAYIS 2007 - Saat: 17.30
CENTCOM - FLORIDA / USA

Başkan, koltuğuna kurulmuş, kendisine verilen brifingi izliyordu. Yüzünde yayvan bir gülümsemeyle, harekât hakkında CENTCOM a ulaşan ilk bilgilerin değerlendirilmesini dinliyordu.

Gün boyu diplomatik sıkıcılıkla uğraşmıştı; Rusya biraz para ve ticarî rüşvetlerle susturulacaktı. Zaten kendilerine yakın olan Ermenistan ın büyümesi onların da işine gelirdi. Güçlü bir Türkiye, Rusya nın yumuşak karnı; yani tekrar güdümüne almaya çalıştığı Orta Asya devletleri için tehlike demekti.

Avrupa Birliği nin tepkisi ise daha cılızdı. Türklerin Birliğe girme müzakerelerini keserek bir şey söyleme haklarını çoktan kaybetmişlerdi. Zaten Başkan Bush, bu harekât dolayısıyla kendisini arayıp şikâyet etmeye kalkan Fransa Cumhurbaşkanı Nicholas Sarkozy yi neredeyse azarlamış, "Bayım, Türkiye yi bu kadar düşünüyorsanız oylamada retçilerin başını çekmezdiniz!" diye bağırmıştı. Ah bu Fransızlar!

İngiltere her zamanki gibi ABD nin yanındaydı, Almanya sessizdi. Çin ise aynen Rusya gibi beni de görün, tavrı içindeydi.

Bu nedenle Başkan, sıcak savaş görüntülerini bu sıkıcı ayrıntılara, iki yüzlü diplomasiye tercih etmiş, görüşmeleri Dışişleri Bakanı ve Başkan Yardımcısının sürdürmesini istemişti.

İlginç görüntüler geliyordu ekrana, uzaydan çekilmiş istihbarat görüntüleri; bunlardan bazılarında 9. Tank Tugayının kışlasını terk etmekte olan tankları göze çarpıyordu, birisi Kırıkkale Silah Fabrikasının resimleriydi, bir diğerinde vurulmuş havaalanlarını gösteren resimler vardı. Bunların yanı sıra hareketli görüntüleri izlemeyi özellikle Başkan istemişti. Bu görüntüleri izlemeyi hep çok sevmişti. F-15 savaş uçaklarının avladığı bir F-16 nın görüntüleri vardı. Genelkurmay Başkanlığını vuran Lazer güdümlü bombanın hedefe ulaşma görüntüsü, Akçakale Sınır Karakolunun vurulduğu helikopterden çekilmiş bir görüntü.

Askerleri görebiliyordu, bir an oradaydılar ve bir an sonra oluşan alev topunun ardından ortada kimse kalmıyordu. Şimdiye kadar aldığı haberler, işlerin yolunda gittiğini gösteriyordu. Sert bir direniş vardı, direnen birliklerin Amerikan güçlerine ciddi bir kayıp verdirdiği raporu gelmişti ama vurulan tankların ve düşen uçakların hesabını yapacak durumda değildi. Eğer gelişmeler böyle devam ederse hedefine ulaşacaktı. Büyük Nokta yı ele geçirmenin zevkini hiçbir şeye değişemezdi. Bunun için ne kadar kayıp gerekiyorsa hepsini vermeye hazırdı.

"Hava savunmasındaki zafiyetleri iyi biliyorduk. Bu nedenle uçaklarımız fazla zorlukla karşılaşmadı." Ekranda beliren bir mobil radar istasyonunun vuruluş anını gösteren kamera görüntüsünü işaret etti Howard Strike. "Hava savunma füzeleri fazla bir işe yaramadı, orta menzilli füzelerin radar sistemleri HARM lar tarafından kolaylıkla alt edildi. Bu I-Hawk füzeleri zaten teknolojik olarak çok eski, üstelik bunların elektronik karıştırma konusunda uyguladıkları karşı tedbirlerin hepsinin kodları bizde mevcut. Türkiye nin alternatif hava savunma sistemlerine ilgi göstermemesi işimize yaradı doğrusu. Uçaksavar her zaman için eğlence aracıdır. Ve uçaklara gelince, uzun süreden beri ilk kez hava savaşında çok sayıda uçağımız düşman uçakları tarafından düşürüldü. Bunu yapabileceklerini biliyorduk."

"Ne de olsa bizim eğittiğimiz pilotlar ve bizim savaş uçaklarımız." Çocuksu bir ifade vardı Başkanın yüzünde.

"Yalnız henüz riskler azalmış değil," dedi Strike. "Kara savaşına erken girişmiş olmayı istemem. Bu nedenle 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı ilerleyişini yavaşlattı. 4. Mekanize nin onlara yetişmesi birkaç gün alır. Bu arada Hava Kuvvetleri büyük askerî birlikleri zayıflatmış olur."

"Bay Strike, lütfen çabuk olun. Bu stratejinin mimarlarına güveniyorum. Ankara, İstanbul ve İzmir in bir an önce ele geçirilmesi gerekiyor. Türkiye nin doğusu umurumda bile değil. Eğer ekonomik merkezleri alırsak, doğunun direnmesine imkân yok. O şehirleri teslim alınanın kolay olacağı açık. Bana istediğimi verin yeter."

"Bunu yapacağız Sayın Başkan. Hava Kuvvetlerinin büyük saldırısı şu anda Türklerin kapısında, günlerce sürecek bir hava saldırısı başlatıldı. Üç gün içinde Türk Ordusunu Kurtuluş Savaşı seviyesine getirmeyi düşünüyoruz."

"Türk Ordusunun teslim olma ihtimali?"

"Sıfıra yakın Başkan. Savaşacaklar ve ölecekler. Biz de çok kayıp vereceğiz."

"Bunu biliyorum, biliyorum. Savaşacaklar ve ölecekler demek. Ölmelerini tercih ederiz. Sence direnecekler mi sonuna kadar? Teslim olmaları işimize gelmez."

"Sayın Başkan, şu anda ekranda gördüğünüz görüntüler bunun bir kanıtı zaten."

"Peki özel operasyonlar ne durumda?"

"Özel Kuvvetler, Atatürk Barajını ele geçirdi. Burada yaklaşık üç yüz Özel Kuvvet askeri var. Hava Kuvvetlerinden sürekli olarak destek istiyorlar. Türk askerleri delirmiş gibi barajı ele geçirmek için saldırıyor."

Dev ekrana başka bir resim geldi. Uydudan çekildiği belli olan siyah beyaz bu resimde geniş bir toprak parçasına toplanmış olan tanklar ve zırhlı araçlar görülebiliyordu.

"Bu tank taburu barajı almak için saldırıya hazırlanıyor. Biraz sonra imha edilmeleri için operasyon başlayacak."

"Kıbrıs taki orduyu da yok etmenizi istiyorum."

"Sayın Başkan, daha önceki brifinglerde de söylediğim gibi bu plan hazır ancak hava operasyonu çok can kaybına neden olur. Sivil kayıplar konusunda..."

"Bırak sivil kayıpları Howdy." Başkan sinirlenmişti. "Bu işi bana bırak. Sivil kayıplar Avrupalı birkaç yumuşağın çığlık atmasına neden olur en fazla. Rum ordusu hazır durumda. Orada fazla karışıklık olmadan adada sükuneti sağlayacaklar." Güldü, keyiflenmişti yine.

"Genelkurmaya gelince..." duraksadı bir an Howard Strike.

"Ne yaptın, onları öldürebildin mi?"

"Sanmıyorum. Bina vuruldu ama pek bir şey çıkmadı. "

Bu sırada baş sekreter odaya girip FBI Başkanı Robert Müller in aradığını söyledi. Başkan telefonu kaldırırken, "Howdy, Ankara yı aldığın zaman bana haber ver," dedi. "Evet Müller, bu Türkler hâlâ niye kamplara tıkılmadı?"

Hareket sırasında ABD deki Türklerin kamplara konulmasına karar verilmişti ve toplama, harekât gecesi başlamıştı oysa hâlâ birçok Türk serbestti ve olaylar çıkarıyorlardı.

Robert Müller ülkede kaçak işçi olarak çalışan Türklerin sayısını tam olarak bilmediklerini hatırlattı Başkana. Ama kısa zamanda sesleri soluklan kesilecekti.

25 Mayıs 2007 - Saat: 11.30
NEW MEXICO YAKINLARINDA BİR ÇİFTLİK

Hizmetçi kahvaltıyı getireli bir saat olmuştu ama Gökhan hiçbir şeye dokunmamıştı. Bekliyordu, dinliyordu, iki gün önce, sarı bir lambanın aydınlattığı yeraltındaki odasında birden bir konuktan, esire dönüşmüştü.

ABD ye geleli iki ay olmuştu. Kurt un karmaşık mafya bağlantıları onu yüküyle beraber oradan oraya aktarıp durmuştu, iki sırt çantası vardı her zaman yanında. Ve bu sırt çantalarında Hiroşima ya atılan bombanın birkaç katı gücünde iki nükleer bomba, ilk planları, beş tane alabilmekti ama bunu başaramamışlardı. İki tane de çok işe yarardı eğer gerekli şekilde kullanılabilirse.

Gökhan her zaman dikkatliydi; Kurt un, "Bunların bana borçları var, bu nedenle bir yere kadar güvenebilirsin. Ama bir yere kadar. Unutma, bu dünyaya girmek için bu adamlar ya anasını satar, ya babasını... Beni veya seni haydi haydi satarlar, " diye uyarısına da hiç gerek yoktu.

Hiçbir şekilde ABD de yaşayan Türklerle veya teşkilatın bağlantılarıyla temasa geçmemişti. Meksika sınırından ABD ye girdiğinden beri bu çiftlikte gelişmeleri bekliyordu.

Tabii ki çiftliğinde kaldığı Ramirez in ve adamlarının meraksızlığı doğal olmayacak kadar olağanüstüydü. Ev sahibi Ramirez ilk birkaç gün dost olma çabalarının karşılıksız kaldığını görünce Gökhan ı yok gibi kabul etmeye başlamıştı.

Sınırın iki yakasında da; yani hem ABD de, hem de Meksika da etkili bir insandı Ramirez... Küçük ölçekte bir gücü olmasına rağmen, özellikle yapabileceklerinin sınırını aşmayarak ve yerel bağlarını her zaman memnun ederek başarılı bir iş sürdürüyordu. Gökhan, Ramirez in sık sık kendisini cahil bir adam gibi göstermeye çalışan tavırlarına kanmamıştı. Bu adam bir yılanı bile deliğinden çıkarır, yerine yerleşirdi.

İşte şimdi, birdenbire şartlar değişivermişti. Ramirez in silahlı adamları odayı basıp, Gökhan ın karşı koymasına fırsat vermeden çantaları alıp gitmiş, kapıyı da üzerine kilitlemişlerdi. Bombaların işe yaraması için kodlara ihtiyaç vardı ve bu nedenle de Gökhan a muhtaçtılar.

Gökhan hapsedildiği odada etrafı dinliyordu. Harekete geçme vakti gelmek üzereydi. Ondan ne istiyorlarsa çok kısa bir süre içinde almaya geleceklerdi. Nitekim kalabalık ayak seslerini duyunca gülümsedi. Ne kadar kalabalık olursa o kadar iyiydi. Kahvaltı tepsisindeki plastik kaşığı aldı.

Güya silah olarak kullanmasın diye metal çatal, bıçak vermemişlerdi. Oysa bu son derece sade odada bile Gökhan ın insan öldürmekte kullanacağı onlarca şey vardı.

Plastik kaşığı yatağın kenarına bastırarak kırdı, beklediği gibi nispeten sivri bir uç kaldı, onu masanın alt kenarındaki bacaklardan birinin birleşme noktasına sıkıştırdı. Rahatça yatağına uzanıp konuklarını bekledi.

Kapı açıldığında Ramirez in yanında Gökhan ın görmediği adamlar vardı. Belki de büyük bir patrona danışmış ve destek almış olabilirdi.

Ramirez yılışık bir şekilde sırıtıp yanına geldi. "Merhaba Sinyor, konuşmamız lazım."

Gökhan sakindi. "Elbette Sinyor Ramirez, çantalarım alınıp, kapım birdenbire kilitlendiğinden beri sizi bekliyorum. "

Adam ellerini açıp sırıttı. "Ah Sinyor, bunu sizi korumak için yaptık. Haberiniz yok ama ülkenizle Yankiler savaşıyor iki gündür."

Gökhan uzandığı yerden doğruldu. Beklediği olmuştu işte. Bir an önce buradan çıkmalıydı, belki de birçok şey için geç kalmıştı. Aklında savaş ile ilgili onlarca soru vardı ama ilk planda buradaki sorunu halletmeliydi. Ramirez onu FBI a da satmış olabilirdi.

"Ee... şimdi ne yapacağız Ramirez?" diye sordu.

"Sinyor, biz aptal değiliz. En baştan beri yükünüzün farkındaydık, ne olduğunun da. Şimdi sizden onların kodlarını istiyoruz."

Gökhan içten içe gülümsedi. Kurnaz herif bu oyunu kendi için istiyordu. Onların planını kendi adına yürütecekti, öyleyse çantalar hâlâ çiftlikteydi. Bu durum onu rahatlattı. Eğer işin içinde FBI yoksa bu odadan kurtulması, çiftlikten kaçması için yeterli olacaktı.

Kafasını kahvaltı masasına eğmişti, sol elini yavaş yavaş kahvaltı tepsisindeki tabağa yaklaştırırken sağ eliyle dikkat dağıtıcı bir jest yaptı.

"Sanırım bu aşamada kendimi düşünmeliyim. Sizinle işbirliği yaparsam güzel ve mutlu bir hayat sürebilir miyim? Eğer o bilgileri işkence ile almayı planlıyorsanız, sonuç sizin için hayal kırıklığı olabilir."

Ramirez dostça omzuna vurdu. "Biz açgözlü insanlar değiliz Sinyor. Alacaklarımız hepimize yeter."

Gökhan kafasını kaldırıp gülümsedi, aynı anda odada herkesin konumunu kafasına kazıdı. Sekiz metrekarelik küçük odaya Ramirez le birlikte silahlı beş kişi girmişti. Hepsi ayaktaydı, iki kişi de açık kapının hemen dışında duruyordu. Ramirez yanına oturmuştu.

Anında karar verdi ve harekete geçti. Kahvaltı masasındaki tabağı sarı lambaya fırlattı. Lamba patlayıp ortalık karardığında plastik kaşığın sivri ucunu Ramirez in sağ gözüne batırdı. Kalabalık olmaları, şimdi adamların aleyhine olmuştu. Adamlar karanlıkta ne yapacaklarına karar veremiyorlardı ama Gökhan ın hareketlerini kararsız kılacak bir neden yoktu.

Yere eğilip acı nedeniyle havada çırpınan Ramirez in yarattığı panikten yararlandı, ilk silah ateşlendiğinde ikinci kısma geçti. Silahın namlusundan çıkan ışık, adamın yerini belli etmişti. Uzanıp

tuttuğu gibi silahlı kolu kendine çekti ve diziyle kırdı. Artık bir silahı vardı, gözlerini kapatıp çıkan seslere doğru ateş etmeye başladı.

Silah ateşlemeyi kestiğinde beşini öldürdüğünü düşünüyordu. En baştan beri plan, birini sağ bırakmaktı. Korku dolu nefes seslerini takip ettiğinde adamı boynundan kavradı. "Lütfen... Lütfen Sinyor, beni öldürmeyin!" dedi adam. Gökhan gülümsedi. Bingo! Ramirez di kurtulan.

Çatışma başladıktan sonra dışarıdaki iki adam kapıyı kapatmış, dışarıda mevzilenmişlerdi. Gökhan kendini dışarı atsa vurulacağı kesindi. Koridordan sızan ışıkta adamların kapıyı ittiğini ama kilitlemediğini fark etti. Bu büyük bir hataydı. Tekmeyle kapıyı itip Ramirez in vücudunu kendine kalkan yaptı. Ramirez adamlarına ateş etmemeleri için bağırıyordu.

Koridorda adamların saklanabileceği bir yer yoktu, sadece eğilip kapıya doğru hedef almışlardı. Ramirez in emirleri ellerini kollarını bağlıyordu ama Gökhan tereddüt etmeden ateş etti. Atışları isabetliydi. Ramirez ağlamaya başlamıştı.

"Yukarıda kimse var mı?" diye sordu Gökhan.

Ramirez hâlâ ağlıyordu. Gökhan silahın kabzasıyla hafifçe vurdu. "Kendine gel. Sadece çantalarımı alıp gideceğim, seni öldürmeyeceğim. Çünkü burayı cesetlerden temizleyip, olayların üstünü kapayacaksın. Kimse burada olanları bilmeyecek, yetkililere başvurmayacaksın. Bunu yaparsan çok fazla soru sorulur ve şu anda işe yarayan bütün bağlantıların seni satar."

Adam birden sakinleşti. Gökhan ın dedikleri kısmen doğruydu, fakat Ramirez in konuşma ihtimalini göze alamazdı. Eğer konuşursa onu hemen bulurlar ama kimseyi sağ bırakmazsa gizemi çözmeleri birkaç gün sürerdi. Bu da ona yeterdi.

Ramirez sırtını dikleştirip, "Sadece iki hizmetçi ve devriye gezen birkaç adamım var," dedi. Adamın karısı ve çocukları Meksika tarafında yaşıyordu, buraya bazen lüks fahişeler gelip gidiyor, patronlarına uyuşturucu ve seksin bol olduğu partiler düzenliyorlardı.

"Niye silah seslerine gelmediler adamların?"

"Bazen burada fazla gürültülü işler yapıyoruz, ses duyulmasın diye duvarlar takviyeli."

Gökhan, "Demek ki ilk tutsak veya işkence yapılacak olan ben değilmişim," diye düşündü.

Evin içine girdiklerinde çalışma odasına yönlendirdi Ramirez i Gökhan. Odada susturuculu bir silah gördüğünü hatırlıyordu. Sırt çantaları ve silah Ramirez in zemindeki geniş kasasındaydı, açtırıp aldı. Çantaları kontrol edip, içindekilere dokunulmamış olduğunu görünce rahatladı. Kasada bulduğu nakit birkaç bin doları ve iki sahte kimliği de cebine soktu.

Susturuculu silahı alınca tavandaki kamerayı işaret etti. "Güvenlik odasını göster hadi," dedi Gökhan. Bazı odalarda ve çiftliğin girişinde kamera vardı. Kendisiyle ilgili her türlü izi silmeliydi.

Güvenlik odası boştu. Kayıtların başında, görevli biri durmuyordu. Dursa, zaten şimdiye kadar alarm verilmeliydi. Gökhan, Ramirez e artık ihtiyacı kalmadığını düşündü. Adamı iki adım ileri itip susturuculu ile ensesine mermiyi sıktı. Yavaşça yere yığıldı Ramirez. Odadaki küçük kamera dikkatini çekti, yanma aldı. Yapması gereken kayıt için ihtiyacı vardı buna.

Evi ateşe verebilmek için garaja benzin almaya giderken iki hizmetçiyi mutfakta buldu. Akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. Çok fazla düşünecek zaman yoktu, görevi önemliydi, iki el ateş etti.

Gazı açarak, garaja geçti. Benzin bidonuyla güvenlik ve Ramirez in çalışma odası başta olmak üzere her yeri benzine buladı.

Pencereleri karanlık olan Mercedes ile çiftlik kapısındaki iki silahlı adama ilerlerken ilk dumanlar çıkmaya başlamıştı.

Şansına iki adam da evden çıkan dumanları merak ettikleri için aynı taraftan şoför penceresine yanaştı. Gökhan cam inerken ateşe başladı. Adamlardan birisi geriye devrilirken elindeki makineli tüfeğin tetiğine asıldı ama mermileri gökyüzüne boşalttı.

Gökhan arabadan inip çiftlik kapısını açtı ve radyoyu bir haber istasyonuna ayarlayarak uzun yolculuğuna başladı. Savaş ile ilgili bütün bilgileri öğrenmeli ve bir kayıt yapmalıydı. Washington ikinci durağı olacaktı; önce New York a uğrayıp yapacağı kaydın kopyasını uluslararası ajanslara vermeliydi... Hiroşima ya atılanın en az iki katı tahrip gücüne sahip iki nükleer bomba, ABD nin en önemli iki kentinde patlamak üzere programlanmayı bekliyordu. Ve Gökhan, Amerikan askerleri Türkiye den çekilmezse cehennemi onların evine getirmeye kararlıydı.

Ne demişti Kurt a; "Savaşı ABD nin evine taşımayan hiçbir gücün galip gelme imkânı yoktur!"

25 Mayıs 2007- Saat: 16.00
ALMANYA - BERLİN

Türkiye nin Almanya Büyükelçisi Onur Türkoğlu, Almanya Dışişleri Bakanı Josca Fischer ile olan randevusuna büyük bir heyecanla gidiyordu. Koltuğunun altındaki dosya belki de ulusunun kaderini belirleyecekti.

Bu randevu, beklediğinden geç verilmişti. Fransa, ingiltere, Rusya ve italya da da Türk büyükelçileri acil koduyla iletilen bu dosyaları muhataplarına bir an önce teslim etmeye çalışıyorlardı. ABD nin acımasız saldırısına karşı BM den bir sonuç almak mümkün görünmüyordu, ancak büyük ülkeleri tek tek ikna etmek gerekecekti.

En çok Almanya da olmak üzere bütün Avrupa da Türkler protesto gösterileri yapıyor, hatta bazen işi şiddet eylemlerine döküyorlardı.

Koridoru döndüğünde Josca Fischer in yanında yardımcısı olduğu halde oda kapısında onu beklediğini gördü. Bu umut vericiydi. Bu adam her zaman Türk dostu olmuştu. Almanya Türkiye nin AB ye girmesi için çok çabalamış ama başta Fransa olmak üzere bu birlikteliğe engel olmak isteyenlerin başarılı olmasını engelleyememişti. Ama bu, önemli fikir ayrılıklarının tetikleyicisi olmuştu; Türkiye nin dışarıda bırakılması, hâlâ birliğe uyum sağlamayan Doğu Bloku ülkeleri, ekonomik başarısızlıklar ve ABD nin politik oyunları AB nin sonunu getirmek üzereydi.

Büyükelçiye gülümseyerek elini sıktı Bakan. Hemen odaya girdiler.

Onur Türkoğlu gergindi, "Sayın Bakan," dedi. "Müsaadenizle hemen konuya girmek istiyorum."

Fischer, "Elbette, sizi anlıyorum. Buyurun, " dedi.

Büyükelçi dosyayı en son aşamada ortaya koyacaktı: "ABD nin uluslararası hukuku çiğneyen saldırısına bir an önce son verilmesi için aktif desteğinizi bekliyoruz."

Suratı asılan Fischer, kollarını kavuşturdu. Bunun vücut dilindeki karşılığını iyi biliyordu Büyükelçi. "ABD nezdinde protestomuzu verdik, bu saldırının bir an önce bitirilmesini ve herhangi bir sorun varsa görüşmeler yoluyla halledilmesini istedik. Hatta arabulucu olmayı da teklif ettik. Bunu sadece dostluk adına değil, Almanya nın çok uzun yıllardır Türkiye de bulunan çıkarları gereği de yaptık ama ABD nedense kararlı."

Yardımcısı, Bakana bir kağıt uzattı, "Bakın, başka konularda birlik sağlamayan bütün AB ülkeleri, hatta Yunanistan bile savaşı bir an önce durdurması için ABD ye, bizimle birlikte protesto çekti."

Onur Türkoğlu, dosyanın zamanı geldi, diye düşündü. Büyükelçiliğe kriptoyla gönderildikten bir saat sonra dosyanın tamamı tercüme edilmişti bile...

"ABD nin neden kararlı olduğunu biz biliyoruz sayın Bakan. Bu dosyada hain planların birkaç yıllık olduğu ve Türkiye deki Bor minareli için yapıldığı yazılı."

Josca Fischer şaşırmıştı. "Bor mu?"

"Evet belki de adını duymadığınız bu mineral geleceğin enerji kaynağı. Dosyada tüm bilgileri bulabilirsiniz. Bu dosya Almanya ile birlikte dünyanın bütün büyük ülkelerine gidiyor. Eğer ABD Türkiye yi işgal ederse tek süper güç ile değil tek efendi ile muhatap olacaksınız!"

Oynanan oyunun adı diplomasiydi. Türkiye nin tek kurtuluş yolu, varlığının diğerlerinin varlığı için önemli olduğunu kanıtlamaktı.

25 Mayıs 2007 - Saat: 21.00
CENTCOM - FLORIDA / USA

Oda sadece kırmızı ışıklarla aydınlatılıyordu. Brifing odası ile karşılaştırıldığında hayli ciddi bir yerdi. Howard Strike, etrafındaki dört yıldızlı generallerle derin bir tartışmanın içindeydi. Harekât başlayalı üç gün olmuştu. Saldırılara bir saat bile ara verilmediği halde Türk Ordusu iyi dayanıyordu. Merkezdeki ekranlara her dakika yeni görüntüler ve dijital halde enformasyon paketleri geliyordu. Zaman zaman bu görüntüler üzerinde hızlı değerlendirme toplantıları yapılıyor ve hedeflerin yeterince vurulup vurulmadığı kararı veriliyordu. Bazı hedefler listeden çıkarılıp "imha edildi" sınıfına dahil ediliyordu, bazıları için de yeni saldırı emirleri çıkarılması talimatı veriliyordu.

"Komutan, büyük hava saldırısı başladı. Kısa süre sonra elimize görüntüler gelmeye başlayacak. Pilotların telsiz konuşmalarını dinlemek ilginç olabilir."

Başını salladı Strike, operasyon için hassas bir zamandı. Bu anı askerleri ile beraber geçirmek istiyordu. Operatörlerden birisi, kendisine verilen işaretle beraber savaş uçakları ile Irak taki Operasyon İdare Karargâhı arasında geçen telsiz konuşmalarını odaya yansıtan düğmeye bastı. Telsiz konuşmalarına eşlik eden elektronik cızırtı duyuldu ilkin, odanın içinde yankılanan cızırtıya az sonra Hava Kuvvetleri pilotlarının hiçbir şey yapmıyormuş gibi sakin konuşmaları katıldı.

"Aman Tanrım, bu cehennemin içinde olmak istemezdim!"

"İsabet! İsabet! Hedef vuruldu ve çok sayıda patlama var."

"Tanklar bulundukları alanı terk ediyor. Çoğu yanıyor, artık bunlardan zarar gelmez..."

"Ooo... Tanrım... Köprüden araçlar geçiyordu."

"Kartal 1, hedef vuruldu mu?"

"Hayır, bomba uzakta dağlık bir alana düştü.."

Sesler Howard Strike in kulaklarında yankılandı. Askerlik hayatının en acımasız saldırısının emrini vermişti. Bu ilk dalga geçtiği zaman psikolojik saldırı dalgası başlayacaktı. O zaman neler olacağını merak ediyordu. Türk halkını derinden yaralamalı ve teslim olmalarını sağlamalıydı. Bunun için onlarla savaşmayı göze alacaktı.

"Hey, merkez bunu görmeliydiniz."

"Kırıkkale silah fabrikaları ne durumda?"

"Korkunç patlamalar oluyor. Tanrım, oraya itfaiye göndersin birileri..."

"Vurucu 1, size yaklaşan uçaklar var."

"Anlaşıldı. F-18 filosu onların işine bakacak."

General Howard Strike eliyle operatöre konuşmaları kesmesini işaret etti. Odaya sessizlik hakim oldu. Saldırının ilk aşaması bitene kadar dinlenmeyi düşündü. Uyumayah çok olmuştu. Her şey beklendiği gibi gidiyordu zorlu ve kanlı. Beklenenden büyük kayıplar gerçekleşmişti. Hava savunması beklediğinden daha zayıftı. Uçaksavarlar gökyüzünü çılgınca tarıyordu ama bu kendi halklarına gösteriden öteye gitmiyor gibiydi.

Amerikan 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı tankları Tarsus a doğru ilerliyordu, Tarsus-Konya istikametinde hareket edeceklerdi. Eğer bu yol aşılırsa Ankara nın düşme olasılığı yüksekti. Konya ya gelirlerse önlerinde hiçbir engel kalmayacaktı. Amerikan uçakları Adana şehri üzerinde uçmuş ve şehrin hızla boşaltılmasını istemişti. Eğer bu olmazsa, 1. Zırhlı Süvari nin önündeki şehir yok edilmek zorunda kalınacaktı. Gelen bilgiler askerlerin halkı Adana dışına çıkartmak için çabaladığı yönündeydi. Bu, Adana nın teslim edilmesi anlamına geliyordu. Neden bu kadar kolayca çekiliyorlardı? Mutlaka bir manevra olmalı, diye düşündü Strike. Bir problem vardı; Hatay...

Oradaki Türk Tugayına ve sınır taburlarına yapılan hava saldırılarını karadan desteklemek gerekiyordu, yoksa Tarsus yolundaki zırhlıların yanlan düşmana açık hale gelirdi. Üç saat kadar önce başlayan bir harekât ile 101. Hava indirme, Hatay sınırına kaydırılmaya başlanmıştı. Zaten o bölgede bekleyen 82. Hava İndirme Tümenine bağlı 1. Hava indirme Tugayı sınırda çatışmaya başlamıştı bile. 101. nin ve Hava Kuvvetlerinin desteği ile Hatay daki birlikleri temizleyebilirlerdi. Eğer başaramazlarsa, 4. Mekanize Piyade Tümeni doğrudan Hatay ı istila edecekti. Bu, operasyon için en fazla bir iki günlük bir gecikme anlamına gelebilirdi.

Türk Ordusu çok başarılı bir biçimde karşı koyuyordu. Karşılarında başka bir ordu olsa çoktan onu yok etmişlerdi. Rus Ordusu bile Türk Ordusu karşısında direnemezdi ama düşmanın elindeki teknolojik güç

sayesinde Amerikan Ordusuna karşı istenen sonuç alınamıyordu. Elindeki güç, tüylerini diken diken yaptı. Artık düşmanın moralini iyice yıkacak bir hedefin vurulmasının vakti gelmişti!

26 Mayıs 2007 - Saat: 14.45
USS GEORGE BUSH UÇAK GEMİSİ / AKDENİZ

İçinde altı bin insanın yaşadığı dev uçak gemisi üzerindeki seksen beş uçak sürekli olarak faaliyetteydi. Büyük hava saldırısı başladığından beri neredeyse yirmi dört saat geçmişti. Karanlık dumanlar kaplamıştı Anadolu nun üzerini. Uçak gemisinden görünen manzara bir zamanlar çok güzel olmalıydı. Pilotlar bu manzarayı yok etmenin sıkıntısını yaşıyor muydu bunu kimse bilemezdi ama Amerikan Ordusu elindeki bütün mühimmatı Türk topraklarına boşaltıyor gibi geliyordu onlara.

Psikolojik hava saldırılarının başlama günüydü. Uçaklara, görevleri, havalandıktan sonra verilecekti. Türk Ordusunun savunma kabiliyeti gitgide zayıflıyordu, Hava Kuvvetleri artık uçamaz durumdaydı. Hemen hemen bütün havaalanları vurulmuş ve kullanılmaz hale gelmişti. Savaş uçakları havada pek sorunla karşılaşmadan hedefe gidip uçaksavar ateşleriyle baş ediyor ve hedefleri bombalıyordu. Bugün diğerlerinden farklıydı. Artık darbe vurma zamanı gelmişti, insanların duygularını ve direnme güçlerini yıkacak vuruşlar yapma günüydü.

Yüzbaşı Civan Huxley uçağına doğru koşarken kokpitte giyeceği kaskı kolundan sallanıyordu. Koşarak F/A-18E Süper Hornet uçağına doğru yöneldi. Geminin üzeri çok hareketliydi, inen uçaklar hemen hangarlara çekiliyordu ve pist boşaltıldıktan sonra hedefe doğru havalanacak olan diğer uçaklar pistteki sıralarına geliyordu. Uçakların havalanması için gerekli olan buhar gücünü oluşturan motorların uğultusu kaplamıştı ortalığı. Rüzgâr, uçakların kalkışma yardımcı olmak için kıç taraftan esmeliydi. Bunu sağlamak için gemi, rüzgârın yönüne göre kendisini ayarlıyordu zaman zaman.

Pilot Yüzbaşı Huxley i diğerlerinden ayıran bir özelliği vardı. Babası, Körfez Savaşı sırasında Amerika ya göç etmiş ve Amerikan vatandaşlığına geçmiş bir Kürt; annesi de Türkmen asıllıydı. Aslında Diyarbakır doğumluydu ama savaş başladığında Irak taki akraba ziyareti nedeniyle bir daha bu ülkeden çıkamamışlardı. Amerikan askerlerine yaptıkları yardım sayesinde bir generalin referansı ile vatandaşlığa kabul edilmişlerdi.

Civan o günleri hayal meyal hatırlayabiliyordu. Diyarbakır daki köylerinden ayrılırken içini garip bir his kaplamıştı. Babasına, "Geri gelecek miyiz?" diye sormuştu. Babası da ona gülerek, "Geri döneceğiz," demişti ama bunu söylerken yüzüne düşen gölgenin neyin gölgesi olduğunu anlayamamıştı Civan. Evet, ülkesine geri dönmüştü, hem de uzun yıllardan sonra bir Amerikan savaş pilotu olarak. Savaş başladığından beri on altı sorti yapmış ve Hatay daki Türk Zırhlı Tugayına ait tankları bombalamıştı, pek çok tankın yok oluşunu gözleriyle izlemişti kameradan.

Profesyonel bir askerdi ama attığı lazer güdümlü bombalar her patladığında gözünün önüne çocukluk yılları geliyordu. Aşağıda bir yerlerde arkadaşları olabilirdi, hatta Irak a gittikten sonra hiç görmediği kardeşi bile orada olabilirdi. Bunları düşünüyordu ama bilincinin çok derinlerinde kalan bir iç tartışmadan ibaretti hepsi. Asla görevine ihanet edecek bir hareketi ya da düşünceyi aklına getiremezdi.

Kokpite yerleşip kontrol panelindeki düğmeleri ve anahtarları hızla çalışır pozisyona getirirken içi rahattı. Yalnız şimdi farklı bir göreve gidiyordu. Görev henüz belli değildi ve hedef koordinatları kendisine tam olarak havada bildirilecekti. Uçak katapultun önünde motorlarım çalıştırdı ve fırlatma için hazırlandı. Pistin üstünde duran görevli elindeki ışıldaklar ile pilotu yönlendiriyordu. Fırlatma anı geldiğinde iki kolunu aşağı indirip yana dönerek pilota "kalk" mesajı verdi. Civan ın kullandığı F-18,

mermi hızında ileri atıldı ve uçak gemisinden ayrıldıktan sonra önce hafifçe aşağı ve sonra yukarı doğru hareketle havalandı.

Akdeniz de hava parçalı bulutluydu, karanlık gökyüzünde bulutların arasından parıldayan yıldızlar görülebiliyordu. F-18 bir süre sonra kara sahası üzerine geldi, iletişim bilgisayarının ekranında beliren koordinatlar Toroslar üzerine geldiğinde kuzeyi gösterdi. Civan Ankara ya doğru gittiğini anladı, otomatik pilot bir süre bu koordinatta ilerledi.

Ekranda bir başka işaret belirdi, kesin hedef koordinatlarıydı.

Koordinatları uçağın bilgisayarına girdi ve uçak hafifçe yana yatarak gerekli uçuş rotasına oturdu. Kendisine verilen her komuta uyan sadık bir Rotweiller ı andırıyordu bu teknoloji canavarı. Uçağa yakıt tankları dışında sadece dört adet yaklaşık iki tonluk GBU-28 Penetrator (delici) lazer güdümlü bomba yerleştirilmişti. Bu füzeler yeraltına saklanmış olan sığınakları vurmak için üretilmişti ama yerdeki her hedef üzerinde korkunç derecede yıkıcı bir etki yapıyorlardı. Civan a eşlik eden başka bir uçak yoktu, tek başına bir göreve ilk kez gidiyordu. Kendisini gizli bir görevin parçası gibi hissettiren bir durumdu bu. Garipti, hedefi merak ediyordu.

Birkaç dakika geçtikten sonra radar ekranında kırmızı bir ışık yandı. Hedefin koordinatları radar ekranında işaretlenmişti. AGP 79 radarı sayesinde kendisine verilen hedefleri daha iyi bulabiliyordu uçak. Belli bir noktaya kadar radarı ile hedefi takip ediyor ve daha sonra işi lazer işaretleme poduna* devrediyordu. Pilota da düğmeye basmak ve lazer işaretleme ekranındaki artı işaretini çarpma gerçekleşene kadar hedefin üzerinde tutmak kalıyordu.

* ATFLIR - İleri bakışlı lazer hedefleme podu

Radar hedefe çok yaklaşıldığını belirten kesik kesik alarm seslerini vermeye başladı, Civan hemen lazer podunu devreye soktu. Önündeki ekranda, yerdeki cisimleri görebiliyordu. Her şey lazer podunun ve dolayısıyla yaklaşık sekiz ton bomba taşıyan acımasız silahlarının hedefi olabilirdi. Uzun yıllar önce terk ettiği ülkesini bu şekilde görmek garip duygular uyandırmıştı kalbinde. Terlediğini ve içine tarifi olmayan bir sıkıntı bastığını hissetti. Hedef podunu hedefe doğrultmak için koordinat noktasını araştırmaya başladı. Yerde fazla bir şey yoktu, şehrin dışına doğru bir olmalıydı burası.

Hedef podu kilometrelerce uzakta bir yapının üzerine geldiğinde radarda belirtilen koordinatları gösterdi ekranında. Civan radarı ve hedefleme podunun üzerindeki koordinatları kontrol etti; evet doğruydu, hedefi bulmuştu. Ama... Bir dakika... Aman Allahım, diye düşündü, gözleri büyüdü, kalbi hızla atmaya başladı. Hedefleme podunun artı işaretinin tam ortasındaki yapıya bir kez daha dikkatli bir şekilde baktı. Buna inanamıyordu, vurması gereken hedefin bu olduğuna inanamıyordu.

Şimdi lazer ışınının doğrultulduğu ekranın tam ortasında, Rasattepe nin ihtişamlı doruğunda, denizden dokuz yüz metre yüksekte Anıtkabir duruyordu. Bütün haşmeti ile orada, sessiz ve vakurdu. Aslanlı yol kenarındaki mermer aslanlar, Türk ün devlet kurma becerisinin yansımaları, yaklaşan tehlikeye gülüp geçiyor gibiydi. Mermerden yapılmışlardı, parçalanabilirlerdi ama o mermerin içindeki aslana şekil veren ruh bombalarla parçalanamazdı.

Diyarbakırlı Civan, kendisine verilen hedefin bu olduğuna inanamıyordu hâlâ. Ne gerek vardı burasını vurmaya? Bu, Amerikan Ordusuna ne kazandıracaktı ki? Bir hiç. Bu bütün insanlık... Hayır, bu işte bir yanlışlık olmalı, diye düşündü. Ama koordinatlar doğruydu ve şimdi USS George Bush uçak gemisindeki operatörler onun hedef üzerinde olduğunu gördükleri için rapor vermesini istiyordu. Dili tutulmuş gibiydi. Damarlarındaki kanın kaynamaya başladığını ve çılgın gibi aktığını hissedebiliyordu. Çok garip,

yerden uçaksavar ateşi de açılmıyordu. Civan ın füzelerini durduracak hiçbir güç yoktu ortada ve o puslu havada üzerine gölge düşmüş olan Anıtkabir, yıkılmaz görünüyordu. Uçağındaki füzeler aciz göründü gözüne. Kulakları uğuldamaya başladı. Beynini dolduran seslere bir anlam veremedi. Sanki altındaki topraklar kaynamaya başlamıştı, dünyanın merkezinden gelen bir su gibi sıcaktı toprak, öfkeliydi, göğe sıçrayıp onu ve uçağını yutacakmış gibi duruyordu. Gözleri bulandı, garip
görüntüler akıyordu gözünün önünden. Babasına benzeyen insanların sisli simaları uçağın hemen dışından, yaşlı gözlerle ona bakıyordu sanki, kızgınlık vardı yüzlerinde. Küçük bir çocuk gibi ezildi.

"Civan!" diye bir ses yankılandı uçağın içinde; burada, hemen yanı başındaydı sanki. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremiyordu.

"Civan! Akdeniz e git." Aman Tanrım, çıldırıyor olmalıyım, diye düşündü, ama sesin etkisinden kurtulamıyordu. Elleri kaskatı kesilmişti, ruhunda derin yaralar açmıştı ona emreden ses, içi burkulmuştu ama garip bir huzur huzmesi akıyordu bedeninden.. Gözleri kamaştı birden, hedefleme podunun ekranı apaydınlık oldu, ekranda bir yüz görüyordu şimdi. Sevecen ve tebessüm eden bir yüz bakıyordu ruhuna. Bütün kasları gevşedi birden.

"Bize katıl oğlum."

Gözleri dolmuştu, bu nasıl bir şeydi, anlamsız bir rüya olmalı... Hedef kaçmak üzereydi, pod alarm sinyali verdi ve uçak Anıtkabir in üzerinden geçti. Sert bir dönüş manevrası yaptı, konuşamıyordu. Beyni durmuş gibiydi ama sesleri duyar gibi oldu, beyin çeperlerinde yankılanan nal sesleri beyninde zonkluyordu. Bir sel halinde akan süvarileri gördü gökyüzünde, ışık seli olmuş, geliyorlardı. Bulutları yararak ilerliyorlardı. Telsizden gelen telaşlı anonsları duymuyordu artık. Geriye dönmüştü, çocukluğuna. Arkadaşlarının gülümseyen yüzü ve toprağın kokusu, yurdunun analığı geldi aklına. Torosların üzerindeydi, ışık huzmeleri onu yalnız bırakmıyordu. Ait olduğu yere doğru gittiğini düşünüyordu, Akdeniz kıyılarındaki Amerikan donanma firkateynlerinden saçılan uçaksavar mermileri yanından geçerken ona baktı ve gülümsedi. Tam karşısında USS George Bush Uçak Gemisi duruyordu.

Uçak gemisindekiler ne yapacaklarını bilemediler, öylece pistin üzerinde durmuş anlamsız bakışlarla uçağın gemiye yaklaşmasını seyrettiler. Civan, son bir kez benliğinin derinlerinde yaşadığını yeni anladığı insanlara baktı ve hemen ardından F-18, olanca hızıyla uçak gemisinin kıç tarafındaki piste çarptı. Bütün Akdeniz den duyulan bir ses çıktı, alevler onlarca metre yüksekliğe ulaşmıştı. Sekiz tonluk patlayıcılar uçağın deposundaki benzinle birleşip pistin üzerini cehenneme çevirmiş, pist üzerindeki uçakların bazıları denize saçılmış, çoğu ise patlamanın etkisi ile ağır hasar görmüştü. Geminin kıç tarafında açılan dev kraterden alevler ve siyah dumanlar yükseliyordu. Amerika Birleşik Devletleri, tarihinde ilk kez modern bir uçak gemisi kaybı vermişti.

26 Mayıs 2007 - Saat: 10.50
CENTCOM FLORIDA

"Allah kahretsin, Howard!!" Başkan çok sinirliydi. Böyle bir kayıp vermeyi hiç düşünmemişti ve dünden beri sekreteri Kitty dahil hiç kimse ona fazla yaklaşamıyordu. Basın ordusu, uçak gemisinin kaybıyla ilgili olarak Başkanı sıkıştırmak için elinden geleni yapıyordu ama ona ulaşabilen kimse yoktu ve büyük gazetelerin yönetmenleri de, ağzı sıkı "dostlar" aracılığıyla bu olayı fazla büyütmemeleri için uyarılmıştı. Amerika nın okyanusları denetim altında tutmada en önemli silahının yenilebilir olması başkalarını cesaretlendirebilirdi.

"Sayın Başkan, konuyu araştırdım ve bana inanın ki..." Sesi titriyordu Genelkurmay Başkanının. Bu

gerçekten de kabul edilebilir bir kayıp değildi. Binlerce askerin yaşadığı, dünyanın en büyük uçak gemisi işe yaramaz haldeydi ve bir Aegis destroyeri tarafından ülkeye çekiliyordu. Evet, batmamıştı ama aylar sürecek -en az altı ay- bir inşaat ve yenileme çalışmasıyla ancak kendine gelebilirdi.

"Hiçbir şeye inanmıyorum Howard, bu operasyona biri pisledi farkında mısın?"

Genelkurmay Başkanı ne diyeceğini bilemiyordu, Başkanın damarları şişmişti ve biraz daha sinirlenirse kendisini yumruklamasından korkuyordu Howard. O zaman bu geri zekalıya dersini verecekti kuşkusuz.

"O adam bizim iyi bir pilotumuzdu ama Türkiye de geçen bir çocukluğu var, sanırım hatıraları ve...."

"Ne, ne dedin sen, hatıraları mı? Bir milyar dolarlık bir geminin bir Kürt ün hatıraları tarafından mı yok edildiğini söylemek istiyorsun bana?"

"Efendim, bu ciddi bir savaş, şu anda seksen beş yıl önce kurulmuş olan bir devleti çökertmeye çalışmakla meşgulüz ve bu tarz beklenmeyen olayların olması mümkündür."

"Mümkün ha, cehenneme kadar yolun var Howdy. Bana Türkiyeli Kürtlerin bizi destekleyeceklerini söylemiştin. Batı daki şehirleri alırsak Doğu nun bizim elimize geçmesi neredeyse kendiliğinden olacaktı. Kendi askerimiz olduktan sonra bile bizi vuran birisinin akrabalarının bize katılacağını hâlâ düşünüyor musun? Üstelik hâlâ bana Doğu da beklediğimiz isyanın haberi gelmedi!"

"İstihbaratlara göre Sovyet işgaline karşı kurduğumuz Özel Harp Teşkilatı Doğu da idareyi ele almış. Kuzey Irak Kürtlerini işe karıştıramıyoruz çünkü iran ı tahrik edebiliriz. Şu aşamada bunun olması istemiyoruz. Sayın Başkan, bu olayı bence kendi başına değerlendirmeli ve operasyonun tamamına yaymamalıyız."

"Howard, her ne halt edeceksen et ve bu operasyonun ilk bölümünü bitir. Esas operasyon başlamalı bir an önce." Odadaki sinirli hava dağıldı birden. Sanki uçak gemisinin kaybı anlamını yitirmişti bu sözler karşısında. Başkan kendi masasına oturdu, sakinleşmeye çalışıyordu. Strike, ayakta durmaya devam etti ve Başkanın masasının hemen karşısındaki büyük beyaz duvarda monte edilmiş olan ekranın konsolunun başına gitti. Ekran açılır açılmaz görüntüye siyah bir fon geldi ve hemen ardından CENTCOM iletişim sisteminden Başkan için seçilen bilgiler akmaya başladı. Bu sistem sayesinde gelişmeler dakika dakika takip ediliyor ve üzerlerinde gerekli çalışmalar yapılabiliyordu.

"Efendim, operasyonun ilk aşaması, yani Metal Fırtına operasyonu gayet başarılı ilerliyor." Howard bunu söylerken Başkanın yüzüne bakamadı, zaten nasıl bir ifade olduğunu tahmin edebiliyordu ve bu ifadenin uçak gemisi ile alakalı olduğuna şüphe yoktu.

"Kara birliklerimiz beklediğimiz kadar süratle ilerleyemiyor ama 1. Zırhlı Süvari Tümeni ve 3. Süvari Alayı Tarsus bölgesine geldi. Adana da bu kuvvetlere karşı girişilen bir saldırı var efendim, Türk birlikleri bizimkilere çok yakın mesafeden saldırıp geri çekilmişler ve tanklarımızı meskun mahallere doğru çekmişler, buralarda bizim saf çocukları kötü aldattı Türkler, yirmi kadar tankı vurdular. Ancak çatışma sırasında bizimkiler biraz sert davranmışlar. Adana nın çoğu boşaltılmıştı ancak yine de komando birliğinin siper alması olasılığına karşı tümenimizin geçeceği bazı yerlerdeki yerleşim birimlerine Slayer bombaları atılmış. Bu bölgeler dümdüz olduğu için şehir pek iyi görünmüyor doğrusu."

"Torosları aşmak için kuvvetler harekete geçecek ancak bu noktada biraz beklemelerini istedik. Torosları geçmeleri biraz zor olabilir, oradaki bölgeler tuzaklarla dolu mutlaka. Uçaklarımız o bölgeyi yerle bir ediyor. B-52 ler on iki sorti yaparak dağları biraz karıştırdı. Ayrıca bir miktar Slayer bombası kullanarak

ortalığı iyice temizlemek istiyoruz."

"Howard, bu birlikler şu anda tek başına Türk topraklarında ilerliyor, sence biraz tehlikeli değil mi bu?"

"Sayın Başkan, sizi temin ederim ki düşmanın ciddi ve organize bir karşı saldırıda bulunma olasılığı çok az. Türk Ordusunun bütün ağır kuvvetleri yoğun bombardıman altında. Bir araya gelip bu tümene saldırabilecek durumda değiller."

"Peki ya Ankara nın dışına çıkan 9. Tank Tugayı ve 28. Mekanize Tugayı güçleri?"

Bu Türkleri anlamak gerçekten garip. O tugayları dışarı çıkarırken ne düşünüyorlardı bilmiyorum, büyük ihtimalle bizim 1. Süvari Tümenine karşı bir önlemdi ama sanırım yaptıkları hatayı anlamışlardır. 9. Tank Tugayının hemen hemen bütün unsurları imha edildi. Bu saldırımızın görüntülerini izlerken gerçekten tüylerim ürperdi. Sanırım bu saldırıyı bekliyorlardı."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü çok sayıda uçaksavar ile desteklenmişti bu tugay. Komşu ülkelerden birisi ile savaşılıyor olsa, tugayın önünde hiçbir ülkenin birliği duramazdı ama B-2 ler, F 15 ler ve A- 10 lar karşısında fazla şansları yoktu. Üstelik açık alanda yakalandılar. "

"Tanrım, o manzarayı görmek isterdim doğrusu."

"Efendim, kısaca anlatmak gerekirse yüzlerce vurulmuş araç ve her tarafa saçılmış cesetlerden başka görecek bir şey kalmadı. Ancak 28. Mekanize yaptığı manevralarla saldırıyı atlatmaya çalışıyor."

"Peki operasyonun ikinci kısmı konusunda bir gelişme...."

Başkan cümlesini bitiremedi. Bunun sebebi o anda içeriye Kitty nin dalmış olmasıydı. Bugün Başkan ile doğru dürüst konuşamamıştı ve basının uçak gemisi ile ilgili sorularından bunalmış görünüyordu. Başkan onu görünce sustu ve gülümsedi. Kitty, Strike in yüzüne bile bakmadan Başkanın masasına oturdu, kulağına bir şeyler söylemek ister gibi ona doğru eğildi. "Bay Cheney arıyor, efendim. Başkan beni bu gazetecilerden kurtarsın diyor."

"Tamam Kitty," diye bir kahkaha savurdu. "Howard bunu halledecek." Pis pis gülümsedi. Howard Strike, bu açıklamayı yapmakla herkesin gözünde uçak gemisi kaybetmiş bir komutan durumuna düşecekti ve tarihe bu şekilde geçmek istemezdi doğrusu.

Howard ile Kitty çıkarken Başkanın sadece bir kişinin bildiği özel numarası çaldı. Telefonu, "Buyurun Bay Lynam, " diye açtı.

Kısık bir ses, "İyi gidiyor savaşımız değil mi?" diye konuştu.

Başkan gülümsedi. "Evet Bay Lynam, umduğumuzdan iyi. "

"Operasyon Sevr... ?" dedi karşı taraftan ses. Bu genel harekâtın gizli adıydı. Herkes savaşın Türk toprakları üzerinde kurulacak yeni bir kukla hükümet oluşturuluncaya dek süreceğini zannediyordu. Oysa en baştan beri Türk Devletini ortadan kaldırmak, en önemlisi de Türkleri Anadolu dan tamamen atmak hedefti. Avrupalılar artık Müslüman ve savaşçı bir milletle uğraşmak durumunda kalmayacaktı. İsrail ve Araplar istedikleri su kaynaklarının güvence altında, tabii Amerika nın güvencesi altında

olmasından mutluluk duyacaktı. Ermeniler ve Kürtler istedikleri topraklara kavuşacaktı. Kim bilir, belki Rumlar bile Karadeniz de bir ülke kurabilirlerdi kendilerine. En önemlisi Bor, Toryum ve zengin Uranyum kaynakları ABD nin, daha doğrusu Adrian III. Lynam ın eline geçecekti. Bu güç ABD yi tartışılmaz dünya hakimi yapacaktı.

Başkan, "Yakında Bay Lynam. Yakında..." dedi.

26 Mayıs 2007 - Saat: 13.40
OFFUT, NEBRASKA STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI

Gözlerden uzak karargâhın, yerin metrelerce altında bulunan, sarı ışıkların aydınlattığı küçük odasında toplanan dört generalin ortasındaki sıradan görünüşlü masanın üzerindeki haritalarda belirgin şekilde oklar ve işaretler vardı. Bu toplantı, sıradan savaş durumu ile ilgili bir toplantı değildi. Ortaya konan tartışmalar sonucunda doğrudan Genelkurmay Başkanına, oradan da Başkana iletilecek raporlar hazırlanıyordu. Generaller savaşın gelişiminin yanı sıra, savaşı ve düşmanı bütün bir sistem olarak ele alıyor, savaştaki gelişmelerin bu sistem üzerindeki işleyişini ve etkilerini araştırıyorlardı. 1991 yılında Özel Kuvvetlerden Albay Ward tarafından geliştirilen bir savaş sahası analiz sistemini ileri boyutlarda kullanan entelektüellerin bir araya geldiği farklı bir askerî toplantıydı. Düşmana yapılan harekâtın etkilerinin anlaşılabilmesi, büyük oranda Türkiye deki operasyonlarını gittikçe yoğunlaştıran Amerikan Özel Kuvvet Birliklerinden ve diğer bilgi kaynaklarından gelen
enformasyona bağlıydı. Bu enformasyonun derinlemesine analizi, savaşın esas gidişatını değiştirebilirdi. Toplantılar, sıradan bir günlük konuşmayı andırıyordu.

"Beyler, gidişat kötü görünmüyor ancak bazı beklenmeyen olaylar, istenen etkilerin oluşmasını engelledi."

"Evet, şu uçak gemisi. Allah kahretsin, o pilot eğer sağ kurtulsaydı ona yapacağımı biliyordum..."

"Bana kalırsa detaylara inmeyelim. Gelişmeler umut verici, o boktan uçak gemisi nasıl olsa onarılacak."

"Evet ama Akdeniz deki hava gücümüz bir anda seksen beş uçak birden azaldı. Adamlar ellerini bile kımıldatmadan seksen beş uçağı düşürmüş kadar oldular."

"Türklerin basit bir düşman olduğunu kimse söylemedi bize."

"Sadece şanslıydılar."

"Karadaki ilerleme nasıl?"

"Kara birliklerimiz artık istenen düzene oturdu. "

"Kimler içerde?"

" 1. Zırhlı Süvari Tümeni Toros bölgesinde şiddetli bir savaşa girişti. Neredeyse bir tank taburu Türk Ordusu tarafından imha edildi. Türk askerlerinin yaptığı savunma inanılmazdı, Kore de de böyle savaştıklarını duymuştum. Ne kadar isabetli atışlar yaparsak yapalım sanki çukurların içinden yeniden dirilip bize saldırıyorlar sanmış bizimkiler."

"Ancak bizi pusuya düşüren Türk Birliklerine Slayer saldırısı yapıldı ve saatler süren ağır bombardımandan sonra o bölgeden kurtulabildik. Şu anda Konya Ovasında ilerliyorlar. Bugün yavaşlama

emri aldılar. Gerekli ikmal gerçekleştirildikten sonra tekrar hareket edebilirler. İkmalin bir kısmı karadan, bir kısmı da havadan yapılıyor. 4. Mekanize Piyade Tümeni de hemen arkalarından ilerliyor. Şu anda Toros bölgesini geçmekle meşguller. 3. Zırhlı Süvari Alayından iki tabur kuzeye yöneldi. Hedefi, Gaziantep bölgesinde sağlam bir hat kurmak. Buradaki amaç Türklerin doğuda bir düzen oluşturup, ana muharip güçlere arkadan saldırmasını önlemek."

"Peki ya, şu Hatay daki Tugayları..."

"O tugay denizden füze ateşleri ve 82. Hava İndirme nin saldırıları ile dağıldı. Bazı ceplerde çatışma oluyor ama gerektikçe hava desteği ile vuruluyorlar. 82. Hava indirme Tümeni esas hedefine intikal için hazırlıklara başladı."

"Peki, 101. Hava İndirme Tümeni ne yapıyor?"

"Şu saatlerde harekât için hazırlıklarını yapıyorlar. Kırıkkale bölgesinde bir yere intikal edecekler. Karargâh kuracakları yerler, Hava Kuvvetleri B-2 ve B-1 ler tarafından hazırlanıyor. Bir özel kuvvet birliği karargâh bölgesinde detay temizlik yapıyor. Sanırım fazla çatışmaya girmemişler."

"Bu iyi. Bayağı içerilerdeyiz desenize. Bu korkunç bir duygu. O topraklar bir asker için kutsaldır neredeyse. Bütün Avrupa nın bir zamanlar kovalandığı yerler ne de olsa."

"Peki ya, şu uçak gemisi olayı..."

"Bence o yarım kalmış bir iş ve halk içinde insanların motivasyonunu artırmış."

"O işi bitirelim, hem de tam bir gösteri yaparak. Sonra da..."

"Sonra da İstanbul u sallayalım. Şu an yapılan hava saldırıları sadece askerî birimler üzerinde gerçekleştiriliyor, ancak İstanbul u hâlâ dokunulmamış varsayabiliriz. O şehri korkunç bir şekilde sarsmalıyız, bizim geldiğimizi gerçekten anlamalılar. "

"Tamamdır, bunun için gerekli çalışma zaten var. Bundan sonra yapılacak olan şeyler belli o zaman... Anıtkabir in bombalanması, İstanbul ve Ankara nın ele geçirilmesi. Sonra da operasyonun ikinci kısmı başlayabilir. Rum Millî Muhafız ordusuna haber verildi, teyakkuzdalar. Oradaki Türk Birliklerine yapılan saldırılar iki gündür yoğunlaştırıldı; sonuç alındığı belirtiliyor. Ermenistan daki irtibat timlerimiz, sınır bölgesinde Türk askerî hareketliliği olan yerleri belirledi. Sanırım hepsi toprak altına girmek için siper kazıyormuş."

"Hâlâ siper kazıyorlar ha.."

"Onları hazırlıksız yakaladık."

"Evet çocuklar, onları hazırlıksız yakaladık."

"Hava Kuvvetleri ne halde?"

"Artık hava aktivitesi görülmüyor. Uçakların çoğu vuruldu, eksik kalanların nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama ortaya çıkacak bir havaalanları yok artık. Bütün havaalanlarında Özel Kuvvet operasyonları düzenlendi. Birliklerimiz her yere girip çıkabiliyor. Atatürk Barajı da hâlâ bizim elimizde. Bunu bir deneme olarak düşünmüştük ama cevap veren Türk birliklerine karşı yapılan hava saldırıları o

kadar etkili oldu ki, orayı almaktan vazgeçtiler."

"Sakın elektriklerini kesmeyin ve televizyon vericilerini vurmayın. Bizim en güçlü silahımız medya."

"Kesinlikle katılıyorum. Bütün yaptığımız saldırıları anında bildiriyorlar. Yalnız uçak gemisi saldırısından sonra elektrikleri biraz kesmek zorunda kaldık."

"O kadar olsun. İnsanların başlarına gelen şeyi iyi anlamasını istiyoruz. Kendilerine tarih derslerinde öğretilenlerin tersine döndüğünü görmelerini ve şok olmalarını istiyorum. Savunma güdülerini yitirmelerini istiyorum."

"Bunu sağlayacağız sanırım. Tanrım, inanamıyorum. Türk Ordusu da bize direnemiyor."

"Evet, bu dünyada ordumuzu yenecek hiçbir güç yok. Düşünsenize, uçaklarımız onların uçaklarını temizliyor ve sonra, karşımızda koca bir ordu var ve ellerinde o uçakları düşürecek hiçbir silah yok. Tanrım, pilotlar gerçekten eğleniyor olmalı. "

"Doksan beş uçağın pilotu böyle düşünmüyor bence. "

"Boş ver onları. Sünger ve Rapier ın vurduğu bir uçağın pilotu hiç yaşamasın daha iyi."

"Operasyonun genel çerçeve değerlendirmesini sonlandırıp Howard a rapor verelim."

"Bazen kendimizi bir şey yapmıyormuşuz gibi hissediyorum. Ama pek çok şey kendiliğinden gerçekleşiyor gibi. "

"Aslına bakılırsa öyle, aç kurtlara hedefi gösteriyoruz ve onlar da parçalıyor."

Hep beraber güldüler. Eğlenceli bir toplantı olmuştu. Eğlencenin hep süreceğinden emin gibiydiler. Amerikan Ordusunun verdiği ağır kayıplar umurlarında değil gibiydi.

27 Mayıs 2007 - Saat: 11.08
ANITKABİR

İnsanlar bilinçlerini yitirmiş gibiydiler; kimi koşuyor, kimi ağlıyor, kimi ne yapacağını bilmeden boş gözlerle enkaza bakıyordu. Buraya yaklaşmak için saatlerce süren bombardımanın bitmesini beklemişlerdi. Uçaklar sanki son bir kez dönüp selam verdikten sonra yaratılan etkinin hayata geçmesi için saldırıya ara vermişti. Rasattepe ye tırmanan her yaştan insan koşarak yıkıntıların arasına giriyordu. Etrafta bulunan birkaç asker ve polisin bu kalabalığa karşı bir şey yapma imkânı yoktu, hiç kimse söz dinleyecek durumda değildi. Tek amaçları vardı, enkazın dibinden Mustafa Kemal in cenazesini kurtarmak ve güvenceye almak. Ellerinde kazma kürekle enkaza koşanlar, bağırıp çığlıklar atarak yıkıntının birbirine kaynamış gibi duran dev beton ve taş parçalarını birbirinden ayırmaya ve kendilerine bir yol açmaya uğraşıyorlardı. Bu neredeyse imkânsız denebilecek amaç tehlikeliydi de. Enkazın bulunduğu bölgede patlamamış bombalar görülebiliyordu.

Kalabalık bir karınca ordusu gibi üşüşmüştü Ata nın yıkılmış mezarına, insanlar düşünemiyordu, bombalar beyinlerinin çok derinlerinde bir yerlerine yağmıştı. Öfke, yerini garip bir nefrete bırakıyordu. Bir an önce naaşa ulaşmak istiyorlardı. Kimse bunu neden yaptığını bilmiyordu ama kişiliklerinin neredeyse parçası haline gelmiş bir simgenin saldırıya uğramasını kabul edemiyorlardı. O an önlerinde

hiçbir güç duramazdı. Ne zırhlılar, ne uçaklar! Hiçbir güç onları korkutamazdı.

Bir süre sonra bölgeye gelen askerler ve itfaiyeciler de bütün güçleri ile kazı çalışmasına başladılar, çok üst düzey subayların da kurtarma çalışmalarına katıldığı görülebiliyordu. Askerler insanların yüzüne bakamıyorlardı sanki. Bu duygusuz saldırıları durduramadıkları için halktan utanıyor gibiydiler.

Birkaç saat sonra sivil bir araç konvoyu göründü. Sadece üç araç vardı, Aslanlı Yol un girişinde park ettiler. Ön ve arkadaki araçtan Türk Özel Kuvvet askerleri çıktı. Hepsi tam teçhizatlı sekiz asker hemen etrafta bir kordon oluşturdu. Ortadaki araçtan inen adamı insanlar şaşkınlıkla izledi. Günlerdir hiçbir haber alınamayan Hikmet Pars tı bu. Hızlı adımlarla enkaza doğru yürüdü, insanlar ilk şaşkınlıklarını atınca, yavaş yavaş Hikmet Pars ın etrafını sarmaya yeltendiler ama özel Kuvvet askerleri buna izin vermedi. Hikmet Pars, son derece ciddi ve yorgun bir ifade ile enkaza tırmandı, diğer çalışmaları yapanlarla beraber enkazı kazmaya başladı.

Hava kararda. Enkazın ortasında koca bir delik açılmış durumdaydı. Bu delikten içeri girenler alt katta duran naaşı bulmak için bir madenci gibi çalışmak zorundaydılar. Sığınakları delmek için kullanılan bombaların yaydığı ısı, merkeze yaklaşılmasını imkânsız kılıyordu.

Ankara civarında uçan bir F-15E uçağının pilotları kulaklıklarından gelen mesajı duyunca birden heyecanlandılar. Irak taki operasyon komuta karargâhından bir mesaj gelmişti ve acil istihbarat sonucu belirlenen bir hedefin vurulması isteniyordu. Ancak vurulacak hedef, az önce vurulan ve neredeyse taş üstünde taş kalmayan bir yerdi.

"İstihbarat var, büyük balıklardan birisi hedefe gelmiş. Orayı tekrar vurun. Zaman çok önemli, hemen vurun."

"Merkez, tekrar edin, az önce vurulan mezarın tekrar vurulmasını mı istiyorsunuz?"

"Evet, lütfen onaylayın."

"Anlaşıldı."

F-15E sert bir dönüş yaparak kendisine verilen hedefe yöneldi. Ankara yı çok iyi öğrenmişlerdi, bu nedenle koordinat verilmesine gerek yoktu. Gideceği yeri iyi biliyordu. Kısa bir süre sonra hâlâ dumanların çıktığı hedef bölgesine ulaştı ama gördükleri karşısında şaşırmıştı pilot. Heyecanla durumu merkeze bildirdi.

"Hedef bölgesinde siviller var. Çok kalabalıklar, ateş etmek mümkün değil."

"Hedef vurulsun."

"Onaylayın, siviller hedefte..." Pilotun sesindeki heyecan açıkça belli oluyordu.

"Hedef vurulsun," dedi, idare subayı. Sesi tok ve duygusuzdu.

F-15E savaş uçağı bir çember çizdi. Anıtkabir in etrafına toplanmış olan insanlar uçağın süpersonik sesini duyabiliyorlardı. Havaya birkaç el silah atıldığı duyuldu. Bunlar öfke ile yapılan, uçağa hiç yaklaşamayacak atışlardı. Hedefleme ekranında görünen şey, artık bir yıkıntıdan başka bir şey değildi ama ekranda pek çok sivil de fark edilebiliyordu. Göz göre göre cinayet işleyeceğini düşündü pilot, uçağın sağ kanadında kalan son GBU-27 Penetrator lazer güdümlü bombayı hedefe yolladı ve bir yarım

çember çizerek vurulacak noktayı lazer ışığı ile aydınlatmaya devam etti. Hiç de hedefte bir büyük balık varmış gibi değildi. Saniyeler sonra hedef ekranı patlamanın etkisiyle bembeyaz oldu; patlamanın ilk etkisi geçerken ortaya çıkan alev topu sönmek üzereydi.

Anıtkabir in üzerinde toplanmış, Ata nın naaşım bulmaya çalışan insanlar hiçbir şey hissetmedi. Patlama öylesine ani ve keskindi ki, yüzlerce insan ne olduğunu anlayamadan etrafa savruldu.

Hikmet Pars patlamanın etkisiyle yere yıkıldı. Yerin yaklaşık on metre altındaydılar ve yüzeyin üzerinde de tonlarca mermer ve beton molozu vardı ama bomba neredeyse tam üstlerine düşmüştü. Bulundukları, mağaraya benzeyen açıklık, dumanla ve mermer parçaları ile dolmaya başladı. Hikmet Paşa diğer askerlere baktı, hiçbirinin yüzünde tedirginlik ifadesi yoktu. Genelkurmay Başkanı, Mustafa Kemal in naaşının bulunduğu mekâna geldiğinde kalbi sıkıştı. Mezar kötü biçimde zarar görmüştü. Mumyalanmış olan bedenin de aynı biçimde zarar görmüş olma ihtimalinden korkuyordu. Askerlerle beraber içeri dolan dumana -azalmıştı şimdi-rağmen mezarın üzerine kapandılar ve yıkıntıları araştırmaya başladılar. Dakikalarca araştırdılar yıkıntıyı, bir türlü bulamıyorlardı. Bir süre geçtikten sonra Genelkurmay Başkanı doğruldu ve yanındakilere, "Burada değil," dedi.

Askerler şaşkınlık içinde Paşanın yüzüne baktılar. Hikmet Paşanın bakışları ürperticiydi. "Burada yok, hiç iz yok... " Başını kaldırıp etrafa bakındı, sanki bir şeyler görmeye çalışıyordu. Askerler de ona uyup etrafa bakınmaya başladılar, ter içindeydi hepsi de, tüyleri ürpermişti. Burada olmalıydı, on yıllardır özenle korunuyordu, bir yere kaybolması ya da çalınması mümkün değildi. Onun bedeninin bulunduğu bu odaya sadece Genelkurmay Başkanının izni ile girilebilirdi.

Hikmet Pars ın yüzünde gurur dolu bir ifade belirdi, sanki mutluydu, içi rahatlamıştı. "Gidelim," dedi. Geldikleri gibi hızla dışarı çıktılar. Kendi açtıkları tüneli kullanarak geri dönmeleri mümkün değildi, dışarıya çıkmak için enkazın içinde yeni bir delik açmak zorunda kalmışlardı. Askerler kan ter içindeydi. Dışarı çıktıkları anda karşılaştıkları manzara hepsini şok etti.

Her taraf cesetlerle kaplanmıştı. Bombanın düştüğü yeri gördüler, yirmi metre kadar ötelerinde kalmıştı. Kimsecikler görünmüyordu ortalıkta. Yakındaki herkes ölmüş ya da hareket edemeyecek kadar ağır yaralanmış olmalıydı. Aşağıdan geçen yolun öte tarafında biriken bir kalabalık vardı sadece. Karanlıkta mezarlarından çıkan birer hayaleti andırıyordu askerler. Etraf sessizdi. Sadece uzaktan Amerikan uçaklarının havayı yırtan gürültüleri ve aralıklarla atılan uçaksavar mermilerinin sesleri duyuluyordu. Hikmet Paşa, birkaç kişinin yanına gidip yaşayıp yaşamadıklarını kontrol etti. Yaşamıyorlardı. Askerler de huzursuzlanmaya başlamıştı. Bu saldırının kime karşı yapıldığını çok iyi biliyorlardı, ileride bekleyen otomobillere baktılar, savaş uçağı otomatik topu ile dalış yapmış ve arabaları paramparça etmişti. Bu yeterli bir işaretti. Orada olduklarını öğrenmiş, öldürücü darbeyi vurmuşlardı. İstediklerini elde edememiş ama yüzün üzerinde insanı öldürmeyi başarmışlardı. Bir de
geride kalan garip bir soru vardı:

Mustafa Kemal mezarında değildi, öyleyse neredeydi?

CNN INTERNATIONAL: Amerikan Savunma Bakanlığından yapılan açıklamada, akşam saatlerinde gerçekleştirilen bir hava saldırısı sonucunda Türk Ordusunun Genelkurmay Başkanının öldürülmüş olabileceği belirtildi.

Haberler büyük hızla yayılıyordu, insanların morali üzerinde büyük etkiye sahipti televizyon. Genelde kötüydü haberler ve büyük bir hızla Türk TV kanalları yoluyla insanlara ulaşıyordu. Her ne kadar yumuşatılsa ve iyi gösterilmeye çalışılsa da bazı gerçekleri TV den izlemeye gerek yoktu. Bu nedenle hâlâ neden vurulmadıklarını anlamamış olan televizyonlar, insanların gözünün içine sokuyordu savaş

görüntülerini.

Ekranda Anıtkabir in görüntüsü vardı şimdi. Herkes televizyonların başında nefes almadan o ölüm sessizliğine batırılmış görüntüleri seyrediyordu. Yorum yoktu, sadece karanlıkta tüten bir duman ve yerle bir olmuş, o herkesin ruhuna kadar kazınmış Anıtkabir in enkazı vardı. Yarım saattir televizyonlar bu görüntüyü gösteriyordu. Hiçbir yorum olmaksızın, insanlar ekranlara kilitlenmiş ve büyülenmiş gibi görüntüleri izliyorlardı. Görüntüde bir kayma oldu ve spiker göründü, enkaz görüntüsü arkasındaydı.

"Sayın seyirciler, şimdi bize gelen bilgiler... Saldırının arkasından yapılan çalışmalarda Yüce Önder Mustafa Kemal in naaşının enkazda bulunamadığı yolunda... Atatürk ün bedeni bulunamadı..."

27 Mayıs 2007 - Saat: 19.25
BİLİNMEYEN BİR YER

Kabine sadece üç kişiyle toplanmıştı. Ankara yla sürekli olarak bağlantıda bulunan Başbakan gelişmeleri büyük bir kızgınlık ve çaresizlikle seyrediyordu.

Büyük bir acı da kavuruyordu içini; bu millet kendini ona emanet etmişti ve şimdi felaketlerine engel olamıyordu. Esasında işgali durdurmak için bir çözüm düşünmüşlerdi...

Tayyip Erdoğan aylar öncesinden bu işgali duyuran raporu incelediğinde çözümün de önünde olduğuna inanmıştı. Üç gün önce, bulduğu çözüm için toplantı yapmıştı.

"Beyler," demişti, "eğer bir kurtuluşumuz varsa yüzyıllarca Osmanlı nın yıkılmamak için kullandığı şeyi kullanacağız: Diplomasi!"

Bakanlar ve askerler soru soran gözlerle bakmaya devam etmişlerdi. Hepsinin gözünde inanmazlık okunuyordu.

Başbakan devam etti. "Tarihi okumadınız mı? Ruslar Yeşilköy e kadar geldiklerinde onları geri çektiren güç neydi? Kavalalı Mehmet Ali Paşa nın oğlu İbrahim Paşa, üzerine gönderilen üç orduyu yenip Bursa ya kadar geldiğinde onu geri çektiren güç neydi?"

Birisi atıldı. "Batılı devletler efendim, güçsüz bir Osmanlı nın yıkılmamasını istediler. Çıkarlarına uyuyordu."

Tayyip Erdoğan, "Evet," dedi. "Bu toprakların stratejik bir önemi var. Hiçbir güçlü ülke tek başına diğerinin buranın hakimi olmasını istemez."

Adalet Bakanı elini çaresizlikle açtı: "Ama efendim bu kez koşullar öyle değil. ABD tek bir süper güç. Avrupa Birliği ona karşı koyacak durumda değil, zaten ilişkilerimiz bozuk. İngiltere her zamanki gibi ABD ye tam destek veriyor. Rusya ekonomik olarak çıkar elde etmeye çalışıyor. Bunun dışında onun için bir şey fark etmez çünkü zaten ABD Azerbaycan da üs kurdu. Çin ise ABD ile karşı karşıya gelmeye hazır değil. Daha sinsi hareket ediyorlar."

Tayyip Erdoğan raporu masaya fırlattı. "İyi ama bu dosyada yazanları öğrendiklerinde, varlıklarını sürdürmek istiyorlarsa bu ülkeyi ABD nin eline bırakmamaları gerektiğini anlayacaklar."

Ellerini masaya koydu ve herkesin gözünün içine baktı. "Ülkemizde dünyanın enerji geleceği bulunuyor.

ABD nin uzun vadeli enerji ve uzay teknolojisi Bor minerali üzerine. Türkiye bu açıdan neredeyse bir tekel. Dünyanın kaliteli Bor rezervinin yüzde 70-80 i tek başına bu ülkede. Unutmayın, petrol birçok ülkede olduğu için tekel oluşturamazdı, buna rağmen politikaları nasıl belirledi! Oysa Bor, bu açıdan tek bir ülkenin elinde olmak için çok büyük bir güç! Üstelik bir de bu ülke süper güçse dünyanın tek hakimi olur!"

Odadaki herkes gözlerindeki umut ışıltısı ile birbirine baktı.

"ABD tek süper güç ama eğer bu tezimizi diğer ülkelere anlatırsak toplu olarak harekete geçebilirler."

Ve toplantı büyük bir memnuniyetle sona erdi. Hemen o ülkelerdeki büyükelçilere şifreli olarak rapor gönderildi, raporların hükümet başkanlarına ilk elden verilmesi istendi. Rapor verildikten sonra Tayyip Erdoğan, Başkan veya Başbakanlarla telefonla görüştü.

Sonuç...

Sessizlik!

Tayyip Erdoğan başını ellerinin arasına aldı. Anıtkabir in, oradaki bombalanmış insanların görüntüsü sesi kısılmış bir televizyonda gösterilip duruyordu. "Neden?" diye düşündü. "Neden hâlâ harekete geçmiyorlar?"

Fransa, Almanya, ingiltere, italya, Japonya, Rusya, Hindistan ve Çin... Raporları aldıklarından beri hiçbirinden bir ses çıkmamıştı. Belki de hata etmişlerdi. Bu şekilde ABD nin işgal için nasıl bir gerekçesi olduğunu, ne kadar kararlı olduğunu da açıklamış olduk, diye düşündü.

Böyle bir durumda kozlarını açık oynamak yerine gelişmeleri, Türkiye nin ezilmesini bekleyip daha sinsi bir çözüm düşünebilirlerdi.

Örneğin Bor rezervinin bir kısmı Rusya ve Kazakistan daydı. Rusya veya Çin, Kazakistan ı ele geçirmek için operasyon başlatabilirdi.

"Ben elimden geleni yaptım," diye mırıldandı.

Türkiye nin Anadolu daki bin yıllık macerası onun Başbakanlığı döneminde mi sona erecekti? içinde, yüreğini parçalayan bir isyanla ayağa kalktı.

"Şu adamlara bir daha telefon edelim!" diye bağırdı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 01.15
ANKARA / POLATLI NIN 50KM GÜNEYİ

1. Zırhlı Süvari Tümeninin bekleyişi sona ermek üzereydi. Operasyona devam etmek için 4. Mekanize Piyade Tümeninin pozisyonunu almasını bekliyorlardı. Amerikan Birlikleri, Türkiye Cumhuriyeti nin kalbindeydi şimdi. 4. Mekanize Piyadenin ileri ucunu oluşturan Humvee araçları uzaklarda görülmüştü ve derinlemesine bir keşif harekâtı gerçekleştiriyorlardı. 3. Zırhlı Süvari Alayı ise çok fazla kayıp vermiş ve kuvvetlerinin bir bölümünü Gaziantep bölgesine gönderdiği için göz ardı edilebilir bir kuvvet haline dönüşmüştü. Diğer birliklerin de durumu çok iyi sayılmazdı. Türk Ordusunun şiddetli karşı koyusu nedeniyle Amerikan askerleri inanılmaz bir yorgunluk ve bitkinlik içindeydi. Her an kayıp haberleri

geliyordu.

1. Zırhlı Süvari Tümeni Komutanı Tümgeneral Harvey Jackson, hızla kurulan harekât merkezinde tugay komutanları ve idarî subayları ile bir araya geldi. Dört adet Bradley zırhlı savaş aracı kare bir alan oluşturacak şekilde dizildi. Ortadaki boşluk, savaş karargâhıydı şimdi. Tümen şu anda bulunduğu yere gelene kadar pek çok çatışmaya girmişti. Tugay komutanları da dahil olmak üzere bütün askerlerin üstü başı toz toprak ve çamur içindeydi.

Harvey Jackson, Seattle Üniversitesi mezunu iyi bir askerdi. Hemen hemen ordunun her kademesinde kazanılmış takdir belgeleri ve madalyaları vardı. Elli üç yaşındaydı, daha önce pek çok kez Türkiye de bulunduğu için bu ülkeyi çok iyi tanıyordu. Operasyon başladığından beri garip duygular içindeydi. Daha önce görev icabı gelip gezdiği yerlerden şimdi zırhlı tümenini geçirmişti ve defalarca ziyaret ettiği Ankara nın yakınlarındaydı.

Herkes heyecanlı ve hareketliydi, sürekli olarak CENTCOM dan ve Irak taki Merkez Üs ten gelen talimatlarla ve sorularla muhatap olmak durumundaydılar. Bu nedenle toplantı sırasında çalan telefonlara cevap verilmek zorundaydı.

Harvey Jackson, sert bir şekilde muhaberat erine toplantıyı terk etmesini işaret etti. Artık merkezde oturup kahve içerek operasyon yönettiğini düşünenlere ayıracak zaman yoktu. Asker gidince ayağa kalkıp Polatlı ya doğru baktı, iyi bir dürbünle bakıldığında Türk askerlerinin yaptığı siperler görülebiliyordu. Ancak bu siperlerin düşmanı durdurmasını kimse beklemiyor olmalıydı. Bu siperler, çatışmaların Polatlı civarında başlayacağının bir göstergesiydi.

"Ankara yı almak çok zor olmayacak," dedi sert bir sesle, daha çok bağırıyor gibiydi. "Şehri dışardan döverken merkeze doğru gedikler açacağız. Hatlarda yaratılacak olan karışıklığın neticesinde savunma bütünlüğü bozulacak ve 101. Hava indirme için gerekli ortam sağlanacak."

"Komutanım, hava saldırılarına ne kadar güveneceğiz?" Bölük komutanı yüzbaşılardan birisi sordu.

"Yeterince," diyerek gülümsedi Harvey. "Hava saldırıları önümüzü tamamen açacaktır. Her zaman olduğu gibi biz detaylarla uğraşmak durumunda kalacağız. 101. de son vuruşu yapacak. Bu arada 4. Mekanize Piyade Tümeni geri hatlarda güvenliği sağlayıp gereken yerlerde destek görevi yapacak."

"Şehir savaşı çok zor olacak efendim" dedi 1. Tugay Komutanı Kıdemli Albay John Flaubert.

"Şehir savaşı 101. nin işi, biz sadece tank desteği sağlayacağız. Ancak tankların kayıp vermesi de kaçınılmaz. Türkler çok şiddetli karşılık verecek. Şehirlerin kontrolünü ele geçireceğimize şüphe yok. Hava saldırılan garip bir seyir izliyor. Mustafa Kemal in mezarının vurulması mesela. Farklı bir strateji izleniyor, bu belli..." Bunu söyledikten sonra Anıtkabir e yaptığı ziyareti hatırladı. Oraya girdiğinde kapıldığı hayranlık duygusunu hatırladı, kendisini küçücük hissetmişti.

Toplantı uzun sürdü, gece karanlığını ve sessizliğini tankların yerleşmesi ve savaş uçaklarının Ankara ya attığı" bombaların sessizliği parçalıyordu. Savaşın şiddeti azalmış gibiydi. Amerikan Ordusu durmuş, değerlendirme ve hazırlık yapıyordu. Çok içerilerdeydiler, normal savaş koşullarında bu çok tehlikeli bir pozisyondu, hava gücünün etkinliği sayesinde yine başarı kazanmışlardı.

Amerikan savaş taktikleri bir gerçeği ortaya çıkarmıştı; Amerikan Ordusu inanılmaz hava gücü sayesinde bir şeyi kabul ettirmişti ki Amerika ile savaşan ülke, bütün sistemini gözden çıkarmak zorundaydı. Rejim, kendisini korumak için bütün fiziksel varlığından feragat etmeli ve yeraltı organizasyonuna

dönüşmeliydi. Bu neredeyse genel geçer bir kural halini almıştı. Amerikan Ordusuna ancak gerilla ve şehir savaşı verilerek direnilebilirdi. Harvey Jackson bu kuralın hâlâ işlemekte olduğunu görüyordu, yine öyle olmuştu...

Hava Kuvvetleri desteği ile Ankara önündeydiler ve verdikleri kayıp, elde edilen kazanç göz önüne alındığında oldukça azdı; 85 M1A2 Tankı, 65 Bradley zırhlı savaş aracı zayi olmuş, 1430 asker hayatını kaybetmişti ve 3000 kadar da yaralı vardı. Türklerin yurtdışında da tanınan 28. Mekanize Tugayı düşünüldüğü kadar zorlu çıkmıştı. Amerikalıların çok hareketli olmasıyla övündüğü 2. Mekanize Tugaylarının Stryker zırhlıları, Türk 28. Mekanize nin yaptığı bir taktik manevra ile kuşatılmış ve yirmi aracını kaybetmişti, ölü ve yaralı sayılan da azımsanmayacak ölçüdeydi. Amerikan Ordusu ilk kez ölülerini savaş alanında bırakmama prensibini bozmuştu. O ölüleri toplamak da yine Türk askerine kalmıştı. Ancak Türk 28. Mekanize Tugayı bu çatışmalardan sonra B-52 bombardıman uçakları tarafından defalarca bombalanarak gücünü yitirmişti. Geriden gelen Amerikan askerleri geçtikleri yerlerde bu birliğin tanklarından oluşan zırhlı mezarlıklarıyla karşılaşıyordu. Bunun dışında askerî direniş olmamıştı. Birkaç kez Türk Jandarma Komando timleri ile karşılaşmışlardı ama 2. Zırhlı Süvari Tugayının hasar görmemiş taburları, Stryker zırhlıları ve Tow tanksavar füzeleri kullanan Humvee araçları ile komando timlerini püskürtmüştü. Bu nedenle tümenlerin harekâtı, verilen ağır Amerikan kayıplarına rağmen fazla yavaşlamamıştı.

Harvey Jackson fazla beklemek niyetinde değildi. Ankara nın savunma için fazla zaman bulamadığını biliyordu. Türklere bu zamanı vermek istemiyordu üstelik. Ertesi gün işi bitirmek üzere harekete geçecekti. Buna kimsenin itirazı olmazdı doğrusu.

28 Mayıs 2007 - Saat: 10.15
İSTANBUL

Emel, yatağında kıvrılmış yatıyordu kıpırdamadan. Kulaklarına tıkadığı pamuklar sayesinde uçakların ve patlamaların seslerini duymuyordu. Durmak bilmeyen bombardıman nedeniyle sinirleri alt üst olmuş durumdaydı. Sinir hapları alarak ayakta durabiliyordu ve bu haplara ulaşmak da artık mümkün değildi. Yataktan kalkması ve dışarı çıkması gerekiyordu. Ekmek belli saatler arasında dağıtılıyordu. Dükkânlar öğlen olduktan sonra kapanıyordu çoğu yerde. Sadece fırınlar sabah sekiz, on bir saatleri arasında satış yapabiliyordu.

Güçlükle yataktan çıktı, ayaklan geri gidiyordu. Eğer kırılırsa parçalanmasın diye koli bandı kullanarak çarpı çektiği cama yapıştırdı yüzünü, dışarıya baktı boş gözlerle. Kimseler yoktu pek.

Birkaç kişinin tedirgin bakışlarını havaya dikerek sokaktan hızla geçip firma yöneldiğini gördü.

Savaş henüz İstanbul u fazla rahatsız etmemişti. Bombardıman çok acımasız gibiydi ama vurulan yerler genelde askerî bölgelerdi. Selimiye Kışlası harap olmuş, Kuleli Askeri Lisesi nin beyaz binası tam ortadan ikiye ayrılmıştı. Birkaç kez denizdeki gemilere yapılan saldırılar nedeniyle bazı mahallelere bombalar çarpmıştı boğazda. Onun dışında elektrik kesilmemişti ve su akıyordu. Amerikan uçakları özellikle altyapıyı vurmuyordu, insanlar televizyon izleyebiliyor ve savaşın gidişini yakından takip edebiliyordu. Bunun dışında bir şey yaptıkları da yoktu zaten. Bütün gün televizyon başında, karşılarına çıkan dayanılması güç görüntüleri izlemeye çalışıyorlar ve sadece şaşırıyorlardı. işyerinden tanıştığı, aileleri Anadolu da olan iki kız arkadaşı sık sık ziyaret ediyorlardı Emel i, iki gece de yanında kalmışlardı.

Bankacılık sistemi durmuştu. Kredi kartı sistemi çalışıyordu. Alışveriş gerçekleşiyordu ancak işyerleri açısından durum parlak değildi, ihracat tamamen durmuştu: Memur maaşları ödenemiyordu. Garip bir

gerilim büyük bir hızla toplumun üzerine biniyordu. Daha savaş başlayalı fazla olmamıştı, bu nedenle tam bir çökme olduğu söylenemezdi. Dolar rezervleri tamamen ordunun emrindeydi. Kamu fabrikaları tam hız çalışıyordu, üretimi önemli bazı fabrikalar da devletleştirilmişti. Gıda fabrikaları jandarma timlerinin kontrolünde çalışıyor, işçilere maaş yerine yiyecek ve yakacak veriliyordu.

Emel, üzerine kalın bir hırka geçirip dışarı çıktı. Sokağın sessizliğine şaşırdı. Bu şaşkınlığı birkaç dakika sürdü. Ekmek almak isteyenler sanki sözleşmiş gibi bir anda dışarı fırlamışlardı. Ekmek fırınının önünde uzun bir kuyruk vardı. Fırının önüne geldiğinde yüzünü umutsuz bir ifade kapladı. Bir an öylece kalakaldı, içinden insanlara rica edip sıradan kurtulmak geçiyordu ama onların yüzüne baktığında buna imkân olmadığını gördü. Fırının sıcaklığı nedeniyle buğulanmış olan cam, bir el tarafından temizlendi ve una bulanmış bir surat göründü. Bir çift parlak göz fark ediliyordu sadece. Eliyle sonra gel, der gibi bir işaret yaptı. Sevinç kapladı içini Emel in, gülümsedi fırıncı çocuğa. Bir anda garip bir rahatlık kaplamıştı kalbini. Ne güzel, ekmekler garantiydi ve bir sürü zamanı vardı. Bu fırsatı değerlendirmeliydi. Ne zamandır keyif alarak istiklal Caddesi nde dolaşmamıştı. Yürüyerek caddeye çıktı, insanlar kendilerini caddeye atmışlardı. Her zamanki gibi kalabalıktı
istiklal Caddesi, binlerce insan dolaşıyordu. Sessizdiler, yorgun görünüyorlardı ve olgunlaşmış gibiydiler. Caddenin sonuna kadar yürüdü.

Dükkânların bazısı açık, bazısı kapalıydı, vitrinlerde bir hayli eşya vardı. Savaş öncesinden farklı değildi; Türkiye de zaman donmuştu sanki, gizil bir enerji içten içe ülkenin ve şehrin damarlarına yayılıyor, onu zehirliyordu. Acımasız bir enerjiydi, farkına varmıyordu insanlar; kendileri için özel hazırlanmış bir zehir yavaşça onları bir arada tutan sistemin içine yayılıyordu. Bu zehir çok önce çalışmaya başlamıştı, derin analizler sonucu hazırlanmış ve uygulanmaya konmuştu. Ekonomik krizler, ülkede zorla kaşınan azınlık sorunları, gençliğin beyninin yıkanması ve yeniden programlanması çabaları, herkesin çok iyi bildiği savaşçı özellikleri ortadan kaldırmaya yarayan hayal mekanizmaları. Hepsi yavaş yavaş bir araya konmuş ve insanların bir bütün olarak bir hedefe yönlenmeleri engellenmişti.

Emel, Galatasaray Lisesi nden Taksim Meydanı na doğru yürümeye başladı. Çalışmayan tramvay hattının üzerinde yürüyordu. Aklı bin çeşit düşünce ile dolmuştu ve artık bir şey düşünemez hale gelmişti. Bu sırada kulaklarına dolmaya başlayan gürültüyü, diğer seslerden ayırt etmesi biraz zaman aldı. Boş gözlerle havaya baktı, göremediği bir uçağın gökyüzünde uçtuğunu hissetti ve o garip ses gittikçe artıyordu. Tiz bir sesin şiddeti gittikçe artıyordu, sanki havayı yarar gibi ilerleyen büyük bir cismin sesiydi bu. Caddede yürüyen herkes kulak kabarttı. Zaman yavaş çekim akmaya başlamıştı.

Beş... Dört... Üç... İki... Bir...

Kulakları sağır eden bir patlama, binaların arasından fışkıran kör edici bir ışık duyumsadılar. Patlamanın etkisiyle, İstiklal Caddesi nde karşılıklı olarak sıralanmış yüzlerce dükkânın camı aynı anda sokağa doğru püskürdü. Emel in gözlerinin önündeki görüntü bir anda bu cam yağmuru ile doldu, sanki bütün cadde bir duman ya da is tabakası ile kaplanmıştı bir an için. İnsanlar cam yağmuru içinde gözden kayboldu. Sadece birkaç saniye süren görüntü dondurulmuş ve sonsuza kadar saklanmak üzere hafızalara kazınmıştı.

Cam yağmurunun oluşturduğu sis perdesi kalktığında ortada çok farklı bir görüntü vardı. Az önce İstiklal C"addesi ni dolduran binlerce insan üst üste yığılmış, yerlerde kıvranıyordu. Bütün bedenler kırmızıya bulanmıştı. Kimseyi birbirinden ayırt etmek mümkün değildi, tek renk halini almıştı insanlar. Savaşın tek karakteri, tek ırkı, tek kişiliği ve tek bir yüzü olduğu gibi tek bir rengi vardı.

Emel, patlamanın etkisinin farklı bir açısında kaldığı için diğerleri gibi sağa sola değil, geriye doğru fırlamıştı. Cam yağmurunun çok az ötesindeydi ama yine de vücudundaki kesiklerden kan sızıyordu.

Bilinci, doğrulduğunda gördüğü manzarayı algılamayı reddetti. O görüntü bilincine erişseydi hemen çıldırırdı. Öylece yerde oturup bakakaldı. Etrafına bakmaya gayret etti, her yeri korkunç bir acıyla sızlıyordu.

Kan banyosundan kalkabilen insanlar beden yığınlarında yakınlarını aramaya çalışıyordu. Çok umutsuz bir görüntü vardı karşılarında. Az ötesinde biri vardı, işler halde sadece bacakları kalmış ve havada tutmaya çalıştığı kollarından sarkan damarlarını kontrol etmeye uğraşıyordu.

Bilinçsizce sağa sola yürüyen ve sürekli cansız bedenlere takılıp düşen bir kadın.

Gözleri kör olmuş, kulakları duyma yetisini yitirmiş, yerde doğrulup hareketsiz duran bir başka kadın...

Herhangi bir açıklaması olmayan sahneler yaşanıyordu. Emel kafasını yukarılara kaldırdı, cam yağmuruna binaların en üst katları da katılmıştı ve damlardan yağan kiremitler kimsenin anlayamadığı bir taş yağmuruna dönmüştü. Bedenlerin kızıllığı içinde, aldıkları canların başında bekliyordu kiremitler.

Bazı binaların üst katlarında yangınlar çıkmıştı nedense, istiklal Caddesi nin, Cihangir e doğru olan tarafından yoğun bir duman bulutu yükseliyordu. Bombanın nereye düştüğünü kimse bilemiyordu. Yıkımı görmek için yukarıdan bakmak gerekiyordu. Garip bir basınç dalgası sokak aralarını kat edip farklı açılardan sokakları tahrip etmişti.

Ne kadar zaman geçtiğini kimse bilemezdi. Siren sesleri duyulmaya başlandı. Siren seslerine yine uçak sesleri eşlik etti. Çok da uzak olmayan bir yerlerde şiddetli patlamalar duyuldu ama bu kadar da değildi. Kimse yeni patlamalara dikkat edecek durumda değilken İstanbul un üzerinde çığlıklar atarak dolaşan savaş uçakları CENTCOM tarafından psikolojik etki yaratması beklenen hava saldırı operasyonunu tam anlamıyla uygulamaya koymaktaydı.

Boğaziçi Köprüsü nde iki dev patlama meydana geldi ve köprü ortadan ayrıldı. Yıkılmadan ayakta kaldı ama ortasında metrelerce uzunlukta bir boşluk açılmıştı.

Haliç köprüsü simsiyah ve birkaç parça halinde denizin üzerinde boşlukta salmıyordu. Halic in etrafındaki mahallelerde büyük bir yangın çıkmıştı, insanlar sahile doğru koşturuyordu.

Maçka Parkı ndaki bütün ağaçlar yanıyordu; metrelerce yukarı çıkan alevler, İstanbul için bir hüzün şarkısı söylüyordu çığlıklar atarak. Cemal Reşit Rey Salonu ortadan ikiye ayrılmıştı, itfaiye binasındaki bütün araçlar dışarıda olduğu için kurtulmuştu ama dönebilecekleri bir merkezleri yoktu artık.

Boğaz kıyısındaki binalarda yangınlar vardı. Bazı füzeler hedeften sapmış olabilir miydi?

İstanbul için yeni bir siluet yaratan gökdelenlerin yer aldığı Levent bölgesi en ciddi darbeyi yemişti. Ayakta sağlam kalan tek bir gökdelen yoktu. Hepsi simsiyahtı ya da yanıyordu. İş Kuleleri nden birisi yana yatmış ve diğerine yaslanmıştı.

Sağır edici patlamalar hiç durmuyordu. Sanki Amerikan Hava Kuvvetleri, İstanbulluları kapalı bir koninin içine sokmuş ve orada düşüncelerini değiştirmeye çalışıyordu. Herkes evlerine kaçmıştı ama ilk kez evlerinde kendilerini hiç güvende hissetmiyorlardı. Bu nedenle bütün apartmanların sakinleri bodrum katlara ya da aşağı katlara sığınmıştı.

CNN INTERNATIONAL: İstanbul a büyük hava saldırısı başladı. Henüz resmî açıklama yapılmadı ancak İstanbul, tarihinin en ağır hava saldırısı ile mücadele etmeye çalışıyor. Operasyonun ne kadar süreceği

belli değil. Dört saattir aralıksız süren bombardıman nedeniyle şehirde su kesildi, trafik tamamen durdu. Köprüler ve yollar hasarlı, çok sayıda sivil kayıp olduğu belirtiliyor. Şehrin çeşitli yerlerinden açılan uçaksavar ateşi gökyüzünü aydınlatıyor. Elektriklerin kesilmemesi nedeniyle pek çok elektrik yangını çıktığı belirtildi. Pentagon yetkilileri, elektriklerin kesilmemesini ülkede devlet otoritesinin ve kontrol mekanizmalarının tahrip edildiğinin bir kanıtı olduğunu açıkladı. Tüm dünyadan farklı tepkiler alınıyor. Dünya genelinde Türklerin çıkarttığı olaylarda yüzlerce yaralı ve tutuklama var. Amerika da yaşayan Türklerden oluşan bir grup, otomatik silahlarla Denver kentinde bir polis karakolunu basarak 6 polisi öldürdü ve 5 polisi yaraladı. Silahlı Türkler kaçtı ve polis
tarafından aranıyor. Denver a giren Millî Muhafızlar önemli noktalarda kontrolü sağladı. BM Genel Sekreteri Eochim Swyzek, Türkiye nin BM daimi temsilcisi Atilla Seyrek e, savaşın bir an önce durması için girişimlerini sürdüreceğini söyledi.

Emel, ne kadardır orada olduğunu bilmiyordu. Etraf bir sürü ambulans ve benzeri araçla doluydu. Ama kimse ona yardımcı olmuyordu. Kötü durumda olmadığı sonucunu çıkardı bundan. Yanından geçen sedyelere baktığında bu düşüncesinde haklı olduğunu anladı. Caddenin iki yanı yüksek binalarla kaplı olduğu için bir şey göremiyor ama korkunç bombardımanın seslerini duyuyordu. Doğrulmaya çalıştı ve zorlukla iki ayağı üzerinde durdu, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Hayır, bu halde eve gitmesine imkân yoktu, her an bayılacağından korkuyordu. O an bir el Emel in kolunu sertçe kavradı. Emel, gayri ihtiyarî olarak dönüp baktı, karşısında iri kıyım bir sivil duruyordu. Omzundan bir kalaşnikof otomatik silahın sarktığını gördü, yüzü sakallıydı, gözlerinin içi gülüyordu. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme vardı hem. Sanki Emel i tanıyormuş gibi davranıyordu, Emel onu tanımamıştı.

Silahlı sivilin kolunda yürümeye başladı, adam kızı evine doğru götürüyordu. Yaşadığım yeri biliyor olmalı, diye düşündü Emel. Sokaklardaki karışıklığın içinden yavaş adımlarla geçip, her şeye tanık olmak zorunda kaldılar. Emel kendine geldikçe yıkımın boyutlarını anlamaya başladı. Savaş başladığından beri ilk kez böyle bir saldırıyla karşılaşmışlardı, yaklaşan fırtınanın ilk adımlarıydı belki de bu olanlar. Bu saldırıdan sonra hayat daha da zorlaşacaktı kuşkusuz. Saldırının özel olarak hayatı zorlaştırmak için planlandığı belli oluyordu.

Kendi sokağına geldiğinde gözleri şok ve dehşetle açıldı Emel in. Mahallesi bir tepenin üstünde olduğu için İstanbul un pek çok noktası görülebiliyordu. Yoğun siyah dumanlar kaplamıştı şehrin üzerini. Saldıran uçaklar hedef gözetmiyor gibiydi, gökyüzünde dolaşan siyah noktacıkları fark edebiliyordu. Eve geldiler. Bütün camlar kırılmıştı ama Emel in aldığı önlem nedeniyle parçalanıp, eve dağılmamıştı.

Kapıya geldiler, Emel üzerinde yaptığı uzun bir arayıştan sonra anahtarlarını bulup içeri girebildi. Adam hiç konuşmadan onu salona götürdü ve kanepenin üzerine yatmasına yardımcı oldu.

"Bir şeyiniz var mı?"

"Hayır, sadece birkaç kesik. Sanırım önemli bir şeyim yok. Zaten bu durumda hastaneye gidersem beni kovarlar."

Adam sıcak bir biçimde gülümsedi.

"Belki de yardım etmek için gitmelisiniz. Beklerseniz, ben size birazdan ekmek getiririm."

Hiçbir şey söylemeden hızla evden çıkıp gitti. Emel şok olmuştu ve şimdi anlıyordu. Sabah fırının camından gördüğü, un bulanmış yüzüyle kendisine el sallayan adamdı bu. Gözlerindeki bakışın aynı sıcaklığa sahip olduğunu hatırladı. Pencereden sarkıp bağırdı, "Getirmeyin, zira ben hastaneye gideceğim." Adam dönüp baktığında gülümseyip el salladı.

"Yardım için!"

Bir anda odanın içi aydınlandı. Elektrikler bir süre için kesilmiş ve tekrar gelmişti. Televizyonu açtı, ekranda gözlerinin altı şişmiş ve sakalı uzamış bir gazeteci, kameraların kaydettiği görüntüler üzerine yorum yapmaya uğraşıyordu. Görüntüler, yorum yapılacak cinsten şeyler değildi doğrusu. Gazetecinin gözlerinde kaçak bakışlar, korku gördü. Sanki bir an önce bu kâbusun bitmesini ister gibiydi. Sesi kesik kesik ve derinden geliyordu. Aslında, Amerika ile anlaşmaya varılabileceğini söylüyordu. Bütün bunların yaşanması anlamsızdı. Eğer doğru hareket edilirse, Amerikan Hükümeti, Türkiye ile ilişkileri düzeltmek isterdi mutlaka. Emel in midesi kalktı, tam televizyonu kapatacakken ekrana farklı görüntüler geldi.

Televizyonda Dışişleri Bakanı vardı. Emel şaşırdı birden, üstü başı çok düzgündü, yanında birkaç Türk diplomat vardı. Bir odanın içinde kanepede yan yana oturmuşlardı. CNN International dan alınmakta olan bir görüntüydü bu. Ekranın altında "Turkish Minister in Custody"* yazıyordu. Arada sırada odanın içinde patlayan flaşlar görülüyordu. Ayakta duran bir sivil görevli, odanın içindeki askerî görevliye bilgi veriyordu.

* Türk Dışişleri Bakanı gözaltında (İng)

Dışişleri Bakanı Abdullah Gül ün yakın çekim görüntüsüne geçti ekran. Yüzündeki derin bir öfkeyi barındıran ifadesi ile korkutucu görünüyordu. Zaten odanın içindeki sivil görevli de mümkün olduğunca ondan uzak durmaya bakıyordu. Oysa her zaman gülümsemeye hazır, sakin ifadesi ile hatırlardı onu. Kamera yeşil, açıklık alanda bir konsolun önündeki mikrofona uzanarak açıklamalar yapan Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice a odaklandı. Gazetecilerin sorularını yanıtlıyordu Rice:

"Hayır, kendilerini yargılamayı şimdilik düşünmüyoruz. Ancak Türk Hükümeti bizim gözümüzde suçlu, çünkü bizim askerlerimize saldırarak onları öldürdüler. Bu nedenle kendileri hakkında yargılanmama garantisi vermiyorum."

"Nerede tutuluyorlar? Bu konuda bir açıklama yapacak mısınız?"

"Hayır, güvenlik gerekçeleri ile bunu yapmayacağız. Ama bizim misafirimizler."

Görüntüler, tekrar Türkiye ye döndü, İstanbul da birkaç noktaya konmuş olan kameralardan alınan görüntüler akıyordu ekranda. Hava saldırısı hiç yavaşlamadan sürüyordu. Kameralar yerleşim merkezlerinin ortasına düşen bombaların patlamalarını gösteriyordu. İstanbul yanıyordu.

Daha sonra ekrana gelen görüntüde Amerikan incirlik Üssü görünüyordu. Amerika bu üssü Irak taki seçimlerden bir yıl sonra boşaltmıştı. Adana ya yapılan saldırı nedeniyle halk öfkesini bu üsse yöneltmiş ve üste geride kalan ne varsa yağmalamıştı.

CNN INTERNATIONAL: Amerikan Ordusuna bağlı kara güçleri Ankara nın kapısında... Şiddetli bir şehir savaşının hazırlıkları yapılıyor. Türk Ordusunda Albay olduğunu açıklayan bir yetkili, Ankara nın Amerikan güçlerine mezar olacağını söyledi.

Emel hızla üzerine bir şeyler alıp dışarı çıktı. En yakın hastaneye gidip ne yapabilirse yapacaktı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 02.15
WASHINGTON

Gökhan televizyonda Anıtkabir in dümdüz edilmiş halini gördüğünden beri kudurmuş gibiydi. Arabanın tavanına attığı yumruk nedeniyle sağ eli hâlâ ağrıyordu. Washington a ancak iki günde varabilmişti, geleli birkaç saat olmuştu. Sıkı kontrollerden kaçınmak için çok dikkatli davranmıştı.

Bombayı yerleştirmek için parktaki mağaralardan birini seçmişti. Gitmek için gecenin ilerleyen saatlerine kadar beklerken yeterince dinlenmişti. Biraz sonra çıkıp programlamayı yapacaktı.

Dün New York a vardığında görüntü kaydının kopyalarını ajansların posta kutularına atmış veya resepsiyonlarına bırakmıştı. Elbette görüntü kaydına karşı dikkatli davranmıştı. Makyaj ile değiştirdiği yüzünü bile saklamaya çalışmıştı. Kayıtta basit olarak ABD eğer Türkiye işgalinden vazgeçmezse mantar bulutlarının ilk kez kendi kentlerinde yükseldiğini göreceklerini anlatıyordu.

Kaydı özellikle New York ta olduğunu kanıtlayan bir manzarayı arkasına alarak yapmıştı... Özgürlük Anıtı sağından gözükürken, sırt çantasından düzeneği gösterirken. Bu kayıttan, kesinlikle ciddi olduğunu ve elinde bir nükleer bomba olduğunu anlarlardı.

En başından beri bombaları sadece caydırma amaçlı kullanmayı düşünmüştü. Patlatmak, olabilecek olumlu gelişmeleri önleyebilirdi. Ama şimdi emin değildi... Yani patlatmama konusunda. Anıtkabir deki durumu, Türk Ordusundan kalan enkazı, ele geçirilen kasabaları, kentleri, ABD ordusuyla beraber hareket eden basın mensuplarının çektiği insan yüzlerini hatırladıkça kızgınlığı büyüyordu.

Gökhan hiçbir zaman hayata pembe gözlüklerle bakmamıştı. Verilen eğitim sırasında ABD nin gelmiş geçmiş en acımasız askerî tarihe sahip ülkelerden biri olduğunu iyi öğrenmişti...

Kamplardaki Kızılderililere çiçek mikroplu battaniyeler vererek onları hasta edip öldüren, böylece biyolojik savaşın ilk örneklerinden birini veren onlardı.

Herkes II. Dünya Savaşı nda Almanya daki esir kamplarını bilirdi ama ABD nin ülkesindeki Japonları kamplara tıkmasından söz edilmezdi.

Truman ın bir güç gösterisi olarak atom bombalarını kullanmasından, Vietnam da sivillere yapılan katliamdan, napalmlerden ve biyolojik silahlardan ABD nin gerektiğinde askerî stratejilerin en acımasızlarını uygulama konusunda tereddüt etmeyeceğini herkes bilirdi.

Parktaki mağaraya doğru ilerlerken onlara en fazla on iki saat vereceğim, diye düşündü.

Tam mağaraya girecekken bir ses duyuldu. "Hey ahbap, gecenin dibinde ölümünü arıyormuşsun."

Döndüğünde beş çete mensubu vardı karşısında, ikisi Hispanik, biri beyaz, ikisi de siyahtı.

Güldü.

"Tam Amerikan potası işte. Şansa bak."

Elindeki silahı yere tutan iri yarı siyahın yüzündeki sırıtma bir an yitti, sonra yerine geldi. "Bak sen, bir komedyen bulmuşuz." Sonra yüzü öfkeyle buruştu. "Hadi uzatma, üzerinde ne varsa bize ver. Giysilerin de dahil. Yoksa hakkından geliriz."

Gökhan cebinden çıkardığı cüzdanı yere attı. Soyunurken striptiz yapar gibi garip dans figürleriyle

etrafında döndü, sarhoş gibi yalpalıyordu. Çete mensupları gülüştüler. Fakat bu sırada Gökhan, silahlı serseriye yaklaşıyordu.

Tam önünde ona tapar gibi eğilip ellerini uzattı. Birisinin, "Bu sevgili arayan bir gayya!" diye bağırdığını duydu. Ama artık harekete geçme vakti gelmişti. Uzattığı ellerinin arasından sağ ayağını müthiş bir tekme hareketiyle iri yarı siyahın kasıklarına gömdü.

Adam sadece, "Iggh!" diyerek geriye devrildi. Bu tekmeyi yiyen, uzun süre kendisine gelemez, büyük ihtimalle de ölürdü.

Gökhan hızla diğerlerine döndü. Önce şaşırmışlardı ama şimdi intikam için sustalılar çıkmıştı. Sadece siyah adamın tabancalı olduğu anlaşılıyordu. Gökhan onları zevkle, çıplak elleriyle öldüreçekti. Halkı adına, yapılanlar adına. Bu, içindeki öfkeyi biraz yatıştırabilirdi.

Hiçbir sustalı onu durduramadı; ayaklar, bilekler, boyunlar, kaburgalar kırıldı. Ayakta son kalanla bir kedinin fareyle oynadığı gibi uğraştı. Kaçmaya çalıştıkça önüne geçti.

Serserilerin hepsini öldürdüğünde cesetleri mağaraya taşıdı. Kokulan iki gün içinde duyulurdu ama zaten bombayı on iki saat sonrasına ayarlayacaktı. Ondan sonrasının önemi yoktu.

28 Mayıs 2007 - Saat: 03.50
CENTCOM FLORIDA.

FBI Başkanı Robert Müller, sabahlığıyla oturan Başkanın karşısındaydı. Howard Strike ile Danışmanı ve CIA Direktörü Porter Goss da yanındaydı. "Evet nedir bu kadar önemli olan?" diye sordu Başkan.

Bir kaset sallıyordu Müller, "Sayın Başkan, bu kasetin kopyaları birkaç saat önce uluslararası ajanslara bırakıldı veya postayla gönderildi. Bu saate kadar yayınlanmasını engelleyebildik ama kontrolümüz altında olmayan yerler de var ve daha fazla beklemek istemiyorlar," dedi.

Sabırsız bir şekilde elini salladı. "E, çabuk gel konuya Robert. Ne var o kasette, Türk Başbakanının tehditleri mi?" Güzel bir şaka yapmış gibi yüksek sesle güldü ama kimse ona katılmayınca gözünü kıstı.

Robert Müller hemen konuştu. "Nükleer bir tehdit efendim ve korkarım gerçek."

Kaseti izlediklerinde bir sessizlik hakim oldu odaya...

Sonunda Başkan konuştu. "Bu nasıl olur? Bana Türklerin ellerindeki tüm nükleer silahların kontrol altında olduğunu söylemiştiniz."

Howard Strike, "Operasyon için hazırlık yaparken aylardır ya bu silahları anlaşmalar gereği parçalamak için buraya getirdik," diye başladı "veya tespit ettiğimiz mekânları, harekât başlarken nokta operasyonları ile kontrole aldık. Fakat iki tanesinin kayıp olduğu anlaşıldı."

Porter Goss cümleyi tamamladı... "Artık nerede olduklarını anlıyoruz. Burada, ABD nin göbeğinde o bombalar."

Başkan elini şaşkınlıkla açtı. "İyi ama bu adamlar iki bombayı birkaç gün içinde buraya nasıl getirsin?"

Porter Goss boğazını temizledi, "Hayır efendim, " dedi. "Birkaç günlük bir operasyon değil karşımızdaki. Birkaç ay evvel, Ankara daki kaynaklarımızdan; operasyonumuzu keşfeden, rapor olarak amirlerine sunan bir istihbarat grubunu haber aldık. Eğer sert bir tedbir alırsak işin incelenip ciddiyetinin sorgulanacağı korkusuyla, biraz baskı, şantaj ve rüşvetle hallettik. Ama anlaşılıyor ki o gruptan biri bu işi yapmış."

Başkan dehşetle CIA Başkanına bakıyordu. "Önlemlerimiz yok mu bizim? Bulamaz mısınız bu adamı?"

Goss en azından bu soruya olumlu cevap verebileceği için sevindi. "Kim olduğunu dosyaları tarayarak tespit ettik. Gökhan Birdağ adlı bir ajan olduğundan emin gibiyiz. Ankara dan edindiğimiz bir fotoğrafı şu anda bütün güvenlik birimlerine dağıtılıyor. En geç yirmi dört saat içinde yakalanır ama bu kadar vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Howard Strike konuşmaya girdi. "Başkanım, adamın söyledikleri blöf değil. Görüntüler incelendi, o bomba programlanmaya hazır. Büyük bir ihtimalle New York ta olduğunu tahmin ediyoruz. Adam kasetleri orada dağıtmış. Ama tek başına mı, onu bilmiyoruz. Washington ve New York en riskli kentler. Boşaltma işlemlerine başlasak bile panik çıkacaktır."

Robert Müller, "Bir ajans, kaseti birkaç saat içinde yayınlayacak," dedi. "Ülke içinde tam yasak koysak bile internet ve uydu antenler haberi yayacaktır ve tabii ki panik çıkacak."

Başkan birden ayağa fırladı. "Beyler, ülkemiz için çok önemli bir savaşın ortasındayken şimdi bir de nükleer terör tehdidiyle ile karşı karşıya olduğumuzu söylüyorsunuz," diye bağırdı. "Eğer buna boyun eğersek ABD nin sözünü kim dinler? Uluslararası etkinliğimiz sıfıra iner. Birkaç nükleer bomba bizi esir mi alacak yani? Şimdi gidin ve o teröristi veya teröristleri bulun. Bombaları bulun. Bu savaşı şantajla sona erdiremeyiz."

Başkan çıkarken herkes birbirine baktı, birden dönüp tehditkâr bir ifadeyle gözlerini Robert Müller e çevirdi: "Alacağın her türlü önlemle kasetin kopyalarını bul ve yayınlanmamasını sağla. Her türlü yetkiyi veriyorum sana."

Robert Müller, artık çıldırmış bir Başkanla çalıştığını anlamıştı. "Başkanım, bu emrinizi yazılı olarak verir misiniz?"

Başkanın yüzünde pis bir sırıtış belirdi. "Elbette. "

28 Mayıs 2007
ANKARA ÖNLERİ

Topçu ateşi düzenli bir hal almaya başlamıştı. 155 mm Howitzer lar yüksek patlama gücüne sahip güdümlü mermilerini Türk askerlerinin hatlarına ardı ardına yağdırıyordu. Apache ve Kiowa keşif ve saldırı helikopterleri alçaktan uçarak geniş bir alanda gözetleme yapıyor, bazı hedefleri lazerle aydınlatarak lazer güdümlü top mermilerinin onları imha etmesine yardım ediyor ve biraz sonra gerçekleşecek büyük saldırıya hazırlanıyordu.

Türk hatlarından da zaman zaman topçu ateşi açılıyordu ancak bu mevzilerin yerleri derhal tespit ediliyor, ya helikopter ya da karşı topçu ateşi ile susturuluyordu girişimler. Onlarca küçük siperden açılan ateş nedeniyle 1. Zırhlı Süvari Tümeninin ön hatlarındaki askerler derin mevzilenmek zorunda kalmıştı. Türk askerleri hiç durmaksızın ellerindeki cephaneyi açıkça görebildikleri Amerikan Kuvvetlerinin üzerine boşaltıyordu.

Tümgeneral Harvey Jackson, karşısındaki düşmanı ciddiye alıyordu. Türklerin çok iyi mevzilendiğini ve şehir içinin cehenneme döneceğini tahmin edebiliyordu. Türk Ordusunun en iyi yanlarından birisi de savunmasıydı. Türk askeri çok zor karşı saldırıya geçerdi ama bir kez karşı saldırıya başladı mı, Türk askerini durdurabilecek güçte bir ordu yoktu yeryüzünde.

Şimdiye kadar karşılarına hiç Özel Kuvvet askeri çıkmamıştı. Ankara nın içinde her yerde Özel Kuvvetlere bağlı askerlerin tuzaklanyla boğuşacaklarından adı gibi emindi Harvey Jackson. Dürbünü ile Türk hatlarını taradı, en ön safta bile yoğun bir karşı ateş görebiliyordu. Ön saflar çok umurunda değildi, o mevzilerdeki kahraman çocuklar birazdan başlayacak hava saldırısı ile saf dışı edilecekti ve tank saldırısı başladığında hat yarılacaktı zaten ama Ankara için endişeliydi. Ankara alındığı takdirde Pentagon, Hollywood tarzı bir gösteri operasyonu ile İstanbul u ele geçirmek istiyordu.

Bu sırada yanında beliren muhaberat eri, hava saldırısının başlamak üzere olduğunu belirten mesajı iletti. Bu mesaj, tugay ve tabur komutanlarına geçildikten kısa bir süre sonra gökyüzünde filolar halinde savaş uçakları belirdi. Sert dalışlar yaparak, Türk askerlerinin kurduğu mevzilere çok uzak mesafelerden bomba yağdırmaya başladılar. Alçaktan uçan A-10 lar ayılar gibi kükreyerek küçük savunma ceplerine saldırıyor ve Gatling topu ile tozu dumana katıyordu. Bir süre sonra herkesi heyecanlandıran bir şey oldu, gökyüzünde çok yukarılarda beliren B-2 bombardıman uçaklarından dizi dizi atılan binlerce tonluk bombalar uzun bir sıra halinde Türk savunma hatları içinde derin boşluklar oluşturdu. Ön hatlardaki mevzilerin tamamı susmuştu neredeyse. Tankların harekâtı için fazla beklemenin anlamı yoktu. Türk Ordusu kendi topraklarını mayın tarlasına dönüştürmeyi reddettiği için bu harekâtın fazla zorlukla karşılaşması mümkün değildi.

Yüzlerce M1A2 tankı, Bradley zırhlı savaş aracı, tanksavar füzeleri ile donatılmış Humvee araçları harekete geçti. Çok uzaklarda saldırı helikopterlerinin burunlarından ateş püskürttüğünü görebiliyorlardı. Apacheler çok şiddetli bir çatışmanın içindeydi. Öndeki tanklar hareket etmekte olan araçları belirleyince toplar ateşlenmeye başladı. Alev toplan kusarak hareket eden tank ve zırhlılar o kadar hızlı ilerlediler ki ancak Polatlı nın mahalleleri görüldüğünde durdular. Ancak Polatlı daki tehlikeyi fark ettiklerinde geç kalmışlardı. İyice kamufle olmuş Türk askerleri, önlerdeki Amerikan tanklarından bazılarını vurmuştu. Havaya uçan tankların görüntüsü, savaşın tozu dumanı içinde koşturan Amerikan askerlerinin moralini bozmuştu doğrusu. Ankara önlerine kadar gelebileceklerine inanamamışlardı, neredeyse bu inançları haklı çıkacaktı ama Amerikan hava gücünün acımasız ve hiç aralıksız süren saldırıları nedeniyle karada verdikleri kayıplara rağmen Ankara önlerine kadar gelebilmişlerdi. Kayıp miktarı tespit edilemiyordu artık. Daha doğrusu Amerikan Ordusunun yönetim kademeleri kayıp sayıları ile ilgilenmiyordu. Nasıl bir cehennemin içinde olduklarını fark ettikleri için medyayı susturacak bilgiler verip savaşa odaklanıyorlardı. Daha fazla ilerlemeleri halinde kendilerini, şiddetli bir şehir savaşının içinde bulacaklardı ki bu durumda harekâtın bütünü tehlikeye girerdi. Karada Türk askerlerinden mümkün olduğunca uzakta durmaları söylenmişti onlara, bütün işi hava desteğine havale etmeleri gerekiyordu. Yerleşim yerleri ile uğraşmadan Ankara nın merkezine ilerlemeleri gerekiyordu. Amerikan Ordusu, Türk Ordusu ile savaşarak gerçek bir işgal yapamayacağını iyi biliyordu. Bu nedenle savaş teorileri gereği ülkedeki ayrılıkçı olduğu düşünülen kesimleri harekete geçirecek bir operasyon yapıyorlardı. Şimdiye kadar bu ayrılıkçı kesimlerle ilgili bir ses çıkmamıştı, eğer bu şekilde devam ederse bir ateş denizinin ortasında, öfkeli bir Türk Ordusu ile karşı karşıya kalacaklardı ve öylesi bir durumda onları oradan kim çıkarırdı bilemiyorlardı.

Polatlı nın içindeki mahallelerden makineli tüfek ateşi geliyordu, bu ateşin düşmanı şehir savaşma çekmek için yapıldığı çok belliydi. O ateşe kanarak peşinden gitseler ne türlü tuzakların içine gireceklerini kimse bilemezdi.. Harvey Jackson, içinde düşman unsurları barındırdığını bile bile de Polatlı nın yanından geçip gidemezdi. Orayı ele geçirmesi gerekiyordu ama bu neredeyse imkânsızdı, pek

çok zaman ve insan kaybı demekti. Kendisine sunulan bir seçeneği değerlendirmek zorundaydı. Polatlı yı destek merkezi olarak kullanmayı isterdi doğrusu ama orayı temizlemek çok zaman alacağı için yok etmek zorundaydı.

Hemen Hava Kuvvetlerine emir vererek Slayer bombalarının kullanılmasını istedi.

Tank taburlarına artık Ankara merkezini hedef gösterebilirdi.

Çok fazla ileri gitmeden hatları yarmaları yetecekti, öyle düşünüyordu ama savaş alanının üzerine çöken kesif dumandan mıdır bilinmez, işlerin pek de beklenildiği gibi parlak olmadığını düşünmeye başlamıştı. 101. Hava indirme Tümeni, on iki kilometre kadar doğuda kurduğu harekât üssünden saldırıyı başlatmak için bekliyordu. Ankara nın tam merkezine saldıracaklar ve devlet binalarının bulunduğu bölgeyi; Meclisi, Cumhurbaşkanlığı Konutunu ele geçireceklerdi. 1. Zırhlı Süvari Tümenine bağlı tank ve zırhlılar bütün güçleriyle kuzeydoğuya yöneldi. Helikopterler sürekli olarak zırhlıların önündeki olası engellere saldırıyor ve bütünlüklü bir savunmanın yapılmasını engellemeye çalışıyordu. Birlik karargâhları ortadan kaldırılmış ve araçlarının bir bölümünü kaybetmiş olan Türk askerleri ise farklı gerilla taktikleri uygulayarak sürekli Amerikan askeri öldürüyordu.

Tanklar bir saat içinde gerekli bakım ve ikmal işlemlerini tamamladı. Harekete geçip Ankara istikametinde ilerlemeye başladılar. Polatlı da gizlenen birlikler bu konvoylara ateş ederek onların dikkatini çekmeye çalışıyordu ama 1. Zırhlı Süvari konvoyları hiç çatışmaya girmeden ana savunma hattına doğru yürümeye başladı. Bu arada ufukta görülen C-130 lar Polatlı için iyi şeyler anlamına gelmiyordu. Buradaki birlikler ellerindeki havanlarla konvoylara ateş ediyor ama bir cevap alamıyordu. Görevleri o konvoyları geciktirmekti ama Amerikan Ordusu savaşın kurallarını acımasız şekilde değiştirmişti. Klasik savaş anlayışında tehdit olarak algılanacak bir bölge, birazdan dümdüz edilecek ve tehdit ortadan kaldırılacaktı. Eğer savaşan taraflardan birisi kamuoyunu umursamıyorsa bu, savaştaki dengeleri hemen değiştiriyordu.

Dört C-130 Killer yavaşça Polatlı üzerine geldiğinde altlarındaki kapaklan açarak dev siyah kütleleri bıraktı. Bombalar hep bir ağızdan vahşî bir çığlık atarak aşağı düşmeye başladı. Polatlı nın güneydoğu mahallelerine düşen bombalar nedeniyle 3. 8 şiddetinde bir deprem meydana geldi. 1. Zırhlı Süvari Tümenini destekleyen kuvvetlerden 2. Zırhlı Süvari Tugayı bombalarla harabeye dönüşen Polatlı nın mahallelerine hızlı keşif hareketleri düzenlemeye başladı. Polatlı nın mahallelerinde yoğun silah sesleri duyulmaya başlanmıştı. Şehirde neler olduğunu kimse bilmiyordu. Harvey Jackson hafif zırhlılarla donatılmış olan tugayın çekilmesini istedi. Orada hâlâ ciddi bir askerî kapasite vardı. 2. Zırhlı Süvari Tugayı hızla Polatlı nın dışına çekildi. Hava Kuvvetlerine, muhtemel askerî kapasitenin olduğu bölgelerin koordinatları bildirildi. O bölgedeki F-15 savaş uçakları, kanatlarında takılı olan bütün lazer güdümlü bombalan Polatlı ya boşalttı. Bütün evler hasar görmüş gibiydi, tek
katlı ve çift katlı evlerin parçaları geniş bir alana dağılmıştı. Harvey Jackson ateşin kesilmesi emrini verdi. Bölgeden ateş gelmiyordu artık. Türk askerleri hâlâ oradaydı, bunu biliyordu ama sivil kayıplar onları susturmuş olmalıydı. Uzun süre uslu duracaklarından şüphesi yoktu.

CENTCOM kendisi ile irtibat kurmak istiyordu. Harvey Jackson, telefonu eline aldı ve yüzüne bir gülümseme oturdu:

"Selam Howdy. Her şey yolunda sanırım. Ben ana savunma hatlarını dağıtacağım. Gerisi 101. nin işi. Ama Ankara nın içine o askerleri göndermenin akıllıca bir hareket olduğundan emin değilim, kayıplar korkunç seviyede olabilir."

Telefonu dinlerken dürbünle etrafı gözetlemeye devam etti. Savaş alanında olmayı seviyordu ve askerleri

ile beraber savaşmak hoşuna gidiyordu. Ön saftakilere ne kadar imrendiğini kimse bilemezdi.

"Hava Kuvvetleri, işini her zamanki gibi iyi yapıyor. Ana savunma hatlarının birkaç saat içinde dağılmaya başlaması gerekiyor. Uçaklar sürekli o bölgeyi bombalıyor şimdi. Henüz kara saldırısı başlamadan bile pek çok hattın boşaldığı yönünde bilgiler var. Sanırım pek zor olmayacak."

"Biliyorum, biliyorum, o kadar da kolay değil. Ama amacımız her mahalleyi ele geçirmek değil. Buna gerek yok zaten. Sistemi parçalara ayıracak kadar şiddeti yaratacağım sana. Gerisine karışmam..."

Telefonu kapattı. Farkında olmadan kendine çok güvendiğini hissetti ve bu düşünce onu rahatsız etti. Düşmanını küçümsemeye başlamıştı. Bu, askerî açıdan kabul edilemezdi ama veriler, bütün savunmanın alt edilebileceğini gösteriyordu. En azından teorik olarak böyleydi ama karargâhının yanından geçen yaralı taşıyan araçları gördükçe durumun ne ölçüde güvenilir olduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Gencecik askerlerin kan içindeki bedenleri hastane çadırına götürülüyordu ama artık kapasite aşılmıştı. Helikopterler asker ve cephane taşımayı bırakmış, sürekli olarak yaralıları Irak a taşımaya çalışıyordu.

Telsizi dinlemeye koyuldu. Cızırtıların arasından heyecanlı askerlerin bağırışlarını duymaya başlamıştı. Ön saftaki tanklar Türk zırhlılarını tespit etmiş ve yoğun biçimde ateşe başlamıştı. Göğüs göğüse bir çatışmanın ortasındaydılar artık.

Askerler koşarak evin içine girdiler. Hepsi toz duman içinde kalmıştı. Ter içindeydiler, üstlerindeki bütün giysiler sırılsıklam olmuştu ve nefes almakta zorlanıyorlardı. Kapıyı arkalarından kapatıp pencereyi siper aldılar. Mermiler evin üzerine yağıyordu. Beş asker ellerindeki G-3 lerin son mermilerini sokakta, görmedikleri hedeflere boşalttılar ve evin hemen arkasından çıkıp hızla mahallelere doğru gözden kayboldular. Askerler evi boşaltır boşaltmaz bir tanksavar roketi dış kapı kirişinde patladı. Ankara nın dış mahallelerinde patlayan ilk bombalardı bunlar.

1. Zırhlı Süvari Tümeni hatlarda önemli delikler açmıştı. Bu deliklerden giren Humvee ve Stryker zırhlı araçlarıyla hareket eden timler dış mahallelerde çatışmalara girip geri çekiliyorlardı. Ancak bu o kadar da kolay bir iş değildi. Bir saat içinde on iki Humvee aracı, içindeki askerlerle beraber tanksavar roketlerinin hedefi olmuş ve yanmıştı. Amerikan askerleri kendilerinden beklenmeyecek bir hırsla çarpışıyordu. Almak zorunda olmadıkları riskleri alıyor ve Ankara nın savunmasının çökertilmesi için organize gördükleri tüm savunma hatlarına bütün silahlarıyla ateş ediyorlardı. Türk askerleri hemen her delikten çıkıyor ve ölümü düşünmeksizin Amerikalı askerlerle çatışıyordu. Bazı yerlerde boğaz boğaz geldikleri duyulmuştu. Vietnam ı hatırlatan bir savaş vardı dışarıda. Amerikan kuvvetleri açılan gediklerden girdikten sonra bir süre ilerliyor ve sonrasında sanki hiç gedik açılmamış gibi sert bir direniş hattı ile karşılaşıyordu. Sanki bütün Türk Ordusu Ankara nın içine
doluşmuştu.

Tanklar ön hatları yaramamıştı, şiddetli çatışma nedeniyle Ankara nın dış mahalleleri alev alev yanıyordu. 1. Zırhlı Süvari nin tank ve zırhlıları durakladı. Bazı gedikler vardı Türk hatlarında ama bu gedikleri kullanarak hızlı ilerlerlerse şehir merkezine hemen varmaları işten bile değildi. Ancak bu çok tehlikeli bir durumdu. Birlikler bir anda Türk askerlerinin kurduğu tuzakların içinde savunmasız kalıp kaybedilebilirdi. Rusların Çeçenistan da düştüğü tuzağa düşmeye hiç niyeti yoktu Harvey in. Bir şeyler yapmalıydı ama. Bu operasyonun çok hızlı sonlandırılması gerekiyordu. Bir an tereddüt etti ve sonra tank güçlerinin gedikleri kullanması için emir verdi. Bu çok riskli bir karardı. O gedikler bilerek açılmış yollar bile olabilirdi ama eğer operasyon başarılı olmazsa bütün Amerikan güçleri Ankara kapılarında dağılma tehlikesi ile karşı karşıya kalacaktı. Son gelen istihbarat raporlarına göre, Kayseri Komando Tugayı taşınabilir ağır silahlarını kullanarak bazı Amerikan
lojistik konvoylarını yok etmişti. Öfkeli bir biçimde kendilerine doğru geliyorlardı. Lojistik konvoylarını

onlardan korumanın imkânı yoktu, hatta kendi savaşçı birliklerini bile koruyabileceğinden emin değildi.

101. Hava indirme için zaman yaklaşıyordu. Helikopterler hazırlıklarını tamamladı. Askerler de son hazırlıklarını sessizlik içinde yapmaya başladılar, yüzlerine makyaj için sürdükleri boyalar nedeniyle gözden kaybolmaya yüz tutmuşlardı.

Harekât gece gerçekleşecekti. Dönen rotor pallerinin sesleri kulaklarına dolmaya başlayınca hareketlerini hızlandırdılar. Tuz Gölünün yirmi kilometre kadar kuzeyinde kalıyordu 101. nin karargâhı. Onlarca CH-47, CH-53, Black Hawk, MH-53 ve Apache helikopteri aynı anda kalkmaya başladı. Gece karanlığına karışan sesler ve aydınlatma ışıkları geniş arazide cehennemi bir görüntü yaratmıştı. Bağırışlar çağırışlar içinde, hayatlarındaki en zor göreve giden askerleri taşıyordu helikopter taburları.

Yükseklerde saldırı uçakları filolarının ışıkları görülüyordu. Onlarca ışık vardı ve bir süre sonra üzerlerindeki silah yükünü, 101. nin saldırı yapacağı bölgeyi vurmakta kullanacaklardı. Amerikan askerleri çok tehlikeli bir operasyonla Ankara nın tam göbeğine inecekti ve on kilometrekarelik bir yarıçap kontrol altına alındıktan sonra 1. Zırhlı Süvari Tümeninin ileri hareketiyle iki kuvvet arasında birleşme sağlanacaktı, ilk aşamada 101. Hava indirme Tümenine bağlı 327. Piyade Alayı bölgeye indirilecek ve hemen ardından 522. Piyade Alayı da Ankara nın kuzeyindeki Bolu karayoluna sevk edilip, kuzeyden ulaşması muhtemel bir yardım çabasını önlemeyi hedefleyecekti.

Ankara da gece, M1A2 Abrams tanklarının oluşturduğu alev toplan ile aydınlanıyordu. Sivil halk ne yapacağını şaşırmış bir halde evlerine kapanmıştı. Karanlık gökyüzünü duman kaplamıştı, bazı evlerde yangınlar vardı ve dış mahallelerde Amerikan zırhlılarının hızla geçip gittiğini görebiliyorlardı.

"Gelin, çabuk buraya gelin!" diye, bağırdı adam. Dört çocuk ve iki kadın koşarak onun yanına geldiler. Adam sırtında bir Mİ tüfek ve eski bir dürbünle tam karşılarında yıkılmış bir evin arkasını siper almıştı. Kadın ve çocuklar bulundukları yerden çıkmaya korkuyorlardı. Aşağıdan geçen yolun on metre kadar yukarısında bir oluğun içine saklanmışlardı. Durumları çok tehlikeliydi. Her an iki taraftan birisinin ateşi ile ölebilirlerdi. Amerikan zırhlıları aşağıdaki yoldan geçiyor ve uzakta bir mahalleye ateş açıp aynı yoldan geri geliyorlardı. Bu zırhlılara zaman zaman makineli tüfek ve roketatarla karşılık veriliyor ve mermiler oluğun çevresine düşüyordu.

Dışişleri Bakanlığının Kıbrıs masası memurlarından Barkın Çağlayan koşarak aralarındaki boş alanı geçti ve oluğun içine girdi. Sivillerin altısı da korkudan şok olmuş bir halde titriyordu. Etrafına bakındı Barkın, durum kötü görünüyordu. Savaş uçaklarının kulak yırtan dalış seslerinin arkasından büyük patlama sesleri geliyordu. Amerikan askerleri gitgide daha fazla görünmeye başlamıştı etrafta, kalabalık gruplar halinde ağır teçhizatları ile siper alıyor ve kontrol noktaları kuruyorlardı. Çocukların annesi olduğunu tahmin ettiği kadına baktı Barkın, "Teyze, şimdi sana koş deyince çoluğu çocuğu alıp şu karşı yıkıntının oraya koşun. Ben yanınıza geleceğim, sonra beraber kaçacağız." Kadın anlamsız bakışlar fırlattı, nereye kaçacağız, der gibi bakıyordu. Karşı koyacak durumda değildi, ne söylense yapardı o an.

Barkın aşağıdaki yola ve gerisindeki boş alana baktı. Her dakika daha çok asker mevzileniyordu. İleride birkaç tankın kendilerine doğru geldiğini gördü, makineli tüfekleri ile ateş ederek ilerliyorlardı. Karanlığın ardından gelen sesler daha da korkutucuydu. Çok büyük bir hareketlenmenin olduğunu hissedebiliyordu Barkın. Ani bir hareketle kadının omzuna vurdu ve hepsi birden koşmaya başladılar. Gitmeleri gereken yere varmak için olanca hızlarıyla koşuyorlardı ama yaşlı kadın geride kalmıştı. Barkın oluktan fırlayıp kadını kolundan tuttu ve hızla yıkıntıların arasına götürmek için sürüklemeye başladı. Kadın neredeyse hiç sesini çıkarmadan dizlerinin üstünde kalmaya çalışarak yıkıntılara ulaşabildi. Ağır makineli tüfek sesleri tekrar duyulmaya başlamıştı. Üzerlerinden geçen mermileri duydu. Birileri onları görmüş olmalıydı ama çok fazla önemsememişti herhalde. Eğlence için sıkılan birkaç mermiydi.

Türk askerlerinin yaptığı savunma mevzilerinde büyük ateş topları oluştuğunu gördüler. Gökyüzünde göremedikleri bir kalabalığın olduğunu biliyorlardı. Amerikan Ordusu çok küçük bir alan içinde savaşıyor ve farklı taktikler uyguluyordu. Büyük bir güçle başkente gelmişlerdi, ülkenin diğer bölgeleriyle ilgilenmiyor gibiydiler. Toprak elde etmek ya da stratejik noktalar ele geçirmek gibi bir hedefleri yoktu sanki.

Barkın saldırılar başladığında ilk vurulan hedeflerden birisinin içindeydi. O anı yaşamıştı. Binanın çılgın gibi sarsılmasıyla yere yuvarlanmışlardı. Lazer güdümlü füzelerin binaya çarpmasıyla derin bir uykudan uyanmış gibiydiler. Bina, orta yerinden yukarıya doğru yanmaya başlamıştı. Çoğu boştu katların, sadece en üst katlarda birkaç önemli bürokrat vardı ve ölmüşlerdi. O ise binanın dışına çıkmış ve hiç hayal edemeyeceği görüntülere şahit olmuştu. Uçakların yükseklerden yaptıkları manevraları ve bıraktıkları bombaları görmüştü. O bombalar gidip kimi zaman binalara, kimi zaman yollara düşmüştü. Hatırlıyordu, derin bir rüyadan uyanmış gibi hissetmişti kendisini. Dışişleri Binasında yanan evraklar, yıllarca izlenen politikaların izlerini taşıyordu. Yanan evraklarla beraber Cumhuriyet kurulduğundan beri yapılan bütün çalışmaların da tarihe gömüldüğü duygusunu yaşamıştı.

O şoku atlamak kolay değildi. Hızla eve gitmiş ve karısını kapının önünde titrer vaziyette bulmuştu. Elleri o kadar titriyordu ki anahtarları sokup kapıyı açmayı başaramamıştı. Evlerine girip dışarı çıkmamışlardı. Camları kırılmış halde soğuktan titreyerek oturup bu kâbusun bitmesini dilemişlerdi.

Bir anlık bir kaos... Ve her şey değişmişti. Hayatlarına ne olmuştu böyle? Her şey yolundaydı, güzel bir hayatları vardı. Ankara nın geniş yollarında arabalarıyla gezip dolaşıyorlar ve hayat hakkında, dünya hakkında konuşabiliyorlardı. Birkaç hafta içinde her şey değişmişti. Karşı koyamadıkları bir güç yumağı deriyi yırtmış ve kalbe ilerlemişti. Bu kadar gelişmiş bir orduya karşı koymak zordu ama Türk Ordusu Amerikalıların bile beklemediği bir şekilde iyi savaşıyor ve kayıp verdiriyordu, ölümü neredeyse hiç düşünmeden savaşıyordular. Şimdi ise karşı koymak için fazla bir ağır silah yoktu ellerinde. Barkın, yıllardır emek verilen yatırımların yok edilmesini seyretmek ve düşman kapıya dayandığında ona karşı göğsünü siper etmenin gerektiğini hissediyordu. Bu hiç yaşamadığı düşünmediği bir histi ama genetik kodlarında gerekli bilgilerin yazılı olduğundan şüphesi yoktu.

Şimdi de onu yapıyorlardı zaten. Birbirini tanıyan insanlar, dostlar, mahalleli bir araya gelip Amerikan askerlerine karşı ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Devletle işi olanlar bir yerlerden silah buluyorlardı. Barkın işi sayesinde Özel Kuvvetler Komutanlığından bir askerle iletişime geçmişti. Amerikalıların hard soldiers* dediği Türk askerleri büyük bir hırsla hazırlanıyordu olası işgale. Sivil halkla bağlantıya geçip her an kullanabilecekleri evler hazırlıyorlardı. Bazı evlerin bodrum katlan bomba imalathanesine dönüştürülmüştü bile. Küçük gruplara silah eğitimi veriyorlar ve Amerikan Ordusu Ankara ya girdiğinde ortalığı cehenneme çevirecek planlar yapıyorlardı. Barkın da bu planların içindeydi ve şimdi bulunduğu noktaya da Amerikan askerlerinin ileri kuvvetlerinin nereye geldiğini belirlemek için gönderilmişti. Askerde kullandığı Mİ tüfeği, şimdi onun en iyi dostu gibiydi. Gerçek bir çatışma anında hiçbir işe yaraması beklenemezdi belki ama uzaktan yapılacak sıkı bir
atış, bu tarihî tüfeğin meziyetlerini, yapımcısı Amerikalılara hatırlatabilirdi.

* Hard Soldiers: Sıkı askerler.

Yanındaki sivillere çok uzakta bir noktayı işaret etti. "Oraya gidin. Birileri size yardım edebilir." Fazla zaman harcayamazdı. Bir görevi vardı ve bunu yerine getirmeliydi. Özel Kuvvet askerleri ile yaptığı konuşma çok duygusaldı. Kimse şehri koruyabileceklerini düşünmüyordu ama mümkün olduğunca çok Amerikalı öldürmeliydiler. Belki bu sayede onları savaşı terk etmeye zorlayabilirlerdi. Belki çok iyimser bir görüştü ama başka şans görülmüyordu. Gökyüzünden sürekli füze yağdıran uçaklara karşı zırhlıları

koruyamamışlardı. Eli silahlı insanlardan başka gerçek silahları olmadığını düşünüyordu hepsi de. Hava Kuvvetlerinin direnişi ancak bir hafta sürmüştü. Hava alanları bombalanmış, uçaklar düşürülmüş ya da oldukları yerde vurulmuştu. Deniz Kuvvetleri ise gemilerin vuruluşunu engellemek için hiçbir şey yapamamıştı. Kara Kuvvetleri, klasik bir savaşta yapılması gereken manevraları büyük bir disiplin içinde yerine getirmişti ama ordunun bu kadar önemli bir güce karşı özel hazırlık yapmadığı belliydi.

Herkes şiddetli bir zırhlı saldırısının beklentisi içindeydi. Amerikan 1. Zırhlı Süvari Tümeninin bütün gücüyle en gerideki savunma hatlarına yüklenmesini bekliyorlardı. Dış hatlarda ise hemen hemen hiç direniş kalmamıştı. Ancak hâlâ Amerikan öncülerinin çok gerilerinde silah sesleri duyulabiliyordu. Barkın, Amerikan askerlerinin hızla toplanmakta olduğunu görmüştü, bu yeterliydi. Hemen gidip bunu diğerlerine bildirmeliydi. Koşarak yıkıntıların arasında ilerlemeye başladı ama o anda birden dondu. Değişik bir ses geliyordu kulağına. Gökyüzünden gelen bir uğultu, sert ve ağır bir ses. Başını kaldırıp ileriye baktı, ufku süzdü. Sert bir rüzgâr yüzüne çarptı, rüzgârın hemen ardından karanlığı yırtan büyük siyah gölgelerle yüz yüze geldi. Hemen üzerinden ardı ardına dev taşıma helikopterlerinin geçtiğini görebiliyordu.

Gözlerine inanamadı. Helikopterler hızla Ankara nın merkezine doğru ilerliyordu. Dakikalarla belirlenebilecek bir süre içinde Ankara nın göbeğinde olacaklardı. Bu hiç beklemedikleri bir saldırıydı. Barkın ne yapacağını bilemedi. Hemen haber vermeliydi. Oluşturdukları savunma planları alt üst olabilirdi. Hâlâ helikopterler geçiyordu üzerinden, içlerindeki askerleri bile seçebiliyordu. Korkunç bakışlı siyah suratlar, asla unutmayacağı görüntülerdi bunlar. Helikopterler geçip giderken Ankara nın merkezinde çok büyük patlamalar olmaya başlamıştı. Şimdi o patlamaların ışığında gökyüzündeki helikopter filolarını daha iyi seçebiliyordu, binalara çarpacak kadar alçaktan uçuyorlardı, etrafa ateş etmeye başlamışlardı. Birazdan her yer cehenneme dönecekti, helikopterlerin gittiği yerde bir sürü savunma noktası vardı ve Amerikan askerleri göğüs göğüse çarpışmak zorundaydı. Yerdeki değişik noktalardan helikopterlere ateş açıldığını görebiliyordu Barkın. Havadaki taşıyıcıları korumakla görevli Apache ler de bu ateşin önüne baraj olarak giriyor ve neredeyse burun buruna çatışıyorlardı. Daha şimdiden ortalık karışmıştı. Gökyüzünde uçuşan başka cisimlerin sesleri duyulmaya başladıktan sonra ardı ardına patlamalar geldi. Topçu ateşi ve tank ateşi birbirine karışmıştı. Alevlerin aydınlattığı uzaktaki bir noktaya doğru alçalmaya başlamıştı helikopterler. O sırada inişe geçenlerden bir tanesinde şiddetli bir patlama olduğunu gördü. Helikopterlerden biri, dumanlar çıkararak ve çılgınca etrafında dönerek yere doğru indi. Sert bir biçimde yere çarpmış olmalıydı. Bu, Amerikan askerleri açısından ilk kayıp anlamına geliyordu. Ve son olmadı. Barkın ın bulunduğu noktadan gökyüzü açıklıkla görülebiliyordu.

Amerikan helikopterleri havada kaldıkları süre içerisinde sürekli kayıp veriyordu. Daha şimdiden beş adet taşıma helikopterinin vurulduğunu görmüştü. Bu çılgınca bir hareketti, sorumsuzcaydı. Hiçbir komutanın askerlerini bu şekilde bir saldırıyı yaptırmaya hakkı olamazdı. Amerikan askerleri ne yaptıklarının farkında değil gibiydi. Korkudan kaskatı kesilmiş halde savaşmaya çalışıyorlardı. Henüz savunması çökmemiş bir şehrin üzerine helikopterle saldırı düzenlemek... Bunu planlayanların gerçek dünyayla bağlantısı kesilmiş olmalıydı. 101. Hava İndirme Tümeni daha yere inmeden iki yüz kadar askerini kaybetmişti.

Onlar için üzülecek değildi Barkın. Koşarak kendisini bekleyenlerin yanına gitti. Geçtiği sokaklardaki insanlar, karanlığa boğulan evlerinden başlarını çıkartmaya korkuyorlardı. Sadece kendisinin ayak sesleri duyulabiliyordu ve korkuyordu Barkın. Tanrım, bu gerçekten olabilir mi? Kendi şehrimde koşmaya korkuyorum. Bir süre sonra sokakta yürümeye korkacağım, düşüncesiyle irkildi. İsli sokaklarda koşarken kendi gölgesinden korktuğunu fark etti. Kahretsin, nerede bu Allah ın belası yer? Bütün sokaklar birbirine benziyordu sanki. Her yer, her yer tuzak gibi görünüyordu. Silah, sırtında durmaz olmuştu, terden ıslanan bedeni soğuk hava ile buluşup donma etkisi yaratıyordu. Bacaklarındaki gücün tükenmeye başladığını

hissetti, içinde bir şeyler ona kaçmasını söylüyordu.

Sıcak evi, karısı, sıcak hayalleri... Ve şimdi bunlara karşılık sert, soğuk ve ölümcül silahların zırhlarıyla karşı karşıyaydı. Ne büyük bir seçim yapmak zorundaydı! Ruhunda yayılmaya başlayan teslim olma içgüdüsünü yenmesine yardım edecek bir şeye ihtiyacı vardı. Ne yapabilirlerdi ki, saldıranları görmüştü, onlardan bir bölümünü öldürseler ne olacaktı? Kendileri de ölecekti ve sonunda onlar kazanacaktı. Eğer yaşarsa belki düzelirdi bir şeyler... Eski günlere dönülebilirdi belki, kim bilir? Aklına sürekli Amerikan filmleri geliyordu. O filmlerin ne işe yaradığını anladı birden ama bunun bir yaran yoktu artık. Amerikalıları tanımıyordu aslında, olanı biteni sadece o filmlerden beynine kazınan imgelerle değerlendiriyordu. Belki içinde teslim olma içgüdüsünü ateşleyen şey de filmlerde kendisine gizlice iletilen mesajlardı.

Hayatında hiç duymadığı sesler duyuyordu. Bugünleri eğer ileride hatırlarsa, en çok sesleri hatırlayacaktı. Çılgınca patlamalar, patlamalar, patlamalar... Boş sokaklarda koşarken kendi ayaklarından çıkan sesler, nefes alışverişini kalp atışlarıyla karıştırmasına neden olan beynindeki basıncın sesi...

Evet, burasıydı işte. Eski bir apartmanın içine girdi. Üçüncü katın zilini çaldı. Hemen açıldı kapı. Koşarak yukarı çıktı. Apartman karanlıktı. Üçüncü kata geldiğinde aralık duran kapıdan içeri daldı. İçeride sekiz dokuz kişi vardı, içlerinden birisi vücut yapısı ve bakışlarıyla diğerlerinden ayrılıyordu hemen, özel Kuvvetlerde görevli bir astsubaydı, yanındakiler onu Şahin Bey diye çağırıyordu.

"Ne olduğunu tahmin edemezsiniz!"

"Ne oldu?"

"Geldiler, helikopterlerle geldiler ve saldırıyorlar."

Odadakiler ayağa kalktı. Suratları değişmişti. Şahin Bey hemen silahına sarıldı ve teçhizatını üzerine sarmaya başladı. Herkesin yüzü bembeyaz olmuştu. Kimse böyle bir şey beklemiyordu, sadece birkaç yere bomba yerleştireceklerini düşünmüşlerdi. Oysa Şahin Bey çatışmaya gider gibi hazırlanıyordu. M-16 özel yapım tüfeğini ve gece görüş dürbününü kontrol edip dipçiği sağ omzuna ve namlu çapraz aşağı bakacak şekilde astı. Tam kalbinin üzerinde, kabzası sağa bakacak şekilde bir tabanca asılıydı. Belindeki kemerde değişik büyüklükte şarjörler vardı. Şahin Bey ayağa kalktı, kafasına özel yapım Kevlar hafif kaskını geçirdi.

"Evet, benimle gelmek isteyen var mı? Planları unutun, adamlar tam göbeğimizden saldırıyorlar. Bu, Biz buradayız, erkekseniz gelin demek."

Barkın odadakilerin kaçamak bakışlarını fark etti. Kimse böyle bir şeye hazır gibi değildi. Şahin Bey durumu anlamıştı, hepsinin ailesi olduğunu biliyordu, istese onları zorlayabilirdi ama bunu yapmayacaktı. Oyunun kuralları değişmişti. Amerikan askerleri ile boğaz boğaza savaşmak zorundaydılar. Ankara, tarihinin en zor gününü yaşıyordu. Barkın bir adım öne çıktı: "Ne bekliyoruz Şahin Bey? Bana bir kalaşnikof verin oradan."

Şahin Beyin yüzü aydınlandı. Barkın dan bunu bekliyordu. Barkın hızlı adımlarla gidip kalaşnikoflardan birisini aldı ve sırtına taktı. Birkaç şarjörü bir çantaya doldurup öbür omzuna yerleştirdi.

"Bu pisliklerin emrinde yaşayacaksam, öleyim daha iyi." Evi terk ederken odada sessizlik olmuştu. Kolay değilmiş Ölüme gitmek, diye düşündü geride kalanlar. Neredeyse rahat bir nefes almışlardı ama vicdanları sızlıyordu. Kahrolası bir bencillik bulutu çökmüş gibiydi üzerlerine. Diğer ikisi gitmişti ve

öleceklerdi herhalde, oysa onlar sıcak bir günü daha yaşayabileceklerdi. Her şey geçerdi belki... ha öyle değil mi?

Şahin Bey ve Barkın sokakların arasından hayalet gibi geçerek helikopterlerin iniş yaptığı bölgeye doğru yöneldiler. Yolda silahlı adamlara rastlıyorlardı. Birkaç askerî birlik de mahallelerde siper almıştı. Elinde Eryx tanksavar roketi olan bir asker, evlerden birisinin içinde avını bekliyordu. Kimse birbiriyle konuşmuyordu, herkes şokta gibiydi. Genelkurmay sürekli hareket halinde olmasına rağmen askerî birliklerle bağlantı devam ediyordu. Zaman zaman Genelkurmay Başkanının telsizlerden sesini duyurması askerin moralini yükseltiyordu. Bütün birlikler toparlayabildikleri bilgiler ışığında bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ankara Emniyet Teşkilatının polis gücü neredeyse donanımlı bir ordu gibi savaşıyordu. Ankara hiç görmediği bir karmaşa içindeydi ama savunma büyük bir düzen içinde yapılıyordu. Aniden bir apartmandan çıkan elli kadar asker, 101. nin askerlerine saldırıp zayiat verdirdikten sonra aynı hızla ortadan kayboluyordu.

Özel Kuvvet askerleri de pek çok noktada komuta kademesi gibi çalışıyordu. Polis kuvvetlerinin askerî amaçlı olarak idaresi onların elindeydi. Normal zamanlarda hareketsiz gördükleri yaşlı polislerin bile elinde kalaşnikofla nasıl savaştığına şahit olduklarında göğüsleri gururla kabarmıştı. Daha önce Ankara da görev yapmakta olan özel tim polisleri sivil araçlarla İstanbul a gitmiş ve bölge komutanının emrinde savunma için hazırlıklara başlamışlardı. Sıra İstanbul a geldiğinde gerçek bir savaş görecekti insanlar.

Barkın ve Şahin artık sürünmeye başlamışlardı Bakanlıklar bölgesine geldiklerinde. Çatışma sesleri kulakları sağır edecek seviyedeydi. Barkın kendisinden ayrılmış, bedenini dışarıdan izliyormuş hissine kapıldı. Her şey gerçek ötesi duygusunu uyandırıyordu insanda. 101. Hava indirme Tümeninin 1. Tugayı, Ankara nın tam ortasına inmişti. Onları görebiliyordu Barkın; ağır teçhizatları ve ürkütücü silahlarıyla binaların kenarlarında mevzilenmişler, durmadan ateş ediyorlardı. Karanlık sokaklarda askerlerin gölgelerini görebiliyordu ikisi de. Amerikan askerlerinin mevzilendikleri binalar da yoğun ateş altındaydı. Büyük kalibreli mermilerin duvarlardan kopardığı toz ve taş parçalan her tarafa dağılıyordu. Amerikan askerleri ele geçirdikleri binaların içinde sürekli olarak ateş ediyor ve mermileri bittiğinde yeni mermi doldururken sürekli olarak dua ediyor ve haç çıkarıyordu. Yaralılar için yapılacak bir şey yoktu. Herkes gerçeklik duygusunu yitirmeye başlamıştı. Kimi vurduklarının
ya da kimin vurulduğunun bir önemi yoktu. Cehennemde gibiydiler. Tek bildikleri buradan nasıl çıkacakları hakkında en ufak bir ipuçlarının olmadığıydı.

Şahin Bey, Barkın a eliyle bir yönü gösterdi. TBMM Binasının olduğu yerde yoğun bir çatışmanın izlerini görüyordu ikisi de. Uçaklar TBMM Binasını özellikle vurmamıştı. O binayı ele geçirerek psikolojik bir etki yaratmak niyetindeydiler.

"Sanırım Meclis Binasını ele geçirmek için saldırıyorlar," dedi Şahin Bey. Düşünceli görünüyordu. Barkın onun bu halini anlayabiliyordu. Kendisini sorumlu hissediyor olmalıydı. Görevini yerine getirip insanları düşman işgaline karşı örgütlemesi gerekiyordu ama o kadar hızlı bir işgal hareketi ile karşı karşıya kalmışlardı ki örgütlenmenin imkânı olmamıştı. Şok içindeki sivillerden bir direniş gücü oluşturmak çok zordu. İrak işgalinde durum farklı olmuştu Amerika için. Savaşla yaşamaya alışmış insanlar bir diktatör tarafından uzun yıllar işgale karşı örgütlenmiş ve Amerikan Ordusuna kök söktürmüştü. Bu nedenle Türk Ordusu oraya çağrılmıştı. Yani... en azından resmî açıklamalar bunu gösteriyordu. Irak gerçekten direniş konusunda kuvvetli çıkmıştı.

"Ne halt yiyeceğiz?" Şahin Bey arsız arsız gülmeye başlamıştı. İs yüzünden ikisinin de yüzü kirlenmişti, dişleri bembeyaz görünüyordu. Barkın ın da sinirleri bozulmuştu. O da gülmeye başladı, İki silahlı adam bir binanın gölgesinde yere yatmış, karınlarını tutarak gülüyorlardı. Birkaç yüz metre ötelerindeki ağır

teçhizatlı Amerikan askerleri gece görüş dürbünlerini takmış, uzaydan gelen yaratıkları andıran görüntüleriyle kendilerine ateş açılan binalara mermi yağdırıyorlardı. Şahin Bey aniden susup dikkat kesildi. Barkın da aynı şekilde karşılık verdi. Askerlerde yoğun bir hareketlilik gözlenmeye başlamıştı. Bu arada sokakların birinden hızla bir zırhlı savaş aracı çıktı ve geniş caddede son süratle ilerleyerek birkaç binadan oluşan bir bloğa 25 mm lik otomatik topu ile ateş yağdırdı. Sonra geniş bir kavis çizerek caddeden geri döndü ve askerlere koruma sağlamak üzere önlerine park etti. Zırhlı savaş aracının çıktığı sokaktan gelen tank her ikisini de irkiltti. Tank hareket
halindeyken ateş ederek ilerledi. Yaptığı her atışla, iç içe geçmiş olan binalar sarsılıyor ve sağlam kalan camlar tuzla buz oluyordu. Olay kontrolden çıkmış gibiydi. Ateş açan Amerikan tankı, nereden geldiği belli olmayan bir füzeyle vurulunca şiddetin dozu daha da arttı. Her iki taraf da birbirine daha hırslı bir şekilde saldırıyordu. Türk askeri boğazına sarılmış bir yılanı çekip atmak için inanılmaz bir hırsla mücadele ediyordu. Onların buraya kadar gelmiş olmaları bile dayanılacak bir şey değildi.

Şahin Bey etraftaki Türk askerlerine baktı. Çok uzaklarda gölgelerini seçebiliyordu. En yakın biziz, diye düşündü. Tam bunu düşünürken yüzlerce metre ötedeki bir noktadan fırlayan füze, havada diyagonal bir rota takip ederek ikinci tanka üst tarafından çarptı. Tank büyük bir gürültüyle patladı ve alev alarak yanmaya başladı. Amerikan askerleri bir araya toplandılar ve arkasına saklandıkları zırhlıdan uzaklaştılar. Füzenin atıldığı yere doğru yoğun bir ateş başladı. Telsizli bir askerin telsizle yardım istediğini tahmin edebiliyorlardı. Tank ve içindeki personel için yapılabilecek bir şey yoktu. Eryx füzesi kesin vuruş yapmıştı. Amerikalılar çok tehlikeli bir noktada olduklarını anlamış olmalıydılar. Bir dakika sonra havada görünen Apache helikopteri füzenin atıldığı noktaya doğru roket yağdırmaya başladı ama Apache ye karşı açılan ateş daha şiddetli olmuştu. Helikopter vurularak yere doğru dönerek alçaldı ve hızla betona çarptı. İçindeki pilotlar ölmemişti ancak hareket
edemiyorlardı. Türk askerleri bulundukları mevziden çıkarak helikopterin yanına gitti. Amerikalı pilotları çıkararak kendi mevzilerine sürüklediler.

Ankara nın sokaklarında, atılan ve betona çarpan füzelerin sesleri yankılanıyordu. Saldırı devam ederken gökyüzünde bir uçağın sesi duyuldu ve az önce füze atılan mahallede şiddetli bir patlama oldu. Adamlar oradan bir daha füze atılmayacağını garantilemek istiyor gibiydiler. Ancak uçağın attığı bomba birkaç apartmanda büyük hasar oluşturmuştu. Sivillerin çığlıkları duyuluyordu ama kimse onlara yardım edecek durumda değildi. Az önce zırhlıların çıktığı sokağa paralel sokaktan bu sefer ardı ardına birkaç zırhlı muharebe aracı fırladı ve hayli uzaktaki bir noktaya yönlendi. Çıldırmış gibiydiler, çok güçlü bir ordunun koruduğu başkentin ortasına inmişler ve sokak savaşma girişmişlerdi. Zırhlıların gittiği noktada silah sesleri artmaya başladı. Önemli bir savunma noktası keşfetmiş olmalıydılar. Aynı sokaktan iki tank çıktı ve hızla zırhlıların bulunduğu noktaya geldi. Toplarını yönlendirip arka arkaya ateş etmeye başladılar. Çıkan ışık nedeniyle ortalık gün gibi aydınlanmıştı.
Zırhlılar da tanklara ateş desteği sağlıyordu. 101. nin askerleri zırhlıların içinden çıkıp birkaç köşe başında siper oluşturdu. Barkın ve Şahin Bey adamların adım adım Ankara yı ele geçirmekte olduğu düşüncesine geldiklerinde şaşırıp birbirlerine baktılar. Evet, işte düşman karşılarındaydı. Ne yapacaklarını düşündüler. Onlarla savaşabilirlerdi ama ölmek durumundaydılar.

Şu anda Amerikan kuvvetlerinin eri eğitimli askerleri çok şiddetli bir saldın harekâtı gerçekleştirmekteydi. Bu saldırırım durdurulması zordu. Karşılık veren savunma noktalarına fazla güçle bindirme yapılıyor ve sivil kayıplar oluşuyordu. Gözlerinin önünde yanan binalardan sarkan, atlayan insanlar vardı. Bu durumda savunma yapmak yarardan çok zarar getirirdi. Helikopter sesleri duyuldu yine. Onlarca helikopter üzerlerinden geçip Ankara nın kuzeyine doğru ilerliyordu. Bunu yaparken aşağıya ağır makineli ateşi açmayı ihmal etmiyorlardı. Sabaha doğru neler olacağı belliydi. Ankara nın pek çok noktası Amerikan işgaline uğramış olacaktı.

Ancak durum sanıldığının aksine daha farklı bir biçimde ilerliyordu. Amerikan kayıpları çok fazlaydı.

Harekâtın sürebilmesi, tehlikeye girmişti.

Yarın sabah başka bir sabah olacak, diye düşündü Barkın. Elindeki kalaşnikofa baktı ve karısını, annesini düşündü. Şahin Bey onun aklından geçenleri biliyordu.

"Gitmelisin."

"Hayır Şahin Bey, olmaz."

"Barkın, git. Şimdi yapacak bir şey yok. Baksana adamlar şehrin merkezine girdi. Yavaş yavaş şehri kurtaracağız. Şimdi ne yapsak boş. Kararlılar ve her imkânları var. Sivillerin fazla zarar görmesini istemiyoruz değil mi?"

"Evet ama..."

"Git ulan, uçururum kafanı yoksa!" Güldü Şahin Bey.

"Ya sen..."

"Ben de Albayımın yanına gideceğim."

Barkın kafasını sallayıp koşarak uzaklaştı. Karısına ulaşmalıydı, kim bilir ne kadar korkmuştu. Arka sokaklarda koşarken insanlara ve askerlere rastlıyordu. Herkes bir şeyler yapabilmek için uğraşıyordu ama düşmanın ağır silahlarına karşı ne yapacaklarını bilmiyor gibiydiler. Bir an aklına geldi. Kalaşnikofu omzundan çıkarıp attı. Bu şekilde yakalanırsa hiç umudu kalmazdı doğrusu. Nasıl olsa silah bulurum, diye düşündü.

Şahin Bey, Barkın ın gittiğinden emin olduktan sonra dönüp Amerikan askerlerinin ilerleyişine baktı. 1. Zırhlı Süvari Tümenine bağlı tanklar ve askerler oluşturdukları bir koridorla 101. nin askerleri ile temas sağlamaya başlamışlardı. Ancak durumun hangi yönde gelişeceği belli değildi. Süvari Tümeni açılan gediklerden girmişti ama bekledikleri gibi bu gediklerin çoğu Türk Ordusu tarafından tuzak amaçlı açılmıştı. Bunu tam olarak belirleyemeseler de Ankara nın içinde etrafı sarılmış durumda önemli bir Amerikan kuvveti bulunuyordu.

Civarda çok sayıda farklı giysili asker de vardı. Amerikan Özel Kuvvetlerinin en iyi adamlarının etrafta olduğundan şüphesi yoktu Şahin Beyin. Hedeflerinin Meclis olduğu belliydi. Ne yapıp edip oraya gitmeliydi. Ölene kadar orayı savunmak zorundaydı. Zihnini bir yokladı, en güvenli yolun planını kafasında çizdikten sonra kalkıp bir maraton koşucusu gibi istikrarlı bir şekilde fırladı. Orada pek çok arkadaşını bulacağından şüphesi yoktu.

Sokaklar boşalmıştı iyice, silah sesleri doldurmuştu insanların yerini. Şahin Bey, bu saldırıyı atlatabileceklerini düşünmüyordu. Düşman içlerine inmişti ve şehri çevreleyen süvari tümeni ile bağlantısını kurması hızlı gerçekleşmişti. Bu harekâta direnmek demek, sivil kayıpların artması anlamına geliyordu, çünkü direnişin olduğu noktalar acımasızca hava saldırılarına hedef olmaktaydı. Şehrin her yerinde hava bombardımanının neden olduğu patlamalar meydana gelmekteydi sürekli. Şahin Bey koşarken, bombaların fırlattığı metal ve beton parçalardan korunmak zorunda kalıyordu. Meclise yaklaşırken çatışmaların şiddetinin arttığını hissedebiliyordu. Silahının emniyetini açtı ve namlusu aşağıya bakar biçimde koşmaya devam etti. Barut kokusu bütün şehrin üzerine sinmişti. Büyük bir felaketin ortasındaydı ve hiçbir şey hissetmiyordu. Bombaların vurduğu binaların önünde, binada bulunan ama şans eseri kurtulmuş insanlar oturuyordu. Şok içindeydi hepsi de. Onlara yardım etmek

isterdi ama
artık bütün bağlar kopmuştu, dev bir Cumhuriyet sistemi var olma mücadelesi veriyordu, kayıpların önemi her dakika daha da azalıyordu.

Şahin Bey, Meclis Binasına yaklaştığında bir sokağın karanlık noktasında durup etrafı gözetledi. Gözlerine inanamıyordu; bazı siviller, ellerinde işaret ışıkları ile gökyüzüne işaret veriyordu. Ve hemen ardından alçaktan uçan bir helikopter bölgeye inip Amerikan Özel Kuvvet askerlerini bırakıyordu. Onlarca kilo ağırlığındaki teçhizatları ile askerler hemen etrafa dağılıyor ve hızlı biçimde güvenlik noktaları oluşturmaya çalışıyorlardı. Şahin Bey, Amerikan helikopterlerine yer gösterenlerin kim olduğunu göremiyordu ama Amerikalı olmadıklarına emindi, içi öfkeyle doldu. Sivillerden birini izlemeye başladı. Genç, yirmi beş yaşlarında, koyu tenli birisiydi. Helikopter indikten sonra koşarak ara sokaklara girmişti. Şahin Bey onu yakalamak için koşmaya başladı. Yan sokaktan tam önüne çıkıp durdurdu onu. Genç adamın gözü korku ile açılmıştı. Şahin Bey ile göz göze geldiğinde ne yapacağını şaşırdı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama sesi çıkmıyordu. Şahin Bey ona soru sormak gereğini
bile duymadı, M- 16 nın tetiğini bir kere çekti ve genç adam yüzünde patlayan merminin şiddeti ile hızla sırt üstü yere serildi.

Şahin Bey koşarak az önceki yerine geldi. Amerikan askerleri çok önemli noktalarda baraj kurmuşlardı. "Allah kahretsin, daha iyisi yapılabilir miydi?" diye düşündü.

Bu kadar cüretkâr bir saldırı beklenmiyordu doğrusu. Şahin Bey resmin tamamını göremediği için Amerikan kuvvetlerinin, inisiyatifi elinde tutuğunu zannediyordu ama durum hiç de düşündüğü gibi değildi. 1. Süvari Tümenine karşı yapılan hazırlıklar hep tankların imhasına yönelikti ve bütün şehrin dış cephesine yayılmıştı. Oysa Amerikalılar dar bir koridordan merkeze girmişlerdi ve havadan gelen 101. ile birleşerek Ankara nın merkez noktalarını ele geçirmeye çalışıyorlardı. Bir hayli de ilerleme sağlamışlardı. Ayakta kalan devlet binalarının bazılarında Amerikan askerleri görülebiliyordu. Cumhurbaşkanlığı Konutu da zırhlılar tarafından kontrol ediliyordu. Görüntü her ne kadar kötü de olsa, buradaki Amerikan birlikleri sarılmış durumdaydı. Onlar sabahı ve TV kameralarını bekliyorlardı. Yeni kuvvetlerin gelip kendilerini kurtarması gerekecekti. Oysa Bolu karayolunu kapatmak için gönderilen 527. Hava indirme Alayı, Kayseri Komando Tugayının saldırısına uğramıştı. Bu, Amerikalı
askerler için tarihlerine yazılan acı bir sayfa olmuştu doğrusu. Kayseri Komando Tugayının inanılmaz gerilla taktikleri nedeniyle çok zor durumda kalmışlar ve çok kayıp vermişlerdi. Komandolar çok yakınlara kadar girip havan topları ile karargâhı bile vurmuşlar ve birkaç üst düzey subayı öldürmüşlerdi. Savaş garip bir hal almıştı. Ankara nın konumu belirsizdi. Tam anlamıyla kaos yaşanıyordu.

Şahin Bey, yerden kalkıp koşmaya başladı yine, hâlâ kendi arkadaşlarından kimseye rastlamamıştı. Meclis yakınlarındaki caddeden karşıya geçti. Cadde üzerinde tank paletlerinin izleri görülüyordu. Kavaklıdere semtindeki küçük bir parkı çevreleyen beton duvarın arkasına saklandı. Bir an yanlış davrandığını düşündü. Çok fazla merkezdeydi, etrafta serseri kurşunlar uçuşuyordu ve her an görülme tehlikesi vardı. Amerikalı askerlerin sürekli bağırdıklarını ve ateş ettiklerini duyuyordu sadece. Tam o sırada sağında kalan yokuştan birkaç sivil giyimlinin Amerikalı askerlere ateş ettiğini görünce sevindi. Hareketlerinden, Özel Kuvvet askeri olduklarını anlamıştı. Üç kişiydiler; birisinin elinde ağır makineli tüfek, diğer ikisinin elinde M-16 vardı, iki büyük taş parçasının arkasında mevzilenmişlerdi ama durumları kötüydü. Umutsuzca savaşıyorlardı. Şahin Bey tam onlara seslenecekti ki, bir ışık huzmesi gelip siper aldıkları taşlara çarptı ve ortalık aydınlandı. Şahin Bey kendisini yere
attı, gözleri bir an için kör olmuş gibiydi, gözlerini açabildiğinde üç askerin yerde kıvranmakta olduğunu gördü. Hemen oradan uzaklaşmalıydı, yoksa... Koşarak uzaklaşırken dönüp arkasına baktığında siyah üniformalar giymiş, gece görüş dürbünlü kaskları olan birkaç düşman askerinin yerde yatanların başına geldiğini gördü. O anda Amerikan askerlerinden birisi başını döndürdü ve Şahin Bey ile göz göze geldi.

Şahin Bey hemen silahına sarıldı, aynı karşısındaki Amerikalı asker gibi. Neredeyse aynı anda ateş ettiler birbirlerine ve mermiler ikisinin de bedenine isabet etti. Ancak Amerikalı Özel Kuvvet askerinin çelik yeleği vardı, Şahin Bey ise sıradan bir mont giymişti. Şahin Bey yerde yatarken gökyüzünü görebiliyordu. Karanlığın içinde, geceden daha koyu cisimler dolaşıyordu ve göğü yaran izli mermileri görüyordu hayal meyal. Saniyeler çok hızlı geçti, siyah üniformalı askerler başında belirdi. Konuşacak halde değildi, karnındaki yaradan oluk oluk kan akıyordu. Acı çekmesi uzun
sürmedi. Amerikalı asker, silahını doğrultup işi bitirdi.

Bütün Ankara ertesi sabaha siyah bir duman ve is örtüsü altına girmişti. Sesler de kesilmiş gibiydi, nadiren silah seslerinin yankılanması duyuluyordu. Görüntü anlatılamayacak boyutlarda korkunçtu. Şehir, inanılmaz bir tahribat görmüştü ve sivil kayıp çok yüksekti. Meclis ve Bakanlıklar bölgesindeki binalar simsiyah olmuştu, etraftaki semtlerde enkaz halinde yanmakta olan evler nedeniyle ulaşım tamamen kesilmiş durumdaydı. Sokaklarda canlı görmek neredeyse imkânsızdı çünkü Amerikan askerleri hareket eden her şeye ateş ediyorlardı, ikmal hatları kesilmişti. Ancak yoğun bir şekilde mevzilendikleri için henüz bulundukları yerden atılmaları zordu. Amerikalılara yardım gelmesi ise imkânsızdı. 101. Hava İndirme Tümeni seksenden fazla helikopterini yitirmişti. Korkunç durumdaydılar ama hâlâ ellerinde yeterli propaganda yapacak kadar güç bulunduğunu düşünüyorlardı. Bekledikleri ayrılıkçı güç hareketi çabuk başlarsa işler yoluna girebilirdi.

Barkın evin camından aşağıya baktı, karısı sürekli ağlıyordu. Evde yiyecek namına hiçbir şey kalmamıştı. Sabah ayazı evin içini acımasızca dolduruyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse evleri sağlam olduğu için dua ediyorlardı. Sokaktan aralıklarla ve hızla geçen Amerikan zırhlı araçlarının üzerindeki askerler tedirgin bakışlarla evleri süzüyordu. Barkın düşmanca gözlerle kesişmek istemedi ve camdan birkaç adım geri çekildi. Evde karısı vardı... Yoksa...

Televizyonu açtı. En çok da bu durumu anlamıyordu. Elektrikler ve televizyon hep çalışır haldeydi. Sanki Amerikalılar bunu isteyerek yapıyorlardı. Evet, evet... İsteyerek yapıyorlardı. Buna şüphe yoktu. Önemli bir silahtı bu onlar için. Yıkımın görüntüsü, kendisinden daha çok etki yaratıyordu.

Apartman yüksek olduğu için Ankara nın büyük kısmını görebiliyordu. Tanrım, her şey vurulmuş gibiydi. Anlatacak bir şey yoktu artık. Ürpertici giysilere ve boyalara bürünmüş olan Amerikan askerleri şehrin merkezindeydi, kısılıp kalmıştı. 1. Süvari Tümeninin zırhlıları savunma hatları oluşturmuştu. Çok geçmeden Türk güçleri bu hatlara saldırmaya başlayacaktı, bir süre dinlenmeli ve güç toplamalıydılar. Televizyonda o sırada çok anlamlı şeyler yoktu. Sadece ekrandan akan ham görüntüler vardı.

Cumhurbaşkanlığı konutundan görüntüler olduğunu fark etti.

Konutun bahçesinde dolaşan askerler vardı, evin içinden dumanlar çıkıyordu ve duvarların bazıları yıkılmıştı. Kamera değişti, odaları gösteriyordu şimdi. Askerler sandalyelerde oturmuş dinleniyorlar ve şakalaşıyorlardı. Duvarlardaki resimlerin yanında fotoğraf çekenler bile vardı. Çok şiddetli bir çatışmadan çıktıkları belliydi. Yüzlerindeki boyaları bile silecek fırsatları olmamıştı. Alttan geçen sade bir yazı günü özetliyordu.

CNN International: Türkiye nin başkenti Ankara da kısmî olarak denetim sağlandı. Şiddetli çatışmalar sonucunda Meclis ve Cumhurbaşkanlığı Konutu gibi önemli noktalar ele geçirildi. Durum gerginliğini koruyor. Dünden beri süren çatışmalarda 628 Amerikan askeri hayatını kaybetti. Savaşın başından beri kayıp sayısı 5800 ü bulurken yaralı sayısı 9800. Türk askerlerindeki kayıp sayısı bilinmiyor.

Barkın kanepenin üzerine yıkılıp kaldı. Bütün enerjisi çekilmiş gibiydi. Ekranda gördükleri tamamen yalandan ibaretti. Ama bu haberler halkın moralini yok edebilirdi, insanların hiçbir şey yapamayacaklarını

düşünmelerini istemiyordu. Şahin Bey ne yapıyordu acaba, ona ulaşabilir miydi? Ne zamandır üst düzey yöneticilerden ses çıkmıyordu. Barkın içinde gitgide büyüyen derin uçurumu anlamaya çalıştı. Bunca yıldır işleyen ve betonlaşmış gibi görünen sistem neden ibaretti de bir anda buharlaşmış gibi duruyordu?! Aslına bakılırsa Amerikan Ordusu, çok hızlı bir operasyonla ülkenin kalbine oturmuştu. Diğer bölgelerde hayat normal akışında devam ediyordu. Amerikan güçleri hava hakimiyeti nedeniyle böylesi bir ileri harekât yapabilmişti ama bunu devam ettirecek güçleri yok gibi görünüyordu.

Bu, yeni dünyanın savaş konsepti olmaya başlamıştı. Amerikan Ordusu ile savaşan ülkeler, askerî alt ve üst yapılarını hava saldırılarına karşı koruyamıyor ve bir süre sonra klasik ordu tanımlarını kaybetmeye doğru gidiyorlardı. Yine öyle olmuştu, Türk Ordusu alt ve üst yapısını büyük oranda kaybetmekteydi ve tek yapabildiği, gerilla tipi savunma idi, henüz püskürtme aşamasına geçilmiş gibi görünmüyordu.

28 Mayıs 2007
BİLİNMEYEN BİR YER

Odanın içi sıcaktı. Sivil kıyafetli birisi, elinde ağır bir makineli tüfekle kapının önünde duruyordu. Kapıdan girince tam karşıdaki geniş kanepede Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars, onun hemen sağında kalan sıradaki koltukta Başbakan Tayyip Erdoğan, sol tarafındaki kanepede Hava Kuvvetleri Komutanı Orhan Akyürek ve onun yanındaki sandalyede Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbaş oturuyordu. Hepsinin yüzünde soğuk ve karanlık bir ifade vardı. Hikmet Paşa herkesten daha enerjik görünüyordu. Amerikan Ordusu onu öldürmek için sayısız girişimde bulunmuştu ve bunlardan bazılarında hedeflerine çok yaklaşmışlardı. Hikmet Paşa bu durumu alaya alıyor ve etrafındakilere "Sizi öldürmeye değer bulmuyorlar herhalde," diye şaka yapıyordu. Odada bulunanların bir araya gelmesi gerçekten büyük başarıydı.

Kaosun gittikçe arttığı bir anda hükümetin -sadece Başbakan- ve askerî kanadın bir araya gelip istişarede bulunması önemli bir olaydı. Bu durum ülkenin geri kalanına iletilirse halkın morali üzerinde olumlu etki yaratırdı. Ancak televizyonlar bu sorumluluğu alamıyorlardı. Eğer o görüntüleri yayınlarlarsa Amerikan güçleri tarafından hemen sorgulanacaklarını düşünüyorlardı. İşgal henüz fizikî olarak tamamlanmamıştı ama insanların beyinlerinde önemli bir kısmı tamamlanmış görünüyordu. Hikmet Paşa, odaya kurdurduğu kameraya çekimin kaliteli olması için talimat verdi, toplantının bazı kısımlarında çekim yapılacaktı. Bu bölümler keyifli sohbetlerin yapılacağı kısımlar olacaktı. Halka biz buradayız ve direniyoruz mesajının çok sağlam biçimde verilmesi gerekiyordu. Kamera şimdilik beklemedeydi, öncelikle biraz gerçek durumdan bahsedilmeliydi. Toplantının ana amacı buydu zaten. Sonra sohbet kısmına geçebilirlerdi.

"Bu şimdiye kadar görülmüş bir operasyon değil, " diye söze girdi Hikmet Paşa. Sesi buğuluydu. "Bazı bölümlerinde olanlar, beklenir tarzda. Mesela hava saldırıları ile askerî altyapının yok edilmeye çalışılması. İşgal için hızlı bir zırhlı birlik harekâtının yapılması."

Diğerleri başlarıyla onayladı. Bu gerçekleşenler normal sayılabilecek şeylerdi.

"Normal olmayan şeylerse, saldırının çok sınırlı bir bölgede ve çok hızlı gerçekleşmesidir. Bunun yanı sıra sivillere de saldırılıyor. Oysa işgalci güç, sivilleri karşısına almamalı. Ama bu adamlar sivillerde korku yaratma amaçlı saldırılar düzenliyorlar."

"Dünya umurlarında değil. Gönderdiğimiz belgelere rağmen ülkelerden ses çıkmıyor," diye araya karıştı Başbakan Tayyip Erdoğan.

"Bu doğal değil, dünya garip bir sessizliğe büründü. Sivil kayıplardan bahsetmiyorlar bile," diye ekledi Orhan Akyürek. Artık olmayan bir Hava Kuvvetlerinin komutanıydı ve sürekli olarak Hikmet Paşanın yanında duruyordu.

"Adamlar kasırga gibi hareket ediyorlar. Çok güçlü bir askerî gücü yakın düzende harekete geçiriyorlar. Hava gücü ile koruyorlar ve onları durdurmak imkânsız hale geliyor. Sistemin içine girip çökertiyorlar, ancak Ankara daki kuvvetleri sarılmış durumda. Yalnız önemli bir gücü merkeze attılar ve orada tutundular. Bir an önce harekete geçip onları yok etmeliyiz. " Herkes başı ile onaylıyordu Hikmet Paşayı. Analiz kabiliyeti her zaman takdir toplamıştı zaten. "Bence amaçlan, rejimi çökertip iç çatışma potansiyeli taşıyan odakları harekete geçirmek ve ülkeyi parçalamak. Ülkenin çoğu yeri ile hiç ilgilenmeden doğrudan başkente geldiler. Sonraki hedefleri İstanbul olacak. Daha sonra da iç odakları harekete geçirecekler. Belki de dış odakları." Hikmet Paşanın son cümlesi herkesin tüylerini diken diken etti. Bunu gerçekten yaparlar mıydı? Bu saçma bir soruydu. Şimdiye kadar yaptıklarına bakıldığında yapamayacakları bir şey yok gibiydi. Yunanlıların, Ermenilerin ele geçirdiği kasabaları hayal ettiler. Çok canlar yanacaktı. Tüm dünya buna gözlerini kapayacaktı.

"3. Zırhlı Süvari Tümenine bağlı iki tabur, Atatürk Barajına kadar oluşturdukları bir çizgi ile o bölgeden gelebilecek girişimlere karşı hat kurmuş. Bu arada lojistik hatlarına saldırıyoruz ve bu nedenle lojistik sıkıntıları had safhada. Hatta Ankara daki birlikleri savaşma gücünü yitirdi. Sadece dışarıda kalan kuvvetleri hareket kabiliyetine sahip. Üstelik havadan lojistik, işin ağırlıklı kısmı. Ancak İstanbul a saldırırlarsa lojistik hattı çok uzayacak, o zaman durumları daha da zorlaşır ve belki de son darbeyi orada vurabiliriz. Tabii İstanbul a karşı bir deniz çıkartması olmazsa. Gelen bilgilere göre Deniz Piyade birliklerini taşıyan gemiler Çanakkale Boğazına doğru harekete geçmiş durumda."

Tayyip Bey derin bir iç çekti. Hafızasında canlananları herkes paylaşıyordu. Bir başka Çanakkale vakası onlara nasip olmuştu.

"Çanakkale de önlemler var. Pek çok tanksavar silahını kıyıdaki siperlere koyduk. Ama bilemiyorum. Bence orayı çok ağır bombardımana tutarlar."

Herkes onayladı bunu. Kıyıdaki siperler çok güvenli noktalar olmayacaktı ve sadece tanksavar ateşi ile gemilere zarar vermek zordu. Top bataryaları ise sürekli saldırı altında olduğu için fazla hareket edemiyordu.

"Efendim, İstanbul a geldiklerinde işler değişecek. " Özel Kuvvetler Komutanı Tümgeneral Selami Dikbaş ilk kez konuştu. "Ankara nın savunulması konusundaki gayretler başarılı. Düşman, merkezde kıstırıldı ve dış hatlarla bağlantısını kaybetti..." Bir an başını havaya kaldırdı ve sessizleşti ama toparladı kendisini, "Özel Kuvvet askerlerini İstanbul a aktardık. Ülkenin diğer şehirlerindeki Emniyetin özel timleri de İstanbul a gönderildi. Özel Kuvvet subayları bu timlerin başına geçecekler ve İstanbul un her noktasında savunma yapılacak."

Hikmet Paşanın gözleri doldu bir an.

"Bolu Komando Tugayını sivil otobüslerle İstanbul a yollamak istedik ama istihbarat almışlar. Konvoy kötü bir saldırıya uğradı. Tugay Komutanımız da beraber olmak üzere yüzlerce şehidimiz oldu."

"Allah rahmet eylesin." Odadakiler bir ağızdan söylediler. Hikmet Paşa da başını salladı.

"Çoğu kurtuldu ama birlik, kendi karargâhından uzaklaştı ve dağılmış oldu. Tahminimiz, kurtulan kuvvetlerin toparlanıp bize ulaşacağı yönünde. Bu durumda onları İstanbul u işgal etmeyi deneyecek olan

Amerikan güçlerine saldırmaları için kullanacağız."

"Haberler 82. Hava indirme Tümeninin saldırıyı gerçekleştireceğini söylüyor." Tayyip Bey bu bilgiden emin gibiydi.

"Başbakanım, bu doğru olabilir. O tümen şimdilik Hatay civarında. Ama birkaç saat içinde İstanbul yakınlarına yerleşebilecek donanımı var. Ama sırf onlar değildir. Denizden gelirler. Ve karadan da gelmeleri lazım mantık olarak. Yoksa sonuç alamazlar."

"Güneydoğu da durum gergin." Tayyip Bey cebinden çıkarttığı bir kâğıt parçasından bir şeyler okudu. "Oralarda sadece Özel Birlikleri var. Bazı köylere operasyon düzenleyip aşiret liderleri ile görüşmüşler ve giderek, kendileri ile olumsuz konuşanların köylerini helikopterle taramışlar."

"Gözleri dönmüş."

"Hükümet ne durumda?" diye sordu Hikmet Paşa. Bu sorunun tek bir muhatabı vardı odada. Tayyip Bey cevapladı.

"İçişleri Bakanını yakalamışlar. Yerine başkasını atadım. Dışişleri Bakanımızsa..." Bunu duyunca odadakilerde gülümseme belirdi. Dışişleri Bakanı Amerika da esir durumdaydı. En zor durumda oydu içlerinde. "Abdullah, bildiğimiz gibi. Sanırım orada kendisini ziyaret eden bir Amerikalı diplomatın burnunu kırdığı için hücre gibi bir yerde tutuyorlarmış. Bakanlarımın çoğu Ankara daydı, Durum kötüye giderse direnişi memleketlerinizde örgütleyin, dedim. Herhalde hepsi dağılmıştır. Ankara Valimiz sizlere ömür. Dayanamamış, valiliğe gelenlerden birisini vurmuş. " Başlar yine öne eğildi, "Allah rahmet eylesin" mırıltıları duyuldu. "Cumhurbaşkanımız İstanbul da, eşiyle güvende."

"Genel olarak bakıldığında..." Hikmet Paşa toplantıyı idare eder konuma geçmişti yine. "Ordumuz modern alt ve üst yapılarını kaybetti. Zaten modernitenin reklamını bu yüzden yapıyor pislikler, moderni tanıdıkları için alt etmek de kolaylaşıyor. Artık karada her yerde savunma yapmak ve o adamları bezdirmek zorundayız. Bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum. Ama ben İstanbul a gideceğim. O şehir de Ankara gibi düşerse, ülkenin geri kalanı moralini tamamen yitirir, İzmir e teslim olun mesajları gidiyormuş. Bazı semtlere şu büyük bombalardan atıp etrafı enkaza çevirmişler -Slayer bombalan Türkler tarafından çok iyi tanınmıştı artık- İzmir e ilk çıkartma harekâtını yapabilirler. Çok kötü bir noktada. Havadan, karadan, her yerden savunmasız görünüyor. Dediğim gibi İstanbul düşerse, bilin ki ben de olmuşumdur. O zaman iş size kalıyor. Bu vatanı yem ettirmeyin bunlara."

Hikmet Paşanın yüzünde beliren ışık hepsine güç verdi. Yüzündeki kararlılık hepsine yayılmıştı birden.

"Beni de ölmüş kabul edin," diye ekledi Özel Kuvvet Komutanı Selami Dikbaş. "Ben de İstanbul da olacağım ve benim olduğum yer herhalde en kanlı çatışmalara sahne olacak. Askerlerim beni bekliyor."

Tayyip Beyin dilinin ucuna gelenler boğazına takıldı. "Ben de... İstanbul civarındayım. Bunları burada rahat bırakmak yok. Ankara çevresindeki birliklerin komutasında sorun yok. Bence Ankara civarı uzun süre sessiz kalacak. Yavaş ve sessiz bir şekilde Ankara da karşı saldırı için birlikleri toplayacağım. "

"Bu çok iyi olur," diye katıldı Hikmet Paşa. "Çok şey yaşadınız. Siz de artık bir asker sayılırsınız."

Hikmet Pars sert bir hareketle kameramana işaret verdi. Şimdi yüzleri değişmişti bir anda. Çaylar geldi, sohbet başka konulara sıçradı. Halkın nasıl da sert direndiğinden ve Amerikalı askerleri bezdirdiğinden söz etmeye başladılar. Bu kasetin nasıl yayınlanacağı konusunu Selami Dikbaş çözmüştü. Haber saatinde

bir TV kanalına gidecek ve silah zoruyla kaseti yayınlattıracaktı. Eğer Amerikalılar gelir de TV yöneticisini sorgularsa bu, onun sorunu olacaktı.

Toplantıda ABD ye karşı vurulacak darbeler konuşuluyordu ama esaslı haber çok uzaklardan gelmek üzereydi!

28 Mayıs 2007 - Saat: 15.23
NEW YORK - WASHINGTON

Gökhan New York ta küçük bir motel odasında birkaç saat uyuyarak iki gündür sürekli yolda olmanın yorgunluğunu atmış, telefonla kahvaltı siparişi vermişti. Washington da bombayı kurduktan sonra hemen New York a geçmişti. Bazı güvenlik noktalarını şans eseri fark edip yan yollara dalmıştı.

Televizyon sürekli açıktı, kanalları dolaştı ama yolladığı kasetlerin yayınlandığını görmedi. "Ya ciddiye almadılar ya da büyük bir sansür mekanizması çalıştı. Neyse, Washington patlayınca ses çıkar onlardan," diye düşündü.

Saate baktı. "Şimdi," dedi. Binlerce masum insan ölecekti ama televizyonda Türkiye de halkına yapılanları görüyordu. En ufak vicdan azabı duymadı.

Gökhan banyoya girerken, kendisinin 27 Ocak ta Türkiye ye döndüğünde havaalanında çekilmiş resmi televizyonda gösteriliyordu. Cengiz veya adamları çekmiş olmalıydı fotoğrafı ve CIA elde etmişti. "Bu adam"ın yakalanmasına yardım edecek kişiye yirmi milyon dolar verilecekti. Resepsiyonda elinde kürdan, iki dişinin arasına sıkışmış et parçasını çıkarmaya çalışan sivilceli gencin gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu sabah kaydını yaptığı adamdı bu. Emindi. Hemen verilen numarayı aradı.

Susan Sandon için sıradan bir gündü. Potamac Nehrini gören evinde oturmuş, o gün işe gitmemiş olmanın keyfini çıkarıyordu.

Televizyon kanallarında dolaşmayı bırakmıştı. Her yerde savaşla ilgili görüntüler vardı. Sıkılmıştı onları seyretmekten, iki çocuğu okuldan çıkmak üzere olmalıydı. Gelince onlarla ilgilenecekti. Büyüyünce asker olmalarını istemediğini düşündü, bu ona fazla gelirdi. İki çocuğuna da gözü gibi bakıyordu, sonra bir gün ellerinde silahlarla kafa kesen o korkunç insanlarla yüz yüze gelme ihtimallerini düşündükçe tüyleri diken diken oluyordu. O insanların da televizyonlarda anlatıldığı gibi olmadığına inandırmak istiyordu kendisini ama televizyon o kadar ikna ediciydi ki, en azından uzak durmalıydı o dünyalardan. Gerçi Washington da çok güvenli sayılmazdı ama en azından çocukları ile beraberdi, onları koruyabilirdi. Kocası Jimmy den ayrıldığından beri onlara babalık etmek zorunda da kalmıştı. Çocukları onun her şeyiydi, resimlerine baktı ve iç geçirdi.

Dışarıda fren yapan bir otobüs sesi duydu, bunlar Mickey ve Danny olmalıydı; çocukları... Aynı okulda oldukları için beraber dönüyorlardı. Koşarak kapıya ilerlerdi. Kapıyı açtığında çocukları sarı okul servisinden inmişlerdi ve ona doğru koşuyorlardı. Yüzüne derin bir gülümseme yayıldı Susan ın, o da onlara doğru birkaç adım attı.

O an farklı bir andı, Susan bunu asla anlayamadı. Eğer yaşadığı anı hatırlayabilseydi son hatırladığı şey, gözlerini kör eden yoğun ışık ve derisini, vücudundan bir çarşafı çeker gibi alan ısı dalgası olurdu. Evin birkaç kilometre yakınlarındaki patlamanın yaydığı ısı ve ışık dalgası neredeyse ışık hızına yakın bir süratle on kilometre çapında bir alana etki etmişti. Bu ilk patlama anında bölge içindeki metaller ve insanlar buharlaşmıştı. Susan da evlerinin hemen yanındaki betonun üzerinde iz bırakarak buhar haline

gelmişti. Sanki fotoğrafı çekilmişti ve o betonarme de o fotoğrafın negatifi gibiydi.

Gökhan ın yerleştirdiği yirmi beş kilotonluk bomba Hiroşima ya atılan bombanın iki katı gücündeydi. Bu nedenle küçük olarak değerlendirilebilirdi, ilk patlama ile beraber hiçbir ses duymadan yok olan insanlar şanslıydı doğrusu.

Patlamanın ardından meydana gelen, o bütün insanlığın zihnine kazınmış olan mantar bulutu görüntüsü oluşmaya başladığında ışık etkisini yitirmeye başlamıştı. Beş kilometrelik yarıçapın dışında kalan insanlarınsa çoğu bu termal radyasyonun etkisiyle kör olmuş, ikinci derecede yanıklar nedeniyle acı içinde hareketsiz kalmışlardı. Pek çok insan patlamanın etkisiyle aklî dengesini yitirmiş, oradan oraya koşuşturup duruyordu. Evlerin tamamı büyük bir yıkıma uğramıştı. Sokaklarda çocuklarına sarılmış kadınlar ne yapacaklarını bilemez bir halde, karanlık bir dünyada koşturuyorlardı. Patlamanın dışa doğru yaptığı basınç nedeniyle saatte iki yüz kilometreyi bulan yakıcı rüzgârlar oluşmuştu, bu rüzgârların ters yönde çekimine kapılan hava da içeri doğru çekim yapıyor ve mantar bulutu ile birlikte yukarı doğru savurucu etkide bulunuyordu. Güçlü ters rüzgârların etkisiyle Washington kentine tam anlamıyla kaos gelmişti, bütün yapılar kökünden sökülüp ateş fırtınalarının ve radyasyon rüzgârlarının içinde ölüme bürünüyordu.

Mantarın yüksekliği on dört kilometreyi bulmuştu, artık ışık yaymıyordu ama hâlâ sıcak dev bir mantardı. Gökyüzüne çektiği şehrin kırıntıları gökten siyah bir yağmur olarak yağmaya başlamıştı, rüzgârın hızı kırk kilometreye kadar düşmüştü artık, radyoaktif etki şimdi yirmi kilometreye ulaşmıştı. Washington ın en merkezî bölgesi ve statü sembolleri yok olmuştu; FBI Binası, Beyaz Saray, CIA Direktörlüğü, Savunma Bakanlığı, her şey yok olmuştu.

İlk beş kilometrelik alanın içinde kalanlar yoğun radyoaktivite nedeniyle uzun süre yaklaşılamayacak durumdaydılar. Sağ kalabilenler de yakın zaman içinde hızlı bir biçimde öleceklerdi, ilk halkanın dışında kalan bölgedekiler tıbbî yardım alabilir ya da gömülebilirdi ama bunların arasında da ölüm oranı normalin çok çok üstünde olacaktı.

Mantar bulutu en üst seviyesine ulaştığında rüzgârlar nedeniyle dağılmaya başlamıştı, tamamen karanlık bir hal almıştı ve ısısı yok olmak üzereydi. Radyoaktif serpinti nedeniyle havayı soluyan herkes kanser olacaktı. Daha önce de Amerikan toprakları üzerinde nükleer patlama olmuştu ama bu, siyasî etki yaratacak ilk patlamaydı.

28 Mayıs 2007 - Saat: 15.50
FLORIDA CENTCOM

Patlama tüm dünyada tam bir şok yaratmıştı. Dünyanın süper gücü ABD nin iki yüz küsur yıllık başkenti bir mantar bulutunun altında yok olmuştu. Beyaz Saray dan bir moloz yığını kalmıştı geriye.

Başkan haberi, masaj yapılırken almıştı. Jack Argosian içeri dalmış ve "Patlattı! Bombayı Washington da patlattı!" diye çığlıklar atarak haber vermişti.

Bundan sonraki yarım saati herkes panik ve şaşkınlık içinde geçirmişti. Radyasyonun hâlâ güçlü olduğu bölgelerde yüksek irtifada uçan uçaklardan ve uydulardan görüntü alınıyordu. Askerî kuvvetler hemen bir yasak bölge oluşturmuştu. Kalın zırhlı araçlarla bölgeden yaralılar toplanıyordu. Eski başkentin olduğu yerde uzun yıllar yaşanılamayacaktı.

Başkan, "Bunun intikamını alacağız, Türklerin hepsini öldüreceğiz!" diye bağırıyordu. Robert Müller,

"Bunun onları korkutacağını sanmam Başkanım, zaten bunu yapıyorsunuz, " dedi.

Bu çılgın adamın durdurulması lazımdı artık ama senatörlerin çoğu öldüğü için olağanüstü yönetim ilan edilmişti.

Başkan canlı yayına çıkarak insanları yatıştıracak bir konuşma yapacaktı. Tüm dünya ekran başına geçip bu konuşmayı dinleyecekti.

Robert Müller in cebi çaldı. Gelen, günün en iyi haberiydi. Prompter dan, hazırlanmış yazıyı çalışan Başkanın yanına gelip kulağına fısıldadı. "Adamımızın yeri tespit edilmiş. New York ta bir motelde... Birazdan baskın yapılacak."

Başkan, iki elini kaldırıp yumruklarını havaya salladı. "İşte bu! İşte bu!" Sonra birden döndü ve, "O zaman konuşmayı erteleyelim," dedi. "Yakalandığı haberini de vereyim!" Robert Müller in şaşkın bakışları altında ayağa kalkıp yakasını tuttu. "Daha iyisi, baskını benim konuşmam sırasında canlı verelim. Bu, ABD nin gücünü gösterir."

Hemen emirler yağdırmaya başladı. FBI Başkanı baskın için motelin dışında bekleyen time telefonla durumu iletti. Bu canlı yayın hazırlıkları baskını yarım saat kadar geciktirecekti.

28 Mayıs 2007 - Saat: 16.10
NEW YORK

Gökhan ın silahındaki kurşunlar, dışarıda baskın için bekleyenlerinkinden elbette daha azdı. Gökhan buradan kurtulma şansının az olduğunun bilincindeydi.

Ekrana sık sık yansıtılan yüzünü Washington dan gelen dehşet görüntülerinin arasında görmüş ve dışarıyı kontrol ettiğinde çoktan sarılmış olduğunu anlamıştı. Bekliyorlardı.

Eğer yakalanırsa felaket olurdu. Hem ülkesini, halkını kurtaramamış, hem de ABD nin eline Türkler aleyhine bir propaganda imkânı vermiş olacaktı. Medya, ABD nin Türkiye ye haksız saldırısını tamamen unutturacak, terörist bir halkın cezalandırılması olarak sunacaktı yapılanları. İnsanlar bir süre sonra olayların sıralamasını bile medyanın verdiği gibi hatırlayabilirdi...

Yani önce Türkler ABD de insanlık suçu işleyip nükleer bir terör yaptılar, ABD daha sonra Türkiye ye saldırdı... Şimdiden bu tür yorumlar duyuluyordu. Güya ABD böyle bir terörün istihbaratını almış, yapılmadan engellemek için Türkiye gibi bir nükleer terör devletinin yarattığı tehlikelerden dünyayı korumaya kalkmıştı.

Buradan kaçmalı veya kurşunlardan birini kendine sıkmalıydı. Birden küçük bir ihtimal de olsa bir şansı olduğunu düşündü.

Hemen resepsiyonu arayıp Randy adlı delikanlıya, acil olarak bir şişe viski getirirse kendisine yüz dolar vereceğini söyledi.

Dışarıda canlı yayın hazırlıkları yapılırken Başkanın konuşmasının jeneriği giriyordu. Başkanın manasız suratı ekranı doldururken kapı çalındı.

Gökhan, Randy ye kapıyı açtı. "Masaya bırak delikanlı," dedi. Randy şişeyi masaya bırakırken,

cüzdanından parayı çıkarır gibi bekletiyordu. Delikanlının arkasına geçti. Randy, kollarını kavuşturmuş, Başkanın konuşmasını dinler gibi gözüküyordu. Gergin olduğu belliydi. Sivilceli suratını siperlikli ucuz bir şapkayla gölgeliyordu.

Tam bu anda Gökhan, silahı kabzasını aniden Randy nin kafasına arkadan sertçe indirdi. Acele etmeliydi. Delikanlının ekose gömleğini, çizgili pantolonunu hızla çıkarıp giydi, şansına boylan tutuyordu. Şapkayı da kafasına geçirip iyice öne eğdi. Bir ruj parçasıyla, sivilcelerin kırmızılığını yaptı. Yakından bakılınca makyajı hemen fark edilirdi ama dışarıdakilerin şu anda heyecanlı olacağını düşündü. Kucağına dolapta bulduğu bir koliyi alıp içine ikinci bombanın olduğu sırt çantasını ve silahını koydu.

Kapıyı açtığında Randy nin konuşmasını taklit ederek, "Tamam efendim, çöpü atarım ben," diye bağırdı.

Koridorun ucunda operasyon için hazırlanmış timler hızla gelmesi için işaret ediyorlardı. Değişikliği anlamamışlardı.

Operasyon şefi, "Hadi çabuk ol, canlı yayına geçecekler. Geç arkaya, başlıyoruz," diye itti onu.

Adamlar sürünerek kapıya doğru ilerlemeye başladılar. Gökhan bir kadının yanında duruyordu. Boyalı saçlı, sakız çiğneyen yaşlı bir kadın.

Kadın bir an ona dönüp, "Randy, paranı ne zaman... " diye konuşmaya başladı ama derhal gözleri açıldı, "Hey sen... !" Bir anda bütün başlar Gökhan a doğru döndü. Koridorda ilerleyenler daha ne olduğunun farkında değildiler ve susun işareti yapıyorlardı.

Gökhan kutudan silahını çıkarıp o dar koridorda ölüm kusmaya başladı. Çelik yeleklerin dışında kalan yerlere ateş ediyordu; boyunlara veya bellere. Kurşunu bittiğinde otomatik tüfeklerden birini kaptı.

Neredeyse tüm dünya, Gökhan ın yarattığı dehşeti kameralardan izliyordu. Baskın için hazırlanan tim, kurban olmuştu. Öyle bir şaşkınlık vardı ki yayını kesmek kimsenin aklına gelmedi. Ekranın altındaki küçük bir pencerede Başkanın ağzı açık hali görülüyordu.

Koridorda sürünen adamlar artık hedef gözetmeden Gökhan ı öldürmek için ateşe başlamıştı. Gökhan ın arkasında kalan kendi arkadaşlarından biri kevgire döndü.

Burada daha fazla kalamazdı. Koridorun ucundaki pencere dikkatini çekti. Yerdeki, bombanın olduğu kutuya baktı, almasının imkânı yoktu. Üçüncü kattaydı ama atlamaya karar verdi. Koştu. Camı kırıp atlarken, bacağındaki acıyı hissetti. Vurulmuştu.

Gözlerini bir an yumdu. Açtığında gerilmiş telleri fark etti. Üç sıra gerilmiş tele çarpıp koparttı. Teller, Gökhan ın düşüşünü biraz yavaşlatmıştı. Tam yere çarptığı anda tüm direnci ellerine verip yuvarlanmak için kendini itti. Düşmeyi bilmek önemliydi.

Ölmemişti ama sol kolu kırılmıştı ve ayağından vurulmuştu. Kendini bayılacak gibi hissetti ama koluna vurarak büyük bir acının bedenini kaplamasına izin verdi. Bu onu ayık tutardı.

Kırık pencereden ateş etmeye başlamışlardı, telsizle konuşuyorlardı. Yüzlerce insan birazdan peşine düşecekti. Köşeyi dönüp topallayarak kaçmaya başladı.

Bir an önce saklanacak bir yer bulmalıydı. Durumu hiç iyi değildi.

29 Mayıs 2007 - Saat: 09.23
ANKARA

Şehrin merkezinde kuyruklar vardı, insanlar ihtiyaçlarını gidermek için belli noktalara gitmek zorundaydı. Bir gün önce televizyon ve radyo yayınları aniden kesilmişti. Gıda dağıtım noktaları kuran Amerikan askerleri bu noktalardan halka yiyecek dağıtıyordu. Ankara nın merkezinde sıkışmış olmalarına rağmen geniş bir alan onların denetimindeydi. Amerikan Ordusu dar bir alanda çok yoğun biçimde bulunuyordu ve sivil kayıpları umursamadan ateş ediyordu. Kalıcı gibi değillerdi. Ankara da olmalarına rağmen sanki her an gidecek gibiydiler. Tabii, eğer yardım zamanında gelebilirse.

Operasyon başladığı gibi garip bir biçimde devam ediyordu. 1. Zırhlı Tümenin bazı kuvvetleri Ankara nın merkezindeydi. 4. Mekanize Piyade Tümeni ise hareketlenmiş ve İstanbul a doğru harekete geçmişti. 101. Hava indirme nin saldırı helikopteri tugayı da 4. Mekanize ye eşlik ediyordu, Ankara da sarılan gücü kurtarmak gibi bir niyetleri yoktu. Kendilerini savunmak zorundaydılar. Eğer Ankara ya gömülürlerse hezimete uğrayabilirlerdi.

İbre gitgide daha hızlı biçimde İstanbul a dönüyordu, gerilim büyük hızla artıyordu. Türkiye toprakları büyük bir oyun sahası gibiydi. Düşman birlikleri bütün klasik saldırı biçimleri dışında hareket ediyor ve beklenmeyen noktalara saldırılar düzenleyerek halkın düzene olan güvenini en alt düzeye indirmeye çalışıyordu. Amerikan Özel Kuvvetler Komutanlığı na bağlı (SOCOM) birlikler ve timler Güneydoğu da pek çok nokta baskını yapıyor, halkla görüşüyor ve onları yanlarına çekmeye uğraşıyordu. Bu konuda ne kadar ilerleme sağladıkları tamamen belirsizdi. Ergenekon adlı gizli teşkilatlanma sert ve ani tedbirlerle düzeni sağlıyordu hep. Amerikan Ordusunun kasırga taktiği ile yürüttüğü savaşın sonuçlanması bekleniyordu. Operasyonun can alıcı kodu İstanbul du, İstanbul düştüğü anda düğmeye basılacak ve ikinci operasyon başlayacaktı: Operation: Sevr!

Barkın evine dönmüş, gelişmeleri bekliyordu, karısıyla hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Karısı Hale yi yalnız bırakamıyordu. Yemek almak için dağıtım merkezine gittiklerinde bile beraberdiler. Bazen eve dahi gelmeden yolda oturup yiyorlardı. Barkın sokaklarda yürürken bütün kanının başında toplandığını hissedebiliyordu. Civarda ne kadar da çok Amerikan askeri vardı. Etrafı çok hor kullanıyorlardı. Yol kenarları tuvaletti sanki. Şehirdeki hastanelerin bazıları kapatılmıştı. Sadece birkaç hastane açıktı ve onun dışında acil vakalara Amerikan Ordusunun kurduğu birkaç merkezde bakılıyordu. Ankara da hemen hemen hiç ses duyulmuyordu. 1. Süvari Tümeninin askerleri çok şaşkındı ve merkezde kıstırılmışlardı. Şiddetli bir direniş olması gerekirken herkes bir anda ortadan kaybolmuş gibiydi. Bunun i açıktı, Türkiye Cumhuriyeti beklemediği bir saldırı ile karşı karşıyaydı. Şu an Ankara nın merkezinin kontrol dışında olmasının da bir önemi yoktu. Amaç, İstanbul a giden kuvveti durdurmak ve bir an önce düşmanı tamamen yenilgiye uğratmaktı.

Barkın onayarak kalktı ve pencerenin yanına gitti. Sitenin önünde bir Bradley savaş aracı duruyordu. Askerler bir çifti aramak istiyordu ama adam buna karşı çıkıyordu. Karısı da askerleri iteleyerek ellerinden kurtulmaya çabalıyordu. Barkın kötü bir şeyler olacağını sezdi. Ne yapacağını düşündü. Karısı uyuduğu için rahatlıkla dışarı çıkabilirdi. Hemen kapıya gitti ve karısını uyandırmamaya çalışarak sessizce kapıyı açtı. Merdivenlerden hızla indi. Apartmanın kapısında belirdiğinde askerlerin, adamı dipçik darbeleri ile yere yıktığını gördü. Kan beynine fırladı, bacaklarındaki bütün gücün uçup gittiğini hissetti. Kendine hakim olamadı ve ileri sıçradı. Askerler önlerindeki adama vurmakla o kadar meşguldü ki, Barkın ın yanlarına yaklaştığını fark edemediler. Barkın hızla aralarına dalarak askerleri bir kenara itti ve adamı aralarından aldı. Az önce eğlenen askerler gitmiş, onların yerine tedirgin olmuş ve tüfeklerini Barkın a doğrultmuş olanlar gelmişti. Herkes donmuştu. Dayak yiyen adam ve karısı birbirlerine sarılmıştı, yüzleri kan içindeydi. Barkın kafasına doğrultulmuş silahlan

görünce kendisine geldi. Ellerini iki yana açarak askerlere sakin olmalarını işaret etti ama sakinleşecek gibi görünmüyorlardı. Sürekli olarak bağırıyorlar ve Barkın a yere yatmasını söylüyorlardı. Genç askerler kendilerini kaybetmiş gibiydi. Etrafta subayları da yoktu. Tam o anda üst katlardan bir kadın çığlığı duyuldu. Herkes yukarı kaldırdı başını. Pencereden kafasını uzatmış, çığlık atan, yüzü korkudan bembeyaz olmuş bir kadının başını gördüler, Hale ydi gördükleri. Barkın onu görünce kendini kaybetme aşamasına geldi. Sinirleri kontrolden çıkmış gibiydi. Amerikalı askerler kadına susmasını ve içeri girmesini söylüyorlardı ama o bunu anlayacak durumda değildi. Askerlerin dikkati, artan biçimde kadının üstüne yoğunlaşmaktaydı.

"Hale, lütfen gir içeri!" diye bağırdı Barkın. Kadın kendini kaybetmiş bir halde ağlayarak ona eve gelmesini söylüyordu. Askerler silahlarını Hale ye yöneltip içeri girmesini emretmeye başladılar, nişan almışlardı üstelik.

Silahlardan biri ateş aldı ve ses herkesin kulağını sağır etti bir anlığına. Mermi, pencerenin hemen altına çarpıp sekmişti ve çarptığı yerde toz bulutu kalktı. Kadın sustu ama içten içe hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu. Barkın önce karısına, sonra da askerlere baktı ve koşarak binanın içine girdi. Arkasından yükselen bağırtılan duyabiliyordu, her an ona ateş edebilirlerdi ama bu umurunda değildi artık. Nasıl olduysa beklediği silah sesini duymadı ve apartmanın içine dalıp merdivenlerden koşarak dairesine çıkmaya başladı. En az beklediği silah sesi kadar kötü bir ses kulaklarında yankılanmaya başlamıştı. Merdivenlerde postal seslerini duyabiliyordu, duvarlara çarparak ona ulaşıyorlardı. Birden çoklardı, peşinden geliyordu askerler.

Kendi katına gelince hızla içeri daldı ve kapıyı arkasından kilitledi. Mantıklı davranmadığının farkındaydı ama ne yapacağını bilemiyordu. Çok geçmeden kapı yumruklanmaya ve tekmelenmeye başladı. Kapının darbelere dayanma şansı yoktu, birkaç sert vuruştan sonra kulakları tırmalayan bir sesle kırıldı ve içeriye doluşan askerlerin birbirine karışan sesleri duyuldu hemen ardından. Barkın, karısı Hale yi salona soktu ve kapıyı arkalarından kapattı. Salonun kapısında askerlerin gölgelerini görmesi ile yarısı cam olan kapının camlarının aşağı inmesi bir oldu. Kapının cam kısmındaki boşlukta askerleri görebiliyorlardı. Suratları öfke ile çarpılmıştı. Üç beyaz yüzlü sarışın ve bir de siyahî asker vardı. Barkın ne yapacağını bilemiyordu. Kendisine gelmişti doğrusu, işgal edilen bir şehirde yaşadığının farkına varıyordu her geçen saniye. Askerler kilidi kırıp içeri girdiler, gözlerinden ateş saçılıyordu, hiç şakaları olmadığını anladı o an.

"Lütfen, lütfen sakin olun!" diye bağırdı. Sesi titriyordu, boğazı kurumuştu ve korkudan dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. Amerikalı askerler de ona bağırıyordu. Ne dediklerini çok iyi anlayabiliyordu.

"Yat yere, geri zekalı seni. Neden işimize karıştın?"

"Gebereceksin pis Türk! Öleceksiniz! Bunlar Washington ı yok ettiler, hepsini öldürmeli!"

Barkın içinde bulunduğu şoka rağmen cümleyi duymuştu, "Washington! yok mu ettiler?!" diye düşündü. -Bu nedenle mi televizyon yayını kesilmişti? Bir an sevindi ama şu anda kendini ve Hale yi düşünmeliydi.

Barkın kollarını iki yana açarak Hale nin önüne geçti. Kadın şoka girmişti. Sesi soluğu tamamen kesilmişti. Askerlere bakarken sanki hiçbir şey görmüyormuş gibiydi. Zenci asker silahını doğrulttu ve Barkın a yere yatmasını söyledi bir kez daha, eliyle de kadına kendisine gelmesini işaret etti. Barkın şaşırdı, hiçbir şey anlamamıştı. Bakışlarıyla bunu belli etti ama askerlerin tahammülü kalmamıştı. Siyah asker, tüfeği aşağı doğrultup tetiğe bastı, Barkın ın boğuk sesi yankılandı sonrasında ve genç adam yere yuvarlandı.

Hale hiç tepki vermeden yerde yatan kocasına baktı, onun acı dolu yüzüne ve gözlerinin içine, sonra askerlere. Yüzlerinde pis bir sırıtış vardı. Zenci asker ona eliyle gelmesini işaret etti. Hale ürkek adımlarla denileni yaptı. Barkın yerden doğrulmak istedi ama askerlerden biri suratına olanca gücüyle bir tekme savurdu. Burnundan kanlar boşanarak tekrar yüzükoyun yere yuvarlandı. Zenci asker Hale yi kolundan tutup içeriye götürmek istedi, kadın önce karşı koydu ama kendine doğru gösterilen silahı görünce karşı çıkmayı bıraktı. Barkın ın ağzından belli belirsiz bir "Hayır" kelimesi çıktı ama kimse buna dikkat etmedi. Askerlerin hepsi odayı terk ettiler, Barkın onların nereye gittiğini bilmiyordu ama içinde kötü bir his oluşmuştu. Sürünerek içeriye gitti. Bacağı kötü kanıyordu. Sürünürken geçtiği yerler kan içinde kalmıştı. Yatak odasından seslerin geldiğini fark etti. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı, bütün gücünü harcayarak yatak odasının kapısına geldi ve gördükleri
nedeniyle dilini ısırdı. Bağırmak istemişti ama beyninin verdiği tepki o kadar şiddetli olmuştu ki, dengesizce ağzını açmış ve dilini sert şekilde ısırmıştı.

Dört asker de yarı bellerine kadar çıplak halde yatağın etrafında ayakta duruyordu. Silahlarını duvara yaslamışlardı ve hiçbir şey umurlarında değil gibiydi. Zenci asker Hale yi yatağın üzerine yatırıp diğerlerinin gözü önünde tecavüz ediyordu. Barkın ın şoka uğramış sesini duyunca hepsi dönüp baktı. Barkın karısı ile göz göze geldi bir an. Hale derin bir şokta olmalıydı, bakışları donuk ve ıslaktı. Barkın ve Hale arasında bir boşluk açılmış gibiydi, ikisi de hiçbir ses duymuyordu, sadece bakışları ile cehennemi yaşıyorlardı.

Askerlerden birisi Barkın ın başına geldi. "Karını bu halde görmek hoşuna mı gitti ha, seni adi piç! Hepinize aynısını yapacağız, sizleri öldüreceğiz!" diye bağırdı. Ağzından tükürükler saçıyordu. Barkın ayağa kalkmaya çalıştı. Yarı beline kadar çıplak olan asker duvarın kenarına gidip silahını aldı, diğerlerinin ne olduğu umurunda değildi. Şimdi de beyaz askerlerden birisi Hale ye tecavüz etmeye başlamıştı. Kadının gücü gittikçe tükeniyordu, bayılmak üzereydi, Barkın kendisine doğrultulan silaha baktı. Silah bir kez daha patladı, bu sefer karnından girmişti mermi. Küçük metal parçasının korkunç hızla çarpması ile oluşan şiddet dalgası bütün bedenine yayıldı. Karnında açılan delikten sıcak bir sıvının yere boşaldığını hissedebiliyordu. İlk önce acı duymadı ama sonra bütün bedeni büyük bir acıyla kasıldı, gözleri kararıyordu. Kulaklarında beliren uğultuya askerlerin kahkahaları karışmıştı, bir de karısının zayıflayan acı dolu hıçkırıkları...

Ne kadar geçtiğini tahmin edemezdi. Gözlerini yavaş yavaş açtığında her yer karanlıktı. Karnında sıcak bir nokta ve sertlik vardı. Yattığı yerde küçük bir kan gölü oluşmuştu. Güçlükle uzanıp ışığı yaktı. Yatak odası darmadağın olmuştu. Yatağın üzerinde yatan karısını gördü. Çırılçıplak bedeni garip bir biçimde çarpılmış halde hareketsizdi. Sürünerek yatağın yanına geldi ve üzerine tırmandı. Hale nin yüzünde ve vücudunda morluklar oluşmuştu. Nabzını kontrol etti, bir şey hissedemiyordu, kalbini dinledi. Yoktu, hiçbir hayat belirtisi alamıyordu. Aklı bunu kabul edemiyordu bir türlü, Hale yi sarsmaya başladı ama nafileydi bütün çabalar. Karısının cesedi üzerine kapanıp ağlamaya başladı. Çok kan kaybetmişti, ölüyordu. Hale ye kavuşacağını, yine beraber olacaklarım düşündü.

29 Mayıs 2007 - Saat: 10.55
KREMLİN / MOSKOVA

Putin çalışma odasında Başkanın konuşmasını ve yapılmakta olan baskının nasıl bir rezalete dönüştüğünün kaydını bir daha izliyordu. Her seferinde Amerikalıların içine düştüğü bu durum yüzünden içinden yükselen bir kahkahayı tutamıyordu. "Aptal Amerikalılar!"

Türk çetin ceviz çıkmıştı. Hâlâ ellerine geçirememişlerdi ama son görüntülerde bacağından vurulmuş olduğunu, kırık kolunun sallandığını belirterek yakalanmasa bile kan kaybından öleceğini söylüyordu

doktorlar.

Kapı vuruldu. Putin, "Gir!" diye bağırdı. Özel sekreteri Vladimir, "Profesör Jarko geldi efendim," dedi ve beyaz sakallı adama yol açtı.

Putin ayağa kalkıp Profesöre koltuğa kadar eşlik etti, karşısına oturdu. "Raporda belirtilenleri incelediniz mi sayın Jarko?" dedi.

Jarko eliyle krem rengi kapaklı dosyaya vurdu. "Tabii efendim, iki gündür çağırmanızı bekliyorum."

Putin Türklerden gelen iddialar üzerine ne yapacağını düşünüyordu bir süredir. Bilimsel veriler mutlaktı ama politika ve uluslararası ilişkiler teke tek satranca benzemezdi. Bu oyunda çok oyuncu vardı.

"Ne diyorsunuz?"

"Yeni bir şey söylemiyor efendim bunlar. Bor hakkında yazılanlar zaten biliniyor. Amerikalılar ve bizim bilim adamlarımız borla çalışan santraller üzerine incelemelerde bulunuyorlar..."

Putin elini salladı, "Bilimsel verileri geçin... Sonuca gelin lütfen!" dedi sabırsızca.

Jarko gülümsedi, "Ben bir bilim adamıyım ama benden ülkemizin geleceği ile ilgili bir sonuç istiyorsanız Türklerin haklı olduğunu söyleyebilirim. Bu savaş Bor için yapılmıştır ve Amerikalılar bu kaynağı ele geçirirlerse dünyanın geleceğini onlar belirler."

Putin ayağa kalkıp odanın içinde gezindi. Profesörü unutmuş gibiydi. Birkaç dakika sonra masasının yanına gelip zile bastı. Vladimir içeri girdi. Putin, "Profesörü yolcu edin ve bana Pekin, Berlin ve Paris i bağlayın," dedi. Profesör giderken dosyayı masanın üzerine bırakmıştı. Parmağıyla üzerinde bir ritim tutturdu.

Şu anda yapılması gereken, Türklerin tarafını tutmak gibi gözüküyordu. Ama Fransa, Almanya ve Çin in tam desteğini almalı ve birlikte hareket etmeliydiler. Eğer ABD yi Türkiye den çıkaracak baskıyı oluştururlarsa bu her şeyi değiştirirdi. Tabii Bor un işletimi için özel bir konsorsiyum kurulmalı ve Rusya iyi bir yüzde almalıydı. Bu isteğine karşı, Başbakan Tayyip Erdoğan ın hayır diyebileceğini sanmıyordu.

29 Mayıs 2007 - Saat: 11.02
OFFUT, NEBRASKA ABD STRATEJİK KOMUTA KARARGÂHI

Washington da patlayan bomba Türkiye deki savaşın stratejisini belirleyen karargâhı elbette etkilemişti ama şimdi işlerini sürdürmek zorundaydılar.

"3. Zırhlı Süvari Alayı ne durumda?" diye sordu biri.

"Atatürk Barajı çevresinde önlemleri aldı ve kendisine gönderilen ek kuvvet yardımıyla Keban Barajını ele geçirdi. İki baraj da kontrolümüz altında şu anda. Daha fazla ileri gitmeye gerek yok. Bu iki baraj nedeniyle elektrik üretiminin büyük bölümü bizim elimizde. Her ikisi de çalışıyor."

"Türk Ordusu hareket yeteneğini kaybetmiş gibi görünmüyor. Hâlâ çok sert direniş var. Bunu tahmin etmiyordum ben. Sinirlerim geriliyor doğrusu."

"Aslında ellerinde hâlâ önemli miktarda zırhlı ve tank var. Bir kısım helikopterin de saklanmış olduğunu varsayabiliriz. Ancak beyler, şunu söyleyebiliriz ki, Türk Ordusu gerçekten kötü yakalandı."

"Evet, kötü yakalandılar. Hava saldırısı başladıktan sonra bir ordunun manevra yapması intihar olur. Birkaç denemeleri oldu ama..."

"Evet, Bolu Dağ Komando Tugayı..."

"Aslında fikir iyiydi. İstanbul konusunda ciddi olduklarını gösterir bu. Tugayın tamamı sivil otobüslerle İstanbul a yola çıktı ama yolda bizim F-15E lere yakalandılar. "

"Kötü bir son."

"Öyle. Ancak pek çoğu kurtuldu ve şu anda ne yaptıklarını bilmiyoruz. Yakında 4. Mekanize Piyade Tümeni ile karşılaşırlar herhalde. Umarım cesurdurlar ki bizle temasa geçebilsinler."

"Sırada ne var?"

"İstanbul."

"Evet, gerçek kutsal şehir. Beş yüz küsur yıllık bir istila son bulmalı artık."

"Ankara dan daha zor olacak."

"Bence de. Yoğun biçimde oraya silahlı güç yığılıyor. II. Dünya Savaşı nda Ankara yı savunmayı düşünmemişti Türkler. Şimdi tehdidin yönü değiştiği için İstanbul u savunmayı düşünüyorlar. Bu adamların aslında iki başkenti var."

"Bizimkini mahvettiler!"

"Umarım çılgının biri karşılık olarak İstanbul a bir füze atmayı düşünmez."

"Belki de hak etmişlerdir."

"Neyse, biz işimize bakalım... İstanbul Operasyonunda ne olmasını bekliyoruz?"

"İstanbul Savaşı diyebiliriz ya da İstanbul un Yeniden Fethi."

"Ha haa, orayı alan birliğin komutanı da Fatih olarak adlandırılmalı o zaman."

"4. Mekanize Piyade, İstanbul yolu üzerindeki engelleri kaldırmaya uğraşacak ve Marmara nın güneydoğu yakasında bir zıplama noktası kuracak. Şu anda Eskişehir yakınlarında olmalılar. Buradan izmit Körfezinin güney kıyısını hedefliyoruz. 82. Hava indirme Tümeni ve 101. nin Apache leri bu noktaya konuşlanacak. 15. ve 26. Deniz Piyade birlikleri Çanakkale den geçip denizden bir helikopter çıkartması için hazırlanacak. Yine artık bizim için klasikleşen yoğun bir hava saldırısı başlayacak, üstelik yoğun hava saldırısı kavramını yeniden tanımlamayı düşünüyoruz bu saldırıda. Bir süre sonra 82. ve Deniz Piyadeleri helikopterlerle kıyıdaki merkezî yerlere inecek ve köprüler oluşturacaklar. Merkezî semtlerde kontrol sağlanacak. 4. Mekanize Piyade Tümeni de İstanbul a doğru harekete geçecek. 4. Mekanize ye destek olarak 173. Hava indirme Alayını yollayacağız."

"Eskişehir de durum nedir?"

"Sakin. Havaalanı paramparça edildi ve içindeki birkaç nokta vuruldu. Askerî hareketlilik az."

"Bu planda eksik bir şeyler yok mu sizce?"

"Güç olarak az görünüyor ama doktrin bu. Oraya dört tank tümeni gönderemezler. Bu, İstanbul a giden yol üzerinde bir direniş meydana getirebilir. Amacımızı unutmayın; hedef, rejimi göçertip esas operasyonun yolunu açmak."

"Evet. Tanrım, herkes bu olanların ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyor. Bu operasyondaki taktiği anlamaya çalışıyor ama anladıklarında her şey bitmiş olacak."

"Aynen öyle. Bu tam anlamıyla sistem mühendisliği ürünü bir operasyon. Türkiye Cumhuriyeti nin tüm referans noktalan belirlendi ve buna göre bir operasyon düzenleniyor. Sistem belli bir noktada kopacak ve ondan sonra kendisini oluşturan parçalara ayrılacak. Amacımız, bu parçalan ortaya çıkarmak ve sonrasında ne yapacağımızı görmek."

"Yani bundan sonrası karanlık mı demek istiyorsunuz?"

"Bu teoriye göre gelecek hem belirlenebilir hem de belirlenemezdir ama her zaman karanlıktır."

"Umarım, işler yolunda gider. Ve bir nükleer sürpriz daha çıkmaz ortaya."

"Umarım."

"Gelecek karanlıktır. Bunu siz dediniz."

01 Haziran 2007 - Saat: 15.00
İSTANBUL

Burası eski İstanbul değildi. Değişmişti her şey. Şehrin kokuşuydu ilk değişen, martıların sesleriydi sonra, insanların yüzündeki ifadeydi, sevdiklerine bakışlarındaki mimiklerdi. Barutun içinde saklı olan enerji dünyayı değiştiriyordu ve İstanbul da bundan nasibini almış görünüyordu. Tarihte yaratılan en güçlü değişim aracıydı barut, yaptıkları ortadaydı; on yıllar içinde büyük yatırımlarla inşa edilen dev binalar yerle birdi, Boğaziçi Köprüsünün ortasında iki nokta arası otuz metreyi bulan dev bir boşluk oluşmuştu. Diğeri sağlamdı, vurulmamıştı. Haliç Köprüsü tam ortasından aldığı darbelerle ikiye bölünüp suyun içine batmıştı. Üç metre uzunluğunda bir bomba da tam ortada, suyun içinde duruyordu, patlamamıştı ama çarpmanın etkisiyle garip bir şekil almıştı. Halic in etrafındaki semtlerden dumanlar yükseliyordu. Yukarıdan bakıldığında bu semtlerin üzerinde geniş siyah kraterlerin oluştuğu görülebilirdi.

Amerikan uçakları anlaşılmaz bir biçimde fakir semtleri bombalıyordu. Zengin semtlere dokunmamışlardı bile. Bombardıman nedeniyle varoşlarda yaşamak neredeyse imkânsız hale gelmişti, insanlar gruplar halinde merkezdeki zengin semtlere doğru gidiyordu. Amerikan stratejisi, etkisini burada göstermeye başlamıştı. Savaşın şiddetine rağmen fakirler, geldikleri zengin semtlerinde "karışıklığa" neden olmuştu. Hava saldırısına uğramayan semtlerin sakinleri, vurulmuş semtlerden gelen insanlara iyi gözle bakmıyordu. Savaşın yarattığı güvensizlik ortamı başka gerilimlerle bilinçli bir şekilde destekleniyordu.

Düşman, yaptığı şeyin farkındaydı, İstanbul onun için son adımdı. Bu büyük şehir, zaferin ya da yenilginin adresi olabilirdi. Onunla iyi ilgilenmek durumunda olduğu için bütün gücünü burada yoğunlaştırmaya başlamıştı. Bombardımanların sürekli hale gelmesi yüzünden şehir sakinleri artık sinirsel tepkilerini kontrol edebilmekten uzaktı. Amerikan ajanları, bireysel gerilimleri sosyal gerilimlere taşımak için yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Zengin mahallelerde fakirlere karşı gruplaşmalar olduğu yönünde söylentiler çıkıyordu.

Savaşın şiddeti kimin neye hizmet ettiğini gizliyordu. Varoş kesimlerde, Amerikan işgalinin getireceği güzel yaşamın reklamı yapılıyordu. Zengin semtlerde ise Amerikan destekli yönetimin ülkeyi Avrupa Birliğine sokmasının kesin olduğundan bahsediliyordu. Bu söylentileri kimin çıkarttığı belli değildi ama neticede etkilenenler oluyordu. Ruh dünyası yıkılmış insanlar her şeye inanma eğiliminde oluyordu.

Ana yollarda savaşın yarattığı tahribat büyük boyuttaydı. Milyarlarca dolarlık yol, bombalanmaktan tarlaya dönüşmüştü. Ana yollardan taşınan mal azaldıkça, İstanbul da ihtiyaç maddelerini bulmak zorlaşıyordu. Amerikan saldırısı, yaklaşan büyük savaşı haber veriyordu. Artık ilk başlardaki rahatlık yoktu, eğer rahatlığın devam etmesi isteniyorsa Amerikan çıkarlarına tam olarak uyum sağlanmalıydı.

Kül rengine dönmüştü İstanbul, mevsimin hüznüne karışmıştı barut kokuları. Güneşin battığı yerde lazer güdümlü füzelerin yaktığı ateşin ışığı dans ediyordu. Âşıkların yüzüne vuran parlaklık insanları yakan cinstendi şimdi; evleri yok ediyordu, onlarca yılda kurulan hayallerin altındaki sandalyeye tekme atıyordu.

Magazin hayatları mahvolmuştu, birkaç gün içinde jet sosyeteler, muhteşem partiler ve insanların olmak için çaba gösterdiği her şey buhar olup uçmuştu. Geriye gerçeğin tortusu kalmıştı. Barut ateşinde haşlanan gerçeğin kalıntılarına sığınmaya çalışıyordu insanlar bir süre ama bunu uzun zaman sürdürmek imkânsızdı. O güzel günlerin hatıraları, şarapnel parçalarından daha fazla acı veriyordu, silahların yarattığı terörden daha çok teslimiyet duygusunu kamçılıyordu, uyumlu olmaya ikna etmek için uğraşıyordu insanları.

Ülkenin en büyük kenti, yurdun geri kalanından ayrılmış gibiydi. İşgale uğrayan bölgelerin dışındaki yerlerde yaşayanlar İstanbul daki akrabaları için endişeleniyorlardı. İstanbul halkı ise büyük bir tarihe sahip olmanın bedelini ödüyordu. Bu kente gelirken gerçekten ne diye geldiklerini unutmuşlardı şimdi, nereye geldiklerini asla bilmediklerini anlamaktan kaynaklanıyordu şaşkınlıkları. Böylesine bir savaşın ortasında düşmanın en önemli hedefi olmuşlardı birden, bütün silahların ve taktiklerin acımasızca denendiği bir hedefin parçasıydı hepsi de. Bu duygu ortak bir ruh hali yaratıyordu yaratmasına gerçi ama yaşanan zorluklar daha önce görülmemiş boyuttaydı. Bir yandan hayatta kalma mücadelesi, bir yanda düşmanın göz boyayan vaatleri...

Zaten direniş yanlılarının en büyük engeli de buydu, insanlarda gerçek bir direniş ruhu oluşmamıştı henüz. Çok sayıda silahlı sivil vardı ama Stalingrad direnişini gerçekleştirecek bir bütünlük yoktu şimdilik. O ruhu göremedikleri için kahroluyordu direnişçiler. Bazen bir grup bulduklarında hararetle onlara direnişi anlatmak istiyorlardı ama yüzlerdeki ifade, içlerindeki enerjiyi alıp götürüyordu. Bu yorgun insanlara güç verecek bir şeyler olmalıydı, insanlar gerçekten ne ile savaştıklarını bilmiyorlardı, henüz savaşmıyorlardı bile. Tek yaptıkları, nereden geldiğini bilmedikleri bombaların hedefi olmaktan kaçmaya çalışmaktı. Su kesintileri had safhaya ulaşmıştı ama elektrik kesintileri sürekli değildi. Zaman zaman elektrikler geliyor ve televizyonlar çalışıyordu.

Washington da patlayan bomba, ilk başta bir heyecan yaratmıştı. Yenilmez görülen düşmana indirilen ağır bir darbe gibi yorumlanmıştı. Oysa sonradan gazetelerde köşe yazarları bu olayın Amerikalıların

daha acımasız olmasına yol açacağını, artık yenilgiden sonra bir Türk devleti bırakmayacaklarını söylemeye başladılar. Bu olumsuz görüşler de halkın direncini düşürüyordu.

Şaraplara düşkünlüğüyle tanınan bir köşe yazarı, savaşın başlamasıyla birlikte gittiği ingiltere den yolladığı yazılarında tam teslimiyet halinde belki de Amerika nın yeni bir eyaleti olabileceklerini bile söylüyordu. Zaten herkes ABD ye yerleşmek için yeşil kart peşinde değil miydi? İşte toptan ABD ye katılmış olacak Türkiye, diyordu.

İnsanlarda gittikçe artan bir endişe baş göstermişti. Televizyonu her açtıklarında Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni tanklarının İstanbul a doğru hızla hareket etmekte olduğunu öğreniyorlardı. Amerikan Deniz Piyadelerini taşıyan gemiler Çanakkale Boğazına yaklaşmaktaydı. 82. Hava indirme Tümeni Suriye Hatay sınırı bölgesindeki üslerinden havalanarak Türkiye içinde bilinmeyen bir yöne doğru binlerce askeri, savaş aracını ve top bataryalarını taşımaya başlamıştı.

Garip bir bekleyiş vardı. Sıra dışı bir şeylerin olacağını seziyordu insanlar. Bu olamazdı, İstanbul kaybedilemezdi. Bunu denemeye cesaret etmişti birileri ve şimdi ne olacağını kestirmek çok güçtü. Kötü günler bekleniyordu, yabancı askerler hep insanların gezip tozmaya alıştığı yerlere ayak basacak ve orada yeni kurallar koymaya çalışacaktı belki de. Ada vapurları olmayacaktı, istiklal Caddesi ndeki binalara Amerikan subayları yerleşecekti, İnönü Stadı na helikopter pisti kurulacaktı, Dolmabahçe Sarayı nda generaller kadeh tokuşturacaktı, Yeşilköy Atatürk Havaalanının adı Yeni Bizans Havaalanı olarak değiştirilecekti. Boğazdaki yalılar üst düzey Amerikan bürokratlara tahsis edilecekti. Varoşlarda yaşam daha da çekilmez olacaktı, direnişçiler oralardan saldıracaktı düşmana ve düşman bütün gücüyle karşılık verecekti direnişçilere. Atatürk Kültür Merkezi nde Amerikan Senfoni Orkestrası konser verecekti, davetliler zoraki gidecekti. Amerikan Senatosu nda Türkiye ye yardım için
milyarlarca dolarlık paketler açılacak ve yıkılan okulların yapımı için harcanacaktı bu para. Boğaz Köprüsü nün yeniden inşası bittiğinde bir Amerikalı subay konuşma yapacaktı. Sonra her şey yoluna girer belki, diye düşünenler vardı. Her şeyin daha da kötüye gideceğini düşünenler de. Ama harekete geçen pek azdı.

02 Haziran 2007
İZMİT KÖRFEZİ GÜNEY KIYILARI - YENİ GÖLCÜK

Derin bir sessizlik vardı havada. Zaman durmuş gibiydi. Deniz durgundu, havada kuru bir soğuk vardı. Rüzgârsız bir güne başlıyordu İzmit Körfezi. Başka bir zaman olsa hareketlilik kendisini hissettirmeye başlardı. Fabrikaların bulunduğu bölgede fazla mesai ve gece vardiyaları nedeniyle uzaklardan gelen uğultular yaşamın burada hiç durmadığını belli ederdi.

İşçi mahalleleri ile dolu bölge, biraz ilerisinde fabrikaların başlamasıyla Sanayi Devrimi Avrupası nı andırıyordu. Sis ve dumanlar mahallelerin üzerinde ince bir perde oluştururdu. İşçilik babadan oğla geçen bir kavram gibiydi. Büyük ve geniş aile bağlarıyla birbirine bağlı bir üretim komünü oluşmuştu.

Tüm bunlar hava saldırıları buraya yoğunlaşmadan önceydi tabii. İstanbul a doğru girişilecek bir harekât için uygun bir nokta seçilmesi, bölgenin bütün özellikleri ile sonunu hazırlamıştı. Sanayi siteleri ve dev fabrikaların olduğu yerler neredeyse dümdüz edilmişti. Onlarca kilometrelik bir alanda tek bir sağlam bina bile kalmamıştı. Sivil yerleşim yerleri de nasibini almıştı bu saldırılardan. Mahallelerin çoğu hayalet kasabaları andırıyordu şimdi.

Sabah serinliği kendisini hissettiriyordu. Burada canlı kalmayı başarmış olanlar bir köşede kendilerini korumaya almışlardı. Sessizliği dinleyerek uykuya dalmış gibiydi hepsi de. Sabah kendini iyice belli

etmeye başladığında garip uğultular canlıların huzurunu kaçırdı. Kuşlar kanatlarım çırparak etrafa korku dolu bakışlar göndermeye başladı, iyi bir şeyler olmayacağını hisseden yaratıklar hareketleniyordu. Fabrika yıkıntıları arasında kedilerin, farelerin fabrika iskeletleri içinde hedefsizce koşmaya başlaması kuşları da huzursuz etmişti. Sığındıkları kuytulardan çıkıp uçuşmaya başladılar. Sanki neyin yaklaştığını görmeye çalışıyorlardı. Güneş artık kendisini iyiden iyiye gösteriyordu. Henüz seyredilebilecek kadar mat bir ışık yumağı halindeyken güneşin üzerinde garip gölgeler belirdi önce ve sonra hızla büyümeye başladı.

82. Hava indirme Tümeninin dev nakliye helikopterleriydi bunlar. Çift pervaneli CH-47, daha geniş taşıma kapasiteli olan CH-53, UH-60 Kara Şahin helikopterleri birbirine yakın bir konumda uçarken, AH-64 Apache saldırı helikopterleri geniş bir alan üzerinde yayılmış halde etrafı tarıyordu. OH-58D Kiowa helikopterleri de gelişmiş gözetleme kameralarını kullanarak bölgedeki olası hava savunma noktalarını araştırıyordu. Ancak bir şey görmeleri mümkün değildi. Bir gün öncesine kadar günlerce bombalanan bölgeye hiçbir insan yaklaşmayı aklına bile getirmezdi. Amerikan Hava Kuvvetlerinden bu bölgenin 82. nin inişi için hazır hale getirilmesi istenmişti ve onlar da bunu gerçekleştirmek için yapmadıklarını bırakmamıştı. Onlarca helikopterin güneşi arkasına alarak oluşturduğu görüntü etkileyiciydi. Dev helikopterler gökyüzünü kaplamıştı ve 82. ye bağlı 2. Tugayı taşıyordu. Dört bin kadar asker, topları ve zırhlı Humvee araçlarıyla beraber aynı anda İzmit Körfezi nin güney kıyılarına inmek üzereydi. Büyük tonajlı araçlar C-130 larla ulaştırılacaktı. Helikopter armadasının birkaç kilometre önünde giden iki MH-53 taşıma helikopterinin içinde Amerikan Özel Kuvvetlerine bağlı timler vardı. MH-53 helikopterleri sert bir manevra ile denizden birkaç yüz metre gerideki boş bir araziye yaklaştı ve tekerlekleri yere değmeden özel timleri indirdi.

Özel Kuvvet askerleri hızla koşarak boş alanın uç noktalarındaki vurulmuş fabrika yıkıntılarına gitti. Hepsi tam tetikteydi ve her an çatışmaya girecek biçimde hazırlanmıştı. Özel Kuvvet askerleri harabelerin içinde gece görüş gözlüklerini kullanarak araştırma yaptı. Aralarında hızlı bir haberleşme sistemi vardı. Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar birbirlerini duyabilirlerdi. Ortalık sakin görünüyordu. MH-53 helikopterleri de altı namlulu makineli tüfekleri ateşe hazır halde bölgenin üzerinde daireler çizerek uçuyordu. Herhangi bir canlının özel gözetleme donanımlarından kurtulmasına imkân yok gibiydi. Helikopter pilotları yerdeki askerlere, etrafın olması gerektiğinden de temiz, olduğunu bildirdi. Askerler birbirlerine baktı ve helikopter armadasına durumun sakin olduğu bildirildi. MH-53 helikopterleri alanın uç noktalarına inip, motorları çalışır halde beklemeye başladılar. Hava armadasının yaklaşmasıyla havayı yırtan bir uğultu oluştu. Kilometrelerce uzaktan duyulabilecek bir indirme harekâtı yapılıyordu.

Hava bombardımanın etki sahası dışında kalan yerleşim birimlerindekiler ve helikopterlerin geçtiği bölgelerdeki sivil yerleşim yerlerindeki insanlar uykularından uyanmış ve korkuyla evlerinden dışarı gözetlemeye başlamışlardı. Güneş ışınları gökyüzünü aydınlatıyordu ama garip bir gölge, ışığın evlere ulaşmasını engelliyor gibiydi. İnsanlar havada hızla hareket eden dev cisimleri görünce perdelerini kapatıp evlerine girdiler. Dev helikopterler hızla Amerikan Özel Tim askerlerinin indiği boşluk alana yöneldi. En önde alçalan CH-47 helikopterden inen 45 tam teçhizatlı asker hızla alanın dış çeperine doğru koşarak Özel Tim askerlerinin gösterdiği noktalarda kendilerini yere attı ve sırtlarında taşıdıkları yük çantalarının arkasına mevzilendi. Hemen arkalarından top bataryalarını taşıyan CH-53 helikopterleri inmeye başladı. Yaklaşık yarım saatlik bir süre içerisinde savaşmaya hazır dört bine yakın paraşütçü komando Kocaeli sınırlarında geniş bir araziyi işgal etmişti. Askerler güvenli bir kordon oluşturmak için hemen karargâh çadırını kurdu ve karargâhın yaklaşık dört kilometrelik çevresindeki alanı temizlemek için harekete geçti. Bir süre sonra yola inen C-130 ların getirdiği Humvee araçları ile desteklenen timler fabrikaları araştırarak silahlı Türk güçlerinin olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Boşaltılmış semtlerin içine dalan araçlar hızla sokaklarda ilerleyip herhangi bir pusu olup olmadığını biraz tehlikeli biçimde kontrol etti.

Zaman zaman silah sesleri duyuluyordu ama bunlar bir çatışmanın değil, güvenlik amaçlı olarak şüpheli görülen noktalara yapılan makineli tüfek ateşlerinin sesiydi. Şansa izin verilemezdi burada, çok iyi bir köprü başı olması için çok güvenli olması gerekiyordu. 82. Hava indirme Tümeni birkaç gün sonra kendisine katılacak olan 3. Tugay için güzel bir yer hazırlamak istiyordu. Böylece on bine yakın asker İstanbul a düzenlenecek saldırı için hazırlıklarını tamamlayacaktı.

Bu sırada askerlerin dikkatini çeken bir şey oldu. Çok uzaklarda bir hareketlilik vardı. Hayli sinsi bir hareketti bu. Durumu izlemeye gerek yoktu. Hemen acil durum alarmı verildi ve hareketliliğin olduğu bölgeye doğru ateş başladı. Ateş bir süre sonra daha da kesif bir hale geldi. Bunu beklemiyorlardı işte. Şiddetli bir saldırı altındaydılar. Bu kuvvet hakkında kendilerine bir istihbarat gelmemişti ancak Bolu Komando Tugayı nın saldırıdan kurtulan birlikleri olmalıydı. Burada köprü başını tutmak kolay olmayacaktı anlaşılan. Şiddetli bir çatışma uzun bir hat üzerinde başlamıştı.

Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeni Bilecik Adapazarı arasındaki mesafeyi kat etmeye başlamıştı. Ancak birkaç kilometrede bir durmak zorunda kalıyor ve savaşıyorlardı. Türk askerî birlikleri, Amerikan öncü tanklarını sürekli pusuya düşürüyor ve tanksavar füzeleri ile kayıp verdiriyordu. Harekât yeterince hızlı yapılmazsa Amerikan 4. Mekanize Tümeni İstanbul önlerine geldiğinde ciddi bir tehlike yaratma kabiliyetini kaybetmiş olacaktı.

Bilecik onların zıplama noktasıydı, Adapazarı na geldikten sonra artık İstanbul a doğru hareket etmek için önlerinde engel kalmayacaktı. Her iki saldırı tümeni esas desteği Ankara nın etrafındaki karargâhlardan alıyordu. Amerikan Ordusunun Suriye ye giren 7. Hafif Piyade Tümeni, Atatürk ve Keban baraj bölgelerinde denetim kuran 3. Süvari Alayı unsurları ve Ankara dan başlayarak İzmit bölgesine kadar alanda bulunan güçleri arasında kara bağlantısı kalmamıştı neredeyse. Bütün ikmal çalışmaları uçaklarla Ankara bölgesine yapılıyor ve oradan da uçtaki kuvvetlere yetiştiriliyordu. Amerikan 2. Süvari Tugayı da aradaki bölgede zırhlı Humvee lerini kullanarak hareket halindeydi ve sürekli kayıp verme pahasına ana saldırı koluna destek olmaya çalışıyordu. Yakında resmen imha edilmiş olacaktı.

Amerikan stratejistleri Bandırma yarımadasını 82. nin zıplama noktası olarak kullanmayı düşünmüştü önce ama 4. Mekanize Piyade Tümeninden çok fazla uzaklaşmasını istemiyorlardı. Sürpriz bir Türk saldırısı olursa 4. Mekanize nin zırhlıları birkaç saat içinde yardımlarına koşabilirdi.

82. Hava İndirme Tümeni işi sağlama almak istiyordu. Geniş bir alan üzerindeki bölgeyi, buldukları her malzemeyi kullanarak bir setle çevirmeye başladılar. Burada fazla kalmayacak olsalar bile en ufak bir aksilik uzun süre kalmalarını gerektirebilirdi ve bu durumda kendilerine karşı yapılacak saldırıları püskürtmek zorundaydılar. Topçu bataryaları da bu yüzden hazır hale getiriliyordu. Bazı noktalarda da kum torbalarında oluşturulan siperlere havan toplan yerleştirilmeye başlanmıştı. Kimse hava saldırısı beklemese de Stinger monte edilmiş olan iki Humvee aracı da artık hızla üs haline gelmeye başlayan bölgenin ortasında yerleşmişti ve gökyüzünü kontrol etmekteydi. Ancak bu üsse yapılan Türk saldırısı da şiddetlenmişti. Kayıplara yenileri ekleniyordu sürekli.

İzmit Körfezinin güney bölgesindeki mahallelerde yaşayan insanlar, Amerikalıları gördüklerinde garip hislere kapılmıştı. Çıplak gözle bile görebildikleri kadar uzaklıkta büyük bir askerî güç konuşlanmaktaydı ve tek yapabildikleri öylece oturup seyretmekti. Şimdilik kendilerine dokunacakmış gibi görünmüyorlardı. Yapılan hazırlıkların kendileri ile bir ilgisi olmadığını anlamışlardı. Herkes büyük endişe içindeydi. Artık ne iş vardı yapacak ne de ihtiyaçlarını karşılayabilecek durumdaydılar. Büyük depremin yaraları daha yeni yeni sarılmaya başlamışken en az onun kadar büyük bir felaketle karşılaşmışlardı.

Öğle saatlerinde, Amerikan askerlerinin kurmaya başladığı üs gözle görünür biçimde şekillenmişti, insanlar endişeli yüzlerle seyrediyordu üssün kurulmasını. Herkes birbirine soruyordu, bu nasıl oluyor diye. Bolu Komando Tugayı nın unsurlarının saldırısı nedeniyle üste bazı yangınlar çıkmıştı.

Şehirdeki Jandarma Birliği ve Çevik Kuvvet Merkezi vurulduğundan beri jandarmaların nerede olduklarını bilmiyorlardı. Sadece polisler vardı ama sivil araçlarla dolaşıyorlardı yollarda ve askerî yığınağı en endişeli izleyenler de onlardı. Çevik kuvvet polisleri silahlarını ve mermilerini kuşanmış olarak bekliyorlardı. Yeni yerlerini kimseye söylememişlerdi ve bir arada olmamaya dikkat ediyorlardı. Şehrin güvenliğini sağlamak zorundaydılar. Amerikan askerleri gelirse ne yapacaklarını bilmiyor ve düşünmüyorlardı. Tek yapacakları şey savaşmak olabilirdi.

Öğlen güneşi havada parlarken bulutlar hızla önünü kapatıp geçiyordu. Şehrin merkezinde bir kahvenin önünde oturanlar aralarında ne yapacaklarını konuşuyordu.

"Bu şerefsizler direnenleri sorgusuz sualsiz bombalıyormuş Fevzi Amca," diye söylendi orta yaşlı bir esnaf. Dükkânı artık yoktu, insanlar her şeyi satın almıştı ama elinde kalan para bir işe yaramıyordu. Kendi ailesi için gizlice depoladığı yiyeceklerle idare ediyorlardı. Arada sırada polisler yiyecek maddesi dağıtıyordu halka. Nereden bulduklarını kimse bilmiyordu ama yakınlardaki askerî birliğin deposundan olduğuna emin gibiydiler.

"Ben hiç şaşırmadım, bilirdim bunların bir gün bunu yapacağını." Sözlerinde bıkkınlık ve hayal kırıklığı vardı. Neler olduğunu düşünecek halde değildi Fevzi Amca dedikleri adam. Altmış beş yaşındaydı ve hep yokluk görmüştü ama hayatta en çok övündüğü şey askerdeyken sınırda görev yapmış olmaktı. "Biz askerken sınırı kartal gibi gözetlerdik, bazen kaçakçılar geçmeye çalıştı mı burnunun önündeki sigarayı vururduk vallahi."

"Öyle deme Fevzi Amca, değişti şimdi her şey." Söze karışan da esnaftan başka biriydi. Bir önceki ile aynıydı durumları. "Bu adamların silahları ile başa çıkmak zor. Baksana, sabah hiçbir şey yoktu şimdi koca ordu gelip yerleşti şuracığa. "

Saatler geçerken bütün herkesin toplantılarında aynı şeyler konuşulmaya başlamıştı. Bir yandan nasıl savunma yapılması gerektiğinden bahsediliyordu bir yandan da eğer bu adamlar gelirse nasıl bir hayatın yaşanacağından. Bu tartışmalardan en çok etkilenen gençlerdi. Az çok biliyorlardı işgalcileri. Onlar gelirse nasıl bir hayat yaşayacaklarını da tahmin ediyorlardı filmlerden gördükleri kadarıyla ama onlara öğretilen değerlerin üzerinden geçen düşmanla nasıl bir arada yaşayabilirlerdi ki?

Akşam saatleri geldiğinde mahallenin sakinleri inanamayacakları bir görüntüyle karşılaştı. Sokağın sonundan dönen bir jip hızla onlara yaklaşıyordu. Cipin içinde dört Amerikalı asker vardı, hepsi de bedenlerindeki her uzva bir silah yerleştirmişti neredeyse. Kahvede oturanlar hemen ayaklanıp içeri girmek istedi ama cipin hoparlöründe yükselen ses nedeniyle hareket etmemeleri gerektiğini anlamışlardı. Cip, iki yanı üç dört katlı evlerle çevrili sıradan sokağın yollarında hızla hareket ederek kahvenin önüne geldi. Basit bir meydan vardı kahvenin karşısında, küçük bir de havuz. Havuzun arkasına park etti ve askerler arabadan atlayıp hızla kahvedekilerin yanına geldi. İnsanlar farkında değildi ama yanlarına gelenler Amerikan Özel Kuvvetlerinin en seçkin askerleriydi. Yaptıkları çılgıncaydı ama buna cesaret etmişlerdi. Bir çeşit gövde gösterisi olmalıydı bu. Henüz işgal edilmemiş bir kentin merkezine girecek gücü nereden buluyorlardı? Ya şimdi polisler gelirse, o zaman ne olurdu?
Kahvedekilerin aklından bu sorular geçerken Amerikalı askerlerden birisi yanlarına yaklaştı. Diğer üçü silahları ile çevreyi gözetliyordu.

Kendilerine güveni gözlerinden yayılan asker ingilizce bilen olup olmadığını sordu. Kimse bilmiyordu

ama içlerinden birisi birazcık anlıyordu. Fabrikanın açtığı kursta öğrenmişti iki kur. Asker ona, merhaba, dedi önce. Adam da bildiği kadarıyla yanıtladı. Asker yavaş ve anlaşılır biçimde konuşmaya çalışıyordu. Onlara zarar vermek istemediklerini söyledi. Adam bunu diğerlerine iletti, eğer kimse bir saldırganlık göstermezse İzmit kentine dokunmayacaklardı. Bunu söylemek için daha iyi bir yol bulamadıkları için buraya kadar gelip hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Herkes neler olduğunu anlamaya çalışıyordu ve bu ağır silahlı adamlara ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Sadece dinlediler ve başlarını salladılar. Askerler birkaç dakika durdu, tam ciplerine koşarken bir tek silah sesi duyuldu. Amerikalı askerlerden birisi havada takla atarak yere düştü. Diğerleri hemen cipin altına yattı. Etraflarına mermi yağmaya başladı. Mahalle sakinleri de kendilerini kahvehaneye zor attılar.

Amerikalı askerler umutsuzlukla birbirlerine bir şeyler söylüyordu. Kahvehanedekiler başlarını kaldırıp baktığında sokağın öte tarafındaki Türk askerlerini gördüler. Üstleri çıplak komandolar çılgın gibi ateş ediyordu. Amerikalı askerler için umut yoktu o an. Bolu Komando nun intikam hırsı ile kavrulan askerleri onlar için iyi şeyler düşünmüyordu. Bir dakika sonra patlayan bir roket çatışmayı sona erdirdi. Amerikalı Özel Kuvvet askerleri ölmüştü. Üstleri simsiyah toz kaplı Türk askerleri koşarak yerde yatanları kontrol etti. İçlerinden bir tanesi ki bu komutanları olmalıydı hızla kahvehaneye girdi. İçeridekiler onu görünce korkuyla karışık gülümsedi. Komando komutanı sinirliydi:

"Neden onlara karşı koymadınız?"

Kimseden ses çıkmadı.

"Vatanınızda size posta koyuluyor ve sizden ses çıkmıyor. Hepinizi burada ölü görseydim çok daha mutlu olurdum. "

Sert bir şekilde kapıyı çarpıp çıktı ve sokağın ucundaki askerlere katılıp uzaklaştı. Kahve sakinleri kendilerine gelmişti.

Operasyon herkesin düşündüğünden hızlı ilerliyor görünüyordu. Sanki İstanbul a yetişmek için bir yarış vardı. Washing-ton ın öcü böylece alınabilecekti. Amerikan Kuvvetleri bir an önce İstanbul Savaşını başlatmak isterken Türk askerî kuvvetleri de bunu geciktirmek için elinden geleni yapıyordu. Türkiye nin çeşitli yerlerindeki silahlı güçlerden imkânı olanlar şehre giriş yapmak için çok tehlikeli yollarda hareket ediyor ve saldırı başlamadan savunma organizasyonunun içine dahil olmak için çaba gösteriyorlardı.

Bu sırada Amerikan Deniz Kuvvetleri de şehrin ele geçirilmesini kolaylaştırmak için 15. ve 26. Deniz Piyade birliklerini taşıyan iki amfibi gemiyi harekete geçirmişti. Gemilerin Çanakkale Boğazına girmelerine az vardı. Amerikan Hava Kuvvetleri Çanakkale yi bombalamaya başlamıştı. Gemilerin güven içinde geçmesini sağlamak istiyorlardı. Neredeyse doksan yıl sonra Çanakkale Boğazında yeniden patlama sesleri duyuluyordu. Bombaların düştüğü yerlerde açılan derin kraterlerin içinde sadece toprak değil kemikler de sıçrıyordu etrafa. Gemiler boğazın girişine yaklaşırken toprak ısınmaya başladı. Boğazın iki yanındaki siperlere girmiş olan askerler neden kaynaklandığını bilmedikleri ısı artışı nedeniyle yerlerinde duramaz haldeydiler. Kime haber vereceklerini bilmedikleri için siperlerin dışına çıkmakla yetinmişlerdi. Amfibi gemiler boğaza yaklaşırken garip bir his çöküyordu insanların yüreğine, etraftaki şehirlerde oturanlar ne olduğunu bilmedikleri bir karabasanın başlarının üzerinden ayrılmadığı hissine kapılıyordu. Boğaz I. Dünya Savaşında olduğundan çok daha korunmasız görünüyordu. Siperleri terk eden askerler yavaş yavaş, daha gerilere doğru çekilmeye başladı, anlam veremiyorlardı olan bitene. Bu garip sıcaklığın sebebini bulamadıkları için aralarında kurgu yapıyorlardı. Deprem olacağını düşünenler, kıyametin kopacağını düşünenler bir aradaydı. Amerikan bombardımanı ise neredeyse durmadan sürüyordu. Su yolunun kenarındaki tepeler şekil değiştirmiş gibiydi, ilk savaştan kalma top bataryaları bile Amerikan uçakları tarafından vuruluyordu. Boğazı koruyan kimse kalmamıştı etrafta. Bilgiler Genelkurmaya iletildiğinde Hikmet Paşa yerinden sıçrayıp etrafı dağıtmıştı

ama yapacak bir şey yoktu. Siperlerde duramıyordu askerler, sanki doluydu siperler.

02 Haziran 2007 - Saat: 14.15
FLORIDA CENTCOM

Miami yeni ABD başkenti olmuş gibiydi; Başkan ve Genelkurmay Başkanı harekâtı buradan yönetiyor, yeni bürokrasi burada kurulmaya çalışılıyordu.

ABD halkı Pearl Harbor dan sonra ilk kez kendi yaşam alanlarının kıyısına gelen bir savaşı yaşıyordu. Ve muhalefetin sesi güçlü çıkmaya başlamıştı. O terörist Türk hâlâ yakalanmamıştı. Eğer New York ta da bir atom bombası patlarsa trilyon dolarlık bir zarar ortaya çıkardı. Gerçi televizyonlarda teröristin elindeki ikinci bombanın baskın sırasında ele geçirildiği söyleniyordu ama buna inanmayan çoktu. Halk panik içinde kentten kaçıyordu. Bu, Amerikan ekonomisi için büyük bir kaos başlatmıştı.

New York ta bir bombanın patlaması ihtimali ABD ye Washing-ton ın yok olmasından daha büyük zarar verecek gibiydi. O bomba insanların kafasında ABD den ibaret dünya konusunda farklı korkular yaratmıştı. O dünya, kapının önüne kadar gelmişti işte.

Washington yok olunca ABD nin eyalet yapısı yararını göstermişti. Bu eyaletler zaten kendilerini yönetiyor durumdaydı. Yeni bürokrasi kurulana dek her şey yolunda gidecek gibiydi.

Genelkurmay Başkanı Howard Strike, bir kişinin verdiği zarara hayret ediyordu. Aylar önce harekâtı öğrenen tek bir Türk neredeyse dünyanın tek süper gücünün sonunu getirecekti.

Baskın görüntülerini defalarca izlemişti. Adamın o dar koridorda, onlarla ifade edilen düşman karşısında ne kadar güvenle hareket ettiğine inanamamıştı. Birbirini takip edip seri hareketlerinin hepsi ölüm getirmişti.

Şimdi umarım bir çukurda gebermişsindir pis herif, diye düşündü önündeki haritaya bakarken.

Harekât Merkezine yağan bilgiler nedeniyle heyecanlı saatler yaşanıyordu. Merkezin oval biçimli kontrol odasında büyük ekranlı bilgisayarlarının başında oturan operatörler akan bilgileri sınıflandırıyor ve üst subaylara iletiyorlardı. Bugün nedense farklı bir gündü. Askerler bilgileri ayıklayıp bunların gerçekten işe yarar olup olmadığını anlamak için çok uğraşmak zorundaydı.

Howard Strike, on yedi saattir masasının başından ayrılmamıştı, ilgilenmesi gereken yüzlerce şey vardı. 82. Hava İndirme Tümeninin İzmit e indirilmesi devam ediyordu. Bu indirme harekâtında ortaya çıkacak bir aksaklık İstanbul saldırısı için zamanın uzamasına neden olabilirdi, izmit ten gelen raporları en ince ayrıntısına kadar okuyordu. Durum karışık görünüyordu. Şiddetli çatışmalar nedeniyle 82. yeterince etkili kullanılmayabilirdi.

4. Mekanize Tümenin intikalini de takip etmek zorundaydı. Bu tümen tamamıyla dijital iletişim araçları ile donatıldığı için her bir tanktan gelen bilgileri bile takip edecek sisteme sahipti. Bunu özellikle yapıyordu, ön safta ilerleyen tankçıların nelerle karşılaştığını ve nasıl hareket ettiğini bilmesi önemliydi. Bu kadar yoğunluklu bir operasyonda en üst düzey komutanın bile operasyonun bir parçası olması gerekliydi.

Yaptıkları operasyonu Howard Strike da çılgınca buluyordu. Klasik eğitim almış her asker, bunun böyle olduğunu düşünürdü. Koca zırhlı tümen, hiç dokunulmamış düşman topraklarında hızla ilerliyordu ve

sadece Hava Kuvvetlerinin koruması altındaydı. Gerçi zaman zaman Türk Ordusunun dağınık güçleriyle çatışmaya giriliyordu, Ankara dan ayrıldıklarından beri dört yüz yirmi beş saldın bildirilmişti. Bunlardan sadece 3 ü zırhlı araçların kullanıldığı saldırılardı ve 4. Mekanize kendi tanklarını kullanarak bu saldırılan püskürtmüştü. Şimdiye kadar kayıpları hayli fazlaydı, İstanbul Savaşı başladığında ne olacağı sorusu zihnini meşgul ediyordu sürekli. Bazen kendisini dua ederken buluyordu; "Ne olur Bağdat gibi olsun, direnmesinler."

Türk Ordusu çok şiddetli karşılık vermişti. Saldırıda elde edilen baskın özelliğinin bir sonucu olarak manevra yeteneğini kısıtlanmıştı ama hâlâ çok tehlikeliydiler ve her an ciddi bir Amerikan mağlubiyetine sebep verecek kadar hırslıydılar. Manevra yapmaya kalkan ağır birlikler yoğun hava saldırısı nedeniyle zayiat verdiklerinden savaşma yetenekleri çok azalmıştı. Şehirler arasında hareket eden her araca ateş eden Amerikan pilotları, birliklere lojistik desteği imkânsız kılmıştı. Türk Ordusu yüzlerce bölünmüş piyade birliği halinde şiddetli bir gerilla savaşı veriyor ve ülkenin her yanını ölüm tarlasına çeviriyordu.

Howard Strike ve planlama subayları kendilerinden isteneni gerçekleştirmek için Türk Ordusu üzerinde böyle bir etki yaratmaları gerektiğini biliyordu. Zayıflayan ve lojistik destekten yoksun kalan ordu birimleri terörist saldırılara karşı dayanaksızdı. Herhangi bir halk hareketine karşı koyamazlardı. Eğer sakladıkları zırhlı araçları ortaya çıkarırlarsa bunların da icabına bakılırdı. Dış ülkelerden gelecek müdahalelerde ise hiç şansı yok gibiydi. Her şey planlandığı gibi ilerliyordu. Eğer İstanbul düşerse... O zaman problem çözülmüş olacaktı. Düğüm noktasıydı orası. Verilen kayıplar o zaman anlam kazanırdı işte.

Howard Strike a askerî çevrelerden baskı gelmiyor değildi, Amerikan Ordusu bütün gücüyle Türk topraklarını işgal etmeliydi. O zaman İstanbul un düşmesi daha kolay olurdu, savaşmaya bile gerek kalmazdı belki. Ancak bu baskılara karşı koymalıydı. Türk topraklarını işgal etmeye kalkarsa hiç beklemedikleri direnç noktaları ile karşılaşabilirlerdi. Ne olduğunu bilmiyorlardı ama tek bildikleri şuydu; tarih o toprakların tekin olmadığını söylüyordu.

Strike ın kapısı çalınmadan açıldı. Komutan başını kaldırıp baktığında yüzünde her zamanki ciddi ifadesi ile Başkan girdi içeriye. O yayından beri pek gülmüyordu. Ama kendini hızla toparlamıştı. Savaşın başladığı günlerdeki gibi sürekli CENTCOM u mesken tutmuyordu artık. Programı elverdiğince zaman zaman uğruyor ve bilgi alıyordu. Ona kalırsa operasyonun ilk aşaması başarılı oluştu bile. Artık ikinci operasyon için düğmeye basılmalıydı.

"Nasılsın Howard?" Bu soru dalga geçmek maksadıyla sorulmuş gibi geldi usta askere.

"Teşekkürler, Sayın Başkan. Gayet iyiyim." Daha sert bir cevap verebilirdi ama buna gerek yoktu doğrusu. Howard Strike profesyonel bir askerdi.

"Howdy, artık Sevr Operasyonunun başlamasını istiyorum. Türklerin rejimi çözüldü. O topraklarda hak iddia edenleri durduracak hiçbir güç yok."

Başkan, toplantı masasına oturmuş, orada bulduğu evrakı inceliyordu. Yardımcısı Kitty de hemen yanındaki sandalyeye çökmüş, Başkanın yaptığı yorumlara kafa sallamaktaydı. Bir ara evraklardan başını kaldıran Başkan, Howard Strike a baktı.

"Merak etme, bu işi bitireceğiz Howard."

Deneyimli asker kafasını salladı. "Haklısınız Başkan. Artık ikinci aşama başlayabilir, İstanbul nasıl olsa alınacak. Sıra sizde artık. Kıbrıs Rumlarına ve Türkiye içindeki ayrılıkçı gruplara gereken mesajları

iletirseniz onlar da harekete geçebilir sanırım."

"Kıbrıs ta durum nasıl?"

"Türk Kuvvetleri çok yoğun bir saldırı altında günlerdir. O kadar dar bir alanda ne olmasını bekleyebiliriz? Tam bir felaket havası var."

"Rum ordusu başarabilir mi sence?"

"Başarmak zorundalar. O kadar silah satın aldılar ve hâlâ o silahları kullanmayı biliniyorlarsa yapacak bir şey yok. Bir Deniz Piyade Tümenini o ada için bağlayamam."

"Howdy, bu arada ilginç gelişmeler yaşanıyor. Fransa, Almanya, Rusya ve Çin arasında yoğun görüşmeler oluyormuş. Üç Rus Tank Tümeni kırmızı alarma geçti ve karargâhlarını terk etti. Bana ulaşan CIA raporları ve uydu fotoğrafları da bunu destekliyor."

"Başkan, eğer bu söylediğiniz doğruysa yeni bir konuğumuz var demektir." Howard Strike bu yeni bilgi karşısında şaşırmıştı ama şu anda yürütülen operasyonun ne sonuçlar doğuracağını kimse tahmin edemeyeceği için böylesi gelişmeler beklenmiyor değildi.

"Tanrım, Rus piçleri ile yeniden karşılaşmak istemem doğrusu. Ama biliyorsun, Kars ve Ardahan bölgesindeki istekleri hâlâ geçerli." Başkan ellerini masaya sertçe vurdu. Kendine güveniyordu, isterse Rusları durdurabilirdi ama buna gerek yoktu. Hatta, Rusların oraya girmesi iyi bile olabilir, diğer adımlar için Türk Ordusunun kalanlarını dağıtmada işlerine yarayabilirdi.

"Oradaki planlarımızı alt üst edebilirler. O bölgenin Ermeni kontrolüne girmesi daha uygun olurdu."

"Ancak Rus tümenleri harekete geçerse Kars bölgesini onlara bırakmak zorunda kalırız. Zaten Ermenilerin de buna bir şey diyeceğini sanmam."

"Kürtlerden ses yok henüz." Başkanın sesi puslu bir hal aldı. Bakışları derinleşti, bu onun önemli bir noktayı düşündüğünü gösteriyordu. "Henüz bir hareket olmadı. Sanırım halen operasyonumuzun başarılı olup olmadığı konusunda şüpheleri var. En azından böyle olduğunu ummak istiyorum." Bir an hırsla masaya vurdu, "Şimdi diyeceğime şaşıracaksın, Yunan Başbakanı beni aradı. Bana İstanbul saldırısı sırasında tarihî dokuya zarar vermememizi söyledi." İyice sinirlenmişti. "Düşünebiliyor musun, Yunan Başbakanı beni uyardı?!"

Howard Strike ın endişeli bakışları altında hızla odayı terk etti. Bu savaş biraz daha devam ederse uluslararası kamuoyu iyice ses çıkaracak ve işler karışacaktı, İstanbul herkesin uzun süre gözlerini kaçırması için pek fazla ortadaydı.

Bir an gözleri televizyona kaydı. Uzun araba kuyrukları gözüküyordu. New York tan uzaklaşmaya çalışanlardı bunlar. Howard Strike bir an için bu savaşla kazanılacakları düşündü. Kazanç, şu anda bu panik nedeniyle yitirilen katrilyon dolarları yerine getirebilir miydi acaba?

New York bu ülkenin ekonomik kalbiydi, oranın teklemesi vücudun her yerinde aksaklık yaratırdı. Küçük büyük birçok işyeri kapanacak, insanlar işsiz kalacaktı.

02 Haziran 2007 - Saat: 18.00

CENTCOM BASIN SALONU

Howard Strike toplantı salonuna hızlı adımlarla girdi ve hemen yerden biraz yükseğe monte edilen konsolun önüne geldi. Elindeki kâğıtları bıraktıktan sonra zaman zaman patlayan flaşların ve kamera ışıklarının altında gözlerini, salonun içindeki sandalyelerde oturan basın görevlilerine çevirdi. Boğazını temizleyip ses tonunu ayarladı ve basın görevlilerine hitap ederek;

"Sayın basın mensupları, bildiğiniz gibi Türk terörist hâlâ yakalanamadı ama bombası ele geçirildi. Artık New York için tehlike kalmamıştır. Ulusal Muhafızlar şu anda New York ta düzeni sağlıyorlar. En kısa süre içinde hayat normale dönecektir. Savaşımıza dönecek olursak, birazdan Türkiye deki birliklerimizin komutanları ile görüşme imkânı bulacaksınız. Görüşme video konferans şeklinde olacak. Uydulardan kaynaklanan gecikmeler dışında bir sorun yaşamayacağız sanırım."

Bu sırada konsolun hemen arkasındaki beyaz ekranda cızırtılar ve karlanma görüldü. Sesler duyuluyordu ama henüz görüntü bağlantısı kurulamamıştı.

"Umarım bu sesini duyduğumuz kişi Tümgeneral Harold Flynn dir." Howard Strike ın sözleri salonda gülüşmelere yol açtı.

"Howard, sen misin?"

Yine gülüşmeler oldu.

Birkaç saniye sonra ekranda görüntü belirmişti. Ekrandaki kareler donuk donuk geliyordu ama ses düzenli bir şekilde duyulabiliyordu. 4. Mekanize Piyade Tümeni Komutanı Tümgeneral Harold Flynn bir zırhlı aracın içinden yayma katılıyordu. Ekrandaki görüntüde bir tankın hedef konsolu görülüyordu ve hemen yanında tank komutanı oturuyordu. Tümgeneralin oldukça yorgun ama dinamik olduğu belliydi. Yüzünde karanlık bir ifade vardı. Kısa kesilmiş saçları, alnının biraz açılmış olduğunu gösteriyordu ama yine de saçları tam dökülmemişti. Kırklı yaşlarının sonunda olmasına rağmen -hızlı gelişen bir kariyer sonucu- her an savaşa hazır, genç bir askerin heyecanını yansıtıyordu. Tankın içinde bulunanların gözlerinde sanki uzaydan yayına katılıyorlarmış izlenimi vardı. Bulundukları koşullara bakılırsa, pek haksız sayılmazlardı.

Howard Strike basın mensuplarına dönerek, "Evet, şimdi Bay Flynn in kendini tanıtmasını ve sorulan yönetmesini rica ediyoruz."

Harold Flynn güldü. "Deneyeceğim Howard, ama gazetecileri düşündüğüm zaman bunun Türk topraklannda ilerlemekten daha zor olacağını tahmin ettiğimi söylemem gerekir."

Yine gülüşmeler oldu.

"Basın toplantısına katılan herkese merhaba demek istiyorum. Şu anda Türkiye de, Marmara Bölgesi olarak adlandırılan yerin sınırları içerisindeyiz. Tümen unsurları sürekli olarak hareket halinde ve aslına bakılırsa bu toplantı için biraz durmak zorunda kaldık."

Bütün toplantı salonu gülüşmeler nedeniyle bir süre karıştı.

"Öncelikle bu kadar önemli bir görevi yerine getirmek üzere buraya gönderilen bu cesur askerlerin komutanı olduğum için onurlu ve de gururluyum. Ankara dan yola çıktığımızdan beri buraya gelene kadar pek çok çatışmaya girildi. Çok güçlü bir ordunun savunduğu topraklarda neredeyse bir mızrak

hızında ilerledik ve çok sayıda kayıp verdik. Ama bu kayıplar bizi durduramadı. Teknolojimiz mükemmel ve hemen her çatışmada bizim hayatımızı kurtarıyor. Ve tabii düşmana ağır zayiat verdiriyor.

Şimdiye kadar pek çok direnişle karşılaşıldı. Ama Türk Ordusuna bağlı birlikler geniş anlamda sarsılmış durumda. En son olarak derin mevzilerde savunma pozisyonu alan bir mekanize taburla çatışmaya girildi. Tank birliklerimiz ve helikopterlerimizin yanı sıra yakın hava desteği veren Hava Kuvvetleri sayesinde bu tabur tamamen yok edildi. Çatışma sırasında en son teknolojiyi kullandık ve çarpışan birliklerimizi çok uzak mesafelerden komuta kontrol edebildik. Ancak uzun mesafeden açılan Türk topçu ateşi nedeniyle bazı kayıplarımız oldu.

4. Mekanize Piyade Tümeni olarak bize verilen son görevi yerine getirmek üzere hızla hareket ediyoruz. Askerlerimin bu işi bitireceğinden eminim. Türk halkının evrensel standartlarda idare edilmesi için elimizden geleni yapacağız. Evet, şimdi soruları alabilirim, çabuk olun, yapmamız gereken işler var."

Salonda gülüşmeler duyuldu.

"Ben BBC den Roger Penmore. Türk Ordusu NATO standartlarında bir ordu. Başarınız aynı zamanda Avrupa standartları açısından başarısızlık anlamına gelmiyor mu?"

"Amerikan standartları dostlarına açıktır ve sanırım bunu uygulayabilecek olanlar sorun yaşamayacaktır."

"İyi günler Komutan. Ben RAI den Andreotti Mezzo. Şu anda tam olarak yerinizi belirtebilir misiniz?"

"Sayın Mezzo, bir Türk gazetesinden olmadığınıza emin misiniz?"

Salon yine kahkahalara boğuldu.

"Sorunuzu cevaplamam mümkün değil ama Eskişehir bölgesini geçtik. Bu geçişimiz Eskişehir için iyi olmadı. Bize karşı pek çok saldırı yapıldı ve buna sert karşılık verdiğimiz için pek çok yıkıma tanık olundu. Halen o bölgede şiddetli çatışmalar oluyor."

"Şehir işgal mi edildi?"

"Hayır, böyle diyemeyiz, sadece saldırılarda kullanıldığı tespit edildi ve bu noktalara yoğun ateş açılması sonucu tahribat var."

"Ne tarz saldırılardı bunlar?"

"Hemen hemen her tür ağır silahın kullanıldığı saldırılardı. Kimi zaman zırhlı araçlarla da çatışmaya girildi ve hepsi yok edildi. Bu çatışmalarda yirmi kadar tankımı kaybettim. Ancak bunlar normal. Karşımızda gerçek bir ordu var, çok iyi savaşıyorlar. Onlara hayranlık duyduğumu gizleyemem. Ancak dediğim gibi Eskişehir deki insan kaybı konusunda bir bilgimiz yok. "

"Tümgeneral, Ben CNN den John Cushion. Son hedefiniz olan İstanbul u almak için yeterli gücünüz var mı?"

Bu sorunun sorulmasıyla beraber Tümgeneral Harold Flynn in delici bakışları kameraya dikildi ve saniyelerce öylece kaldı, gözlerinde bir perde vardı sanki ve o perdede oynayan görüntüleri seyrediyordu. Gazeteciler bu duruma şaşırdı.

"Komutan, soruyu tekrar etmemi ister misiniz?"

Harold Flynn kendine geldi. "Hayır, bu sorunun cevabını yakında göreceğiz. Sanırım artık işimizin başına dönmemiz gerekiyor. Şu anda bana gelen bilgiler, ileri sallardaki timlerimizin Türklerle çatışmaya girdiği yönünde ve bu duruma komuta etmeliyim."

Howard Strike gazetecilere dönerek, "Evet sayın basın mensupları bağlantımızı sona erdiriyoruz ve komutanın işinin başına dönmesine izin veriyoruz."

Bu sırada ekrandaki görüntüde komutanın resmi vardı, bakışları kameraya kilitlenmişti. Herkes bunu uydudaki akışta meydana gelen bir donma olarak değerlendirdi.

03 Haziran 2007 ÖĞLE VAKTİ
İSTANBUL - TARLABAŞI / SANSARLARIN TOPLANTISI

Yüzlerce endişeli ama kararlı göz kendisine dönüktü. Buna alışıktı aslında ama zamanın yaklaştığını düşündükçe heyecanını bastıramıyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti Emel için. İstiklal Caddesindeki patlamada kendisine el uzatan adamın ekmek fırınında insanlara ekmek dağıttığını ve sonra da silahını alıp direniş örgütlemeye çalıştığını öğrendikten sonra onun yanında olması gerektiğine karar vermişti. Çok kısa sürede ona bir sevgi duymaya başlamıştı ama karşılarında önemli bir görev varken buna ayıracak zamanları yoktu. Bazen birbirlerinin bakışını yakalarlardı ve sevgilerinin en zirve noktası, o anlar olurdu. Eğer başarırlarsa bir gelecekleri olabilirdi belki, belki...

Şimdi Sansarlar olarak geniş katılımlı bir halk mitingi düzenlemeye çalışıyorlardı. Tıpkı Birinci Dünya Savaşı sonrası İstanbul işgal edilince yapılanlar gibi...

"Hepinizle gurur duyuyorum!" Emel in sesi heyecandan titriyor ve incelip kalınlaşıyordu. Tarlabaşı nın bombalanmış ara sokağındaki yıkıntıların ortasında toplanan yüzlerce genç silahlarına sıkı sıkıya sarılmış ve birbirlerine sokulmuştu.

"Hiçbirimiz olanlara bir anlam veremiyoruz. Hiç hayal etmediğimiz şeylerle karşılaştık. Ama oldu. Bize olmaz dediğimiz şeyler oldu ve şimdi gerçeğin soğukluğu ile karşı karşıyayız."

"İstanbul un belki de tek sivil direniş birliğiyiz. Hepimiz zor durumdayız, günlerdir uyumadık, belki yakınlarımızdan kaybettiklerimiz oldu ama birilerinin bunu yapması gerekiyordu ve o birileri belki de hayatımızda ilk kez bizleriz."

"Kendinize iyi bakın, biz kimiz, neyiz ve ne yapacağız? Etrafımıza bakıyorum, neredeyse yüz yıllık çabalar küle dönüştü. Savaş uzadıkça yapılan bütün yatırımlar yok oluyor ve yok olmaya devam edecek. Ve bir gün savaşı kazanırsak ne yapacağımızı bilmiyoruz.

Oysa bugün farklı bir gün. Bugün savaşmak için bir aradayız. Birileri bizimle savaşması gerektiğini düşündü ve buna cesaret etti. Peki biz ne yapabiliriz, sadece savaşmak ve ölmekten başka?"

Sesi tıkandı, cümleler ağzına gelip duruyordu. Yakınında durup onu dinleyen Ferhat ile göz göze geldi. Ağzı kurumuştu. Genç insanlar ıslanmış tahta ve demir parçalarının arasında oturmuş, onu dinliyorlardı. Emel onların yüzüne bakarken ilerisini düşünüyordu, bir süre sonra ne halde olacaklardı? Kimler hayatta kalacaktı, kimler ölecekti ve nasıl öleceklerdi? Ferhat onun yaşadıklarını hissetti ama müdahale etmedi. Zor bir andı, bununla başa çıkamaz -sa eğer, o genç insanların Emel e güveni kalmazdı. Emel in bedeni

gerildi.

"Bu zor günde ben, gerektiğinde ölmeye hazırım ve sizden benimle beraber olmanızı istiyorum. Benimle olanlar öne çıksın. İsteyenler hemen gidebilir. Seçiminizi siz yapın."

Genç insanlar birer ikişer öne çıkmaya başladılar. Bazıları kararsız gibiydi ama düne kadar sıradan bir hayat yaşayan gençlerin bir anda savaşçı kesilmesini kimse bekleyemezdi.

"Bizler seçimlerimizle varız ve o seçimlerimizden vazgeçemeyiz. Bize seçimlerimizden vazgeçmenizi söyleyenlere verilecek sert bir cevabımız var."

Sesi gittikçe yükseliyordu ve onu dinleyen Sansarlar heyecanlanıyorlardı, kalp atışları senkronize olmuş gibiydi.

"O da, bir Türk insanı olarak bugüne kadar var olmamızı ve başımızı dik tutmamızı sağlayan değerleri sonsuza kadar koruyacağımızdır. Amerikalılar dünyayı kandırabilir belki, hatta içimizden bazıları da rahat bir yaşamın hayaline teslim olabilir ama bizler asla."

Öne çıkmış olan Sansarlar silahlarını kaldırıp bağırmaya başladılar. Hepsinin yüzünde gurur ve sevinç vardı. Ayakta kalmış binaların pencerelerinden dışarı sarkmış insanlar da çılgınca onları alkışlıyordu.

03 Haziran 2007
YER KONTROL ARACI - BELİRSİZ BİR YER

Bilinmeyen bir noktada bulunan yer kontrol aracının içindeki TV cihazlarının hepsinde farklı görüntüler vardı, içerisi sessizdi, sadece elektronik cihazlardan yayılan elektromanyetik bir ses doldurmuştu ortamı. TV ekranlarındaki görüntüleri takip eden operatörler bu görüntülerden seçtiklerini uydu aracılığıyla Irak taki Kumanda Merkezine ve oradan da CENTCOM a gönderiyorlardı.

Operatör bu zincirin farkında olduğu için Merkezdekilerin şimdi ne düşündüklerini merak ediyordu. Ekranda Global Hawk insansız casus uçağından alınan bir görüntü hareket etmekteydi. Belli aralıklarla zoom yapılıyor ve görüntü netleştiriliyordu. Uçağın kamerasından alınan görüntüler Taksim Meydanını dolduran insanları gösteriyordu. Dört bir yandan geliyorlardı.

Hemen her gruptan insan vardı; barışçı halk hareketleri, solcu, anarşist, ülkücü gruplar, hatta üç büyük takımın fanatik taraftar grupları bile formalarıyla oradaydılar... Bu savaş nedeniyle şampiyonluğun belirleneceği son hafta maçları iptal olmuştu. Genellikle ellerinde bayrak, Amerika yı protesto eden dövizler taşıyorlardı. Barış için çiçek taşıyanlar bile vardı.

Detaylar çok belli olmasa da hayli hareketli ve heyecanlı bir grup olmalıydı bu. Ekrandaki görüntü daha da yaklaştı. Bu kalabalık içinde eli silahlı insanlar da açıkça görülebiliyordu şimdi.

Operatör heyecanla görüntüleri Bağdat taki merkeze aktardı. Bu video görüntülerinin gittiği yerlerde heyecan yarattığı iletişim hatlarından duyulabiliyordu. Ciddi bir direniş noktasının toplantısını yakalamayı başarmışlardı ve aşağıdakilerin görüntülendiklerinden haberleri yoktu. Yoğun bir tempo başladı. Bağdat taki Harekât Merkezinden bölgede uçmakta olan uçak olup olmadığı araştırıldı. Ege Denizinde seyreden USS Nimitz uçak gemisinden kalkan altı adet F/A-18E savaş uçağının İstanbul daki bir hedefe saldırmak üzere olduğu anlaşıldı ve uçaklardan ikisine derhal hedeflerini değiştirmeleri emredildi. Uçaklar yeni koordinatları uçak görev bilgisayarına girdiler ve sert bir dönüş yaparak

hedeflerine yöneldiler. Yaklaşık elli kilometre vardı vurulması istenen noktaya ama bunu yapmak için oraya gitmeleri gerekmiyordu.

Tüm bunlar yirmi dakika içinde gerçekleşmişti. F-18 savaş uçakları paylonlarında taşıdıkları ölümcül JSOW-C füzelerini hedeflerine yollamak için hedef koordinatlarını GPS* ile uyumlu hale getirdiler. Hedef bilgileri füzelerin bilgisayarına girildi, füzeler ateşlenmeye hazırdı, iki F-18 de ikişer füze ateşleyecekti. Bunun için merkezden son onay istendi. Merkez bu onayı vermek için yer kontrol aracına danıştı ve direnişçi olduğu tahmin edilen kalabalığın halen aynı koordinatlarda bulunduğunu onaylattı. Ve pilotlara ateş emri verildi.

Füzeler ateşlendi.

KANLI MİTİNG

Sansarların kısa sürede düzenlediği miting, geniş bir katılıma ulaşmıştı. Her gruptan, her düşünceden insan vardı, ateşli konuşmalar yapılıyordu insanlar arasında.

"Ali, biz kazanacağız değil mi?" Genç kız yanında durmuş silahını sallayan sevgilisine sordu. Yüzünde garip bir beyazlık vardı.

"Evet Aylin, kazanmak zorundayız."

"Bunlara inanabiliyor musun? Birkaç ay önce okulda seninle beraber kantindeydik, yazın Marmaris e gitmekten bahsediyorduk ve şimdi halimize bak; elimizde kalaşnikoflarla buraya gelecek olan askerlerle savaşmaktan bahsediyoruz."

"Biliyorum canım, ben de olanlara inanamıyorum. O askerler bize iyi eğitim verdi, sanırım bu silahı iyi kullanabilirim."

"Ben sanmıyorum Ali, bu silahı kullanabileceğimden emin değilim."

"İstersen git Aylin."

"Hayır, burada, senin yanında kalmak istiyorum. "

Emel bu kalabalık içinde kendisine bağlı olanları kaybetmemeye çalışıyordu. Üzerinde durduğu yüksek yerden aşağı atlayıp kendilerine Sansarlar diyen -Emel in Almanya da bahçesinde beslediği bir sansarı vardı, isim buradan geliyordu- grubunun arasında dolaşmaya başladı. Tarif edemediği duygular yaşıyordu, kendisini hiç hayal etmediği bir kişilik içinde bulmuştu. Kanser belki içini çürütüyordu, belki yürüyen bir ölüydü o ama bu belki de çocukken hep düşlediği kadın olma yolunda karşısına çıkmış olan andı. Evet, korkunçtu ama bu Türk ulusunu içine düştüğüne inandığı çıkmaz sokaktan kurtarmak için ona verilmiş bir görevdi, şimdi sevgilisi de olan Ferhat ile beraber bu ülkenin geleceğini çizmek üzere ilk adımları atmışlardı. Şimdi yanlarında yüzlerce insan vardı, büyük bir savaşa hazırlanıyorlardı ve eğer bu savaşı kazanırlarsa yanlarında belki binlerce, belki de on binlerce insan olacaktı. Genç silahlı insanlar elleriyle Emel Hocalarının sırtına vuruyor ve ona sevgi gösterisinde bulunuyorlardı. Büyük bir güçtüler ve Türk direnişinin simgesi olabilirlerdi.

JSOW-C füzeleri yüksek binaların arasından sıyrılırken hızla üzerlerinden geçtikleri insanların şaşkın bakışlarla kafalarını yukarı kaldırmasına ama bir şey görememesine neden oluyordu. The Marmara Oteli nin tam üzerinden ok gibi fırlayan füzeler gökyüzüne doğru bir kavis çizdi ve bilgisayarlarına girilmiş olan hedef verilerini son aşamada IIR ın* elde ettiği üç boyutlu veri ile karşılaştırdıktan sonra -ki tüm bu işlemler bir saniyeden kısa bir süre içinde gerçekleşiyordu- hedefin üzerine doğru hızla indi.

Patlamaların çıkarttığı alev topu neredeyse Anadolu tarafından bile görülebilecek büyüklükte ve şiddetteydi. Oluşan basınç nedeniyle daha önce vurulmuş olan bölgenin etrafındaki yarı ve az hasarlı binalar etrafa savrulmuştu. Az önce yüzlerce Türk gencinin olduğu bölgede şimdi sadece simsiyah bir duman vardı. Dakikalarca hiç ses çıkmadı bölgeden, bir süre sonra ambulanslar ve etrafta oturan insanlar patlamaların olduğu yere akın etmeye başladı.

Feryatlar duyuluyor, çığlıklar daha önce hiç tanışılmamış insanlar için atılıyordu. Kapkara olmuş bölgeden genç insanların cesetlerini çıkartmak için uğraşanlar vardı etrafta, itfaiye araçları da bölgeye su sıkarak çalışma yapanları rahatlatmaya uğraşıyordu, patlamalar nedeniyle oluşan ısı hâlâ çok yüksekti ve kurtarma çalışmalarına katılmak isteyenlerden bazıları aşırı sıcak nedeniyle baygınlık geçirip olduğu yere yığılıyordu. Kimsenin onlarla kaybedecek zamanı olmadığı için yerde yatıp kalıyordu hepsi de. Duman ve is nedeniyle tamamen siyah bir kül rengine dönüşen itfaiyeciler ve askerler, yıkıntıların arasından simsiyah cesetleri toplayıp bir köşeye yatırıyorlardı. Kimse birbirini tanıyacak durumda değildi. Oraya girmek hâlâ tehlikeliydi; ısı nedeniyle halen erimemiş olan silahlar varsa bunların mermileri zaman zaman patlayıp serseri bir şekilde etrafa saçılıyordu, birilerini vurup vurmadıkları belli değildi.

Patlama bölgesinden çıkarılan bazı bedenlerin hareket ettiğini görenler sevindi, onları hemen ambulansa atıp Taksim ilk Yardım ın kullanılmaktan kıpkırmızı hale gelmiş olan acil servisine götürdüler. Tek bir ambulansın içine yaralı halde on sansar koyulmuştu. Arkadan gelen ambulansların da en az onun kadar dolu olduğuna şüphe yoktu. Doktorlar ve hemşireler aşırı çalışmanın ve savaşın getirdiği psikolojik yıkımı yaşıyordu, gelen yaralılara ellerinden geldiğince müdahalede bulunmaya çalışıyorlardı ama gelenlerin çoğu zaten son nefesini vermek üzere oluyordu.

Doktorlar bir köşede halen kurtarılma ümidi görünen iki kişi için çaba gösteriyordu. Bir kız ve bir erkek birbirlerinin ellerini sıkıca tutmuşlar, bırakmak istemiyorlardı. Çocuğun göğsü demir parçalarıyla doluydu ve bunlardan bazılarının iç organlarını parçaladığı kesindi. Konuşmak istediğinde konuşamıyordu. Nefese alması zorlaşıyordu hızla, doktorlar adem elmasının tam altına bir metal çubuk sokarak delik açtı ve oradan nefes almasını sağlamaya çalıştılar. Kızın her yeri kan içindeydi ama iç organlarında bir şeyler yok gibiydi. Doktorlardan birisi neden sürekli gözlerinin kaydığını anlamaya çalışırken, kızın başının arkasını tuttu ve o zaman gerçeği anladı. Kafasının arkasında büyük bir delik vardı. Bunu fark edemedikleri için kendilerine küfrederek onları ameliyathaneye taşımak için harekete geçtiler. O anda kızın ve çocuğun ağızlarından birbirlerinin ismi çıktı sadece.

"Ali.....Aylin!" Doktorlar onlar için yapacak bir şey kalmadığını anladığında zaten ölmek üzereydiler. O sırada kapıda yine bir hareketlenme oldu. Yeni yaralılar ya da ölüler geliyordu. Yolda bunu fark etmek imkânsızdı adeta. Hastane görevlileri otomatik olarak programlanmış gibiydi, hemen o yana koştular; bu sefer gerçekten de acil bir durum vardı. Sansarların lideri konumundaki kadın yaralı halde gelmişti ve iyi görünmüyordu. Birkaç tetkikten sonra bilincinin tamamen kapalı olduğu, vücudundaki kemiklerinin çoğunun kırıldığı, iç organlarında tehlikeli kanamalar oluştuğu tespit edildi. Kurtulma olasılığı yok gibiydi ama garip bir şekilde gözleri anlamlı bakıyordu ya da o anın şoku içinde öyle algılıyordu insanlar.

Boğuk seslerin oluşturduğu bir nehrin içinde gibiydi Emel. Bilinçinin kapalı olduğunu söylediklerini duymuştu. Onlara cevap veremezdi, garip bir hissizlik sarıyordu her yerini. Belki de bilimsel olarak

bilinci kapalıydı. Açık olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Üzerinde var olan ıslaklığı hissedebiliyordu ve patlama olmadan az önce aklından geçenleri. Gülmek geliyordu içinden ama buna da imkân yoktu. Ferhat ı görmüştü az ötesinde. Bedeni birbirinden uzak parçalara bölünmüş haldeydi. Kızamıyordu kendisine bunun için ama gülmek geliyordu gerçekten de. Ölmekte olduğunu hissediyordu ve buna da gülmek geliyordu. Ben bir hiçmişim, basit bir hedefmişim sadece, diye düşündü. Bu savaşın içinde basit bir kayıpmışım ve beni izleyen bütün herkes de benimle aynı kaderi paylaşan bir kurbanmış. Kanserini, Almanya yı düşünürken buldu kendisini, nal seslerini dinlerken ve de... Evet, garip bir ışık süzülüyordu uzaktan. Koca bir toz bulutu mu yoksa gerçekten bulutlar mı olduğundan emin olmadığı bir sis perdesinin arkasından sıçrayarak ilerleyen gölgeler halindeki atlıları görebiliyordu. Şimdi bir mutluluk gülüşü oturmuştu yüzüne. Bunu ölüme yaklaşmanın bir göstergesi sayan hemşirelerin yüzü buruştu. Emel son kez elini uzattı kendisine yaklaşan süvarilere. Çok uzaklara gitmeyeceklerdi; hep buralarda olacaklarını biliyordu, savaşmaya devam edeceklerdi, sonsuza kadar sürecek gibiydi bu savaş ve bir gün kazanılıp kazanılmayacağı bilinmese de sürüp gidecekti. Süvariler akıp gitti, bulutların arasında kayboldu.

Hastanedeki sesler ve koşuşturma azalmaya başlamıştı. Hayatın soğuk eli gerçeklerin üzerini kapatmaya ve o gerçekleri başka kodlar altında yazmak üzere kendisine verilen ilahî görevi yerine getirmeye başlamıştı işte. Az önce olanlar hafızalardan silinmek üzere beynin salgılarına hedef oluyordu yavaş yavaş. Yıkıntı bölgesindeki insanlar çıkarılmış ve bir yerlere taşınmıştı. Bombaların patladığı yerde hafif bir duman kalmıştı ve o da bir süre sonra kendi kendine yok olup gidecekti.

BAĞDAT HAREKÂT KOMUTA MERKEZİ

Merkezdeki operatörler ve subaylar yerlerinden fırlayıp birbirlerini kutlamaya başladılar. Bilgi yüzlerce değişik kanaldan dünyaya akmaya başladı ve büyük bir gürültü koptu. Amerikan Ordu yetkilileri bunu büyük bir başarı olarak pazarlamaya çalışıyor ve direniş psikolojisini bu yolla yok etmek istiyorlardı. İstanbul u işgal için hazırlanırlarken, büyük direniş gösterebilecek binlerce insan kötü yakalanmış ve hemen hemen tamamına yakını ya ölmüş ya da bir daha hareket edemeyecek hale getirilmişti. Bağdat taki komuta merkezinden operasyonu yöneten komutanlar, basına yaptıkları açıklamalardan bunun İstanbul a yürüyen Amerikan güçlerine bir hediye olduğunu söylüyorlardı. Bu saldırı sayesinde binlerce silahlı direnişçi etkisiz hale getirilmişti ve bu, yüzlerce Amerikan askerinin hayatının kurtulması anlamına geliyordu. Kendilerine karşı İstanbul u savunmak isteyecek güçlere de gözdağı verilmişti onlara göre.

CENTCOM

Duvardaki ekranlarda beliren uydu fotoğrafları saldırıdan birkaç saniye öncesini ve sonrasını gösteriyordu. Her şey açıkça görülebiliyordu, binlerce insan bir aradaydı ve bu şimdiye kadar bir savaşta direnişe karşı vurulan darbeyi en açık gösteren delildi. Televizyonlara dağıtılan görüntülerde, genel kalabalık içinde silahlı insanlar uzun uzun yer alıyordu.

Amerikan gençlerine karşı silahlanmış olanların cezası verilmişti ve aileler çocuklarını askere gönderirken korkmamalıydı. Onları korumak için her şey yapılıyordu ve ortaya çıkan tehditler bertaraf ediliyordu. Bu mesaj sürekli olarak basın yoluyla kamuoyuna verilmeye başlanmıştı. Amerikan Ordu birlikleri, özellikle 82. Hava indirme ve 4. Mekanize Piyade Tümeni çok sevinmişti bu işe. Irak işgalinde sivil direnişçilerin kaç Amerikalıyı öldürdüğünü çok iyi hatırladıkları için böyle bir oluşumun geniş çaplı olarak ortadan kaldırılmış olması, aldıkları en güzel haberdi. Artık kendilerine daha çok güveniyorlardı, soru işaretleri azalmıştı. Önemli bir bölgeyi savunacakları planlanan insanlar artık kendilerine bir zarar veremezdi.

İSTANBUL

Haberi aldığında Hikmet Pars olduğu yere çöktü ve bir süre konuşmadı. Onları açıklık bir alanda bir araya getiren şey ne olabilirdi ki acemilikten başka? Hâlâ düşmanı tanımamışlar mıydı? Savaş acımasızdı, kendi başına bir karakterdi, hatayı asla affetmezdi ve bu kuralına yine sadık kalmıştı. Üzülmenin anlamı yoktu, Harbiye deki merkezî bölgeyi savunmak için başka askerleri kaydırmak gerekiyordu şimdi. Belki de orayı savunmak için bir şey yapılmayacaktı. Oraya girecek düşman her taraftan sarılı hale gelirdi ki hiçbir komutan, askerlerini böyle bir riske atmazdı.

Yaptıkları toplantılarda Yeşilköy Atatürk Havaalanı ilk hedef olarak görülüyordu. Düşmanın burayı ele geçirmek isteyeceğine şüphe yoktu. Havaalanı merkez olarak kullanılmak için çok uygundu ve etrafı geniş düzlüklerle çevrili olduğu için de savunulması kolay olurdu. Bu bölgeye bir hava indirme bekleniyordu. Ancak bu indirme yapılmadan yoğun hava saldırıları olacağına şüphe yoktu. Havalimanını savunmak için güç harcayıp harcamama konusunda kararsızdı Hikmet Paşa. Düşman buraya çok büyük güçle yüklenecekti ve savunma güçleri ne kadar çok olursa olsun kaybedilecekti. Tam bir savunma yerine çeşitli yerlere mayın döşemeye ve uzakta oluşturulan hatlardaki küçük ceplerden bölgeye inen düşmana zayiat verdirilmeye çalışılacaktı. Havan toplan ve roketlerle bu yapılabilirdi. Hem zayiat az olur hem de düşmana beklediğinden fazla kayıp verdirilebilirdi.

Hikmet Paşa, beş yüz kişilik bir Özel Kuvvet birliğini Beşiktaş ile Seyrantepe arasında kalan geniş bir bölgeye yerleştirmişti. Beş yüz deneyimli savaşçı ağır teçhizatları ile bu bölgenin savunulmasına katılacaktı. Düşman ile göğüs göğüse çarpışma emri almışlardı. Seyrantepe nin kuzeyinde kalan ormanlık ve düzlük araziler tehlike altındaydı. Buralar, saldırıda Amerikalı askerler için zıplama noktaları olarak kullanılmaya müsaitti. Eğer buraya bir saldın gelirse mutlaka ama mutlaka durdurulacaktı. Bu durumla ilgili bilgiler ince sızıntılar halinde Amerikan haberalma teşkilatlarının veri bankalarına geliyor ve buradan da Başkana aktarılıyordu. Amerikan üst yönetimi, İstanbul işgali sırasında çok kararlı bir düşmanla karşılaşacaklarını biliyor ama bunu gizli tutuyordu. Bunun yerine Türkler arasında kopmaların başladığı ve isyanların çıkma aşamasında olduğu söyleniyor, mitinge yapılan saldırı örnek gösterilerek direnişin çabuk çökebileceği söylentileri yayılıyordu.

04 Haziran 2007 - Saat: 18. 00
İZMİT KÖRFEZİ GÜNEY KIYISI KARAMÜRSEL YAKINLARI / 82. HAVA İNDİRME TÜMENİ ÜSSÜ

Büyük depremden sonra inşa edilmiş olan konutlar, karanlığın içinde parıldıyordu. Amerikan Genelkurmayı, İstanbul saldırısı ile aynı anda tüm ülkede büyük bir hava operasyonu başlatacak ve altyapıya saldıracaktı. Eğer İstanbul direnirse bu saldırı devam ettirilecek, teslim olursa durdurulacaktı. Elektrik santrallerinin yok edilmesi, bütün organize sanayi bölgelerinin imha edilmesi, yolların ve köprülerin tamamen kullanılmaz hale getirilmesi, su ve doğalgaz şebekelerinin yok edilmesi gündemdeydi. Bu, bazı gruplara mesaj niteliğinde bir saldırı olacaktı. Amerika nın beklediği iç ayaklanma başlamazsa eğer, herkes aynı kaderi paylaşmak zorunda kalacaktı.

Güneydoğu bölgesindeki sivil yerleşim bölgeleri harekete geçerek Türk Ordusuna saldırmazsa, Amerikan uçaklarının hedefi olacaktı. Bu bilgiler çeşitli biçimlerde iletiliyordu ama henüz Amerika nın beklediği gibi bir hareket olmamıştı. Ergenekon kuvvetleri küçük gruplar halinde çok çabuk ve kesin şekilde hareket ediyordu.

Bu bilgiler 82. Hava İndirme nin kurduğu üste değerlendirilmeye başlanmıştı. Gerçi onlar ikinci operasyondan habersizdi ama iç grupların ayaklandırılmaya çalışıldığını biliyorlardı. Tümgeneral Joseph

Reed, Amerikan Ordusunun en acımasız generallerinden birisiydi. Dev cüssesi, sert bakışları ve yaşına rağmen simsiyah saçları ve ince kaşları ile görenlerde korku uyandırıyordu. Gerçek bir paraşüt komando olarak tanımlanıyordu ve paraşütçülük konusunda ordudaki her askeri eğitebilecek kapasitede olduğunu herkes biliyordu.

Joseph Reed, karargâh çadırında büyük portatif bir masanın önünde durmuş, masanın üzerinde açık duran detaylı İstanbul haritasında göz gezdiriyordu. O düşünürken 1. ve 2. Tugay Komutanları masaya yaklaşıp, Reed in eliyle işaret ettiği noktalara dikkatle baktılar.

Joseph Reed, kendilerine verilen görev üzerine çok düşünmüştü, şimdi hareket zamanı geldiğinden durumu tekrar gözden geçirmesi gerekiyordu. Operasyon çok tehlikeliydi. Şimdiye kadar ilki Ankara da denenen ve başarılı olan operasyon türünü ikinci deneyen kendisi olacaktı. Ankara operasyonundan farklıydı durum. İstanbul da ölümüne direniş bekliyordu onları, bunu hissedebiliyordu. Askerlerini ateşe attığı düşüncesi geliyordu aklına ama o sırada eğitimi devreye giriyor ve onu ileri askerî taktiklerin denenmesi durumunda karşılaşılacak risklere karşı psikolojik olarak hazırlıyordu. Tabur ve bölük komutanları ayakta durmuş, belli bir alan bırakıp masanın etrafında çember oluşturmuştu. Subayların hepsi savaş teçhizatlarını en küçük detayına kadar hazırlamış ve üzerlerine yerleştirmişti. Çadırın içinde dumanlı bir hava vardı. Herkes dikkatle Reed in yüzündeki ifadelerden ne düşündüğünü çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu sefer çok farklı, çok."

Harita üzerinde başka noktalara koydu elini.

"Helikopterler iki ayrı kola ayrılacak ve alçaktan uçacak. Kollardan birisi güneyden dolaşıp Atatürk Havalimanı bölgesini ele geçirecek ve burada bir harekât üssü kuracağız."

"Bunu tahmin ediyorlardır efendim." 1. Tugay Komutanı Albay Henry Savannah araya girdi.

"Biz de bunu tahmin ettiklerini tahmin ediyoruz Henry." Gülümsedi. "Biz oraya inmeden o bölge cehenneme dönecek ve sanırım alevlerin arasına ineceğiz. 75. Ranger Alayının 1. ve 2. Taburu bizim için bölgeyi temizlemeye başlayacak."

"Her şey çok hızlı olmalı, hemen Havaalanını ele geçirip güçlü bir savunma hattı kurmalıyız. Hava Harp Okulu zaten bombalandığı için orayı düşünmemize gerek yok. Havaalanına inecek taburun orada sıkı tutunmasını istiyorum. Gerekirse göğüs göğüse çarpışacaksınız, çünkü oraya ihtiyacımız var."

"İstanbul, komutanım, bizim için fazla büyük bir hedef değil mi?" Tabur komutanlarından birisi sordu.

"Hedef İstanbul ama bizim oradaki görevimiz, İstanbul da denetimin sağlandığı imajını yaratacak yerlerin ele geçirilmesi ve 4. Mekanize Tümen, şehre saldırdığında destek sağlanması."

Joseph Reed, etrafını saran askerlere döndü. Yüzünde sert ve keskin bir bakış vardı:

"Diğer hedeflerimiz arasında Maslak denen şu bölgede bulunan 3. Kolordu Komutanlığı Karargâhı var. Orası ikinci bir üs oluşturmak için çok uygun ve şehrin merkezine yakın olması nedeniyle denetim açısından bizim için önemli."

"Burasını ele geçirmek için Seyrantepe nin kuzeyine ineceğiz ve oradan hareket edilerek bu karargâh ele geçirilecek. Eğer bu üç bölge sorunsuz halledilirse 4. Mekanize yetişmiş olacak ve gerisi sadece direniş

unsurlarının temizlenmesi olarak özetlenebilir."

"Sabah saat 5 te helikopterlerimiz kalkmaya başlayacak. Biz oraya ulaştığımızda Ranger ların çatışmaları devam ediyor olur sanırım. Buna dikkat edin ve iki ateş arasında kalmayın."

Tümgeneral Joseph Reed bunları söylerken İstanbul yönüne giden savaş uçaklarının sesleri duyulabiliyordu. Eğer hava biraz sisli olmasaydı şehrin her yanında patlayan bombaların alevleri bulundukları yerden bile görülebilirdi.

AYNI SAATLERDE İSTANBUL...

Bombaların atıldığı yerler daha odaklıydı artık. Belirli bir hedef doğrultusunda atıldıkları belliydi. Rüzgâr olmadığı için kesif bir duman bulutu kaplamıştı her yeri. Sokaklarda sadece silahlı askerler görülebiliyordu. Şehrin bir savunmaya hazırlandığını tahmin etmek zor değildi. Sokakların köşelerinde taşlardan hazırlanmış küçük siperler vardı. Askerler, özel timler ve silahlı siviller sokaklarda devriye geziyordu.

İstanbul un dış mahallelerinde ise farklı bir atmosfer vardı, insanlar tedirginlik ve şok içindeydi. Amerikan 4. Mekanize Piyade Tümeninin yaklaşması nedeniyle alçaktan uçan değişik savaş uçakları mahallelere bomba yağdırıyordu. Irak taki deneyimleri sayesinde ilerleyen konvoylara ne tür yerleşim yerlerinden ateş açıldığını öğrenen Amerikan Ordusu şimdi bu bilgileri Türk toprakları üzerinde uyguluyordu. Gebze, Tuzla, Balçık köyü, Güzeltepe, Sultanbeyli, Orhanlı Köyü, Pendik ilçesinin dış mahalleleri ve Kartal ın bazı bölgeleri neredeyse tamamen ateş altındaydı.

Tankları yok etmek için kullanılan zırhlı A-10 savaş uçakları alçaktan uçarak -ki zaten özel olarak bu tarz durumlar için tasarlanmışlardı- savunmaya yönelik görülen her tür yapıya 30 mm lik gat-ling topu ile ateş yağdırıyordu. Amerikan Özel Kuvvetlerinin kullandığı C-130J ler 105 mm toplarıyla mahallelerin dış taraflarındaki evleri vuruyor ve buralarda siper meydana getirilmesini engellemeye çalışıyordu. Bu şimdiye kadar görülmüş bir durum değildi ama operasyonun en hassas safhasına giren Amerikan Ordusu, sivil kayıpları düşünmeyi tamamen bırakmıştı. Yoğun ateş altındaki mahallelerde yaşayanlar Ömerli Barajı havzasına doğru kaçmaya başlamışlardı. Binlerce insan alabildiği ne eşya varsa alıp Ömerli Barajına doğru yola koyulmuştu. Yollarda oluşan uzun konvoylar hiçbir savunmaları olmadan ilerlemeye çalışıyordu.

4. Mekanize Piyade Tümeninin öncü birliklerine bağlı zırhlıları artık yerleşim yerleri yakınlarında görülebiliyordu. Gece karanlığını yaran izli mermiler gelişigüzel saçılıyor gibiydi. Tümenin ana gücü, 0-4 karayolu Derince Mevkii ile kuzeyinde kalan çevre yolu arasındaki bölgede toplanmıştı. Birlik tam savaş pozisyonunda bekliyordu. 82. Hava indirme Tümeni saldırısına başladığı zaman onlar da harekete geçecekti. Birkaç saat içinde Maltepe Ümraniye hattı üzerine gelmeyi planlıyorlardı. O zaman Anadolu yakasının işgali tamamlanmış olurdu. Eğer 82. Hava İndirme, hedeflerini ele geçirirse, ondan sonrası kolay olacaktı. Savaş beklenenin aksine çok çabuk da bitebilirdi.

15. ve 26. Deniz Piyade birliklerini taşıyan gemiler USS Tarawa ve USS Cole, Marmara nın girişindeydiler. Birkaç dakika sonra resmen Çanakkale Boğazından geçiş yapacaklardı ve sabah olduğunda İstanbul kıyılarına varmış olurlardı. Onların hedefi de doğrudan Boğaz a dalmak ve her iki yaka arasında iletişim ve harekât köprüsü meydana getirmekti.

75. Ranger Alayına bağlı 1. ve 2. Tabur çoktan İstanbul daydı. Alçaktan uçan helikopterler ile şehrin çeşitli noktalarında operasyonu başlatmışlardı. Havaalanı çevresinde oturanlar savaş başladıktan sonra ilk kez farklı sesler duymaya başlamıştı. Akşam üstü başlayan ağır bombardımanın arkasından helikopter sesleri

duymuşlardı. Helikopter sesleri bir süre sonra kesilmiş ve bu sefer makineli tüfek atışlarının yankılanan sesleri başlamıştı. Havaalanı etrafında konuşlu bulunan Türk jandarma birlikleri, aniden üzerlerinde beliren özel donanımlı Ranger kuvvetleriyle boğaz boğaza savaşmaya başlamıştı. Bazı yerlerde burun buruna geliyorlardı. Her iki taraf da birbirinin nefesini suratlarında hissediyordu.

Bu siviller için tam anlamıyla bir şoktu. Günlerdir konuşulan saldırı başlamış olabilir miydi ama nasıl olurdu da bir anda yanı başlarında bitebilirdi Amerikalılar? Evlerin bodrumlarına saklanan insanlar daha bir tedirgin olarak, saklandıkları yerleri daha güvenli hale getirmek için fazladan önlemler almaya başladılar. Apartman dışındaki mazgalların üzeri kapatıldı ve ışıklar söndürüldü. Evde bulunan silahlar iyice saklandı, insanlar ailelerinden ayrılmadan beklemeye başladılar.

Garip bir bekleyişti bu. Kimse ne yapacağını bilmeden bekliyordu. Bir şeyler yapmaları gerektiğini düşünüp yapamadıkları için derin bir huzursuzluk yaşıyorlardı. Havaalanı civarında neler yaşandığını bilmiyorlardı. Zor da olsa çıkan gazeteleri okudukça iyice kafaları karışıyordu. Birkaç gün önce en çok satan gazetelerden birisinin genel yayın yönetmeninin yazısı mantıklı gelmişti onlara ve acaba onun gibi mi düşünmeleri gerekiyordu?

"Türkiye zor zamanlardan geçiyor. Biliyorum, hepiniz büyük bir infialin içindesiniz. Hiç böyle bir şeyle karşılaşacağınızı düşünmemiştiniz ama oldu. Dünya tarihi böyle sürprizlerle doludur ve bir anda değişmeyecek gibi görünen hayatlarınız kökünden değişebilir. Şimdi de öyle oldu. Dünya bir sapağa geldi ve biz bu arada okka altına gittik.

Hep güvendiğimiz ordumuz, gelişen teknoloji karşısında yenik düştü ve Amerikan Ordusunun tankları topraklarımızda cirit atıyor. Gelen haberlere göre birkaç gün sonra da İstanbul a saldırmaya hazırlanıyorlar.

Gelin, şimdi sakin olmaya ve mantıklı düşünmeye çalışalım.

Türk ulusu olarak pek çok badire atlattık şimdiye kadar. Bunlardan kimisinde küllerimizden dirildik, kimisinde yerin dibine gömüldük. Bakıyorum da artık yapacak bir şey yok. Sizi direnişe çağıran bir yazı yazabilirdim, sizin ölmenizi isteyebilirdim ama bunu demiyorum ve biliyorum ki üzerime çok ama çok öfke çekeceğim. Evet, ben Amerikan işgaline karşı çıkılmamasını ve onlarla anlaşma yoluna gidilmesini savunuyorum. Var mı bunu tartışmak isteyen?"

Gazeteyi okuyanlar şaşırmıştı, kafaları allak bullak olmuştu. Normal zamanlarda bu tür yazılara küfür edip geçerlerdi ama şimdi, şimdi normal bir zaman değildi. Bir vatandaş olarak sahip oldukları tüm değerler alt üst olmuşken, artık öğrendikleri her şeyi yadsımaları istenirken nasıl olurdu da mantıklı davranabilirlerdi?

Bombalar, mermiler, tanklar ve sorular. Bunlar bir arada iyi durmuyordu. Tanklar evinin önündeyken İstanbulludan nasıl olurdu da mantık beklenirdi?

Ses kirliliği, hava kirliliği, ruhların kirliliği sarmıştı herkesi. Her yerden sarılıyormuş hissine kapılıyordu insanlar. İstanbul kendi başına bir krallık gibiydi. Bütün dünya o krallığın düşüşünü bekliyormuşçasına haber ajanslarının başına toplanmıştı. Eğer İstanbul Krallığı düşerse dünya değişiminin önünde bir kapı açılacaktı. Daha önce de öyle olmamış mıydı; İstanbul, bir çağı kapatıp başka bir çağı açmamış mıydı?

Bundan sonra olanları normal bir insanın algılaması mümkün değildi. Beyinlerde yer eden sarsılmaz imajların çatırdaması kolay olmazdı. Savaş büyük bir oyundu, o varken başka oyunculara yer yoktu. Kahramanlar en fazla savaşın parıltıları olabilirdi, oysa o tek başına her şey demekti. Savaşın anlamı

kimileri için yaşama katlanmanın en kolay yoluydu. Bu dünya, barışı anlamsız bulan insanlarla doluyken barışa sarılmanın zorluğunu anladığımız bir yer olarak aklımıza kazılacaktı şüphesiz.

Savaş en kesif anlarına yaklaşıyordu. Gecenin saatleri ilerledikçe Amerikan Ordusu son darbeyi vurmak ve Türk vatanının direnç noktalarını kırmak için yüklenmeye başlamıştı. Son dakika kararları ile planlar değişiyordu. Heyecan had safhadaydı. Ranger taburlarının Yeşilköy Havaalanı etrafında çatışmaya girdiği haberleri her yere ulaşmıştı. Dünya bu haberi duyunca alt üst olmuştu. Amerikan Ordusu şehrin kalbine ne zaman ulaşmıştı? Sorular birbiri ardına soruluyor ve Dışişleri bürokratları sürekli olarak bilgi alıp ülkelerine aktarmak için ter döküyordu.

İSTANBUL, BİLİNMEYEN BİR YER

Savaş bir yandan İstanbul da kızışmak üzereydi ama bir başka savaş da ülkelerin Dışişleri bakanlıkları ve istihbarat örgütlerinin koridorlarında yaşanıyordu. Türkiye de gerçekleşecek olan değişimler dünyanın her köşesindeki çıkarları etkileyecek kapasiteye sahipti. Amerikan Ordusu yıldırım hızıyla amaçlarına ulaşmaya çabalarken dünya ülkeleri de gelişmeleri etkilemek için diplomatik etkilerini kullanmaya çalışıyordu.

Dünyanın büyük ülkeleri arasında son günlerde hızlı bir görüşme trafiği yaşanmaya devam ediyordu. Rusya nın yeni Çarı Putin diğer ülkeleri ikna etmeye çalışıyordu. Bu kolay değildi. Ve nihayet bir sonuca varmış gibiydiler.

Tayyip Erdoğan gizli karargâhta Hikmet Pars ın gönderdiği son gelişmeleri öğrenirken aktarmalı telefondan Putin in aradığını öğrendi. Şaşırmıştı. Dış ülkelerden günler önce ümidi kesmiş gibiydi.

Putin, "İyi akşamlar Sayın Başbakan," dedi Türkçe. Sonra Rusça devam etti. "Biliyorum, benden daha erken bir yanıt bekliyordunuz ama inanın öyle kolay olmuyor diğer ülkelerle ortak bir karara varabilmek."

Tayyip Erdoğan Rusça tercüman aracılığıyla konuştu. "Dediğinizi iyi anlıyorum ama burada bir millet ve ülke yok ediliyor. Size gönderdiğim raporu aldınız. Ve biliyorsunuz ki bizim yok oluşumuz sizinkini de getirecek."

"Evet, evet iyi biliyoruz. Yalnız tek başımıza hareket edemezdik. Nihayet Almanya, Fransa, Çin ortak bir tavır için bir sonuca gelmek üzereyiz. Yalnız sizden isteyeceğimiz bir şey var."

Tayyip Erdoğan bir umut ışığı belirdiği için sevinmişti ama gelecek isteğin de yenilir yutulur olmayacağının farkındaydı.

"Bu devletler girdikleri riske karşılık Bor, Toryum ve Uranyum u işletecek ortak bir şirket kurulmasını ve her birine eşit yüzde verilmesini istiyorlar. Yani Almanya, Fransa, Çin, Türkiye ve Rusya ortak hisselere sahip olacak."

Başbakan çeviri yapılırken sevinç çığlığı atmamak için kendini zor tuttu. Ama şimdi sakin olmak gerekirdi. Eğer bana bu teklifi yapıyorlarsa işin önemini anladılar, harekete geçmeye karar verdiler demektir, diye düşündü. Şimdi de, ne alabilirsek, diyorlardı.

Putin sabırsızlıkla, "Evet Sayın Erdoğan, " dedi.

Tayyip Erdoğan blöfünü yaptı. "Hayır Putin, bu kadar büyük yüzdeler veremeyiz." Çevirmenin suratı bir

an asılınca hemen çevirmesi için işaret etti. "Siz de çok iyi biliyorsunuz ki böyle bir durumda ABD geri çekilmeyi kabul etse bile şirkette önemli bir yüzde isteyecektir. Ayrıca ingiltere de işin içine girecektir. Bu da demektir ki Türkiye nin hakkı iyice düşecek."

Putin bu gelişmeleri tahmin edebiliyordu. "Evet iyi bir durum değil. Ama sanırım başka bir seçim şansınız yok. En azından ülkeniz kurtulacak."

Tayyip Erdoğan bir an düşündü. "Her zaman ikinci bir seçim vardır Sayın Başkan. Ülkemizin büyük bir kısmı yerle bir oldu. Ve sizler harekete geçmek için çok beklediniz. O minarele halkımın ve ülkemin geleceği için ihtiyacımız var. Ve eğer geleceğimizi böyle bir ipotek altına alacaksanız belki de hiç direnmemeyi ve ABD nin şartlarına tamamen teslim olmayı düşünebiliriz."

Evet, bu bir blöftü. Bir ülke olarak intihar edemezlerdi, teslim olamazlardı ama böyle bir ihtimal karşısında ittifak çağrısı yaptıkları ülkelerin de gelecekleri kalmayacaktı.

Telefonun karşı ucunda Putin in sert yüzü bir an dondu, sonra aniden gülümsedi.

Çok sıkı pazarlıkçısınız Sayın Erdoğan, sizin teklifiniz nedir?"

Başbakan rahatlayıp, tuttuğu nefesi koyverdi. "Almanya, Fransa, Çin, ABD ve İngiltere ve Rusya ya kurulacak şirketten yüzde beş hisse verilecek. Fakat bu karşılıksız olmayacak. Türkiye nin yeniden imarı için belli yardımlar yapılacak. Örneğin Rusya dan on yıl karşılıksız doğal gaz alabiliriz. Bu da Bor teknolojisi iyice geliştiğinde hiçbir şey demektir."

Putin tarafında bir süre sessizlik oldu. Nihayet, "Kabul," diye Tayyip Erdoğan ın o güne kadar duyduğu en güzel sözcük geldi. "Sayın Başbakan bence blöf yapıyorsunuz ama bu önerinizi kabul ediyorum. Bana diğer ülkeleri ikna etmek için bir iki gün verin."

Tayyip Erdoğan arkasına yaslandı. Çevirmen de sevincinden küçük nidalar çıkarıyordu. Başbakan boğazını temizledi, "Peki Sayın Başkan, ama acele edin, zira İstanbul düşerse şansınız kalmaz. ABD yi buradan hiçbir güç çıkaramaz."

İşin zor yanı aşılmış gibiydi, detayları Türk büyükelçileri halledebilirdi. Tayyip Erdoğan söz konusu işbirliğinin tam çerçevesinin belirlenmesi için büyükelçilerin aranmasını istedi. Yapılacak çok iş vardı. Türkiye direniyordu ve dünya artık bu direnişin yanında yer alacak düşünme payını bulmuştu.

Dünyadan...

Rusya sınırlarına yakınlığı nedeniyle oluşabilecek bir boşluğu değerlendirme amacıyla üç tank tümenini harekete geçirmişti ve bu tank tümenleri hızla Ermenistan a ilerlemişti. Bunun yanı sıra Rus donanması Karadeniz de tam teyakkuzdaydı. Ermenistan Ordusu da elindeki bütün imkânları Türk sınırına kaydırmıştı. Bunları yaparken sınırlarını korumayı ve kaçakları denetleme planlarını öne sürüyordu. Rum Ordusu ise sınırda pek çok noktada toplanmıştı ve karşıya geçmek için hazırdı. Sürekli uçan Rum savaş helikopterleri zaman zaman sınırın öte yanına geçiyordu ama Amerikan uçaklarının saldırıları o kadar yoğundu ki Rum Ordusuna ait Fransız yapımı Gazelle saldırı helikopteri, bir uçaktan atılan lazer güdümlü bomba tarafından yanlışlıkla vurulmuştu. Bu olaydan sonra Rum helikopterleri Türk sınırına fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu.

Yunan Ordusu da tam teyakkuz durumundaydı. İstanbul a yapılan saldırı Yunanistan da büyük yankı

uyandırmıştı. Amerikalıların düşüncesiz bir kovboy gibi her yeri bombalaması Yunanlıları çok kızdırmıştı. Sokaklarında günler süren Amerikan karşıtı gösteriler yapılıyordu ne zamandır. Başbakan Papahandris in açıklamaları Avrupa Birliği ve Amerika arasındaki ipleri gerecek cinstendi ama Amerikan Ordusu ve Başkan bütün dikkatini Türkiye üzerinde topladığı için dünyaya gözlerini tamamen kapatmıştı. Onların karşısında şimdi sadece Hikmet Pars ın komutanlığını yaptığı, İstanbul u savunan on binlerce tam teçhizatlı Türk askeri ve polisi vardı.

4. Bölüm: DÜNYANIN MERKEZİ

BÜYÜK İSTANBUL SAVAŞI 05 Haziran 2007

Ersin sıska bir çocuktu. Yirmi üç yaşında olmasına rağmen onu görenler on beş yaşlarında olduğunu düşünürlerdi. Panik atak hastası olduğu için dört yıldır dışarı çıkmıyordu. Savaş başladığından beri durumu daha da kötüleşmişti. Atatürk Havalimanına yakın olan Yeşilköy de oturuyorlardı. Eski üç katlı bir binaydı evleri. Bodrumda yaşamak onu daha da boğuyordu, kendisini içinden hiç çıkamayacağı bir karabasanın içindeymiş gibi hissediyordu.

Anne ve babasının yüzündeki ifadelerden durumun daha da kötüye gittiğini hissedebiliyordu. Onların yüzlerinin beyazladığını görmek her şeyi zorlaştırıyordu. Silah sesleri, kendilerini korumaya çalıştıkları bodrum katına kadar ulaşıyordu. Radyodan bir şeyler öğrenmeye çalışıyorlardı ama anlam ifade eden bir haber duymaları neredeyse imkânsız gibiydi. Yiyecek stokları yoktu, bulabildiklerini yiyerek hayatlarını sürdürmeye çalışıyorlardı. Ersin, beyninin patlayacak gibi olduğunu duyumsuyordu, ne yapacağını bilmeden sonu olmayan bir yolda yürüdüğünü düşünmek onun hastalığını daha da kötüleştiriyordu, ilaçlar da fayda etmemeye başlamıştı. Gittikçe artan koyu bir karanlığın içine sürükleniyordu, buna dayanamazdı. Ya bir şeyler yapacaktı ya da kendi kendisini yok eden bir girdabın içinde hayatına son verecekti.

Ersin oturup başını dizleri arasına aldığı köşeden fırlayıp kalktı. Ayakta duruyordu, elleri titriyordu ve bedeni gerilmişti. Anne babası ona ne olduğunu anlamaya çalıştı. Gözleri anlamsız noktalara bakıyordu. Kapıya doğru koştu birden. Annesi atılıp kolundan yakaladı onu.

"Dur, ne yapıyorsun?" diye bağırdı. Ersin kendini tutamayacağını anladı, annesini kenara itip bodrumun kapısını açtı ve hızla merdivenleri tırmandı. Apartmanın dışına çıktığında yüzüne serin bir sabah rüzgârı ile birlikte makineli tüfek seslerinin yankıları çarptı. Karşısında duran manzaraya baktığı zaman garip bir şeyler oldu, beynini kemiren bütün solucanlar çıkıp gitmişti sanki. Gökyüzü açıktı ve havadaki hafif serinlik içini gıdıklıyordu. Gözleriyle önünde geniş bir açıdan bakabildiği manzarayı taradı. Güneşin kalbinden fırlayan ışık demetlerinin portakal bulamacına döndürdüğü gökyüzünde etrafa çılgınca sıçrayan ateş kıvılcımlarını seçebiliyordu.

"Allahım!" dedi, dudaklarından kendiliğinden dökülmüştü kelimeler, insanların nerelerde olduğunu tahmin edebiliyordu, Havaalanının etrafında çok yoğun silah atışlarının izleri seçiliyordu. Ersin durup etrafa baktı. Gökyüzü bu kadar güzelken ne yapmalıydı? Silahları ateşleyenler cesur insanlar olmalı, diye düşündü. Ölüme meydan okuyorlardı, uzaklardan gelip tanımadıkları bir ülkeyi ele geçirmeye çalışmak ve onların ölümcül silahlarına karşı koymak gerçekten Ersin için hayran olunacak özelliklerdi. Biliyordu bunlar saçma düşüncelerdi ve belki de başkaları bu düşüncelerini duysa onu ayıplardı ama kimse onun içinden neler geçtiğini bilemezdi. Büyük bir enerji birikmişti kalbinde ve onu dışarı çıkarmak zorunda hissediyordu kendisini. Arkasını döndü, apartmanın kapısında anne babası onu, güvenen bakışlarla

süzüyorlardı. Çocuklarının aklından geçeni okuyor gibiydiler. Ersin koşmaya başladı. Havaalanına doğru koşuyordu, silahların çılgınca ateşlendiği yere.

Amerikan 75. Ranger birliğine bağlı 2 taburun, Havaalanı çevresindeki savunma unsurlarını temizlemek için indirme yaptığı yere. Şiddetli bir çatışmanın sürüp gittiği ve Ranger ların ilk kez ağır kayıp olarak tanımlanacak kadar çok asker kaybettiği bir savaşın içine.

82. Hava indirme Tümeni Komutanı Tümgeneral Joseph Reed savaş kıyafetlerini giydi. Şimdi emrindeki binlerce askerden bir farkı yoktu. Tabancası kolunun altında asılı duruyordu ve M-16 piyade tüfeği gece görüş dürbünü takılı halde sırımdaydı. Miğferinin altından etrafındaki askerleri korkutan bakışlar saçıyordu.

"Helikopterleri hazırlayın. Hazır kuvvetler helikopterlere. Zamanı ben biraz erkene alıyorum. Güneşin doğuşunu beklemeyeceğiz. Karanlıktan mümkün olduğunca yararlanmamız lazım. "

Emir subayı bu emri derhal telsizden bütün birimlere geçti. Emrin verilmesiyle beraber dışarıda büyük bir koşturmaca başladı. Helikopterlerin dönmeye başlayan pervaneleri nedeniyle hiçbir ses duyulmuyordu. Joseph Reed karargâh çadırının dışına çıkıp etrafa baktı. Dev helikopterler uzun bir pist sırasınca dizilmişti ve kalkışa hazır hale getiriliyordu. Ağır teçhizatların yükü altında bedenleri kıvrılan askerlerin koşarak helikopterlere doluşmasını zevkle izledi Komutan. Hepsi gittikten sonra o da kendisi için hazırlanan MH-53 özel operasyon helikopteri ile İstanbul saldırısına katılacaktı. Bu, Joseph Reed in askerlik anlayışıydı. Böylesine önemli bir operasyonda askerlerin yanında olmadığı izlenimini uyandıramazdı. Karargâhın yanından geçen askerler Tümgenerali savaş kıyafetleri içinde gördükleri zaman daha da heyecanla koşmaya başlıyorlardı. Bu, savaşta kullanılabilecek en iyi silahtı; kalbiyle savaşa giden bir asker.

Joseph tüm askerlerin helikopterlere bindiğinden emin olmak istiyordu. Yüzlerce metre uzunluğundaki pistte sıralı olarak duran ve pervaneleri dönen tam yüz elli dört helikopter vardı. Bu saldırı, modern savaş tarihinde doğrudan saldırı amaçlı kullanılan en büyük helikopter harekâtı olacaktı. Bu kez destek görevinde değil, doğrudan düşmanlarını teslim alacak bir güç olarak saldırıya katılıyorlardı. Geçen yıllar içerisinde uygulanan hafif kuvvetleri geliştirme çalışmaları burada denenecekti. Şu anda tam 3850 asker ağır silahlarıyla beraber helikopterlerde saldırı emrini bekliyordu. Onlara bakınca Joseph in tüyleri diken diken oldu. Biraz sonra belki de Amerikan tarihinin en şiddetli şehir savaşlarından birisine girişeceklerdi ve o emri vermesi için herkesin gözü, onun üzerindeydi.

Havanın karanlığı operasyonun kendi lehlerine gitmesini sağlayacak seviyedeydi. Helikopterler 1. Tugayı Havaalanına ve Seyrantepe deki ormanlık alana bıraktıktan sonra geri gelecek ve 2. Tugayı, gerekli görünen yerlere, savaşın gidişine göre taşımaya başlayacaktı. Joseph Reed, asker olduğu zaman, emekli bir Albay olan babasına verdiği sözü hatırladı. Reed soyadını savaş tarihinin en önemli isimlerinden birisi haline getirme sözü vermişti. Şimdi o sözün tutulma zamanıydı. Tümgeneral koşarak pistin en başına gitti. Bunu bizzat kendisi başlatmak istiyordu. Pistin başına geldiğinde durup yüzlerce metre halinde sıralanmış helikopterlere baktı, en öndeki helikopterde 1. Tugay Komutanı Albay Henry Savannah vardı. Gülerek Joseph e bakıyordu. Joseph Reed aynı şekilde karşılık verdi ve elini kaldırıp helikoptere havalanmasını işaret etti. Helikopter derinden gelen bir gümbürtü ile kalkmak için motorlara güç verirken, Joseph üzerindeki yirmi kiloluk teçhizatı ile koşmaya başladı. Her helikopterin yanından geçerken kalkış işaretini tekrarladı. Doğrudan Tümgeneralden gelen kalkış emriyle beraber değişik tipteki nakliye helikopterleri sabaha dönmeye başlayan gecenin karanlığına doğru havalanmaya başladı. Gökyüzü garip kanatlı yaratıklarla dolmuş gibi görünüyordu. En son helikopter de havalandıktan sonra Reed, kendisi için hazırlanan MH-53J nin yanına gitti. Aracın hemen kapısında 2. Tugay Komutanı Kıdemli Albay Henry Dubois duruyordu.

"Efendim. Sizinle sürekli kontak halinde olalım. Sizin verdiğiniz emirler doğrultusunda tugayımı saldırı için yönlendireceğim."

"Bak Dubois. Eğer bize bir şey olur da işler yolunda gitmezse, komuta sende olacak tamam mı?" Joseph in kaybedecek zamanı yoktu ve bu, kesinlikle duygusallıktan uzak bir konuşmaydı.

"Emredersiniz. Umarım her şey yolunda gider."

Joseph, gözlerinde bulutlu bakışlarla Dubois e baktı.

"Umarım."

"Hey Bili, nasıl hissediyorsun dostum?"

"Kahretsin, sanki midemin üzerinde büyük bir taş var gibi."

"Sence başaracak mıyız?"

"Sanmıyorum oğlum."

"Kahretsin, burada ölmek istemiyorum."

"Pek çoğumuz öldü, pek çoğumuz."

Helikopter havalanalı sadece üç dakika olmuştu. Marmara Denizi üzerinde uçan helikopterler çok geniş bir alanı kaplıyordu ve askerler açık duran kapılardan birbirlerini görebiliyorlardı. Denizden sadece yirmi beş metre yükseklikte büyük bir süratle uçuyorlardı. Helikopteri dolduran otuz kadar asker yüzleri arka çıkış kapağına ve yan taraftaki pencerelere dönük bir şekilde arka arkaya oturmuştu. Rahatsız bir durumdu ama rahat olup olmamak o anda düşünebilecekleri en son şeydi doğrusu.

Yirmi iki yaşında, Idaholu bir çiftçinin en küçük oğlu Jeffry Binch, gerçekten nereye gittiğini bilmiyordu. Etrafındaki çoğu askerin de bunu bildiğinden emin değildi. Asker olduğu günden beri yanından ayrılmayan dostu Bili Fuller, New York lu bir borsa simsarının tek oğluydu. Babası ona neden asker olmak istediğini sorduğunda doğru düzgün bir cevap verememişti ama aşağı yukarı, paranın alamayacağı şeylere sahip olmak için gibisinden bir şeyler söylediğini hatırlıyordu. Kendilerine güvenleri ise tamdı doğrusu. Eğitimlerine ve kondisyonlarına güveniyorlardı. Orduda, sivil hayatta rastlamadıkları pek çok şeyi bulmuşlardı. Kendilerini gerçek bir takımın parçası gibi hissediyorlardı. Bu işin kötü tarafı ise bazen bu kazançların geriye ödenmesinin istenmesiydi ve şimdi, o anlardan birisiydi. 82. Hava İndirme Tümeninde göreve başladıkları zaman onlara bu birliğin vazifesi anlatılmıştı. Her zaman için en önde gidenler onlar olurdu ve kurmay generaller gelişen teknolojiyi, bu
birliğin kendisini derin savunma hatlarının arkasında tek başına koca düşman birlikleri ile savaşmayı becerecek şekilde geliştirmesine yardım edecek biçimde yönlendiriyordu.

Askerleri taşıyan helikopterler geri döndükten sonra, alacakları geri bildirim doğrultusunda ağır teçhizatları getirmek üzere tekrar havalanacaktı, ikinci tur, ya 2. Tugayın taşınması için ya da zırhlı Humvee araçların, top bataryalarının, ileri kontrol ve hedefleme araçlarının 1. Tugay tarafından kullanılması için taşınacaktı. Bu taşıma işlemlerine C-130 uçaklarının da katılması gerekiyordu.

"Jeffry, sence ne olacak?" Bili Fuller silahına sıkı sıkıya sarılmıştı ve dakikalar geçtikçe garip bir his içini

dolduruyordu.

"Bili, kahretsin oğlum. Defol git başımdan, bana cevabını bilmediğim sorular sorup durma. Ne olabilir ki ha? Herhalde gidip Türklerle futbol oynamayacağız."

"Çok çetin geçecek oğlum. Bu savaş gerçekten çok çetin geçecek."

"Bili, dırdırlanmayı kes ve sana söylenenleri yap. O adamları şimdiye kadar yendik ve bu sefer de yenmememiz için bir neden yok. 101. başardıysa biz de başarabiliriz."

"Sana inanmak istiyorum Jeffry."

Jeffry Binch arkasına döndü ve sinirli bakışlar fırlattı. Bu, Bili Fuller ın susması için yeterli olmuştu ama bir bacağı sinirden sürekli olarak oynuyordu. Helikopter, Yeşilköy ün açıklarındaki adaların birkaç kilometre güneyinden geçti. Hedefleri doğrudan Yeşilköy Havaalanıydı. Ranger ların bölgeyi temizlediği haberi gelmişti ve denizden gelecekleri için de fazla bir sorunla karşılaşmamaları gerekiyordu. Yine de tehlikeliydi ama. Eğer orayı üs haline getirebilirlerse ondan sonra ilerlemek kolaylaşırdı.

Adaların hizasında uçarken denizin üstünde ve adalarda alev toplan gördüler. Marmara Denizinin üzerine ateş böcekleri doluşmuş gibiydi. Helikopterler kuzeye doğru yönlenmeye başlayınca artık kara onlardan fazla uzak değildi. Hava Kuvvetlerinin saldırısı yeniden başlamıştı. Çok yükseklerde jet motorlarının izlerini görebiliyorlardı. Savaş uçakları onların saldırısını kolaylaştırmak için iş başındaydı.

Jeffrey belli etmemeye çalışsa da ellerinin titremesini durdurmadığı için bacaklarının arasına sıkıştırmıştı. Terleyen sırtı nedeniyle çantası daha da ağırlaşmış gibi geliyordu. Etrafına bakındı. İçeridekilerin durumu pek de farklı sayılmazdı. Askerlerden kimisi kulaklıklarından yayılan gürültülü rock müzikleri dinliyor, kimisi dua ediyor, kimisi de hiçbir tepki göstermeden bir robot gibi yerinde duruyordu. Birazdan olacaklar hakkındaki görüşlerinin aynı olduğu, gözlerindeki ifadelerden anlaşılabilirdi. Korku birinci faktördü, belirsizlik ve biraz sonra gerçekleşecek olayın büyüklüğü konusunda şoka girmelerini önleyecek hazırlığa sahip olup olmadıklarının karanlıkta olması. Gökyüzünde kıvılcımlar gibi dolanan mermileri gördüklerinde her şeyin çok yaklaştığını anladılar. Helikopterlerinin yöneldiği alanda halen silah ışıltıları görülebiliyordu. Yeşilköy e yaklaşıyorlardı ve inecekleri yer tam olarak güvenli sayılmazdı. Koskoca bir şehrin ortasına iniyorlardı, bu ne kadar
güvenli olabilirdi ki? Zaten izli mermilerin yavaş yavaş onlara doğru gelmeye başladığını görmüşlerdi. Birkaç mermi helikoptere çarpmıştı ama etkili olmamıştı.

Başkan büyük bir dikkatle masanın üzerinde duran konsollardaki anahtarları çevirerek Türkiye deki birliklerden gelen iletişim kanallarındaki konuşmaları dinleyebiliyordu. Kendisi için özel seçilen bazı telsizlerin ilettiği her şey hemen onun önündeki konsola ulaşıyordu ve o istediği kanala geçerek bu konuşmaları dinliyor ve artık son aşamasına giren savaşı neredeyse içindeymiş gibi izleyebiliyordu. Genelkurmay Başkam Howard Strike da Başkanın kullandığına benzer bir konsoldan iletişim kuruyordu ama onun sahip olduğu sistemler daha fazlaydı. Eş zamanlı olarak bazı birliklerin ilerleyişini dahi takip edebiliyor ve yapılan hedeflemeleri bile bilgisayar ekranında görebiliyordu.

"Howard, burada askerler sürekli bağırıyor ve ben bu kahrolası sistemi kullanmayı doğru dürüst öğrenemedim. Bana neler olduğunu anlatır mısın lütfen?" Başkan önündeki konsola sert bir şekilde eliyle vurdu ve döner sandalyenin üzerinde bir tam tur attı. Howard Strike yüzünde sinirli bir ifade ile ona döndü.

"Sayın Başkan az önce Tümgeneral Joseph Reed, kendi inisiyatifi ile harekâtı erken başlattı. Bu harekât

savaş tarihimizin en zor harekâtlarından birisi olabilir." Sözlerinde başka bir anlam vardı sanki, Başkanın biraz susmasını istiyor gibiydi. Teknolojiyi o kadar hızlı geliştirmişlerdi ki, oturdukları yerden çene çalarken bir yandan da 4. Mekanize Piyade Tümeninin silahlarının nişangâhını dahi izleyebiliyorlardı. Belki de bu kadar çok teknoloji iyi bir şey değildi, özellikle yanınızda konuşmayı iş yapmaktan çok seven bir Başkan varsa.

"Ranger lar taburu Havaalanında denetimi ele geçirdi, diyebiliriz, iyi haberler alınıyor. Ancak halen etraf çok tehlikeli. Elliden fazla Ranger öldü. Pek çok da yaralı var. Helikopterler birkaç dakika sonra Havaalanına inmeye başlayacak ve sonra hemen geri dönecekler. Bir bölümü daha kuzeye yönlenerek ikinci bir noktada konuşlanacak. Çok hızlı olmalıyız yoksa Ranger ların hepsini kaybedeceğiz."

"Askerler tehlikede mi?" Başkan ilk kez mantıklı bir soru sormuştu.

"Herhangi bir zırhlı hareketi görülmüyor ama tehlike büyük. Şiddetli bir direniş var. Bu savaşın uzun sürmesi halinde kazanma ihtimalimiz yok. Hava Kuvvetleri, Özel Kuvvet birimlerinin belirlediği noktalara hava saldırısı yapıyor. Yollarda hareket eden her şeye ateş emirleri var."

"Bu iyi. Aman Tanrım gerçekten buna inanamıyorum. Her şey çok çok iyi gidiyor."

Howard hoşnutsuz bakışlarla süzdü Başkanı. "Bu çılgın herif her şey yolunda diyorsa mutlaka bir sorun çıkar, " diye düşündü. Ona bu iş uzun sürerse savaşı kazanamayız diyorum ve o hâlâ her şey yolunda diyor.

"Başkan, şimdi yer birlikleri ile ilgili bazı bilgiler var. Derince bölgesinden hareket eden birlikler Ömerli Baraj havzasının güneyinde büyük bir direnişle karşılaşmışlar. " Başkan direniş sözünü duyunca irkildi. Sanki çok olağandışı bir şeymiş gibi gelmişti kulağına, iyi giden bir operasyon, insanı büyük beklentilere sokuyordu.

"Ne tür bir direniş bu Howdy, tankların karşımıza çıkacağını sanmıyorum çünkü bunların çoğunu yerle bir ettiğinizi söylemiştiniz."

"Başkan bu doğru, bu bir zırhlı direnişi değil. " Biraz düşündü ve gelen raporu dikkatli biçimde okudu. "Sanırım hafif araçlara yerleştirilen bazı tanksavar silahlarının kullanıldığı bir direniş. Pek çok tankı vurmuşlar." Sonra önündeki konsoldaki anahtarlardan birisini çevirip 4. Mekanizenin Komutanı Tümgeneral Harold Flynn in telsizini dinlemeye koyuldu. Bunu yaptığında karşısındaki kullanıcının da haberi oluyordu. Harold Flynn aracının içinde çok meşgul olmasına rağmen Genelkurmay Başkanının kendisini dinlediğini fark edince ona selam göndermeden edemedi.

"Selam Howdy. Sanırım direniş haberi size kadar ulaştı ama önemli bir şey yok. Sadece cesurca bir hareket ancak tanklarımız bu konuyu halletti ve pek çok araç yok edildi."

Aynı anda Başkan da hatta girdi. "Harold size güveniyorum. 82. başladı, bir an önce onlarla buluşmanız gerekiyor. "

"Selam Sayın Başkan. Biz de ileri hareketimize az önce başladık. Bu nedenle benzer direniş haberlerinin gelmesi şaşırtıcı olmasın. Bu çok doğal, Türkler topraklarını savunuyor ve bunun için onları suçlayamayız. Ama bu yaptıklarının sonuçlarına da katlanıyorlar efendim."

"Harold." Başkanın sesi emrediciydi.

"Evet komutanım." Harold ses tonundaki imayı anladığını belirtir şekilde cevap verdi.

"Türklerin ne yapmaya çalıştığı umurumda bile değil. Ben kafamda 82. ve 4. Mekanizenin bir arada olduğunu hayal ediyorum. Bir an önce bana yetişseniz iyi olur." Sözlerini bir kahkaha ile bitirdi. Güzel espri yaptığını düşünüyordu.

"Sayın Başkan, yaptığımız planların yanı sıra düşünmem gereken ikinci şey de askerlerimin hayatıdır."

Garip bir şekilde hat kesildi. Başkanın yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve olayı geçiştirmek için sanki konsolda bir bozukluk varmış gibi anahtarlara vurup düzeltmeye çalıştı. Howard Strike hemen araya girdi ve aslında hoşuna giden olayı kapattı.

"Sayın Başkan, sanırım uydularla ilgili bir arıza. "

Ersin in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Denizin üzerinde hareket eden dev araçları görünce korkudan dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Ne kadardır yürüdüğünü bilmiyordu ama şimdi Ataköy ile Hava Harp Okulu arasındaki sahil yolunun üzerinde bir yerlerdeydi. Mermiler, etrafında uçuşuyordu. Çatışmalar Ataköy ile Şirinevler taraflarına yayılmıştı. Ranger taburları, Havaalanını savunmaları için yerleştirilen Türk askerlerini hayli uzağa geriletmişti. Yüksek binalardan bazılarında yangınlar görülebiliyordu. Havaalanı sakinleşmişti ve bazı noktalarında alelacele yapılmış küçük savunma mevzileri görülebiliyordu. Ersin in gördüğü helikopterler artık denizi yalayan bir yükseklikte uçarak karaya yaklaşmaktaydılar. Bir dakika sonra alana inecek ve o bölgede güçlü bir üs kurmaya çalışacaklardı. Tam o anda, Ersin bir ses duydu. Dönüp arkasına baktığında yol ile deniz arasında kalan otluk alanda yere yatmış ve üzerlerini otlarla kapatmış bir sürü silahlı adamın olduğunu gördü. Elleriyle ona kendilerine gelmesini söylüyorlardı. Ersin kısa süren bir şokun ardından bir kez daha helikopterlere bakıp koşarak askerlerin yanına gitti ve hemen yere attı kendisini. Askerlerin üzerinde koyu yeşil renk kamuflaj elbiseleri ve yeşil bereler vardı. Hepsi de koca cüsseli insanlardı. Polisin Özel Harekât timleri bölgede yerleşmişti. Sayıları belirsizdi ama Havaalanı bölgesini çiçek bahçesine çevirecekmiş gibi de görünmüyorlardı. Hepsinin elinde M-16 tüfekleri vardı, belleri şarjörlerle doldurulmuştu ve kemerlerinden büyük colt tabancalar sarkıyordu. Birkaç tanesi FN makineli tüfeklerinden taşıyordu. Bu silahlar güneydoğudaki operasyonlarda kullanılmış olan, dakikada bin mermi atabilen çok etkili makineli tüfeklerdi, teröristlerin taktığı adla; çılgın kız.

Ersin yere yatınca bir adam sürünerek yanına gelip Başkomiser olduğunu söyledikten sonra onu otların altına sokmaya çalıştı. Birazdan helikopterler üzerlerinden geçecek ve alana inecekti. Aslında ateş etseler birkaç helikopter düşürebilirlerdi ama bu, onların da sonu olurdu. Nakliye helikopterlerinin tamamı ağır silahlarla donatılmıştı ve üstelik onları koruyan Apache helikopterleri de vardı. Tam anlamıyla silahlı bir armadanın üstlerinden geçmesini bekleyeceklerdi.

"Oğlum, bak şu büyük silahlı adam var ya, hemen onun yanına git ve yanındaki silah kutusunu taşı tamam mı?"

Ersin in; bıyıklı, kır saçlı ve korkutucu bakışlı özel tim polisinin söylediklerine karşı çıkmasına imkân yoktu. Tansiyonu neredeyse zirvedeydi ve her an kalp krizinden öleceğini düşünüyordu. Bu düşüncelerle savaşmak zorundaydı. Böyle bir şeyin içinde kalacağını hayal bile edemezdi ama olmuştu işte. Etrafı silahlı adamlarla doluydu ve üzerlerine gelen korkutucu bir güç vardı.

"Tamam abi," diyebildi ancak. Yaprak gibi titriyordu. Polis ona güldü ve yuvarlayarak az ötedeki FN makineli tüfeğini taşıyan, daha da iri ve korkutucu bakışlı polisin yanma gönderdi. Polis, Ersin in ensesine bir tokat vurup "Geç lan şuraya, " dedi. Ersin in hemen yanında koca bir kutu duruyordu, içi makineli

tüfeğin şarjörleri ile doluydu.

"Ver, diye bağırdığımda çıkarıp bana vereceksin tamam mı? Çabuk olmak için elinde bir tane yedekle bekleyeceksin. "

"Tamam abi." Söyleyecek bir şey yoktu.

Dev nakliye araçlarının rotorlarından gelen sesler kulaklarını doldurduğunda herkes kaskatı kesildi ve öylece bekledi. Ersin nefes bile almıyordu, kalp atışları yüz elliyi geçmiş olmalıydı.

Bir anda karanlık daha karanlık oldu. Helikopterler karanın üzerine gelince yerde ne kadar toz toprak varsa havalandı. Göz gözü görmüyordu. Hepsinin kulakları sağır olmuş gibiydi. Ersin kendisini çok yalnız hissetti. Kesilmiyordu sesler, bir ara başını çevirip havaya baktı parmaklarının arasından. Bir kasırganın ortasında gibiydiler. Dev yaratıklar üzerinden geçiyordu. Askerlerin sallanan ayaklarını görebiliyordu. Pencerelerden çıkan uzun namlulu silahlan bile görebilmişti. Allahım, ölüme ne kadar da yakınım, diye düşündü. Kalp atışlarının yavaşladığını hissetti birden. Bu olamazdı, ölümle bu kadar yakınken, yo hayır normalleşemezdi. Ama olmuştu. Bedeni garip bir biçimde olumlu tepki vermişti. Kalbi hiç olmadığı kadar özgür ve çılgınca atıyordu. Kalp krizi geçirmek korkusu yoktu artık. Bedenine güveniyordu. Şu koca silahlara göğüs gerebilen birisi basit korkularla uğraşamazdı.

Dakikaların nasıl geçtiğini anlamadı. Bir süre sonra artık üzerlerinden bir şey geçmediğini fark ettiler. Ancak havaya kalkan tozun yatışması biraz zaman aldı. Başkomiser ayağa kalktı ve diğerlerine yerlerinde kalmalarını işaret etti. Koşarak yolun karşısına geçti. Yol ile alanı ayıran alçak duvarın arkasına saklanıp indirme yapan askerleri dürbünle gözlemlemeye başladı, özel Tim polisleri de silahlarını hazırlamıştı. Makineli tüfekçi Ersin e bakıp sırıttı.

"Korkma lan."

"Yok abi."

Başkomiser tekrar eski yerine geldi koşarak ama bu sefer ayakta durdu.

"Helikopterlerin hepsi inmiş." Sözlerini tamamladığı anda elektriklerin kesildiğini fark ettiler. Operasyon ciddi anlamda başlamıştı.

"Bence bu yönde saldırıya geçelim, ne dersiniz?"

Ersin kulaklarına inanamıyordu. Bu kadar adamla üzerlerinden geçen düşmana saldırmayı nasıl olur da düşünebilirlerdi ki? Bir an için kendini tutamadı.

"Abi saçmalık bu, hepiniz ölürsünüz. Burada elli kişi bile değilsiniz."

Bir an bütün özel tim polisleri susup gözlerini Ersin e dikti. Başkomiser sevecen gözlerle inceledi onu.

"Çocuk haklı valla." Sonra eliyle otlukların ilerisindeki ağaçlık alana doğru bir işaret yaptı. Ersin de o tarafa döndü. Gözlerine inanamıyordu. Yüzlerce beden, saklandıkları yerde kımıldanmaya başlamıştı. Hepsi de boğazlarına kadar silaha sarılı olan özel tim polisleriydi. Ersin bir an için nasıl bir yerde olduğunun farkına vardı. Belki de İstanbul da gerçekleşecek en sert çatışmanın en ön safında durduğunu fark edince irkildi, beti benzi attı. Başkomiser onun bu durumunu anlamıştı.

"Bizimle misin, değil misin aslanım?"

Bu soruya verilebilecek tek bir cevap vardı. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Panik atağın korkuyla kelepçelediği kalbi şimdi özgür bir kuş gibi atıyordu. Her yerinin terlediğini fark etti, gözleri kararıyordu. Eğer kendisine hakim olmazsa olduğu yere yığılıp kalabilirdi. Başkomiserin yüzüne bakarken içine doğan garip his beynine egemen olmaya başladı. Yavaşça aşağılara indi sıcak bir enerji ve kalbini sarmaladı. Korku duman olup uçmuştu birden, bedenini terk ettiğini hissedebiliyordu duyguların, onu yıllarca esir alan korku dolu duyguların.

Başını çevirip makineli tüfekçiye baktı. Hemen koşup yanında duran şarjör kutusunu kaptı ve yanına geçti. Ersin de artık savaşa hazırdı. Artık korkuların, hikâyelerin ve kişilerin zamanı geçmişti. Artık sadece yaşamak ve var olmaya çalışmak vardı.

Bu sırada deniz üzerinde başka helikopterler olduğunu fark ettiler, özel Tim Polislerinden bir tanesi yerden on metre yukarıdan saatte yüz kilometre hızla gelen Black Hawk helikopterinin tam geliş istikametine geçti ve ayağa kalktı. FN makineli tüfeği ile taştan bir kaide gibi duruyordu ayakta. Helikopterin pilotu onu görmemişti, yandaki silahçının görmesine ise imkân yoktu. Kimsenin beklemediği bir noktada, gelen helikopterlerin -helikopterler şimdi 3 tane olmuştu- önlerinde duruyordu. Helikopterler, yaklaşık yüz metreye geldiklerinde Özel Tim Polisinin makinelisi alev kusmaya başladı. En öndeki Black Hawk ın ön camı parçalanmıştı/pilotların ikisinin de başlan yana düşmüştü, bilinçlerini yitirmiş gibiydiler. Helikopterden önce beyaz bir duman çıktı. Ve sonra beyazlık; koyu, siyah bir dumana dönüştü. Helikopterin denize düşmesi sadece beş saniye sürmüştü. Diğer iki Black Hawk helikopteri ise hemen yanlara doğru açılmıştı ve yanlardaki pencerelere takılı dört namlulu makineli topu ateşlemeye başlamışlardı. Bu ateş sonları oldu, gizlenen Özel Tim Polisleri nişan alarak, silahçıları alınlarından vurdu. Sonrasında da, uzaklaşmaya çalışan helikopterlerin pilotlarını hedeflediler. Black Hawk lar hızla uzaklaşırken beyaz dumanlar çıkarıyorlardı. Nasıl olsa düşerler birazdan, diye düşündü Özel Tim Polisleri. Bu arada Havaalanına inen Amerikan askerleri çoktan etrafı saran polislerle savaşa başlamıştı.

82. Hava İndirme Tümeni helikopterlerinin bir bölümü, Havaalanında Ranger lar tarafından nispeten güvenli hale getirildiği sanılan kısma iniş yaptı ve sonradan farkına vardıkları Özel Tim Polisleri ile şiddetli bir savaşa başladılar. Helikopterlerin bir diğer bölümü ise hızla Seyrantepe yönünde kuzeydoğuya doğru yola çıktı. Bu yaptıkları gerçekten de çılgınca idi. Havaalanına inmek daha mantıklıydı ama operasyon gitgide mantıktan uzaklaşıyordu. Hem alandaki savaş nedeniyle tekrar kalkmaları mümkün olmayabilirdi. Amerikan savaş kurmayları, askerlerden aldıkları verimi azamiye çıkarmak için onları daha fazla riske atmaktaydılar. Sesleri ve cüsseleri ile görenlerde korku yaratan dev kuşlar, alçaktan uçarak neredeyse ölümüne bir hareketle gecekondu mahallelerinin üzerinden geçip hedeflerine yönelmişti. Helikopterler çeşitli yerlerden uçaksavar ateşine maruz kalıyordu. Bu ateş nedeniyle bazı Amerikan helikopterleri vuruldu ve mahallelerin üzerine metal yığınları halinde düştüler.

Karanlık sabah, kendisini parçalı bulutlu bir güne teslim ederken mahallelerin üzerinden geçen askerler Amerikan hava bombardımanının etkisini ilk kez bu kadar açık olarak görebiliyordu. Herhangi açık bir hedef olmayan mahallelerde dev kraterler ve yanmış evler vardı. Hiçbirisi kaç insanın öldüğünü, nasıl öldüğünü bilemezdi ama buralar, savaştan önce kazandıkları birkaç kuruşla geçinme savaşı veren insanların yaşadıkları yerlerdi.

Helikopterlerin camlarından aşağıya bakan askerler araçlarının vurulup düşmemesi için dua ediyordu. Hele o mahallelerde düştükleri takdirde, kurtulanların başına neler geleceğini düşünmek bile istemiyorlardı. Az önce düşen bazı helikopterlere halkın nasıl üşüştüğünü görmüşlerdi. Oradan canlı kurtulmaktan daha kötü bir şey olamazdı. Pilotlar aralıklarla füze yanıltıcı sistemlerini devreye sokarak

olası bir saldırıya karşı şanslarını artırmak istiyordu. Etrafa ışıltılı yanıltıcılar saçarak uçan cisimleri gören, erken uyanmış insanlar korkuyla pencerelerini kapatıp perdeleri çekiyordu. Askerler artık sokaklarda insanların olduğunu görebiliyordu, sabah olmak üzereydi.

En öndeki helikopterin hızla yere doğru alçalmaya başlamasıyla diğerleri de onu izledi. Yaklaşık altmış helikopter peş peşe ormanlık ve yeşillik araziye yaklaştı. Tekerleklerini yere koymadan askerlerin hızla boşaltılmasına imkân verecek bir yükseklikte hover pozisyonunda durdular ve beklediler. Dakikalar süren boşaltmanın ardından hızla Marmara Denizine doğru yöneldiler. En kısa sürede denize ulaşmalı ve izmit teki üslerine gitmeliydiler. Pilotlar heyecandan titremeye başlamıştı. Bu nasıl bir saçmalıktı. Hâlâ vurulmamış olduklarına inanamıyorlardı. Bu düşünceleri çok uzun sürmedi. Denize ulaşmalarına fazla bir zaman kalmamışken yerden yoğun bir ateş açıldı. Yerdeki birkaç noktadan açılan makineli tüfek ateşiydi bu. Aynı sırada ilerleyen helikopterlerin neredeyse hepsi vuruluyordu ama bu ateş onları düşürecek silahlardan gelmediği için şanslıydılar. Arkadan gelen pilotlar durumu kurtarmak için dağılarak havada kaotik bir görüntü oluşturdu, izli mermiler uçan araçların dış çeperlerine çarpıyor ve orada sönüyordu. Bir süre sonra yalpalayarak ilerleyen helikopterler gözden kayboldu. Seyrantepe nin ormanlık arazisine bırakılmış olan Amerikan askerleri kendilerini getiren helikopterlerden birisinin vurulduğunu ve düştüğünü gördüler. Diğerleri kendilerine açılan ateşten kurtulmayı başarmıştı.

Hikmet Pars, nerede olduğunu kimsenin bilmediği bir evin geniş bodrum katında, etrafında toplanmış olan subayları ve diğer güvenlik güçlerinin amirleri ile bilgi alışverişinde bulunuyordu. Amerikan Ordusu, Türkiye ile ilgili her türlü bilgiye sahip olduğu için tamamen anlık olarak seçilen bir yere kurulmuştu bulundukları karargâh. Askerlerden birisinin bir tanıdığının apartmanının bodrum katı, gerçekten modern araç gerecin koyulmasına yetecek kadar genişti. Şimdilik kimse burasının yerini bilmiyordu. Mümkün olduğunca gözlerden uzak durmak gerekiyordu ama bir süre sonra bu nokta pek çok insan tarafından bilinir hale gelecekti, öyle ki, çok sayıda insanın bir arada bu binaya girmesi bile tehlikeliydi. Şans faktörü savaşta bazen önemli bir avantaj ya da dezavantaj oluşturabilirdi.

"Bu sabah İstanbul hava saldırılarıyla uyandı ve hemen arkasından aldığımız bilgilere göre, şimdiye kadar yapılan en büyük ve en riskli helikopter saldırısı ile Amerikan askerleri resmen İstanbul içine sızmış durumda."

"Gelen bilgiler, Havaalanında kontrolün onların elinde olduğunu gösteriyor. Geceden başlayan özel birlik taarruzu neticesinde savunmadaki askerlerimiz Ataköy ve Şirinevler istikametinde geri çekilmiş durumda. Ancak Özel Timlerin yaptığı bir saldırı neticesinde çok kayıp verdiklerini biliyoruz. Savaşın maliyeti onların için de her saniye artıyor."

"Her şey düşündüğümüz gibi gerçekleşiyor. Onları eğer buraya gelirken durdurmaya çalışsaydık kayıplarımız çok olurdu ve en kritik kuvvetlerimizi kaybederdik."

Hikmet Paşa konuşurken sürekli olarak İstanbul haritası üzerinde belirlenen noktalan eliyle işaret ediyor, bir yandan konuşurken bir yandan da düşünüyordu. Ne yazık ki, şimdi karşısında Türkiye değil İstanbul haritası vardı sadece. Ülkenin geri kalanı ile bağlantıları kesilmişti. Pars, oradaki subayların bir şekilde halkla beraber çalışıp işleri yolunda tuttuğuna inanmak istiyordu. Ankara nın ne durumda olduğu ile ilgili bir bilgi de gelmiyordu epeydir. Büyük bir sorumluluk omuzlarına yüklenmişti. Koskoca bir direnişi örgütleyip organize etmek zorundaydı. Eğer direniş organize hale gelmezse dağınık kalır ve bir etki gösteremezdi. Neden daha önce bu riski düşünüp gerekli önlemleri almadık, diye kızdı kendisine.

Şimdi tek yapması gereken, bu şehri saldırıdan kurtarmaktı, içinden bir ses Amerikan harekâtının İstanbul da bir dönüm noktası olduğunu söylüyordu. Eğer onları burada durdurabilirse bir şeylerin

değişeceğinden şüphesi yoktu. Ancak düşünmeden de yapamıyordu; Kıbrıs taki altmış bin Türk askeri ne durumdaydı? Uzun zamandır saldırı altında olmalıydılar, ikmal açısından kötü durumda olmaları da kaçınılmazdı ve Rumlar her an ileri harekete geçebilirdi. Aynı şey diğer sınırlar için de geçerliydi. Allah kahretsin, kesinlikle bir baskına karşı hazırlıklı olmalıydık, diye düşündü.

"Arkadaşlar bundan sonra hepimiz birer savunma birimiyiz. Beni de içinizden biri görebilirsiniz. Silahlarımızı kuşandık ve savaşmaya gideceğiz. Başka yapacak bir şey yok. Allah yardımcımız olsun."

"Amin," sesleri odayı doldurdu.

Bodrum katının kapısında Albay Kemal Türkkan bekliyordu. Hikmet Pars ona seslendi, "Kemal, al adamlarının hepsini. Seyrantepe civarında büyük bir yığınak oluşmuş. Onları bulundukları yerde mıhlayıp hareketsiz bırakmaya çalışın. Şehre dağıtırlarsa, psikolojik üstünlük kazanmış olurlar. Dünyaya şehri ele geçirdik mesajı verebilirler ki bu da çok başka hareketlerin ortaya çıkmasına neden olabilir."

Kemal Türkkan kendisinden isteneni hemen anlamıştı. Amerikan askerlerine karşı sokak savaşı değil, düpedüz cephe saldırısı yapmak zorundaydılar. Beklemenin gereği olmadığını düşündü. Emir en büyük merci tarafından kendisine verilmişti ve bunu hemen uygulayacaktı. Kendi ölümünü kutlamaya başlamıştı bile. Bunu yapmak zorundaydı. Düşman kolay kolay alt edilebilecek bir düşman değildi. Kendisi ölüme hazırlanmazsa askerlerine hazır olmalarım nasıl söyleyebilirdi?

Başkan, Harekât odasında sürekli olarak bilgi ekranından akan dataları inceliyordu. Tanrım bir savaşa aynı anda katılmak ne heyecan verici, diye düşündü. 4. Mekanize Tümen, saldırıya başlamıştı. Ekrana gelen bilgilerde henüz kayıplardan bahsedilmiyordu. Aceleyle yapılmış olan savunma hatlarının tank saldırılarına dayanamadığı rapor ediliyordu. Ömerli Baraj havzasından yerleşim yerlerine doğru yaklaşılmıştı. Tank kuvvetleri ana arterleri kullanarak bu yerleşim birimlerindeki halkı pasifize ediyordu.

"Howdy, işler mükemmel gidiyor." Birkaç metre ötesinde irtibat subaylarına emir yazdıran Howard Strike, emirlerinden çoğu istediği gibi uygulanmadığı için sinirliydi zaten, Başkanın ortalıkta çocuk gibi dolaşması huzurunu bozuyordu iyice. Ona cevap vermemeyi öğrenmişti. Adam kendi havasında bilgisayar oyunu oynar gibi davranıp konuşuyordu.

"Allah kahretsin." Strike, niye bağırdığını anlamak için ona baktı. Başkan yüzünü buruşturmuştu.

"Şuraya bakın, 4. Mekanize nin bir tankı havaya uçmuş. Bir mayın sanırım."

Howard Strike, bunun üzerine kendi ekranına baktı ve işine devam etti. Kim bilir, daha ne kayıp haberleri gelecekti! Strike ın esas merak ettiği halen devam etmekte olan Havaalanı savaşıydı. Orada kontrolü ele geçirdiklerini düşünürken önemli sayılabilecek bir piyade gücü, ağır silahlarla, Havaalanına inen birliklere karşı saldırıya geçmişti. Çatışma çok şiddetli sürüyordu, burada meydana gelen kayıplar hakkında bilgi yoktu henüz. Askerler, hava desteği istemişti. İzmit ten kalkan Apache ler ve şimdi onlara yeni eklenen A-10 uçakları Havaalanına saldıran Türk kuvvetlerini vuruyordu. Saldırı zırhlılarla desteklenmediği için bir sonuç alamazlardı ama öylesine dirençli bir saldın olduğu haberi gelmişti ki, bu şimdiye kadar harekâtta girişilen en şiddetli göğüs göğüse çatışmaydı. 82. Hava İndirme nin 2. Tugayı da üsse ulaşmış olan helikopterlere doluşmuş, kalkmayı bekliyordu. Ancak hâlâ İstanbul a inen birliklerden gerekli bilgi gelmiyordu. Çatışmalar o kadar yoğunlaşmıştı ki
destek birlik istemek için bile zamanları yoktu Amerikalı askerlerin.

82. nin komutanı Tümgeneral Joseph Reed, kendisi için özel hazırlanmış olan MH-53J helikopteri ile Marmara Denizinin üzerinde tur atıyor ve sürekli olarak birlikleri ile bağlantı halinde kalıyordu.

Helikopterin içinde kendisinden başka, idarî ekibinden bir Albay, bir Binbaşı ve bir Yüzbaşının yanı sıra on iki komando bulunuyordu. Komandolar herhangi olağan dışı bir durumda kurtarma operasyonu düzenlemek üzere hazır tutulan kurtarma birliğinin üyesi ve bu helikopterin her zamanki mürettebatıydı.

"Şu adalarda bir Apache üssü kuralım," diye işaret etti yanındaki Albaya. Aracın içerisindeki ses nedeniyle bağırarak konuşmak zorunda kalıyordu Reed. Albay başıyla onayladı ve Yüzbaşıdan, gerekli bilgiyi izmit teki üsse iletmesini istedi. Adalarda uygun olan birisine bir araştırma birliği gönderirler ve hemen bir bölük helikopteri kaldırabilecek kapasitede basit bir üs kurabilirlerdi.

Telsizden sürekli olarak bilgi geliyordu. Seyrantepe bölgesindeki askerlere karşı yoğun bir saldırı başlatılmıştı. Amerikalı askerlerin telsiz konuşmalarında Vietnam ı hatırlatan sesler geliyordu. Artık bu savaş politik olmaktan çıkıp alandaki insanların hayatlarını sürdürme savaşına dönüşmüştü.

Savaşmaya başladılar, diye düşündü Joseph Reed. Havaalanına yapılan saldırıyı uzaktan dürbünle izliyordu. Kıyının birkaç mil açığında deniz üzerinde uçup sonra yerdeki hedeflere saldıran helikopterleri ve uçakları görebiliyorlardı. Çok fazla yaklaşmamalıydılar, yerden değişik çapta silahlarla ateş açılıyordu. Bu arada Seyrantepe bölgesinin çok zorlandığını belirten mesajlar geliyordu. Tabur komutanı bir Binbaşı, intihar saldırılarına benzer bir saldın altında olduklarını bildiriyordu telsiz mesajında. Daha şimdiden on iki Amerikan askerî hayatını kaybetmişti ve ilk indikleri pozisyondan yüz metre kadar geriye çekilmek zorunda kalmışlardı.

Joseph Reed, bu bilgi üzerine çok sinirlendi. Ne yapacağını bilemedi önce, oradaki durumu derhal tersine döndürmeliydi. Saldırının geldiği yönde hava desteği istenmişti, ciddi bir F-15E desteği yoldaydı. A-10 lar da aynı bölgeye doğru yola çıkmıştı. Garip bir savaş sürüyordu. Bütün dünya durmuş İstanbul Savaşını seyrediyor gibiydi. Joseph Reed, ani bir hareketle Albaya bir şeyler söyledi. Albay duyduklarına inanamadı ama emre uymak zorundaydı. Hemen pilotun yanma gidip kulağına bir şeyler fısıldadı. Pilot dönüp Komutana baktı. Reed in yüzündeki ifade çok şey söylüyordu. Helikopter sert bir manevra ile Havaalanına doğru harekete geçti. Telsizle askerlere Tümgeneralin kendilerini denetlediği bildirildi. Helikopter alana doğru dalış yaparken havada uçuşan izli mermilerin kendilerine doğru gelmeye başladığını gördüler. Birkaç saniye sonra mermilerin dış zırha çarptığını duydular, mermilerden sıyrılıp alanın üzerinde tur atarken askerler kendilerine el sallıyordu. Joseph Reed de aracın açık kapısına takılı duran ağır makineli tüfek ile Türk askerlerinin üzerine ateş ederek kendi askerlerini selamladı. Büyük bir heyecan dalgası kapladı 82. nin saflarını ve açılan ateş yoğunlaştı. Joseph Reed, hayatını riske atarak şov yapıyor ve askerlerine moral veriyordu. Bu da işe yarıyordu doğrusu.

Pilot sorgulayan bakışlarla komutanına baktı. Reed başını sallayarak devam et, işareti verdi. Bu durum pilotun hoşuna gitmemişti. Mermilerin üzerine gitmek, gereğinden fazla kahramanlık olmuyor muydu? Helikopterin içindeki diğer askerler de endişeli ama ifadesiz bakışlarla süzdüler komutanı. Neyi neden yaptığını bilen bir asker olduğunu düşünüyorlardı. Pilot alçaktan uçuşa geçti ve büyük bir hızla Seyrantepe ye yöneldi. Günün ışıması ile birlikte hava saldırıları yeniden başlamıştı. Gökyüzündeki karmaşa, helikopter için az da olsa koruma sağlayabilirdi. Uçaklarla baş etmeye çalışan hava savunmacıların, hemen yanlarından geçen bir helikoptere ayıracak zamanları olmayacaktı büyük ihtimalle. Tabii MH-53 ün de dikkat etmesi gereken bir durumdu bu. Uçaklardan atılan bombalar ile hedef arasına yanlışlıkla girmemeliydi. Bunu bir Rum helikopterinin yaşamış olduğunu unutmuyorlardı.

Seyrantepe yakınlarına geldiklerinde gördükleri manzara ile irkildiler. Ormanlık alanda yangın çıkmıştı ve savaş alanı çok geniş bir bölgeye yayılmıştı. Buradaki taburlar değişik yönlerden saldıran direnişçilere karşılılık vermek için hatlarını uzatmak zorunda kalmıştı, bu da bazı noktalarda zayıflık meydana getirebilirdi. Helikopterden bakar bakmaz durumun iyi olmadığını gördü, Reed. Pilota gidip alanın üzerinde yüksekten birkaç tur atmasını istedi. Pilot bu emri yerine getirirken yerdeki savaşçılar da

üzerlerinde uçan büyük ve garip dizaynlı helikopterden hoşlanmamış ve ateşe başlamıştı. Bu sefer devreye uçaktaki komandolar girdi, açık olan kapının kenarına gelip kendilerine ateş eden noktalara ellerindeki silahlarla nişan almaya başladılar. Kapıya monte edilmiş olan döner namlulu ağır makineli tüfeği kullanan asker de çıldırmış gibi bu ateşe katılmıştı. Aşağıdaki 82. nin askerleri şaşırmış haldeydi. Bu deli de kim, diye düşünürken telsizden delinin komutanları olduğu
haberi geldi. Askerler arasında hareketlenme oldu. Helikopter birden hızla aşağıya doğru kırdı burnunu ve yere iniş yaptı. Çarpma ile inme arası bir şeydi işte. Helikopterden çıkan askerler koşarak kendilerine uygun bir siper buldular. Bir tepeliğin arkası olduğu için güvendeydiler şimdilik. Tabur komutanı Binbaşı bir süre sonra onları buldu. Üstü başı çamur, is ve kan içindeydi. Yaralı askerlerin taşınmasına yardım etmiş olduğu her halinden belliydi.

"Efendim buradan çıkmak zorundayız sanırım." "Evet Binbaşı ama şu karşımızdakileri temizleyerek."

Anladım, der gibi başını salladı Binbaşı ve bölük komutanlarını yanma alıp yeni bir plan yaptı. Tümgeneral de onlara yardım etti, ileri kontrol görevlisini alıp tepenin ucundan gözetleme yaptı ve hava saldırısı desteği için koordinatları bizzat kendisi belirledi. Uçaklar yardım için geldiğinde ileri kontrol görevlisi asker lazer işaretleyiciyi kullanarak direnişçilerin bulunduğu noktaları lazerle aydınlatacak ve bu sayede hedeflerin kolaylıkla vurulması sağlanacaktı. Joseph Reed, askerlerini bu kadar tehlikeli ve kapalı bir bölgeye indirdiği için üzgündü ama buradan çıkabilirlerse harekât onların lehine dönecekti. Bunu Türkler de anlamış olacaktı ki, ek olarak başka askerî güçler de saldırıya katılmıştı.

Birkaç dakika sonra gökyüzünde beliren uçaklardan süzülen bombalar, karşılarındaki tepelerin arkasında duran siperlerde patladı. Joseph Reed, kısa bir araştırmadan sonra 82. nin elindeki gücü yeterince kullanamadığını gördü ve çatışmayı idare etmeye başladı. Hava saldırısı devam ederken telsizlerden Reed in 2. Tugayı bölgeye çağıran emri geldi. Maslak ve çevresindeki araziye inmelerini istiyordu 2. Tugay ın. O emri verdikten sadece dakikalar sonra dev CH-47 ler, Black Hawk lar ve CH-53 ler havalanmıştı. Ancak bu helikopterler yer ateşi nedeniyle dağınık bir halde, vurularak ve kayıp vererek gelebilecekti.

Başkan artık gelen bilgileri anlamaz haldeydi. Tek anladığı, İstanbul da çok ciddi bir çatışmanın meydana geldiği ve bu çatışmaların şehrin neredeyse merkezlerinde olduğuydu. Ekrana fazla bakmak işine gelmiyordu. Bazı kayıp haberleri vardı, bunlar normal olabilirdi belki ama bir politikacı olarak halka yapacağı üzüntü dolu konuşmaları düşününce morali bozuluyordu doğrusu.

"Hey, Howdy sence durum nasıl?"

"Sayın Başkan bana kalırsa pek iyi sayılmaz. 82. Hava İndirme Tümeni kahramanca savaşıyor. Eğer başarırlarsa bu işi bitiririz. 4. Mekanize de çok iyi gidiyor ancak çok kaybı var. Bu zaten beklenen bir şeydi."

"Biliyor musun Howdy, keşke bir süre daha bombalasaydık şehri diyorum."

O, Amerika nın beklediği büyük kahraman liderdi. Buna gönülden inanıyordu. Belki diğer Başkanlar da bu yolda önemli görevler yapmıştı ama o en büyüklerine cesaret eden insan olarak tarihe geçecekti.

Hikmet Pars ın yüzü gergindi. Gelen haberler hoşuna gitmiyordu. Havaalanındaki çatışmalarda çok fazla özel tim polisi şehit düşmüştü, ancak polisler kahramanca savaşırken farkında olmadan en iyi Amerikan birliğini de mahvetmişti. Hava saldırısı nedeniyle bir arada durmalarına imkân yoktu ve küçük gruplar halinde yapılan çatışmalar, yedi yüz özel tim polisinden oluşan gücün gittikçe azalmasına neden olmuştu. Havaalanında kontrol tamamen Amerikalılardaydı ama kontrolü kaybetme işaretleri görülmeye

başlamıştı. Düşman, lojistik olarak felaket durumdaydı. Bir başka Hava indirme Tugayı daha yardıma gelmişti ve bu yardımın bir bölümü Havaalanındaki güçlere destek olmak için Yeşilköy e indirilmiş, büyük kısmı ise Seyrantepe deki çatışmalara katılmak için kuzeye devam etmişti. Bu sefer daha geniş bir yay çizerek yerleşim birimlerinin etrafından dolaşmaya özen göstermişlerdi.

Pars, etrafındaki pek çok askerle beraber Barbaros Bulvarına paralel sokaklardan ilerleyerek Amerikalı askerlere yaklaşmaya başladı. Seken bir kurşunla yanındaki asker düştü. Doktor onunla ilgilenirken Pars ve yanındakiler silah seslerinin kulakları sağır ettiği bölgeye doğru koşarak ilerlemeye başladılar. Onlar ilerlerken yeni birlikleri indiren helikopterler de uzaklaşmaktaydı. Seyrantepe ve Levent arasındaki bir bölgede, buna ana yollar da dahil olmak üzere Amerikan askerî kontrol noktaları oluşmuştu. Bu kontrol noktaları kurulduktan bir süre sonra Türk asker ve polis birlikleri tarafından vurulup yok ediliyordu.

Pars çıldırmak üzereydi, bu saçmalığı bir an önce bitirmesi gerekiyordu. Amerikan Tümeni gittikçe şehre yerleşiyordu, bunu küçümseyemezlerdi. Amerika Afganistan ın tamamını kontrol etmek için sadece on bin kişilik 10. Dağ Komando Tümenini kullanmıştı. Her ne kadar tam kontrol sağlamasalar da, en azından Taliban ın yönetimi ele geçirmesini engelleyen bir güç olmuştu. Burada da o sistemi uygulamak istiyorlardı ama bunu yapmaları imkânsızdı.

Birden köşeyi döndüğünde kendisini üç Amerikalı askerle karşı karşıya buldu. O an öleceğini düşündü ama birden sağ taraftan makineli sesi duyuldu. Amerikalılar vurulmuştu. Genç bir asker yanına gelip selam durdu. Hikmet Pars, "Rahat asker, kimsin sen?"

"Ömer Altınel komutanım. Savaş başlayınca gönüllü oldum."

"Helal olsun sana, yanımdan ayrılma emi."

Ersin yanında durduğu özel tim polisinin yerde sessizce yatmasına bir anlam veremiyordu. Biraz önce yanı başında kaplanlar gibi dövüşen adam, sanki çocuklaşmıştı. Kafasındaki delikten dışarı çıkan kan yerde küçük bir göl oluşturmuştu. Çatışmanın başladığı yerden çok uzakta ve beraber başladıkları insanlardan çok ayrıydılar. Uçaklar gelince her şey bozulmuştu. Bir sürü Amerikan askeri öldürmüşlerdi. Onların vuruldukları zaman çıkardıkları sesleri duymuş ve mermiler bedenlerine çarptığında nasıl parçalandıklarını görmüştü.

Uçaklar o kadar çok ateş etmişlerdi ki üzerlerine, Ersin hâlâ kurtulduğuna inanamıyordu ama mermi kutusunu taşıdığı polis hayatını kaybetmişti. Şimdi ne yapacağını bilemez halde öylece bir apartmanın köşesinde kalakalmıştı. Amerikalı askerleri görebiliyordu. Etrafı araştırıyorlardı. Onların bu kadar rahat hareket etmesi hoşuna gitmedi. Sanki her işi bitirmiş ve savaşı kazanmış gibi davranıyorlardı. Ersin polisin nasıl yaptığını baka baka öğrenmişti. Şarjörlerden birisini silaha taktı. Aynı polisin yaptığı gibi yere uzanıp dikkatlice kavradı makineli tüfeği. Tüfek, hemen uyum göstermişti eline. Nişan aldı. Amerikalı askerleri nişangâhtan görebiliyordu. Üç dört kişi bir toprak yığınının etrafına bakıyorlardı. Tetiği kavradı ve sıkıca bastı. Silah bir anda arka arkaya mermileri yolladı hedefe. Sanki kendi kendisine ateş ediyor gibiydi. Askerlerin olduğu yerden çığlıklar yükseldi. Ersin kaçını vurabildiğim görememişti. Ama birden fazla olmalıydı. Birkaç saniye geçmesinin
ardından bulunduğu yere mermi yağmaya başladı. Hemen ayağa kalkıp orayı terk etti. Silahını orada bırakmıştı. Dönüp almayı düşündü ama askerlerin kendisini takip ettiğini görmüştü. Ateş ederek geliyorlardı. Mermiler yanından geçip evlerin duvarlarına çarpıyordu. Bir anda kanı dondu, tam karşısında korkunç görünümlü bir Amerikalı asker vardı. Ersin e doğrulttuğu silahı ateşlemek üzereydi. Ersin sesini bile çıkaramadan olduğu yerde çakılıp kaldı ve gözlerini kapadı. Evet, ölmek üzere olduğunu düşünüyordu ve bu yaklaşıldığında o kadar da kötü bir şey değildi doğrusu. Ölüm hoş geldin, dedi kendince. Hadi, bekliyorum, diye düşündü. Ama olmuyordu, beklediği metal darbesini hissedemiyordu.

Gözünü açtığında etrafının sarılı olduğunu gördü. Dört asker etrafını sarmıştı, yere yatmasını söylüyorlardı. Hemen dediklerini yaptı, çok öfkeli görünüyorlardı. Ayaklarıyla kafasına basıp ellerini arkadan kavuşturdular. Canı çok yanıyordu ama bağıramıyordu, hem bağırırsa onu vuracaklarmış gibi geliyordu. Çok büyüktüler, ellerinden kurtulmasına imkân yoktu. Sürekli olarak bağırıyorlardı. Ersin i kaldırıp kendi merkezlerine doğru sürüklemeye başladılar. Yürürken ateş ettiği askerleri gördü Ersin. İki asker vurulmuş yatıyor ve doktorların ulaşmasını bekliyordu. Acı içinde kıvrananlara bakarken garip duygular geçti içinden. O yerde yatanlara bakarken kendisini sürükleyen asker kafasına sert bir tokat indirdi. Bir şeyler de söylemişti ama anlamadı ne dediğini.

Bunu kabullenemezdi Pars, yani Irak türü bir direnişi. İşgali kabullenip sonra gerilla taktiği ile direniş düşmana kayıp verdiriyordu ama bu, ülkenin bölünmesi ile sonuçlanırdı, tıpkı Irak taki gibi. Elindeki bütün seçenekler tükeniyordu. Halkın ayaklanıp direnişe geçmesini beklemişti ama bu hâlâ olmamıştı. Onları örgütleyecek zamanları olmamıştı. Örgütledikleri adamların bir kısmı vurulmuştu. Karargâha dönmeye karar verdiler. Yanlarında mümkün olduğunca çok yaralı götürmeye çalıştılar ama hepsini almalarına imkân yoktu. Bir kısmı düşmana bırakılacaktı, en azından tedavi edilirlerdi. Hızla ara sokaklara dalıp karargâh eve doğru yola koyuldular. Ortalık tehlikeli hale gelmişti. Amerikan askerleri gittikçe daha çok saldırganlaşıyordu ve hafif zırhlı araçlarla yollara çıkmaya başlamışlardı.

Howard Strike durumun kötüye gitmekte olduğunu görüyordu. Havaalanı alınmıştı. İlk sert çatışmalar kazanılmıştı ama buraları elde tutmaları zor görünüyordu. Bine yakın Amerikan askeri ölmüştü. Artık bir an önce ele geçirilen noktalar güçlendirilmeli ve siyasî etkiler yaratılarak harekât başlatılmalı, ikinci aşamaya geçilmeliydi. Eğer ikinci aşama uygulamaya konulursa, İstanbul un direnişe başlaması da önemini yitirecekti. Türkiye nin çok hassas olan dinamikleri bir kez harekete geçti mi, onu durdurmak için hiçbir güç bir şey yapamazdı. Bir anda domino taşları birbirini devirir ve büyük bir bölgesel çalkantı yaşanırdı ama buradan tek bir kazanan çıkardı mutlaka. O da Amerika olmalıydı. Tek kazanan olmak için kartlarını iyi oynamalıydılar.

"Howard, harikasın."

"Sağolun efendim, ama durum iyi görünmüyor. Ya ayrılıkçılar işe başlar ya da kaybederiz, istediğiniz gibi İstanbul u aldık."

"Ne, sen buna almak mı diyorsun? Saçmalama, sadece içerideyiz."

"Bu önemli değil. Dünyaya gösterecek bir havaalanımız ve şehrin merkezine yakın bir askeri karargâh var. Bunlar diğer adımı başlatmak için yeterli olur."

"Evet hemen gerekli görüntüleri toplayın ve derhal CNN i çağırın. Onlara bu açıklamayı ben yapmak istiyorum."

Açıklamaların etkisi ölümcül bir deprem sarsıcılığında gerçekleşti. Dünya dilini yutmuş gibi ekranları karşısına çakılı kaldı, Başkanın sırıtarak yaptığı açıklamayı garip bir sessizlik içinde dinledi. Başkan açıklamasını bitirdikten sonra ekranlara Yeşilköy Atatürk Havaalanı önünde gülüşerek poz veren Amerikan askerlerinin görüntüleri geldi. C-130 uçakları sürekli olarak alana inip kalkıyor ve zırhlı araç getiriyordu. Stryker zırhlı araçları alanın bir kenarında birikiyordu. Çok kısa bir süre sonra 82. Hava İndirme nin 1. Tugay askerleri tamamen zırhlı bir tugay haline dönüşecekti. O zaman şehir içinde operasyonların daha yoğun biçimde yapılması mümkün olabilirdi.

Bu açıklama Rusya nın ikna etmeye çalıştığı ülkelerdeki tereddüdü bitirmişti. Kararlar alındı. Diplomatik kanallarda yoğun bir çalışma başladı. Gizli servisler sürekli olarak hükümetlerine durum raporları

gönderiyordu. Rusya da önemli bir askerî hareketlenme gözüküyordu. Tank tümenleri hızla Türk sınırına doğru ilerliyordu ve Rusya bu konuda ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Birkaç saat içinde New York taki Birleşmiş Milletler binasında dört büyük ülkenin temsilcileri ABD temsilcisiyle gizli bir görüşme yaptı. Temsilci Clark M. Ashton verilen ültimatomu şaşkınlıkla dinledi.

Rus temsilcisi, "Ortak ordular, şu anda Türkiye ye doğru harekete geçti eğer geri çekilmez ve bize saldırırsanız karşınızda dört ülkeyi birden bulacaksınız," dedi.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan günlerdir en fazla birkaç saat uyuyabilmişti ama şimdi kendini son derece dinç hissediyordu. Putin harekete geçtiklerini bildirmişti. Şu anda Ermenistan sınırında birlikleri vardı. İstedikleri zaman yardımlarına geleceklerdi. Fransa, Almanya ve Çin de harekâtta ortak hareket edecekti. O zaman, "Amerikalılar çekilsin yeter, ülkemizi biz koruruz yine," diye cevap vermişti.

Danışmanı Suavi telefonda Hikmet Pars ın olduğunu söyleyince hemen yerinden fırladı, "Paşam başardık!" diye bağırıp durumu anlattı.

Hikmet Pars, "Hemen oraya geliyorum Başbakanım, " dedi.

"Dur Paşam," dedi gülerek Tayyip Erdoğan, "Bağcılar da buluşalım. Bu haberi televizyondan verelim milletimize. Direnenlere güç verir bu haber."

Tüm dünya oluşan yeni güç dengesi nedeniyle şaşkındı. Gelişmeler çok hızlı oluyordu. Howard Strike, olacağı buydu, diye düşündü. Bu iki kişinin oynadığı bir satranç maçı değildi. Diğer oyuncuları hafife almışlar, Türklere çok konsantre olmuşlardı.

FBI Başkanı Robert Müller, CIA Direktörü Porter Goss, Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice ve Savunma Bakanı Donald Rumsfeld bu yeni gelişme üzerine toplantı yapıyorlardı. Condoleezza Rice, "Çaresiziz," dedi. "Tek süper gücüz ama karşımızda tüm dünya birleşmişse bu ancak yıkıma giden bir savaş olur."

Howard Strike bir an odada Başkanın olmadığını fark etti, "Başkan ne diyor bu duruma?" diye sordu.

Donald Rumsfeld parmaklarını birleştirdi. "Şu anda Başkan dinleniyor. Kararı biz vereceğiz. Howard, Bayan Rice la ben Yüksek Mahkeme nin, Washington bombalamasından kurtulan iki üyesinden bir karar aldık. Eğer Başkanı istifaya ikna edemezsek bu kararı uygulayacağız. Yanımızda mısınız? Bu savaşı bitirmeliyiz. "

Howard Strike şaşırmıştı. ABD nin Şahin diye anılan, Neo-Con denilen iki ismi şimdi barış istiyordu, "itiraf etmem gerekiyor ki karşımızda başka bir güç bulmasak da Türkler karşısında zor durumdayız. Yanınızdayım," dedi.

07 Haziran 2007 - Saat: 17.00
NEW YORK

Gökhan mucizevî açıklamayı dinlerken bastonuna dayanıp ayağa kalktı. Sanki o anda oturmak bir saygısızlık gibi gelmişti.

ABD Dışişleri Bakanı, Başkanın istifa ettiğini, yerine Washington da ölen Başkan Yardımcısı Dick Cheney nin makamına atanan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld in geçtiğini söylüyordu.

Esas önemli olan haber bu değildi: Savaş bitmişti!

ABD ordusu Türkiye den bir an önce çekilecekti.

Yorumcular diplomatik gelişmelerin olduğunu, diğer ülkelerin ABD ye ültimatom verdiklerini söylüyordu. Özellikle Ruslar, Türk sınırına dayanmış ve ABD birliklerinin çekilişini gözleyeceklerini açıklamışlardı.

Spiker bir an kulaklığından gelen bilgiye dikkat kesildi.

"Sayın seyirciler şu anda Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan bir basın açıklaması yapıyor... "

Gökhan ın gözleri, Başbakan, Genelkurmay Başkanı Hikmet Pars ve yanındaki sağ kalan kabine üyelerine dalıverdi. Savaşın en acımasız ve zorlu günlerini burada tıkılı, iyileşmeyi bekleyerek geçirmişti.

Tayyip Erdoğan kalabalık basın mensuplarının yerleşmesini ve gürültünün kesilmesini bekledi.

"Bu zor bir mücadeleydi," diye başladı. "Var olma mücadelesi. Türkiye her kesimiyle önemli bir sınav verdi, savaş verdi. Neler olup bitti, daha sonra uzun uzun üzerinde duracağız. Ama şimdi diyebileceğimiz tek şey şu: Savaş bitti ve Türkiye Cumhuriyeti ayakta..."

Tayyip Erdoğan ın konuşması çevrilirken içeri Gerard Werchtmann girdi. Gökhan bu adamı Bay Dday diye tanıyordu.

İlk tanıştıkları anı hatırladı Gökhan...

Baskının yapıldığı gün, kolu kırık ve ayağından yaralanmış halde kaçmaya çalışırken siyah bir minibüs hemen Gökhan ın yanında sert bir fren yapmış, arka kapıyı açıp fırlayan iki kişi kollarından tuttukları gibi yaralı adamı içeri atıvermişti. Tüm operasyon üç saniye sürmüştü. Gökhan nedense bunların kendisinden yana olduğunu anlamıştı.

Kan kaybından neredeyse bayılacakken kendisine gülümseyen kır saçlı adamı fark etmişti. Zaten sonra da kendini kaybetmişti.

Ayıldığında aynı adam yatağının başındaydı. Yarası tedavi edilmiş, kırığı sarılmıştı.

"Merhaba," diye başlamıştı adam. "Sen beni tanımıyorsun ama ben seni iyi tanıyorum Gökhan. Yoksa Frank Consal mı demeliyim?"

Gökhan karşılık vermemişti. Biraz yorgunluktan, biraz o küçük çocuğa Teoman Amcanın verdiği öğütten: Soru olmayan cümlelere yanıt verme.

"Herhalde benim kim olduğunu merak ediyorsundur. Bana Bay Dday diyebilirsin. Ama bu isim de bir şey ifade etmez değil mi? Doğrusunu istersen ben senin Rotterdam daki son işinin patronuyum."

Gökhan ın gözleri parladı. Demek sisteme girip onu yönlendiren bu adamdı.

Adam güldü. "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum ama izin ver de biraz daha şaşırtayım seni..."

Adam odanın diğer ucundaki sandalyeyi yatağın yanına getirip oturdu. "Sadece o iş için seni yönlendirmedim. Malum dosyanın eline geçmesini, arabayı patlatıp bir an önce Türkiye ye dönmeni de sağladım. Hepsi dolaylı yollardan Türklerin ABD nin planlarını öğrenmesi içindi ama planım başarılı olmadı."

Bir pipo çıkarıp yakacakmış gibi yaptı, sonra Gökhan a bakıp, neyse, der gibi tekrar cebine tıktı. "O sırada Amerika ya dönmem gerekiyordu ve senin izini kaybettim. Ta ki televizyonda aranıyor ilanların çıkana dek. O bombanın arkasında senin olman şaşırtıcıydı doğrusu. Tamamen başarısız olduğumu düşünürken hem de... Neyse seni çok sıkmayayım, polisin içindeki adamımızdan baskını öğrenince buralarda olmamız gerektiğini düşündüm. Böylece sen pencereden atladığında -çok cesur adamsın- oralardaydık işte. Bütün hikâye bu."

Böylece Bay Dday, Gökhan ın iyileşmesi için yardımcı olmuştu. Dday, Tayyip Erdoğan açıklama yaparken içeri girmişti ama yalnız değildi. İki güzel bayan ellerinde yemek dolu tepsilerle birlikte geldi.

"Kutlamaya değer bir haber diye düşündüm Gökhan, " dedi Bay Dday. Arkasından bir şişe çıkardı, içi portakal suyu doluydu, "Tedavi dönemin boyunca alkol yasak sana. O yüzden vitamin deposu sıkma portakal suyu içeceğiz."

Gökhan elbette mutluydu ama bir kırıklık vardı içinde, beraber yemek yerken açıklamaları izliyorlardı. Baş döndürücü bir haber trafiği vardı.

Almanya, Fransa, Rusya, hatta Çin Türkiye nin yemden imarı için yardımcı olacaklarını söylüyorlardı. Yeni Başkan Donald Rumsfeld de, ABD nin kendini sorgulayacağını, çılgın bir Başkanın verebileceği zararı gördüklerini söylüyordu. Oysa ABD yi bu duruma getiren politikanın mimarları arasında o da vardı.

Gökhan, "Amerikalılar hep böyle işte, suçu birine attılar ve kendilerini sıyırmaya çalışıyorlar," dedi uzun sessizliğini bozarak.

Bay Dday gülümsedi. "Merak etme, bu kez burunları fena sürtüldü. Özellikle sen Washington ı yok ederek, yaptıklarının bir bedeli olduğunu onlara çok güzel gösterdin. Belki böyle daha iyi oldu."

Gökhan mırıldandı. "İyi mi oldu, yüz binlerce insanın..."

Dday in ağzındaki lokma boğazına kaçtı. Öksürükler arasında, "Özür dilerim," dedi. "Ama biliyorsun, ben engel olmaya çalıştım. Sende..."

Doğru söylüyordu. Gökhan elini salladı. "Boş ver. Neler olduğunu biliyor musun, ABD çekilmeyi nasıl kabul etti? Bombanın bir etkisi olmamıştı."

Dday kahkaha attı. "Gariptir ama Türkiye nin kurtuluşu yine senin raporun sayesinde oldu. Dolayısıyla benim. Savaşı engelleyemedik ama bitirebildik. Başbakanınız akıllı adam. Raporu diğer ülkelere gönderip ABD nin tek başına Anadolu ya sahip olması durumunda ne olacağı konusunda onları uyardı. Ve hepsi birleşip -biraz yavaş oldu ama- harekete geçtiler. Gerçi böyle bir süper güce karşı direnmeseydiniz belki de cesaret bulamazlardı. Askerî stratejistlerimiz bu anlaşma olmasa bile Amerikalıların üstünlüğü yitirdiğini, orta vadede Anadolu daki direnişe tutunamayacaklarını söylüyor."

Gökhan ın içinde bir sevinç büyüdü. En başından beri savaş sırasında ülkesinde olmadığı, engel

olamadığı için suçluluk duyuyordu. Bu haber onu mutlu etmişti. En azından bu dosyayı ulaştırmasının bir yararı olmuştu.

"Görüyorum ki günlerdir ilk kez seviniyorsun, insanların saldırıya uğrarken, savaşırken burada tıkılı kaldığın için rahatsızsın değil mi? Merak etme sana çok önemli bir hediyem olacak."

Gökhan gözlerini kısıp baktı. Dday önündeki yemek tepsisinin altını işaret etti.

Gökhan tepsiyi kaldırdığında san bir zarfın yapıştırılmış olduğunu fark etti. Açtığında bazı fotoğraflar eline düştü.

Uzun suratlı, zalim ifadeli bir adam vardı bazılarında. Bir de gösterişli bir malikane görülüyordu.

Dday, "Bu Adrian III. Lynam," dedi. "O senin."

Gökhan zarfı masanın üzerine attı. "Yaptıklarının karşılığını mı istiyorsun?" Kızmıştı.

Dday alınmamıştı, piposunu yakarken manalı bir şekilde gülümsedi. "Yanlış anladın. O adam yeryüzünde bir süre yalnız kalmayı en çok istediğin adam bence."

Gökhan şaşırmıştı, resme bir daha baktı. "Kim bu Adrian III. Lynam?"

"Lynam ailesi Amerikan iç savaşından beri giderek zenginleşiyor. Patrick Lynam savaş sonrası Güneylilerin arazilerine el koyarak, çetesiyle onları soyarak zenginleşmişti. Daha sonra demir çelik ve maden işine girdi. Ha, bir de ülkedeki mezarlıkların çoğu onun..."

Bir an piposundan nefes çekip anlatmayı kesti.

Gökhan sabırsızlıkla, "Eee," diyerek devam etmesini istedi.

"Madencilik dedim, anlamadın mı? Bu adam Ornicron un ve daha önemlisi Türkiye işgal planının arkasındaki tek isim."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Gökhan resmi alıp uzun uzun baktı.

08 Haziran 2007
TÜRKİYE

Savaşın bittiği günün ertesinde, güneş farklı bir Türkiye nin üstüne doğdu. Yaşanan bunca acıya ve kayıplara rağmen insanlar, korkunç bir kâbustan uyanmanın rahatlığını hissediyordu. Bu topraklar, dünyanın kalbiydi ve ona sahip olmak ateşle imtihanı gerektiriyordu. Ve her nesil bu imtihanı vermek zorunda kalabilirdi, kalmıştı.

Kuşluk vakti koyunları alıp Malazgirt Ovasına otlatmaya götüren Hasan, Arabistan da çalışan amcasının gönderdiği radyoyu da yanında götürmüştü. Radyo 1 den sürekli olarak haber yayını yapılıyordu. Yorumcular bir süper güç olan ABD nin Türkiye de ağır bir darbe aldığının altım çiziyor, yurtdışı muhabirleri bütün dünya başkentlerinden tepkileri aktarıyordu. Türkiye tıpkı bir önceki asrın başında olduğu gibi varlığına karşı bir tehdidi bertaraf etmişti.

Hasan radyoyu dinlerken içinde bir güç, damarlarını zorluyordu. Sene ortasında bıraktığı okulu aklına geldi. Birden kendini hayaller kurarken buldu. Dünya liderini yenmiş bir ülkenin çocuğuydu o, okulu bitirip önemli bir insan olmalıydı. Amcasına söylerse, o babasını ikna eder, hatta şehirde okuması için yardım ederdi. Etrafına baktı, ilk kez bu toprakların tarihteki yerini hatırladı, Alpaslan burada Türkleri Anadolu ya sokan zaferi almıştı. Türkler hâlâ bu toprakların efendisiydi.

Güneş, kültürlerin beşiği Anadolu üzerinde yükselmeye devam etti. Malatya da Erhaç Hava Üssünde gece boyu enkazları temizlemeye çalışan yorgun ve yaralı askerleri yeni gün, büyük bir sürprizle karşıladı. Sivil halk erkenden minibüs ve kamyonlara doluşmuş, ordusunun yanına geliyordu. Yanlarında yeni hazırlan pestillerle beraber, gece soğuğuna karşı giyecek ve çadırlar vardı.

İlk minibüsten elinde kazması, beyaz sakalıyla Ahmet Emmi indi. Hâlâ onlara şaşkınla bakan Yüzbaşının karşısında selama durup, "Hele bi de bakalım yeğenim, nereye el atalım," dedi.

İnsanların güne coşkuyla, ülkesi için bir şeyler yapma isteğiyle başlıyorlardı.

ABD nin geri çekilmesi Güneydoğu daki kargaşayı bıçak gibi kesmişti. Devletin yanında yer alan aşiretlerin de desteğiyle tutuklamalar devam ediyor, teröristler Kuzey Irak a kaçıyordu. Kaçan teröristlerin takibi yapılırken, coşku içinde teslim olanlara rastlanıyordu.

Güneş, yaralarını saran Hatay, Adana ve Konya nın üzerinden geçti. Ankara belki de en ağır saldırılara maruz kalmış ama yine de teslim olmamıştı. Karadeniz bölgesinden, yanlarında erzakla gelen jandarma ve askerî birlikler halka ekmek dağıtımı yapıyor, enkaz kaldıranlara yardım ediyordu. Bütün iş makineleri daha görkemli bir Ankara nın yükseleceği başkenti temizliyordu.

İzmir de insanlar sanki sözleşmişçesine deniz kıyısına kahvaltı yapmaya gidiyorlardı. Çekilen sıkıntılar herkesi birbirine yakın kılmıştı, tanıyan tanımayan birbirine selam veriyor, gülümsüyordu.

İstanbul kurtuluşu en fazla hisseden kentti, Türk askerleri Amerikalıların geride bıraktığı bütün askerî teçhizata el koymuştu; tank, helikopter ve diğer araçlar üslere götürülüyordu.

Belediye ve valiliğin koordinasyonuyla hizmet akışı başlamıştı. Alt yapının tahrip olan bölümleri hemen tespit ve tamir ediliyordu.

Bütün ülke bir şantiye haline gelmişti.

13 Haziran 2007 - Saat: 02.30
CHICAGO HEAVENGATE - LYNAM MALİKANESİ

Malikane gölgeler içindeydi. Adrian III. Lynam birden uyandı. Kulaklarını kabarttı. Neden uyanmıştı? Bir şey yoktu... Bir şey eksikti. Uğultu. Evin her tarafını saran güvenlik tertibatı, elektrikli teller, bilgisayar... Bunlar sürekli olarak bir uğuldama yaratıyordu, tıpkı evin nabız atışları gibi. İşte şimdi o yoktu ve sürekli evinde yaşayan adam bunu fark etmişti.

Ama şimdi onu korkutan başka bir ses vardı, yakında. Hem de çok yakında bir nefes sesi. Karanlıktı yatak odası. El yordamıyla gece lambasına uzandı ve düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı.

Önündeki karanlık hareket etti. Biri yatağın kenarına oturdu. "Bay Lynam," dedi fısıltı.

Lynam korkuyordu ama en azından bu ses bir öcüye değil, insana ait gibiydi. "Evet," diye cevap verdi, mantıklı bir diyalog kurma umuduyla. Sonra da hemen ekledi, "Derdin paraysa dolaptaki çantada üç milyon dolar var!"

Para lafı, o sesin sahibini etkilememişti. "Sizi götürmeye geldim," diye cevap verdi karanlık.

Lynam birden ürperdi, "Nereye?" diye korkuyla sordu.

"Cehenneme!" ve ağzına bastırılan şeydeki kloroform kokusunu aldı.

14 Haziran 2007
ABD BİLİNMEYEN BİR YER

Kloroformun yarattığı baş ağrısıyla kendine geldi Adrian III. Lynam, az mobilyası olan sıradan bir oturma odasının ortasındaydı. Vücudu buhar tankından bozma bir şeyin içine kapanmıştı. Üstündeki yuvarlak delikten kafası çıkabiliyordu ancak. Yandaki deliklerden de kolları çıkarılmıştı. Sanki bir zırhın içine sokulmuş ortaçağ şövalyesi gibiydi. Bedeni ve ayaklan tankın içindeydi ve buradan kurtulmak için yapabileceği bir şey yoktu. Tankın ön kapısındaki kilitleri sol tarafındaki boy aynasından görebiliyordu.

Sanki gerçeküstü bir rüyanın içindeydi. Bu rüyanın en garip yanı da odanın parçası olan mutfakta, sırtı dönük yemek hazırlayan adamdı.

Bu onu kaçıran yabancı olmalıydı, şimdi yavaş yavaş hatırlıyordu.

Adam, yemeği ocağın üstüne koyduktan sonra ona baktı. Bu bakıştaki bir şey Lynam ı korkuttu. Sanki bir insana değil de eşyaya bakar gibi gibiydi adam.

Yan odaya giden yabancı, ayaklı bir kamera getirip kurdu. Kısa bir kayıt yapıp, kameranın çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

Bu yüz, Lynam a yabancı gelmiyordu. Hatırlayacak gibi oluyordu ama tam çıkaramıyordu.

Uzun süre konuşmadılar. Yabancı, yemek pişince bir tabağı tepeleme doldurup yanına geldi. Lynam kendisini doyurmaya niyetli adamın suyuna gitmeye karar verdi, ilk birkaç kaşıktan sonra zamanının geldiğini düşünüp sordu: "Fidye mi?"

Adam olumsuz anlamda başını salladı, sonradan aklına gelmiş gibi, "Gerçi dolaptaki parayı aldım. Teşekkürler, işime yarayacak," dedi. "Seni fidye için kaçırmadım."

"Peki ne için?"

"Dedim ya, cehenneme götürmek için. Öleceksin."

"İyi ama neden?"

"Ornicron desem ya da Metal Fırtına operasyonu... "

Adrian III. Lynam birden bu yüzü hatırladı. Biraz zayıflamıştı, bıyık bırakmıştı ama yine de tanıdı. "Sen o teröristsin," dedi tükürür gibi... "Binlerce masum insanı öldürdün o bombayla!"

Adam bir an kaşığı tabağın içinde gezdirdi. Ardından kenarına bıraktı ve Lynam ın suratına güçlü bir tokat vurdu. "Demek ben teröristtim ha, bir maden için halkımın yok oluşunu planlayan adam beni yargılıyor ha!" Çok kızmıştı, elini yumruk yaptı Lynam. Adamın kontrolünü kaybedip kendisini öldüreceğini düşündü. Gözlerini kapattı endişeyle. Ama beklediği darbe gelmedi. Adam gülümsüyordu.

"Yok," dedi. "ölümün öyle kolay olmayacak. Sana bir hikâye anlatayım."

Bir yandan da Lynam a zorla yemek yedirmeye devam ediyordu.

"Orta Asya da yüz kızartıcı bir suç işleyen olursa ona ibret olsun diye inanılmaz bir ölüm hazırlarlarmış. İçi boş bir kütük bulurlar ve adamı, kafası dışarıda kalacak şekilde kütüğün içine sokarlarmış. Ve bütün delikleri kapadıktan sonra suçluyu yedirir içirirlermiş."

Lynam bu hikâyenin kendi durumuna uyduğunu elbette fark edebiliyordu. Ağzına sokulmaya çalışılan kaşığı itmeye çalıştı kafasıyla. Adam saçından çektiği zaman acıyla haykırdı. "Beni iyi dinle, eğer yemeğini yemezsen seni yavaş yavaş budarım, anlıyor musun?" Eliyle, Lynam ın dışarıda kalan kollarını işaret ediyordu. "Çığlıklarını biri duyar diye umutlanma. Bir dağ kulübesindeyiz. " Lynam bu adamın elinde tamamen çaresiz olduğunu anladı. Uzatılan kaşığın içindeki yemeği itiraz etmeden yedi.

"Neyse, devam edeyim," dedi Gökhan, insanı rahatlatmaktan çok korkutan bir sırıtması vardı. "Suçlu yiyip içtikçe, kütük, adamın pisliğiyle dolarmış tabii. Bir süre sonra suçlunun bedeni kendi pisliği içinde kalıp çürümeye başlarmış. Acı dolu, yavaş ve ibretlik bir ölüm."

Lynam ağzındaki yemeği yutmaya çalışırken karşısında çalışan kameraya baktı bir daha ve dehşet içinde fark etti ki bağırsakları zorlanmaya başlamıştı!

Bitti

metal fırtına

ORKUN UÇAR - BURAK TURNA

Bu kitap Osman Okçu nun yayın yönetmenliğinde Neval Akbıyık ın editörlüğünde yayına hazırlandı.

Kapak tasarımı Kenan Özcan tarafından yapıldı.

2004 Aralık ayında ilk baskısı yapıldı.

Kitabın Uluslararası Seri Numarası (ISBN): 975-263-109-6

Baskı ve cilt: Kelebek Matbaacılık
Litros Yolu 4/1 A Blok
Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 612 48 35

İrtibat: Alayköşkü Caddesi. No.: 11 Cağaloğlu / İstanbul
Telefon: (0212) 513 84 15
Faks: (0212) 512 40 00

www.timas.com.tr
timas@timas.com.tr

TİMAŞ YAYINLARI/1192
POLİTİK KURGU-ROMAN/1

©Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Yayınları na aittir. İzinsiz yayınIanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

metal fırtına

ORKUN UÇAR - BURAK TURNA

TİMAŞ YAYINLARI

İSTANBUL 2004

Burak Turna: 20 Ocak 1975 yılında İstanbul da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Yeşilköy de tamamladı. Kıbrıs Girne Amerikan Üniversitesi nden işletme lisansını aldı. Medya sektöründe, dergi ve kitap çevirmenliği, ekonomi muhabirliği yaptı; sonrasında bankacılık, tekstil gibi çeşitli işlerde çalıştı. Halen çeşitli saltalarda çalışmaya devam ediyor. Yazma serüveni, günlük, öykü gibi ara adımlar olmadan doğrudan roman yazmakla başladı, ancak hayal kurma serüveni, bilincinin açıldığı ilk andan beri sürüyor. Metal Fırtına, yazarın ilk romanıdır. Roman dışında Felsefe metinleri ve İngilizce-Türkçe olarak senaryo yazmaya devam ediyor. Yazarın kendi geliştirdiği mantık sistemini anlattığı, SistemA: Mutlak Sistem Teorisi ve Zaman Makinesinin Mantıksal Altyapısına Giriş isimli felsefe kitabı bitmiş ancak henüz yayınlanmamıştır. Şu günlerde Üçüncü Dünya Savaşı nı konu alan yeni romanı üzerinde çalışıyor.

www.burakturna.com
yazar_burakturna@yahoo.com

Orkun Uçar: 1 Haziran 1969 da Kocaeli-Gölcük te doğdu. İÜ İletişim Fakültesi nden mezun oldu. Uzun yıllar gazete ve televizyonlarda çalıştı. 1999 yılında Nostromo Dergisi Bilimkurgu Kısa Öykü Yarışması nda birincilik alınca yazarlığa profesyonel olarak devam etmeye karar verdi. 2000 yılında internet üzerinde Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü nü hayata geçirdi. 2002 yılında Sibel Atasoy la birlikte Ölümsüz Öyküler Yayımevi ni kurarak Türk bilimkurgu ve fantastik edebiyatının ilk adımlarını atmaya çalıştı. On kitaptan oluşacak epik fantezi Derzulya serisinin iki kitabını yayınladı. Kızıl Vaiz (2002) Kara Gezgin (2003) Şu anda Deccal isimli romanı üzerinde çalışıyor.

www.derzulya.com
orkun@derzulya.com